

IAGAN
AMEIH

LOLI

EDITURA TRANSILVANIA 2010

Iagan Ameih

L o l i

Colecția CITITOR DE PROZĂ este coordonată de
Emanuel Pope, Londra, Regatul Unit al Marii Britanii

Tehnoredactor: **Bogdan Artene**

Coperta și grafica colecției: **Maia Martin**

<http://maiamartin.weebly.com>

Descrierea CIP Bibliotecii Naționale a României:

GANEA MIHAI

LOLI/27.08.2009 Iagan Ameih. – Tecuci: Editura
Transilvania, 2009

ISBN 978-973-95488-8-5

821.1351.1-94

Iagan Ameih, *Loli*

© Toate drepturile rezervate pentru Editura Transilvania

IAGAN AMEIH

Loli

Ediția a doua

TRANSILVANIA
2010

Mihai Ganea s-a născut pe 4 august 1940 la Baia Mare într-o familie de funcționar tehnic la uzinele de plumb din localitate. Copilăria și adolescența este marcată de o serie de evenimente legate de contextul politic, social și economic, specific anilor 40-50, începând cu dictatul de la Viena, continuând apoi cu cele două dictaturi comuniste românești, Gheorghiu Dej și Nicolae Ceaușescu „epoca de aur”. Școala primară o începe la Ferneziu, apoi învață în Baia Mare la Școala nr.1, urmează Gimnaziul și Colegiul la Liceul „Gheorghe Șincai”. În 1959 începe studiile universitare la Cluj, înscriindu-se la mai multe facultăți, absolvind Facultatea de Medicină în anul 1974. Activitatea din 1976 și până în anul 2009: Doctor – medic – Universitatea de Medicină și Farmacie „Iuliu Hațieganu” Cluj – Napoca, Medic specialist chirurg – Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila”, București Medic primar chirurg – Universitatea de Medicină și Farmacie “Iuliu Hațieganu” Cluj – Napoca, Doctorand în Științe Medicale (Universitatea de Medicină și Farmacie „Gr.Popa” Iași) Lector Universitar (Universitatea de Stat Bacău) Șeful Spitalului Clinica Transilvania, Membru al Uniunii Medicale Balcanice, Membru al Antantei Medicale Mediteraneene, Membru al Uniunii Medicale Arabe, Membru al Asociației Medicale Române, Membru al Societății Medicilor Scriitori și Publiciști din România, Membru al Asociației Medicale Mondiale (A.M.R.) Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, Membru al Asociației Scriitorilor „Costache Negri” Galați, Membru al Asociației Ziariștilor din România (AZR), Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România (UZR), Președinte al Federației Naționale a Patronatului Medico-Farmaceutic Român, Membru în Consiliul de Conducere al Confederației Naționale a Patronatului Român, Director al Editurii Transilvania, Membru în Colegiul Director al Societății Române de Economie și Administrație Sanitară, Director Executiv al Fundației de binefacere Tecuci, Director al Revistei de Medicină și Farmacie, Președinte al Fundației pentru Sprijinirea Spitalelor din România, Diplomat al Asociației pentru Pacea Religiiilor din România, Membru în Consiliul Național de Sănătate și Securitate în Muncă, Membru în Consiliul Național de Reformă Sanitară, Membru

în Consiliul CES al Ministerului Sănătății și Familiei, Membru în Consiliul CES al Ministerului Justiției, Consilier în Probleme de Sănătate, Departamentul Cercetare Proiectare, Membru în Consiliul Economic și Social – CES – (Comisia de Ocrotire a sănătății și Protecție Socială), Membru în Comisia Electorală Centrală (Legea 145/A. S. S.), Membru în Consiliul de Administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, Vicepreședinte al Confederației Naționale a Patronatului Român – CNPR, Reprezentant al CNPR în Consiliul de Dialog Social al Ministerului Sănătății, Vicepreședinte al Confederației Patronatelor din România – CPR, Vicepreședinte al Confederației Uniunea Generală a Industriașilor din România – UGIR-1903, Vicepreședinte al Confederației Patronatul Român, Reprezentant al Patronatului Român în Consiliul de Dialog Social al Ministerului Sănătății, Reprezentant al Confederației Patronatul Român, în consiliul CES al Prefecturii județului Galați, Vicepreședinte Uniunea Națională a Patronatelor cu Capital Privat din România, Membru Asociația Foștilor Deținuți Politici din România, Membru al Asociației Foștilor Refugiați Strămutați și Expulzați din Ardealul de Nord, Bucovina de Nord și Basarabia, (1940-1945), Redactor Revista Porto-Franco, Galați, Membru al Ligii Scriitorilor din România, Este autorul a zeci de lucrări științifice și literare. Publică în reviste de specialitate și literare, tipărind cărți care îi conferă notorietatea în lumea științifică și literară din țară și străinătate. *FÂNTÂNA LUI PINTEA*, Poeme, Ed. Junimea, Iași, 1991 *FANTEZII CU PUȘTOAICE*, Poeme, Ed. Transilvania, 2007, *REFUGIATUL*, Roman, Ed. Transilvania, 2007, *LOLI*, ediția I, Roman, Ed. Transilvania, 2009, *MENAJERIA DE GHEAȚĂ*, Ed. Transilvania, 2009, *LOLI* ediția a II-a, Ed. Transilvania 2010. Pentru activitatea sa este distins cu Medalii, Diplome și Distincții. Medalia, Uniunea Industriașilor din România – UGIR 1903, Medalia, Recunoștința Chirurgilor Români (120 ani de la nașterea prof. dr. Nicolae Hortolomei), Membru Rețeaua Literară – Dialog European, Membru Cititor de Proză, Secretar literar Liga Scriitorilor din România, filiala Vrancea, Premiul anului 2008 pentru poezie, Editura Transilvania, președinte al juriului, Viorel Dinescu, Premiul pentru proză Costache

Negri” 2008, Societatea Scriitorilor „Costache Negri”, Biblioteca „V.A. Urechea” Galați, Revista „Porto Franco”, președinte al juriului, Sterian Vicol, Diploma de onoare pentru poezie, Râmnicul Sărat, 2009, Revista OGLINDA LITERARA, președinte al juriului, Gh. Neagu, cavaler al Ordinului Meritul Cultural, pentru Literatură din România. Premiul Literar Grigore Hagiu” pe anul, 2009, Societatea scriitorilor, „ Costache Negri” președinte al juriului, Sterian Vicol, Diploma de onoare pentru poezie, Liga Scriitorilor din România, (Focșani 2010), Premiul de EXCELENȚĂ CETATEA LUI BUCUR, Liga Scriitorilor Români, București, și Premiul „CITITOR DE PROZĂ” București 2010, Administrator al proiectului, Cititor de Proză, Londra.

În ceea ce privește LOLI, din cauza subiectului său incomod, comunismul roșu și comunismul cenușiu, în percepție cotidiană, dar și a formulei de scriere extrem de șocante, consemnarea aproape veristă într-un jurnal secret, cu referire la fosta și actuala nomenclatură, romanul și autorul au fost respinși de Uniunea Scriitorilor din România (2010). În schimb cartea a fost bine primită în anumite medii culturale din afara țării, fiind apreciată în câteva reviste literare de prestigiu, Agero-Stuttgart, Faleze de piatră-Londra, Revista Pheonix Arizona- SUA. Romanul este considerat de către critica de specialitate o mostră exemplară de proză destructurată, prin care străbate chinuit o voce românească ce vrea să i se audă mărturia despre comunismul blestemat.

Prefață la ediția a doua

Invitat la o emisiune TV, la un an după apariția cărții despre Lori, am fost tentat să pedalez pe ideea personajului meu, aceea de a mă adresa generațiilor viitoare, dar spre surprinderea mea, moderatorul, un distins prieten și coleg mi-a sugerat o idee mai apropiată de noi. Oare nu ar fi mai bine să ne gândim la propria noastră ființă înainte de a încerca să transmitem ceva celor ce vin după noi? Ne iubim oare destul pe noi înșine pentru ca, raportându-ne la această iubire, să încercăm să ne iubim aproapele ca pe noi înșine? Nu ar fi cazul să ne iubim pe noi înainte de a încerca să iubim pe alții? Și uite așa mesajul meu către generațiile viitoare și-a diluat consistența devenind o mostră de slăbiciune temporară și stânjenitoare. Avea dreptate prietenul meu Dan Filimon, doctor din Piatra Neamț. Lori, personajul controversat al cărții mele, a iubit până la sacrificiu oamenii, dar a uitat să se iubească pe sine și asta l-a costat libertatea de a fi el însuși. Disprețuit de burghezi pentru că se înhăitase cu bolșevicii iar de comuniști, pentru că era un intelectual burghez, Lori va cădea în dizgrație și uitare. Istoria Maramureșului nu pomeneste nici data și nici locul morții sale. Comuniștii sunt necruțători cu cei care le stau împotrivă. Urmașii i-au urmat destinul. Dar cartea vieții lui Lori nu s-a închis încă. Ediția întâia a avut un impact neprevăzut de autor. Cei care au citit volumul în Baia Mare, au avut reacții ciudate. Unii s-au recunoscut ca personaje și au reacționat ca atare. Alții au recunoscut oameni și

evenimente pomenite de Loli cu ocazia diferitelor treceri ale acestuia prin cotidianul „cartierului veseliei”, cum îl numea acesta când se plimba pe străzile din perimetrul gării Baia Mare. Dar foarte mulți au citit cartea, care pe unde au apucat-o, întrucât tirajul redus nu le-a permis mai mult. Au fost cazuri de licitație a cărții prin cartiere, ajungându-se la sume demne de invidiat de către orice autor de romane comerciale. Au fost și cazuri de violente supărări și amenințări cu trimiteri în instanțe de judecată din partea celor care s-au recunoscut vizați într-un anumit fel. Un lucru a fost sigur. Cartea s-a citit pe nerăsuflăte, cu butoanele date la maxim și asta spre disperarea criticilor mei frunzăritori de texte literare. Pentru că majoritatea comentatorilor de carte avizați, s-au mulțumit doar cu frunzăritul cărții, refuzându-i lui Loli o judecată dreaptă, așa cum se cade a se face în cazul unor jurați cumsecade. În ultima vreme Loli a devenit mai cunoscut și interesant. Se cerea o nouă ediție, lucru greu de realizat în condițiile de criză care bântuie România de la o vreme încoace. În plus, una din asociațiile scriitorilor români nu i-a acordat nicio atenție, considerând cartea fără valoare literară, având un subiect desuet și falimentar, „Epoca de aur”. Foștii comuniști nu mai doresc să-și amintească de trecut. Cei care au cântat, slăvit și servit comunismul românesc, vor să-l uite cu desăvârșire. Uniunea Scriitorilor din România a respins cartea și pe autorul său. În schimb, alte asociații au fost de părere că Loli poate intra în literatura română pe ușa din față. Liga Scriitorilor din România a acordat atenția cuvenită cărții și autorului. Premiul de excelență pentru proză acordat pe anul 2010 autorului, reprezintă o recunoaștere concretă a valorii operei sale. Nu știu de ce, dar am impresia că se pedalează prea mult pe ideea uitării trecutului. Cu o grabă neliniștită, insistentă și profundă, uneori până la enervare, cineva din umbră veghează ca lucrurile să alunece spre uitare și detestare. Generația actuală abia dacă își mai amintește

ceva din „epoca de aur”. Asistăm oare la un nou proces de spălare a creierului? Cine o face și cu ce scop nu se cunoaște. Oamenii, îndobitociți de criză și bombardati sistematic de media străzii, au uitat până și gustul salamului cu soia și de granițele închise. Tinerii au auzit ceva de trecut, dar părinții nu prea vorbesc de el. Le este lehamite să-și mai amintească, iar prezentul este tulbure și lipsit de perspectivă. S-a păstrat, aproape integral, fosta nomenclatură. Cei care nu au fost membri de partid comunist sau colaboratori ai securității, au căzut în dizgrație. Se spune că Partidul Comunist Român, prin numărul de membri raportat pe cap de locuitor, a fost cotate drept cel mai puternic partid comunist din lume, întrecând sub raport proporțional și partidul comunist chinez. Cu cât sistemul se apropia de faliment, cu atât îngheșuiala de a deveni membru cu carnet de partid, era mai mare, într-atât sistemul totalitar părea ancorat în veșnicie. Azi, celor care nu s-au lăsat înregimentați în partidul roșu li se aplică replica necruțătoare: Domnule, membrii de partid se alegeau din rândurile celor mai buni „tovarăși”, restul erau niște derbedei. Fără comentarii. Dacă uităm trecutul, riscăm ca acesta să se repete. Deja întrevăd o tendință în acest sens, încercarea reprimării dreptului la cuvânt în unele medii. Mie îmi este frică de uitare și de consecințele ei nefaste. Cea de a doua ediție a cărții, îmbunătățită și adăugită de autor, este completată cu un studiu de caz al Virginiei Paraschiv, ceea ce reprezintă un argument în plus de apreciere. Mulțumesc tuturor celor care au avut bunăvoința și răbdarea de a citi cartea, și care m-au determinat să public ediția a doua.

Autorul

În memoria părinților noștri

Un singur lucru nu poate Dumnezeu: Să ne mântuiască fără de consimțământul nostru.

N. Steinhart

Cuvânt înainte

Primul caiet l-am primit de la Loli în 1986, ultimul în 1990, cu câteva luni înainte ca el să dispară pentru totdeauna. Le-am păstrat până acum.

În număr de cinci, caietele lui Loli au fost marele lui secret. Când le-a scris? Cum le-a scris? Aflăm din lectura lor. Ciudat este faptul că a reușit să le păstreze. Știa că vor ajunge la mine, dar prima custodie a fost a lui Robert. Dintre toți nepoții l-a preferat pe acesta.

Evadând din cerul familial, unde loial și iubitor a fost toată viața, unica, dar fundamentală sa neîncredere în ai săi, s-a manifestat cu ocazia scrierii, păstrării și predării caietelor. Taină și conspirație. Loli nu a cruțat pe nimeni.

Mi-am asumat întreaga liberă în toate problemele care priveau transcrierea, pregătirea și editarea lucrării, hotărârea mea fiind influențată și de dorința, aproape morbidă și perversă, a autorului ciudatelor pagini, de a le dedica urmașilor, tuturor celor care l-au cunoscut și, mai ales, generației viitoare

Dar sarcina mea a devenit mai grea decât crezusem. Ca autor al unui mic și unic volum de poeme publicat, ce-i drept, de o editură de prestigiu, experiența mea de scriitor și publicist era prea modestă pentru a mă încumeta să scriu o carte atât de mare, chiar dacă

principala sursă de inspirație erau cele cinci caiete pe care le-am primit sub titlurile: „Loli” sau „Culaie al Țații Siții în Oltenița”. În afară de corectarea unor greșeli gramaticale și adaptarea la ortografia modernă, a trebuit să cercetez și să mă încredințez că personajele din lumea lui Loli au dispărut odată cu ea, fără putință de răzvrătire.

Am păstrat primul titlu, Loli. Această bizară poreclă îl caracterizează suficient de bine, iar cei apropiați, familia și mai ales nepoții, așa-i spuneau.

Cititorul are posibilitatea să cunoască evoluția extraordinară a omului încă încorsetat în prejudecăți și spaima delirante, dominate de ignoranță și prostie, spre o așa-zisă lume „mai dreaptă și mai bună”. Dincolo de iluzie și utopie, lumea lui Loli se dezvăluie clară și resemnată. Acesta intuiește primejdia apocaliptică a Incompetenței, incomprehensibilă și neînduplecabilă. Sunt texte care „cristalizează” o înțelegere mai specială și mai profundă a naturii omului „de tip nou”.

Unii autori scriu o carte numai cu scopul de a scăpa de ea. Ficțiunea domină narațiunea în proporție variabilă. Am vrut să păstrez „autenticitatea” fără să o deformeze cu „artificiile” specifice profesiei. Un peisaj privit prin obiectivul unui aparat de fotografiat poate fi trucat la infinit. Același peisaj privit cu ochiul unui artist plastic își dezvăluie spiritul și personalitatea generatoare de trăiri și emoții, fără nici o legătură cu fotografia sa, deși se descarcă tot pe un suport celulozic. Personalitatea lui Loli, mesajul său, este tot ce contează în această carte.

Pentru cititorii care doresc să urmărească, dincolo de relatările „adevărate”, destinul eroilor autentici, pot spune câteva amănunte, așa cum le-am primit de la un medic din cadrul Spitalului din Sighet, a cărui identitate nu o pot dezvălui, și a fostului șofer de pe Ambulanța Stației Județene de Salvare Maramureș, domnul „M”. Pacienta Pop Viola, în vârstă de 75 ani, a fost internată la data de 22.08.86 în secția psihiatrie paranoică a Spitalului din Sighet, de unde a fost transpor-

tată în stare terminală la data de 15.10.86 la o adresă de lângă Miliția din Baia Mare. Cum a ajuns la Sighet? O spune foaia de observație din 15.10.86, iar din foaia de observație datată cu 18.08.86 a Spitalului Județean Baia Mare aflăm că pacienta avea arteroscleroză cerebrală, hipertensiune arterială, hidrocefalie internă comunicantă și cardiopatie ischemică, diagnostic care, după părerea mea, nu justifică internarea în secția de „bolnavi psihici furioși” de la Sighet, spital cu competență modestă față de colosul sanitar județean. Adevărul îl intuim numai după ce discutăm cu vecinii și apropiații bătrânei. După asasinarea fiului său Ganea Nicolae Ovidiu, în anul 1966, arestat de către căpitanul de miliție Pop, la dispoziția procurorului-șef al județului, tovarășul Petruț, mama băiatului trecea zilnic pe strada „Scânteii” din Baia Mare din fața Securității și Miliției Județene. Se oprea lângă zidurile înalte și se ruga: „Blestemați să fiți de Dumnezeu că mi-ați omorât pruncul”. Apoi pleca mai departe. Asta zilnic. Douăzeci de ani! Fără comentarii.

Am insistat ca bunul gust să ascundă unele detalii, prea oficiale și teribil de stridente, iar compasiunea să-i cruțe pe unii încă în viață, și așa chinuiți destul de apropierea sfârșitului. Nu am omis, din remarcabila relatare a autorului neobișnuitelor însemnări, credința în Dumnezeu și speranța că generațiile viitoare vor repara lumea într-o zi. Totuși nu pot să-mi stăpânesc teama că, printre rânduri, spre finalul însemnărilor sale, aș fi întrezărit amenințarea unei noi Apocalipse.

Setea de adevăr și rațiune face din Loli un maniac insistent și periculos pentru Incompetență. Într-o notă din prefața unui caiet se confesează: „Nu voiesc nimic, dar trebuie să fac și eu ceva. Bunul Dumnezeu mi-a dat rațiune ca să judec și nu sunt obligat să mă supun orbește la aiurelile altora, nici să mă transform din cal în măgar sau să fiu imbrobodit ca un papă-lapte, cum se încearcă în zilele noastre când «Incompetența» șade la loc de cinste”. A scăpat ca prin urechile acului, cum s-ar zice. Foarte multe „adevăruri”

i-au scăpat și lui. Ciudat este faptul că a scăpat, dintr-o lume atât de nesigură, onest. Onest și disperat.

Loli este un răzvrătit, un nonconformist. Caracterul său este destinul său. A nu se confunda cu un inadptabil. Ar fi o greșeală regretabilă. Este un Prometeu și un Sisif în același timp, iar dacă ar fi să-i motivez absurditatea, aș spune, parafrazându-l pe Camus, că Loli este un om fericit.

Îmi este imposibil să exclud, din rațiuni de bun simț și compasiune, din acest cuvânt înainte, mențiunea că a scrie niște însemnări de genul caietelor lui Loli, pe vremea când a trăit el, era un act de mare curaj sau unul de nebunie. Însuși autorul însemnărilor recunoaște că a distrus odată manuscrisul dar, muștrându-l conștiința, a revenit după o vreme și l-a rescris, numai și numai din dorința de a comunica urmașilor „generației viitoare” că: „Așa a fost!”.

Personajele își păstrează numele. Am considerat că este dreptul lor. Dar am făcut-o și pentru a păstra acuratețea textului. Dacă uneori trebuie să punem degetul pe rană, atunci să o facem, măcar o dată.

Faptele sunt reale. Ficțiune – nici vorbă. Totul este autentic. Periculos de autentic. Povestea este „adevărată”. Din vara lui 1990 și până în iarna anului 2006 a trecut suficient timp pentru ca cineva din contemporanii lui Loli să mai fie în viață. El însuși, dacă ar mai fi trăit, ar fi avut 95 de ani. Cam rară performanța, la omul de astăzi. Cât privește comunitatea băimăreană care l-a găzduit în cea mai mare parte a vieții, este onorabil descrisă. „Frumoasă era Baia Mare în trecut. Era foarte frumos, pe atunci, parcul. Sus, pe deal, era sanatoriul canonicului Breban. Mai sus, se auzea toaca de lemn bătând. Clopotele sunând, de la vitele care pășteau. Cântecelul fetelor și băieților care lucrau la câmp. Noaptea se vedeau minerii cu lămpile de carbid. Era o frumusețe când, în întuneric, pe Valea Roșie, apăreau minerii cu lămpile lor. Arătau ca niște licurici. În parc ardeau becurile. Peste tot era lumină ca ziua. Lumea era fericită și cu voie bună.”

Scene sau cuvinte obscene – mai rar sau deloc. Să nu uităm că Loli a trăit și a fost educat într-o lume în care spiritul decenței și morala creștină erau elemente dominante. Degradarea de mai târziu este rezultatul influenței doctrinei comuniste, a analfabetismului clasei muncitoare și al țăranimii muncitoare, promovat la vârful dictaturii.

Situațiile și trăirile tratate în lucrarea, cu pretenții de roman, nu rămân vagi în fața cititorului. Simpla lor redare, fără o sofisticată stilizare, care ar denatura teribil de mult prezentarea, stimulează emoția și le fac accesibile. Cu excepția unor puține și nevinovate scene romantice, deloc afrodiziace, călătoria lui Loli prin cenușa imperiului comunist este redată simplu și concret. Pe șleau, cum s-ar zice.

Loli este la îndemâna oricui. Rămâne un păcat refuzul de a-l cunoaște. Este personajul care ne-a reprezentat pe cei mai mulți dintre noi, așa cum am fost, într-o epocă zisă „de aur”. Dacă aș exagera, dar numai puțin, din punctul meu de vedere, aș spune că Loli, acolo unde este el acum, este un sfânt. Un sfânt, cel puțin, ca sfântul Sisoe, al lui Topîrceanu, neliniștit și simpatic, oricând dispus să coboare pe pământ ca să-și etaleze minunile.

Ca poveste „adevărată”, cartea poate deveni și un autentic document acuzator. „Am trăit două lumi, dar niciodată nu mi-am închipuit că voi ajunge la bătrânețe să n-am ce mânca”. Din relatările familiei și a celor apropiați, Loli a murit în secția de terapie intensivă a Spitalului județean din Baia Mare în luna februarie a anului 1991, după o scurtă perioadă în care a refuzat categoric să se alimenteze. „Cu scrisul am terminat, prin faptul că nu mai am ce scrie. Îmi este milă de eroii neamului de la Timișoara și București. În special de tineretul căzut pe câmpul de luptă, pe baricade. Jertfe care s-au adus în zadar, ca să beneficieze alți escroci, care la adăpostul lozincilor minciinoase, vor chinui mai departe Poporul Român. Din lupi nu se fac oi niciodată! Atât.” Nu pot să anticipez,

sub nici o formă, care va fi impactul etic asupra publicului și a criticii. Dar că Loli a existat și a descris o epocă, așa cum a fost, rămâne un fapt de necontestat. Editorii, după ce vor consulta lectorii și consilierii literari, vor decide dacă îl aduc sau nu pe Loli, „post mortem”, în fața instanței cititorului ca inculpat sau judecător. Nici sarcina lor nu va fi ușoară.

Ca istorie de caz, Loli va domina multă vreme mințile multora prin aducerea în actualitate a tot ce este specific unor vremi trecute, dar cu tendințe periculoase de reîncarnare în „generațiile viitoare”. Ca operă de artă – mă abțin de la orice comentariu de specialitate, fiind preocupat mai mult de efectul coliziunii personajelor cu lumea de azi sau de mâine, mai puțin de valoarea literară sau semnificația științifică a cărții. Pe parcurs, sfătuit de bunul meu instinct de conservare docil și prudent, am hotărât să o public anonim. Am și eu „antecedentele mele politice”. Vânătoarea continuă cu mai multă sălbăticie printre urmașii lui Loli. La fel ca în „Căutarea Sfântului Graal”.

Am fi tentați să credem că Loli, scriindu-și evocările cu o disperată onestitate, s-a răzbunat din plin. Dar nu este așa. Celor care ar dori să savureze efectul material, vulgar, al răzbunării, Loli le reamintește că răzbunarea și răsplata pentru faptele oamenilor aparțin lui Dumnezeu.

Loli trebuie să ne facă pe toți – politicieni, guvernanți, oameni de rând – să înțelegem că „O lume mai dreaptă și mai bună” nu trebuie să rămână un simplu slogan. Expectativa, ca manieră de supraviețuire, a fost și rămâne o atitudine, de rezervă, extrem de periculoasă. Așa cum a spus Edmund Burke (1729-1797), „Singurul lucru necesar pentru ca răul să triumfe este ca oamenii buni să stea deoparte”.

În această dimineață de iarnă în care zăpada ne îngroapă încet, dar sigur, am luat hotărârea de a transcrie aceste caiete în care începe saga clanului Ganea. Prima generație.

Iagan Ameih D.

PARTEA ÎNTÂI

NAȘTEREA ȘI COPILĂRIA LUI LOLI

Atunci șarpele a zis către femeie:

„Nu, nu veți muri!”

FACEREA 3 (4)

CAPITOLUL 1.

Culae al Țații Siții din Oltenița

Este ziua de luni, 19 iulie 1985. Este o zi călduroasă, soarele frige, florile pălesc de căldură, seara, la orele 19 și 20, începe un aer mai puțin cald și foarte plăcut. Cerul e senin, nici urmă de nori. Soția a plecat în oraș cu Niculina și Eugen, iar eu stau la masă și scriu evocările mele și, atât cât mă ajută mintea, pun pe acest caiet „însemnările” mele.

M-am născut în orașul Oltenița, județul Ilfov, în ziua de 24 mai 1911. Țin minte cum mă purta mama în brațe și plângeam când eram mic. Pe tata nu l-am cunoscut, ne-a părăsit când aveam vârsta de trei ani. Mama a rămas cu trei copii. Eu eram cel mijlociu. Cum s-a descurcat de ne-a crescut, nu știu. Cu noi locuia bunicul și bunica. Pe bunicul l-a chemat Matei și era sacagiu, aducea apa cu sacaua și o vindea pe bani. Orașul Oltenița se afla lângă Dunăre. Râul Argeș se varsă în Dunăre, iar în unghiul celor două ape se află situat orașul Oltenița. Noi am locuit pe strada Alexandru Ghica la numărul 68. Vecini am avut pe lelea Maria, ea avea un fiu, Vasile, o fiică, Lisandra, pe Nea Dumitru, pe Tică, care era olog, și pe Ion, care era surdomut. În stânga aveam pe Angela Pescaru care avea o soră. Ambele erau foarte frumoase. Peste drum era vecina Dobrița. După lelea Maia era țața Suzana, care-l avea pe Melu, Traian și o fată, Fana. Pe strada Alexandru Ghica mai era Niculina Manciu, fratele ei – Lisandru, birjar, Gherghina Manciu, nea Petrică, nas de lemn, căsătorit cu țața Veta, care

aveau trei copii: pe Florea, pe Tudorița și pe Jeana. Mai la vale locuia și un frate al mamei, Costică Matei, căsătorit cu tanti Mița; ei au avut trei copii: pe Gheorghită, pe Mărioara și pe Vasilică, care la ora actuală trăiește în București, pe str. Intr. Ion Sulea nr. 27, bloc L₁₅, etajul III, apartamentul 15, sectorul 3, cod 74711.

Deci, bunicul și bunica au avut doi copii, pe Lucreția și pe Costică. Cum am spus, Costică, fratele mamei, a avut trei copii. Lucreția (Sița), tot trei copii. Ei s-au numit George, Niculae (Culae) și Mihail (Melu).

În primul război mondial (1916-18), mama era tânără și îmi amintesc că în război veneau bulgarii și ne întrebau unde este mama. Noi răspundeam că nu știm. Tinerele mergeau și se ascundea pe unde puteau, ca să nu fie batjocorite de dușmanii țării. Îmi amintesc că ne-am refugiat la Luica și era o pădure la malul spart unde mergeam. Era criză de mâncare, mâncam terci de mămligă.

Îmi amintesc ca prin vis cum a murit bunica. Când își făcea nevoile îi ieșea intestinul gros afară și mama îl băga cu degetul înapoi. Când a murit bunica m-am bucurat foarte mult. De, eram copil. Îmi amintesc de moartea bunicului. Era în ajun de Crăciun. Umblau colindătorii cu Moș Ajunul, bunicul era mort, întins pe masă, și colindătorii ne-au stricat poarta pentru că nu am ieșit să le dăm covrigi și nuci. Probabil că n-am avut. Pe Mihail (Melu) l-a găsit mama, într-o dimineață, mort, avea organul genital umflat tare. A murit fără lumânare. Și de moartea lui m-am bucurat.

După terminarea războiului, unchiul Costică a venit acasă cu barbă. Țața Mița a fost fata lui Stancu Dobre din Oltenița Rurală. A avut un frate, Ioniță, căsătorit cu mătușa Floarea, care a avut trei fete: Fânica, Maria și Mitea. Maria, la ora actuală, trăiește în Oltenia, pe strada 11 Iunie, fosta Oltenia Rurală și are o fată căsătorită cu Marinescu Petre. Este

învățătoare în Oltenița. Deci, după moartea bunicilor, a rămas mama cu doi copii, unchiul Costică cu trei. Doi copii morți. Vasilică a mai rămas în viață.

După terminarea primului război mondial am început școala primară. În școala primară m-am numit Toma Niculae. În clasă am avut învățătoare pe doamna Cilibiul, o femeie foarte rea și a dracului. Ne bătea cum scrie la carte. În clasa întâi nu mă prea duceam la școală, mama lucra la RMS (Regia Monopolurilor Statului), Depozitul de fermentare a tutunului. Clădirea poștei era goală și părăsită și eu în loc să mă duc la școală, împreună cu alți derbedei, băteam popicul acolo. Când știam că mama vine de la lucru, veneam și eu acasă, chipurile că am fost la școală. Nefiind controlat și fiind un copil blestemat, natural că am rămas repetent. Când s-a terminat anul școlar eu credeam că sunt în clasa a II-a, însă n-a fost așa din cauză că toamna, când a început școala și eu m-am prezentat în clasa a II-a, învățătoarea a strigat catalogul clasei și, ajungând în dreptul numelui meu, a zis:

– Toma Nicolae, ia-ți ghiozdanul și treci în clasa I.

Când am venit acasă mi-a tras mama o bătaie soră cu moartea, că de-abia m-au scos vecinii din mâna ei.

– Stai, soro. Ce faci Sișo, vrei să-ți omori copilul?

Mi-a fost fundul numai bășici de la urzica cu care m-a bătut și vânăț din cauza făcălețului, dar mi-a prins bine, n-am mai rămas repetent.

După terminarea școlii primare, am fost dat ucenic la un meșter cizmar. Cizmarul, adică jupânul, avea copil mic și cucoana, adică nevastă-sa, mă pune să leagăn copilul. Copilul era rău, eu nervos, tot îl ciupeam și copilul urla ca din gură de șarpe. Mai căpătam câte o scatoalcă că, de, așa se învăța meserie pe vremea aceea, întâi erai slugă. În atelier auzeam tot felul de măgării de la jupân și de la calfe.

Îmi amintesc că odată povestea cineva că seara urma ca femeia unui lucrător să pună o cloșcă pe ouă și zicea că lui îi plac puii cu gâtul gol și nu știa dacă ouăle ce urma să le clocească găina erau din acelea cu pui golași. Celălalt cizmar îi spunea ăstuia cu cloșca ca, în timp ce el pune ouăle, nevasta lui să-i belească cariciul și atunci puii ies sută la sută cu gâtul gol. Precum și alte măgării. Mie nu-mi plăcea să fiu ucenic și mă rugam de mama să mă dea la Școala de Meserii, unde era și fratele meu mai mare, Gheorghe (Gică). Mama îmi spunea:

– De unde dragul mamei să am bani ca să te pot ține și pe tine?

Vedeam fetele de la liceu în uniforma aia frumoasă și mă gândeam că am să mă însor cu una din ele. Mi-a fost rușine să mă mai duc la cizmar, simțeam ceva înjositor și, astfel, toamna, mama m-a dat la Școala de Meserii, la secția de tâmplărie, unde era și fratele meu. Mama a vrut la mecanică, dar fratele meu nu m-a lăsat, m-a luat cu el la atelierul de tâmplărie-rotărie.

Pe atunci, cei din clasa întâi trebuia să le spună „Domnule” la cei din clasele a II-a și a III-a și mai încasai și câte o palmă de la ei. Fratele meu era în clasa a II-a, și eu, în clasa întâi.

Înainte de a termina școala primară, s-a descoperit că sunt înregistrat greșit: nu Toma, ci Ganea este numele meu adevărat. Fratele meu a rămas Toma, care s-a transformat în Tomescu, și cu toate că eram frați de la același tată și aceeași mamă, eu am rămas Ganea, iar el Tomescu. Mai târziu am aflat că numele tatălui meu a fost Nicolae Toma Ganea. La fel au mai pățit și alți elevi, colegi de-ai mei.

La Școala Elementară de Meserii am primit emblema la mână cu inscripția SEM, de care eram foarte fudul, că nu voi mai fi „suster”, a cizmar adică. Ca maistru îl aveam pe un bătrân, Voicu, care era foarte rău și ne bătea pentru cea mai mică greșeală. El era de meserie rotar și se pricepea la confecționarea de

trăsuri. Toți birjarii veneau cu roțile la școală ca să fixeze cauciucurile pe geanta roților de la trăsură. Această mașină era o simplă pârghie cu o daltă care, prin apăsare, introducea cauciucurile pe janta roților de la trăsuri. Cu toate că era o simplă pârghie, nu se găsea decât la școala noastră. Am avut colegi pe Zanea Tudor, pe Vardianu Vasile, Aceleanu Radu, Gagelea Dumitru, Pasagiu Anghel, Coarnă Marin, pe ceilalți i-am uitat.

Când am trecut în clasa a II-a, Școala Elementară de Meserii s-a transformat în Școala de Arte și Meserii Inferioară de 5 ani, cu emblema la mână SAMI. Cei din anul III, unde era și fratele meu, au terminat Școala Elementară de Meserii fiind calfe de tâmplar.

Directorul școlii era unul Zamfirescu, care avea un tic nervos și anume se scărpină în cur cu mâna stângă. Îmi aduc aminte de un elev, Imbriceag, care avea un tată bețiv. Într-o zi, băiatul s-a accidentat la mână la bormașină, la angrenaje, și a venit tatăl lui care s-a luat la păruială cu directorul Zamfirescu, pentru motivul că la angrenajul bormașinii a lipsit apărătoarea. A fost o răfuială în toată legea, iar noi, elevii, ne holbam ca la a opta minune a lumii.

Directorul Zamfirescu avea doi băieți dați dracului de răi, elevi la Liceul „Constantin Alimonășteanu” din Oltenița. Îmi aduc aminte cum povestea cel mic că, într-o noapte, directorul Zamfirescu a vrut să o mângâie pe mamă-sa și el, copil curios, să vadă cum o mângâie, a ridicat capul din plapumă, iar directorul înfocat a strigat la el:

– Gigi, bagă capul în plapumă ca să i-o trag mă-tii.

A fost un râs și un circ de s-a dus buhul în toată școala. Când maică-sa avea menstruație, Gică zicea că-i pe „stop” și ea se lega la cap, așa că noi, copii, când o vedeam pe femeia directorului legată la cap știam că-i pe „stop”.

Cum am spus, Școala de Arte și Meserii Inferioară era de 5 ani. Eu a trebuit să repet clasa a II-a. La sfârșit de an am dat o serbare și au venit cucoanele, iar directorul Zamfirescu le poftea politicos și cum el avea ticul de a se scărpinga în cur, îți era mai mare dragul să-l vezi cum cu dreapta pofta cucoanele, și cu stânga se scărpinga. Noi râdeam să ne prăpădim.

O parte din colegii mei din școala elementară care au vrut să termine mai repede au trecut în clasa a III-a, iar noi, care am vrut să învățăm carte, am rămas tot în clasa a II-a, adică din 5 clase am făcut 6.

Au murit colegii Zanea Tudor și Vardianu Vasile. Cu Vardianu Vasile făceam schimb de pâine: el îmi dădea pâine de casă care îmi plăcea foarte mult, iar eu îi dădeam pâine de brutărie, care lui îi plăcea foarte mult. Dumnezeu să-l ierte!

Mama m-a ținut la această școală de elită, cum era pe vremea aceea, și se mândrea: Culăiță învață carte. Eu voiam să învăț și în școala primară aveam prieteni toți copiii de boieri.

Judecătorul orașului avea o fată și un băiat, pe fată o chema Mariana, băiatului i-am uitat numele. Mergeam în vizită la ei, ne jucam împreună, această prietenie s-a adâncit în timpul anilor de școală.

Când a început să funcționeze școala, au început să apară profesorii. Ne-am cumpărat cărți, îmi amintesc că, în clasa a II-a, am început să învățăm limba franceză. Era un manual de J. Condrea și ca profesor de franceză l-am avut pe popa Costică. Tot el predă și Religia. Îmi amintesc cum, când intram în clasă, ziceam rugăciunea:

*Doamne, Doamne, Ceresc Tată,
Noi pe tine te rugăm,
Luminează a noastră minte,
Lucruri bune să-nvățăm.
Că tu ești stăpânul lumii
Și al nostru Tată ești
Și pe toate cele bune*

*Numai tu le împlinești.
Amin!*

Când terminam lecțiile și mergeam acasă, la ieșire, ziceam rugăciunea de mulțumire către Bunul Dumnezeu, după cum urmează:

*Toți cu inima curată
Ție, Doamne, îți mulțumim,
Tu cu darul tău, Preasfinte,
Ne ajuți oameni buni să fim,
De greșeli să ne ferim,
Țara noastră s-o iubim.
Ție, Doamne, îți mulțumim,
Ție, Doamne, îți mulțumim.
Amin!*

La Religie, popa Costică ne învăța lucruri frumoase despre Bunul Dumnezeu, despre existența lui și alte lucruri folositoare sufletului și trupurilor noastre. Îmi amintesc acum, la bătrânețe, că am avut un calendar bisericesc cu Sfânta Treime (Tatăl, Fiul și Sfântul Duh în chip de porumbel), iar pe marginea tabloului erau cei patru evangheliști cu simbolurile lor. Sfântul Evanghelist Matei are pe Îngerul Gavril, care i-a vestit Maicii Domnului nașterea mântuitorului Iisus Hristos. Evanghelistul Marcu are ca simbol un cap de leu, din care reiese puterea lui Dumnezeu echivalentă cu puterea leului, după mintea pământenilor, întrucât, se știe, leul ar fi regele animalelor. Evanghelistul Luca are ca simbol un animal (căprioara), care înseamnă că jertfa de animale s-a sfârșit din cauză că păcatele oamenilor sunt mari și foarte grele. Bunul Dumnezeu, în marea lui iubire de oameni, l-a jertfit pe fiul său, Domnul nostru, Iisus Hristos.

Și când te gândești la această ființă, la om, care la chip seamănă cu Dumnezeu, iar la fapte cu Lucifer, îți vine să plângi amar de jertfa lui Dumnezeu

pentru om, pentru această fiară a secolului XX, care, fără milă, ucide, luând viața semenului său.

Pe lângă părțile bune, popa Costică avea și defecte, prin aceea că ne chema la spovadă de câte ori nu știam la lecție. Ne căuta în buzunarele de la pantaloni să vadă dacă-s rupte. Dacă erau rupte ne bătea, zicea că ne jucăm cu puța și păcătuim, și după ce ne certa aspru, ne spovedea, el voia să scoată din noi oameni cinstiți și virtuoși, însă nu prea avea din cine și de aceea mai căpătam și câte o scatoalcă.

La Școala de Arte și Meserii Inferioară din Oltenița au început să vină profesori: la Limba română, la Geografie, la Educația Civică, la Filosofie, Fizică, Chimie, Desen tehnic, Educație fizică și Muzică. Acești profesori proveneau de la Liceul de băieți și de la Liceul de fete „Constantin Alimănășteanu” (LCA). Eu nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie, dar și de fudulie. Îmi dădeam ifose, mă credeam foarte important, și biata mama nu mai putea de bucurie.

Școala era grea. De la orele 7 și până la 13 eram ocupați cu învățatura, iar de la 14 la 18 eram la atelier la practică, și asta zi de zi și an de an. Era puțin timp ca să-ți pregătești lecțiile. Profesorii erau foarte exigenți și nu admiteau nicio scuză.

Am primit uniforme liceale, cu deosebirea că elevii de la liceu aveau la șapcă bandă roșie. Fetele de la liceu aveau pălărie de fetru cu panglică albă, pelerină și părul pus în plasă, că îți venea să le sorbi din ochi, cu toată severitatea lui popa Costică.

Noi, cei de la Școala de Arte și Meserii Inferioară, aveam uniformă kaki, șapcă cu cozorocul mare (după școlile franceze) și bentiță albastră. Bentița de la mâna mea stângă avea un desen (SAMI/32). Mama nu mai putea de bucurie. S-a schimbat și directorul.

În locul lui Zamfirescu a venit directorul Teodor Ivanovici. A început lumea să ne respecte. Fetele de la liceu au început să discute cu noi.

La Muzică îl aveam pe profesorul Hodoroagă care era simpatizat și respectat de elevi, dar mai ales

de eleve. Avea un băiat și o fată. Pe fată o chema Natalia și era elevă la Liceul de fete. Pe atunci fiecare școală avea uniformă și manuale proprii.

Manualele era de diferiți autori. Școala avea și internat, unde erau băieții din comunele învecinate. La Educație fizică îl aveam pe Grigorescu din Călărași, îl adusese directorul, care era și el din Călărași. Profesorul de Limba română provenea din cadrul armatei, fusese ofițer, venea de la un liceu militar. Când făceam sintaxa, morfologia, fonetica și alte drăcii gramaticale, dacă greșeam făcea cu noi „culcat” ca la armată. Îl chema Păcuraru și era un bărbat frumos și curvar la fel ca și Grigorescu, care umbla la bucătăreasa de la internat, așa spuneau gurile rele și spurcate ale elevilor.

Odată, niciunul din toată clasa nu a știut lecția și Păcuraru ne-a scos în curte pe toți și a făcut „culcat” cu noi, iar fetele de la liceu și de la Menaj, care treceau întâmplător pe lângă gardul școlii, râdeau de noi. Mai pas de mai dă ochi cu ele.

Grigorescu făcea cu noi Educația fizică la paralele, inele, trapez, piramide, fuga în saci, săritura gardurilor, cu bastoane. La Educația fizică, SAMI-ul era primul.

Îmi amintesc că, odată, înainte de 10 Mai, am făcut repetiție pe maidan cu piramidele. Cei voinici erau la bază, iar cei ușurei peste ei. Între cei dedesubt era unul numit Pasangiu Anghel, din Chirnogi. Grigorescu ședea cu fluierul în gură și cum fluiera așa, la comandă se urcau băieții în piramidă. Dar băieții erau emoționați deoarece la această repetiție asistau și elevii și elevele de la liceu și cele de la Școala de Menaj. Dracul, care nu doarme, face ca lui Pasangiu să i se rupă chiloții drept în punctul cel mai rușinos, și să-i iasă podoabele afară. Când a văzut el că rușinea l-a făcut de rușine, a ieșit glonț de la bază, că-ți era mai mare dragul să vezi piramida destrămandu-se, și-ți venea să chiui de veselie cum cădeau băieții de sus, iar fetele se stricau de răs. Gri-

gorescu a rămas cu gura căscată și cu fluierul de gât, iar Pasangiu Anghel nu dădea rând să-și ia pantalonii pe el.

Am uitat să spun că, nu mai țin minte când, în Oltenița, pe vremea aceea, s-a întâmplat o nenorocire mare, nu știu în ce clasă eram, dar știu că în ziua de 29 iunie era sărbătoarea Sfinților Petru și Pavel și școlile făceau serbările de sfârșit de an. Nu știu ce școală dădea program artistic, dar știu că Școala de fete urma să se producă după băieți. Unele fete, până să le vină rândul, s-au dus să se joace lângă scenă. Din nefericire s-au jucat deasupra unei ghețării. Tot sărind ele, la un moment dat s-a auzit o bufnitură și un nor de praf a acoperit toată scena, iar fetele, toate câte erau, au dispărut sub pământ, în ghețarie. Se rupsese acoperișul care era putred.. Au murit 29 de eleve. Eram la școala primară sau la școala secundară, atâta știu că lucrul acesta s-a întâmplat în perioada anilor 1920-1930. Eu eram de față și am văzut cum pompierii scoteau cadavrele din ghețarie. Erau capete sparte, mâini rupte amestecate cu paie din ghețarie. Între fetele moarte erau și fetele moșierului Mircea Frigătoriu, Sonia și Vera. Cucoana moșierului a vrut să se sinucidă. Cele 29 de cadavre au fost înmormântate pe cheltuiala moșierului.

Fac o paranteză și mă întorc la viața de copil și de adolescent și iarăși voi reveni la viața de elev. Ce să fac, trebuie să scriu tot, nu pentru mine, ci pentru familia mea, pentru nepoți, că multe am să mai scriu.

Mama avea un frate, pe unchiul Costică. Așa o iubire între un frate și o soră mai rar. Deși eram săraci, strictul necesar pentru hrana vieții l-am avut. În fiecare an mama tăia un porc. Îmi amintesc că odată am avut un porc de cca. 150 kg și seara mama a chemat un vecin ca să taie porcul a doua zi. Dimineața, când a venit vecinul să-l taie, porcul era mort în coteț. Îmi amintesc că atunci am văzut-o întâia dată pe mama plângând.

Țin minte și îmi pare că unchiul Costică a împărțit porcul lui cu mama, așa de mult a iubit-o pe sora lui, adică pe mama mea. Și mai îmi amintesc cum unchiul Costică s-a lăsat de cizmărie și a intrat la poștă. Avea o barbă mare, parcă și acum îl văd în uniforma de poștaş.

Tanti Mița, femeia lui și mătușa mea, și ea ne-a iubit, mai mult la ei eram la masă. Ședeam în același corp de case, la stradă era camera lor, urma tinda, pe urmă casa noastră cu tindă. În tindă aveam o vatră, iar lângă tindă era grajdul unde bunicul a ținut calul pe vremea când era sacagiu.

Eu am fost un copil bolnăvicios și foarte blestemat. Aveam în curte niște meri care se coceau de vreme, vișine, duzi, corcoduși, prune cu gât. Bunicul mergea în baston și mă certa mereu că mă suiam în măr și mâncam poamele crude. Bunicul mă certa, iar eu dădeam cu pietre în el și îi ziceam hâtru.

O, ce rău îmi pare, să mă nasc încă o dată, ce mult l-aș iubi. În casă aveam pământ, nu existau dușumele, și mama lipea pe jos cu pământ amestecat cu balebă de vacă și aveam covoare din zdrențe țesute frumos. Pe paturi aveam învelitoare, pe perete aveam tablouri cu diferite rudenii. Am aflat că aveam rude pe unchiul Pandele, medic, unchiul Voiculescu, preot la Comarnic. Unchiul Ioniță, soțul lui tanti Aneta, era ofițer și locuia lângă statuia lui Mihai Viteazul.

Astfel, după mama mă trăgeam dintr-o familie bună. Sărăcia și decăderea mamei nu am știut-o niciodată. Mama a fost o femeie frumoasă, virtuoasă și cinstită, de aceea a suferit mult în viață și în general în zilele noastre, cine nu suferea? Oameni cinstiți și săraci. Mai avea mama și un lădoi, probabil lada pentru zestre.

În curte aveam și un gutui. Acolo, pe crengi, dormeau găinile. Gutuiul era lângă târnaț, seara când găinile vreau să se culce, în special vara, când era cald, până a nu se înnopta le vedeam cum întindeau gâtul spre pom și se suiau pe târnaț și zburau în pom

de parcă erau dresate, avea fiecare locul ei. Noaptea mai cădea câte una din pom și se descurca cum putea pe întuneric, iar cocoșul dormea cel mai sus, trăgând din când în când câte un cucurigu.

Pe atunci majoritatea locuitorilor nu avea coteț de păsări, ele dormeau în pomi, fie vara, fie iarna, rar cine avea coteț. Pomii erau numai găinaț de găină și târnațul la fel.

În fundul grădinii aveam un vecin prăpădit, îl chema Odăiașu. Dimineăta, când ne sculam, eu și fratele meu Gheorghe ne suiam în dud și pe burta goală mâncam dude, aveam în curte și dude albe și dude negre. La poartă aveam un dud mare, scuturam crengile și dudele cădeau ca ploaia jos, iar vecinele culegeau dudele de pe jos și le mâncau cu praf cu tot. În mijlocul dudului (era mare și des) era o scobitură, și, de multe ori când ne trecea pântecăraia, nu mai aveam timp să ne dăm jos și ne descurcam cum puteam în dud. Mai auzai câte o vecină zicând:

– Cine dracu își face nevoile în dud?

Din dud, pe lângă dude, mai culegeam și frunze pentru că într-un timp mama a crescut viermi de mătase. Făcea borangic și țesea ștergere frumoase cu flori de borangic galben și alb și le punea pe perete, la icoane. Iarna făceam focul în sobă. Soba era zidită din cărămidă, iar sporul era jos. Tuciul era fixat pe o platformă în mijloc și din cauză că era frig, ne suiam pe sobă, eu pe o parte, iar mama pe cealaltă parte, ca să putem să ne încălzim. Din când în când mai băgam câte un butuc de salcie în sobă. La Oltenița este foarte frig din cauza curenților formați de cele două ape, Argeșul și Dunărea. Iarna Dunărea îngheța și treceau sâniile cu cai peste gheață și mergeau la Turtucaia. Noi, copiii, mergeam cu patina, adică numai cu una și pe oase. Oasele erau așa alese, că alunecau ca și patinele. Aveam două bețe cu colți în vârful cu care ne făceam avânt, alunecând cu mare viteză și imediat eram la Turtucaia.

Vara mergem cu șalupa sau cu barca la Turtucaia, costa numai 5 lei și la una și la cealaltă. Era foarte frumos pe Dunăre, viața pulsa din plin, lumea era veselă și fericită. Când am plecat din Oltenița la Baia Mare, nu m-am gândit că peste ani, când am să mai vizitez Oltenița, locul meu natal și leagănul copilăriei, orașul Turtucaia o să fie al bulgarilor, Dunărea pustie, și viața de odinioară suprimată. Strada Alexandru Ghica, la ora actuală în Oltenița se numește Str. Pescarilor, e un amănunt pe care-l știu.

Îmi mai amintesc că se dezgropau cadavre de pe maidan și erau transportate cu unele aeroplanе, nu știu unde. Vedeam cadavre și, copil fiind, îmi era frică, m-am speriat așa de tare, că am rămas cu un tic nervos de pe atunci. Probabil că acele cadavre proveneau de la Războiul Mondial 1916-18 sau de la 1877, asta nu știu, însă știu că la luptele de la Turtucaia, între Oltenița și Turtucaia, pe apa Dunării a curs mult sânge.

În Oltenița erau mulți turci, turcoaicele purtau șalvari și turul de la pantaloni era foarte jos și noi, copii, strigam la ele:

– Bre cadână, ai fundul de la pantaloni mare ca să te poți căca în el.

Turcii tineri aveau fes în cap, cei bătrâni aveau la fes o legătură cu abțibilduri. Când vedeam turcii, eu cu Gheorghe, fratele meu, cu Traian al țatei Susana, cu Melu, cu Fana, fata lui nea Nicolae hamalul, strigam după turci:

*Ei bei turcul besaltar
Iapa moartă-n drum
Lovită cu biciul
Beli-me-ai cariciul.*

Turcul se oprea în drum și zicea:

– Nu minca chicat, nu minca chicat. Și dădea după noi cu pietre.

Din oraș până-n portul Oltenița erau 2 km. Când voiam să mergem în port să ne scăldăm în Du-

năre, ne suiam pe osia trăsurii și eram numai în izmene. Birjarul nu știa nimic de mușteriii clandestini de pe osia trăsurii și, când un turc sau o fată ne vedea, striga la birjar:

– Dă cu biciul dindărăt, dă cu biciul dindărăt!

Birjarul ne croia cu biciul peste coviltir. Și ne ardea cu biciul de ne pișam pe noi de usturime, și picam pe jos la fel ca muștele când le stropești cu insecticid. Înjuram plângând pe turc sau pe fată, iar ei râdeau în pumni de nenorocirea noastră.

Nea Dumitru, fratele Licsandrei, care era băiatul lelei Maria, mergea la pescuit la Dunăre și mă lua și pe mine ca să-i țin de urât. Era mult pește în Dunăre și în Argeș. Eu, despuiat în pielea goală, cu traista de gât, rupeam câte un băț de salcie și legam cu sfoara două trei undițe în care puneam râme. Cum băgam undița improvizată în apă și plumbul o trăgea la fund simțeam că peștii se prind și smuceam undița afară din apă. Rar se întâmpla ca să nu prind la toate cârligele câte un pește, care de obicei era somn. Simțeam cum traista se umple. Nea Dumitru pescuia cu târbocul și scotea mult pește. Între pești erau și știuci, care erau foarte rapide și trebuiau prinse cu băgare de seamă, deoarece săreau afară din târboc și rămâneai cu buza umflată.

Înainte să pornim spre casă, nea Dumitru dădea de 2-3 ori cu târbocul și prindea și pentru mine. Când ne făceam plinul veneam acasă cu câte 5-6 kg de pește pe care mama îl săra, îi scotea mațele și-l pune pe sfoară la soare ca să se facă pastramă. După aceea luam sacii și iarăși ne întorceam pe maidan după balebă.

Pe vremea aceea, în loc de lemne, făceam mâncarea cu balebă uscată culeasă de pe maidan, preferată era cea de vacă, că era mai bună.

În noaptea de Sf. Gheorghe mergeam pe maidan cu flăcăii mari la păscut caii. În timp ce caii pășteau, flăcăii se băteau cu oase de cai morți. Pe maidan erau multe oase, se strâneau grămadă și se încărcau în

vagoane de tren, nu știu unde le duceau. După oase, se băteau cu cărbuni aprinși, având grijă să nu se lovească. Alții luau benzină în gură și suflau în flacără, era o imitație de rachetă de toată frumusețea. Pe urmă, înspre ziuă, mergeam cu ei în pădure și tăiau câte o salcie așa cum se taie brazii de Crăciun și o puneau la poartă la fete.

În general pe atunci se obișnuia ca fiecare gospodar să aibă răchită la poartă. Alții, mai proști, ungeau pereții caselor la fete cu păcură sau cu balebă. De Sf. Gheorghe fetele văruiau casele și vă puteți închipui ce jale pe fata care se trezea cu pereții mânjiți de păcură.

Alții îi ungeau cu căcat. Țștia erau cei care căzuseră în dizgrația fetelor. Angela Pescaru era una din fetele cele mai frumoase, la fel era și sora ei. Ei îi făcea curte un om bogat, un cerealist pe nume Gheorghe Zamfirescu. În noaptea de Sf. Gheorghe a apărut la ea la poartă un steag (de răchită), unul din băieții care o iubeau la nebunie pe Angela Pescaru și căruia ea nu-i dădea atenție, m-a rugat pe mine să-i mănjesc peretele de la casă cu păcură. Eu, copil prost, iau păcura de la el din mână și dau cu ea pe peretele alb și frumos chiar lângă steagul lui Gheorghe Zamfirescu. Angela și cu sora ei au pândit în noapte și m-au văzut. A doua zi m-am dus pe maidan după balebă fără să mă gândesc la ceea ce am făcut. În urma mea venea Angela și cu sora sa, iar în urma lor venea fratele meu Gică. Cum au ajuns la mine m-au pus amândouă jos și mi-au tras o bătaie bună și niște picioare în cur, pe urmă au vrut să-mi desfacă izmenele și să-mi pună la fund balega moale. Cu greu a reușit fratele meu să mă scoată din mâinile lor. Ele erau fete mari, bune de măritat.

Eu cu fratele meu ne băteam de moarte, însă dacă cineva ne ataca, imediat săream amândoi pe el.

Îmi aduc aminte cum celuiam copiii de nasturi. Băteam o sapă ruptă în pământ și ziceam că-i nicovală, aveam și o balama mare de la poartă care zi-

ceam că-i ciocanul, cu foarfeca mamei tăiam tabla și făceam inele pe care le dădeam pe nasturi. Făceam locomotive de tablă fără roți și băgam în interior o cutie de cremă cu o cârpă cu gaz și ieșeam cu ea pe stradă, copiii veneau după mine. Când vedeau ei cum iese fumul pe coș toți mă rugau să le dau lor locomotiva. Eu ceream o mulțime de nasturi, ei ziceau că nu au atâția și se uneau și voiau să ne ia locomotiva cu asalt. Eu prindeam pe câte unul de manșeta cămășii și fratele meu pe altul și îi învărteam iute până rămâneam cu manșetele de la cămăși în mâini.

Odată îmi amintesc că făceam pe librarul, făceam caiete mici și aveam o scândură și în imaginația mea erau cărți. Vine Traian a lui țăța Susana, chipurile să cumpere cărți, eu în glumă i-am zis:

– Dă-mi toți nasturii pe care îi ai asupra ta.

Ba, l-am ajutat cu briceagul de i-am tăiat pe toți. Când s-a dus Traian acasă fără nasturi și cu izmenele legate cu sfoară, a luat țăța Susana o prăjină cu care ne-a fugărit tot maidanul. Fugeam eu cu Gica de rupeam pământul, dar maidanul era mare și nu ne-a putut prinde. Însă seara am primit o bătaie de la mama, atât eu, cât și fratele meu, că mi-a pierit cheful să mai celuiesc copiii de nasturi.

Odată am furat un pol (20 de lei) de la mama și am cumpărat o carte, „Guliver în țara piticilor”, am ascuns cartea în pod. În grinda de la pod. Făceam ce făceam și una, două, eram în pod și mă uitam la pozele care erau în carte. Mamei i s-au părut suspecte escaladările mele dese în pod. S-a luat după mine și m-a prins cu cartea uitându-mă la poze.

Imediat și-a dat seama de polul lipsă și după ce mi-a făcut o morală, mi-a tras o bătaie cu o urzică bătrână care ustura al naibii. De atunci nu am mai furat de la mama și nici nu am mai celuit nasturi de la copii, însă am făcut altă boroboață.

Lelea Maria avea un băiat, pe Tică, care era olog, ea era femeie de serviciu la școala primară de fete și cum mătura găsea creioane colorate, capete de

creioane, gume pe care le dădea lui Tică. Odată, mergând acasă la Tică, bietul băiat dormea, sub pat ținea cutia cu creioane, i le fur și le aduc acasă și le ascund tot în pod unde ascunseseam și cartea.

Când s-a sculat bietul Tică, a început să plângă după creioane și să mă întrebe dacă nu le-am luat eu ca să mă joc cu ele. Eu „nu” și „nu”, dar vorba aceea, ispita tot în pod mă trăgea și iarăși m-a prins mama și la fel mi-a tras o bătaie cu urzica, dar de data asta a fost mai greu că a trebuit să-i duc lui Tică creioanele înapoi și să-i cer iertarea lelei Maria. Mamei i-am zis:

– Mamă, nu face cu mine rușinea asta, că mor. Iar ea mi-a spus:

– Mai bine să mori, decât să ajungi un hoț.

Cu ani în urmă am văzut că a avut mare drep-tate.

În Oltenița, cum veneai de la gară spre centrul orașului, azi Bd. Republicii, treceai prin grădina publică care era foarte curată, cu boschete de flori frumoase, cu bănci pe care tineretul juca table.

Jocul de table era în vremea aceea la modă, în centrul grădinii publice era un rond rotund pe care tineretul și ceilalți făceam împreună promenada, iar în mijlocul lui era o statuie cu o femeie ținând în mână o coroană din frunze de stejar. Lângă statuie erau bănci și pe acele bănci cânta fanfara militară valsul „Dunărea Albastră” și „Valurile Dunării”. Era un timp al fericirii, iar noi, elevii, în uniforme frumoase, ne plimbam cu elevele de la liceu și școala de menaj, discutând lucruri frumoase și folositoare tineretii noastre. Oh, amor platonice, fericirea inimilor noastre, plâng amar după acele timpuri care au apus pentru totdeauna odată cu tinerețea mea. În discuțiile noastre se desfășurau conversații care se refereau la disciplinele din școală și la profesorii care ni le predau.

Cum veneai de la gară spre centru era cinematograful. Lângă statuia din grădina publică. Clădirea cinematografului era tot în grădina publică.

CAPITOLUL 2.

Școala de Arte și Meserii

Este ziua de 6 august 1985, ziua schimbării la față a Domnului nostru Iisus Hristos. Este ora 18 și e zi de marți. Soția a plecat la biserică, se țin de la orele 17-18 cursuri de religie, iar după aceea urmează „Paraclisul Maicii Domnului”. Am o fetiță de 16 ani bolnavă mintal, soția s-a dus cu ea și cu un nepoțel drăguț la religie și la „Paraclisul Maicii Domnului”. Eu stau acasă, afară este un timp frumos și o căldură înăbușitoare, iar eu scriu pe lada de la recamier depănarea amintirilor care îmi năvălesc cu grămada în imaginația mea și mă încurcă în așa hal, că mă zăpăcesc și nu mai știu cu ce să încep.

Viața trece pe dinaintea ochilor întocmai ca un film de cinematograf, sunt Culaie al țății Siții din Oltenița care se apropie cu pași repezi de sfârșitul vieții. De ce scriu aceste amintiri? Cine le va citi? Poate ele vor ajunge la W.C. sau în altă parte. Aceste amintiri oare unde vor ajunge? Știe bunul Dumnezeu! Sunt bătrân, am 74 de ani, în viață nu am realizat decât rebuturi. Am visat o viață frumoasă, cu copii mulți, cu nepoți mulți, strânși într-o singură familie unită, împreună să mergem la biserică, să ne închinăm, aducându-i Lauda și Slava ce i se cuvin bunului Dumnezeu. Dar nu a fost așa, viața mea a fost numai decepții, prin faptul că nu am ascultat de mama, am părăsit-o datorită firii mele nestatornice, și suferințele în mare parte se datorează neascultării, deoarece am plecat spre Baia Mare. Ei, dar să revenim la amintiri.

La Școala de Arte și Meserii Inferioară în clasa a III-a am avut la muzică, în locul profesorului Hodo-roagă, pe profesorul I. V. Șoricu. Un om foarte cult, inteligent și foarte exigent, nu știu bine dacă nu cumva a fost autorul unui manual de muzică. Totodată a fost și dirigintele clasei, până la terminarea școlii din Oltenița.

De la el am învățat numai lucruri bune și frumoase, folositoare vieții. Făceam ca la carte muzica, cu el dădeam programe artistice și tot el ne învăța „Codul manierelor elegante”.

Îmi aduc aminte că aveam o voce foarte frumoasă, cântam tenor prim, vocea mea se evidenția prin frumusețe, față de ceilalți tenori.

Odată, făceam repetiție cu *Imnul Regal*, care suna astfel:

*Trăiască Regele
În pace și onor
De țară iubitor
Și apărător de țară.*

*Trăiască patria
Cât soarele ceresc,
Raiul vesel pământesc,
Ca mare falnic în lume.*

*Fie în veci glorios
Fie peste noi
Fie în veci norocos
În război, război.*

*Fie în veci ea ferită
De nevoi, nevoi,
Fie în veci locuită
De eroi, eroi.*

*O, Doamne Sfinte,
Ceresc părinte,
Întinde cu a ta mână
Coroana română.*

*O, Doamne sfinte,
Ceresc părinte
Întinde a ta mână
Pe țara română.*

Și ce-mi vine mie, ca la refren să nu mai cânt, și atunci mă pomenesc cu diapazonul în cap, aruncat de Șoricu. M-a lovit din plin.

În clasa a III-a, popa Costică a rămas profesor numai la religie. La franceză a venit domnișoara Constandinescu, o femeie a dracului de exigentă. Făceam puțină conversație, ea punea accentul pe gramatică. Suferea de mania conjugării verbelor, dacă greșeai, venea la bancă lângă tine și te bătea cu

cartea în cap. Era o femeie foarte frumoasă. Preda franceza și la Liceul de fete. Când ședea pe scaun la catedră, i se vedeau bulanele și noi ne uitam aiuriți la ea uitând de verbe și de toate, zgâindu-ne cu ochii la picioarele ei. Ea se uita la noi cu un zâmbet ironic.

Îmi amintesc că odată Mitron Ilie, un țăran puturos, se juca cu Cămărășescu Anghel, în bancă, în timpul orei de franceză. Ei erau în banca din fața mea, iar eu le-am atras atenția să se astâmpere dracului, că-i vede profesoara. Se gâdilau unul pe altul, la un moment dat Mitron Ilie trage o bășină tare, de s-au cutremurat geamurile. Noi am mierlit-o de rușine. Profesoara de franceză, cu fața ei simandicoasă, a luat catalogul și a ieșit ca din pușcă din clasă, zicând:

– Porcilor! Deschideți geamurile să iasă putoarea afară. Când ne-am văzut singuri, a fost un răs de pomină.

Cu ocazia ridicării Școlii de Arte și Meserii Inferioară la un rang superior, fetele de la Liceul de fete au început să se uite la noi cu alți ochi. La fel și băieții de la liceu. Majoritatea profesorilor de la liceu predau materiile și la școala noastră.

Între timp a luat ființă și Școala de Menaj, deci încă o școală de fete. Acolo se făceau cursuri puține, în schimb se învăța menajul gospodăriei, țesutul covoarelor, broderie și altele. Aveau o uniformă frumoasă: pelerină, pălărie de fetru cu panglică roz și părul băgat în plasa neagră. Profesoare la menaj erau numai călugărițe îmbrăcate în uniforma lor, cu comanacul pe cap.

După cum am relatat, școala noastră era o școală foarte grea. La ateliere se lucra mobilă, binale, trăsuri, sănii și lucruri frumoase strunjite. Dimineața făceam cinci ore de cursuri. Învățam mecanică, electrotehnică, desen tehnic, desen ornamental. Era vai de noi, că timpul era foarte măsurat și profesorii erau pretențioși.

Cei de la liceu aveau timp berechet. Pe atunci se putea da într-un an două clase, de exemplu clasa I și a II-a puteai să o dai într-un an și a III-a și a IV-a iarăși într-un an, deci opt clase de liceu se puteau face în patru ani. Bineînțeles cazurile erau rare și cu copii minune. Și, totuși, am cunoscut un caz de acest fel. Intelectualii ne dădeau atenție. Dar, hei, la Școala de Meserii, indiferent că era inferioară sau de gradul II superioară, programa analitică era aproape la fel.

La matematică le eram superiori celor de la liceu, noi făceam în plus mecanică, calcule de rezistența materialelor, calcule la angrenaje, statică, cinematică, dinamică, compunerea și descompunerea forțelor rezultate. La electrotehnică iarăși matematică, calcularea rezistenței, legea lui Ohm $\Omega = 1/I \cdot x_p$, Legea I a lui Kirchhoff, Legea a II-a a lui Kirchhoff, și dracu le mai ține minte. La matematică aveam profesor pe ing. Bălăceanu, tot el era și cu mecanica și cu electrotehnica.

La electrotehnică mergeam, după curs, la Uzina Electrică, cu școala, adică clasa noastră, pentru că noi am fost prima promoție care a absolvit Școala de Arte și Meserii Inferioară din Oltenița.

La Oltenița, pe vremea aceea, orașul avea uzină electrică proprie și numai noaptea mergea, ziua nu. Pentru școala noastră porneau un motor diesel în doi timpi, după ce, în prealabil, i se încălzea calota. După pornire, profesorul cupla motorul diesel cu generatorul și cele învățate la teorie le făceam practic și schițele respective.

La desenul tehnic învățam să calculăm și diferite figuri geometrice, ca linia dreaptă, împărțirea unei drepte cu ajutorul compasului, tot cu echerul și compasul calculam unghiul drept, ovalul, elipsa, parabola, spirala, toate acestea înainte de a intra în materia propriu-zisă.

La franceză am început să conversăm, să luăm contacte cu diferite firme din Paris, să cerem cataloage de mobilă de la Grand Magasin du Meuble,

10 Rue de Rivoli, Paris, France. (Monsieur, je suis élève dans l'école des Arts et Maters Inferieure dans Oltenița, jud. Ilfov, Roumanie. Je vous prie avoir la bonté a expédier une catalogue de meuble. Je vous en suis reconnaissant. Je vous remercie de tout cœur), și alte adrese, din Londra, cu diferite tipuri de mobilă, cu care ne ajutam foarte mult pentru specializare.

Și, iarăși, lumea a început să ne respecte. Pe vremea aceea uniforma școlară era respectată, atunci erau eleve, nu curve. Pe vremea aceea era la modă iubirea platonică, azi este iubirea fizică.

Dar să revenim la Școala de Menaj, unde eu am avut cunoștințe pe Elena Petcu, Gica Roman, Ioana Sfetcu, Viorica Mascu etc. Când ieșeam de la școală ne uitam la fetele de la Menaj printre uluci și călugărițele se uitau urât la noi.

Ca maistru de atelier aveam doi, adică profesori maiștri, pe unul îl chema Costică și era ginerele lui „Mațe Negre”, celălalt se numea Gruia și era din Călărași.

Între elevi era un țigănuș și în clasa I mă tot jucam cu el cu o daltă de sculptură, și, fără să vreau, i-am înfipt daltă în spate, adică l-am zgâriat un pic și atunci mi-a dat două palme ginerele lui „Mațe Negre” (la Oltenița erau la modă poreclele).

Ca pedeapsă mă trimite la Școala de Menaj ca să potrivesc sertarele la mesele din sălile de curs în care învățau elevele. Tot mobilierul, ca războaiele mari de țesut covoarele, mobilierul necesar pentru școală, ușile, ferestrele, toate s-au făcut la școala noastră.

M-am dus la școală și m-am întâlnit cu Lenuța Petcu și am discutat cu ea „en langue française”:

– Comment allez vous?

– Très bien, merci. Comment vous portez vous?

Și cum discutam, „tête en tête”, vine o călugăriță și se uită urât la mine, iar ei îi dă de lucru în altă parte. Pe urmă a venit Ioana Sfetcu, chipurile să mă ajute. Pe ea nu a scos-o afară și a rămas cu mine. Călugărița a venit la mine și mi-a spus să lucrez mai

repede și să dau pace fetelor. I-am spus că nu pot să mă grăbesc. Ea că-i spune maistrului să trimită pe altul în locul meu. Eu: „Nu aveți decât”. A dat-o și pe Ioana Sfetcu afară.

M-am trezit după pauză că năvălesc elevele la războaiele de țesut. Cum erau în uniformă, cu părul băgat în plase, s-au așezat pe scaune, altele în picioare și cu niște furculițe groase în mâini au început să țeasă. În sala de covoare erau războaie mari și mesele de la sala de curs. Câte o elevă îmi zâmbea prietenos, călugărița o certa. Striga la mine să lucrez mai repede și să nu casc ochii la fete.

Lucrul meu de căpetenie era ca să potrivesc sertarele și să scriu numerele pe ele ca să nu se mai poată schimba. Din prima zi când m-am dus acasă, seara, plimbându-mă, m-am întâlnit cu Lenuța Petcu, fata cizmarului, Nea Petcu care repara încălțăminte familie. Când ne-am întâlnit mi-a spus să caut în șapcă, că o fată mi-a pus un bilet, dar nu pe stradă, ci acasă să-l citesc, pentru că ea știe ce scrie în el.

Venind acasă, mi-am luat șapca din cap și în căptușeală am găsit un bilet scurt, pe o foaie de caiet era scris: „Te iubește o blondă cu ochi negri”. A doua zi când m-am dus, după masă, la Școala de Menaj, am cunoscut-o pe fată, era fata unui profesor de prin Moldova. Am continuat cu lucrul până am terminat.

La Oltenița erau două stabilimente cu câte o co-doasă, pe una o chema Zinca, pe cealaltă Bârsănoaia. Să fi avut vreo 15-16 ani. În clasa noastră am avut coleg pe Bârsan, fiul patroanei care conducea stabilimentul, noi eram ciufoși și îl tachinam pe Bârsan că are curve mă-sa. El lăsa capul în jos de rușine din cauză că îl disprețuiau și ne era scârbă de el. Totuși, odată, de curiozitate, m-am dus la el și nu știu cum am nimerit în salonul fetelor. Pe pereți erau oglinzi și fetele stăteau pe scaune îmbrăcate bizar, li se vedeau chiloții și sutienul. Toate ședeau în poziții diferite în așa fel ca să provoace pe bărbați în vederea

împerecherii. Una s-a ridicat de pe scaun și a venit la mine, m-a mângâiat pe față și mi-a zis:

– Hai cu mămica, în odaie, ca să te învețe ceva. Eu am fugit și ea mi-a strigat:

– Lasă, că ai să vii tu mai târziu, fără să te cheme nimeni. Am plecat scârbit de la Bârsan și nu m-am mai dus la el.

Când eram mai mic și vedeam băieți și fete cum se pupau gură în gură, noi stupeam ca mâțele și ne era scârbă. Ei, dar când au început să ne crească tulei, pe la nas și jos, nu ne-a mai fost scârbă și ne lăsa gura apă când vedeam câte doi sărutându-se.

Prima iubire a fost Elena Ninu de la Școala de fete „Pia Brăteanu” din București. În clasele III-IV am avut multe prietene de la Liceul de Fete (LCA). Îmi amintesc de ele: Ioana Baciuc din Oltenița Rurală, Olimpia Nicolau, tot din Oltenița Rurală, idem Maria Ispas, Fotina Puican, Gherghina Ferchedau, Stella Ungur, Valentina Georgescu, Eugenia Săndulescu, sora ei, Cornelia Săndulescu, Tia, Ștefania, Vasilica Fundeanu. De la Menaj Gica Roman, Ioana Sfetcu, Mărioara lui Pastramă, Elena Petcu, Viorica Moscu etc. etc.

Pe atunci era foarte strict ca băieții să șadă de vorbă cu fetele. Școlile erau separate pe acest motiv. Erau profesori de serviciu care în oraș supravegheau lucrul acesta. La fel, erau profesori și din partea fetelor.

Pedagogului nostru, Grigorescu, îi plăcea această vânătoare, însă nu îi reușea. Noi tot ne plimbam cu colegele noastre. Ori noi, ori ele, când îl vedeam pe Grigorescu sau pe profesoare, strigam (cele ce nu aveau partener sau din băieții care nu aveau partenere) cuvântul „șase”, ceea ce însemna „atențiune la profesorii de serviciu”, și noi o luam pe străzi dosnice și nu ne mai puteau prinde.

Îmi amintesc că odată mă plimbam cu o fată și la strigătul de „șase” din zăpăceală am apucat pe strada stabilimentului, parcă era și un coleg, nu știu

sigur care, dar în orice caz ori Aceleanu Radu din Nana, ori Pasagiu Anghel din Chirnogi, unul era cu una de la liceu și celălalt cu o elevă de la Menaj. Tre-când prin fața casei cu pricina, la fereastră erau fetele de la Zinca, ce au râs de noi și ne-au chemat la ele ca să nu mai facem ceva urât pe lângă eleve. Le-am înju-rat și-am plecat rușinați.

În ziua de 10 Mai și de ziua Eroilor (Înălțarea Domnului Nostru Iisus Hristos) defilam. În tribună luau loc autoritățile locale. Grigorescu, pedagogul nostru, făcea militărie cu noi. După trecerea școlilor primare de fete și de băieți îmi amintesc că noi eram primii, liceul de fete după noi, după ele liceul de bă-ieiți și școala de Menaj ultima. Când Școala de arte și Meserii se încolona, ieșea din curtea școlii și se alinia la fluierul lui Grigorescu, porneam în marș tot după fluierul profesorului. Când intram în raza fanfarei militare Grigorescu striga:

– Elevi! În pas de defilare, pentru onor, la dreapta sau la stânga, după caz.

Te simțeai înfiorat, alinierea perfectă, pasul era ca și cum ar fi un singur om, iar Grigorescu în față, în pas de defilare, cu dreapta saluta, cu pălăria în mână, publicul de la tribună. Avea o ținută măreață pentru care primea aplauze și lumea ne arunca flori, la fel și fetele de la liceu. În toți anii cât a fost Grigo-rescu la școala noastră noi am ieșit primii și de aceea eram foarte mândri. Când făceam gimnastică la să-ritura obstacolelor, fuga în saci, gimnastica cu bas-toanele, tot noi eram primii. Piramide, roata, paralele, trapez, inele. La aparate elevii de la liceu ne între-ceau.

Profesorul I.V. Șoricu era un om minunat și adesea se iscau certuri între el și ceilalți profesori. Domnul profesor era foarte cult și manierat și nu era de acord cu exigența celorlalți profesori și profesoare asupra contactelor între băieți și fete. În ora de diri-genție ne învăța cum să ne purtăm cu fetele. Trebuia

să ne descoperim respectuos în fața tuturor elevelor de la liceul de menaj. Țin minte că ne spunea:

– Măi dobitoacilor! Prin salutul vostru în fața elevelor, cinstiți pe mamele voastre. În viață se întâmplă multe și se poate ca unii din voi să se căsătorească cu o elevă când veți fi mari. Să fiți demni și să fiți inteligenți în familie cu soțiile voastre.

Oh, când îmi amintesc îmi vine să plâng după acele vremuri care pentru mine au apus pentru totdeauna.

Aveam un coleg de școală cu numele Dociulescu. El ședea la obor pe lângă Ungur Stela. Părinții elevei Ungur Stela erau crâșmari. Fata ședea afară, pe scaun, și când ne întâlneam stăteam de vorbă. Of, ce fericire când îi luam mâinile între ale mele. Când veneam acasă mama mă întreba: „Unde ai întârziat Culăiță?” Îi răspundeam că m-am plimbat o tură prin grădina publică cu colegii. Când se întâmpla să mă întâlnesc cu celelalte fete de la liceu, le conduceam singur până în Oltenița Rurală. Mărioara Ispas avea și ea tatăl cârciumar. Cel mai departe locuia Ioana Baciș, o elevă înaltă și slabă. Cu mine mai venea și Didina Popescu, după ce o lăsam pe Ioana acasă, mă întorceam înapoi cu Didina până la ea și, natural că acasă ajungeam târziu.

– Culăiță! Îți miroase a fete, îmi spunea mama. Iar eu mă făceam roșu de rușine, iar noaptea strângeam perna în brațe și îmi dădeam seama că îmi plac fetele. Sufeream platonice și în imaginația mea îmi făuream vise himerice pe socoteala lor.

Am mai spus că prima iubire a fost Elena Nimu, o elevă de la Școala „Pia Brăteanu” de pe șoseaua Kiseleff din București. O fată frumoasă și șmecheră. Mai târziu am aflat că nu cu toate fetele merg sfaturile lui Șoricu. Depinde de temperamentul fiecăreia. Alta pretinde să fii îndrăzneț, mai o giugiuiești dacă se poate un sărut, ceea ce pe vremea aceea un sărut era egal cu Edenul – Raiul din Biblie. Eu, de felul

meu, eram bleg, tot cu discuția despre lecții până când una, Pipița, îmi zice:

– Mai las-o dracului, Nicule, și mai bine să-mi răspunzi la problema mea și anume, de ce, când omul a fost cusut, a rămas un capăt de ață, și când s-a cusut femeia ața nu a ajuns și a rămas descusută într-un loc?

Eu am făcut pe nîznaiul și am zis că nu știu să rezolv această problemă. Pipița mi-a spus că atunci când un băiat frumos se ajută cu o fată, dispăre ața rămasă la băiat, întrucât locul descusut la fată este cusut de ața băiatului.

A dracului era Pipița! Îmi dădea sfaturi să fiu mai îndrăzneț și să nu fiu timid. Dar vorba aceea: toate lucrurile la timpul lor. În Oltenița Rurală unele fete umblau iarna desculțe prin zăpadă, țărâncile mergeau lipa-lipa la fântână cu cobilița și repede mergeau acasă.

Este ziua de duminică, 11 august 1985, afară este timp frumos. Soția a plecat la biserică, iar eu stau cu Adina în casă și îmi depăn mai departe amintirile.

Noaptea, în orașul Oltenița, pe vremea mea, îmi amintesc cum santinelele din post dădeau semnalul de veghe celuilalt post de pază. Fiecare gheretă avea un proiectil de ghiulea goală și cu un fier bătea în el scoțând un sunet frumos. Celălalt post bătea mai departe și răspundea al treilea post, și uite-așa, toată noaptea scoteau sunetele acelea frumoase. În plus, toată noaptea se auzea șuieratul vapoarelor care treceau și veneau în portul Oltenița. Viața pulsa din plin, pe întreaga Dunăre se vedeau bărci cu erghenul înălțat, șalupe în larg, hamali cu saci pe umeri cărau din vagon cereale și le deșertau în șleपुरi. Ici-colo se vedeau bărcile de pescari la pescuit. Roțile morilor se învârteau neconținut măcinând cerealele.

La Turtucaia, la moară, oamenii veneau cu barca. În barcă erau saci cu porumb și grâu. După măcinare, trăgeau barca la mal și încărcau în căruțe trase de măgari și își ducea omul mălaiul și făina acasă.

La malul portului Oltenița erau șleपुरi care se încărcau cu cereale. În larg erau alte șleपुरi ancorate, care așteptau să fie încărcate. Pe șlep era viață ca și pe uscat: oameni, găini, porci, curcani și alte vietăți (câini, pisici etc.). Câteodată mai cădea câte o găină sau un porc în apă și imediat erau salvate. Femeile spălau rufe și le întindeau la soare ca să se usuce, mergeau în vizite unii la alții cu barca, era, cum se zice, viața pe apă. Majoritatea acestor oameni erau greci și bulgari.

Astăzi totul a dispărut, „Incompetența” și-a lăsat amprente peste tot. Când anul trecut, în 14 octombrie 1984, am fost în portul Olteniței, am plâns amar după viața care a apus. Am găsit o Dunăre pustie și debarcaderele goale. La mal era un șlep cu lemne, în larg, altul în dreptul ostrovului, tot cu lemne. În rest, nimic. Toate s-au dus. Unde sunt plimbările prin port de odinioară? Când lumea se plimba, noi, tineretul, elevii cu elevele, când mergeam la Turtucaia, oh, ce frumos, cum se plimba și acolo lumea, lăutarii cântau la birtul lui Nichulache în port. Cum ne plimbam pe alea „Regina”, oh, Doamne, de ce m-am născut? Unde-s timpurile de odinioară? Unde ești tu, credință în Bunul Dumnezeu? Vorba lui Caragiale: „Eram fericit”. Astăzi ați venit voi, oamenii, voi cu știința, să smulgeți din rădăcini acea plantă divină ce-și trăgea seva din fundul inimii noastre! Și nu v-ați mulțumit cu atâta! Peste rană, în adâncul inimilor, de teamă să nu mai fi rămas acolo un germen cât de infim, din care să poată reîncolți, ați turnat leșia caustică, otrăvitoare, distrugătoare, otrava scepticismului, pesimismului, ateismului, «Onoare vouă», distrugători ai fericirii umane”.

Săracul Caragiale, dacă ar fi trăit astăzi, murea a doua oară de atâta belșug și fericire, pe la cozile lungi în care un popor suferă lipsuri și degradări, pentru vina că s-a născut și pentru că trebuie să se hrănească atât cât să trăiască.

Să merg mai departe cu amintirile! Cele expuse mai sus le voi descrie când le va veni rândul. Îmi scriu amintirile așa cum îmi vin în minte și uneori repet ceea ce am uitat.

Mergeam foarte des la Turtucaia, acolo m-am împrietenit cu Ionescu Gheorghe, băiatul comisarului din Turtucaia. I-am cunoscut pe părinții lui, pe sora lui, Didina. El mi-a făcut cunoștință cu un alt prieten, tot Ionescu Gheorghe, care locuia aproape de aleea „Regina”. Sus pe deal avea o gospodărie frumoasă, o livadă cu pomi fructiferi. Părinții lui se ocupau cu agricultura și cu grădinăritul. Am cunoscut pe Mladim, pe Balnita Niculae, Danov, Basovorof Ganev și alții, toți elevi la liceu. Nu știu dacă la Turtucaia era liceu, dar gimnaziu știu sigur că era, pentru că acolo erau și fetele inspectorului de circumscripție Săndulescu, căruia mama i-a devenit, mai târziu, menajeră. Dar și despre asta voi scrie mai târziu.

De multe ori dormeam la Ionescu Gheorghe în livadă. Dormeam afară. Noapțile erau cu lună plină și foarte călduroase. Am cunoscut două surori gemene, Marinca și Margareta. Noaptea vedeam vapoarele de pasageri care arătau ca un oraș plutitor, iar sirenele șuierau în nopte. Era un du-te vino pe Dunăre. Ne uitam în portul Oltenița unde se vedeau luminile arzând. Era un peisaj frumos. Ședeam culcați în fân, pe jos, iar pe câmp se auzea larma făcută de greieri în jurul nostru.

Veneam noaptea târziu la culcare, ne plimbam pe străzile orașului, ne uitam la geamia turcească ce se balansa când bătea vântul, fără să cadă însă. Sus, în turnul geamiei (casa de rugăciune a turcilor), era o gaură unde apărea hogea (preotul turcilor), și scotea

vaite și strigăte în limba lor, și vedeam turcii mergând la rugăciune.

Odată am asistat la trecerea unui alai cu dairele și cimpoaie, ceea ce reprezenta un botez turcesc (tăierea împrejurul prepuțului la carici). Pe fete Nu am putut afla cum le botează pe fete.. Cadânele aveau șalvari, adică pantaloni cu turul jos, și erau acoperite pe față. Li se vedeau numai ochii.

Între centrul orașului și până la locuința lui Ionescu Gheorghe se găsea stabilimentul unde erau fete turcoaice. Ionescu știa limba turcă la perfecție, ele îi făceau semne și el le striga tot felul de măgării, tot le spunea:

– Docus, docus bageac! Și ele ne chemau la ele.

Lângă casa de fete, pe deal, ședeau Margareta și Marinca. Și ele, din curte, ne vedeau cum stăteam de vorbă cu fetele și râdeau de noi și strigau să ne fie rușine, ca elevi ce suntem, stăm de vorbă cu fetele de la cuplerai. Nu știu ce le zicea Ionescu pe bulgărește, că imediat intrau în casă și ne ocărau, că nu mai stau de vorbă cu noi și mie să-mi fie rușine că am ca prieten pe cel mai stricat din Turtucaia.

La poliția orașului era un ofițer care scria despre băieții și fetele care o luau razna pe alea Regina și zăboveau peste ora 21. Îmi amintesc că scria data, de exemplu: „Aseară, în ziua de, domnișoara cutare a fost văzută de organele de poliție ale orașului plimbându-se cu Dl. X. Ce au de zis părinții?”

Vorbeam cu Ionescu, celălalt fiu al comisarului Ionescu, din Turtucaia. Acela era un băiat stricat, șmecher și umblat la muieri. Îmi povestea amintirile lui cu fete, despre iubirea fizică și mă tot chema să merg cu el la femei. Ca să vezi, îmi spunea, numai o dată să mă duc cu el, că după aceea am să merg singur. Câteodată venea la Oltenița cu celălalt frate și dormeau amândoi la mine. Mama se bucura foarte mult când aveam musafiri. De mâncare, slavă Domnului, câte un pui se mai găsea, untură era berechet și ne ajungea de la un an la altul, untdelemn se găsea

din belșug, nu ca astăzi, că se dă cu rația, o jumătate sau un litru de ulei pe lună. Castraveți și roșii aveam în grădină, la fel și fructe, zarzăre, corcodușe, prune, mere, dunde, ca desert, nu ca astăzi, când totul este al Statului și ești jecmănit de ultimul ban, până când și dunde s-au vândut pe piață în Baia Mare.

Eu eram îmbrăcat elegant. În fiecare an directorul Ivanovici mă chema la cancelarie, unde mă aștepta croitorul care îmi lua măsura și într-o săptămână era gata uniforma.

Pe atunci, băieții săraci erau ajutați de școală, nu ca azi, când pretutindeni oamenii săraci suferă și sunt disprețuiți. Elevii aveau viața lor și uniforma școlară era respectată. Uniforma școlară te ocrotea de toate necazurile ce le puteai avea. Ceilalți băieți se băteau de moarte pentru fete, și vedeai pe fata respectivă cum își dă ifose, că pentru ea s-au bătut băieții.

Oltenița era împărțită în patru cartiere, și anume: Cocinari, unde ședeam eu, Luiceni, spre gară, Atârnați, pe lângă castelul de apă, și Oltenița Rurală, unde erau epurari, așa se numeau locuitorii din Oltenița Rurală.

Dacă un băiat vorbea cu o fată din Cocinari și el era din Luiceni, sau dacă fratele fetei din Cocinari avea pică pe băiatul din Luiceni, care se plimba cu sora lui prin grădina publică, el și cu prietenii lui îl băteau de moarte pe nenorocitul flăcău. Îl trânteau jos și, cu ulucile din gard, îi dădeau peste șale până-l deșelau. Dacă flăcăul respectiv se logodea cu respectiva fată, lucrurile se linișteau și băieții îi dădeau pace. La fată acasă, nu era obiceiul să-i calci pragul. Ședeai de vorbă cu fata, bineînțeles că asta se întâmpla între proști, între meseriași. Când voia băiatul să petreacă, se îmbăta și lua trei trăsuri, într-una își puneă pălăria, în a doua umbrela sau bastonul, în a treia ședea el cu lăutarii și astfel treceau pe strada unde-i locuia gagică, în necazul celorlalți băieți din cartier și atunci se întâmpla bătaia și vorba aceea,

care pe care. La fel se întâmpla cu flăcăi din Atârnați sau din celelalte cartiere. Așa era moda pe atunci, noi elevii și elevele eram scutiți de acest lucru.

Am mai amintit de prima mea iubire, Elena Nimu, îi scriam scrisori de dragoste și ea îmi răspundea. Biletele ni le dădeam personal, reciproc.

Odată, plimbându-mă împreună cu băiatul comisarului Ungureanu prin grădina publică, îi povestesc despre Elena Nimu, iar el îmi spune că simpatizează o fată cu același nume, elevă în București. Atunci am simțit că-mi trece un fior rece pe șira spinării de gelozie și m-am tulburat grozav de această nelegiuire și am convenit amândoi să ne răzbunăm pe ea. Eu i-am arătat biletele de la ea, el mi-a arătat biletele scrise tot de ea, dar către el. Atunci am descoperit perfidia unei fete. Tot atunci mi-am dat seama că mă plimbam cu Elena nu pe unde era lume, ci mai la dos. Câteodată își lua la revedere brusc și mă părăsea, ca să se întâlnească cu Ungureanu. Când era cu Ungureanu, îl părăsea brusc ca să se întâlnească neapărat cu mine. Când am descoperit amândoi mârșăvia, ne era rușine că o fată a făcut o bășcălie de noi. Ungureanu avea un bilet prin care își dădeau întâlnire la orele 18 ca să se scalde în Argeș. Apucându-l și pe el pandaliile din cauza geloziei, mi-a spus ca la 17 să ne întâlnim noi, băieții, să ne scăldăm la capătul podului unde era locul de scăldat și să așteptăm venirea Lenuței, care nu a întârziat mult și s-a prezentat la întâlnire.

Când a văzut că amândoi îi întorcem spatele, a plecat plângând. Lenuța avea o soră care ședea pe strada noastră. M-a certat, că sora ei ține la mine și n-a fost frumos din partea noastră cum ne-am purtat. Sora ei era cam rea de muscă, așa ziceau gurile rele, și astfel s-a dus pe apa sâmbetei prima iubire.

La Școala de Arte și Meserii Inferioară din Oltenița aveam doi colegi, pe Costică Constandinescu și Ferchedău Manole. Ambii părinți ai colegilor mei erau conducători poștali, unul ducea poșta pe linia Oltenița

la București și Ferchedău îl schimba pe celălalt când trebuia să fie liber. Ei călătoreau cu trenul în vagonul de poștă, primeau și predau efectele poștale pe linia CFR București-Oltenița și retur. Colegul meu, Costică Constandinescu, avea două surori, pe Jena și pe Lucia, iar Ferchedău Manole avea o soră, Gherghinița, elevă la L.C.A. din Oltenița. Jeana era o fire puțin sociabilă, în schimb Lucia era sociabilă. Ea era mai mare ca noi și se căsătorise cu un cadru miliar, dar după puțină vreme de conviețuire împreună a divorțat. Motivele nu le cunosc.

Cum am mai spus, la vremea aceea era la modă jocul de table. Noi, elevii, jucam table cu fetele pe bancă în grădina publică. Îmi amintesc că de multe ori jucam table cu Jeana. Era foarte supărată când pierdea partida, în schimb sufletește nu era rea. Îi plăcea ca amândoi să fim egali în puncte. Odată, la ea acasă, am jucat „popa prostul” și era de față Costică și cele două surori. Eu am căzut „popa prostul” și a trebuit să o sărut pe Jeana. Ne-am sărutat, dar era rece. Pe urmă a rămas „popa prostul” Lucia. Când m-a sărutat am simțit sângele cum curge năvalnic prin mine și am simțit un fior dulce și o dorință, vorba aceea...!

Să revin la petrecerile noastre. Râul Argeș se vărsa în Dunăre, în orașul Oltenița. La gura Argeșului, adică la vărsarea lui, s-a format un ostrov frumos pe care era o mică pădurice cu pomi și iarbă. Cu bărcile mergeam în această mică insuliță, noi, tineretul, cu patefoane, și petreceam în pădurice. Ne scăldam, luam masa la iarbă verde, cu elevele, eram cuviincioși cu ele și respectuoși. Seara ne întorceam acasă fericiți și mulțumiți că am fost în societate cu fetele. Erau zile când treceam înot Dunărea, curentul era destul de repede. Veneau vapoare și noi ne băgam aproape de elice, ne plăcea că făceau valuri și ne leghănu pe apă. Să fi avut în jur de 14-15 ani. Când ajungeam pe malul orașului Turtucaia deviam de la punctul de plecare, iar punctul de sosire era cam la

200-300 de metri mai jos. Dunărea era pe timp de secetă de 1 km lățime, iar când veneau apele, ajungea cam la 1,5 km. Asta, bineînțeles, între Oltenița și Turtucaia. Hainele le puneam într-o barcă și noi înotam în curul gol. Barca era a părinților colegilor cu care învățam la școală. Din comuna Chirnogi aveam coleg pe Pasagiu Anghel, un țăran bleg, care îi făcea curte surorii lui Matache Ferchedău, însă ea îmi spunea:

– Degeaba domnule Ganea! El este îmbrăcat bine, dar se vede că-i țăran cu păr pe limbă.

Mai aveam un coleg, Aceleanu Radu, din comuna Nana, acela iarăși sclivisit. Făcea curte surorii colegului Țăranu. Umbla omul în familie. Mi sã pare că Țăranu era bulgar. Sora lui era elevă la Gimnaziul de fete din Turtucaia. Părinții lui Țăranu aveau o șalupă, proprietatea lor, și bărci cu care făceau curse între Oltenița și Turtucaia. Săracul Aceleanu era amorezat lulea și bleg de da în gropi. Când venea acasă, la internat, era așa de fericit că noaptea strângea perna-n brațe și o săruta, gândindu-se la sora lui Țăranu.

– Ah, Ganea! Sunt cel mai fericit, din cauză că fata mă place și e frumoasă.

Țăranu era și el un bleg, iar eu, din gelozie și egoism, îl întrebam:

– Ce mă, sora ta vorbește cu Radu Aceleanu?

El zâmbea și îmi răspundea:

– Dacă-i întrebată trebuie să răspundă! Altceva nimic. Ceea ce însemna că nu-i nici prietenie, nici iubire, ci pur și simplu discuta cu un coleg de-a fratelui ei.

Mai era, în Oltenița, un mare atelier mecanic, proprietar era unul Bărbulescu, mare bogătaș. Acesta avea doi băieți, foarte stricați și periculoși. Umblau cu toate curvele și când aveau boli îi trata Săculescu, un agent veterinar de la spital. M-am împrietenit cu ei, adică tocmai cu aceste păsări măiestre, și nici una nici două, să mă ducă la curve. Purtau la ei un

revolver încărcat. Eu le-am spus că uniforma mea de elev nu-mi permite acest lucru. Erau foarte periculoși, iar unul a scos revolverul din buzunar și a tras un foc între picioarele mele. Eu am înlemnit de spaimă și el a vrut să mai tragă un foc de armă, dar fratele lui i-a zis:

– Lasă-l, măi! Nu vezi că s-a căcat pe el. Ce-ai vrea tu să faci fata lui Guriță cu el? Lasă-l pe altădată.

Aveau bani la ei. Prindeau fete și le făceau poștă. Îmi amintesc cum odată, unul din băieții lui Bărbulescu, seara, pe malul Argeșului, a prins o fată și urma să vină la întâlnire pe malul apei. Îmi spune și mie și altora ca să facem poșta din fată. Era una din acelea învățate cu hamul. Între cei invitați figuram și eu. În fine, vine seara, ne prezentăm la întâlnire cu Bărbulescu, noi ne ascundem când am văzut ce femeie vine. Imediat el s-a așezat jos cu fata și s-au împerecheat. Unul dintre noi era însurat, și tocmai înainte de a veni la întâlnire, avusese un contact sexual cu soția, și, când s-a ridicat Bărbulescu, imediat el a trecut la rând, însă fără succes. În același timp, fata s-a sculat de jos și s-a aruncat în Argeș așa cum era îmbrăcată, și astfel a scăpat de poștă.

Astăzi, când sunt bătrân, îmi este rușine și silă de mine, de aceste păcate mari din timpul tinereții.

Îmi amintesc că în fiecare an apele Dunării spărgeau digul de apărare și pătrundeau în oraș. În gară așteptau vagoane goale pentru evacuarea locuitorilor din Oltenița. Când se revărsa Dunărea mergeai cu barca prin pădure printre copaci. Multe case erau luate de apele Dunării. După ce am părăsit Oltenița, a dus apele Dunării și casa noastră.

Îmi amintesc cum câteodată Dunărea se revărsa și ieșea mult pește. Când se retrăgea în matca ei se formau bălți pe maidan și noi, copiii, în curul gol, ne băgam în aceste lacuri cu traista de gât și cu mâna prindeam pește. Era câte unul și de un kg. Intram în apă și călcam cu picioarele în nămol, peștii se

ascundeau în nămol și mișcau sub tălpile noastre. Noi atunci ne aplecam, băgam mâna sub talpa piciorului și scoteam câte un crap de toată frumusețea. Aceste bălți formate din cauza Dunării, pe lângă pește, ne aduceau și friguri de baltă, adică „malaria”, din cauza țânțarilor care ne mâncau din belșug.

Am zăcut foarte mult de friguri. Ne apuca criza la oră fixă. Ne era frig și ne clănțăneau dinții în gură. Am luat multă chinină, dar am uitat dacă am mai luat și altceva. Am făcut și multe injecții, de calciu. Săraca mamă a avut grijă de mine. În general am fost un copil nestatornic și rece. Luam hotărâri pripite și de multe ori nimeream ca Eremia, cu „oiștea în gard”.

Am trăit în sărăcie, cinste și mizerie. Am disprețuit banul. Mama m-a învățat să fiu cinstit, corect, să urăsc banul care aduce atât bogăție, cât și nenorocire. Să nu fur. Din cauza sfaturilor date de mama, care nu s-a gândit că între 1965 și 1985 vor apărea prostia, necinstea, nedreptatea, ateismul, corupția, trădarea, asuprirea, strâmbătatea, hoții din birouri, care îți iau casa fără să ți-o plătească, hoți care îți fură banul pe bază de legi, borfași, criminali, naționalizarea femeii de către stat, de la brâu în jos, și alte fericiri etc. etc., eu am suferit mult. Mai ales prin aceea că m-a făcut și bleg și deștept. O să revin la acest subiect mai detaliat.

Îmi amintesc că odată am fost pe maidan cu Jeana și cu Lucia. Ne-am așezat pe iarbă și Lucia a început să-mi stoarcă coșii de pe față. Cum stătea aplecată peste mine, am strâns-o în brațe și ea a început să mă sărute. De, era învățată, fusese măritată. Ne-am înfocat, la înaltă temperatură, și am început să ne sărutăm mai lung, iar Jeana striga să ne astâmpărăm că îi spune tatălui despre purtarea surorii sale.

Acum să mă ocup de mama. Ea lucra la Regie, la Depozitul de Fermentare a Tutunului. Câteodată mergeam la Regie și ședeam pe iarbă. În schimbul al

II-lea, de la 14⁰⁰-22⁰⁰. Fetele care lucrau la Regie veneau de pe la orele 13, 13³⁰. Erau toate în curte și ședeau pe iarbă și povesteau de-ale lor. Câteodată mai auzeam:

– Fa! Trage-ți rochia peste picioare și nu te mai crăci. Ce, vrei să-ți vadă Culiță curul și să-i vină rău băiatului?

Câteodată mai și dansau. La ora 14⁰⁰ suna clopotul și intrau în depozit. Acolo era un aer greu și îmbâcsit de tutun și de praful fin ce îți gâdila nările nasului. Dacă-l măturai, te făcea să strănuți. Când intrau fetele la lucru, le vedeai după o jumătate de oră cu cheia de la toaletă în mână. Mergeau la WC, iar eu me mă tot uitam după ele.

Între timp, băiatul comisarului din Turtucaia, Ionescu Gheorghe, a intrat la Liceul Militar, la „Mănăstirea din Deal” din Târgoviște, unde pe atunci era expus capul lui Mihai-Viteazu într-o cutie de sticlă. Eu nu l-am văzut, așa îmi povestea Gică Ionescu. Am fost prieteni nedespărțiți mulți ani. Mai aveam ca prieten pe unul Lazăr din Atârnați, care era de meserie rotar. El era cercetaș în cohorta „Dovnes” sau știe naiba cum îi spunea, că am uitat. Aveam colegi pe Cămărășescu Anghel, pe Dobre Constantin, pe Croitorul Gheorghe, Georgescu Ioan etc. etc.

Și acum să-l iau pe Ionescu Gheorghe. Elevele, în general, erau moarte după elevii de la Liceul Militar. Din cauza uniformei. Când a venit Ionescu Gheorghe în vacanță, era îmbrăcat cu uniformă militară. La chipiu avea înfiptă egretă. Am ieșit la plimbare pe stradă. Să moară nu alta Pipița, Ștefania, Soana, Valentina, Stella Ungur și altele cărora care le-am uitat numele. Când pleca el la Turtucaia, veneau fetele la mine și mă rugau să le fac cunoștință cu dl. Ionescu Gheorghe. Cu ocazia asta mă alegeam și eu cu ceva. Eram în atenția fetelor de la liceu, deci, eram cineva. Seara când mă plimbam, le salutam:

– Bonjour, domnișoară Ștefania. Ou allez-vous?

Ștefania îmi răspundea:

– Nous allons faire une promenade avec vous dans le jardin publique. Apoi râdeam și ea mă întreba:

– Ce mai face dl. Ionescu, când vine la d-ta, să-mi spuneți. Sau Pipița:

– Dragă domnule Nicu! Ai o pramatie de prieten că nici ochii în cap nu-i stau bine. Totuși aș vrea să cunosc mai îndeaproape această pasăre rară.

Ionescu era un stricat și de crud umbla pe la muieri. Îi spuneam de Pipița și, al dracului, tot cu ea s-ar fi plimbat. Îmi amintesc că atunci când a sărutat-o pe Pipița s-a ales cu două palme și vine Pipița și-mi spune:

– Dl. ofițer este foarte îndrăzneț. Și avea drep-tate. Era foarte al dracului. Câteodată ne plimbam toți trei, eu, Ionescu Gheorghe de la Liceul Militar și celălalt Ionescu Gheorghe din Turtucaia. Acela era timid și mai rușinos. Ne despărțeam, uneori, alteori mergeam laolaltă cu fetele și râdeam, glumeam și eram fericiți. Ne mai plimbam și cu Lazăr. El, mai mereu, umbla în uniforma de cercetaș. Fratele meu, Gică, era comandantul cohorței. Lazăr era un băiat naiv și foarte rușinos, ca o fată mare și ne respecta foarte mult că eram elevi, era foarte educat și inteligent cu toate că nu era elev.

Era obiceiul ca în luna august, în fiecare an, să se facă bălciul. Un fel de Moși, ca la București. Ținea trei săptămâni. Cu plăcinte, călușei, toboșari, scrânciob, gogoși, „La gogoșa înfuriată”, elevi, eleve, fete, băieți, unii șmecheri, alții fraieri, panorame cu fel de fel de pramatii, de șmecheri, din București, bazine, circul „Sidoli”, circul „Stroici”, Vasilache și Mărioara – cele două păpuși care stârneau hazul și râsul tuturor spectatorilor.

Era și un obicei frumos: fiecare băiat și fiecare fată avea în mână câte o minge, cu elastic, făcută din hârtie și rumeguș. Când treceai pe lângă o fată și dacă îți plăcea o atingeai ușor cu mingea în spate, era un fel de salut. Fata, la rândul ei, îți răspundea la fel.

Erau unii derbedei care puneau în minge și pietre și se răzbunau pe fetele care nu le dădeau atenție. Un fel de Ciucur Dumitru al anului 1985.

Noi, elevii, cum am mai spus, aveam lumea noastră aparte, ne mai loveau și celelalte fete care nu erau eleve, dar mai rar. Fiecare din ele avea iubit, și, ca să nu ne expunem, le răspundeam și lor, dar mai rar și cu bunăvoință, bineînțeles că le cunoșteam bine. Dacă o fată te simpatiza mai tare, te lovea cu mingea mai tare. Câteodată ne băteam cu mingea cu fetele, reciproc, până mingea se rupea și rumegușul se împrăștia în capul fetelor și pe hainele băieților.

Doamne, Dumnezeu! Ah, cum eram de fericiți. Veneam seara acasă, mă culcam și adormeam cu capul în pernă plângând, pentru că fata cutare mi-a dăruit clipe fericite, platonice. Cât despre domnul elev de la Liceul Militar, el încasa multe mingi și nu era capabil să învingă singur fetele și-l ajutam și noi. Ceilalți colegi ai mei erau pizmăreți și invidioși pe mine din cauza anturajului pe care îl aveam. Așa am fost întotdeauna.

Se întâmpla să ne întâlnim cu dirigintele meu, I.V. Șoricu. Când ne vedea în anturajul fetelor, se bucura și ne răspundea la salut cu pălăria, se descoperea și ne zâmbea prietenos. Minunat om, parcă îl văd cu ochelarii aceia pe ochi și cu figura distinsă. Ne inspira respect, iar elevii și elevele îl simpatizau. De multe ori avea discuții aprinse despre felul cum ne trata prof. Grigorescu, care vedea în anturajul nostru ceva monstruos, adică discuția elevilor lui cu fetele de la alte școli. Îmi amintesc că odată s-au certat în fața elevilor și Șoricu l-a amenințat că-i face raport la Minister pentru purtarea grosolană pe care o are față de elevi.

Cum am mai spus, la Bâlciul din Oltenița veneau circuri, unde se dădeau spectacole minunate, cu artiști cu o înaltă calificare profesională. Îmi amintesc că ei lucrau la trapeze sub cupola circului, iar jos aveau plasa de protecție care le salva viața în

cazul unui pas sau a unei mișcări greșite. De multe ori se aruncau de sus în plasă, făceau salturi mortale și câte altele. Năzbâtii mai făceau și clovnii. Era o hărmălaie că se auzea din centrul orașului. Parcă și timpurile erau altfel. Pe căldura înăbușitoare umblau turcii cu fes în cap și cu un alambic în spate în care țineau „braga” rece. Când îți era sete, turcul se apleca puțin și braga venea în pahar. O beai, te ștergeai la gură și plecai mai departe. Tot în bâlci se găseau grătare cu cârnați, cu mititei, pastramă de oaie care putea de la o poștă, dar, de..., o dată era bâlciul pe an. Mai erau și tiribombe, flașnetari cu planete, care îți ghiceau de noroc și care cuprindeau: „vei fi bogat”, „pe nevastă o va chema Mărioara, Marinca etc.”, „vei avea X sau Y copii”. Îmi amintesc că odată a luat Ionescu o planetă și probabil flașnetarul a greșit adresa, prin aceea că a dat papagalului să scoată biletul de la cutiuța femeilor. Și numai ce citește Ionescu că „la anul vei fi măritată și peste doi vei avea doi gemeni, dar să te îngrijești că vei fi bolnavă de brâncă”. A fost un râs de pomină.

CAPITOLUL 3.

Pe întinderea fluviului

Cam pe la sfârșitul clasei a III-a a început să-mi miroasă și mie a fete. Mă încurcasem cu o fată de la Școala de Menaj, Roman Gica. Era o fată urâtică și timidă. Colegele ei râdeau de ea. Eu, seara, când mă duceam la Obor ca să conduc pe colegul meu de clasă, la întoarcere treceam pe la Gica pe stradă. Ea mai avea încă două surori. Una era măritată cu băiatul dascălului Mitică, Sandu. Nu știu ce meserie avea, dar știu că era intelectual și totodată dirija corul bisericii. Pe nevastă-sa o chema Didina. Și cum ziceam, surorile ei erau la poartă și o strigau:

– Ieși Gica afară, că îți vine Ganeal!

Ea, de rușine, se ascundea și sora ei mijlocie o aducea la poartă. Dascălul Mitică cânta fonfăit, pe nas, că, Doamne iartă-mă, te bufnea răsul de așa glas. Pe lângă Sandu mai avea și alți copii și cu unul din ei eram prieten. Într-o duminică eu, fratele lui Sandu, Gica și cu sora ei mijlocie ne-am dus pe câmp. Fratele lui Sandu era cumnat cu Gica și cu sora ei mijlocie, noi ne-am vorbit ca să stăm jos. Pe maidan erau tufe de scaieți și de mărăcini și ne-am dat după o tufă și am început să ne giugiulim. Gica se temea de mine. Ceilalți nu știu ce au făcut că sora Gicăi l-a lăsat pe cumnatul ei și a venit la noi. Mai târziu el mi-a spus ce a vrut să facă.

Odată am condus-o pe Gica acasă. Am sărutat-o și am văzut că nu-i mare scofală. Era răcită și m-a umplut de muci. Biata fetiță, era o mucoasă simpa-

tică. Când terminam cu ea mă întorceam înapoi și se întâmpla să găsesc la ora aceea pe cineva, de obicei găseam pe Vasilica Fundăneanu, sau pe Bălățica Silvia împreună cu Ninu Elena. Mă mai plimbam cu ele și veneam acasă mai târziu. Mama mă aștepta și mă întreba:

– Culăiță! Ai fost cu fetele la plimbare?

Când eram adolescent aveam două vârtejuri în creștetul capului și îmi spuneau vecinele că voi avea două neveste și când te gândești că așa s-a întâmplat.

Îmi amintesc că de Crăciun, înainte de a ne așeza la masă, era obiceiul de a da de pomană pentru cei morți. Se lua o felie de pâine frumos tăiată, sau de cozonac, se înfigea o lumânare în ea, se așeza pe o farfurie curată, se mai puneau și cârnați și caltaboși și vecinii împărțeau unii altora pentru pomenirea răposaților. Totodată îmi amintesc obiceiurile de Crăciun. De exemplu, să zicem că joia cădea Crăciunul. Noi, colindătorii, umblam cu Moș Ajunul în seara de marți spre miercuri și aveam câte o traistă de gât și începeam:

*Bună dimineța la Moș Ajun
Am venit și noi o dată
La un an cu sănătate
Maica Domnului să ne ajute
La covrigi și la nuci multe
La anul și la mulți ani!*

Gospodina ieșea din casă și ne întreba:

– Câți sunteți și ai cui sunteți?

– Noi suntem, țăță Maria! Culaie al Siții, Gheorghe al Siții și doi ai lui țăța Suzana. Ne dădea covrigi, mere, nuci, iar cei care erau mai bogați ne dădeau și bani.

Memoria morților era foarte respectată și se dădeau bani de câte un leu. Era la fel ca un timbru mare fiscal. Când terminam și înghețam de frig, veneam cu traistele pline. Bănuții îi dădeam mamei și ne apucam să mâncăm covrigi, după ce îi coceam pe

spor ca să se moaie. A doua zi începea „Brezaia”, care era un fel de capră, un costum în care se băga un om care ciocănea cu ciocul. Moșul avea un corn pe cap și barba de iepure. Noi, copiii, după el, ca la circ, iar gospodarii dădeau de băut unora. Să-i fi văzut cum trăgeau din sticlă pe gaura costumului de la brezaie. Cât privește moșul, își dădea barba la o parte și sugea sticla întocmai ca un prunc care suga la țâța mamei. Ba moșul se lua după fete și după femeile tinere, că îți era mai mare dragul să le vezi pe femei unite cum se luptau cu moșul de la brezaie ca să-și scape prietena din ghearele lui, ca să nu le sărute. Însă, totuși, mai cădea câte una pe bec și după un sărut se lingea moșul pe buze, ca Hector pe cosor și își mângâia barba, adică blana de iepure. Mai spre seară umblam și noi cu colindul:

Trei păstori se întâlniră (bis)
Raza soarelui, floarea soarelui
Și așa se sfătuiră.

Haideți fraților să mergem
Haideți fraților să mergem
Raza soarelui, floarea soarelui
Haideți fraților să mergem

Floricele să culegem
Și să facem o cunună
Să o ducem lui Hristos
Să ne fie cu folos

Sculați, sculați boieri mari
Florile dalbe flori
Sculați voi români plugari
Florile dalbe flori

Că vă vin colindători
Florile dalbe flori
Noaptea pe la cântători
Florile dalbe flori

Etc., etc., etc.

În prima zi de Crăciun umblam cu Steaua. Pe atunci se găseau în comerț poze frumoase făcute special pentru stea. Nu conta ziua, nici ceasul, oricând erai primit și binevenit. Colindam toate străzile orașului Oltenița, de dimineată până seara, însă când veneam acasă, eram cu toții mulțumiți și cu traista plină. Pretutindenii erau belșug și fericire. Azi nu-i nimic în afară de sărăcie.

De dimineată până seara masa era întinsă, casa plină de musafiri, unii plecau, alții soseau, pretutindenii în întregul oraș răsuna glasul colindătorilor cu cântările sfinte în memoria aducerii aminte despre Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos. Nu ca astăzi, când ateismul proclamă și transformă Crăciunul în „Sărbători de iarnă”. Când intram în casa gospodărilor, unde erau musafiri cu chef, ziceam:

<i>Să fie de bine</i>	<i>Vivat, să trăiască</i>
<i>La mic și la mare</i>	<i>La toți câți sunt în casă</i>
<i>La toți câți se află</i>	<i>Și să ospăteze</i>
<i>În astă adunare</i>	<i>La această masă.</i>

Apoi cântam:

<i>Steaua sus răsare</i>	<i>Steaua strălucește</i>
<i>Ca o taină mare</i>	<i>Și lumii vestește</i>
<i>Steaua luminează</i>	<i>Că astăzi curata,</i>
<i>Și adeverează</i>	<i>Prea nevinovata</i>

*Fecioara Maria
Naște pe Mesia
În țara vestită
Bethleem numită.*

Etc., etc.

Apoi:

*Adam dacă a greșit,
Domnul din Rai l-a gonit,
Din Raiul cel din Eden,
Osândit cu greu blestem.*

*Adam dacă a văzut
Că-n greșeală a căzut,
Cu jale la Rai privind
Și către dânsul grăind.
Etc. etc.*

Apoi:

*Trei crai de la răsărit
Spre stea au călătorit
Și merg după cum citim
Până la Ierusalim*

*Acolo dacă au ajuns
Steaua-n nori li s-a ascuns
etc., etc., etc.*

Și alte colinde, care mai de care mai frumoase și mai minunate. Nu numai în Oltenița, ci în toată țara, pe întregul glob pământesc, „Creștinismul” împreună cu Oltenița ridica, prin colindele lor, imnuri de slavă nașterii Domnului Nostru Iisus Hristos. Oh, ce frumos era! Uitai de sărăcie și de grijile cele pământești, nu ca astăzi, când ateismul își bate joc de acele obiceiuri frumoase, de acele timpuri când pământul gemea de bucurie, ținând pe el creștinii lui Iisus.

Azi este marți, 20-08-1985, când scriu. Și plâng după acele vremuri care au apus pentru totdeauna, pentru mine. În toată săptămâna Crăciunului, inclusiv Anul Nou și Boboteaza, se colinda zilnic. Mai târziu, numai sărbătoarea. Spre exemplu, se colinda cele trei zile ale Crăciunului, de Sfântul Vasile (Anul nou), de Bobotează și de Sf. Ioan (7 ianuarie). Gospodarii ne primeau cu drag, cu bucurie. Eram încărcăți cu daruri și cu bani. Sărăcia din zilele noastre, pe care a adus-o ateismul, n-a existat în timpul copilăriei și adolescenței mele.

Țăranii erau evlavioși și cu frică de Dumnezeu, veșnic cu zâmbetul pe buze. Te primeau în casa lor, nu ca astăzi, când profită că nu ai mâncare și te ju-poaie de bani și au schimbat grajdul cu garajul. Azi, țărănoiul prost și îngâmfat te disprețuiește, iar tu, orășeanul, nu ai ce face și îi dai toți banii lui, deoa-rece Statul nu aduce ce trebuie și noi trăim de azi pe mâine. Dar să nu încurc ițele. Astea urmează să fie

scrise separat. Aici este vorba de timpurile din adolescența mea.

Am uitat să spun că în seara de Anul nou (Sf. Vasile) mergeam cu plugușorul. Aveam ciomege la noi, traista în gât și eram rebegiți de frig, clopot nu aveam, așa că ziua luam cutii de conserve, puneam pietre înăuntru și la capăt le turteam. Când scuturai cutia, făcea un zgomot infernal, mai ales că le legam una de alta și le atârnam de gât, eu și cu ceilalți copii din ceată, în diagonală, și săream în sus ca să sune. Alți copii aveau bice și să fi văzut ce hărmălaie se stârnea când intram în curtea gospodarului și, la una, două, trei începeam: „Aho, aho, copii și frați, stați puțin și nu mânâți” etc., etc., etc. Să fi văzut maică măiculiță ce târâboi ieșea. Căinii lătrau, cutiile de conserve sunau, bicele trosneau și noi ahoooo..., de nu mai da biata gospodină să iasă afară și să ne întrebe:

– Câți sunteți? A, ești și tu Culaie al Siții? Ne număra covrigii sau bobârnacii și nucile și pe aici ți-e valea, la altă casă.

Da' ce să vezi, îmi aduc aminte că la o casă era o fată mare și a dracului, cum am început să facem gălăgie a ieșit afară cu un cotoi de mată și l-a aruncat după noi.

– Firea-ți voi ai naibii de golani! Și s-a luat cu o prăjină și cu câinii după noi.

Să fi văzut fugă. Fugeam unul după altul și câinii după noi, iar în urma noastră fata. În ziua de anul nou când ne-am dus cu steaua, ne-a recunoscut și țin minte că ne-a spus:

– Măi Culaie! Nu v-a fost rușine să veniți în halul ăsta, cu cutiile de conserve? Să-mi faceți mie rușinea asta? Au fost flăcăi cu buhaiul și i-am primit cum se cuvine. Bine că nu v-am prins.

– Ne iertați și bogdaproste. Cred că la Angela Pescaru am pățit-o, sigur nu știu, că ea era și frumoasă foc și dată dracului.

Și întrucât am multe de spus, pe care voiesc a le scrie, să mă ocup și de Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului nostru Iisus Hristos (Sfintele Paști). Nu țin minte dacă era obiceiul de a colinda, însă erau alte obiceiuri frumoase care ne făceau fericiți.

Începând cu postul sfințelor Paști și până în ziua de Paști se ținea post, șapte săptămâni. Miercurea și vinerea se țineau deniile, iar în ultima săptămână, adică de la Florii și până în ziua Paștelui, se făceau deniile în fiecare zi, seara. În joia mare se citeau cele 12 Evanghelii. La Evanghelia a șasea se scotea crucea mare din altar și se așeza lângă altar mai jos, spre credincioși, iar în Vinerea Mare avea pusă o masă cu lumânări și sfeșnice aprinse tot cu lumânări și era obiceiul să trecem pe sub masă și să sărutăm crucea de trei ori. Tot în Vinerea Mare se oficiază denia cu cântarea Prohodului de îngropăciune a Domnului Nostru Iisus Hristos. Doamne, Dumnezeuule ce frumos era când se formau cete, cete de băieți și fete și cântau prohodul. Primul era preotul de la altar care începea prohodul după cum urmează:

*În mormânt viața
Pus ai fost Hristoase
Și s-au spăimântat oștirile îngerești
Plecăciunea ta, ce mult o preamărim.*

Și apoi prima ceată continua:

*Dar cum mori viața
Și cum ștezi în groapă
Și deșertăciunea gropilor morților*

*Cuvine-se dar să cădem la tine ziditorule
În mormânt se încuie ca un muritor etc., etc.*

*Neamurile toate
Lauda îngropării ți-o aduc
Hristoase al meu
Primăvară dulce
Fiul meu cel dulce*

Frumusețea unde ți-a apus.

Când înconjuram biserica cu făclia aprinsă în mână, noi, elevi și eleve, eram cuprinși de o evlavie adâncă cântând imnul de jale și lăcrimam cântând:

*Mergi la cer și te așează
Lângă tatăl Creator
Tu ce lași în lume pace
Iisuse salvator.*

Apoi

*Doamne miluiește
Doamne miluiește
Doamne miluiește*

Apoi

*Sfinte Dumnezeu
Sfinte tare
Sfinte fără de moarte
Miluiește-ne pe noi.*

Era o evlavie și o sfințenie mare. Pământul Olteniței se cutremura de credința credincioșilor din vremurile mele. Era o profundă evlavie în rândul tinerețului școlar și în rândul celorlalți tineri. Sunt de 74 de ani. Azi este miercuri, 24 august 1985, când scriu aceste rânduri, cu lacrimi în ochi. Este ora 17⁵⁰. Plânsul mă îneacă, în casă. Și vremurile de atunci trec prin fața ochilor ca filmul unui cinematograf. Acest obicei l-am adus și la Baia Mare. Amănunte când ajung la capitolul Baia Mare.

Ne despărțeam de fete și veneam acasă. Sâmbăta urma spovada. Mi se pare că spovada era toată săptămâna, iar sâmbăta mare era Cuminecătura. Tot sâmbăta spre duminică începea slujba Sfintei Învieri a Domnului Nostru Iisus Hristos. Intram la orele 24 și ieșeam spre ziuă, la orele 8 ajungeam acasă. Stăteam toată noaptea. La sfințit se aduceau două ouă roșii și caș de oaie. După o săptămână de post zi de zi, ziceai rugăciunea, luai o felie de caș și ouă, luai anafură și cu evlavie urma să te așezi la masă. Toată noaptea

învierii se înălțau imnuri de salvă și de mărire în amintirea Învierii Domnului Nostru Iisus Hristos. Oamenii erau atunci mai simpli și mai buni. Se iubeau unul pe altul, că nu erau unși cu toate unsorile ca în zilele noastre.

Înainte de a ne așeza la masă se tăiau felii de cozonac și ouă roșii și se împărțeau la oamenii săraci. În felia de cozonac se înfigea o lumânare aprinsă și se ducea la vecini pentru pomenirea morților. Aceasta era o datorie sfântă și nimeni nu se abătea de la ea. Dacă tăiam sau nu miel nu îmi amintesc, dar știu că eram fericiți și sătui. Mama înroșea 100-150 de ouă, noi, copiii, ne jucam cu ouă, le ciocăneam și dacă îl spărgeam era copilul obligat să-mi dea mie oul, și, dacă al meu se spărgea, la fel, eu trebuia să-l dau. Numai că al meu nu se prea spărgea, că era de lemn și smălțuit și câștigam o mulțime de ouă. Ne plăcea să strângem ouă multe și să dăm din ele și la copiii săraci, că așa zicea mama, că dacă avem ceva ce ne prisosește, să dăm și la acela care nu are. Când dădeai ofranda ziceai:

– Vecino, primește această împărțeală, pentru pomenirea morților. Și o dădeai vecinei cu lumânarea aprinsă. La care ea zicea:

– Bogdaproste, țăță Siță!

Când ne aduceau vecinii, la fel mulțumeam cu bogdaproste. Așa era obiceiul.

Se cânta „Hristos a înviat” pe stradă și nu îmi amintesc să fi văzut un om beat în ziua de Paști. Nu ca astăzi, că dorm prin șanț cu curul pișat și căcat, iar la gură, ca podoabă, o balebă de borătură, cum s-ar zice, s-a îmbătat și s-a căcat pe cur și pe gură. Omul nou, din epoca marilor înfăptuiri.

– Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Așa erau timpurile pe vremea aceea. Plâng și simt o melancolie lăuntrică. La școală era vacanță și lumea sărbătorea cele trei zile ale Sfințelor Paști.

Ca sărbători naționale aveam „10 Mai”, Ziua Eroilor (Înălțarea la cer a Domnului Nostru Iisus

Hristos). După defilare mergeam în cimitir și primeam colivă de la lume. Era foarte bună și gustoasă și se împărțea pentru eroii căzuți în luptă.

Și acum să povestesc toate sărbătorile pe care le țineau atât școlile, cât și instituțiile, întreprinderile și chiar hamalii în port. În luna ianuarie: Anul nou, pe 6 Boboteaza, pe 7 Sfântul Ioan Botezătorul. Atunci eram în „vacanța de Crăciun”, nu ca astăzi în „vacanța de iarnă”. Pe 2 februarie se sărbătorea Întâmpinarea Domnului. Pe 25 martie, Buna Vestire. În aprilie, Sfintele Paști, care câteodată cădeau și în luna mai. Pe 23 aprilie, Sf. Gheorghe. În 21 mai, Sfinții Constantin și Elena. Pe 29 iunie, Sfinții Petru și Pavel, când era și sfârșitul anului școlar și se ținea serbarea de sfârșit de an și se împărțeau premiile. În 20 iulie, Sfântul Ilie. Am uitat sărbătoarea zilei de 10 Mai, Ziua Independenței României. Pe 6 august, Schimbarea la față a Domnului Nostru Iisus Hristos. În 15 august, Sfânta Marie, mare. Atunci eram în vacanța mare. Pe 29 august, Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul. În 8 septembrie, Sfânta Marie, mică. În 26 octombrie, Sfântul Dumitru. Pe 8 noiembrie Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril. În 6 decembrie, Sfântul Nicolae, 25 decembrie, Nașterea lui Iisus Hristos.

În vacanțele respective corpul didactic nu mergea la școală, însă primea leafa. Îmi aduc aminte că, sub conducerea fostului om politic Iuliu Maniu, se auzea că de luni de zile profesorii și învățătorii nu au primit leafa, însă cauza nu am știut-o.

De Ziua Eroilor, când mergeam în cimitir, mi-a rămas întipărit în minte un monument de marmură de culoare neagră și în el era săpat un oval și în oval se afla fotografia unui boier mare din Oltenița care a fost student în drept. Îmi amintesc că scria: „Ca o zi cu soare,/ De Mai împlinit,/ Așa te-ai dus cu zile,/ Odorul meu iubit”. Țin minte că am făcut cofrajul unui monument în cimitir și în care s-a turnat beton la capătul mormântului. Peste ani, când m-am dus la

Oltenița, am mai văzut acel monument și mi-am adus aminte că în părțile laterale erau două statuete de marmură la fiecare extremitate, mi-am adus aminte cum eu lăsasem firidele acelea goale. Lucrarea îmi pare că era condusă de un inginer. Pe atunci monumentele erau rare și numai cei bogați le aveau. Astăzi toți măgarii și cioflingarii au monumente, de nu mai ai unde să-ți îngropi morții din cauza viilor și șarlatanilor care s-au îmbogățit și plătesc în viață locul de veci.

Și, acum, iarăși despre mine. Cum am mai spus, mama a lucrat la Regie ca muncitoare și ca observatoare. Pe atunci era la Regie un inspector de circumscripție Săndulescu, care avea trei fete. Pe cea mare o chema Elena și îi spunea Ticulica, pe cea mijlocie o chema Eugenia și îi spunea Basu, iar pe a treia, o chema Cornelia și îi spunea Nicușoară. Pe atunci boierii erau oameni buni și cu credință în Dumnezeu. Erau boieri care aveau slugi și a fost cazul că, dacă se întâmpla ca un băiet să învețe bine și sluga era om de treabă, boierul l-a ținut la școală pe cheltuiala lui și copiii umblau la școală împreună. Erau cazuri rare, dar erau.

Cât îl privește pe inspectorul Săndulescu, nu știu cum s-a întâmplat că mama nu s-a mai dus la Regie și s-a dus ca menajeră la ei acasă. Mergea dimineața și venea seara. Deci eu eram toată ziua singur acasă cu fratele meu Gică. Îmi amintesc că domnul Ivanovici m-a luat la internat, dar numai cu mâncarea. Mâncam la internat, dar când veneam acasă tot foame îmi era. Mama mă întreba:

– Culăiță, îți este foame?

Eu îi răspundeam că da. Însă totuși gustam un pic. Băieții săraci erau ajutați de școală. Erau doamne care se ocupau, „Doamne de Caritate” și patronau câte un elev bun și avea și școala fonduri. Era o altă lume atunci, o lume bună, fără sărăcie că astăzi. Mâncarea era destulă și lumea nu era așa de deșteaptă că acum. Pe vremea mea nu exista

„Incompetența”. La inspectorul Săndulescu mama nu a dus-o rău, întotdeauna seara, când venea acasă, aducea cu ea de ale gurii și câte o haină, când și când. Eu am început să mă duc mai des la Regie. La Regie era o curte frumoasă cu boschete de flori și rondouri frumoase, era un grădinar care le îngrijea, erau și migdali al căror fruct era un simplu sâmbure.

Într-o zi am găsit un inel în formă de șarpe. Era în dreptul ochilor o mică pietricică de rubin. Eu, copil fiind, adică adolescent, i-am arătat inelul cucoanei șefului de depozit, Muți. Cucoana l-a luat și mi-a mulțumit frumos, zicând că inelul este al dânzei. Pentru fapta asta a mea mama s-a bucurat și m-a lăudat de felul cinstit în care m-am despărțit de inel. Azi, în anul 1985, când scriu aceste rânduri, îmi vine să râd de prostia mea în sensul cuvintelor, „cinste și corectitudine” ha...! Ha...! Ha...! Astăzi ar fi râs și curcile de mine.

Îmi amintesc că într-o vacanță, inspectorul Săndulescu m-a băgat la atelierul de tâmplărie al depozitului de fermentare a tutunului. Șeful atelierului era unul nea Vasile și mai lucra încă un lucrător. Erau ai dracului amândoi și vorbeau mășcări cu femeile când veneau cu lădițele la reparat. Mai era unul care făcea în timpul liber înghețată. Nu știu ce serviciu avea pe la Regie, dar știu că avea o fată foarte rea de muscă, așa ziceau gurile rele. La contabilitate lucra unul, nea Jean, și ăla era al dracului. Vorbea cu mama cuvinte cu două înțelesuri. La fel ca nea Vasile. Mai era o supraveghetoare cu numele țăța Obilișteanu. Și aia se lua în gură cu ei zicându-le:

– Mai tăceți dracului, că va aude băiatul lui țăța Sița. La fel și mama îi ocăra, dar ți-ai găsit, mai tare se întărâtau. Mai era și domnul Popescu, un om brunet, leit țigan, acela era ajutorul șefului de depozit. Venea pe la atelier și când venea câte o fată cu lădița zicea:

– Fă Cristino! Nu vrei să-i rupi ața lui Nicolae?
Fata îl ocărea:

– Să-ți fie rușine, domnule Popescu, că vorbești prostii față de un băiat, față de un copil.

– Ei, tu, Cristino! Să-l vezi pe Nicolae, ce ți-ar face el!

Eu mă înroșeam tot și-mi lăsa gura apă, deoarece Cristina era o fată frumoasă. De, noi, elevii, eram pe atunci considerați copii în ochii lor, cu toate că aveam 15-16 ani și deja sărisem pârleazul. Frumoase timpuri.

Mai târziu am început să umblu și după femei și-am văzut că nu-i rău. Mi-am adus aminte de fata de la salon, de la Bârsan, când mi-a spus că am să vin eu la ea mai târziu și m-am ținut de cuvânt. Dar mă feream să dau ochii cu colegul Bârsan, fiul patroanei fetelor de la salon.

Între timp inspectorul Săndulescu a fost mutat la Silistra. Când mama a reluat serviciul la ei, adică la Săndulescu, eram copii de 10-11 ani și eu și fratele meu am crescut laolaltă cu fetele lui Săndulescu. Mai târziu, cucoana a născut un băiat pe care l-a chemat Dumitru, „Nunucu”. Înainte de a fi eleve la liceul din Oltenița, fetele lui Săndulescu au fost un timp la Gimnaziul de fete din orașul Turtucaia. Când eu mergeam la plimbare cu Ioneștii, treceam prin dreptul Gimnaziului de fete și ele ne făceau cu mâna din curtea școlii și de la fereastra sălilor de curs. Noi le răspundeam la fel, dar cu frică, pentru că pe vremea aia era foarte strict. Îți lua profesorul numărul de la emblema de la mână și te trezeai eliminat din școală, disciplinar, timp de șapte zile. Aceeași pedeapsă se aplica și când nu aveai emblema la mâna stângă. Și elevii particulari, cu toate că nu erau în uniformă și se îmbrăcau civil, cu pălărioara pe cap și cravata la gât, erau obligați să poarte, cusute la haină, pe mâneca stângă, emblema liceului și numărul matricol. Era o mare fală pe vremea aceea să fii elev. Când fetele lui Săndulescu s-au mutat la liceul din Oltenița, ele erau aduse cu trăsura. Era trăsura cu caii Regiei și venea și la mine la școală și cu toții mergeam la

Regie. Erau zile când dormeam în pat cu toții laolaltă. Mâncam laolaltă, însă eu mâncam la altă masă, împreună cu mama. De multe ori se deranja cucoana de la masă să aducă felul doi sau trei, însă mama i-o lua înainte și totdeauna ea servea la masă. De multe ori cucoana o certa pe mama și mama plângea. Atunci nu-mi dădeam seama, dar azi mă gândesc cu durere la suferințele mamei. Noi, copiii, ne jucam. Acum eram mai mărișori, 13-14 ani, jucam Popa Prostul și Basu mă săruta pe gură lung și apăsător. Nicușoară mă săruta mai rezervat. Începuse să-mi miroasă a fustă sau uniformă de fată și de, vorba aia, când eram singuri în grădină, mă gândeam și unde nu trebuie și ce să fac cu Basu în mlaie. Dar mă oprea timiditatea. Nu degeaba Pipița mă făcea bleg. Ei, dar anii treceau și noi creșteam, ele erau fetele boierului și noi copiii menajerei. Știu că mama avea cheile de la toată casa și de la cămară și cucoana, când avea nevoie de ceva, zicea:

– Sițo! Te rog să-mi dai sau să-mi faci cutare lucru. Sau, să servești musafirii. Acest respect era sfânt și banii ce-i aveau în casa mama știa de ei. Totuși eu eram mai respectat de ei, pe considerentul că eram elev, învățam și eu franceză ca și ele, profesoara era aceeași, învățam muzica, cu Șoricu, care ne-a fost diriginte în toți anii de școală.

Am început să avem și un cor mixt în școală. Îmi amintesc că am cântat și în corul bisericii la dirijorul Sandu, băiatul dascălului Mitică, cumnatul lui Gica, însă anii și lunile nu le mai țin minte. Toate se învălmășesc în capul meu, de aceea scriu ceea ce îmi amintesc. Știu că studiam în particular și Științele Oculte. Erau niște reviste de profesorul Nicolau. Del! Erau la modă pe vremea aceea și măgăriile astea. Îmi amintesc de mama cum mă petrecea la poartă când plecam la plimbare. Mă petrecea până dispăream din raza ei vizuală. Săraca, mult m-a iubit și mult a ținut la mine fără ca eu să-mi dau seama. Inspectorul Săndulescu a fost transferat la Silistra, iar mama a

trecut cu serviciul la domnul Staicu, care i-a luat în primire gospodăria. Șeful de Depozit avea o fată cu numele Otilia. O fată bătrână, blondă, care cânta la pian. Era o cucoană cultivată și foarte populară. Avea un iepure sălbatic, care era domesticit. De multe ori îl luam în brațe și mă zgăria. Numai pe domnișoara Otilia nu o zgăria. Într-o zi, îmi amintesc că l-am scăpat afară din casă și dus a fost. Nu l-a mai văzut nimeni. Situația ei matrimonială nu am cunoscut-o. După șeful de depozit a venit altul, cu numele Moș, din Oltina. Și la el a fost mama menajeră. Cucoana ăstuia mereu avea guvernantă. Îmi amintesc că pe atunci începea să se audă de aparatele de radio cu «galenă». Cumpăra piesele și el le monta. Îmi amintesc că avea o prăjină lungă în care era agățată antena și avea căști la ureche. Prindea postul cu ajutorul unui detector în care era introdus un cristal și noaptea în pat, ședea cu căștile la ureche ascultând muzică.

Între timp, mama a fost chemată de Săndulescu și dusă la Silistra. Pe atunci Silistra era a României Mari și noi am rămas singuri acasă, pe capul unchiului Costică. Nu știu dacă mama i-a trimis bani unchiului Costică pentru întreținerea noastră. Îmi amintesc că înainte de a mă ajuta școala, umblam cu haine cusute, din macat și cu peticele în cur. Știu că făceam desenul și mergeam la școală cu planșa, cu T-ul și echerul în mână. Când sufla crivățul de pe Dunăre, după ce coteam colțul străzii pe la Bascomache, îmi umfla vântul planșa și mă trântea jos, pe zăpadă, iar căciula îmi cădea de pe cap și o tot culegeam din zăpadă, așa că arătam grozav de frumos, întocmai ca un om de zăpadă, când ajungeam la școală, care nu era așa departe. Grozav îmi era de ciudă când trebuia să merg cu planșa la școală. Era pentru mine un chin când aveam desenul tehnic și desenul ornamental. Știu că la desenul ornamental aveam un profesor de la Liceul „Constantin Alimonășteanu” și ne aducea piese din gips și trebuia

să le desenăm, după model, în caietul de schițe. Frațele meu terminase școala elementară de meserii și intrase în diferite servicii, la ateliere de tâmplărie particulare. Când au luat ființă ateliere de tâmplărie în cadrul școlilor, o vreme a funcționat ca maestru în cadrul lor, pe urmă a lucrat la Societatea «Dunărea», pe urmă a ocupat servicii la Asociația Scriitorilor și Compozitorilor, ca agent de încasări, pe la baluri și serate, că pe vremea aceea erau destule. Știu că la 22 de ani s-a căsătorit cu Leonida, fata lui Ioniță Costea. Îmi amintesc că mă jucam cu ea, fără să știu că ea îmi va deveni cumnată. Din căsătoria lor au rezultat doi copii. Unul cu numele Jean și mai târziu s-a născut și o fată, cu numele Paula. Îmi amintesc că el, înainte de a se căsători cu Leonida, făcea curte unei foste eleve de la liceul din Oltenița Rurală, Didina Popescu. Gurile rele nu prea vorbeau de bine despre ea. Pe această femeie am întâlnit-o, după ani și zeci de ani, în București. Avea serviciul în cadrul Ministerului Sănătății. Scotea foi de drum. Având odată nevoie de foi de drum, m-am dus, după ieșirea din Spitalul Colentina, secția Boli Profesionale, în anul 1965, și acolo ea m-a cunoscut, după datele ce le-am dat la completarea formularului. Era o bătrânică simpatică, coafată și cu ochi jucăuși în cap. M-a invitat la ea acasă, dar am refuzat-o politicos. Când s-a născut Jean, știu că avea niște bubulițe pe cap. De fată nu-mi mai amintesc.

Și acum voi căuta să sfârșesc cu fratele meu, să rămân numai eu singur, cu povestirea, ca să-mi fie mai ușor.

Deci, odată cu căsătoria lui Gheorghe, «Gică», se pare că ne-am despărțit. Știu că Leonida și cu Gică și-au cumpărat casă în Oltenița. Pe atunci, la Oltenița, serviciile erau greu de găsit. Fratele meu mai mult acasă a stat și Leonida l-a ținut. Ea era o croitoare foarte bună. Îmi amintesc că odată a avut și Salon de Croitorie, cu calfe. Fratele meu era un om foarte elegant și bun la suflet. La fel și Leonida, era o

femeie minunată. Leonida l-a iubit pe fratele meu foarte mult. Era un bărbat frumos și elegant. De multe ori am stat și eu pe capul lor. Mama era la Silistra. Când câștiga și Gică, mergeau amândoi la plimbare, eleganți și lumea îi respecta. De multe ori eu luam masa la ei.

Și acum, iarăși despre mine. Idilele. După ce am terminat de vorbit cu Gica Roman, de la Liceul de Menaj, m-am îndrăgostit de o bulgăroaică, Ioana Sfetcu, care era o fată cu o frumusețe ascunsă. Uniforma îi ședea bine și cu părul în plasă. Ea era fata unui bulgar, grădinar de meserie. Avea o grădină mare și frumoasă. La început foarte greu am putut pune mâna pe ea. Era foarte sălbatică și nedusă la biserică. Când am ieșit prima dată cu ea la plimbare, în grădina publică, să-i fi văzut pe colegii cum se holbau la mine, mai ales Cămărășescu Anghel. Acela era un ciufos al dracului și a râs de ifosele mele, când m-a văzut cu ea. Altă fată, tot Ioana, ținea foarte mult la mine, însă eu nu mă uitam la ea pentru că nu era elevă, ci numai croitoreasă. De! Ce să-i faci, dacă uniformă era la modă, pe vremea aceea?

Stau la masă și scriu. Afară este foarte cald. Soția s-a dus cu Niculina prin oraș, iar eu stau singur. Adina joacă și cântă. Face gălăgie și îmi strică socotelele. Sunt foarte supărat. Ieri, 23 august, pe la orele 2-3, am avut o criză de amețală, care mă pune pe gânduri. Mi-a venit prin somnul de dimineață. Ce să-i faci? Toate se termină la marginea gropii, în cimitir.

Mă plimbam adesea cu Fundăneanu Vasilica și cu sora ei, cu Bălățică Silvia, cu Ștefana și mai rar cu Pipița. Mă feream de ea că mă făcea bleg, iar când încercam să o sărut, nu mă lăsa. Îmi zicea că sunt puști. Odată, cum stăteau ele de vorbă, eu am profitat și mi-am pus o oglindă pe pantof și am încercat să-i bag piciorul pe dinapoi, între picioarele ei, să văd ce cur are, dar n-am reușit. M-a amenințat cu degetul și mi-a spus că încep să fiu mai îndrăzneț și să am grijă să nu mă îmbolnăvesc de friguri. Mă

îndrăgostisem de Lana a lui Troacă. Era o fată frumoasă și elegantă și se plimba cu mine, dar nu aveam ce discuta cu ea. Nu era elevă și pe noi, cei în uniformă, ne lua drept mucosi. Când am sărutat-o, mi-a spus că dinadins s-a lăsat, să vadă cum știe un puști să sărute o fată. Mă topeam după ea. Pe urmă m-am îndrăgostit de Mărioara lui Pastramă. Părinții ei aveau băcănie, la șosea, în Oltenița Rurală, cartierul Atârnați. Și cu aceea am terminat. Nici eu nu știam ce vreau. Îmi amintesc când lelea Maria era de serviciu, la școala primară de fete, mă jucam cu fata comerciantului din centrul orașului, cu Neagu Octavia și cu sora ei. Ele se considerau fete de boier. Pe atunci era la modă gimnaziul și nu știu dacă fetele inspectorului Săndulescu au terminat liceul, dacă au avut bacalaureatul. Pe atunci majoritatea boierilor provenea din negustori de magazine, băcani, cerealiști, toți care erau bogați. Fetelor, pe atunci, le era destul gimnaziul și se căsătoreau cu ofițeri. Pe atunci, când un ofițer se căsătorea, fata trebuia să aibă avere, dotă. I se trimitea și fotografia fetei, care era o anexă la foaia de dotă. Și fata lui Săndulescu, cea mai mică, Cornelia, când s-a căsătorit cu un ofițer, la fel, Săndulescu i-a dat dota și le-a clădit o vilă în București, care, după cum am auzit, s-a numit «Vila Cornelia». Basu și Ticulica s-au căsătorit cu un șef de depozit, fiecare, iar mai târziu, Dumitru, «Nunucu», era elev la un liceu militar.

După ce mama a plecat la Silistra, îmi amintesc că m-am dus la Turtucaia. Între Turtucaia și Silistra sunt 75 km. Și, cum ziceam, ducându-mă la Turtucaia, am dormit la prietenul meu, Ionescu Gheorghe, care locuia aproape de Aleea Regina. Am dormit afară. Era o noapte senină și ascultam cântecul greierilor. Deodată, ce-mi vine în gând? Să mă scol și să pornesc pe jos la Silistra ca să-i fac mamei o surpriză. Zis și făcut. Mă scol pe la orele două dimineața. Era o noapte lină, cu cer senin și cu lună plină și am pornit la drum și am mers și am mers, prin satele

turcești, care erau departe unele de altele, cu nume turcești: Samsanlr, Cadırlam și vremea le mai știe, eram tânăr și mergem voinicește și am mers vreo 50-55 km. N-am întâlnit, în drumul meu, nici țișenie de om. Cam pe la km 55 sau 60 am întâlnit un turc cu o căruță încărcată cu pepeni și i s-a făcut milă de mine și m-a luat în căruță cu el. Eu i-am fâgăduit bani și i-am spus că n-am bani la mine, dar mama este cu serviciul în Silistra și va primi banii. Căruța turcului era foarte stricată și hodorogită. Pe drum ni s-a rupt o obadă de la o roată și spițele se sprijineau pe cercul de fier al roții. Mai încolo s-a rupt o altă obada și uite așa, numai cu trei roate și a patra cu spițele pe jantă, am mers, cu băgare de seamă, până la marginea orașului Silistra. A lăsat turcul căruța cu pepeni la un cunoscut și a venit cu mine în oraș unde am găsit, imediat, locuința inspectorului Săndulescu și pe mama, care era în curte, cu fetele. Și a rămas mirată când m-a văzut și, totodată, s-a bucurat foarte mult. A venit cucoana la turc, i-a plătit, mi-a dat altă cămașă, eu m-am spălat bine, am mâncat, și imediat am ieșit în oraș în recunoașterea terenului. De bucurie nu m-am simțit obosit deloc. Mie, în viața mea, mi-a plăcut foarte mult să merg pe jos..

Îmi amintesc că odată nu aveam bani de tren. Eram în București și am plecat din gara Obor pe jos, la Oltenița. Am plecat pe la orele 21, seara. Îmi amintesc că era o noapte ca ziua și mergeam pe jos. Ca trenul, am mers toată noaptea pe calea ferată și în ziua următoare, la orele 10, am sosit în Oltenița. M-au văzut unele din fete când treceam pe la capătul porumbiștii și când m-am întâlnit cu ele mi-au răs în nas:

– Ce, măi Culaie, n-ai avut bani de tren? Nu ți-a fost rușine să vii pe jos? Așa neamuri ai, că nu ți-au plătit un bilet de tren?

Și cum spuneam: am umblat și plimbat prin Silistra cam vreo trei zile. Erau foarte multe bulgăroaice în Silistra și mai toate erau frumoase și toate erau

brunete. În port, cânta muzica, era și un mic parc. În oraș era alt parc mai mare și muzica militară cânta în ambele parcuri, prin rotație. Am mâncat struguri, care erau altoiți și aveau boabe mari, întocmai ca prunele. Pepenii erau foarte gustoși și foarte ieftini. Era viața de trăit, pe atunci, nu ca astăzi, că-i criză de toate și țăranul te jecmănește fără milă, din cauză că statul nu aduce produse pe piață, din cauza «Incompetenței».

Nu știu în ce zi a fost sosirea mea la Silistra, dar plecarea o știu, că a fost într-o zi de duminică spre luni. Țin minte că așa m-am simțit de bine, că noaptea, când am văzut vaporul-cursă că vine în susul curentului, m-am înfiorat. Arăta ca un oraș plutitor. Numai ce văd că se întoarce și trage lin spre debarcaderul din portul Silistra. Era o noapte ca ziua. La orele 24, fix, era plecarea din portul Silistra. Un om, urcat pe vapor, a dat semnalul de plecare și a cotit cu botul în largul Dunării și a luat direcția în susul curentului apei Dunării. Și au început zbaturile să bată apa și vaporul să înainteze prin mijlocul fluviului. Pe ambele maluri era o priveliște foarte frumoasă. Am vizitat cabinele și când am văzut că Silistra rămâne departe, am plâns după ea și după fetele ce le-am cunoscut și după Basu și surorile ei, pentru că mă tratau ca pe unul dintre cei mai buni prieteni ai lor. Pe puntea vaporului cânta o orchestră. Fete și băieți dansau, alții jucau table. Scaune nu erau, ci numai șezlonguri. Am făcut cunoștință cu tineretul și m-am simțit bine în societatea lor. Vaporul înainta mereu, prin noapte, tinerii mergeau departe. Ici-colo se vedeau geamandurile în apă, care marcau drumul vaporului. În urma lui lăsa valuri spumegânde, ce veneau de la paletele zbaturilor. Muzica răsuna frumos pe întinderea fluviului. La un moment, orchestra a început să cânte «Dunărea Albastră», iar cucoanele, în rochiile acelea lungi, de măturau podeaua, dansau cu domnii de la cabinele de la clasa I. Fluviul avea o rezonanță cu totul deosebită. Trecea vaporul pe lângă

colibele de pescari, se vedeau năvoadele pescarilor. Era o frumusețe, ca în rai, și pe un mal și pe celălalt. Ambele maluri erau ale României Mari, țara mea dragă. Plâng când scriu aceste rânduri.

*

Este ziua de duminică, 25 august 1985. Orele 12. Soția este plecată la biserică, iar eu plâng și sunt singur cu Adina în casă. Doamne Dumnezeule, ajută-mă să nu mor până nu termin de scris aceste însemnări. Amin.

Ei, dar primul port care urma, era portul Oltenița și vaporul la orele patru sosea în port. M-am pregătit să cobor. În zare se contura Căpitănia portului Oltenița. Vaporul a fluierat și numai odată ce-l vedem că se pune de-a curmezișul Dunării și treptat, treptat, vine lin, spre debarcaderul Portului Oltenița. Se leagă de stâlpii de pe mal, se pun pasarelele, iar eu, cu lacrimi în ochi, cobor, după ce mi-am luat la revedere de la societatea tinerilor cu care timp de patru ore am petrecut împreună câteva clipe din viața de toate zilele.

Fac o întrerupere și revin la întâmplările mele. Acum vreau să scriu cântecele ce se cântau pe vremea aceea, când eram adolescent la Oltenița.

10 Mai

Un vultur veni din munte
Și ne-a zis: români eroi,
Știu un prinț viteaz și tânăr
Și-o veni cu drag la voi.

Dacă vreți vi-l dau ca Vodă.
Noi cu toții: Să ni-l dai!
Și ne-a dat pe Vodă Carol,
Într-o zi de 10 Mai.

Și-a venit vulturul iarăși,
Și ne-a zis: popor român,
Ești viteaz, de ce mai suferi
Jugul unui neam păgân?

Fă-te liber, dezrobește
Mândra țară care-o ai,
Și noi liberi ne făcurăm,
Într-o zi de 10 Mai.

10 Mai ne-a fi de-a pururi
Sfântă zi, căci ea ne-a dat
Domn puternic țării noastre,
Libertate și regat.

Ridicați cu toții glasul
Și din șesuri și din plai,
Să trăiască România,
Ura, pentru 10 Mai!

Ginta latină

Latină ginta e regină
În ale lumii ginte mari,
Ea poartă în frunte o stea divină
Lucind prin timpii seculari.

Mărirea ei, tot înainte
Măreț se-ndreaptă pașii săi
Ea merge în capul altor ginte
Vărsând lumina în urma ei.

Frumoasă, vie, zâmbitoare,
Sub cer senin și aer cald
Ea se-oglindește în splendid soare,
Se scaldă în marea de smarald.

Baia Mare, 25.08.1985

Pe al nostru steag e scris unire

Pe al nostru steag e scris unire,
Unire în cuget și simțiri
Și sub măreția lui umbrire
Vom înfrunta orice loviri.

Și acel ce-n lupta grea se teme
Ce însuși e rătăcitor
Iar noi uniți în orice vreme
Vom fi, vom fi învingători.

A întins armata noastră mână
Ca să păzim un scump pământ
Dreptatea e a lui stăpână
Și Domnul e-adevărul sfânt.

Și-n cartea veșniciei scrie
Că tari și neamuri vor pieri
Iar scumpa noastră Românie
Etern, etern, va înflori.

25.08.85, Baia Mare

Cântec

De la Dunăre la Sena,
Din Carpați la Pirinei,
Ginta nobilă latină
Și-adună poezii săi.

Și ținând în mână cupa,
Blânda mamă le vorbi:
Cel ce va cânta mai bine
Astă cupă va primi.

Toți iau lira și-o acordă,
Și toți cântă armonios,
Numai unul stă deoparte
Și suspină dureros.

El e fiul cel mai june,
E Vasile Alecsandri,
Ce de grija țării sale
Abia poate a mai șopti.

Dar, în fine, se decide,
Și începe a cânta,
Și-n cerească armonie
Își transformă doina sa.

Cântecul tunarului de la ACA (Când eram militar)

Voi sunteți tunarii țării,
Tineri luptători,
Aruncați cu avânt obuze
Să fim biruitori.

Dă-ne rege tunuri multe,
În avioane să lovim,
Ca să muște adânc dușmanul
Îndreptat spre noi.

Și dacă-n lupte crunte
Vor pieri din noi,
Vom îndeplini credința
Și moartea de eroi.

Cântec

Noi vrem să mergem orișicând
Cu drag ca să luptăm,
Ce este frică nu știm deloc.
De la părinți am învățat,
La luptă când pornim,
Să-nvingem sau să murim în foc.

Că fericirea unui bun oștean
E ca să lupte pentru țara sa
Și-n România nu e cetățean
Care să nu știe cu drag a lupta.

Și mândri fi vom noi când vom putea
Să dovedim că toți la fel
Suntem ca cei ce au știut lupta
Pentru țară, pentru rege și drapel.

Și ori în ce moment,
Noi cu devotament,
Cu arma în mână striga-vom prezent,
Că țara ne-o iubim și pentru ea să știm
Pe câmpul de război ca să murim.

Născut român

Născut român din tată în fiu,
Atât cât mă vedeți de mic,
Sunt plin de suflet și voinic
Și să mă lupt cu sete știu.

La mine nu-i ceva mai sfânt
Decât al patriei pământ,
Atâta moștenire am
Și mi-a rămas din neam în neam,
Cu jurământ.

Viteaz și falnic ca un leu
Să fiu atât cât voi trăi
Și să mă lupt până-oi muri
Așa mi-a zis tăicuțul meu.

Și-am ascultat și pușca mea
Azi pildă poate să vă dea,
Cu ea în mână tot înfrunt
Și-n orice clipă-n stare sunt.

Căci plâng pe cel ce va-ndrăzni
Să intre în țară ca dușman
Căci noi urmașii lui Traian
Cu pușca-n mână-i vom primi.

Vom arăta la lume noi
Că nu ne temem de război,
Că țara noastră ne-o iubim
Și pentru ea cu toți să știm,
Să fim eroi.

Alte titluri de cântece: *Minciună, Zaraza, Sub balcon eu ți-am cântat o serenadă, Deschide, deschide fereastra, Voinicul din Carpați, Frumos voinic ca bradul, Iubesc femeia, Cel din urmă tango* etc.

Ei! Se apropie sfârșitul însemnărilor mele cu privire la adolescența mea. Scriu ce îmi aduc aminte. Îmi amintesc că aveam în curte o grădină cu de toate cele. În ea erau ardei iute, ardei gras, castraveți, pepeni, gogonele, roșii, însă, în fundul grădinii, spre vecinul Odăiașu, erau lozii și cucută. Era mare și-mi amintesc că odată culegeam mure și mâncam. Deasupra capului meu era cocoțată o viperă ce-și mișca botul. Eu, cum eram pe vine și mâncam mure, n-am observat-o. Probabil că pândea momentul ca să mă atace. Fratele meu era în picioare, cu o nuia de corn în mână. Deodată, fulgerător, el şuieră cu nuiaua deasupra capului meu, lovind vipera, care s-a retras fulgerător și a fugit, nu tocmai repede, a trecut pe sub gard la vecinul Odăieșu, în grădină. Tufele, fiind înalte, nu am putut să o ucidem, însă eu am scăpat de mușcătura ei. Aveam în fundul grădinii un dud foarte înalt. Eu mă suiam rapid în el și mâncam dude. Pe urmă am pus între crengi o policioară de scândură și făceam lațuri din păr din coada calului și puneam grăunțe. Erau pe vremea aceea mulți grauri, iar eu stăteam jos și când vedeam că s-a prins grau-

rul în laț, imediat eram sus și-l luam în mână și îl băgam într-o colivie. Aveam o mătă dresată. Îi băgam botul în gura mea și mă lua de gât cu lăbuța stângă sau dreaptă. Îmi erau dragi mâțele. Le flocăiam și când le dădeam drumul, fugeau ca din pușcă, cu părul zburlit și stupind. Le mai legam și clopoței de coadă și îl flocăiam pe un cotoi, care era al dracului și curvar. Fugea cotoiul cu clopoțelul de coadă, mieunând de ți-era mai mare dragul, iar eu mă țineam cu mâinile de burtă de atâta râs. Aveam o găină moțată pe care o culcam cu mine. O băgam sub plapumă, să nu mă vadă mama. Țin minte că odată m-a bătut mama pentru că găina s-a cufurit pe izmenele mele și a murdărit și patul. Mai aveam o cățelușă de casă, cu numele Nișa. Aceea, când mă culcam, se băga sub plapumă și botul îl puneaproape de gura mea. Eu o pupam, ea mă lingea pe gură, până venea mama din tindă și mi-o lua și căpătam câte un bobârnac pe cap. Prindeam șoareci și îi înhămam la căruțe de carton cu roți din mosorele. Odată am prins, cu alți copii, un pui de șobolan. I-am legat un clopoțel mic, cu sârmă, de coadă, și i-am dat drumul în gaură. Imediat a dispărut, iar noi ne-am dus la joacă. Peste câțva timp am venit și ne-am uitat la vatră și am văzut că șobolanul nu mai era în gaură. Stătea liniștit, afară din gaură, și se uita la noi. L-au prins copiii i-au dezlegat clopoțelul și l-au dat la cotoi, care într-o clipă a dispărut, cu el în gură. Îmi amintesc, ca prin vis, fără să știu câți ani să fi avut, că biata mama, când mergea la serviciu, mă lega cu o funie subțire, de mijloc, și celălalt capăt îl lega de un fier care era fixat în fundul patului și mă închidea în casă și mai venea, din când în când, câte o vecină și se uita la mine și-mi dădea de mâncare și mai era și fratele meu, care mă mai îngrijea. Vorba vine că mă îngrijea. El se juca cu copiii. Era mai mare ca mine cu doi ani. Interesant, îmi amintesc că, fiind mare, și cum am mai spus, citeam reviste despre Științele Oculte, de Pol Nicolau. Spunea acolo că, atunci când omul moare, sufletul lui se

încarnează în altă ființă și, de multe ori, dădea exemple. Dacă cineva visează că un om mort dă mâna cu el, povestesc laolaltă, se pupă, să nu se sperie. Tot el pune întrebarea: Dacă după ce te-ai trezit, ți-ar veni acela pe care l-ai visat, ai mai da mâna cu el? Te-ai mai pupa? Ori ai cufuri izmenele și ai fugi, sau ai înlemni pe loc. Mi se părea, după ce am citit, că erau unele locuri în care ziceam că am mai fost. Țin minte că era vorba de o fată care s-a căsătorit și în voiajul de nuntă, mergând cu trăsura, la un moment dat, a rugat pe soțul ei să oprească trăsura și ea s-a dat jos și a rugat pe soțul ei să o însoțească, că locurile îi sunt cunoscute și a mers într-o pădure mare și a descoperit ruinele unui castel medieval. Această întâmplare nu mai țin minte în ce țară ar fi avut loc.

Pe atunci erau la modă superstițiile. Eu am fost bolnav de nervi. Boală cu care m-am născut și cu care voi închide ochii. Poate că din această ereditate copiii mei s-au născut cu probleme. Aveam neurastenie melancolică. Îmi descântau babele. S-au făcut și farmece, dar am făcut, toată viața, tratament pentru nervi. Multe injecții am mai făcut în viața mea. De Gheorghe nu-mi amintesc să fi făcut și el tratament, însă eu știu că am făcut. Cu cât creșteam, mă simțeam mai bine, însă memoria mi-a rămas lucidă, sau foarte lucidă, că țin minte totul. Și nu-i cazul să scriu aici toate lucrurile intime. Se știe că om sănătos, perfect, nu există și dacă cineva afirmă acest lucru, minte.

Prietenul meu Ionescu Gheorghe, de la Liceul Militar, Mănăstirea din Deal, din Târgoviște, îmi scria mereu. Îmi amintesc că, atunci când m-am căsătorit, am avut de la el circa șase sute de scrisori, pe care mi le-a rupt soția mea în anul 1938.

CAPITOLUL 4.

Să înveți, maică

Este ziua de 26-08-1985, orele 19,00. Filmul vieții mele rulează mai departe și începe să se apropie de sfârșit perioada adolescenței. Încă un pic și gata. Afară-i cald. Stau lângă curtea școlii elementare nr.15, din Baia Mare. Cum am ajuns în Baia Mare? Va urma și perioada aceea. În curtea școlii, ȝiganii joacă fotbal, pe bani. Care pierde plătește și pe urmă cumpără băutură și beau toți la sfârșitul meciului. Pe azi, e gata. Măine încep iar cu însemnările mele.

N.G. 26.08.85. Baia Mare, orele 19,10.

*

Azi e 27.08.85. Zi de marți. Afară este un timp ploios. Soția, cu Adina și cu asistenta medicală Doina, au plecat în oraș să cumpere de-ale gurii, iar eu stau în cameră și m-am apucat de scris. Pe lada de la recomier. Mă gândesc ce să mai scriu.

Am pomenit că aveam un maestru cu numele Costică, ginerele lui Mațe Negre. Spre sfârșitul școlii, anul patru, cinci, a venit în locul maestrului Costică unul Gruia, cu o mutră de curvar. Aveam un țărănoi, Coarnă Marin, pe care l-a luat în ochi buni. Acest Coarnă Marin avea o mutră foarte respingătoare și o căciulă pe cap mare cât toate zilele. Ce-i drept, se pricepea băiatul. Mai târziu, am auzit că s-ar fi căsătorit cu nepoata lui Gruia și a fost în învățământ în orașul Călărași. Am uitat să spun că Gruia era din

Călărași. Din Călărași era și directorul Ionescu. Tot din Călărași era și profesorul de educație fizică, Gri-gorescu. Cum s-ar zice, o familie. Îmi aduc aminte că lucram la un bufet de sufragerie și am câptușit niște sertare, la bufetul cu pricina. Dintr-odată am luat cu rindeaua dublă mai mult decât trebuia, iar maistrul Gruia mi-a puscat două palme că mi-au vâjâit urechile și le-a dat lui Coarnă, să le facă el mai departe.

Îmi amintesc, ca prin vis, că înainte de a termina școala, fratele meu a fugit cu Leonida la noi. Așa se petrecea pe vremea aceea. Mai încolo nu știu dacă a stat sau nu la noi. Știu că și-a cumpărat casă. Leonida era o fată frumoasă. Mama nu a fost prea bucur-oasă că i-a adus feciorul noră în casă. Nu că nu i-a plăcut de ea, dar săracu' Gheorghită, așa de tânăr să se însoare? Nu avea existența asigurată. Pe atunci era mare criză de serviciu în Oltenița. Mai toată lumea avea pământ. Și noi am avut. Țin minte că mă duceam la grădină. La grădina noastră. Și aduceam câte un pepene, ba dovlecei de copt și făcea mama «bulearcă», mâncare din dovleac și plăcinte din dovleac. Mai aduceam dovlecei cu coaja tare, pentru porci. Ionescu Gheorghe și celălalt, Ionescu Gh., veneau mereu la Oltenița, de la Turtucaia și ne plimbam împreună cu elevele de la Oltenița. Și eu, la fel, cu ei, prin Turtucaia, cu fetele. Era o frumusețe când mergeam noaptea sau seara cu șalupa lui Țăranu. Din mijlocul fluviului se vedeau restaurantele lui Niculache și lumea stând la mese. Alții se plimbau, lăutarii cântau, iar apa avea un sunet deosebit. Când șalupa acosta la mal, lumea se strângea în port, ca să vadă cine a mai venit de la Oltenița. Se strângea, în special, tineretul. Îmi amintesc că odată a venit Regele Carol, cu vaporul «Ștefan cel Mare» și a stat ancorat vaporul în largul Dunării. Regele nu a coborât pe uscat, însă noi stăteam pe mal și ne uitam la vapor.

În fine, am terminat Școala de Arte și Meserii Inferioară, din Oltenița și elevii s-au risipit.

Constantinescu Constantin și Coarnă Marin au plecat la Școala de Arte și Meserii, gradul doi, din Baia Mare. Ceilalți s-au risipit, mai toți, prin București.

Când am primit Certificatul de Absolvire al Școlii de Arte și Meserii Inferioară din Oltenița, în acea zi a anului 1927, eram cu Ionescu Gheorghe, în uniformă de elev al liceului militar. Și, împreună cu mine, tot în uniformă, ne-am fotografiat în Oltenița și acea fotografie o am și astăzi, când sunt bătrân, de 74 ani, și mă uit mereu la ea și-mi amintesc de drăciile lui Gică Ionescu și râd și plâng, după timpurile care au trecut.

După terminarea școlii din Oltenița, prin protecția mamei, de la Silistra, am intrat la Regia CRMS, din Oltenița, la atelierul de tâmplărie, unde mai lucrasem ca elev. Acum aveam 18 ani. Dl. Popescu, supraveghetorul de la Căzănești, se lega de Alexandrina, care stătuse cu unul și acum era iar fată. Și cum zic, Lisandra era vecina mea și împreună mergeam și împreună veneam acasă de la lucru și se lega de noi:

– Tu, Lisandrină, nu mai ține post, că a fost destul și mai dă-te și lui Nicolaie, adică la mine, și mai fă și tu pomană cu el!

Mai venea Oblșteanca, observatoarea, și cum era ea rea de muscă, îi zicea și ei ca să mi-o deie, din când în când și mie.

– Fie-ți milă de el, că ai să vezi ce mulțumită ai să fii, dacă te culci cu Nicolaie! Tu, Lisandrină! Ție ți-e, mai ușor, că ești lângă Nicolaie. Ea, îmi amintesc că-i răspundea:

– Domnule Popescu! Cum puteți să ziceți asemenea vorbe față de un copil? Uite ce rușinos este! Și alte măgarii, care mă ațâțau la păcate.

Eu nu am știut nimic de Costică Constantinescu și de Coarnă Marin, că erau la Școala de Arte și Meserii, gradul doi, din Baia Mare, până nu mi-a spus Jeana, sora lui Costică. Leonida și fratele meu, unchiul Costică și țăța Mița locuiau în Oltenița. Tușa Mița era fata lui Dobre Stancu, gospodar de frunte și

avea băcănie în Oltenița rurală. Ea mai avea un frate, pe Ioniță, căsătorit cu tușa Floarea. Din căsătoria lor au rezultat trei fete: Fănica, ce a decedat, Maria, care la ora actuală trăiește în Oltenița și are o fată învățătoare, în Oltenița, și este căsătorită cu un dispecer cu numele Marinescu Petre. Cea mai mică, Mitea, la ora actuală, este decedată. Eu nu aveam unde locui. Serviciu aveam, însă firea mea nestatornică nu-mi dădea pace să stau într-un loc și mama a intervenit, prin inspectorul Raduslav, să mă ducă la Fabrica de Țigări din Belvedere, dincolo de Podul Grand.

Într-o duminică, după ce am știut adresa tușei Anica, am plecat, pentru prima dată, din Oltenița spre București. M-am simțit foarte fericit când am simțit că trenul se pune în mișcare și am stat, tot timpul, în picioare, lângă fereastra vagonului și priveam afară, cum trenul aleargă peste câmp, străbătând distanța dintre Oltenița și București. Mă holbam prin gări. Când am intrat, cu trenul, în gara București – Obor, mi s-a părut că sunt în țara basmelor, mi s-a părut că sunt în Paradis. Am văzut tramvaiele și mi-am amintit, aievea, că am văzut, copil, tramvaiele cu cai și mi-am adus aminte, ca prin vis, că eu am mai călătorit, în timpul războiului mondial 1916-1918, în vagon de marfă și cu mulți soldați, unii din ei mă mângăiau și mama era cu mine și era tânără și era frumoasă, cu părul creț, parcă avea *permanent*. Însă acum eram mare și călătoream de plăcere. După ce a plecat din Gara București-Obor, știam că prima gară este Dimitrie Bolintineanu și m-am dat jos chiar în cartierul Floreasca. Am întrebat de strada Ioanei și la numărul fix am văzut-o pe tanti Anica, verișoara mamei, și pe unchiul Eugen. Unchiul Eugen era maghiar, dar un om de treabă. El avea curtea mică și într-o parte și în alta avea camere. În curte, într-un apartament, locuia o familie de chiriași. Tușa Anica știa ungurește și familia aceea de chiriași avea două fete, dintre care una era elevă la un liceu sau școală din Brașov. M-a prezentat fetelor și m-am

îndrăgostit de una din ele, lulea. De cealaltă, tușa îmi spunea:

– Ghere yde ciocoio, pe fata asta.

Eu, de rușine, îmi pierdusem capul. Mătușa Anica m-a prezentat la ele în calitate de nepot, ceea ce și eram. Eu, cum am ajuns la ea, după un schimb de cuvinte, am cerut să văd Bucureștiul. Am ieșit în stradă, m-am uitat la prăvălii, am mers cu tramvaiul, mi-am fixat reperele și m-am descurcat destul de bine. Cine mai era ca mine? Culăiță în București. După o ședere de 3-4 zile m-am întors la Oltenița, cu lacrimi în ochi și supărat, după fata chiriașului de care mă îndrăgostisem. Unchiul Eugen era un om avut. Între cele două corpuri de case avea atelierul de lăcătușerie, de pe urma căruia trăia. Deasupra atelierului, adică la etaj, mai avea o cameră frumoasă. Nu-mi amintesc dacă locuia cineva acolo. Deci, cum am mai spus, urma, după aceea, să plec, definitiv, în București.

La Fabrica de Țigări, Depozitul de fermentare a tutunului, Șef de depozit era Iordăchescu. Am lucrat acolo, în atelierul de tâmplărie. Șeful atelierului era nea Petre. Cu locuința, am stat la unchiul Gogu, vărul mamei. El locuia în cartierul Puțul lui Crăciun, lângă bariera liniei ferate, București-Constanța și București-Oltenița, nu mai sunt sigur. Când am citit romanul *Groapa*, de Eugen Barbu, am rămas cu impresia că acolo era Cuțarida. Strada unchiului Gogu am uitat-o. El avea o singură cameră la stradă, în curte avea alta. Unchiul Gogu era în serviciu la CFR, acar, și făcea serviciul pe două schimburi, ca la CFR. El trăia cu una Florica, din Șiria, județul Arad. O femeie frumoasă și tânără, de 21 de ani. Unchiul avea 40 de ani. Bietul unchi, m-a culcat cu el în pat. Eu la picioarele lui. Se juca cu Florica și se băsea ca un porc. Florica râdea, ca să-i facă lui pe voie, însă, în realitate, îl detesta. Eu eram de 18 ani, mergeam pe 19, ea avea 21 de ani. Fusesse căsătorită cu un impiegat de mișcare. Mi se pare că avea și un copil. Un-

chiul Gogu m-a ținut la el câteva luni, cu mâncare și nu mi-a luat nici un ban. În întreținere aveam cinematograful Belvedere, unde multe eleve, fetele angajaților, veneau să vizioneze filme. Eu tot cu ele vorbeam, însă gândul îmi era să fac școala superioară de Arte și Meserii de pe strada Polizu.

La fabrica de țigări fiecare muncitor primea zilnic câte două pachete de țigări «Intim Club», iar lunar, șapte pachete de țigări. În total fac șapte sute bucăți, gratis, plus 20 bucăți, zilnic, gratis. Mă tot gândesc. Cum dracu a avut, pe vremea aceea, regimul burghezo-moșieresc atâția bani, că astăzi, numai economie ni se cere și în schimb nu primești nimic. Și pentru casa care mi s-a luat nu am primit niciun ban. Nu primești nimic astăzi, ci numai să dai. Ei, dar astea când va veni rândul, vor fi scrise.

Când era unchiul de serviciu, eu cu Florica mergeam la plimbare. Lângă unchiul Gogu locuia familia Predescu, care avea o fată la Școala Profesională «Gh. Kitu» și care se numea Tia Predescu. Ea avea o prietenă, Lenuța Moldovan, care ședea la ei în gazdă. Domnul Predescu era funcționar la CFR și mai avea un băiat, elev la Liceul «Aurel Vlaicu», din București. M-am împrietenit cu el la cataramă și mereu le spuneam că am să merg să învăț, mai departe. Mă simteam mic și cu obsesia că am puțină școală.

Eu, Tia și cu Lenuța începuserăm să ne împrietenim și când mergeam la serviciu, mergeau și ele la școală. Începuseră să-mi fie dragi amândouă. Într-o zi Florica observă și mi-a spus că-mi face ea societate și s-a ținut de cuvânt. M-a dus la un secretar de la CFR. Locuia pe Alea Griviței. Ce secretar, nu am știut și nu m-a interesat. Acest secretar era văduv și avea un băiat cu numele Costel Nadia și o fată, Mărioara. Costel nu știu ce pregătire avea, fata era elevă la Liceul «Aurel Vlaicu». La ea veneau elevele în vizită și la Costel. Și într-adevăr, era o societate veselă și cu lume intelectuală. De la prima întâlnire cu Costel, i-am plăcut. Ce a învățat Florica, ști-o dracu, că era

bine văzută în societatea lor. Costel nu avea nici o ocupație. Trăia pe punga lui babacu. Probabil că erau avuți, după luxul ce îl avea în casă. Unde ne duceam noi, băieții și fetele, era o cameră mare, mobilată modest. Costel s-a împrietenit cu mine și am aflat multe secrete intime, de dragoste, ale lui. În concluzie: era un curvar clasa întâi. Și pe atunci mai erau eleve care călcau în străchini. Mare mi-a fost mirarea când, ducându-mă odată, am întâlnit-o pe Tia Predescu, vecina mea, și pe Lenuța Moldovan. De atunci, mergeam, de cele mai multe ori, împreună. Întreaga societate a aflat de dorințele mele de a învăța mai departe. Visam să merg la Școala Superioară de Arte și Meserii de pe strada Polizu, care era împreună cu Politehnica, însă visam, dar fără nicio perspectivă de viitor. Costel mi-a propus că mă meditează el la matematică și în loc de bani, să-i dau țigări «Intim Club», că eu nu fumam și, cum eram și naiv, am primit bucuros. Și astfel am început meditația pentru cursul superior. Mama îmi spunea:

– Culăiță, să înveți, maică, ca să mănânci o pâine mai ușoară și să nu muncești ca mine!

În mintea mea, aceste povețe mi-au fost ca o deviză în viață, fără să știu că mai târziu, din ambițiile unor oameni și din evenimentele politice, am să ajung «la lopată», sub comanda «Incompetenței».

Ei, dar să revin la Florica. Florica era o femeie de 21 de ani, foarte frumoasă, brunetă și cu părul creț. Când unchiul meu era de noapte, mă culcam la un căpătâi cu ea. Eu de 18 ani, ea de 21 de ani. Câteodată mai arunca un picior și peste mine și eu mai mișcam câte o mână și mai întâlneam, pe sub plapumă, coapsele goale. Țin minte că în noaptea de Bobotează a anului 1929 i-am spus că eu nu mai dorm cu ea la un căpătâi, ci la picioare. Ea a râs.

– Ce vrei, copile? Și s-a întâmplat „vorba aia”.

Odată, inspectorul Rădulescu m-a rugat să merg în strada Sârbi, la o pereche de case ce le avea și să repar ferestrele. M-am dus și am stat o săptămână,

pe trai bun. Îmi dădea bani și eu trebuia să decontez, indiferent pe ce cheltuiau banii. Nu aveam voie să lucrez mai mult de 8 ore. Restul timpului făceam ce vroiam. Mi-am cumpărat o geantă, o Algebră de curs superior și un diapazon și mergeam, mereu, la cinematograf. Pe atunci filmele rula încontinuu, fără nici o pauză, de dimineață până noaptea târziu. Când i-am decontat banii la inspector, a rămas surprins de algebră și diapazon și de cinematograf și de atunci îmi dădea bani și nu-mi mai cerea socoteală ce fac cu ei, ci numai atât mă întreba:

– Mai ai bani? Nu sau da? Mai târziu, mama mi-a povestit că am fost pus la încercare, să vadă ce copil are Sița și i-a spus:

– Sițol! Copilul ăsta este un copil interesant, el voiește să învețe și nu știu cum ai să te descurci.

La serviciu făceam 12 ore. Între orele 12-13 aveam pauză de masă. La un timp, când ședeam cu burta pe iarbă, vin două femei la mine. Era proprietăreasa și cu fiica ei și m-au întrebat de fratele meu. Și el lucra la Fabrica de Țigări. Și m-au întrebat unde stau și, dacă n-am unde locui, să merg la ele să locuiesc. Le-am răspuns că deocamdată stau în loc bun. De mâncare, mâncam la cantină și cumpărăm bonuri pe credit. Pe bon scria 20 lei, 10 lei, 5 lei, cumpărai de la prăvălia fabricii alimente ca și pe bani. La salariu se reținea. În cartierul Puțul lui Crăciun aveam o băcănie mare. Scria, pe firmă, «La Nea Store». Pe soția lui o chema coana Lina. Tot acolo, pe aceeași stradă, era o biserică unde era preotul «popa Metru». Era un preot mic. În orice caz, era mai mare de un metru. Să fi avut 1 m – 1,30 m. Era un preot foarte cucernic și se lega de femei dacă, aveau pudră pe obraji sau roșu pe buze. Noi, tineretul, eram foarte mulți. Mulți tineri care mergeam la biserică, băieți și fete, elevi și eleve și cântam în cor, cu toții, sub luminile lumânărilor, cântări de slavă și de mărire, aduse bunului Dumnezeu, după cum urmează:

Veniți creștini, Iisus ne cheamă
Să-mbrățișăm altarul sfânt,
Căci nu se știe dacă mâine
Vom mai trăi pe acest pământ.

Căci Dumnezeu de orice rău
Ne apară oricând,
Să ne-nvățăm să ne-ndreptăm
Spre el al nostru gând.
Priviți cum stă pe sfânta cruce
De umilit și răbdător
Și cum printr-însa el ne-aduce
O mântuire tuturor.

Ne cheamă sfintele icoane
Și glasul sfinților martiri
Ce stau în ceruri lângă Domnul
În sânul veșnicei măriri.

Nu-ntârziați și ascultați
Chemarea lui acum
Și-nsuflețiți toți să pornim
Pe-al mântuirii drum.

Altul:

Cântec religios

De tine simt nevoie
Al credinței stăpân
Pe lume asta singur
Nu vreau ca să rămân.

Pe căile satanei
Păcatul mă ducea,
Ticăloșia vieții
Atâta îmi plăcea.

În orice timp și oră
La tine gândul avem,
Iisuse am nădejde
C-o să mă mântuiesc.

În orice clipă a vieții
Eu alta nu gândesc,
Decât să vin la tine
Și să mă mântuiesc.

Dar azi prin sfânta cruce
Din nou m-am renăscut,
O, iartă-mă Iisuse,
Căci nu te-am cunoscut.

În orice zi sau oră
Din valul suferinței,
Îndreaptă-mă Iisuse
Pe căile credinței.

Altul:

O, nu respinge cuvântul
Nu refuza harul cel sfânt,
Nu-ți împietri inima ta
Deci vino astăzi.

De ce nu astăzi,
De ce nu astăzi
Să fii salvat
De ce nu astăzi.

Astăzi ești chemat din milă
Grijește-o, n-o nesocoti,
Măine poate vei muri,
Deci vino astăzi.

Domnul Iisus a mântuit,
Niciodată n-a refuzat
Pe cei ce aici l-au primit
Și lui i-au urmat.

De ce nu astăzi,
De ce nu astăzi,
Să fii salvat,
De ce nu astăzi.

Mai erau și alte cântece sfinte. Lumea era cuprinsă de evlavie. Acele cântece religioase le cântam

lângă strană și cu noi cânta toată lumea, împreună cu Popa Metru. Duminica, la sfânta liturghie, cântam sus, în balcon, răspunsurile la sfânta liturghie. Când am citit romanul *Groapa*, de Eugen Barbu, mi s-a părut, dacă nu greșesc, că eu am stat în Cuțarida. Pe Popa Metru l-am cunoscut. Pe nea Stone și coana Lina, de asemenea i-am cunoscut și cumpăram pâine și halva de la ei, precum și măsline și alte alimente care erau pe vremea aceea. Odată, unchiul Gogu îmi spune:

– Nepoate! Ar fi bine să te muți de la noi, că locul este strâmt. Și cu ajutorul Florichii m-am mutat la a treia casă, la o transilvăneancă care, mai târziu, mă tot bătea la cap, vorbind cu două înțeleșuri, de persoana mea și a cucoanei Florica.

Cu mine mai locuia unul, care era adventist și avea și ăla o mătușă blondă care îl vizita mereu la gazda mea. Și văzând eu că-i încurc, m-am mutat la bariera Constanța-Oltenița, la fosta proprietăreasă a fratelui meu. Am stat puțin și acolo și m-am mutat, prin revenirea mea, din nou la Oltenița. Și iarăși am intrat în serviciul unde am fost și locuiam la depozitul de fermentare a tutunului.

Eram în anul 1930. De vacanța Paștelui au venit doi elevi, cu șapcă de student pe cap. Pe atunci studenții aveau o uniformă frumoasă, o șapcă în formă de beretă, cu emblema facultății respective. Spre exemplu: Medicina avea două oase încrucișate deasupra unui craniu de om. Cei de la Drept aveau balanța. Cei de la Politehnică, echerul, roata dințată și compasul, costum bleu-marine, cu epoleți, pe care erau emblemele la fel ca la șapcă. Și cum spuneam, văd două uniforme semănând cu cele de la Politehnică și văd eu, cu mirare, că erau foști colegi de-ai mei de la Școala de Arte și Meserii Inferioară din Oltenița, anume, Constandinescu Constandin și Coarnă Marin. Din vorbă în vorbă, am aflat că sunt elevi ai Școlii de Arte și Meserii gradul doi, din Baia Mare. Am fost în contact toată perioada vacanței de Paști și am

fost pus la curent. M-au întrebat, la rândul lor, ce învățesc prin Oltenița și le-am spus că lucrez la Regie. De la această întâlnire a început înstrăinarea mea față de cei dragi, ai mei, nenorocirile vieții mele, de peste ani, ce le-am îndurat, întorsătura vieții și a destinului meu, care, din firea mea nestatornică, m-a avântat într-o lume necunoscută mie, o lume plină de puțină fericire și de multă nenorocire, care a planat deasupra destinului meu. Foștii mei colegi m-au determinat, astfel, ca în toamna anului 1930 să mă prezint la examenul de admitere la școala de Arte și Meserii, gradul doi, din Baia Mare.

Înainte de a părăsi, pentru totdeauna, orașul meu natal, am de povestit despre o idilă a mea cu o fostă elevă de la Școala Profesională «Gh. Kitu», București.

Astăzi este duminică, 21 septembrie 1985, afară este cald și este ora 13,20. Aștept să vină soția de la biserică, să mâncăm. Afară-i o căldură înăbușitoare, iar eu scriu la masă. Pe azi este de ajuns cât am scris.

M-am dus la Silistra și i-am spus mamei. Dintre fetele lui Săndulescu, Basu m-a înțeles. Mamei i-au dat lacrimile în ochi când a auzit că vreau să plec la Baia Mare la examenul de admitere pentru intrarea mea la Școala de Arte și Meserii, gradul doi și mi-a spus:

– Vrei tu, Culăiță, să te duci între străini? Vrei tu să te îndepărtezi de mama ta?

I-am spus și de băiatul conductorului poștei, Constandinescu, că el este deja la Baia Mare.

Lucram la Regie. Aveam bani, mâncare îmi cumpăram de la băcănia «La Băieții Veseli».

Într-o zi, plimbându-mă prin București, m-am întâlnit cu Ștefania și cu sora ei, ambele eleve la Școala profesională «Gh. Kitu» din București. Cu ele mai era și o colegă de-a lor, una mică, brunetă și frumoasă foc. Mi-a făcut cunoștință cu ea și ne-am despărțit.

CAPITOLUL 5.

A venit vacanța mare

A venit vacanța mare. A venit în vacanță și Ștefania cu sora ei. Eu, cu gândul la fată. Și primele cuvinte pe care mi le-a spus a fost că m-a simpatizat colega lor, de la prima cunoștință. Ea se numea Mina Cerbu și era din comuna Străoani de Jos, județul Putna. Acum, nu știu bine dacă era Străoanii de Sus sau Străoanii de Jos, Panciu. Părinți ei erau: tatăl fierar și mamă-sa casnică. Parcă o văd și acum, în imaginația mea, pe Mina Cerbu, în uniformă, cu pălăria cu borurile mari și părul în plasă.

M-am îndrăgostit de ea ca un bleg și a început, între noi, o dragoste nebună, de la distanță, cu ajutorul corespondenței poștale, fără să ne vedem în viață decât o singură dată. Sau de două ori, dacă ne-am văzut. Am început să încheiem scrisorile cu «Te iubesc», «Te sărut cu drag». I-am mărturisit că în toamnă plec la Baia Mare.

– Ce, ești nebun? Să nu ne mai vedem? Nu este Școală de Arte și Meserii gradul doi și la București? Este, chiar lângă Liceul «Gh. Lazăr». Firea mea îndărătnică nu a ascultat glasul ei, când mi-a spus că am să regret că plec așa departe. Poate că nu aș fi plecat, dar taxele școlare la Baia Mare erau pe jumătate față de cele din București. Degeaba. N-am ascultat de glasul mamei. N-am ascultat de glasul iubitei mele, iar firea mea, nestatornică, nu mi-a dat pace. La Baia Mare. La Baia Mare.

Pentru Baia Mare m-am despărțit de mama, de fratele, de cei dragi ai mei. Soarta mea era pecetluită. Pentru Baia Mare. Pentru Baia Mare. Am suferit foarte mult. Umilințe, înjosiri, din cauză că am fost lipsit de școala vieții și sfaturile mamei mi-au stat călăuză toată viața. „Să fii cinstit, să fii corect și să mă tem de pedeapsa lui Dumnezeu”. Astăzi, când ateismul și incompetența și-au pus ștampila, astăzi, la bătrânețe, cu regret și cu durere, constat că acele sfaturi nu mai fac doi bani.

Unchiul Costică și țăța Mița îmi spuneau, și ei, ca să mă mai gândesc și iarăși ca să mă mai gândesc. La Oltenița, pe vremea aceea, nu erau industrii și nefiind industrii, natural, nici locuri de muncă nu erau. Ținta mea de căpetenie era să devin profesor maestru, să învăț mai departe, să fiu un om intelectual. Situația materială m-a lăsat foarte rece. Banul – l-am disprețuit. Cultură și cultură mi-a trebuit și n-am cuvinte să-i mulțumesc memoriei mamei, care m-a ajutat, parțial, să-mi ating acest scop.

Mai târziu, când am pătruns în știința Sfințelor Scripturi, tot sfaturile mamei au fost, totuși, mai bune, pentru mântuirea sufletului oamenilor, asupra de către semenii lor, oameni vicleni și necinstiți. Ei, dar asta urmează mai la vale să le scriu, până atunci, mai am de spus multe.

Ionescu Gheorghe, de la Liceul Militar, în vacanța mare, ultima în care mai puteam fi împreună, venea des la mine și, după ieșirea din serviciu, ne plimbam seara prin grădina publică cu eleve și alte fete. Era al dracului de înfigăreț și mai vorbea și cu vinite cu două înțeleșuri. Și eu eram mai zglobiu și mai îndrăzneț cu fetele. Odată l-am lăsat cu Lența Petcu, cea de la menaj, și tot îmi zicea că să i-o las lui că poate reușește să-i puie o foaie, dar, în afara unui simplu sărut, n-a mai căpătat nimic.

– O bag în aia a mă-si, că n-a vrut să se lasel! N-am să-i mai dau nici o atenție.

Cât despre mine, de la Gica Roman, la fel am primit, doar o guriță, dar cu mucii, că era răcită. Cu prietenul meu Lazăr m-am mai plimbat de multe ori. El era în uniformă de cercetaș. Așteptam cu nerăbdare să treacă vremea, să vină luna septembrie a anului 1930, ca să plec la școală.

Îmi vine, în preajma plecării mele, o scrisoare de la Mina Cerbu. Prin ea îmi dădea întâlnire la Grădina Icoanei din București. Ziua întâlnirii, propusă, a coincis cu ziua plecării mele la Baia Mare. Era în ajunul plecării mele la Baia Mare. Ea nu știa nimic. Îmi amintesc bine, că în ajunul plecării mele am luat salariul. Itinerarul meu îl cunoșteam de la elevii din Baia Mare. Primisem o scrisoare de la ei. Deci, trenul de Oltenița-București. Din București ia trenul de Oradea Mare. Te dai jos în gara Apahida și din Apahida trenul de Baia Mare.

Țin minte că în ziua plecării mele spre Baia Mare am luat leafa, am lichidat cu serviciul, am plătit datoria la băcănia „La băieții veseli”, am venit acasă și mi-am pus de merinde, m-am închis în casă și m-am rugat la Bunul Dumnezeu, plângând, că ce va fi cu mine, Doamne Dumnezeule? Am să mă însor, voi avea familie, oare cine îmi va fi nevastă? Mina Cerbu? Mă va aștepta? Mi-am adus aminte de vorbele mamei: «Lasă Culăiță, că ai să vrei tu să vii înapoi, dar n-ai să mai poți». Am încuiat ușa de la casă, i-am dat cheia lui tanti Mița și cu legăturica m-am dus la gară. La gara Oltenița am scos biletul spre Baia Mare. Țin minte că trenul era foarte scump. 800 și ceva de lei, cam așa țin eu minte. În gară, lume multă, printre ei cunoscuți de ai mei, veselie, urări de drum bun, să ne mai scrii etc. etc. Trenul a plecat și am ajuns în București exact în ziua întâlnirii mele cu Mina Cerbu, la Grădina Icoanei.

În București, am așteptat trenul de Oradea Mare și m-am urcat în el. Și când trenul s-a pus în mișcare, lacrimile mi-au curs șiroaie. Plângeam după întâlnirea cu Mina Cerbu. Eram puțini în vagon și mă

gândeam: Oare o fi venit Mina Cerbu la întâlnire? N-am mai avut timp să-i răspund și trenul gonia cu mine. Mă simțeam străin, că prima dată în viața mea mergeam mai departe din București. Și am mers și am mers. A venit ziua, trenul tot mergea și Culăiță în el. Văd că-i opt dimineăta. Văd că-i 12 ziua și eu nu mai ajung în gara Apahida. Întreb acest lucru, pe conductorul de bilete. Și îmi spune că pe la orele 18 vom sosi în gara Apahida. Când am ajuns în Apahida, m-am dat jos și m-am urcat în trenul de Baia Mare. Un tren nenorocit, cu o mică locomotivă și copăcel, copăcel, copăcel, după câteva ore, am ajuns în Baia Mare, seara de tot. În Baia Mare o gară prăpădită, dar veselă, cu oameni mulți și cu limba lor, ungurește, românește, mai mult ungurește decât românește. M-am întâlnit cu colegii mei și am purces prin oraș în căutare de gazdă.

Am găsit la doamna Kereches, o unguroaică grasă, cu doi băieți mari. Ea nu știa o vorbă românească și țin minte că mi-a dat să mănânc tăței cu varză. Ceva nou pentru mine. A doua zi m-am prezentat la școală. Am dat examenul de admitere și am reușit cu succes. Am primit bursă 1200 lei, pe lună, din care 800 plăteam masă, cazare, spălat, și-mi rămăneau 400 lei, bani berechet pentru un copil provenit dintr-o familie modestă. Examenul de admitere s-a bazat pe matematică și probleme de geometrie, cu aplicații de algebră. Mi-au prins bine meditațiile cu Costel Nadia. Am uitat să spun că Costel Nadia, pe lângă că era curvar, mai era și poet. Am ieșit să văd orașul Baia Mare.

Cu mine, în gazdă la doamna Kereches, mai era încă un coleg ucrainean, Domenia Mihai și unul David Vasile. Examenul de admitere, pentru mine, era o jucărie. A fost mai mult de formă, întrucât școala avea comenzi serioase și era nevoie de elevi. Nu știam ce ne așteaptă mai târziu. Deci, am intrat 42 de elevi, și buni și răi. Școala de Arte și Meserii Gradul doi era într-o clădire veche, din cărămidă roșie, cu ateliere

moderne, cu sală de mașini mecanice, modernă pe vremea aceea. Cu sală de presat furnir, cu material lemnos exotic, ca mahon, polisandru, abanos, aveam și lemn de Gaiac. Nu știu pentru ce era, că era un lemn metalic. Aveam metri cubi de scânduri, de toate grosimile. Furniruri sute de metri pătrați.

Am rămas foarte mirat văzând aceste materiale, de o valoare colosală. Unele esențe de lemn le-am avut la școala din Oltenița, numai că furniruri și în cantitate foarte mică. Școala avea și lucrători cu salariu. Ea, înainte, fusese fabrică de mobilă. Se făceau mobile frumoase, care au obținut aprecieri importante chiar la Paris. Noi, cei din Oltenița, deja aveam albume din Paris, pe care le primeam gratis. Școala din Oltenița era renumită, din punct de vedere teoretic și practic, și în corespondență cu firmele franceze.

Între lucrătorii salariați erau și doi unguri. Unul se numea Nagy și era originar din Budapesta, iar celălalt se numea Senkaszky și locuia pe Valea Roșie, în Baia Mare. L-am cunoscut pe domnul director al școlii, care era un om voinic și cu părul cărunț. Era un bărbat frumos și cult.

În cancelaria directorului mai lucra, în birou, secretarul lui, domnul Gösak, și un contabil, tot ungur, ambii cu studii superioare. Ca șef de atelier era un ceh, numit domnul Plavac. Era un om care vorbea rău limba română.

– Aller, domnule Ganea! Asta nu făcut fain, trebe face încă puțin mai bine!

Pe pereții școlii, începând de la intrare și până în atelier, era scris cu litere mari, de tipar: «VORBIȚI NUMAI ROMÂNEȘTE».

Pe directorul nostru îl chema Titus Novăcescu. Era de-al nostru, român neaoș. Atmosfera era cam încărcată față de noi, românii, mai ales că noi, cei din vechiul regat, eram botezați «regățeni».

Astăzi, vechea școală a dispărut și în locul școlii de odinioară s-au construit magazii. Magazia de la

ICRA, Depozitul de bere și alte produse de alimentație.

Ca maiștri am avut absolvenți de Școli Inferioare ca: Stetcu, Serbazabovia, Stoica, însă lucrau și ei cot la cot cu noi, din cauză că erau angajați în cadrul unei școli superioare pregătirii lor. Noi, însă, eram obligați să-i recunoaștem ca profesori, în realitate ei erau suplinitori. Sala de curs era o încăpere mare, cu mese și bănci, dulapuri pentru cărți, bibliotecă, o tablă mare, de scris. Astăzi, 02.09.1985, sălile de clasă, mai târziu, internatul și dormitoare, au fost transformate în cabinet medical de stomatologie, pe strada Mihai Viteazu, lângă fosta direcțiune a Minelor și Uzinelor Statului, Baia Mare.

Și acum, ține-te bine Culăiță că, după noi, vine potopul, vorba aceea. Ne-am înscris 42 de elevi. În anul II erau vreo 10 elevi. Cei mai mulți au terminat odată cu noi, cei din anul I. Și, acum, să trecem la profesori.

La matematici profesor era ing. Ioan Marin. La română era Georgescu, de la Liceul «Gh. Șincai» din Baia Mare. La muzică era Florian, directorul școlii elementare de lângă Liceul «Gh. Șincai». La franceză era un francez, monsieur Emcle Ruselot. La contabilitate era ing. Ion Marin, pentru ansamblu coral, profesorii Băcanu și Boghina, care erau și la Liceul «Gh. Șincai». Manuale nu am avut. Studiam de la bibliotecă și fiecare și le procura de la librăria domnului Georgescu, care se afla lângă cinematograful MINE-RUL de astăzi. În centrul orașului era o fântână. Tot centrul era pavat cu pietre rotunde, din râul Săsar.

Lângă fântână erau țărânci care râdeau și vorbeau. Mai erau și măgari lângă fântână.

Orașul Baia Mare era mic. Dacă avea vreo 16.000 de locuitori, majoritatea mineri, de la minele „Dealul Crucii” și „Valea Roșie”. Am ieșit pe stradă, pe Corso, cu Coarnă Marin și Costică Constandinescu, la plimbare. Am văzut două fete, două surori. I-am zis lui Costică:

– Faceți-mi și mie cunoștință cu fetele acelea!

– Bucuros! a răspuns Costică, dar nu-i nevoie. Te duci singur și te prezinți, dar ai grijă, că nu știi românește.

Și m-au învățat să le cer pe ungurește „vorba aia”. Când i-am întrebat ce înseamnă „vorba aia”, mi-au răspuns că le salut, cu sărut mâinile. Și mă duc, ca un bleg și le spun:

– Teseig, chirem adom piți pina! Imediat au plo-uat asupra mea ocări și...

– Somar! și O fenea feidet!, adică techergheru re-gățean. Costică se prăpădea de răs. Mai târziu, când le-am cunoscut, erau două fete de treabă, evreice, Clara și Monțica Kun și vorbeau la perfecție românește. Le-am întrebat, după ce le-am cunoscut, ce le-am zis și, mai pe ocolite, mi-au tradus. M-am îngrozit și le-am cerut scuze, pe care ele, ca fete inteligente, le-au acceptat și m-au întrebat cine au fost derbedeii aceia care m-au învățat. Și eu le-am răspuns:

– Constandinescu și Coarnă Marin.

Peste câțva timp, iarăși, ne-am întâlnit cu ele, eram tot trei elevi din Oltenița și Clara a venit la noi și:

– Îmi permiteți, domnule Constandinescu! Cum ai îndrăznit dumneata să trimiți la noi un coleg de al dumneavoastră să ne insulte în stradă? Nu vă este rușine? Ce ziceți, dacă o să vă reclamăm la domnul Novăcescu?

Costică a lăsat capul în jos, Coarnă Marin la fel, iar eu am rămas cu ele și m-am plimbat pe Corso.

Între Piața Mică și Piața Mare erau barăci de lemn, în care se vindeau cârnați și caltaboși. Era un fum de te înecai... Te duceai, luai o franzelă, o tăia în două și îți trântea un caltaboș cât toate zilele de mare, de te săturai pe toată ziua, aveai ce mânca din el. În piața mică era brutăria Petky. Erau pâini mari, de circa 4 kg. și mai mari. Pâinile băteau în galben de albe ce erau și scria cu cretă, pe ele, șase lei.

– A, măi Costică, șase lei o pâine așa mare?

– Nu, mă, șase lei costă un kilogram din ea. Deci cam echivalează prețul pâinii din anul 1930 cu prețul pâinii din anul 1985, însă diferența enormă este la calitate și cantitate. Astăzi numai ștabii mănâncă asemenea pâini, de la brutăriile special rezervate lor. Țin minte că eu, cu șase, opt lei, trăiam toată ziua, la gazda mea, doamna Kereches. După o lună m-am mutat, a treia casă, la o doamnă, văduva Sabonanei, însă fără mâncare, că ieșeam mai bine cu banii și nu-mi plăcea mâncarea ei. De! Așa se zice, că ardeleonii sunt mai buni bucătari decât regătenii, însă mai mult îmi plac ciorbele noastre cu borș, ardeii umpluți cu carne, împreună cu gogonele umplute, la tavă, care se introduceau laolaltă în cuptorul de copt pâine: o mâncare pe cinste.

Cu elevele s-a terminat odată cu părăsirea orașului Oltenița. Acum erau bune și particularele. Degeaba, ce-a fost verde s-a uscat, și ce-i trecut, e bun trecut. Aveam 19 ani, mergeam pe 20, erau, unii dintre noi, cu armata făcută.

Și acum să-mi amintesc numele colegilor mei: Albu Ioan, Chioreanu Vasile, Feurdean Ioan, Gahniuc Ioan, Câmpeanu Ioan, Șerb Nicolae, din Șeica Mare, Marian, din Avrig, Cercel Nicolae, ăsta se ocupa cu spiritismul, Dochiță Grigore era moldovean și bleg, dormea precum calul, în picioare. Odată a scăpat planșa din mână și a vărsat peste desenul terminat, sticla cu tuș. Ghervasă Grigore, alt bleg. Râdeam de el, că-i dă sub coadă la Cotoroaia, care-i era proprietăreasă. Cișmași Nondrea, ăsta era sărit de pe fix, tot cu poeziile lui Eminescu în gură: «Ce-ți pasă ție chip de lut, de voi fi eu sau altul... În lumea asta eu mă simt nemuritor și rece». Sau: «Coboară tu lucefăr blând și vino pe o rază» etc. Cristea Gavril, căruia i-am pus mămăligă la cur când dormea. Radu Florian, care făcea pe îndrăgostitul de o moașă. Zicea că-i doctoriță și era urâtă ca o ciumă a pădurii. Dumnezeu să o ierte. Astăzi, 02.09.1985, el este

președinte la CARP (Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor). Tartă Ioan, un om cu armata făcută, îngâmfat și prost. Foarte bun matematician, Silaghi Alexandru, mai târziu Sălăjean, căsătorit cu o asistentă stomatolog, la ora actuală dispărut în eternitate, de mulți ani. A fost un om inteligent. Bal Ernesten, din Baia Sprie. Danciu Nicolae, din Baia Sprie, căsătorit cu o femeie foarte rea de muscă. Ulici Mihai. David Vasile, unul din Vișeu de Sus etc. etc. Ulici avea gura mare și veșnic era pe ceartă. Mai era Mudava Gheorghe din Oradea Mare, Sibinea și dracu-i mai știe, că n-o să țin minte toți gogomanii de pe atunci.

Și acum, țin-te bine domnule Ganea Nicolae, am început cursurile. S-a prezentat profesorul de matematică, ing. Ioan Marin, a luat catalogul și ne-a întrebat pe fiecare cum ne cheamă și de unde suntem.

– Domnul Ganea Nicolae! Dumneavoastră de unde sunteți?

– Din Oltenița! i-am răspuns.

– Spune-mi cel mai mare număr.

– Mă iertați, dar cel mai mare număr nu există!

– Spune-mi cel mai mare număr!

– Numerele au numai început, dar sfârșit nu au.

– Domnule Ganea! Ți-am spus să-mi spui cel mai mare număr. Ești cam slab, domnule Ganea!

– Să spună domnul Tartă un număr mai mare. Și el a spus:

– Zece mii. Dar, dacă pui încă unu, este mai mare.

– Bravo, domnule Tartă! În concluzie, domnilor elevi, numerele nu au sfârșit.

– Păi, domnule profesor, și eu am spus la fel.

Ceasul rău și dracu m-au împins să nu-mi țin gura, că vorba aia: gura bate curul. M-am trezit cu un dușman de moarte de la care a plecat, mai târziu, toată suferința mea și, în realitate, eram nevinovat. Deci, iarăși ghinion.

S-a uitat la mine, în bancă, și numai ce-l aud:

– Domnul Ganea, să poftească, dacă vroește, la tablă! Nu-i obligatoriu, numai dacă voți.

Ieșeam la tablă și îmi spunea să-i spun dacă a greșit. Începusem să intrăm serios în materie, iar el nu ținea socoteală dacă ai învățat sau n-ai învățat cutare sau cutare lucru. După cum m-am convins, școala noastră din Oltenița era printre primele școli din țară la învățătură și aveam o programă analitică mai complexă față de celelalte școli. Ing. Marin nici nu vroia să audă când cineva spunea că acest lucru nu l-am învățat. El, una și bună, îi dădea cu:

– D-ta n-ai știut că aici este o Școală de gradul doi? Atunci, cu părere de rău, ne despărțim.

Eu am avut noroc cu Costel Nadia, că făcusem cu el algebră ca la carte și mișcam. Însă am început cu ecuațiile. La geometrie, demonstrațiile. Probleme de geometrie cu aplicații de algebră și noțiuni de matematicii superioare. Avea un curs după care ne preda.

Trimestrul unu nu se sfârșise și deja auzeam, pe ici, pe colo, discuții ca:

– Mă! Eu mă duc acasă, că aici îmi pierd vremea degeaba.

Și eu, la rândul meu, eram îngrijorat. În general, Școlile de Arte și Meserii sunt școli grele, din cauza timpului restrâns, din cauza profesorilor, care pretind materie, din cauza profesorilor maiștri, care-ți pretind lucru de calitate. Trebuia să faci față la toate, altminteră trebuia să-ți iei catrafusele și să pleci încotro ai vedea cu ochii. Și mai era și o oarecare mică dușmănie între noi, elevii, prin aceea că eram: regăteni ortodocși și ardeleni greco-catolici. Ne certam, ne luam și la bătaie, însă ei, ardelenii, erau mai mulți și reușeau să ne domine. Bineînțeles că aceste certuri erau sub formă de glumă.

Începusem să mă simt bine în Baia Mare. Viața era ieftină. Curgea lapte și miere. Lumea era respectuoasă, în special țăranii.

– Pleacă, domnișorule. Pofțiți domnule! Nu ca astăzi, când sunt cei mai răi și dați dracului și râd de orășeni. În trecut, adică pe vremea mea, țăranii erau respectuoși și salutul lor era: «Lăudat să fie Iisus» și răspunsul era: «Întotdeauna, în veci, amin».

Ei, dar să nu amestec timpul de astăzi cu cel ce a fost demult, că nici nu se compară, pentru că diferența-i prea mare, ci mai bine să scriu despre trecut, cum a fost pe vremea aceea.

Franceză. Profesorul nostru, care era francez, vorbea românește cu acel accent nazal, cum îl au francezii, și de multe ori și noi, elevii, încurcam curul cu curtea. Era vorba de felul de pronunțare. El, profesorul, vorbea corect: «La cour», curtea. Noi, elevii, pronunțam cur. Și, atunci, el sărea de la masă și zicea:

– Monsieur, cette n'est pas cur românesc, ci este curtea, în langage Française.

Câteodată, ne învăța *Marseillais*: Allons enfants de la patrie, le jour de gloire est arrive. Profesorul avea ochii umezi și era, la el, ceva liric, când cânta corect cuvintele, ca un patriot francez ce era.

La Limba Română, domnul profesor Georgescu pune baza pe gramatica limbii române și pe ortografie. Spunea el:

– Domnilor elevi! În viață, poate că unii vor ajunge să lucreze în birouri tehnice și nu veți ști să dictați corect dactilografei, sau chiar dumneavoastră nu veți ști să scrieți corect românește.

Îmi aduc aminte că, mai târziu, l-am citit pe Popescu Grigore Bălgenu, care spunea că după opt clase de liceu nu a știut că cuvântul cosmo înseamnă virgulă.

Se făcea contabilitate în partidă dublă și balanța contabilă. Facturi, notă de comandă și toate chițibușurile scriptice ale contabilității. Asta ne preda ing. Marin Ioan.

Ei, dar a venit vacanța Crăciunului. Înainte de a pleca acasă, a venit domnul profesor ing. Marin Ioan

și la zece elevi le-a spus să-și ia actele și să plece definitiv din școală, întrucât nu corespund pentru lupta vieții. Bietul de mine. Am rămas înlemnit când s-a citit lista cu cei 10 elevi care au dispărut din școală. Pe doi, din anul doi, i-a anunțat că vor mai repeta încă o dată clasa, întrucât cerințele și lupta vieții nu-i permit să le dea Diploma de Absolvire a școlii. A intrat o panică mare între noi. Școala avea comenzi serioase, dar ce folos. Erau lucrători salariați, care lucrau cot la cot cu elevii și figurau ca maiștri suplinitori. Deci, din 42 câți eram înscriși în semestrul întâi, am rămas 32 de elevi în semestrul doi.

Ăsta era inginerul Marin Ioan, adjunct al Direcției Minelor și Uzinelor Statului de la RIMMA (Regia Întreprinderilor Miniere și Metalurgice din Ardeal).

În semestrul doi bursele s-au sistat, iar localul a fost luat de către Minister și repartizat școlii. În față, la stradă, s-a rezervat un spațiu mare. S-au adus paturi de campanie, saltele, păături, cearșafuri, perne. Ah, pernele cu care ne băteam până ieșeau paiele din ele. Așa că ne-am mutat de la gazdă la internat. A trebuit să mă mut de la Salomonei la internat. În treacăt, despre familia Salomonei, am spus că de la gazda Kereches m-am mutat la a treia casă, la văduva Salomon. Aceste două gazde locuiau pe strada Constantin Brâncoveanu, astăzi Progresul. În această familie au fost, pe vremuri, mari bogătași. Solomon, bărbatul, era decedat. Din această familie erau trei copii. Un învățător, Vilmos, director la o școală primară din Viile, Satu Mare, o fată, Ileana, căsătorită cu Smillon și o alta, Marta, căsătorită cu Fernezan. Ea nu stătea cu bărbatul și ea mă îngrijea. Avea o casă de bani în casă, care era veșnic încuiată și cheile erau la Satu Mare, la directorul învățător Vilmos.

Bătrâna și cu Marta beau de stingeau. Veșnic erau bete criță și m-am bucurat că am scăpat de ele.

La internat era bine. Mâncarea destul de bună. Menajera internatului, gospodina, era o fată de preot,

bătrână, pe care noi o respectam. Avea femeia pregătire și noi o salutăm cu «sărut mâna».

Pe la gazdele noastre ne mai duceam din când în când, căci ne-am simțit și bine. Când ne strângeam la mine, veneau și fete din vecini, iar Cercel se dădea în spectacol, făcând cu mâna pase peste ochii fetelor. Noi ne holbam la el și ziceam:

– Măi, al dracului, Cercel. Ajunsesem că ne stăpâna cu mutra lui de tâmpit și cu ochi holbați, făcând pase.

Baci Chira era servitor la internat. Ajuta la bucătărie pe gospodină, în sensul că el aducea, cu căruciorul, alimentele achiziționate. Cum zic, el avea trei fete și locuia în vecini, tot pe strada Constantin Brâncoveanu. Pe cea mare o chema Floarea, pe cea mijlocie Maria, «Mori», pe cea mai mică Valeria. Odată, mă pun păcatele să mă uit fix în ochii Floarei. La un moment dat văd că și ea se uită fix la mine. Începe să caște, se lăsă ușor pe pat și spune că o doare capul. Eu, de frică, merg după Cercel și îl aduc de acasă la noi. Era o distanță bunicică de la Gahia (numele gazdei lui Cercel). Vine Cercel, se strâmbă la ea, face pase și Florica își revine. Eu îl întreb:

– Ce i-am făcut?

El:

– Ai hipnotizat-o! Dar intrucât trebuie magnetism mai mult, ai adormit-o pe jumătate, însă promiți, cu ajutorul exercițiului îndelungat, să devii un hipnotizor bun.

Azi, la bătrânețe, când îmi amintesc, mă bufnește râsul și nu-mi vine să cred că eu aș fi fost, cândva, măgarul acela.

Eram la internat mulți elevi, împreună cu anul doi. Duminica, ieșeam la plimbare, în rând, câte doi. Și când treceau fetele pe lângă noi, numai ce auzeai, pe câte unul:

– Măi, Ganea! Dar când îmi dai cei cinci lei, știi tu, de ți-ai cumpărat alifie pentru râie.

Fetele râdeau și se uitau la mine, până ce striga altul:

– Du-te dracului! Și ai grijă cum mergi cu pantofii mei, că-s noi și să nu mi-i strici și...

– Nu te lega de Ganea!

Altul:

– Nu te mai fuduli, măi, că i-ai dat pantofii aceia lui, ci mai bine dă-mi cravata pe care mi-ai furat-o din dulap și nu te mai ține așa de țațoș și de fudul cu cravata mea.

Altul:

– Nu te mai lăuda, măi, cu cravata, mai bine spune dacă ai plătit la doctor. Că m-am întâlnit cu domnul doctor și mi-a spus să-i plătești că te-a vindecat de sculament.

Să fi văzut fetele cum râdeau și ne spuneau:

– Se vede că sunteți golani din regat!

Odată, îmi amintesc că, în timp ce discutam, Novăcescu, directorul, și cu ing. Marin Ioan, veneau în urma noastră și eu i-am văzut și am strigat:

– Șase!, ca la Oltenița. Colegii n-au priceput, dar eu am strigat:

– Pentru onor la spate, schimbați discuția!

Din spate, până la cei din față, mamă ce au înlemnit, cu toții.

Mai târziu, profesorul de muzică, Florian, a alcătuit un cor mixt și au luat parte foarte multe fete, foste eleve ale lui Florian și care ne cunoșteau ce pramatii suntem. Am alcătuit un cor bun. Îmi amintesc că am cântat în corul bisericii mici din Țintirim.

La catedrala greco-catolică era un alt cor, pe care îl dirija profesorul de muzică Boghina. Mai târziu, știu că noi am înființat corul bisericii, sub conducerea baghetei profesorului de muzică, Mocanu. Este vorba de corul de la biserica mică de lângă turnul lui Ștefan, biserica ortodoxă.

Toate ca toate, totul mergea bine, ca pe roate. Eu am prins dragoste de orașul Baia Mare, mi-am făcut prieteni și dintre unguri. Am cunoscut și multe

fete unguroaice și m-am aflat foarte bine în societatea lor.

Ei, dar când veneau orele de matematică și când mă asculta Marin, îmi pierdea pofta de viață.

– Să iasă la tablă domnul Dochiță Grigore. Era vorba de Dochiță cu părul lui creț, cât o claipe pe cap. Parcă și acum îl văd și îmi amintesc că i-a dat să afle apotema unei piramide hexagonale, cu generatoarea de 27 m. și latura hexagonului de 2 m. Făcuse, măgarul, problema bine și la sfârșit îl întreabă ing. Marin:

– Domnule Dochiță! Ai făcut problema bine?

– Da! a răspuns Dochiță.

– Poți să juri?

– Să mai verific, o dată!

– Treci la loc! Nota doi.

– Să spună, din bancă, domnul Ganea Nicolae, dacă a făcut problema bine.

– Da!

– Poți să juri?

– Da!

– Stați jos, vă rog!

– Domnule Dochiță! Problema în sine este rezolvată bine, dar nu-i valabilă, pentru că nu ai fost sigur, deci, echivalează cu nota doi. Eu, de frică, am înlemnit. Și el ne-a spus:

– Domnilor elevi! Mai târziu, acei care dintre dumneavoastră veți termina această școală și veți ocupa funcții de răspundere, să nu mă înjurați că v-am dat drumul și sunteți incapabili. De la mine nu va pleca nimeni incapabil.

Mai târziu, peste ani, mi-am dat seama că a avut dreptate profesorul nostru de matematici, pentru că acei care am terminat Școala de Arte și Meserii gradul doi, din Baia Mare, ne-am achitat cu cinste de obligațiile ce ne-au revenit în cadrul unității unde am prestat serviciul.

Domnul profesor de atelier, Plovec, la fel, ne controla la desenul tehnic. Ne dădea un obiect și

trebuia să-i facem desenul, cu toate secțiunile și detaliile acelei lucrări și ne verifica, amănunțit, dacă am executat întocmai.

Mobilierul bisericii ortodoxe s-a făcut la școala noastră. Sfeșnicele, cele mari, care sunt în fața altarului, au fost făcute de Feurdean. Crucea cea mare din altar, care este și astăzi în biserică, a fost lucrată de Radu Florian.

Voi descrie în continuare pe profesorii mei și trebuie să sar de la un subiect la altul, după specialitatea fiecărui profesor.

Senkaszky. Un tâmplar bătrân și cam șovinist. Odată mi-a trebuit cratița cu clei și a vrut să o arunce după mine. Și l-a certat Plavec.

Domnul Nagy era un tâmplar de lux. Era om bun și prietenos, însă ședea rău cu limba română, pe care o vorbea foarte greu, ceea ce, la noi, provoca mare veselie. Domnul Nagy lucra numai la mobila complicată și, în special, la mobila curbată. Dacă-i cereai un sfat, ți-l dădea bucuros.

Domnul Șerb Zaharia era un om tăcut și era foarte sociabil, iar dacă-i cereai ceva, îți dădea cu plăcere. Domnul Strectu era oltean. Nu era om rău. Era foarte prietenos cu noi, elevii. Domnul Stoica era un bărbat frumos, tip de bucureștean, veșnic cu zâmbetul pe buze.

Dintre toate lucrurile pe care le-am executat, în timpul școlii, îmi amintesc de patru scaune, în formă de fotel, cu picioarele sculptate în formă de funie împletită. De câte ori trecea Novăcescu, se apleca la teșgheaua mea, o examina și pleca mulțumit mai departe. Mai târziu, am aflat că cele patru scaune erau tot pentru o biserică. În vacanța de Paști, ing. Ion Marin a mai dat drumul la cinci elevi, iar alți cinci s-au retras. Nu-mi amintesc de Danciu Nicolae. Mi se pare că și pe el l-a dat afară ing. Marin, ca necorespunzător pentru școala de gradul doi.

Astăzi este 05.09.1985. Este o zi de toamnă. Căldurile, întrucâtva, au mai slăbit. Este ora 18,30, este cam rece, vorbesc de Baia Mare. Aștept orele 19,10, ca să ascult știrile. Se apropie altă iarnă. Știe bunul Dumnezeu cum va fi. Să sperăm că n-o să mai fie frigul din iarna lui 1984. Dar, să scriu, mai departe.

În vacanța de Paști am plecat la Oltenița. Pe tren ne-am întâlnit cu elevi și eleve de la alte școli. Fetele aveau prăjituri, băieții, în special, țărani, aveau ȕuică. În compartimentul nostru eram numai elevi și eleve. Beam ȕuică și mâncam prăjituri. Vorbele se leagă.

– De unde ești?

– De unde sunteți?

– Să facem prezentările!

ȕuica bună, băută, îți dă curaj, devii mai îndrăzneț, timiditatea dispare.

– Ei, dragii mei! Noi ne dăm jos la Copșa Mică.

– Luăm trenul de la Sibiu.

Parcă te-ai cunoscut de când e lumea. Se dădea jos la gara respectivă, băiatul sau fata și... adio, pentru totdeauna. Noi, cei din Oltenița, mergeam cel mai departe. La București atât stăm, până luăm trenul de Oltenița. Am venit în Oltenița. Unchiul Costică și ȕaȕa Miȕa s-au bucurat. În cealaltă zi am luat vaporul și am plecat spre Silistra, la mama. La Silistra mă aștepta o surpriză: uniforma școlară, șapca nouă-nouȕă, tip student, lucrată foarte frumos. Pot să spun că era cea mai frumoasă uniformă. Cu fire era lucrată emblema. M-am bucurat foarte mult. După câteva zile m-am întors la Oltenița și m-am plimbat cu Lazăr și Costică. Proiecte de viitor și câte și mai câte discutăm, pe vremea aceea. Ne-am întors la școală și viaȕa a mers înainte.

Și acum, nebuniile din internat.

La internat, țin minte că era un pedagog, absolvent al Liceului «Gh. Șincai», din Baia Mare. Era foarte al dracului și ne pâra la director pentru orice nimicuri și noi ne răzbunam pe el și el pe noi.

Cam pe la sfârșitul lui mai 1930, țin minte că la internat aveam un cireș care se cocea devreme. Era un copac mare, lipit de zidul clădirii internatului. Nu știu, dar și timpul era mai frumos. Nu ca astăzi, că timpul este schimbat, ca și schimbarea oamenilor. Era mai cald și țin minte că dormeam în izmene scurte. Odată, pe la miezul nopții, când dormeam mai bine, mă scoală Costică ca să ne suim în cireș, să mâncăm cireșe, că erau coapte și bune. Mă scol și împreună cu Costică, numai în chiloți, ne suim în pom și începem a mânca cireșe. Ceasul cel rău, îmi vine să mă piș și spune Costică să-i dau drumul din pom. Țin minte că era o noapte senină și cu lună plină și îl pune dracu pe pedagog să iasă și el, să se pișe, iar eu, dându-i drumul, l-am pișat în creștetul capului și atunci, el, ridicând ochii, ne-a văzut și ne-am dat jos. Ne-am culcat și a doua zi ne-a pârât la directorul Novăcescu, care ne-a dat un picior în fund și mie și lui Costică, de ne-am dus în patru labe, pe jos.

– Măi Costică, cum să ne răzbunăm?

Și prilejul a venit mai curând decât ne-am fi așteptat. La internat erau două WC-uri, unul lângă altul, cu intrări separate, ca la WC-urile de femei. Între cele două WC-uri era un perete subțire de trestie și lângă porțelanuri era o spărtură în peretele de trestie tencuită, de i se vedea curul celui alt. Eu și Costică eram în WC-ul dinspre dormitor. Din WC se vedea, pe geam, în curte, cine venea din capătul celălalt. Ci numai ce-l vedem pe pedagog că merge la WC să-și facă nevoile. Atunci, Costică ia măturoidul cu care cureți toaleta și, cum era cu murdărie, îl bagă prin spărtură și-l șterge la cur pe pedagog. Am fugit, apoi, amândoi, în dormitor. Pedagogul nu a putut ieși în

fundul gol, să fugă după noi, însă când a venit în mijlocul nostru, atât a întrebat:

– Cine a fost acum la closet?

Noi n-am zis nimic. În afară de mine și Costică ceilalți nu au știut nimic, iar când au aflat, a fost un râs de pomină.

Încă o farsă pe care am făcut-o tot eu și Costică. Pe atunci era crema de ghetе „Smull Porta”, de culoare neagră. Și cum dormeau elevii, dus și greu, între unu și două noaptea eu aprindeam lumina și, fulgerător, o stingeam. Costică, în vremea aceea, îi picta pe doi sau trei cu mustăți. După o jumătate de oră aprindeam lanterna și iar trei, patru, erau cu mustăți. Pe cei mai puternici nu-i mânjeam, că ne era frică de bătaie. Dimineța era un râs de pomină. Rădeau unul de altul și noi de toți. Erau proști, că nu-și dădeau seama cine le-a făcut-o, dar puteau să bănuiască că cei nemâzgăliți le-au făcut-o. Până descopereau ei că râd unul de celălalt, altul fugea la spălătorie și se spăla și era un râs de pomină.

Între elevii de anul doi, era unul voinic, unul Cristea, din Oradea, care avea obiceiul ca după masa de seară să se culce devreme și nu mai stătea la meditație. Noaptea, spre ziuă, lua caietul altuia și copia lecțiile. Nu-mi amintesc dacă a terminat, că era în anul doi. Pe atunci, marțea și vinerea, seara, ni se dădea mămăligă cu magiun de prune. Văd pe Costică ca îi cere servitorului de la bucătărie niște mămăligă cu lecvar (magiun) zicând:

– Baci Chira! Dă-mi, dacă mai ai, niște mămăligă, că mi-e foame.

Îi dă farfuria, cu vârf, și mă cheamă și pe mine în dormitor, unde Cristea dormea dus. Îi desface chiloții, de la nasture și îi pune mămăligă, binișor, la cur. Îl încheie și fuge în sala de clasă, unde ceilalți făceau meditații, fără să aibă habar de cele petrecute. Noaptea, probabil, cum s-a întors Cristea când pe o parte când pe cealaltă, mămăliga cu magiunul de

prune i s-a lipit de fund și dimineată, când s-a sculat, s-a pipăit cu mâna pe la fund și zicea:

– Ce dracu! Doar nu m-am căcat pe mine!

El dormea între paturile noastre, la mijloc. Eu am început să râd, pe înfundate, mușcând perna, pentru că dacă ne auzea Cristea, mâncam o bătaie strașnică. Deodată se scoală și începe să înjure groaznic, că cine l-a mânjit cu mămăligă cu magiun, la cur. Când au aflat și ceilalți colegi, despre ce este vorba, s-au pornit toți pe un râs de pomină. S-au vorbit câțiva băieți să stea la pândă, să-l prindă pe farsor și să-l dea în vileag. Până la urmă au căzut toți de acord că ar fi cei din Oltenița. Deci, fiind și eu complicele lui Constandinescu, s-au răzbunat și pe mine, dar nu imediat, ci în vacanța mare.

Țin minte că ing. Marin Ioan a mai eliminat câțiva înainte de vacanță. Am rămas numai 11 din anul întâi. Pe doi i-a lăsat repetenți, căzuți la corigență. Între cei trei corigenți mă aflam și eu, corigent la geometrie.

În seara zilei, când urma să plec acasă, la Oltenița, adică, cu o zi înainte, noaptea, mă scol din pat, să merg la WC. Când m-am sculat și am voit să mă dau jos din pat, văd, cu mirare, că eram în closet, cu pat cu tot. Am început să înjur și să mă rog de ei, adică de colegi, să mă ajute să duc patul în dormitor. După ce m-am întors în dormitor, cu pat cu tot, băieții, de bucurie, au început să dea cu pernele în mine, eu în ei și pe urmă noi între noi, de ți-era mai mare dragul să vezi paiele cum zburau din fețele de pernă și se împrăstiau pe jos.

Era, printre noi, un elev, Șchiopu Nicolae, care era orfan de tată, căzut în războiul mondial 1916-1918, și avea carnet de IOVR pe CFR, cu 75% reducere, la clasa a III-a, dar el rămânea în Baia Mare. Noi, ceilalți elevi, aveam carnetul de elev, care avea și carnet de CFR cl. a II-a, cu reducere 50%.

În tot timpul anului întâi am primit scrisori de la Mina Cerbu și fotografii. Îmi scria că mă iubește

foarte mult și era în uniformă de elevă. În altă fotografie trimisă era cu verișoara ei, îmbrăcată cu pantaloni. Era o fată foarte frumoasă.

Și cum spuneam, plec acasă la Oltenița și Șchiopu îmi dă carnetul lui, cu riscul de a-l pierde dacă mă prindeau pe tren. Am luat trenul spre Oltenița, pe ruta Baia Mare – Satu Mare – Oradea Mare – Huedin – Cluj – București. M-a costat pe sfert biletul și mi-am permis să plec, imediat, din Baia Mare, fără să mai aștept ziua de mâine, când aveam trenul de la orele 4,00, Baia Mare – Cluj. La Oradea Mare am schimbat trenul. Cam între Cluj și Apahida apare un controlor și împreună cu conductorul trenului verifică biletele. Eu făceam pe somnorosul și mi-a luat biletul și carnetul. S-a uitat lung la fotografie, când la mine și repede mă întreabă:

– Cum te cheamă pe dumneata?

– Șchiopu Nicolae.

– Ai învățat lecția! Și s-a dus. Ce a vrut să spună cu asta, nici acum, la bătrânețe, nu pricep, decât atât: Că a fost un om de treabă, care nu a voit să-mi facă rău. Restul drumului, cu toate controalele făcute, nu am avut probleme. Dar, totuși, să călătorești sute de kilometri cu nervii încordați, nu mi-a fost ușor.

Am uitat să spun că am primit o scrisoare de la un băiat din București, prin care îmi spunea să o las în pace pe Mina Cerbu, că-i simpatia lui și dacă îi mai scriu o să am de-a face cu el și că este boxer și mă provoacă să boxăm, dacă știu. Când am primit scrisoarea i-am scris Minei și i-am cerut socoteală pentru jignirea adusă persoanei mele. Și atunci am primit fotografia ei și o alta, tot cu verișoara ei. Țin minte că mi-a scris și verișoara ei, că ce cred eu, că Mina are așa de largă inima să încapă mai mulți băieți în ea? Să fiu liniștit, că inima ei este mică și numai eu încap în ea și numai pentru mine bate și eu, ca un bleg, credeam totul. De! Nu eram uns cu toate unsorile, încă nu aveam școala vieții și dacă am suferit și am

avut decepții, a fost pentru că am crezut în oameni. Am ajuns la București și numai în ziua următoare am plecat la Oltenița.

Sunt multe evenimente pe care le-am trăit, dar nu le mai țin minte, prin faptul că trebuia ca aceste însemnări să fi început cu ele, mai devreme, nu la 74 de ani. Dar voi scrie totul, absolut totul, chiar dacă, ulterior, îmi voi mai aduce aminte ceva și voi face câte o întoarcere a povestirii.

Țin minte că era o casă pe care, cam la orele 21 seara, ploua cu pietre, fără ca o piatră să cadă jos și bubuiturile semănau ca o ploaie cu grindină, din aceea, mai mare. Suna tabla, că am uitat să spun că acea casă era învelită cu tablă, și făcea un zgomot mare, iar lumea era adunată și se uita cu gura căscată la acest fenomen, pe care nici în ziua de azi nu mi-l pot explica. Iarăși mi-am adus aminte că lumea era superstițioasă și spunea că nu locuiește nimeni în casă, întrucât acolo bântuie stafiile.

Și iarăși, îmi aduc aminte, că în medie, circa 10-15 oameni se înecau și mureau în Dunăre și Argeș. Se spunea că, în special, râul Argeș își cere jertfa de vieți omenești. Spuneau bătrânele că, odată, s-a auzit un strigăt din apa Argeșului, zicând:

– Clipa a sosit, omul n-a venit! Și, dintr-odată, apare un om asudat, care venea, în fugă, spre Argeș și imediat ce a sosit s-a dezbrăcat și s-a aruncat în râu și acolo a rămas.

Iarăși, îmi amintesc când îmi cosea mama un nasture la cămașă și îmi era lene să mă dezbrac, îmi dădea o cârpă sau un capăt de ață, să țin în gură, ca să nu uit nimic. Dacă era secetă, ieșeau preoții cu praporii și se rugau Bunului Dumnezeu, pentru ploaie și alte bazonii și năzbătii pe care eu le-am uitat.

Sosind la Oltenița, în vacanța mare, la vreo două zile, am luat vaporul și am plecat la Silistra, la mama. Noul elev, de la Baia Mare, cu șapca tip student pe cap. I-am spus mamei că sunt corigent la geometrie și

că profesorul este omul dracului și că nu mă mai duc la școală.

– Culaie! a zis mama. Tu trebuie să termini școala. Am spus mamei că trebuie să plătim internatul 350 lei, mâncarea, cazarea și spălatul rufelor și îmi trebuie să plătesc taxa de corigență 100 de lei, deci și în trecut au fost tâlhari, ca și astăzi, însă eram tânăr și fără experiența școlii vieții.

*

Azi este 06.09.85. Afară este ploaie și frig. După căldura înăbușitoare, brusc, a venit frigul. Este ora 21,12. Pe astăzi am terminat. Restul, pe mâine.

Azi e sâmbătă, 07.09.85. Timpul este cu soare și bate un vânt rece. Este ora 16,30. M-am uitat peste ziarul «Pentru Socialism» și am văzut, la mica publicitate: *Schimb apartament, două camere, confort sporit, ultracentral, Oltenița, cu similar, Baia Mare, telefon: 14099* și mă gândesc, că cine poate fi fericitul care dorește să se înstrăineze, ca mine, prin Baia Mare. Are să vadă el pe dracu, numai dacă n-ar fi vreun ștab. În fine, voi afla.

Ei și acum, după vreo câteva zile petrecute în Silistra, unde m-am plimbat prin oraș și l-am cunoscut mai bine. Era un oraș simpatic și foarte curat. Erau mulți bulgari, care erau oameni buni și trăiau bine cu românii, cel puțin așa a fost impresia mea, pe vremea aceea. Am avut discuții cu mama, cu cucoana inspectorului și, la plecare spre Oltenița, mi-a dat o recomandare către un student la facultatea de matematici, pe numele Ionescu Haralambie, un fost coleg de școală primară din Oltenița îl cunoscusem ca băiat modest, dar învăța bine.

M-am dus la regie și am început lucrul, ca să-mi fac rost de bani. Și, luând contact cu acel student care o meditasă pe Basu, el s-a bucurat foarte mult

când a citit scrisoarea de recomandare din partea cucoanei, dar mai ales din partea Eugeniei (Basu) și m-a meditat, de trei ori pe săptămână. Dimineța și după masă făceam exerciții de rezolvare a diferitelor probleme de geometrie cu aplicații la algebră și bunul Dumnezeu să-i dea sănătate, dacă mai trăiește și să-l odihnească în pace, dacă a murit. El avea altă metodă de predare a geometriei și, în general, a matematicii, că a început să-mi cadă, parcă, o perdea de pe ochi și să văd limpede ceea ce nu înțelegeam din ce ne predă ing. Ioan Marin. Și el ne predă bine și ne spunea că unde nu înțelegem să-i spunem, dar nimeni nu îndrăznește să-i spună că nu a înțeles. Pe cine să întrebi? Pe pedagog? Dar el era clei. Așa că în toată vacanța, adică trei zile pe săptămână, numai probleme și exerciții am făcut cu el.

În ultimele două săptămâni am lucrat tot timpul la regie și l-am lăsat în pace, mulțumindu-i și m-am pregătit sufletește în vederea întâlnirii cu profesorul meu de matematici, ing. Ion Marin, directorul adjunct al Minelor și Uzinelor Statului din Baia Mare.

Țin minte că băiatul cel mare al unchiului Costică, Gheorghiță, era elev la Școala de Arte și Meserii inferioară din Oltenița, în clasa I, și a murit în spital la București, cu încurcătură de intestine. Nu reușise operația și cadavrul lui a fost adus cu o mașină la Oltenița, unde a fost înmormântat. Amănunte nu mai țin minte, dar mi-a povestit țăța Mița. Nu mai țin minte decât vag figura lui. Verișoara mea, fata unchiului Costică, a murit și ea. Mormântul ei se află la Oltenița, după câte mi-a povestit Maria, nepoata țăței Mița, cu ocazia vizitei mele la 14 oct. 1984. Din copiii unchiului Costică a mai rămas Vasilică, cu care corespundez la ora actuală. Nu-mi amintesc de moartea unchiului Costică, dar știu că mai trăia când eram la Baia Mare și de asta îmi amintesc vag și de Vasilică. Ceea ce scriu este ce mi-a povestit țăța Mița. Când a murit unchiul Costică, îmi povestea tușa Mița, Vasi-

lică era de patru ani și dormea în pat, iar el trăgea să moară și în agonia lui a spus:

– Înveliți-l pe Vasilică, ca să nu-l mai văd! Să pot muri. Săraca, tușa Mița, chinuită mai era și nu știu cum trăia, dacă avea sau nu vreun venit din care să mănânce pâinea cea de toate zilele.

Atât țin minte, că în vacanță am dormit într-o cameră cu tușa Mița. În camera de la stradă. Dânsa era în patul din dreptul ferestrei de la stradă. Ședea în capul oaselor și-mi povestea necazurile ei, iar eu stăteam culcat în celălalt pat, lângă fereastra mică, înspre curte și ascultam toate cele ce îmi povestea. Astăzi, când scriu, mi se umezesc ochii când mă gândesc că toate sunt trecătoare și toate se termină la marginea gropii, în cimitir.

Ei, dar astăzi este duminică, 8 septembrie 1985. Este sfânta Maria mică, (Nașterea Maicii Domnului). Soția a plecat la biserică, ca de obicei. Afară-i frig, este un soare cu dinți. Adie un aer rece. Stau la masă și scriu. Sunt singur, cu Adina. Îmi este frig. Azi noapte m-a durut ochiul stâng. Sunt bătrân și mă gândesc, cu groază, la moarte.

Lia a fost bătută de ȋigan ieri, 07.09.85. Am să scriu amănunțit când va veni rândul. Mă uit pe masă, la pâinea neagră, pe care *tovarășii* ne-o dau să-o mâncăm. Cu aceeași pâine unii oameni hrănesc porcii. Se aude că la iarnă iarăși vom tremura de frig și, doamne, grea este suferința tremurăturii de frig. Plâng de mila Liei și scriu.

Ei, dar să mă întorc de unde am rămas.

CAPITOLUL 6.

La armată

M-am întors la Baia Mare și am dat examenul de corigență. Am luat nota opt, și cu patru ce l-am avut, egal 12, împărțit la doi, egal șase. Am trecut în anul II. Am rămas singurul din Oltenița, în Baia Mare. A încercat Marin să mă încurce, dar n-a avut ce face și a trebuit să mă treacă, însă tot avea pică pe mine, fără să-mi aduc aminte să-i fi greșit cu ceva.

Plimbările noastre nocturne au continuat. Cei-lalți au fost dați afară. Am rămas în anul II 13 elevi. De cei din anul întâi nu-mi mai amintesc, afară de un ucrainean cu numele Beldian Teofil, din Cernăuți. Un om excentric, care bătea câmpii și care încerca să impresioneze fetele, dându-și ifose în uniforma nouă pe care o avea, și cu epoleți pe umăr. Parcă era un general, ca și directorul Novăcescu, întorcea capul după el. Îmi amintesc că la teza din trimestru I am luat nota Ø (zero tăiat).

Am dat alarmă la Silistra, că eu nu mai stau la Baia Mare și vin acasă. După această alarmă, într-o dimineață, când directorul a venit de acasă la cancelarie, mi-a dat o scrisoare ce era adresată direcțiunii școlii și era o carte poștală în care inspectorul ruga direcțiunea școlii să revină la nota zero tăiat, să caute o modalitate prin care să fiu ajutat ca să termin școala, eu fiind băiat sărac și avându-se în vedere că mama este la el menajeră și este un exemplu de cinste și corectitudine.

Este adevărat că profesorul ing. Marin Ioan a început să mă asculte mai des, după metodele lui. El, când îți dădea o problemă de algebră, nu avea pretenție la rezultat. La el dacă puneai problema în ecuație era bine, restul, rezolvarea ecuației, o făcea altul. Parcă îl văd:

– Domnul Ganea, dacă binevoiește, nu-i musai, să poftească la tablă!

În tot timpul cât te asculta, lua atitudine, cu o față zâmbitoare, ironică, plină de falsă politețe și:

– Domnule Ganea, ai făcut bine?

– Da, domnule profesor!

– Te rog să te mai uiți odată. Mi se pare că ai greșit ceva, pe acolo, pe la punerea în ecuație.

– Nu, domnule profesor, lucrarea e bună!

– Poți să juri?

– Da!

– Mulțumesc, domnule Ganea, pentru amabilitatea arătată, în sensul că ați binevoit să ieșiți la tablă. Aveți un cinc!

La el nota cea mai mare era șapte. În acești doi ani, de când m-a învățat matematicile, nu am auzit pe nimeni că ing. Marin Ioan ar fi dat vreun opt. Și, slavă Domnului, erau printre noi elevi destul de buni, care ar fi meritat nota opt.

Pentru mine profesorul ing. Marin Ioan a fost un om al dracului și față de mine a fost un om nedrept și am suferit, în mare parte, nevinovat, din cauza lui. Spre exemplu, colegul meu, Radu Florian, avea un văr, ing. Radu, care era șeful Ocolului Silvic și prieten bun cu ing. Bădiceanu. Ing. Bădiceanu era prieten cu ing. Marin Ioan, profesorul nostru. Pe el, pe Radu Florian, se vedea de la o poștă că-l protejează, când îl scotea la tablă. Deși aveam oră, aceasta nu se respecta și de multe ori eram consemnați la internat, ca să facem ore de matematică.

Duminica după masă, în timp ce ceilalți elevi de la școala minieră și de la Lic. «Gh. Șincai» se plimbau pe stradă, la fel și fetele de la Școala civilă (Gimna-

ziu), noi aşteptam pe profesor, care de multe ori nu venea.

Îmi amintesc că, odată, cunoscusem o fată de la liceul din Târgu Mureş şi ne-am plimbat. Şi ţin minte că ne dădusem o întâlnire, într-o duminică. Fata era îmbrăcată în costum de cercetaş. A doua zi, ing. Marin Ioan ne-a anunţat că duminica ce vine vom face, de la orele 16,00, contabilitate. Am stat noi, elevii, în aşteptare, două ore, fără să vină profesorul. La orele 17,45, am ieşit din internat şi m-am plimbat cu fata. De la primii paşi, m-am întâlnit cu Marin. Venea la ore. De la 16, se făcuse 18 şi m-am gândit că degeaba mai merg la ore, că şi aşa m-ar fi trimis afară de la oră. Şi a intrat în sala de clasă, care era şi sufrageria şi a strigat catalogul, numai aşa, de sanchi şi când a ajuns la mine a întrebat:

– Unde-i domnul Ganea?

– Pe domnul Ganea l-am văzut plimbându-se cu o fată, în costum de cercetaş. Şi pentru treaba asta şi-a dat cuvântul, după cum urmează:

– Să fiu eu măgar dacă va trece clasa!

Pentru această greşeală, din tinereţe, s-a răzbunat pe mine cu vârf şi îndesat, atât în şcoală şi mulţi ani în afara şcolii, întrucât soarta nenorocită a binevoit să depind, iarăşi, de el şi a continuat, iarăşi, mai departe, să mă nemulţumească.

Frumoasă era Baia Mare în trecut. Ieşeam din internat şi ne plimbam prin parc (Lighet). Ne apuca şi ora două noaptea. Era foarte frumos, pe atunci, parcul. Sus, pe deal, era sanatoriul canonicului Brebanu. Mai sus se auzea toaca de lemn bătând, clopotele sunând, de la vitele care păşteau, şi cântecele fetelor şi băieţilor care lucrau la câmp. În noapte, se vedeau minerii cu lămpile lor de carbid. Era o frumoşete când, în întuneric, pe Valea Roşie, apăreau minerii cu lămpile, arătau ca nişte licurici. În parc ardeau becurile peste tot, era lumină ca ziua. Lumea era fericită şi cu voie bună.

Îmi aduc aminte că, odată, noaptea, m-am plimbat cu o fată care era elevă la liceu. De, fete din Sighet. Băieții m-au văzut cu ea. Era o noapte cu lună plină. Lângă internat era un mic părculeț cu bănci. Eu încercam să-i fur o sărutare, ea nu prea se lăsa. Băieții m-au pândit și au văzut. În ziua aceea n-a avut voie nimeni să iasă din internat din cauză că portarul a primit ordin să nu ne mai lase în internat pe cei ce au întârziat peste ora 21.

Eu am sărit pe fereastră și m-am dus cu fata care mă aștepta în părculețul de lângă internat. Când m-am întors, băieții, de ciudă, mi-au pus ciubărul plin cu apă din spălător și eu am sărit fereastra prin întuneric și am căzut cu picioarele în apă. N-am zis nimic. M-am descălțat și am stors cracii de la pantaloni și m-am culcat. În timp ce eu mă înveleam, au început, măgarii, să râdă pe înfundate, în pături. Au făcut o glumă deplasată, că a doua zi s-au rușinat și ei. De, și pe vremea aceea erau oameni proști, nu numai astăzi.

Este ora 19,00. Fac o pauză ca să ascult știrile de la EL (Europa Liberă).

Astăzi este 09.09.85. Timpul e ploios și este frig. Ieri, 08.09.85, a venit fiul meu, dr. Ganea Mihai, medic chirurg, de la Tecuci, cu viitoarea lui soție, cu mașina «Dacia 1300», GL-8012. Azi, 09.09.85, a avut dezbateri cu soția lui pentru divorț și a plecat după terminarea procesului fără să mai dea pe la mine, după cum mi-a promis.

Astăzi este 10.09.85, orele 16,00. Soția a plecat în oraș să se întâlnească cu Silvia și cu Iuți, la «Crimul» și să-i dea niște bani. Este însoțită de fiica noastră, Niculina, iar eu sunt acasă cu Adina. Afară este frig bine. Am pus oala cu apă deasupra gazului să încălzească camera. Ieri seară a venit dr. Ganea Mihai cu viitoarea mea noră. În 7 octombrie revine la

dezbatere. Nina nu vrea să renunțe la Mihăiță, adică la titlul de soție de medic.

Stau la masă și încep să scriu. Am rămas la gluma colegilor, pe care am descris-o. Motivele pentru care fusesem consemnat cu rămânerea în internat a fost că am petrecut cu toții, cu o seară înainte, che-fuind, fără alcool, numai am jucat de pâraiau dușu-melele sub tălpile noastre și cântând acompaniați de vioară, cu gălăgia noastră am deranjat vecinii, care ne-au reclamat la directorul Novăcescu. Pedagogul era plecat și noi ne-am făcut de cap. Îmi amintesc că pe vremea aceea și timpul era altfel. De, ca după oameni. Și timpul de azi este, iarăși, după oameni. Iarăși îmi amintesc că la orele patru dimineața, ing. Bădiceanu și ing. Ștefănescu jucau tenis în parc cu doamna Bădiceanu și doamna Ștefănescu. În parc era o arenă de tenis, ce există și astăzi. Ing. Marin, deși nu era căsătorit, nu lua parte la acest sport.

Printre fetele pe care le-am cunoscut erau și cele din familia Dukret. Erau două surori. Clara și Iolanda. Aveau și un frate, Ferike. Toți trei erau dansatori la restaurantul «Europa». Ferike dansa foarte frumos. La fel și surorile lui. Era o scenă pe care ei dansau cu o grație și cu o măiestrie artistică, ca orice artist cu talent. Săracu' Ferike a murit, adică s-a sinucis, prin spânzurare, când e vorba de moarte, mă exprim mai complicat Iolanda era cea mai mare, ea era mai serioasă. Clara era o fată zurlie și frumoasă și vorbea măscări. A început o idilă între mine și Clara. Ea vorbea foarte rău românește. Ne sărutam și, când vroiam să o mai pipăi, îmi dădea mâna la o parte. Îmi spunea că aceea aparține bărbatului cu care se va căsători. De multe ori ne plimbam prin cimitirul de la parc. Stăteam amândoi pe bancă și mâncam prune, din cimitir, care erau foarte bune.

– Știi, tu Clara, de ce sunt bune prunele din cimitir? Pentru că-i pământul gras, după morți.

După ce ne săturam, ne era scârbă și ne împușcam cu sâmburi.

Săraca Clara, de mult putrezește în cimitir. Iolanda la fel. Parcă nici nu au fost. Casa lor, la ora actuală, este numai ruine. Le-am fotografiat anul trecut și se află în albumul familiei Ganea. Când am fotografiat ruinele am plâns, gândindu-mă că, odinioară, în aceste ruine, a pulsat viața.

Mă gândesc la corul de la Baia Mare la coristele care cântau. La Mărioara Rotaru, pe care o curta Radu Florian, la Florica, căsătorită cu Silaghi Ghiurcă. La Elena Pasca, căsătorită cu Butuza, la Juji, pe care și acum o caută Radu. S-a căsătorit cu Palcovici Iosif, mecanicul de la locomotivă diesel, de la mina Valea Roșie. Unde sunteți voi, vremuri de odinioară? Parcă văd butoaiele lui Petky în Piața Mică, brutăria lui Monțică, ce s-a căsătorit cu Pal Emeric. Prăvălia lui Maghiori, al cărui băiat, cel mai mic, s-a căsătorit cu o femeie din Insula Tahiti. Prăvăliile lui Naimon, azi magazinul central, prăvălia lui Horacec, care s-a vândut, cârciuma lui Strâmbu, care astăzi este Grădină de Vară, restaurantul Perini, cu fete, care se afla lângă Fabrica de salam, Școala populară de Artă, a fost casa avocatului Osan. Casa de ajutor reciproc a pensionarilor, a fost casa doctorului Cioltea. Vizavi de procuratura de astăzi se afla vila fostului avocat Manu. Restaurantul «Locomotiva», cu fete ce erau la gară, unde astăzi este «Așchiuță», Librăria «Dacia», unde era proprietar domnul Georgescu și unde se adunau intelectualii.

Unde este biserica ortodoxă, cea de odinioară, unde făcea slujba părintele Lățiș și unde noi, regățenii și intelectualii, luam parte la sfânta liturghie, asistați de părintele Bărbosu, care era și învățător?

La Liceul «Gh. Șincai» director era preotul Hotea. La matematici era profesorul Dănilă. La istorie profesorul Vasilescu, care umbla în costum național bucovinean.

La sfintele Paști, noi, cei din regat, am cântat prohodul la denia din Vinerea Mare. La Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, era parada militară. Muzica Militară cânta rugăciunea în mica bisericuță, de vibrau zidurile, în timp ce armata stătea afară, pe strada Crișan. Colonelul Petrescu lua parte la slujbă alături de ceilalți ofițeri și intelectuali, în frunte cu directorii Lăzărescu, Marin, Novăcescu, Bădiceanu, Beșliu și alții. La terminarea slujbei, colonelul Petrescu primea raportul regimentului și oștenii defilau cu arma pentru onor, mergând spre cazarmă. Erau toți intelectualii orașului.

Majoritatea de la Biserica Ortodoxă o formam noi, cei din Vechiul regat, adică «regățenii». Astăzi, biserica ortodoxă de atunci s-a demolat și s-a mărit. Fațada a rămas aceeași. Catapeteasma este aceeași. În locul balconului mic s-a construit unul mai mare. Stranele s-au refăcut. S-a făcut un loc, suprapus, unde cântă corul bisericii. În continuare, coridoare suprapuse pentru ca să încapă mai mulți credincioși. Sub conducerea protopopului Mociran Gavrilă s-a făcut această lucrare. La intrarea în biserică se afla chipul Domnului nostru Iisus Hristos, sub care stă scris «Dreptate Judecător».

Pe părintele Mociran, soția mea l-a însurat, dându-i ca preoteasă pe Doinița, fata lui Suciu. Preotul este din Cărbunari și până a fi preot a fost corist la catedrală, ca noi, pe strada Baia Sprie de astăzi, care s-a numit, pe vremurile mele, strada Vasile Lucaciu, eroul de la Sisești. Pretutindenii erau prăvălii de haine. Mai era și Cooperativa «Transilvania», o prăvălie de haine a statului. Muncitorii primeau două perechi de bocanci din piele. Un bocanc era tăiat pe secțiune, unde se vedea talpa dublă. Prăvălia lui Klain, pe un simplu bon de serviciu, îți dădea haine pe credit. Au fost oameni de treabă, evrei, care te ajutau. Umblau evreii cu stofe de haine, ambulant. Îți dădeau stofa de haine pe credit, fără să te cunoască și veneau să te încaseze când ziceai. Dacă într-o lună

nu ai putut plăti, erau oameni înțelegători și te așteptau și plăteau când puteai.

Mai era un evreu cu numele Brah. Acela făcea vinuri, dar nu știu dacă erau din struguri. Îți făcea vinul imediat ce se goleau butoaiele. Avea peste tot beciuri, unde depozita vinurile. Când beai o cană, și se urca la cap imediat. Mai era și evreul Abraham, ce avea atelier de cizmărie. Te duceai la el să-ți facă încălțăminte. Nu l-ai văzut niciodată, nici el pe tine. Comandai să-ți facă o pereche de bocanci «Sport», costa pe atunci 500 lei. Îți lua măsura, ți-i făcea și îi plăteau în zece rate, cu 50 lei lunar.

Astăzi este 10.09.85, orele 17,15. Ora când încep să scriu. Afară este frig și plouă. Sunt singur, cu Adina, în casă. Adina se ceartă cu păpușile. Le face morală. Ea are lumea ei. O lume, aparte de lumea noastră. Săraca. S-a născut debilă mintal. Suferea de boala Langdon (Mongoloism). Să încep cu amintirile.

Se apropia vacanța mare. Urma să plec la Oltenița, în vacanță. Eram în ultimul an de școală. Profesorul de matematici, ing. Marin Ioan, m-a lăsat, din nou, corigent, la geometrie. Venind la Oltenița, am mers la Silistra, am dat, iarăși, alarma.

– Păi bine, măi Culăiță, de ce nu înveți?

Ușor de zis, greu de făcut. De ce am rămas corigent? Pe doi dintre noi i-a eliminat în trimestrul II. Din 13 am rămas 11 elevi.

În anul doi, am cunoscut o familie de evrei săraci, care se numea Silberman. Ei aveau două fete și un băiat. Pe fata cea mare, Clara, o meditam la limba franceză. La ei în casă era modest și mirosea, toată casa, mâncare. Sâmbătă mâncau o găscă coșera. Din seara de vineri spre sâmbătă, când ieșeau stelele pe cer, intrau în Sabat. Gâsca era tăiată de soacter, preotul sabatului. Ei se îndeletniceau cu fabricarea de turtă dulce, de diferite forme, ca păpuși, inimioare,

stele și alte forme frumoase. Lucrau foarte mult. Dricarul, cu care se înveleau, era pufos.

Am mai cunoscut o familie de unguri, foarte săraci și oameni de treabă. Nagy Caroly era curelar. În aceeași curte ședea încă o familie, Medsak. Ca vecin, aveam pe plutonierul Bărăbiță, basarabean. Soția lui era rusoaică și era cam rea de muscă. Bărăbiță era om bețiv și o bătea pe rusoaică atunci când se îmbătau, atât unul, cât și celălalt. Locuiau pe strada Cloșca, lângă farmacia din piață, la numărul 14. Vizavi de noi locuia familia Dobras Margareta, care s-a căsătorit cu Fetke Nicolae. Familia Nagy Caroly avea trei fete, Ialunca, Ana (Nusii), Olga (Ghita), Bondi și Caroly. Iolanda, Carol și Bondy aveau defecte la ochi. Nusii și Olga nu. Nusii era o croitoreasă de lux și își cunoștea meseria. Lucra la lume selectă. Nusii era născută în 1906 și era cu 5 ani mai mare decât mine și se îndrăgostise de mine. Sora ei mai mică, Olga, era elevă la gimnaziul de fete din Tintitm, lângă turnul lui Ștefan. Directoare era doamna Levondoski. Și pe ea o meditam la limba franceză. Părinții erau oameni de «Cine-s eu», măreți, și fetele la fel. De multe ori mă plimbam cu fetele pe stradă și cu Margareta Dobras. Astăzi, atât ea, cât și Fetke, sunt morți și putrezesc în cimitir.

Am venit la Oltenița în vacanță și, iarăși, m-am dus la Ionescu Haralambie și, iarăși, m-am pregătit, serios, să trec clasa și să-mi iau diploma de absolvire a Școlii de Arte și Meserii gradul doi. Toamna m-am pregătit la Baia Mare, unde am dat corigența și am trecut și eu, printre cei 11 elevi rămași, din 42, și am absolvit Școala de Arte și Meserii de gradul doi, din Baia Mare.

Iată-mă cu a doua Școală de Arte și Meserii terminată, în anul 1932.

Apoi am fost la recrutare și am fost luat în armată, la artileria antiaeriană, la regimentul 1, apărare centrală a aeronavelor, vizavi de cimitirul militar, de pe Calea 13 Septembrie. La 1 noiembrie m-am

încorporat ca soldat TR și m-am prezentat la unitate. Deci, de la vârsta de 7 ani și până la 21 ani am fost tot pe băncile școli, iar după terminarea școlii, iată-mă în armată.

Elevii militari aveau dormitorul lor, separat de trupă. Eram două categorii de soldați TR, art.72, în care intrau bacalaureații și cei cu facultăți și noi, ceilalți, proveniți din școlile tehnice, adică, TR art.73. Aici aș vrea să fac o precizare. Cu toate că școala noastră avea, aproape, aceeași programă analitică, noi, cei de la școala tehnică, eram în aceeași oală cu școlile de ucenici și școlile profesionale. Or, programa analitică a Școlii de Arte și Meserii gradul doi era aceeași cu cea de la liceele teoretice, iar la matematică, mult mai avansată.. Cu toate astea, regimurile politice din trecut desconsiderau școlile de arte și meserii, indiferent de gradul lor. Le spuneau, spre exemplu, «meseriași». Nu pot zice că în armată colegii mei militari au făcut deosebire, totuși, unii ofițerii făceau deosebire. Ca activ, nu. Am avut ocazia să observ acest lucru și să fiu mâhnit peste măsură, mai târziu. Spre exemplu: vroiai să te faci inginer, trebuia să faci liceul teoretic și după aceea te duceai, ca bacalaureat, la Politehnică. Cu toată pregătirea lor, studenții de la Politehnică nu știau să țină o pilă în mână, nu știau să pilească un șurub, o piesă. Trebuia un timp ca să se familiarizeze cu aceste probleme și se pare că lucrau în atelierele școlii superioare de arte și meserii, de pe strada Polizu. Vorbesc de cei din București. Noi,cei cu Școala de Arte și Meserii de gradul doi, și cei cu Școala de Arte și Meserii Superioară, nu aveam dreptul să mergem la Politehnică. De acest lucru și-a dat seama regimul din trecut și, începând din anul 1936, Școlile de Arte și Meserii de gradul doi și Școlile de Arte și Meserii Superioare s-au transformat în Licee Industriale, unde noi, cei cu gradul doi, am câștigat doi ani, adică, un an, dar a scos ing. Ioan Marin tot unul din noi. Acum puteam să mergem la Politehnică, dar această lege a venit târziu. Ulterior

mi-am dat seama că inginerii pe care i-am cunoscut în relațiile mele de serviciu erau ingineri de paradă și slab pregătiți. Am să dau exemple concrete, mai încolo, când va veni rândul, că îți vine să te strici de răs. Această observație nu-i generală, doar parțială, dar au fost ingineri care n-au știut nici regula de trei simple. Vorbeau «en language française» ca să facă impresie. Noi, cei din Școlile de Arte și Meserii gradul doi, am primit retroactiv, la cerere, Certificate de echivalență cu liceele industriale, unde, după absolvire, primeai diploma de profesor maestru în învățământul industrial și puteai să mergi la facultate.

Și, cum zic, eram în armată, noi, cei cu termen redus (TR), ne încorporam mai repede, și, pe când s-a încorporat contingentul 1933, adică tocmai contingentul meu, noi eram și gradați. Eram domnul Elev fruntaș și noi înșine ne instruiam contingentul nostru. Într-o zi, un soldat nu a executat un ordin dat de mine și i-am dat o palmă. Palma i-am dat-o din curiozitate, să văd cum reacționează soldatul. N-a zis nimic și mi-a explicat că ordinul nu a putut fi executat, din cauză de forță majoră, întrucât primise un alt ordin, de la un ofițer, să facă alt lucru și nu a putut să facă în același timp două treburi diferite. Mi-am adus aminte de fizică. «Când două corpuri nu pot să ocupe același spațiu, se numește nepenetrabilitate». Mi-a părut rău și i-am cerut scuze soldatului și am devenit cei mai buni prieteni.

Noi, elevii militari, eram separați de trupă. Când ne sculam, ne îmbrăcam și paturile ni le făcea trupa. Instructori ne erau ofițeri cu excepția unui plutonier. Îmi amintesc că printre noi era un avocat, Călugăreanu, care, mama dracului știe de unde, a luat răie și a umplut toată compania de elevi. Să ne fi văzut pe toți dezbrăcați, în curul gol, cum ne ungeam, unii pe alții, pe spate, de la cap și până jos, la picioare, cu alifie de pucioasă, de miroseam a sulf cale de o poștă. Mai auzeai pe unul zicând:

– Companie de râioși! Noi ne făceam că nu auzim. După trei zile am făcut o baie toți și ne-am vindecat de răie. Într-o zi, a venit medicul militar cu un plutonier sanitar și ne-au inoculat cu un vaccin, de am avut febră și dărdăiam de ne clănțăneau dinții. După aceea am început instrucția. Îmi amintesc când făceam salturile, din mers sau de pe loc, la stânga, la dreapta, când ne opream din mers. Cât privește „la stânga împrejur”, aveam un elev evreu, de meserie tot avocat, ca și Călugăreanu, era un om sucit și dracu’ știe cum a terminat facultatea de drept, că nu știa care-i stânga și care-i dreapta. Pe atunci, armele aveau curele și Leibul, căci așa îl chema pe avocat, nu ținea arma cum trebuia, în spate, și o lăsa să se bălângănească și trebuia să fiu atent, ca să nu-mi scoată ochi. Când făceam la stânga împrejur, pe loc, el se întorcea spre dreapta. Ofițerul instructor se numea Jean Mircea și când făceam mișcarea, Leibul meu făcea la dreapta, cu țeava armei depărtată de umăr, de-i scotea ochii celuilalt. Eu eram obișnuit. El era în fața mea, iar când se întâmpla să executăm la stânga împrejur, pe loc, Leibul era față în față cu mine și, atunci, locotenentul Jean Mircea striga la mine:

– Soldat Ganea! Scuipă-l în ochi. Eu, de mânie, i-am trimis o salvă de scuipat, drept între ochi. Parcă m-am răcorit. Leibul m-a înjurat. Și eu pe el, până l-a scos Jean Mircea și a făcut culcat cu el, ca să se calmeze.

Acest locotenent, Jean Mircea, avea un mare ne-caz pe bucătar. Când îl prindea că a ascuns carne, ca s-o frigă, îl bătea de moarte. Când era el ofițer de serviciu, pe regiment, era vai de bucătărie. Numai ce auzai:

– Măi! Ai grijă că-i de serviciu Jean Mircea.

– Aolio! Vai de capul nostru!

Comandantul regimentului era colonelul Dăscălescu. Un om foarte bun. Avea un scris ca de elev de clasa I-a primară. Se auzea, pe aici, pe colo, că la alte regimente mâncarea-i rea, dar nu la regimentul

nostru. Dăscălescu avea grijă de soldați. Înainte de a se așeza trupa la masă, trebuia să-i ducă în birou un castron cu mâncare și până nu gusta el, primul, din mâncare, trupa nu se așeza la masă. Jean Mircea, când era de serviciu, lua proba de mâncare pentru colonel și o lua astfel: băga polonicul până în fundul cazanului și amesteca mâncarea și cum venea, așa ducea proba la dl. colonel Dăscălescu. Mai făcea și controale inopinate la bucătărie și căuta dacă nu s-a furat din rația trupei. Odată, îmi amintesc că eram, întâmplător, la bucătărie și aud strigăte și lovituri și văd pe bucătari cu scufiile în cap, fugind înnebuniți, văitându-se, ocolind clădirea bucătăriei, iar Jean Mircea, cu polonicul acela mare, fugind după ei. Motivul a fost că locotenentul Jean Mircea, făcând inspecție pe la cuptor, a găsit carne friptă în cuptor, pe care a confiscat-o și a aruncat-o în cazanul trupei.

Când era Jean Mircea de serviciu, eu, mereu, îmi făceam de lucru pe la atelierul de tâmplărie, care era aproape de bucătărie, că tare îmi plăcea când îi bătea pe bucătari, că erau niște hoți.

Mai era un locotenent de la Bateria a 4-a, care avea necaz pe mine. Eu eram la bateria a 6-a. Comandantul Bateriei, era căpitanul Stamatiu. Ajutor era sublocotenentul Folescu. Mai era și plutonierul major Mănăilă.

După terminarea instrucție, am fost repartizați la baterii. Am început să fac sergent de zi, comandant de gardă, caporal de schimb. Aveam gradul de caporal. Și cum zic, serviciul de sergent de zi era foarte greu prin aceea că îți cerea oameni de corvoadă. Când era bateria 6 de serviciu, nu aveam habar, că erau de-ai noștri și știau că nu am oameni, dar când era locotenentul de la bateria 4, nu-i știau numele, permanent suna sergentul de zi de la bateria 6-a să-i dea oameni de corvoadă.

Eu, când eram sergent de zi și era de serviciu bateria a 4-a, mă ascundeam și nu mă prezentam când suna gornistul, sergent de zi bateria a 6-a. Fă-

ceam pe Ghiță-n cucuruz. Cei de la bateria a 4-a aveau pică pe mine că nu le dădeam oameni de corvoadă și mai erau și oameni învoiți pe acasă. Când cereau oameni la corvoadă, eu luam pe «n-am» în brațe și noroc bun.

Ei, dar cu locotenentul de la bateria a 4-a nu-mi mergea, că el se lua cu cravașa și după mine. Degeaba striga ca să stau, că fugeam ca vaca când îi intră strechea sub coadă.

Odată, îmi amintesc, într-o zi, de dimineață, eram sergent de zi și mă fugărea locotenentul de la bateria a 4-a:

– Stai măi! Futu-te-n cur, pe mă-ta, de elev!

Eu, de colo:

– Nu stau! Domnule locotenent, că mă bateți!

– Stai mai, că nu-ți fac nimica!

Atunci, el se ia după mine, iar eu fug spre poartă. Și, tocmai atunci îl aduce bunul Dumnezeu pe comandant. Și eu fug înaintea trăsorii în care era colonelul, iar locotenentul după mine, în timp ce garda îi dădea onorul și trompetul suna sosirea comandantului în unitate. Eu fugeam de mama focului spre colonel și i-am raportat că n-am oameni de corvoadă și domnul locotenent vrea să mă bată.

Colonelul era om bun și toți soldații îl simpatizau, așa că putea oricine să stea de vorbă cu el. L-a rugat pe locotenent să fie mai înțelegător cu băiatul, adică eu, și am dat chiar mâna laolaltă. Dar când m-am întors și a dat iar cu ochii de mine, a vrut, râzând, să mă lovească, în glumă, însă eu, tot în glumă, am luat-o din loc.

Odată, plutonierul major de la grădina regimentului ne-a dus pe noi, elevii, să-i plivim grădina de zarzavat și legume. Ne-a dat sape în mâinii și unii dintre noi, în special cei cu facultăți, dar nu numai, după ei, tăiam planta și lăsam buruienele să crească. Dar a avut noroc, măgarul, că a venit imediat în control și când a văzut ce am făcut, a dat fuga la colonel și i-a raportat. Colonelul s-a luat de el. Cum a

îndrăznit să trimită elevi TR la săpatul grădinii? Parcă eram câini de lux, de aceia pe care-i țin cucoanele în casă. Se uitau subofițerii cu invidie la noi. Pe la alte regimente mâncau elevii mardeală, ca trupa și mâncau și mămăligă, dar la noi așa ceva nu era.

Îmi amintesc că, odată, eram în curtea cazărmii, la tunuri, și făceam teorie cu sublocotenentul Folescu. Aveam tunuri Wickers, de calibru 75 mm. Între noi era și un țigan cu numele Nițu, care făcea pe prostul. Și cum eram noi în careu și Nițu era lângă mine, numai ce-l aud pe sublocotenentul Folescu că zice:

– Ostași! Care din voi știe ce este armata?

Eu, la urechea lui Nițu, îi șoptesc:

– Armata este o adunătură de nebuni, o pierdere de timp și o scurtare din viață.

Parcă a fost un făcut. Ceasul rău, că altceva nu a fost, când l-am auzit pe sublocotenentul Folescu zicând:

– Să ne spună Nițu! Ce este armata?

Nițu spune, luând poziție de drepti, că armata este o adunătură de nebuni, o pierdere de timp și o scurtare de viață.

– Cine ți-a spus?

– Să trăiți, domnule sublocotenent! Mi-a spus domnul caporal Ganea Nicolae.

– Domnule caporal, ai două zile de carceră!

Îmi amintesc că slt. Folescu ținea la mine și de aceea am scăpat numai cu atât. Seara m-a băgat la carceră și am dormit bine, din cauză că mi-am pus capul în prima carceră și picioarele erau la a treia. Dimineață, am văzut că mă umplusem de păduchi și i-am spus sublocotenentului, când a inspectat închiisoarea și carcera. I-am raportat, în poziție de drepti:

– Să trăiți, domnule sublocotenent! Am executat o noapte de carceră și m-am umplut de păduchi!

– Nu-i nimic, caporal. Mai stai o noapte și îi vei cunoaște mai bine pe vechii ostași, care sunt păduchii!

Mă gândeam, care-i păduchele? Care-i cel mai vechi ostaș în armată? Oare nu-i o insultă? Pentru că eu am zis o vorbă nelalocul ei, am fost băgat la carceră, dar el, când zice că păduchele este cel mai vechi ostaș? Oare câte nopți de carceră i-ar trebui lui Folescu?

Odată, eram bolnav la infirmerie și vin doi sanitari cu o targă în care era culcat un ostaș care își tăia piciorul cu o bardă pe care plutonierul o uitase în închisoare. Cele cinci degete de la picior atârnav și sanitarul, adică plutonierul sanitar, cum era glumeț, spunea că-s bune de băgat la cazan, în loc de carne. L-a pansat și l-a trimis cu ambulanța la Spitalul Militar din București.

Regimentul nostru se numea Regimentul 1 A.C.A., Ghencea, București.

Alte clipe fericite erau când venea rândul regimentului nostru să facă de gardă la Palatul Regal din Cotroceni. Când la Palatul regal din Cotroceni era vreun membru al familiei regale, comandantul gărzii era un ofițer, iar dacă nu era nimeni, atunci era un plutonier. De multe ori am făcut pe caporalul de schimb. Era un moment emoționant, când schimbam și preluam paza palatului. Soldații erau îmbrăcați în haine noi, bocanci noi, cu jambiere noi. Ofițerul, cu sabia scoasă și cu lendunca aurită, în care era un fel de portofel de metal auriu, mergeam în rând, în sunetul goarnelor sau a muzicii militare, cu armele pe spate, în marș spre Cotroceni. La intrarea în palat, santinelele de la poartă ne dădeau onorul. Era o măreție când pătrundeam în palat și auzai personalul palatului:

– Vine garda aviației!

După ce treceam de intrare și ajungeam pe platou, salutând în pași de defilare, garda veche, de la alt regiment și ei aliniați, cu arma pentru onor, ne răspundea la salut. Cei doi caporali mergeam, în pas de defilare, unul către altul, după aceea garda veche, tot în pas de defilare, trecea în locul nostru, noi în

locul lor. Ofițerii dădeau raportul, urma schimbarea gărzii și, iarăși, alinierea cu arma pentru onor, salutăm plecarea gărzii vechi, ceea ce însemna că paza a fost preluată de către Regimentul 1 A.C.A. După terminarea ceremoniei, ofițerul de gardă trecea în camera lui, iar noi în dormitorul nostru, care era foarte curat. Ni se dădea de mâncare de la palat. Foarte bună și 2-3 feluri. În timpul liber puteai să te plimbi prin grădina palatului. Era o grădină frumoasă, întocmai ca un parc. Acolo locuia un jocheu, care avea o fată foarte populară și care ședea de vorbă cu soldații. Ea cunoștea și gradele. Aveam la epoleți tresă de elev TR și gradul de caporal și povesteam banalități. Ne spunea că simte o plăcere deosebită când regimentul de aviație prea paza palatului.

Îmi amintesc că l-am întâlnit pe prințul Mihai, în timp ce schimbam gardă și l-am salutat cu armele, pentru onor. Bine a zis, cine a zis, că țiganu-i tot țigan. Între noi era și țiganul Totalcă. Ce făcea el, ce dregea, că era și el între ostașii care compuneau garda și era un țigan inteligent și bun de glume, de alea țigănești. Nu prost, ca Ciucur Dumitru. Cine-i Ciucur Dumitru? O să aflați atunci când va veni rândul, la spovada autorului.

Țiganul Totalcă pentru mâncarea cea bună venea la palat. Uneori, spurcatul de țigan, scotea aia afară din nădragi și o bătea pe masă. Avea una ca de măgar.

Odată, era regina Maria la palat. Mâncare și curățenie ca la carte, dar fără Totalcă. Am evitat să-l mai luăm cu noi, pentru că băieții au spus ce făcea plutonierului major Mănăilă și nu l-a mai trimis la palat.

Se dădea alarma noaptea și, în trei minute, trebuia să fim gata echipați, ca pentru intervenție. Țin minte că aveam un prieten printre subofițeri, sergent major Staicu. Cu el umblam la fete, cu el umblam la crășme. Când își lua solda, o beam și ne distram amândoi. Ședea bine de acasă și mai mânca și cu

trupa ca să-și scoată părleala de la recuperare a banilor cheltuiți pe chef.

Tot în anul 1933 Regimentul 1 ACA, regimentul nostru, a participat la manevre la Mamaia. Eram cititor la altimetru, cu fire. Aveam postul telefonic la depărtare de un kilometru. Aveam o colibă din crengi și paturi. Deasupra era învelită cu nisip, iar înăuntru dormeam pe pătură. Când aveau loc temele de luptă ale artileriei antiaeriene, eu prindeam în colimatorul altimetruului avionul care zbura și când îl prindeam în obiectiv, telefonam cifrele, care coincideau la tunuri.

Când aveam timp liber, mergeam în comuna Năvodari și șterpeleam pepeni din grădinile lipovenilor. Erau niște oameni foarte interesați, ca înfățișare. Mai ales femeile. Erau mai grase decât înalte. Bărbații purtau bărbi și aveau căruțe cu un singur cal, care trăgea între hulube. Deasupra hulubelor avea, la gâtul calului, un fel de cobiliță, care prindea ambele hulube.

Într-o noapte, fiind furtună pe malul mării, s-a prăbușit coliba peste mine în timp ce dormeam. Mi-a intrat nisip în gură, urechi și ochi, iar telefonul abia l-am scos din nisip. A venit agentul de legătură în control pe linie și mi-a înlocuit telefonul.

Mamaia era pe atunci un sat urât și nenorocit.

Tot pe malul mării am dat examenul pentru înaintarea mea la gradul de sergent TR, cu care m-am și eliberat.

Odată, mergeam pe stradă, la plimbare. Era la începutul iernii anului 1932 și m-am întâlnit cu un căpitan de la alt regiment. Afară ninge, fulgi mari de zăpadă și eram cu uniforma acoperită de zăpadă. Eu nu l-am observat pe căpitan și el mi-a făcut cu mâna să mă duc la el. Am luat poziția de drepti și în același timp îmi trage, fulgerător, două palme, că m-a năucit. După ce m-a bătut, m-am prezentat:

– Să trăiți, domnule căpitan! Sunt sergentul TR Ganea Nicolae de a Regimentul 1, Apărare Contra Aeronavelor, Bateria a 6-a! Ordonăți!

Am primit răspunsul:

– Sergent, îmi pare rău și te rog să mă scuzi! El a plecat în drumul lui, iar eu am rămas cu cele două palme primite, înjurându-l de mama focului, ca să mă răcoresc. După terminarea manevrelor, m-am înapoiat la București.

Îmi amintesc că odată făceam de gardă la Depozitul de Muniții. Acolo era paza dublă și dormeam cu rândul. Într-o noapte, vine rondul, în control. Eu eram înapoia depozitelor și îmi făceam nevoile. Eram în schimbul doi. Pas, că eram și în iarbă. După ce aud eu somația, m-am zăpăcit și m-am prezentat cu hainele în neregulă. I-am cerut parola. El, să vină la noi. Eu, cu pantalonii descheiați complet, strigam:

– Stai, că trag!

Celălalt a chemat caporalul de schimb, care îmi era prieten. L-am recunoscut și noi, până ce mi-am aranjat pantalonii și am raportat că în schimbul nostru nu s-a întâmplat nimic, el a râs și a zis:

– Aveți grijă când vă faceți nevoile, că este postul de pază cel mai periculos!

Am plecat și când m-au schimbat din post și le-am povestit ce am pățit, au râs toți, și corpul de gardă, împreună cu cei de la închisoare, căci și închisoarea era în Corpul de Gardă.

Conform ordinelor, care erau pe atunci, cei de la închisoare primeau un sfert de pâine și apă. Când ni se dădea costiță cu fasole și debrețini (cârnăciori), băieții duceau o gamelă și celor de la închisoare sau de la carceră. Erau ei pedepsiți destul, că pe atunci nu era praful DDT, iar păduchii umblau în voie pe bulevardul spinării.

Îmi amintesc de căpitanul medic, când a venit, într-o zi, la cazarmă și povestea plutonierului major sanitar cum în tramvai o cucoană i-a atras atenția că pe guler avea trei păduchi. Eu eram internat la infirmerie și am auzit toată povestea.

Odată, eram caporal de schimb și aveam în post un soldat cam nătâng. Fac controlul la posturi. Omul

meu uitase parola. Îmi amintesc că parola era «Olt» și răspunsul era «Oltenița» Strigă la mine:

– Stai, că trag! Și iute bagă cartușul pe țeavă.

L-am schimbat din post imediat, am raportat la ofițerul de serviciu și l-am băgat la închisoare.

Scriu ce îmi amintesc din armată. Mi-am adus aminte, iar de țiganul Totalcă. Bine a zis cine a zis, că țiganu-i tot țigan. În fundul cazărmii era depozitul de muniții. Curtea era împrejmuată cu sârmă ghimpată. Pe lângă gard era drum pe unde umbla lumea. Lângă sârma ghimpată era o iarbă înaltă. Totalcă al nostru venea să doarmă în iarbă și să se ascundă, când era sergent de zi, ca să nu dea oameni la corvoadă. Pe drum treceau civili. Printre ei și femei și fete. Mai încolo, era o găleată murdară de var, goală. Noi ne uitam la țigan cum își scotea din pantaloni cioflingul și atârna găleata de el și se văita, ca să atragă privirile femeilor și a fetelor. Când îl vedeau, cu rușinea afară, femeile îl ocărau și îl înjurau. Altele, care îl cunoșteau pe țigan, nici nu se uitau. Se mai întâmpla ca o femeie mai miloasă să vie, să se apropie de gard, și să-l întrebe:

– Da' ce ai, maică?

Când vedea pe țigan văietându-se cu rușinea în mână, scuipa:

– Ptiu! Ucigă-te, de țigan. Și se depărta de gard, ca din pușcă. Noi râdeam de ne prăpădeam, de propria noastră prostie. De, așa ne era mintea.

Am fost lăsat la vatră. Iată-mă și cu armata făcută. Mina Cerbu îmi scria mereu că i-e dor de mine. Mi-a dat adresa unde ședea, la sora ei. Era strada Frosa Sarondy, mi se pare că pe undeva prin piața Buzești. Numărul l-am uitat. Am vizitat-o. Când ne-am văzut, parcă eram doi străini. Am cunoscut-o pe verișoara ei. Era o fată frumoasă. Și mi-a repetat că Mina m-a dorit și nu are inima mare, ca să iubească mai mulți, ci o inimioară mică, de numai eu încap în ea. Am mai fost pe la ea. Odată, m-au invitat la masă. M-am dus în uniformă militară. Sora ei era

căsătorită cu un funcționar de la judecătorie. Au fost amabili cu mine, însă, știu eu? Pe undeva mi s-a părut o amabilitate cam forțată. Vorba aceea: ochii care nu se văd se uită, întotdeauna. Așa s-a întâmplat și cu idila mea. M-am mai întâlnit o dată cu ea, dar voi povesti mai târziu.

Deci, iarăși, iată-mă la Oltenița. Am început serviciul la regie, dar protecția mi se dusesese. Aceeași monotonie tip Oltenița. Îmi era dor de Baia Mare. Să fiu cât de departe de Oltenița. Aveam pretenții mai mari. Locuri de muncă nu erau. Stăteam la unchiul și la tanti Mița. Corespondeam cu familia Nagy Carol și cu Clara Dukret. Fire nestatornică, mi-am exprimat dorința de a veni la Baia Mare și să-mi caut serviciu. Cu toate că știam că ing. Ioan Marin, profesorul meu de matematică, nu mă are la stomac, totuși, speranța îmi era la el, că mă va ajuta să mă plasez într-un loc de muncă.

La «RIMMA» se căutau absolvenții Școlii de Arte și Meserii Superioară și de gradul doi, pentru servicii importante și m-am gândit să mă mulțumesc și cu un loc de muncă modest, numai să intru, și odată intrat, voi vedea eu ce pot face. Deci, ca să-mi ating scopul, trebuia să apelez la ing. Ioan Marin. Mai rămânea să văd unde voi sta și unde voi mânca, până îmi voi găsi serviciu.

I-am scris lui Nusi gândurile mele și mi-a răspuns că până mă angajez mă ajută ea, împreună cu familia. Ba chiar a vorbit cu domnișoara Altin, care lucra la Direcția minelor. Nusi făcea croitorie și domnișoara Altin îi era clientă. Și a întrebat-o domnișoara Altin dacă protejatul ei știe românește? Nusi i-a răspuns că sunt român, din Regat, din Oltenița.

Am mai lucrat cu fratele meu la Fabrica de Chereștea la Societatea «Dunărea». Director era un evreu cu numele Haimovici. Fata directorului era funcționară în birou. Fratele meu, Gică, intrase pe sub pielea lor și eu eram ajutorul lui. El făcea pe tâmplarul la Societatea «Dunărea». Și eu îl ajutam la tâmplăria

mecanică, în special la mașina de rindeluit scândură, cu șut și feder, pentru dușumele, cum era pe atunci. Stivuiam aceste scânduri fasonate în stive pentru comerț.

Odată, fata directorului și-a exprimat dorința de a avea o casetă. Să aibă și ea o casetă frumoasă. Fratele meu m-a recomandat, că sunt specialist în casete. M-a chemat la birou și m-a rugat să-i fac o casetă. Eu i-am răspuns că în atelierul fabricii nu-i pot face, că nu am scule, n-am furniruri. O să ai de toate, mi-a răspuns ea. Îți fac rost, ca să lucrezi caseta la un atelier special, din oraș. Așa s-a și întâmplat. Și timp de trei săptămâni am lucrat pe casetă. Și când a fost gata, mi-a dăruit-o mie. Îmi amintesc că, atunci când lucram, a venit o slujnică de la un birou. Eu eram singur în atelier și îmi dă pomană o bucată de carne de vițel friptă, cam circa 5 kg. O pâine albă, un cozonac și doi litri de vin, din cel mai bun. Această pomană a ținut aproape zi de zi, timp de o săptămână. Murise cineva din familie și făcea pomană la atelier pentru tot personalul. Cum eram singur, am pus toate cele, cu coș cu tot, bine și le-am dus acasă. Mamă, ce bine ne-a prins, trei zile am tot mâncat, am băut vinul împreună cu Gică. Și Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească, «bogdaproste», cum se zice la Oltenița în asemenea împrejurări. Mi-a mers bine, am chiulit trei săptămâni, pentru care am fost plătit bine. M-am ales cu o casetă frumoasă și, «vorba aceea», capricii de domnișoară bogată.

Nu țin bine minte dacă unchiul murise sau fratele meu se însurase. Seara ieșeam la plimbare cu Lazăr. Nusii corespunda cu mine. Pe urmă Nusi l-a cunoscut și pe Lazăr, prin corespondență. Am lucrat, un timp, la Regie și am revenit pentru totdeauna la Baia Mare. Acolo mă chema destinul. La Oltenița nu erau locuri de muncă. Ceva trebuia să fac. De Costică și de Coarnă Marin nu am mai aflat nimic. Le-am pierdut urma pentru totdeauna. Peste ani, am auzit de Costică Constandinescu că s-ar fi sinucis cu

bioxid de mangan, iar Coarnă Marin era la Călărași, în învățământ, la Școala de Arte și Meserii Inferioară, din localitate.

Firea mea nestatornică mă chema în necunoscut. Eram îndrăgostit nebunește de Baia Mare. Eram îndrăgostit nebunește de fetele și femeile din Ardeal. Eram îndrăgostit nebunește de unguri, de unguroaice. Eram îndrăgostit nebunește de oameni și de obiceiurile lor, de inteligența lor. Mă simțeam un om nenorocit. Oltenița mi se părea un oraș prea mic și fără nici un viitor. Iată-mă în Baia Mare, de astă dată pentru totdeauna. Iată-mă în Baia Mare, fără să-mi cunosc destinul, fără să-mi cunosc suferințele ce urma să le îndur, din cauză că pășisem în viață fără să am experiență și fără să cunosc oamenii. Cum s-ar zice: nu tot ce zboară se mănâncă.

Am sosit în Baia Mare, am tras, în gazdă, la Nusi. Și ei erau săraci și mă simțeam stingher să stau pe capul lor.

La vreo trei zile, mă duc în audiență la directorul adjunct, inginer Ioan Marin, fostul meu profesor de matematici. Am intrat în birou și i-am spus.

– Domnule director! Vă rog, din suflet, să mă ajutați ca să pot primi un serviciu, oricare ar fi el, ca să pot să-mi câștig existența. În orașul meu natal nu am nici o posibilitate ca să mă plasez!

– Domnule Ganea! Cu regret, pentru dumneavoastră nu am post. Mai așteptați, poate se va ivi.

Am mai stat câteva zile și ce-mi vine, să mă duc la Uzina Metalurgică din Ferneziu. Șeful uzinei era inginer Jules Dodun, care avea un ochi de sticlă și jumătate de față arsă, în urma unei explozii de laborator. Am fost primit în audiență imediat și i-am spus că am terminat Școala de Arte și Meserii de gradul doi, din Baia Mare și că am avut pe domnul director adj. ing. Ioan Marin ca profesor de matematici.

– Bine, băiatule! Începând de mâine te vei prezenta în serviciu la uzină, la atelierul de tâmplărie.

M-am dus acasă și i-am spus lui Nusi am serviciu la uzina din Ferneziu. A doua zi m-am prezentat la serviciu. Asta s-a întâmplat la data de 18.10.1934.

Am fost repartizat la atelierul de tâmplărie al uzinei, în calitate de șef de echipă. Șeful atelierelor era ing. A. Cojocar, care făcea serviciu la laborator. S-au format două schimburi, prin rotație, și celălalt șef de echipă era din Baia Sprie și se numea Lupan Grațian, absolvent al Școlii de Arte și Meserii Inferioare din Baia Sprie.

Când a aflat că-i sunt superior, ba, că mai sunt și regătean, a luat o atitudine de falsă politețe și a început, după câțva timp, să mă sape. Eu nu m-am lăsat. Meseria o stăpâneam destul de bine. Pe atunci vorbea «diploma».

Atelierul de tâmplărie-rotărie era, la rândul lui, sub comanda maiștrilor de la atelierelor mecanice. Maiștrii erau: I. Slavici, absolvent al Școlii de Arte și Meserii Superioară din Iași și Paij, un ungar bun, dar fără școală. În schimb, era stăpân pe meserie.

Maistrul Slavici ținea mai mult la mine, pentru că aveam o DIPLOMĂ. Pe vremea aceea se lua în considerare școala. Puteai să ai cunoștințe, degeaba. Ți se respecta școala, mai ales la RIMMA (Regia Întreprinderilor Miniere și Metalurgice din Ardeal).

La atelierul de tâmplărie lucra, pe vremea aceea, un tâmplar bun, Blomesteain Victor. Mai erau Stuparu Vasile, Sebestein Iosif, Colaric Carol, Tauf Ioan, Cont Ioan. Numele celor din schimbul lui Lupan Grațian le-am uitat.

Totuși, Lupan Grațian a trebuit să se dea bătut. A venit ing. Popescu în locul lui A. Cojocar și, din prima clipă după ce a aflat de pregătirea mea, mie îmi încredința comenzile cele mai dificile.

Într-o zi, vine ing. Popescu cu un desen și începe să facă cu mine o testare asupra desenului. După verificare, de care a fost foarte mulțumit, lăasă desenul la mine. Era vorba de confecționarea unui dulap pentru laboratorul uzinei de electroliză, foarte

complicat. Am început construcția dulapului, fiind ajutat de Blomestein Victor.

Șeful laboratorului era soția lui Jules Dodun, inginerul șef al uzinei. Gurile rele vorbeau că ing. Popescu și cu doamna Dodun se aveau pe bune. Ceva curat nu era între ei, că una două, ing. Popescu tot la laborator era. Când se ducea șeful uzinei la soția sa, la laborator, numai ce îl vedea pe ing. Popescu că ieșea din laborator.

Dl. ing. șef Jules Dodun era francez, iar cu soția sa conversa, de multe ori, în limba franceză. Și ing. Popescu vorbea cu ea tot în franceză, atunci când erau și alte persoane de față. Maestru Slavici vorbea și el franceza cu ing. Popescu, chipurile, să nu înțeleg eu. Dar până la urmă și-a dat seama că nu eram chiar așa de tolomac.

Îmi aduc aminte că, odată, am fost la fete la Bedgeroia la locomotivă, cum era pe vremea aceea, la gară și una m-a scârmănat și mi-a lăsat semne pe față. Probabil suferea de isterie. A doua zi, ce era să fac? M-am dus la serviciu. A venit ing. Popescu în control și s-a dus la laborator. După puțin timp, vine Sacalas de la laborator și îmi spune că mă cheamă doamna Dodun până la laborator. Eu i-am spus să-i transmită că nu pot veni. Se duce Sacalas și vine iarăși, la atelier, ca să merg imediat la laborator, că este ceva defecțiune la dulapul de electroliză pe care l-am făcut. M-am dus și văd cum pe șefa laboratorului o bufnește un răs reținut și pe ing. Popescu la fel. Atunci am înțeles că nu pentru dulapul de electroliză m-a chemat, ci pur și simplu, pentru ca să se amuze de mine. Eu roșisem ca un rac fiert, de rușine, și mă întrebă ing. Popescu ce am făcut de sunt zgâriat pe figură și eu i-am răspuns că nu-mi plac pisicile și m-am jucat cu una. Mi-a zis că este nevoie de experiență în mângâiatul pisicilor. M-a trimis la atelier și mi-a zis că mă cheamă ei mai târziu, deocamdată nu-i nevoie de mine.

Muncitorii râdeau de mine și îmi spuneau că m-au zgâriat curvele și că nu am fost în stare să le fac față. Îmi amintesc că în pauză, Stupar Vasile glumea cu mine și tot îmi recomanda fete ca să mă înșor și mă învăța prostii ca:

– Sag a ceke bimboia, visked teokeo gaioia. Și. Es une a caposta es bas meg a cheske.

Sebestein și cu Kolaric scuipau ca țigarii și se luau la întrecere. Cine scuipă mai departe.

Îmi aduc aminte că, nu știu pentru cine, lucrau un suport de pom de Crăciun și când să facă gaura, nu știau cât de largă trebuie să fie. Până la urmă au terminat-o, iar unul și-a scos p__a afară și a băgat-o în gaură și zicea că-i bună, că mai gros brad nu este. Și alte glume nevinovate, de pe vremea aceea. De, ce să-i faci, păcatele tinereții.

Cu Lupan Grațian m-am certat de vreo două-trei ori și l-am spus la I.Slavici că mă discreditează în fața lucrătorilor. Nu știu ce a făcut, ce a dres, că m-a lăsat în pace.

Într-o zi, vine directorul, ing. Ioan Marin, în inspecție. Era cu Dodun, cu ing. Sima Nicolae, cu ing. Popescu.

A intrat în atelierul de tâmplărie. L-am salutat respectuos. El:

– Aaaa! Domnul Ganea este în serviciu la uzină?

– Da! am răspuns eu.

– Dânsul este angajat pe probă. Dacă nu corespunde, îl dați afară. Și cu asta a plecat.

Dintre colegii cu care am absolvit era în serviciu și Tartă Florian ca desenator. Era un prost și un îngâmfat. Se ținea fudul, de mine. De, funcție, nu? Pe câtă vreme eu eram un amărât de șef de echipă la tâmplărie.

Tot în cadrul RIMMA era și Radu Florian, care lucra la atelierul de tâmplărie de la mina «Dealul Crucii». Acolo era ing. șef domnul Bădiceanu. Soția lui era o femeie mică, ingineră și ea, la laborator. Când a plecat ing. Marin din atelier, văd pe ing. Popescu că

întoarce capul spre mine și zâmbeste, ieșind pe ușă. Am mai spus. Inginerii, pe vremea aceea, erau ingineri de paradă. Când scriu aceste rânduri, este vineri 20.09.1985, orele 20,00 și scriu amintiri din anul 1934.

Centrala electrică de la Uzinele Metalochimice ale statului din Firiza de Jos era veche și se construia una nouă, mai modernă.

Ing. Popescu puse baza pe mine și-mi aduce la cunoștință că binaua, adică ușile și ferestrele, precum și marea ușă de la intrare, se vor lucra în atelierul de tâmplărie al uzinei și eu voi conduce lucrarea. Cu câteva zile înainte, domnul inginer, șeful uzinei, mă întrebase dacă am material uscat, de stejar, dar nu mi-a spus pentru ce.

Când ing. Popescu mi-a spus de centrala electrică, mi-am adus aminte de Dodun și i-am spus că scândurile de stejar nu sunt uscate și că nu-mi pot lua răspunderea.

– Nu-i nimic. Se execută, oricum ar fi.

S-a început lucrul. Tot atelierul era în fierbere. Se turnau fundamentele pentru montarea turbinei și motoarele anexe ale turbinei. Cu această lucrare era un mare meșter de la Budapesta. Se lucra la cofraje, la atelierul de dulgherie, pentru postamente și alte lucrări delicate din interiorul centralei electrice. Mașini de tâmplărie nu aveam, numai circular și am lucrat mult și, iarăși, am lucrat și am terminat lucrarea. Era ușa mare lucrată frumos și ceruită.

Între timp, ing. Dodun îmi atrăsese atenția că răspund cu capul dacă lucrarea nu va ieși cum trebuie. Răspund cu capul, dacă materialul nu va fi uscat și se va scofâlci, se va crăpa. În fine, răspund de toată lucrarea, confecționată din lemn, pentru Centrala Electrică a Uzinelor Metalochimice din Firiza de Jos.

Și, iată, ferestrele și ușile au fost gata, frumos lucrate, din lemn de stejar. Clădirea s-a terminat.

Acoperișul era gata. S-a trecut la montarea ușii și a ferestrelor.

Deodată, vine ing. Popescu, foc, mândru și îmi cere desenul cu ferestrele și ușile. Ușile bune, dar ferestrele nu. Erau mai mari decât locul lăsat în zid pentru ele. S-a verificat desenul. S-au verificat dimensiunile. A venit și cu desenul clădirii centralei electrice. Și acela bun. Dimensiunile corespundeau exact, după desen. Deci, atât un desen, cât și celălalt, erau bune. Și, totuși, ferestrele erau mai mari. Deci, iată că erau și pe vremea aceea ingineri de paradă. Vorbeau franțuzește, dar profesional nici atât nu au știut, că dimensiunile ferestrelor trebuiau să coincidă cu dimensiunile locului din zid.

– Domnule Ganea! Trebuie micșorate ferestrele și tocurele, ca să meargă în zid.

Și ne-am apucat să stricăm ferestrele, să micșorăm tocurele, să le sfărâmăm, din nou. Am scos giur-giuvelele, le-am micșorat, am astupat găurile, am lucrat zi și noapte, fără să știe ing. șef Jules Dodun, că el și așa nu-l putea suferi pe ing. Popescu, din cauză că umbla la doamna. Nu era un secret. Știa toată uzina acest lucru. Inginerul Popescu era flăcău și cam era un Crai de Ghindă, sau de Tobă, că numai pe la femeile celorlalți ingineri umbla. Știe dracu' ce oameni erau? Spre exemplu, ing. Ștefănescu juca tenis cu soția inginerului Bădiceanu, iar Bădiceanu cu soția lui Ștefănescu. Și pe stradă îi vedeai împreună. De, oameni inteligenți. Nu geloși, ca măgarii de analfabeți pe soțiile lor și invers, analfabetele geloase pe bărbații lor. Mie mi-a plăcut viața modernă și eram fericit când soția mea discuta cu bărbați. Dar să revenim la subiect.

Nu numai ferestrele nu au fost bune, dar și fundația a trebuit spartă și a fost o muncă titanică, dar nu a intrat nimeni în pușcărie pentru treaba asta. Păi, astăzi să se fi întâmplat asemenea lucruri. Oho, mamă! Erau pușcăriile dubjite de ingineri.

Când, mai târziu, după ani, treceam pe la centrala electrică, îmi aminteam de ferestrele din zid, care stăteau cuminți și cu dopurile încleiate, de nu s-a cunoscut, în veci.

La câțva timp, vine ing. Popescu cu un desen în care era desenată o comodă, la cap cu o noptieră a cărei ușa era semirotondă. Mi-o arată și îmi spune să o fac. I-am adus la cunoștință că îmi trebuie un atelier înzestrat cu utilaj mai modern. Degeaba am căutat să-l conving. Mi-am pus ambiția și am făcut-o. Cum terminam o piesă, o căram la el acasă. Când am terminat toate piesele, mi-a transportat o tejghea de la tâmplărie și uneltele necesare pentru a o monta.

Vine ing. Sima Nicolae, de unde locuia el, și vede comoda, parțial montată, și îmi spune să o las și să merg la atelier. Ing. Popescu, că nu, ci să-i fac lucrarea, că el e șef. Am ajuns între ciocan și nicovală. Se certau doi ingineri pentru mine. Până la urmă am terminat-o și a ieșit frumoasă, cu ușa de la noptieră semirotondă.

Ei, dar omul nu-i mulțumit niciodată și m-am simțit mic față de ceilalți colegi cu Școli Superioare de Arte și Meserii, care erau întrebuințați ca supraveghetori în metalurgia neferoasă. Erau angajați ca funcționari tehnici. Numai eu eram la atelierul de tâmplărie. Și asta datorită directorului și fostului meu profesor, ing. Ioan Marin. La el nu mă puteam duce să-l rog să mă facă și pe mine funcționar tehnic, că nu aș fi avut la cine merge. Uzina era mulțumită de serviciile mele, însă eu nu eram mulțumit de funcția ce o ocupam. Vorba aceea: pofta vine mâncând. La început m-am mulțumit cu un post modest, acum îmi trebuia o funcție de funcționar. Aveam un coleg, Șchiopu Nicolae, cel care mi-a vândut carnetul de CFR să plec în vacanță pe timpul când eram elev, era supraveghetor la Uzinele «PHOENIX», numai eu eram tâmplar.

De aceea zic că toată pacostea, pe capul meu, a fost că l-am avut de profesor pe directorul Minelor și

Uzinelor Statului, ing. Ioan Marin. Pe toți colegii mei îi făcuse funcționari tehnici, numai eu eram la atelierul de tâmplărie, ca să le fac fuseraiuri ștabilor, să le lustruiesc mobilele, la ei acasă. Începusem, iarăși, să mă simt nenorocit.

Am văzut că ing. Marin Ioan își luase mâna de pe mine și m-am gândit să mă transfer la societatea PHOENIX.

Zis și făcut. M-am dus la Inspectoratul Minier din Baia Mare, la domnul ing. Ionescu și l-am rugat să-mi dea o carte de vizită cu recomandarea să fiu angajat la Uzinele PHOENIX. Am uitat să spun că salariul la Firiza era de 44 lei pe zi, pe când ceilalți erau plătiți lunar.

Domnul ing. Ionescu ținea la noi, românii din vechiul regat, și mi-a îndeplinit dorința. Am fost angajat la Uzinele PHOENIX, la atelierul de tâmplărie, cu un salariu de 11 lei pe oră. Deci, din ziua de 17.04.1936, am încetat activitatea la uzinele din Firiza de Jos și în 27.04.1936 am intrat la Uzinele PHOENIX.

Aveam leafă mare și, după schimb, lucram în acord la confecționare de lăzi pentru oxid de zinc și câștigam, separat, alți mulți bani. În șase luni mi-am cumpărat haine, pardesiu, pantofi, ceas de mână.

Eram elegant. Mă plimbam cu Nusi și cu suzorele ei, pe stradă, însă, pe undeva, nu mă simțeam bine, pentru că aveam obligații față de familia lui Nusi. Surorile ei îmi băteau apropoul cu privire la Nusi. Nusi, nu-i vorbă, avea corp frumos, însă la față era urâtică, și cu cinci ani mai în vârstă ca mine. Îmi plăcea, la ea, orgoliul exagerat. Când le conduceam acasă, eu ieșeam la plimbare cu o fată din vecini, Dubos Margareta, o fetiță timidă, care a crescut, s-a măritat cu Fetke Nicu și a născut doi băieți. La ora actuală ea este moartă, împreună cu soțul ei, iar copiii trăiesc și sunt profesori. Unul, cu numele Fetke Sorin și celălalt, Fetke Emanuel. Și ea era o puștoaică

în clasa a IV-a la gimnaziu și mă tachina cu privire la Nusi. Mă simțeam amărât și nenorocit.

Și din cauza funcției pe care o aveam, o fată serioasă, o fată cum o vedeam în imaginația mea, în uniformă de elev, așa cum ne prezicea profesorul de la Oltenița, o fată care a învățat și ea așa cum am învățat și eu era departe de mine, întocmai ca «fata Morgana».

Nu-i vorbă. Am umblat la fete bogate, le-am cerut și în căsătorie, dar degeaba, nu eram supraveghetor, ci un simplu tâmplar și îmi era sortit să mă căsătoresc cu o tolomacă, să fac copii cu ea și să sufăr împreună cu ei, din cauză că eram sărac și al nimănui.

Pretutindeni eram bine primit, însă, totuși, primirea era cam rezervată, față de ceilalți băieți, din cauza funcției, la care eu nu puteam să ajung. La uzinele PHOENIX, director era un evreu, proprietarul ei, Weizer Miklos. Inginerii principali erau ing. Stirling și ing. Rayto. În atelier era șef Tukos Desjo. Tâmplari erau Sipos Carol, om cu școală, căsătorit cu fata unui inginer silvic, Sonitco, Solomon Panit și alții, pe care i-am uitat.

Țin minte că pe vremea aceea era în floare șovismul, iar supraveghetorii și, în special, ungurii, cu excepția câtorva, erau fuduli și aroganți. De-abia se uitau la mine.

Am umblat la domnișoara Petric Adela. Astăzi este soția inginerului Sipos. Ea avea o prietenă, care este, astăzi, soția medicului Dumbrăveanu. Alta, căreia îi făcea curte Bănescu. Odată, călătoream cu ea, la Satu Mare și, în tren, ne sărutam lung și apăsător. Astăzi, este soția avocatului Tomonschi și câte altele. Una era fată bogată, Dochița de la Viile Busag, de m-a prins maică-sa cu ea în cameră făcând dragoste. Astăzi, arată ca o umbră, prin Baia Mare, căsătorită cu un preceptor. Dodo Silasi, din Busag, căsătorită cu ing. Feher, un bețiv ordinar. Nechita Maria, căsătorită cu un maestru de la exploatarea minieră Nistru.

Deci, fiind străin, nu aveam succese. O fată cu avere nu se uita la un golan, ca mine. Ce mi-a rămas de făcut, decât să muncesc și să mă ridic prin muncă?

Era în anul 1936. Aveam serviciu bun din punct de vedere financiar..

La uzinele PHOENIX și la minele aparținătoare, spre exemplu Exploatarea minieră Herja, nu existau sindicate și, neexistând sindicate, la uzinele PHOENIX s-a pornit o mișcare sindicală, inițiată de Partidul Social Democrat, condusă de Lenghel, din Cluj.

S-a format comitetul de conducere pentru declanșarea grevei împotriva conducerii uzinelor PHOENIX.

La mișcare, cum eram naiv și prost, am luat și eu parte, împreună cu alți lucrătorii de la PHOENIX, printre care și Sipos Carol, Crișan Oros, Contiu Nicolae, Sram, Butoi Alexandru, Berindan și alții. Mi s-a propus să fac parte din Comitetul de Conducere al viitorului sindicat și eu, nefăcând nicio politică, neștiind ce-i aia politică, neavând experiența vieții, am acceptat ușor.

Fiind un băiat sărac, locul meu era alături de cei mulți, alături de țărani, de muncitori. M-am gândit la mama, care a fost menajeră. Hoțul de Săndulescu s-a servit de ea ca să-i fie lui bine. La bătrânețe, a venit acasă. A ținut-o Leonida cu fratele meu.

Am intrat în mișcare ca să mă răzbun pe ing. Marin, care a fost cauza tuturor nenorocirilor mele, de a nu putea să-mi formeze viața așa cum am dorit-o, să făuresc o lume mai dreaptă și mai bună, să mi se respecte diploma ca și la ceilalți, să nu mai lustruiesc mobilă în case la ștabi, într-un cuvânt, locul meu era alături de ei.

Așa am gândit atunci, în naivitatea mea. Mă și vedeam funcționar tehnic și îmi făuream, în imaginație, o viață cinstită și dreaptă, corectă, după anii de școală. De unde să știu care-i realitatea. De unde să știu ce-i politica? De unde să știu că săracul, ajuns sus, uită de unde a plecat și te asuprește sub diferite

lozinci și promisiuni. Până îți pune lațul în gât și strânge șurubul până scoți limba de un cot. Toate astea le-am aflat mai târziu și a fost târziu, pentru că am suferit, fără să știu că omul prost, ajuns sus, este foarte periculos.

Deci, neștiind toate astea, am pornit la luptă, cu ceilalți muncitori ca mine, să facem pe dracu' în patru, adică grevă.

Ne-am adunat pe malul Săsarului, la sediul sindicatului minier, și am format Comitetul de Conducere a grevei. Între noi erau și trădători, ca Berindan, ca Butoi Alexandru și alții. Acești trădători, care făceau parte din Sindicatele Galbene, îl informau personal pe director, ing. Weiser Miklos, despre tot ce se discută.

Au început concedierile în masă, pe etape. La o adunare, am luat cuvântul, am arătat că direcțiunea este pusă la curent despre acțiunile noastre cu privire la grevă. Am arătat „îmi este rușine de prostia mea”, am 11 lei pe oră, iar bietul muncitor, unii dintre ei, au și 4 lei pe oră și... de ce această nedreptate? Oh, prostul de mine. Când mă gândesc la această prostie, îmi vine să mă duc la budă și să-mi trag palme. De aceea am suferit în viață, că am fost prost. Dacă mă duceam la Weiser Miklos, personal, și îi arătam diploma și îi spuneam frumos, rugându-l să-mi dea un loc de funcționar tehnic, l-aș fi primit.

Făceam pe eroul, pe martirul. Într-o zi, cam în luna noiembrie 1936, când m-am dus la serviciu, patronul mi-a dat plicul cu bani plus 15 zile plătite, ca preaviz. Asta a fost toată povestea. Am fost concediați 24 de inși. Unii au fost reprimiți după o lună. Eu și Sipos, deloc. Eram considerați periculoși. Mai erau și Iascherini Victor, Contiu Nicolae și alții, pe care i-am uitat.

Am plătit, ce datoram, la Nagy Neni, pentru găzduire și... iată-mă șomer pe străzile din Baia Mare. Acum, caută Ganea serviciu.

CAPITOLUL 7.

Eram comunist

Chestia asta s-a răspândit în toată Baia Mare. Pe unde mergeam, nu primeam, nicăieri, serviciu. Noi eram comuniștii de la Phoenix. Noi eram cei cu greva. Noi eram cei ce stricăm orânduirea în întreprinderi.

Eram comunist, fără să știu cei aia. Baia Mare aparținea, pe vremea aceea, de județul Satu Mare. M-am dus la Satu Mare, la Camera de Muncă. M-am prezentat pentru serviciu. Inspectorul Mudura, care era pe atunci la Camera de Muncă, m-a întrebat unde am lucrat și cine m-a concediat. Când i-am spus că sunt concediat de la Phoenix, din Baia Mare, parcă am turnat gaz pe foc.

– Aaa! Tu ești comunistul de la Baia Mare? Și vrei serviciu? Vrei să mai faci grevă și în altă parte? Tu ești bun la pușcărie, nu să-ți dăm serviciu!

Am venit, cu coada între picioare, la Baia Mare. M-am dus la Inspectoratul Minier, la ing. Ionescu, care m-a luat în primire, zicând:

– Bine mă, nenorocitul! Eu mi-am pus obrazul pentru tine și tu te-ai înhăitat cu bolșevicii, cu comuniștii? Păi, știi dumneata cine sunt comuniștii? Sunt o cață de derbedei, care cată să ia locul guvernului țării și odată ajunși la putere, ție îți dau cu piciorul în cur. Le trebuie oameni proști, ca tine, ca să pună mâna pe țară și, odată scopul atins, pe tine și pe alții, proști ca tine, vă strâng de gât până scoateți limba de un cot.

Stimați tovarăși de astăzi. Așa mi-a spus ing. Ionescu, ginerele inginerului Iancu, fost, pe vremuri, înaintea lui Lăzărescu, director.

Astăzi este luni, 22 septembrie 1985, este ora 16,35 când scriu. Mă gândesc la suferințele mele.

– Stimați tovarăși! A avut sau nu a avut dreptate ing. Ionescu? Ce ați făcut din mine? Ce ați făcut din omul care a suferit și a fost pus la luptă, pentru că v-am iubit? De ce ați procedat așa cu mine?

Destul cu remușcările. Eram muritor de foame, pe străzile din Baia Mare. Nu aveam ce mânca. Pe capul familiei lui Nusii nu mai puteam sta. Și ei erau foarte săraci și le era și lor greu să mă țină, așa că m-am dus la Spitalul din Baia Mare, la doctorul evreu Vertheimer și i-am povestit ce am pățit. Și dânsul a acceptat să mă interneze în spital, ca să am ce mânca, unde să dorm, și restul, să fiu liber, ca să-mi caut serviciu.

Am stat în spital vreo șase luni și tot nu mi-am găsit serviciu. Am fost la Valea Borcuțului, la Castel, la Societatea Franceză «AURUM», la șeful exploatării, ing. Moscu. Cum spuneam cum mă cheamă, eram refuzat, politicos: «Deocamdată, nu avem loc».

Am fost la Băița, la Societatea Franceză. La fel, același răspuns. Cu toate că fostul meu coleg, Bob Ernestein, era în serviciu acolo, tot cu protecția lui Ionescu.

Neavând nicio speranță, m-am dus, iarăși, la Direcțiunea Minelor și Uzinelor Statului, dar nu la ing. Marin, ci la directorul Lăzărescu și i-am povestit totul. Dânsul mi-a scris pe cerere: «Se va angaja, provizoriu, la Mina Valea Roșie, la atelierul de tâmplărie, până își va găsi serviciu în altă parte, timp de o lună».

M-am prezentat la domnul ing. Ștefănescu, șeful exploatării, în ziua de 27.04.1936. Colegi de muncă, la Valea Roșie, au fost Sultz Iosif, șef de echipă, căsătorit cu doamna Ștefănescu, din Rodna de Jos, Pop Iosif, Galis Ioan, Szilaghi Ghiurco, Recean Paul, care avea un picior amputat.

Peste noi, era maistru, la atelierul mecanic și mașinile de ascuțit sfredele de mână, un funcționar tehnic, fără școală, salariat lunar.

Am început serviciul, calfă tâmplar. Sultz și ceilalți îmi purtau un respect rezervat. Eram privit ca ceva de lux. Am lucrat la Valea Roșie până la 03 noiembrie 1936. Între timp, m-am cunoscut cu domnul Săsăran din satul Săsăr. El lucra la o invenție și cunoștea pe doamna Lenghel, soția medicului Lenghel. Nu știu bine ce pregătire avea, dar era o doamnă cultă, frumoasă și cu un suflet nobil. Când i-am povestit ce am pățit și prin câte am trecut, mi-a spus, cum e mâine, să trec pe la dânsa să-mi dea o recomandare către ing. Ispravnic, din serviciul Uzinelor MALAXA, fabrica de locomotive, din București, azi, Uzinele 23 August.

M-am dus la dânsa și mi-a dat scrisoarea și am plecat la București, la Jean, iar în 21.02.1937 am început serviciul la Fabrica de locomotive MALAXA, la atelierul de tâmplărie, de astă dată cu gândul de a nu mai pune piciorul, niciodată, în Baia Mare. Eram amărât rău, că toți, dar toți colegii mei erau în funcții superioare, numai eu eram tâmplar.

Am lucrat la vagoanele de lux. La automotoare. Am văzut, cu ochii mei, cum se fabrică un tren automotor. Am lucrat atât la locomotivă, cât și la vagoane, la confecționarea de piese, ba chiar la montarea lor, și te minunai când scheletul de fier sudat devenea vehicul luxos, sub mâinile tâmplarilor și a lucrătorilor. Cum pileau, cu ajutorul polizoarelor portative, sudura, de rămânea scheletul neted și parcă era o singură bucată, sudura dispărând cu desăvârșire.

Lucram cu pluș. Cu mâinile curate. La montarea motoarelor era un inginer ungar, din Budapesta, care se uita cruciș. Dar deștept. Foarte deștept. Lucra cu mecanicii laolaltă, cu cheia în mână, nu ca inginerii noștri, cum am mai spus, ingineri de paradă.

Când era gata garnitura, făcea rodajul pe linia București-Oltenița.

Prima dată am fost pus să lustruiesc laturile de la bănci și cuiere. Era un șef de echipă, nea Marin, care avea pică pe mine. Orice făceam nu era bine. Eram îmbrăcat cu pantaloni sport și toți ziceau că sunt «Oagar», altul, «Boanghen». Degeaba le ziceam că sunt de-al lor, din Ilfov, din Oltenița.

– Păi, dacă ești din Oltenița, ce cauți cu pantalonii de Oagar îmbrăcat?

Aveam un lucrător cu Școala Inferioară de Arte și Meserii și îi ziceam:

– Măi, ce dracu' faci tu că la tine totu-i bine și eu, orice fac, nu-i bine?

La uzinele Malaxa se dădea salariul în fiecare săptămână, ziua de sâmbătă și îmi zicea:

– Sâmbătă, când luăm banii, cheamă-l pe nea Marin la cantină și plătește-i un kil de vin, din ăla negru și ai să vezi că laturile tale vor fi bine lustruite.

Zis și făcut, l-am ascultat și nu am mai primit observație. Toate erau bune și am ajuns să lucrez pe garnituri de lux, la montarea pieselor cu holșuruburi de alamă. La ora 10 veneau cu chiftele și cu pâine prin atelier băieți de la cantină. Luam pe datorie și sâmbăta plăteam. Ne așteptau băieții la poartă, cu lista, și plăteam, pe loc, ceea ce am consumat timp de o săptămână.

Toate, ca toate, dar când auzeam, prin atelier, strigând:

– Măi, nea Fane. Bre, nea Neculaie. Fă, Gherghino! Măi Costică, nea Mitică, arză-te-ar focu' matracucă, madam Popescu, Coană Lina, mă simțeam străin, nenorocit și cu gândul la Ardeal. La Baia Mare, la Transilvania. Ce caut eu între acești oameni străini. Străini de mine de visurile și idealurile mele.

Într-o zi, mergând pe Calea Victoriei, m-am întâlnit cu ing. Jules Dodun. Între timp el fusese avansat și transferat la București. Îl salut și se oprește în loc și mă întreabă ce caut la București? I-am spus că sunt din Oltenița, un oraș din județul Ilfov, și că sunt în serviciu la uzinele Malaxa.

I-am povestit necazurile mele, precum și dorința mea de a pleca înapoi la Baia Mare. Dânsul mi-a spus că nu trebuia să plec de la Valea Roșie, că domnul Ștefănescu este om bun și mi-a dat adresa lui de acasă, să mă duc la el, să-mi dea o scrisoare către domnul ing. șef Ștefănescu, să merg înapoi la Baia Mare, dacă așa doresc eu.

Zis și făcut. M-am dus la el. Țin minte că era într-o zi de duminică, am sunat la ușă. A ieșit chiar domnul ing. Dodun și, pe loc, mi-a făcut scrisoarea, pe o carte de vizită de a lui, a băgat-o în plic și mi-a dat-o.

Am mai făcut 10 zile, din cele 15 de preaviz. Și la data de 5 iunie 1937 am încetat activitatea la uzinele Malaxa din București. Am mai stat vreo câteva zile prin capitală și am plecat la Baia Mare. De data asta plecarea a fost pentru totdeauna. Fără a mă mai întoarce vreodată, ca să mă stabilesc în locurile mele natale.

Am ajuns la Baia Mare și am fost angajat, imediat, la atelierul de tâmplărie de unde plecasem.

Cu data de 15 iunie 1937 am fost angajat, din nou, la atelierul de tâmplărie al Exploatării Miniere Valea Roșie, din Baia Mare. Șefului de atelier, Sultz, nu prea i-a venit la socoteală întoarcerea mea, întrucât scaunul lui începuse a se clătina. Maistrul Cazdar Ianoș, care era șeful atelierelor, în general, m-a respectat și, ca o atenție deosebită, la ieșirea din schimb, mă punea să fac percheziție, iar eu o făceam de formă.

La Mina Valea Roșie era un conducător minier cu numele Ilia. Acesta, auzind că sunt absolvent al unei Școli Superioare de Arte și Meserii, dar și ca să mă ajute să mă remarc în ochii ing. șef Ștefănescu, îmi aduce, într-o zi, un desen cu emblema minelor. Două ciocane în formă de X și dedesubt o fantă. Fanta era lampa cu ulei ce se întrebuința înaintea lămpii cu carbid, și-mi spune să-i fac, din desenul acela, o mică mapă, lustruită, având pe ea imprimată,

cu furnir, emblema minelor. Un lucru banal pentru mine. M-am apucat de lucru. Am turnat plumb topit în scobitura unei bucăți de lemn, să fie mai greu. Deasupra am încheiat altă bucată. Am furnirit-o, am lustruit-o și i-am dat acea greutate, care servea, pe birou, deasupra hârtiilor, la ing. șef Ștefănescu, la Cond. Minei, domnul Ilia. El a pus-o pe masă la șef și Ștefănescu a rămas mirat când a auzit că eu am executat un lucru atât de frumos.

După un timp, m-a chemat la birou și m-a rugat să-i lustruiesc mobila, la el acasă. Am lucrat peste tot în camere. Am cunoscut-o pe doamna Ștefănescu, pe sora dânsei și pe fetița lor, cu care m-am împrietenit foarte mult. Tot timpul stătea lângă mine și ciripea dulcele ei copilării.

Ing. Ștefănescu avea două căprioare vii, pe care le ținea în grădină, la Valea Roșie și, de multe ori, trebuia să-i însoțesc în curte, să-mi arate căprioarele, care veneau la el și mâncau iarba din mână. Peste câțiva ani, această fetiță drăgălașă a decedat. Am plâns când am auzit. Și astăzi, la bătrânețe, când scriu aceste rânduri, îmi vine să plâng. Doamna Ștefănescu era o femeie înaltă, foarte frumoasă, la fel și sora dânsei. Astăzi, când scriu, este marți, 24 septembrie 1985, orele 18,07.

Vorbind cu doamna Ștefănescu, am întrebat-o cine i-a făcut mobila, că acela care a făcut-o, după părerea mea, a fost cizmar. Doamna Ștefănescu a râs și mi-a spus că Sultz. Ținea la Sultz, din cauză că era consătean cu dânsa. Eu i-am spus că nu cunoaște meserie și că mutra lui nu-mi place. Și am retrăit, acele zile, când mai târziu, peste câțiva ani, la Zlatna, doamna Ștefănescu mi-a spus că am avut dreptate. Amănunte, mai la vale, ca să nu mă încurc și să-l zăpăcesc pe cititor. Și îl rog să mă scuze pentru comunicarea scrisă din chenar.

Astăzi, 23.09.1985, a încetat din viață CHEREȘ PAUL, de 73 ani, din Ferneziu. Un fost coleg de

la Uzina 1 Mai, Ferneziu. Ceremonia funerară, mâine 25.09.1985, în Ferneziu.

Mobila lui Ștefănescu era încheiată ca din topor. Ea servea la strictul necesar al gospodăriei. Nu era lucrată artistic. Îmi amintesc că la Valea Roșie, în sala de apel, era o cruce cu un Crist răstignit, la care oamenii se rugau înainte de a intra în mină și după terminarea apelului. Deși eram văzut bine, doar 44 lei aveam, pe schimb.

Colonelul Petrescu era un om foarte bun și era prieten cu toată Direcțiunea Minelor. Noi, cei din Vechiul Regat, (România Veche) eram cam protejați de autoritățile din Baia Mare. Toată ștăbăraia din Baia Mare mergea duminica și în sărbători la biserica ortodoxă din Țintirim, de lângă Turnul lui Ștefan. Acest colonel Petrescu ținea conferințe împotriva bolșevismului și a comunismului, la care luau cu toții parte. La sala cinematografului „Minerul” veneau toți intelectualii de atunci, din cauză că avea talent de orator. Îl cunoșteam din vedere și, într-o zi, m-am dus la el, la cabinet, în audiență și i-am povestit necazul meu, că leafa-i mică. S-a bucurat și mi-a promis că o să mă ajute.

Peste câteva zile, mă anunță Ștefănescu că am salariu, la șut, 68 lei. Erau bani cu valoare la vremea aceea. Îmi spune că domnul colonel Petrescu l-a rugat să intervină pentru mine.

În atelierul de dulgherie era un dulgher cu numele Stet, care avea obiceiul urât că își arăta curul la lume. Te striga de pe un pod oarecare și, dacă te uitați, îl vedeai cu curul gol și cu coaiele atârând și râdea ca un măgar, de prostia pe care o făcea. Într-o zi, se vorbesc niște zidari să-l vindece de acest nărav scârbos. La unul din ei o mistrie cu mortar și celălalt se duce și-l întărește pe Stet ca să-și arate fundul. Stet, cum era prost, nu a așteptat de două ori să fie rugat și imediat și-a dat jos pantalonii, cu chiloți cu tot, și s-a pus în patru labe, să i se vadă podoabele

mai bine. Celălalt, care ședea lângă el, face odată «poc» și-i bagă mortar drept în gaura fundului, de l-a usturat o săptămână. Tot zicea:

– Măi! N-am crezut că o să fiți așa de proști să mă batjocoriți în halul ăsta. Noi, de-acolo:

– Dar nici noi nu am crezut că o să fi așa de mare porc ca să ne arăți curul.

Mai era unul, Lehard Zoli, tot ca Sultz, din Rodna Veche. Țăla, când vorbea la telefon zicea:

– Măi, Jani! Ia măsura la ușa aceea și vezi că eu am luat măsură la astălaltă. Și scutura metrul din buzunar și zicea:

– Hosu, atât. Sieles, atât. Și băga metrul în pâlnia telefonului și striga:

– Niez meg!

Eu râdeam, să mă prăpădesc, pentru că celălalt măgar, de la celălalt capăt de fir, nu vedea. Pe atunci nu erau telefoane automate, dar, în schimb, se găseau de toate. De-ale mâncării se găseau, libertate, fericire, fără rachete nucleare, fără naționalizare pe corpul femeii și sensul demografiei, iar oamenii nu se jecmăneau unii pe alții. Săracii erau mai ocrotiți, medicii mai cinstiți, iar numele lui Iisus era rostit mai des de către creștinii. Lăudat să fie Iisus! În vecii vecilor. Amin.

La Direcțiunea Minelor, șeful secției, la Topografie, era domnul ing. Bulgăreanu, prieten bun cu Ștefănescu. Într-o zi, mă cheamă ing. Ștefănescu și mă trimite la direcțiune la ing. Bulgăreanu. Acolo se lucra la planșetă și pretutindenți, în tot biroul, erau numai planșete de desen și se lucra la multiplicare cu ajutorul amoniacului. Fără să mă întrebe, ing. Bulgăreanu îmi dă un desen cu un aparat de fotocopiat și mă roagă să-i execut acel aparat la Valea Roșie.

Zis și făcut. M-am apucat de lucru. Galis Iani m-a ajutat. În fine, aparatul a fost gata și l-am lustruit, culoarea neagră. În interior era montat un bec electric de 500 W. Deasupra becului, un geam de

sticlă mat, iar deasupra o placă de cleștar. Era de o frumusețe atrăgătoare și domnul ing. Bulgăreanu m-a felicitat și am iscălit pe desen: «Executat de Ganea Nicolae, Absolvent al Școlii de Arte și Meserii de gr. II, din Baia Mare». Mi-a spus că am un talent mare în confecționarea lucrărilor artistice din lemn.

Eram abonat la ziarul «Înainte», organ al absolvenților Școlii Superioare de Arte și Meserii. Cuprindea și lupta absolvenților pentru a se lichida acest dispreț față de noi și să ni se recunoască dreptul de a merge la facultate.

În 1936, Școlile de Arte și Meserii Superioare și de Gr. II s-au desființat, transformându-se în licee industriale. Pe când eram la Valea Roșie, am trimis diploma la București, la redacția ziarului «Înainte» și mi-a venit, peste un timp, diploma înapoi, însoțită de un certificat de echivalență cu celelalte licee industriale, cu programa analitică mai dezvoltată și, bine înțeles, cu dreptul de a mă prezenta la examenul de selecționare pentru politehnică.

Plicul mi-a sosit de la București la Exploatarea Minieră Valea Roșie și l-a văzut Ștefănescu, Ilia, Ianoș Kadar. M-am bucurat de un respect mai mare.

Prima căsătorie și necazurile ei.

Eram în anul 1938, locuiam la familia Nagy Carol. Am mai spus că umblam la familia Silbelman, niște evrei săraci. Predam limba franceză fetei mai mici, Montico. Mă descurcam binișor, prin faptul că, la Baia Mare, profesorul meu de franceză era chiar francez și avea o altă metodă de predare. La el, în timpul orei, dispărea limba română. Lecția era numai și numai în limba franceză. Numai în caz de forță majoră se mai rostea câte un cuvânt românește.

La această familie de evrei venea o fată. Această fată avea o mică prăvălie în comuna Tăuți de Sus. Ea se numea Viorica. Cum am mai spus, Silbelman făcea păpuși din turtă dulce, vopsite frumos și Viorica venea după marfă la el, pentru prăvălie. Eram de multe

ori de față când venea și nu i-am dat nici o atenție. Nu era de mine. Pe de altă parte, doamnă Sibelman mi-a spus:

– Miklos! Fata asta ar fi bună pentru dumneata. Nu-i urâtă și are și ceva avere, cu care ați putea să vă ajutați.

Îmi face cunoștință cu ea și, într-o seară, mă duc cu dânsa la Școala de Dans, la Radu Baci. Prima impresie a fost bună și am condus-o acasă, la Tăuți de Sus. Erau oameni săraci, ea și încă doi frați, dintre care unul dezertor din armată, aflat prin Polonia.

Am cunoscut-o pe mama sa. O bătrână care nu mi-a făcut o impresie bună. Mai târziu am aflat că-i fata lui Pop Ioan, invalid de război și că-i fata boactarului. Azi așa, mâine așa, m-am tot dus la ea și am văzut că fratele ei, Ștefan, era un puturos și îi plăcea să facă pe cârciumarul. Cât privește fata, era un fel de slugă la el și la mamă-sa. Muncea pentru ei și asculta orbește de ei. Mi-a fost milă de ea și mi-am zis:

– Hai să mă căsătoresc cu ea și să mă strâng și eu de pe drumuri.

Era îmbrăcată modest, avea o grădină destul de mare, o casă, în care era prăvălia. Din prăvălie dădea în altă odaie, unde erau două paturi și un lădoi. În fund, era un mic grajd. Cam trei pe trei metri. În casă avea un dulap vopsit alb, o masă și câteva scaune.

În comuna Tăuți de Sus aveam un prieten, Pop Gavrilă, un băiat negru, ca un țigan, care era proaspăt absolvent al liceului industrial și era în învățământ.

Mai avea, în prăvălie, țuică, pâine, păpuși de turtă dulce, vin, țigări. Bătrâna, ca văduvă de război, nu avea pensie, în schimb, la IOV-ești li se dădeau autorizații pentru comerț cu tutun și băuturi alcoolice.

Marfa, în general, o lua mai mult pe credit, de la căpitanul Ghiriții și le mai dădea bani, cu dobândă, avocatul Pop Ionel. Așa era pe vremea aceea. Dacă

erai om chibzuit, să fi fost cât de sărac, puteai să te salți.

– Măi, fată! am zis. Dacă ne căsătorim, te rog să nu facem cheltuială, că suntem săraci.

Într-o zi, ducându-mă prin sat, m-am întâlnit cu domnul primar Petras. L-am salutat, a dat mâna cu mine și mi-a spus:

– Măi, băiete! Mi-a spus Gavrilă că ești un băiat de treabă. Adică Pop Gavrilă și ar fi păcat de dumneata să te încurci cu fata boctariței, să nu regreti. Las-o în pace, până nu-i târziu.

Șeful de post, plutonierul Mogos, mi-a spus același lucru.

– Măi, am zis, săraca fată, are mulți dușmani.

L-am întrebat și pe Pop Gavrilă. El mi-a spus că-i fată bună. Probabil erau ceva neamuri. Aveam un prieten, Pinte, care, peste ani, a fost plecat în Coreea. El era oșan, din Vama Turului. Și el o cunoștea.

– Domnișoară! i-am zis, eu mă căsătoresc cu dumneata cu condiția să nu fii geloasă. Nu vreau să mă nenorocesc!

Dânsa mi-a spus să nu am nici o grijă, că gelozia este un lucru josnic. Am dus-o și la gazdă. Nusii era supărată, împreună cu familia. De, aveam obligații, da nici așa, să îmi sacrific viața de dragul obligațiilor.

Totuși, Nusii a stat de vorbă cu ea.

Nagy Neni, după ce a văzut-o, mi-a arătat ața pe care întindea rufe și mi-a spus că pot să mă spânzur, că ea nu mă salvează.

Fata era prezentabilă. Am dus-o și la Sipos Carol și i-a plăcut de ea. Are corp frumos, însă alunița aia o strică, un pic, însă, conviețuind laolaltă, mica defecțiune va dispărea.

Mamei, lui Gică și Leonidei nu le-am spus nimic. Iată-mă pornit pe însurătoare. Mergeam pe la crâșmă, patefonul cânta, bețivii cântau, uitam de toate.

– Măi, fată. Eu sunt sărac și n-am nici un ban!

– Lasă, că ne descurcăm noi.

– Măi, fată, să n-avem vorbe.

Îmi povestea că făcea comerț cu castane. Lua câte un vagon și le vindea la Timișoara. Adică făcea comerț. În sat le lua cu 2 sau 3 lei kilogramul, iar la Timișoara le dădea cu 6, până la 7 lei. Le vindea celor care frigeau castanele.

Îmi povestea că s-a îndrăgostit de ea comisarul Feurdean și că o iubește și voiește să o ia în căsătorie, dar ea l-a refuzat. Și câte și mai câte, dar, mai târziu, am aflat că toate erau scorneli de ale ei. Ce să-i faci? Și însurătoarea mi-a jucat un renghi.

Ne-am cununat la Starea civilă, fără să fim logodiți. În trei săptămâni am fost cununați și la biserică.

Nași au fost domnul și doamna Matiuț. O familie foarte respectată în Baia Mare. Ceremonia căsătoriei religioase a fost oficiată de părintele Lățiș, în biserica noastră, ortodoxă, unde a asistat un mare public. Ni s-au cerut inelele de logodnă (verighetele), dar am spus că nu-s gata, că Viorica așa a spus, că le-a dat să le facă bijutierul.

Am uitat să spun că la cununia de la Starea civilă mama Vioricăi a bătut-o pe fată, pentru motivul că s-a culcat cu mine fără să fie cununată. Până la urmă, la orele 24 din noapte, a venit după mine și m-a dus acasă la ei. Restul nopții, Viorica a gemut, după bătaia încasată.

A venit petrecerea. La nuntă a venit și Nusii, împreună cu mama sa. Asta a fost în luna martie 1938. A doua zi, mergând la plimbare, cu Viorica, dânsa m-a luat la braț, lucru nou pentru mine. Și ne-am întâlnit cu Clara Dukret. Clara, cum era zurlie, mi-a spus:

– Servus, caposta! Să fi văzut pe soția mea ce scenă de gelozie și ce observații mi-a făcut.

– Cel! Acum ești însurat. Ai terminat cu fetele.

Eu i-am dilit o palmă de am trezit-o la realitate. Pentru palma aceea m-a muștrătat conștiința toată viața, dar numai pentru palma aceea. Pentru celelalte palme, nu.

A doua zi, seara, mi-a luat caseta cu corespondența. O mică valiză în formă de casetă în care se afla corespondența mea cu Mina Cerbu, cu Ionescu Gh. și de la alte fete. Cele mai frumoase amintiri ale adolescenței și tinereții mele și mi le-a rupt, fără să știu eu. La fel și pe așa-zisul Feurdean al ei.

I-am amintit de cuvintele spuse înaintea căsătoriei cu privire la gelozie și la supărarea ce mi-a făcut-o și i-am amintit că eu nu am rugat-o să rupă fotografia lui Feurdean, așa-zisul comisar din Timișoara. Și nu am să-i iert distrugerea scrisorilor în care era cuprinsă adolescența și tinerețea mea. De atunci m-am simțit nenorocit și mi-am adus aminte de cuvintele primarului Petras și a șefului postului de jandarmi, plutonierul major Mogos. Am văzut că m-am nenorocit. Dar m-am nenorocit.

A început cu scene de gelozie. Fiecare vorbă a ei era o minciună. Avea pretenții care o depășeau față de pregătirea ei. Prima minciună:

– Dragă Viorica, ce pregătire ai?

– Am opt clase elementare.

– Bun! Unde-i hârtia, că poate ți-o trebui în viață?

– Nu o am! Dar te poți duce la Școala din Tăuți să o scoți.

Mă duc, în altă zi, la directorul Pap și îi cer certificatul de opt clase al soției mele.

– Imediat, domnule Ganea! Și ne-am dus la școală împreună. Și a căutat matricola lui Pop Viola.

Îl văd pe director că zâmbește ironic și îmi spune că asemenea certificat nu mi-l poate da pentru faptul că soția nu avea decât o clasă primară și că dânsul nu poate da certificat pentru clase care nu figurează în foaia matricolă.

M-am dus acasă și m-am simțit și mai nenorocit. Locuiam în căsuța din curte. O căsuță nenorocită, mică, de te aplecai când intrai.

– De ce m-ai mințit, măi fată?

– Păi, să vezi... că așa, că pe dincolo. A început maltratarea mea de către soacră și de către cumnatul Ștefan.

– Măi, regățeanule! Ai crezut că te bagi în avere? Asta-i a noastră. Du-te de aci. Ai venit din regat să-mi iei fata?

Viorica era calul lor de bătaie. Ștefan era un puturos și un leneș. Făcea pe crâșmarul, iar soră-sa, adică Viorica, le era slugă. Asculta de ei orbește și executa poruncile lor, întocmai.

Ea a început să lupte, alături cu mine, contra lor. Se bătea cu bețivii pentru ei, ceea ce eu am oprit-o.

Primul salariu ce i-am dat a fost 500 lei. Dacă îmi trebuia un pachet de țigări PLUGAR, trebuia să-i plătesc lui Ștefan. Dacă îmi trebuia o juma de litru de vin, la fel. Plăteam cu bani. Grădina era frumoasă, dar nu o lucra nimeni. Creștea iarbă frumoasă și fânul ce se făcea din cosit îl vindeau și banii tot la Ștefan în buzunar intrau. Eram săraci și exploatați de mamă-sa și de fratele ei. A vândut căsuța și ne-am mutat în grajd, fără uși, fără ferestre. Toamna era frig, iar noi înghețam în grajd. Printre actele ei am dat de un carnet de servitoare cu fotografia Vioricăi. În cap avea o bască albă. Mi-a fost milă de ea. Am înțeles că-i copilul nimănui și trebuie să o apăr.

Eu lucram la Valea Roșie, la atelierul de tâmplărie. Într-o zi, cineva îmi dă un pistol ruginit, dar puteai să împuști cu el. Duc pistolul acasă și-l pun în sertarul mesei, în crâșmă. Vine plutonierul major Mogos la crâșmă și soacra mea scoate revolverul din sertar și-l dă jandarmului zicând:

– Uite la cine am dat eu fata! La tâlharul de regățean. Uite, poartă arma la el și o ține la mine în sertar!

Mogos a luat pistolul și a zis:

– Hai, domnule Ganea, cu mine la post!

Pe drum îmi dă arma și îmi spune să o arunc dracului și să mă feresc de familia Popoaiei, că sunt periculoși.

Deci, a avut dreptate Mogos când mi-a spus să-i dau pace fetei boctariței.

Am venit acasă și i-am băgat soacrei pistolul sub nas. Și numai așa am putut-o intimida. Ne-am căutat casă și ne-am mutat pe strada Zorilor, la Rojico-neni, în Baia Mare. Acolo, am făcut un dulap modern de bucătărie. Mai avea Viorica un dulap de haine și un pat. Masă am făcut eu. Aveam scule și am făcut mobilierul necesar.

Când aveam timp, ne mai duceam în Tăuți. Toamna am luat în antrepriză un lot cu castane, tot pe la Tăuți. Am muncit cu Viorica la cules, la bătut cu prăjina. Le-am strâns grămadă. De, eram săraci. Îmi era milă de ea, cu pantofii ruți, cu niște hăinuțe ca vai de capul ei. Eu, de asemenea, dezbrăcat. Am muncit pe rupte, la castane. Le-am strâns. Am făcut două grămezi și urma să venim cu căruțele, să le cărăm acasă. Viorica ar fi urmat să facă comerț cu ele, la Timișoara.

Ștefan ne zice că stă de pază, iar noi să mergem acasă și cum se face dimineață să le cărăm, fiecare, acasă.

Dimineață ne sculăm și când ajungem pe câmp, ia castanele de unde nu-s. Le cărase Ștefan cu mama sa la Tăuți, împreună cu partea noastră. Plouase noaptea. Ne ducem acasă la Ștefan. El iese cu furcoiul. Viorica, cu pantofii ruți de îi ieșeau degetele pe-afară. Aveam la noi două sticlute cu amoniac a o sută grame și i le-am azvârlit în ochi, ca să nu ne omoare. Așa am scăpat Viorica și cu mine de bătaie. Mai târziu, după ani, am fost acuzat de Viorica că din cauza mea a murit mă-sa, dar ea îi dăduse cu amoniac. Eu i-am dat lui Ștefan, de s-a dus urlând, cu furcoiul în mână, pentru că amoniacul nu omoară pe nimeni. Își face efectul și trece. Așa a urlat Ștefan și i-a trecut.

Deci, iată-ne și furați de munca noastră. A strigat soacra la mine:

– Ce, tâlharule de regățean! Trebuie să plătesc trei mii de lei pe care i-am luat de la avocatul Pop Ionel, bani cu care ți-am făcut nunta!

Atunci, am aflat cum au făcut nunta. Am fost mințit, a doua oară. Am fost înșelat și îmbrobodit ca un papă-lapte. Unde ești tu, elevă, în uniforma aceea, de liceu, la care visam să-mi fii soție? Unde ești Șoricule, să vezi în ce harababură am intrat. Peste zeci de ani și băiatul meu, dr. Ganea Mihai, a fost prins și îmbrobodit, ca un papă-lapte, așa cum am fost eu de mama sa.

Ei, dar să revenim la subiect. Ajunge pe astăzi, 28.09.85, orele 21. Este frig și plouă. Măine, mai departe, că-i duminică.

Astăzi este duminică, 29.09.1985. Este ora 11:48. Soția este dusă la biserică, ca de obicei. Sunt acasă cu Adina și a venit și Oana, fetița doamnei Stela, și se joacă amândouă în camera cu păpușile. Mă gândeam, mereu, la mama și la Gică. Totuși, mi-am dat seama că eu, în Vechiul Regat, n-am să mai vin niciodată. Ca să locuiesc acolo.

Deci, iată-mă între străini, cu o soție a nimănui, care a muncit din răspuțeri ca să-și țină familia, adică pe mă-sa și pe Ștefan.

Nu la multă vreme, mama Vioricăi a murit de gripă, în brațele doctorului Sent Miklos. Și la înmormântarea ei, Ștefan a căutat să ne belească de bani. Nu-mi amintesc dacă noi am luat parte la înmormântare.

Au venit evenimentele cu Adolf Hitler. Ocuparea Danzingului. România în alarmă. Au început concentrările. Viorica s-a dus la ing. Marin Ioan în audiență și l-a rugat să înceteze persecuția mea. Să mă ajute să avem și noi leafa mai mare. Marin, inginerul, a rămas mirat că eu m-am căsătorit și, într-o zi, când mergeam pe jos, de la Valea Roșie spre Tăuții de Sus,

înainte de a ne muta în Baia Mare, pe când trecea cu mașina la Baia Sprie, a oprit mașina și m-a luat și m-a dus acasă în Tăuți.

Am primit ordin de concentrare și am plecat în armată, la București. Ajungând la București, am avut noroc că am stat două zile și nici nu am îmbrăcat uniforma militară, că mi-au dat drumul acasă.

S-a mai dus Viorica la directorul Marin ca să aranjeze să fiu mutat la Uzinele Metalurgice din Firiza de Jos.

Am uitat să amintesc că atunci când Viorica s-a dus cu mine la Ștefan pentru castane, s-a îmbolnăvit. Avea temperatură, delira, era pe moarte. Eu, disperat, cum ardea toată, din cauza temperaturii, am luat un cearceaf ud și i l-am pus pe pielea goală. Am înfășurat-o și până dimineață și-a revenit complet.

Am făcut serviciul la Valea Roșie din 15.06.1937 și până la 17.12.1939. În dimineața zilei de 18.12.1939, m-am prezentat la Uzinele Metalochimice din Ferneziu, la atelierul de tâmplărie de unde plecasem. Toți s-au bucurat. Și eu, la fel. Când a venit inginerul Sima Nicolae în control, la atelierul de tâmplărie, a dat cu ochii de mine și imediat m-a luat și am fost numit supraveghetor la prăjirea metalelor pe ploaț.

Deci, iată că visul meu s-a împlinit, dar era prea târziu. Am luat în primire serviciul și am avut grijă ca să fac treabă. Pe atunci se prăjea mata afară. Se făceau paturi de lemne și pe deasupra se așternea mata. Lua foc sulful, ieșea un gaz că îți tăia respirația. Era unul Ralenschi, un absolvent al Școlii Superioare de Arte și Meserii, care era un lingău de fund. Tot mă pândeau și muncitorii mi-au spus că acela pârâște la inginerul șef. Eu, de frică, când l-am văzut că vine în sectorul meu, l-am fugărit și am aruncat cu un lemn după el. De atunci, nu a mai venit și am fost lăsat în pace să-mi prestez noul serviciu.

Viorica a născut o fată care a trăit cinci minute. A venit pe lume cu picioarele afară. Viorica s-a aflat

între viață și moarte și a fost asistată de doi medici de la Casa Cercuală. A fost o naștere foarte grea. Fata era foarte frumoasă și a murit nebotezată. Am înmormântat-o în cimitirul de la arena de fotbal și avea cruce. Pe cruce era scris Ganea Maria.

Viorica, soția mea, era o femeie curată și harnică. Nu avea timp să umble la nimeni. Veșnic avea de lucru, însă eu nu eram fericit. Veșnic mă temeam de femei. Nu puteam să salut nici o femeie. Totdeauna mă prindea de braț și se uita în ochii mei când salutam pe femeia respectivă. Când veneam acasă, trebuia să îngenunchez în fața crucii făcută de mine dintr-un lemn de cireș, frumoasă și lustruită negru, și să jur că nu m-am culcat cu femeia respectivă și că nu am avut nimic cu ea. După care urma bătaia. Ea deschidea geamul și striga:

– Săriți, oameni buni! Mă omoară tâlharul! Cum a venit de la curve.

Eu încetam ca prin farmec cearta ca să restabilesc liniștea în casă. Iarăși ieșeam cu ea în stradă și iarăși la braț. Și mergeam cu capul înainte, întocmai ca un cal înhămat, când îi pui clapele la ochi, ca să vadă înainte și numai înainte.

Ajunsesem, când ieșeam și întâlneam colegele de serviciu, să merg cu capul drept înainte. Vedeam viața mea prin ochii calului înhămat. După ce se linișteau lucrurile, o luam cu frumosul:

– Măi, fată! De ce mă chinuiești? De ce ne chinuim? Că până la urmă bine n-om ieși. Până la sfârșit...

Prin gelozia ei stupidă, Viorica înțelegea că bărbatul este o pasăre pe care femeia are dreptul să o țină în colivie, să-i ia libertatea. Pe unde mergeam, de unde veneam, numai de la femei veneam. Ea stătea de vorbă cu bărbați, cu unele femei, se simțea bine și când intra în casă schimba foaia, schimba fața.

Rămase gravidă cu Mihăiță. Atunci mai tare mă gelozea și avea prostul obicei de a-și baga nasul în atribuțiile mele de serviciu. Acum eram supraveghetor.

Lumea îmi dădea atenție. Se uita altfel la mine. Toți erau fericiți, numai eu nu.

Dacă am văzut cum merge treaba, am luat-o și eu razna. Am început să mai sar și eu pârléazul din când în când, că tot acea omenie am avut-o. Nu-i vorbă, aveam și muștrări de conștiință, dar... tot mereu ferind-o să nu să n-aibă copii, de..., eram tânăr, mai voiam să mai dau și în plin. Chiar acum, la bătrânețe, îmi pare rău că nu te alegi cu nimic. Cu ce te alegi? Cu câteva clipe de voluptate și cu remușcări, cu păcate, că vii murdar în sânul familiei.

Viorica avea și părți bune pe lângă cele proaste. Era sociabilă cu soțiile funcționarilor. Nu cu toate. Știa să le lingusească, știa să țină la demnitatea ei de soție de supraveghetor și aspira la soție de funcționar tehnic, plătit lunar. De ce această pretenție? Pentru că, pe atunci, funcționarii aveau mai multe avantaje față de ceilalți supraveghetori, care erau trecuți pe statul de plată al muncitorilor. De asemenea și pe dreptate se simțea înjosită de către celelalte soții de funcționari, care erau plătiți cu leafă lunară și aspira și ea, la fel ca mine, să fiu funcționar tehnic, cu salariu lunar, întrucât pregătirea mea școlară era superioară față de unii funcționari cu salariu fix, lunar. Își ținea demnitatea și onoarea. Era respectată, întrucâtva.

Era prietenă cu doamna Hutira, cu doamna Butaru, cu doamna Dragoș. Chiar ne făceau și vizite. Deci, avea și părți bune. Dar gelozia ei mergea mai departe. În unele cazuri lua hotărâri pripite, fără să se gândească la urmări. În fața ei, femeile erau, în majoritate, curve. Numai dânsa era cinstită.

Astăzi, când scriu, este luni, 30.09.85, orele 18:38. Afară-i frig. Soția este în oraș, la magazinul MARAMUREȘ. Eu stau în casă cu Adina și scriu. M-am uitat în oglindă și sunt urât și bătrân. Ce-i omul? Nimic. Te naști, trăiești, indiferent cum trăiești

și la urmă... adio viață și un praz verde. Ei, dar să mai scriu ce îmi vine în minte.

Am terminat cu tâmplăria, deocamdată. Era în anul 1939. Cam prin luna august. Primesc ordin de chemare și am plecat la București. Ordin de mobilizare, pe loc, nu am avut. Și am plecat la Regimentul 1 ACA. Centru de Instrucție.

Iată-mă plecat în armată. Iată-mă și mobilizat. Am fost vărsat la Regimentul 5 ACA Sibiu, pe urmă la Brașov și, iarăși, în București. Mai detaliat. Primind ordinul de chemare, m-am prezentat la București, Reg 1 ACA, lângă Ghencea. Între timp, rușii au ocupat Basarabia. România a intrat în război alături de Germania. Adolf Hitler a aprins, în Europa, focarul, declanșând războiul contra Rusiei.

Un nebun care voia să schimbe rasele umane în una, ariană. Prin programul lui voia să supună toată Europa, declanșând al II-lea război mondial. Bine a zis, cine a zis, că la omul sărac i se stinge până și lumânarea, în biserică. Așa și eu, numai concentrare și mobilizare mi-a mai trebuit. Viorica era supărată foc.

CAPITOLUL 8.

Eroii de la Odessa

Azi este marți, 01.10.85. Am fost în cimitirul de pe strada Horia și am adus ultimul omagiu doamnei Mesalea Elena, fosta locatară a blocului 3, scara A, parter, din strada Neptun numărul 3/1. A decedat sâmbătă, 28.09.85, dimineața. Săraca, a cam băut, dar... de, moartea vine cu ceva.

Și cum spuneam. Toți colegii mei aveau mobilizare pe loc, iar eu, nu. De, Ganea ghinionistul. Ei primeau lefuri grase, iar eu pe jumătate. Dar eram omul datoriei, care trebuia sacrificat pentru apărarea patriei.

A venit Tratatul de la Viena. Ardealul a fost ciotit, iar Baia Mare, împreună cu uzina unde lucram, a căzut la unguri.

Între timp, m-am mutat pe strada Vasile Lucaci, azi strada Baia Sprie, în casa unde șade acum prof. Contra, care are o femeie, de a venit unul de pe stradă și a futut-o, fără ca ea să știe cine a fost. Acolo am stat în ultima vreme, înainte de cedarea Ardealului.

A fost cedat Cadrilaterul la bulgari. Rușii ne-au luat Basarabia. Eram în București și mă uitam la refugiații basarabeni cu milă, fără să mă gândesc că voi urma și eu în pribegie. Unde ședeam, aveam camera de la stradă. În prima locuia domnul Peta, care stătea în concubinaj cu Ilonca-neni. Erau niște români maghiarizați și foarte periculoși. Ascultau Radio

Budapesta și râdeau și băteau din palme că «se rupe surumbăul și vin honvezii, unguri».

În preajma tratatului, eram consemnați în cazarmă. Deodată se aude: «Ardealul a fost rupt de la patria mamă».

Familia mea era în Ardeal, în partea care se cedase Ungariei. Mi-au dat drumul să merg acasă, să vin sau să rămân. Am venit îmbrăcat militar. Puteam veni și înarmat. Nimeni nu mi-a mai avut grija. Era ordin. Și am luat trenul de la București spre Oradea. Parcă și acum văd. Lumea agitată, un du-te-vino, cu trenul. Unii mergeau acasă, români plângând, din celălalt vagon se auzeau cântece de bucurie ale ungarilor, cântând și dansând «Ciardaș», bătând din pînteni și cu palmele pe carâmbul cizmelor, pocnind din degete.

Între timp, Viorica născuse pe Mihăiță. Era cam de două săptămâni. Sugea. Ungurii își făceau de cap, dar discret. În fine, am ajuns în Baia Mare. M-am prezentat la uzină, după ordine.

– Domnilor! Direcțiunea din Baia Mare s-a mutat la Zlatna. Tot personalul care voiește a veni în România să se prezinte la Zlatna, pentru noi ordine și repartizare în serviciu. Unii plecaseră înainte. Itinerarul Baia Mare-Alba Iulia-Zlatna.

La București a luat ființă Comisariatul refugiaților din Ardeal.

Am primit bani de la uzina din Ferneziu, un salariu plus lichidarea, și m-am imbarcat, cu familia, pe trenul de marfă în care era plumbul încărcat. Deasupra plumbului era o mașină, un fel de ladă deschisă. Acolo ședeam înveliți, cu copilul mic, nebotezat, și femeia încă leheză. Era cam frig. De mâncare, «ciuciu». Ungurii nu ne-au mai dat. Se formaseră gărzi de menținere a ordinii.

Trenul înainta încet, stătea mult prin gări. Mergeam prin porumbiști și coceam porumbul și mâncam. Am făcut vreo două zile până la Apahida. Eram morți de foame. Peste tot, închis. Mureai de foame cu

banii în buzunar. Trenul cu care m-am refugiat era păzit de armată. Am văzut un colonel ieșind de la o casă, cu o strachină de mâncare în mână și cu un codru de pâine. Am stat în Apahida câteva ore. Viorica spăla scutecele de la Mihăiță și le întindea să se usuce la soare. Luam, pe unde ședeam, apă, din stații, cu cele două găleți ce le aveam asupra noastră. Tot auzeam pe soldați zicând că la Câmpia Turzii se va da de mâncare celor ce se refugiază și, într-adevăr, când a intrat trenul de marfă în gara Câmpia Turzii, ne-au primit surorile de cruce roșie, cu încurajări, cu pâine și cârnați. După atâtea zile de răbdări prăjite, iată-ne sătui, că puteai să împuști pureci pe burta noastră. Ne-a fost și rău, că am mâncat cu lăcomie.

Când am ajuns în Teiuș, îi zic Vioricăi să vorbească ungurește cu localnicii în timpul cât stă trenul în gară. A plecat la o prăvălie și a servit-o, dacă a vorbit ungurește. A fost servită și cu ceva băutură, ca să ne mai încălzim. Copilul, adică Mihăiță, era în cărucior.

De la Teiuș trenul a plecat spre Alba Iulia. Acolo am făcut transbordarea pe trenul mic, linie îngustă, Alba Iulia-Zlatna.

Am ajuns în Zlatna, cu bruma ce aveam pe noi și am stat în gazdă, lângă uzinele Zlatna, la Silvia a lui Gligor, o femeie bătrână și foarte cumsecade.

Eram în anul 1940. Mihăiță se născuse la 3 august 1940. Am stat în Zlatna din 1940 până în 1942. La Zlatna se mutase toată direcțiunea MINAUR de la Baia Mare. O parte rămăsese la Baia Mare și unii dintre funcționari, cum a fost Bănescu Anastasie, când s-a cedat Ardealul la unguri, începuseră să nu mai știe românește. Auzeam și noi, că dacă cineva i se adresa cu câte o întrebare în românește, el răspundea:

– Kirem? Nem tudom romano!

Știe dracu' ce a făcut, ce a dres, că l-au azvârlit ungurii din slujbă, după cum se auzea, și a ajuns

refugiat și el, făcând pe marele român, iarăși. Cum se zice, întorcea haina după cum bătea vântul.

La Uzinele Zlatna inginer-șef era Rășcanu. Un om bun, bolnăvicios, care fuma foarte mult.

Între inginerii care erau la Ferneziu, mai era și ing. Haba. Un evreu. Și acela era dat naibii. Era un lingău de fund. Și lui și lui Bănescu le-au dat ungurii cu piciorul în cur.

A preluat, de la Rășcanu, șefia, ing. Sima Nicolae, refugiat de la Ferneziu. Când m-a văzut și pe mine la Zlatna, mi-a zis:

– Dumneata ce cauți aici. Și dumneata ai venit?

Eu i-am zis că sunt român și i-am urmat pe români. N-a zis nimic, dar mi-a picat foarte rău felul cum m-a primit.

Acum eram încurcat și cu armata. Dacă rămâneam la unguri, nu mai eram supraveghetor și mă trimeteau pe front. Dacă nu mă prezint la regiment, sunt dezertor. Oricum o întorceam, tot rău îmi ieșea. Toți erau angajați la uzinele Zlatna, numai eu eram în armată. La datorie, cum s-ar zice. Eram foarte nenorocit pentru că eu trebuia să-mi apăr țara luptând, iar ceilalți erau mobilizați pe loc. La uzinele Zlatna.

Am plecat la București, la Comisariatul Refugiaților din Ardeal. Primeam, mereu, bani. Eram, fiecare, cu fișe. Am primit și stofe de haine. Am încercat să fiu lăsat la vatră. Dar... Doamne ferește, era nevoie de mine. De, eram la aviație, la antiaeriană. La guvern erau legionarii.

Am venit cu Viorica și cu Mihăiță. Avea trei săptămâni. L-a botezat Leonida și cu Gică, în București. Viorica se îmbolnăvise și a fost internată la spitalul Colțea. Mergeam la cantina legionarilor. Era patroanată de doamna Mareșal Maria Antonescu. La masă, se cânta:

Garda, Căpitanul,
Jale multă-n țară
Se preschimbă-n șoimi de fier
Căci puhoiul de jidani

Garda, Căpitanul
Au ajuns la noi stăpâni
Și Arhanghelii din cer etc. etc.

Pe pereții cantinei era portretul Mareșalului Antonescu.

Pe Calea Victoriei începuseră să apară invalizii de război. Eroii de la Odessa. Cu un picior, în cârje. Maiori, căpitani în uniformă, cu gradul respectiv, în formă de unghi, la capelă, și ce mândri se simțeau. Astăzi, când scriu, îmi este silă de prostia lor. Încă erau mândri că sunt ciungi.

Pe Mihăiță, cu cărucior cu tot, îl luau studentele legionare. Îl spălau, îl curățau, îl ștergeau la fund. Arăta, înzorzonat și elegant, ca un prinț, din cei căcăcioși. Noi stăteam și mâncam la masă. Mâncarea era bună și curățenie. Mi se pare că în anul 1940 a fost cutremur. Viorica, dacă nu avea bani și mergea cu trenul, când venea controlorul să-i ceară biletul, spunea, pur și simplu:

– N-am!

Îi făcea proces verbal, îi cerea adresa și ea zicea:

– Statul mi-a luat bărbatul! L-a mobilizat. Merg la Regimentul 1 Artilerie Antiaeriană, că n-am unde sta.

Tot cu Mihăiță după ea.

Refugiații din Ardeal erau foarte ocrotiți, iar Viorica profita de faptul acela și se plimba cu copilul. Ne mutasem, provizoriu, în București. Ni s-a dat locuință la Hotelul Lido-Veneția, de pe Bulevardul Principesa Elisabeta.

Ne-am mutat la hotel. Gratis. Aveam bilet de voie permanent. Bani promisem de la comisariat. Într-o zi, când am venit de la cazarmă, Viorica venise cu o poală de bani de la Ministerul Apărării Naționale. S-a dus cu Mihăiță în brațe, pe acolo, pentru desconcentrarea mea, ca să rămân acasă, la Zlatna. Eu făceam cerere să fiu desconcentrat, că sunt refugiat și trebuie să-mi refac casa. De ce nu suntem lăsați la vatră, ce căutăm noi în Basarabia? Tot mă gândesc:

- Cum dracu' am avut curaj să vorbesc în felul acela?

Dacă s-ar căuta cererile mele adresate Mareșalului Antonescu, cu siguranță că s-ar găsi la Arhivele Consiliului de Miniștri din vremea aceea. Bineînțeles, dacă ele mai există. Degeaba umblam eu ca să scap de mobilizare, Comisariatul Refugiaților din Ardeal îmi spunea că trebuie să ne apărăm țara. Ca să scape de mine, cei de la regiment m-au vărsat la Regimentul 5 A.C.A. din Sibiu.

M-am prezentat la Sibiu, în anul 1941. În aceeași curte era și Regimentul 35, Artilerie Terestră. Colonelul nostru, comandantul regimentului, era un om foarte bun. Pe vremea aceea, se bătea în armată, însă la noi, nu. Șeful mobilizării era căpitanul Teodorescu. Un om al dracului. Și lui i-am spus să mă lase la vatră, dar fără rezultat.

Vioricăi i-a părut bine că sunt mai aproape de Zlatna, însă eu tot mobilizat eram. Colegii mei încasau lefuri grase, iar eu îi apăram, slujind patria, cu salariul de 50%. Ei se ghideau, iar eu eram un material prețios pentru carne de tun.

Mulți refugiați din Ardeal și-au lăsat oasele în fața Odesei. Totuși, bunul Dumnezeu m-a ajutat, că încă nu plecasem pe front. Eram în regiment la Sibiu. Orașul era frumos. Erau mulți sași și lângă regiment unul avea o cârciumă, unde servea o fată. Fata lui. O fată foarte frumoasă. Cu mine era și un caporal din Sorghiu. Un bărbat frumos și bun prieten cu mine. Fata s-a îndrăgostit de el. Nemțoaica discuta și cu mine. Ne împrietenisem și ne uitam la trupele germane cum treceau pe stradă, în marș, cântând nemțește.

Îmi aduc aminte că nemțoaica îmi spunea:

- Așa cum cântă, așa vor fugi mâncând pământul!

Nu-i putea suferi. Pentru ifosele lor arogante.

Se spunea că popa luteran a recomandat fetelor să se culce cu nemții, pentru demografia rasei ariene.

Într-o zi, prietenul meu, caporalul, a fugit cu nem-
țoaica acasă la părinți, unde s-au căsătorit. Și el o
iubea grozav.

Mâncarea, la regiment, era mai bună decât
acasă și mai consistentă. Colonelul Racoltea, că așa îl
chema pe colonel, nu admitea ca soldații să fie bătuți
și de aceea a dat ordin, la pluton, ca orice oștean care
are o doleanță, cu bătaia, să nu mai iasă la raport pe
cale ierarhică, ci direct la el, la cabinet să se ducă și
să raporteze.

La Regimentul 35 Artilerie, ofițerii băteau solda-
ții și am văzut cu ochii mei un ofițer, călare pe cal,
bătând un oștean cu cravașa. Nu am să uit o întâm-
plare trăită.

În regiment era un țigan cu numele Sandor, care
cânta frumos din acordeon. Într-o zi, cum mergea el
prin curte, cântând din acordeon, vine un maior din
Regimentul 35 Artilerie și-i ia acordeonul și îi mai dă
și un picior în spate. Țiganul imediat s-a dus la cabi-
netul colonelului și i-a raportat. Noi eram în aștep-
tare, prin apropiere, să vedem ce va ieși din asta.
Numai ce-l vedem pe colonel ieșind din cabinet cu
țiganul. Maiorul de la 35 venea spre Sandor, dar
Racoltea îl prinde frumușel de reverul hainei, zicând:

– Măi maiorașule! Ia adu-i tu armonica băiatului
ăsta și lasă-l în pace.

– Să trăiți! Domnule Colonel! Face gălăgie prin
curte și atrage atenția oștenilor de la teorie.

– Măi, maiorașule! Azi, mâine, plecăm cu băieții
pe front și dacă te vei purta așa, primul glonț va fi al
tău. Să nu uiți lucru ăsta!

Colonelul Racoltea era înțelegător și îmi dădea
mereu permisie și concediu, câte 30 zile, să mă duc
să lucrez la uzină.

Lucram la atelierul de tâmplărie de la uzinele
Zlatna. Ing. Sima avea ce avea cu mine. Eu știam de
unde bate vântul. Mă rugam, mereu, să fiu lăsat la
vatră.

Când am plecat din Baia Mare la Zlatna, averea se vânduse și Viorica a primit 17.000 lei, partea ei. Mie mi-a cumpărat un stilou Pelikan, cu 600 lei. Erau scumpe, pentru că penița era din aur 14 carate. Și o pălărie. Atât și nimic mai mult. Cu restul s-a îmbrăcat Viorica, ca o prințesă. Și totuși, peste ani, mi-a reproșat că i-am mâncat banii.

Mihăiță creștea. Era un copil frumos. Noaptea dormea în căruciorul lui.

Deci, din banii aceia, i-am cumpărat o poșetă, cu 1500 lei, din piele. Modelul acela nu l-am văzut nici peste ani, dar nici în zilele de azi. Era un model foarte frumos și când a văzut-o căpitanul Teodorescu, cu pălăria aceea de fetru pe cap, s-a uitat la ea chiorăș. Era un sistem de pălării după modelele fetelor din pension, de la Paris. Avea bordurile mari și o aranja de minune.

Căpitanul îmi spune că nici nevastă-sa nu are asemenea poșetă. Să fac armata mai departe. Ca să scape de mine, porcul de căpitan, m-a transferat la Reg. A.C.A. din Brașov, într-un detașament ce urma să plece pe frontul din răsărit.

Bunul Dumnezeu, care nu doarme, a făcut ca în ziua când eu călătoream, cu trenul, de la Sibiu la Brașov, să vină Viorica la Sibiu, la regiment. Și când a aflat că eu sunt în drum spre front, cu detașamentul care a plecat din Sibiu, noaptea, prin Făgăraș, la Brașov, a mers la colonelul Racoltea și i-a spus ce a făcut căpitanul Teodorescu cu mine. Acesta a luat telefonul și a vorbit cu Brașovul, ca imediat sergentul t.r. Ganea Nicolae să se înapoieze, cu primul tren, la Sibiu.

Am ajuns ziua la Brașov și m-am prezentat la regiment. Ne-a luat în primire. Și cum ședeam prin curte, amărât și plin de jeg, vine un furier de la cancelarie și mă întreabă:

– Domnul sergent? Uite aici foaia de drum. Imediat pleci la Sibiu ca să-ți iei biletul de concediu și să pleci la Zlatna.

Eu eram amărât și m-am bucurat. Ca prin farmec mi-a trecut oboseala și... mâină, băiete, înapoi, în gara Brașov și urcă-te în trenul de Sibiu și a doua zi am ajuns la Sibiu, unde mă aștepta biletul de concediu de 30 zile.

Colonelul spera că în felul acesta cei de la uzină mă vor trece pe tabel pentru mobilizarea pe loc, la Uzinele Zlatna.

Deci, bunul Dumnezeu îi ocrotește pe oamenii care se încred în el.

Mereu pistonam să fiu funcționar tehnic, plătit lunar. Mergeam și la București, la domnul director general, în audiență.

– Păi, să vezi, măi băiatule! Uzina trebuie să te propună. Dumneata nu prestezi serviciu la uzină! Dumneata ești mai mult în armată!

Am făcut cerere și la Mareșalul Antonescu. De peste tot, îmi venea, în scris, că pentru serviciile ce le fac Uzinei, nu pot fi încadrat ca funcționar tehnic.

Funcționarii lunar aveau multe avantaje, față de cei plătiți pe lista de plată a muncitorilor. Ajutor un salariu de Crăciun, un salariu de Paști și un salariu toamna, pentru aprovizionare. Locuință gratis. Curentul electric, gratis. Lemne pentru iarnă, gratuit.

Primeai stofe, prin cooperativă sau magazine. Primeai tantiemă anuală, pe care ți-o preda personal directorul general, în mâină. Era strict secret și nu știa unul de celălalt, cât a primit. Alocație pentru copii, alocație pentru soție. Celor cărora nu avea Uzina posibilitate să le dea locuință, le dădea, la salariu, spor de chirie.

Unde sunteți voi, vremurile acelea? Și când te gândești că, pe deasupra, eram și în război. Aliații axei Roma – Berlin. Pentru asta luptam eu și spuneam ofițerilor din armată că sunt neîndreptățit și asta nu-i logic, ca eu să-mi dau viața pentru ca ei să trăiască bine.

Când trecea anul, cei de la uzină îmi spuneau că Marele Stat Major nu a aprobat mobilizarea mea pe loc.

Înainte de expirarea concediului, a venit mama la Zlatna, să stea la mine. Eu m-am bucurat. Mai aveam două zile până să plec la Sibiu. Am plecat. Cum am spus. Ședeam în gazdă la Silvia a lui Gligor. Era o cameră mare, mobilată, și alta mai mică, unde gazda își ținea hainele și rufele curate. Între cele două camere era o ușă și un gemuleț, sus.

După ce am plecat, mama dormea în camera mică, iar Viorica în camera mare. Eu, la regiment, habar nu aveam de ce s-a întâmplat acasă.

La uzinele Zlatna era un funcționar cu numele Dobrin. Un curvar și jumătate, care, în lipsa mea, mi-a ținut locul. Mama s-a uitat pe gemuleț și i-a văzut pe Dobrin și Viorica în pat, iar căruciorul cu Mihăiță era lângă pat. Mi-a scris mama, adică Gică îi scrisese Vioricăi și eu, cu scârbă, am citit scrisoarea. Era o carte poștală. Dacă erau oameni serioși, ar fi tăcut chitic. Asemenea lucruri nu se transmit. Dar ce să-i faci? Fiecare cu capacitatea lui de inteligență.

Viorica a bătut-o pe mama și mama a aruncat cafeaua pe Viorica. Când am venit acasă, am întrebat-o pe gazdă și Silvia mi-a spus, râzând, ceea ce mi-a scris și Gică. Eu nu am dat atenție acestui fapt, pentru că pe mine porcăriile astea întotdeauna m-au lăsat rece. Am considerat întotdeauna că femeia are aceleași drepturi cu bărbatul, că și femeia este om și are libertatea și viața ei particulară. La fel și bărbatul are viața lui particulară.

A mai venit, la Zlatna, și Ștefan, fratele Vioricăi. Am vrut să-l bag în serviciu, la Uzină. Nu a stat mult. A plecat din cauză că se ocupa de contrabandă și trafic de trecere clandestină a persoanelor peste granița dintre România și Ungaria. Cum am mai spus. Nu-i plăcea munca și urmărea veniturile ilicite. Fără muncă. A dispărut din Zlatna peste două zile, pentru

totdeauna. Lumea spune că ar fi fost împușcat de unguri, pe graniță.

Să lăsăm, puțin, pe mâine. Astăzi este vineri, 04.10.85, este ora 19.07. Mâine mă voi ocupa de Alexandru, celălalt frate al Vioricăi. Azi este un timp frumos și cald. Pe mâine!

Azi, 05.10.85, e soare și cald. A venit fiul meu, dr. Ganea Mihai, cu mașina, din Tecuci, împreună cu, să zicem, viitoarea lui soție, ingenera Livia Chirilă.

Să mă ocup de Alexandru. Cine a fost Alexandru?

Alexandru era fratele mai mare al Vioricăi. El, iarăși, ca Ștefan, un vagabond care a părăsit țara, fugind în Polonia. Acolo a avut familie și, după ani, s-a gândit să vină în țară. Era în preajma ocupației Danzingului de către trupele germane. Ca să-și scape pielea, a venit în țară, iar autoritățile române l-au băgat la mititica, pe timp de doi ani.

Ne-a scris, am aflat de el și eu am făcut o cerere la Maiestatea Sa, Regele Carol, unde am arătat că mama sa este văduvă de război, nu are cu ce trăi și alte greutăți.

De la palat a venit răspunsul că i s-a iertat un an și mai are de ispășit doar unul.

Când s-a cedat Ardealul, a venit și Alexandru acasă. Tocmai când urma să ne refugiem și se vânduse averea lui Slovenschi. Un miner sărac, cu mulți copii. Hoțul de Ștefan l-a bătut și cu mișmașuri a pus mâna și pe partea lui Alexandru.

Acest Alexandru era un vagabond și un huligan de toată frumusețea. Când a venit acasă, a tras la noi. Locuiam pe strada Vasile Lucaciu, la Peter-bacii. Când a intrat în casă, Viorica i-a dat de mâncare, iar el, în loc să stea la masă, ca tot omul, ședea în picioare, cu un picior pe scaun și în poziția asta a mâncat.

Viorica, văzând obrăznicia lui, după atâția ani, văzând că Alexandru este același vagabond, țin minte cum chiar în seara aceea l-a dat afară din casă, să se ducă unde a dus mutu iapa și surdul roata. După ce ne-am refugiat nu l-am mai văzut, niciodată.

Am suferit amândoi, foarte mult, însă gelozia mergea înainte. Mă tortura, cu femeile, că îmi venea să mă strâng de gât, ca pițigoi. Mă simțeam încătușat. Nicidecum însurat. În casa mea era numai urgie, fără nici o veselie.

Am suferit foarte mult. Fiind bolnav, de nervi, sufeream și mai mult. Când mă rugam lui Dumnezeu spuneam:

– Doamne! Desparte-ne odată!

Toată viața mea a fost numai probleme. Mihăiță creștea. Era un copil frumos. Cu el, de mână, mă plimbam. Cu el, de mână, mergeam și la biserică. Câteodată fugea din curte. La fel ca Loredana, fetița doamnei Luci. Mereu îl aducea acasă soția primpretorului. Drumul lui era prin centru și în prin fața farmaciei.

Tot timpul, mereu, tot timpul, făceam cereri către Mareșalul Antonescu. Tot timpul, mereu, tot timpul, făceam cereri la București, la Direcția Generală din strada Bursei, la MINAUR, că acum era MINAUR, nu mai era RIMMA. Și mereu același răspuns: «Pentru serviciile ce le prestați, nu vă putem avansa funcționar tehnic».

Iată, deci, urmările din răzbunarea fostului meu profesor de matematică, ing. Ioan Marin. Fără să-i fi făcut nimic.

Pe ceilalți îi proteja. Le dădea și bani, cu împrumut, îi poftea și la el la masă, în timp ce eu eram Ganea. Culaie al tatii Siții din Oltenița. Culaie al tatii Siții, cel oropsit. Culaie al tatii Siții, al nimănu.

Rar când Viorica râdea. Iar când râdea mi se părea că soarele, în ziua aceea, strălucește și luminează mai bine. Dar nu ținea mult. Apăreau norii geloziei, care întunecau lumina soarelui.

Astăzi este duminică, 06.10.85. Orele 11,30. Afară-i cald și frumos. Lenuța a plecat la biserică, iar eu stau în casă cu Adina și cu Oana, fata Stelei.

Să continui cu însemnările mele.

Îmi amintesc că de la Silvia lui Gligor m-am mutat la altă gazdă. Între timp, îmi făcusem mobila. Strictul necesar.

Noua proprietăreasa, i-am uitat numele, știu că avea un corp de case în care nu locuia nimeni, dar care erau pline de ploșnițe. Aceste insecte scârboase erau cu duiumul. Chiar creșteau prin pereți și mai avea și șoareci, până-i lumea, care mișunau prin toată casa.

La uzină era un bătrân, Videan-Bacii, și îi povestesc și lui ce casă am, că-i plină de stelnițe (ploșnițe) și de șoareci.

– Lasă, domnule Ganea, că te scap eu de ele!

Și, într-adevăr, am scăpat. Am lipit la ferestre și uși hârtie, să nu iasă gazul de sulf afară și a luat de la uzină două jumătăți de butoaie, în care a turnat sulfură de carbon și i-a dat foc. Am închis ușa, am lăsat dulapul cu haine deschis și împreună cu Viorica și copilul, Mihăiță, am plecat pentru două zile și am dormit la Hotelul din Zlatna.

Gazda casei tot pândește pe după gard și era tot timpul în alarmă, ca nu cumva să-i ardă casă. Noi, cei de la uzină, râdeam să ne prăpădim din cauza aceasta.

Îmi aduc aminte că nu mult am stat la tâmplărie și am fost, din nou, supraveghetor la aglomerare. Ce-i drept, mai mult ședeam acasă decât în armată.

La aglomerare era un muncitor cu numele Coțofenei, care era un hâtru bun de glume. Într-o zi, vine șeful de post și stăm de vorbă cu el, pe la cuptoare. Asta a fost în cele două zile cât am stat la hotel. Șeful de post avea o cățea lup cu care umbla. Cum stăteam noi de vorbă, cățeaua s-a culcat mai încolo puțin.

Coțofenei, îl pune dracu', ia puțin bumbac muiat în sulfură de carbon și cum dormea cățeaua, că era un câine blând, îi ridică puțin coada și îi pune sulfură de carbon, apoi vine și el, chipurile, să stea de vorbă cu noi. Deodată, vedem cum cățeaua se scoală urlând și o ia la fugă drept spre gardul uzinei, pe care îl sare fără să-l atingă și fuge, înnebunită, spre deal. Șeful de post habar nu avea, pentru că numai eu văzusem ce făcuse Coțofenei și muream de răs, în timp ce el făcea pe seriosul.

– Mă, să știi că a turbat cățeaua. Am să o împuşc!

Sulfura de carbon își făcuse efectul și, mai târziu, câinele s-a liniștit, dar în Uzină nu a mai intrat de atunci.

A treia zi, când am deschis, în sfârșit, ușa, era un miros de sulf îngrozitor. Șoareci morți pe dușumea și ploșnițe căzute. Și a pătruns sulful și în perete. S-a bucurat gazda că i-am scăpat casa de ploșnițe și șoareci. Încercase dânsa să curețe casa, dar sulfura de carbon este un lichid dificil și foarte inflamabil și trebuie să ai experiență ca să poți umbla cu el, iar acel lichid numai de la uzină îl puteai procura.

Îmi amintesc că în echipă aveam un muncitor din Pătrânjeni, Cloanță Nicolae. Acest muncitor avea o nevastă foarte frumoasă. Gurile rele spuneau că era și cam rea de muscă. Îl muncea pe bietul Nicolae și ziua și noaptea. Când eram în schimbul de noapte, muncitorii se pândeau unul pe altul și când dormeau, atunci celălalt îi pune în dreptul sulei un tampon de bumbac, așa cum Coțofenei i-a pus cățelei și bietul om, de usturime, fuga la pârâu și își lăsa izmenele jos și își făcea vânt ca să se evapore sulfura mai repede. Era un răs de pomină. Interesant când Cloanță Nicolae mergea cu roaba încărcată. Pica jos de pe pod și rămânea acolo dormind pe material, de obosit ce era.

După terminarea concediului, am plecat, iarăși, la Sibiu. Și de acolo, căpitanul Teodorescu, șeful biroului de mobilizare, ca să scape de mine, m-a

vărsat, din nou, la București, la Centrul de Instrucție A.C.A.

Iarăși a venit Viorica la București. Avea unde sta. La domnul Nica, un oltean foarte bun, iar madam Nica îl iubea pe Mihăiță, că era frumușel.

De la Centrul de Instrucție am fost mobilizat și repartizat la Grupul de Comandă 7 A.C.A., în localul, adică în fostul local al Restaurantului ZISU din pădurea Băneasa, pe malul lacului Herăstrău. Acolo aveam cam vreo 20 elevi TR, art. 71 și 72 și vreo câțiva soldați de corvoadă.

Comandantul Grupului 7 ACA era căpitanul Francesco L. și un sublocotenent. Elevii TR 71, adică bacalaureații și cei cu facultate, mâncau separat, cu ofițerii.

Misiunea noastră era apărarea antiaeriană a orașului București. Aveam o masă lungă, pe care erau instalate 14 telefoane, care făceau legătura cu bateriile de la tunuri. Mai aveam un telefon al cărui fir era în legătură directă cu comandamentul german.

Toate telefoanele erau de tip companie. Aveam misiunea de a face gardă, de serviciu, la telefoane. Când avioanele inamice intrau în țară, suna telefonul de la comandamentul german. Când eram de serviciu, aveam o planșă cu harta țării. Mi se transmitea altitudinea, « x » cifre, unghiul de « y » grade. La repezeală, puneam rigla și calculam, în prelungirea liniei, unde găseam un punct la înălțime și, din minut, în minut, alte și alte puncte care, prin unirea lor, îmi dădeau traiectoria avionului și zborul lui.

Când pătrundea în București dădeam alarma la baterii și căutam, nu atât cât să-l doborâm, ci să-l împiedecam să lanseze bombe. Pe vremea aceea nu era artileria antiaeriană atât de dezvoltată, iar avionul, ca să lanseze bombe, trebuia să zboare plan. Nezburând plan, nu mai putea să lanseze bombe și se depărta. Dacă-l prindeam în baraj, avionul nu mai avea scăpare și-l dădeam jos cu tunurile antiaeriene Wickers Ø 75. Aveam și mitraliere antiaeriene.

Într-o zi, vine căpitanul Francesco L. cu o mașină de scris, a lui, personală, și îmi spune:

– Sergent! Până într-o lună vei ști să bați la mașină. Nu vei pleca în concediu și nici învoire nu vei mai primi. M-am pus pe treabă și în două săptămâni băteam la mașină binișor.

Lucram foarte mult la multiplicarea ordinelor și circularilor către bateriile din subordine. Îmi amintesc de un ordin prin care eram informați, de către Marele Stat Major, că au fost parașutate 18 rusoaice, foarte frumoase, care făceau spionaj în favoarea Rusiei și alte și alte chestiuni militare.

Țin minte că la Grupul 7 ACA ne vizitau multe fete, dintre care și nemțoaice. Era frumos, pe atunci, în grădina Băneasa. Fiecare din teriști avea câte una cu care mergea în dormitor și, atât la intrarea, cât și la ieșirea femeii din incinta Grupului, ne întorceam cu fața la perete, ca să poată veni sau pleca femeia de la noi. Altele așteptau afară, pe bancă, să le vină rândul. Când căpitanul avea vizită, era atât de bucuros, încât la terminarea travaliului ne întorceam cu fața la perete, râzând, din cauză că tipa era tânără și boșorogul de căpitan cam trecut.

Într-o zi, când ies afară, mă uit pe bănci la femei și când colo, ce-mi văd ochii, între ele și Viorica. Am râs. Și mă întreabă ea:

– Ce-i cu femeile astea, pe aici?

Eu, de colo:

– Sunt nevestele și logodnicele băieților!

Mă întreabă Viorica:

– Măi! A ta care-i?

– Niciuna!

A dat din cap și nu a zis nimic.

Ce-mi vine într-o zi. Scriu acasă, la Moldova, la familia Minei Cerbu. Și îmi scriu surorile ei că Mina este căsătorită și locuiește pe strada Dr. Felix, Piața Buzești din București. Având timp liber, m-am dus la adresa respectivă și m-am trezit în fața unei prăvălii de croitorie cu firma «Moise Achim». Intru în prăvălie

și, din întâmplare, vine Mina. Când m-a văzut, a rămas trăsniță. Eu, la fel.

– Dă-mi o guriță! i-am zis.

– Ce, ești nebun? Bărbatul meu este în cameră. Și, într-adevăr, a venit și el. M-a întrebat:

– Ce doriți?

A sărit Mina și i-a spus:

– Domnul dorește ca să știe cât îl costă un costum de haine.

Am plecat, pentru totdeauna, realizând că dragostea mea față de Mina a luat sfârșit.

Am tot făcut cereri la Direcțiunea Generală, m-am dus în audiență la directorul general, Marcel Georgescu, rezultatul era același: să mă propună Uzinele Zlatna, că ei nu au nimic de obiectat.

Din partea Uzinelor Zlatna, aceeași poveste.

Vine Viorica, într-o zi, la mine și îi arăt scrisorile ce le promisem la Grup. Și se supără Viorica. Face ce face și ajunge în audiență la generalul Vasiliu, comandantul forțelor aeriene și-i arată scrisorile de răspuns de la Direcția Generală, dar, mai ales, din partea Uzinelor Zlatna, din care reieșea că pentru serviciile ce le fac la uzină, nu mă pot avansa.

Fiind Viorica o femeie deșteaptă, a zis generalului:

– Domnule general! Spuneți dumneavoastră ce vor să zică Uzinele Zlatna? Că pentru serviciile ce le face soțul meu, nu poate fi avansat?

– Deci, iată, domnule general! Dacă bărbații noștri sunt mobilizați, Uzinele Zlatna nu-i pot avansa!

Generalul s-a mâniat și a chemat pe aghiotantul lui, colonelul Timuș și i-a arătat hârtiile venite ca răspuns la cererile mele.

Colonelul Timuș era cumnatul lui Bădiceanu, directorul minelor și uzinelor din Zlatna. I-a dat sarcina ca în termen de două săptămâni să fiu avansat ca funcționar tehnic, plătit lunar.

Colonelul Timuș, ce a făcut, ce a dres, că după audiența cu Viorica, iarăși am primit bilet de

concediu pe 30 zile și am venit acasă. Am fost mutat la atelierul de tâmplărie și gaterie în calitate de șef de secție atelier.

A apărut o circulară pe uzină cum că în data de... anul 1942 am fost numit șeful atelierului de lemnărie, dulgherie și gaterie. Am început să semnez condica de prezență a funcționarilor lunari. Până la numirea mea, șeful atelierelor era domnul Roman. Cu ocazia numirii mele, Roman a rămas numai cu șefia atelierelor mecanice.

Cu data de 15 februarie, anul 1942, am fost angajat ca funcționar tehnic, cu salariu lunar de 5700 lei, plus celelalte avantaje. Iată, în copie, numirea mea în funcția pe care am visat-o o viață întreagă.

MINELE DE AUR ALE STATULUI DIN BAI A MARE

M I N A U R

Societate pe Acțiuni

Direcția Generală, București I, Strada Bursei, 1

Dosar nr.92/1942

Domnului Nicolae Ganea, Supraveghetor, Clasa V, Zlatna

Avem plăcerea de a vă face cunoscut că în Ședința de la 11 februarie 1942, Comitetul nostru de direcție a aprobat angajarea dumneavoastră, cu începere de la 15 februarie 1942, ca Supraveghetor clasa V-a, cu salariu brut de bază de 5700 (cincimiișaptesute) lei lunar, precum și celelalte avantaje, în numerar, în vigoare la întreprinderea noastră.

Ing. MG/G.N./24. III. 1942

Director General
Marcel Georgescu

Deci, pe scurt, am venit acasă și am fost mobilizat pe loc la Uzinele Zlatna. Am suferit atâta, fără să știu de ce.

Unii oameni se nasc simpatici, vicleni, cruzi, ticăloși, tâlhari de haine, tâlhari de drumul mare, criminali etc. etc. etc. Eu m-am născut ghinionist. Și toate le-am suferit pentru că n-am lins curul nimă-nui, că pute. Și un lingău de cur cu ce se alege? Cu ce? Cu aia.

După un timp, am auzit că urma să plec la Exploatarea Minieră Roșia Montana și să iau în primire atelierele de reparații de la gura minei. Puteam să nu mă duc, dar mă săturasem și de militărie și de Uzinele Zlatna.

Nu-i vorbă, că în Zlatna nu era rău. Te urcai pe trenuț și în zilele de târg erai la Alba Iulia, 35 km. Aveai Sibiuul aproape. Luai trenul din Alba Iulia și mergeai direct la Sibiu, prin Vințu de Jos. Din Abrud luai trenul spre Turda, așa că Zlatna era așezată la intersecția acestor linii ferate care te duceau oriunde. Orașelul Zlatna nu era urât. Prin el trecea pâraul Ampoiul. Uzina era destul de mărișoară.

În incinta uzinei locuiau Munteanu Gheorghe, Roman, Băca Gheorghe, Radu Florian. Mi se pare că mai locuia și Drăguțescu, dar sigur nu știu. Mai locuia și Onea Paraschiv, un om tare de treabă, care m-a ajutat mult, ca să fiu funcționar tehnic. În Zlatna era și direcțiunea.

Îmi amintesc odată cum, înainte de 1942, venisem, în primele două zile, la Zlatna, încă eram cu armata la Sibiu. Nu știu dacă am povestit, dar mai spun o dată. Și cum zic, vin acasă și cum mâine trebuia să plec, la Sibiu, la regiment, îmi spune soția că n-are lemne de foc. Mă duc la domnul director Bădiceanu și îmi aprobă un car de lemne pentru foc. Eu mă grăbeam și m-am dus la circular să mi le taie. Îl ajutam pe om, dându-i lemnele așezate lângă circular. Cum mă grăbeam să mai cumpăr ceva din orașel, l-am dat pe omul de la circular de-o parte și am

început să tai eu lemnele. Și taie repede și taie repede, până când piulița de la axul cu colțarele unde se fixau lemnele pentru tăiat a ieșit din capăt și axul a deviat în mâna cu care țineam lemnul. Așa mi-a tăiat patru falange de la mâna stângă. Am căzut leșinat.

Domnișoarele Tregher mi-au dat coniac să beau și, la dispensar, m-au pansat. Viorica, când a dat cu ochii de lemne, pătate cu sânge, a presimțit ceva și a venit la dispensar, lăsându-l pe Mihăiță în grija nanei Silvia. Am primit o mașină și am fost transportat la spitalul din Abrud. Țin minte că la orele 24 fix medicii terminaseră de operat degetele de la mână. Am dormit în patul spitalului de la Abrud. În salon nu era nimeni și am dormit cu Viorica în pat. Propriu-zis operația nu m-a durut, dar după ce a trecut efectul anestezicului, m-a durut îngrozitor.

A trebuit să anunț Regimentul de ce mi s-a întâmplat. Am avut noroc cu omul de la circular, care a spus adevărul. Bunul Dumnezeu m-a ocrotit, că de nu era omul de față când mi-am tăiat degetele, eram considerat suspect și urma să fiu închis pentru automutilare, ca să nu mai fac armată.

Alt eveniment pe care am uitat să-l scriu a fost atunci când, încă eram la Reg.1 ACA București și venisem în permisie, 10 zile, la Zlatna. Nu știu anul. Cred că prin 1940-1941. La terminarea celor 10 zile de concediu, pornesc spre București, fără să știu ce s-a întâmplat în capitală. Am ajuns în Gara de Nord și când ieșim în stradă, tramvaie răsturnate, cai morți între hulube, căzuți în stradă, oameni și femei căzuți fără suflare, pe străzi. Am rămas noi, cei ce călătoream, mirați de cele întâmplate. Aflăm că țara este în revoluție. Legionarii erau în conflict cu guvernul lui Antonescu. Am mers pe stradă, fiind arestați de prima patrulă militară, puși în rând, cu mâinile pe cap, escortați de soldați, am fost conduși spre Palatul Președinției Consiliului de Miniștrii. Se spunea că

Mareșalul Antonescu ar fi la Președinția Consiliului de Miniștrii în Piața Victoriei.

Atunci mi-am dat seama ce va să zică o rebeliune în țară. Gloanțele îmi şuierau pe la urechi. Pe podul Izvor erau legionari pitiți, cu revolverele în mână și trăgeau în stradă. Trupele germane stăteau încolonate gata să intervină. Cădeau oameni și femei, pe lângă mine și, interesant, nu-mi era frică. A apărut un tanc și a tras în plină stradă și am văzut cum un coș de fabrică a sărit în aer, fiind lovit în plin de proiectilul tancului. Când am ajuns, cu escortă, în fața Președinției Consiliului de Miniștrii, se aflau acolo și patrule de la regimentul nostru de Artilerie Antiaeriană. Și era caporalul Cârcoreanu, care m-a recunoscut și ne-a pus într-o mașină de-a noastră, pe toți cei în permisie și drumul, în cazarmă, la Ghencea.

CAPITOLUL 9.

La Gura Minei

Să revin la subiect.

Toți cei de la uzinele Zlatna îmi spuneau să rămân pe loc, însă eu n-am voit. Eram funcționar tehnic, ca toți colegii mei și, ca atare, fiind și buiac, într-o zi, m-am suit într-o mașină de a uzinei și am plecat cu ea în recunoaștere spre Roșia Montana.

Am ajuns la Abrud. Am luat masa la «Detunata» și am plecat la Gura Minei cu mașina. Șofer era Vidičan, băiatul lui Vidican, cel care îmi curățise casa de stelnite și de șoareci, cu ajutorul sulfurii de carbon.

La Gura Minei am văzut casa în care urma să locuiesc și care mi-a plăcut. Era bună și pe deal. La Roșia Montana nu-i deloc șes. Nici cât să pui un ibric. Lângă casa exploatării, mai sus, era casa lui Costică, paznic la mină, iar lângă casa noastră, era văduva Jurja, care avea o fată tânără, Augusta, și mai avea doi frați. Erau foarte săraci și trăiau dintr-o mică crâșmă.

M-am dus pe șantier. Acolo era domnul Fetche Nicolae, care era provizoriu la Gura Minei, până avea să vină funcționarul de la Zlatna, adică eu. Era un mic atelier de fierărie, cu o mică forjă, unde se ascuțeau sfredelele. Ascuțirea se făcea și manual și mecanic. Mașina de ascuțit sfredele funcționa cu aer comprimat, ce venea de la un mic compresor acționat de un motor electric.

La dreapta, mai sus, pe deal, era dormitorul muncitorilor. Sus, la mină, erau birourile. Biroul şe-

fului minei, ing. Nacu, ajutat de ing. Ciolacu Vladimir. Un rus de pe vremea țarismului. Un basarabean. Conducătorul minei era domnul Lupu. Maiștri minieri erau Tura și Zlotineanu. Mai era și domnul Marcotan.

M-am dus la Zlatna unde am prestat serviciu mai departe la atelier. Am fost și ajutor al domnului Oanea Paraschiv, conducător pe uzină.

La convertizor se făcea cupru. Oamenii, în general, erau foarte buni și moții ne-au primit cu drag în mijlocul lor. Zlătneii, femei și bărbați, aveau un port frumos, românesc. Ampoul curgea prin mijlocul orașelului Zlatna. Pe ambele balustrade, veșnic, dar mai ales duminica și de sărbători, locuitorii Zlatnei, în costumele lor frumoase, stăteau și discutau.

Femeile, erau prietenoase, negustorii politicoși și manierați. Soțiile inginerilor îți răspundeau amabil la salut. Pretutindeni, te simțai bine. Seara, lumea se plimba prin oraș în special la gară. Când pleca sau venea «Mocânița» spre sau dinspre Alba Iulia, în gara Zlatna era un du-te vino fantastic. Mai ales duminica.

De multe ori mergeam cu Mihăiță în cărucior până la comuna Fenes, pe șosea, la plimbare. Era de doi ani și ceva, și reveneam, înapoi. Femeile din Fenes erau încălțate cu opinci, cu ciocurile îndoite. Se glumea pe socoteala opincilor. Ziceau, unii șugubeți, că de aceea au opincile ciocul întors, pentru ca femeia să se prindă cu mâinile de opinci atunci când își face nevoile pe câmp.

În luna noiembrie 1942 am sosit, cu calabălăc cu tot, în comuna Roșia Montana, în calitate de funcționar tehnic, la secția Gura Minei.

Șeful exploatării era ing. Rafiroiu. Birourile exploatării erau la Gura Roșie. De la Gura Minei și până la Șteampuri, erau vreo 6 km. De la Gura Roșie la Abrud erau 2 km. Era cam greu cu aprovizionarea. Pentru acest lucru era trăsura exploatării, care ni se punea la dispoziție atunci când ceream, pentru plimbare sau aprovizionare.

Minereul era transportat cu locomotiva electrică. Ieșea din mină și minereul încărcat era transportat la Aprabus, unde era maistru Benta Ioan, căsătorit cu fata lui Ungur, din Ferneziu. Era un om foarte bun, foarte inteligent, foarte prietenos și foarte ospitalier atunci când mergeai la dânsul în vizită.

Când am luat secția în primire, am sesizat unele deficiențe, cum a fost pichetul de incendiu. Pompa de mână era defectă, stingătoarele goale și găurite. Unele mici lipsuri, care pe parcurs urma să le remediez. Se zvonea că se va face un nou atelier de fierărie și ascuțit sfredele, lucru care, mai târziu, în cei patru ani cât am stat la Gura Minei, s-a și făcut.

Interessant era faptul că locuitorii din Roșia Montana trăiau de pe urma mineritului. Erau copii care toată ziua luau nisipul și cu ajutorul saitrocului scoteau două sau trei grame de aur pe zi. Majoritatea aveau șteampurile lor personale și aveau părți din mină care erau ale lor.

Șteampurile erau din lemn. Mergeau hidraulic. Prin Roșia Montana curgea un pârâu. Pârâul Roșiei. Adevăratul nume, dacă avea un nume, nu l-am știut și nici nu aveam interesul să-l știu.

În fiecare sâmbătă venea mașina de la banca din Abrud și plătea oamenilor aurul ce-l predau. Unii erau foarte bogați. Cu toate că lucrau la mina statului. Se jucau cu banii. Făceau chefuri la «Bocănicu», sus, în centrul comunei Roșia Montana. Erau așa de prăpădiți, că puneau sticlele pline cu spirt rafinat în loc de popice și cu piatra azvârleau ca să le nimească. Asta, bineînțeles, atunci când se îmbătau. Femeile mergeau călare pe cal. Pe acolo, cum am spus, nu-i solul neted și numai cu calul se poate umbla. Era și drumul național de la Gura Roșie la Roșia Montana, lung de circa 9 km.

Din Gura Roșie și până la Roșia Montana era o pantă destul de înclinată, iar atât vehiculele hipice, cât și cele motorizate, mergeau cam greu până în vârf, în centrul comunei. În sus, se găseau cabanele

Detunata. Un loc turistic. În centrul comunei erau câteva prăvălii, a lui Bocănicu, prăvălia de fierărie, crâșmă, școala primară.

La primărie erau două fete funcționare. Lumea le zicea «alea a lui Ciubitu». Mai erau secția sau postul de jandarmi și două biserici, una greco-catolică și alta ortodoxă. Aveau doi preoți, cu preotesele lor. Gurile rele spuneau că sunt cam rele de muscă. Amândouă.

Să fiu iertat de către cei care vor citi însemnările mele, din cauză că eu scriu întâmplările și toate ce le voi povesti nu defalcat, pe ani și luni, ci scriu viața mea, cu peripețiile ei, în perioada celor patru ani cât am stat acolo, 1942-1946, precum și întâmplările avute și celelalte, așa cum au fost.

Sus, la mină, aveam un economat, care era foarte bine aprovizionat, cu fel de fel de lucruri. Puteai cumpăra orice, fără bani, pe credit. Te trecea în condică, împreună cu valoarea mărții și la salari îți reținea datoria.

Noi, funcționarii, eram plătiți bine și nici nu se cunoștea.

Nu ca azi, că plătești chirie, care atunci nu se plătea, taxe comunale, pe care atunci nu le plăteai. Plătești curent electric, care atunci nu se plătea. Ești obligat să ții casa statului în ordine, să plătești majorare la chirie, să repari instalațiile sanitare, să plătești gazul la bucătărie, ceea ce în trecut nu a fost așa și de aceea aveai bani, că-ți rămânea salariul în buzunar.

Șeful Economatului era domnul Fetche Nicolae, cel căsătorit cu Doboș Marghit, părinții profesorilor de astăzi, Fetche Sorin și Noni (Emanuel). Și ei erau, mi se pare, la Roșia Montana. Nu țin minte dacă se născuseră amândoi.

Eram funcționar nou. O parte dintre ei mă cunoștea de când lucrasem la tâmplărie, dar și acolo am fost șef. Totuși, răzbunarea lui Marin, profesorul de

matematici, a avut repercusiuni. Dar eu eram stăpân pe situație și îi cam puneam la punct.

Acolo, când o fată se mărită, zestre, în majoritatea cazurilor, era aurul. Numai ce auzeai:

– Măi! S-a măritat fata lui cutare și părinții i-au dat zestre două sau trei kilograme de aur.

Când am luat casa statului în primire, imediat s-a prezentat zugravul. Zugravul era salariatul exploataării, plătit pentru întreținerea locuințelor statului și, ori de câte ori aveai nevoie, se prezenta și îți zugrăvea, fără să-i dai ciubuc. Pe vremea aceea, ciubucul nu exista și era o rușine mare să-i dai cuiva bacșiș pentru prestarea unui serviciu pentru care era plătit. Astăzi, te costă toate numai bani. Ești servit după cum dai ciubuc. Ciubucul este rușinea care atentează la demnitatea omului, a aceluia ce «dă» și a celui ce «ia».

Cum îi lumea. La Gura Minei a venit un funcționar nou. Șeful secției a fost Bănescu Anastasiu care, după cum am auzit, a stat la pârnaie pentru niște afaceri murdare. Așa ziceau gurile rele. Ei, cum va fi noul șef? Adică eu. Viorica, cu ochii pe mine. Ei, cum va fi femeia noului șef de la Gura Minei? Sociabilă? Bună? Frumoasă? Cultă? Etc. Etc.

Vecinii începuseră să ne dea atenție. Doamna Augusta era divorțată. Când a văzut-o, Viorica a luat foc. A început o gelozie sălbatică contra acestei femei, care, în fond, nu i-a făcut nimic. Totuși, o faptă urâtă am făcut și eu. Într-o zi, am prins-o în birou vorbind la telefon cu cineva. Am luat-o, de spate, și am dat-o afară de pe șantier, ca să-i fac pe plac soției mele, ca să fac pe plac capriciilor ei, ca să-i fac pe plac prostiei ei și prostiei mele. Astăzi sunt om bătrân. Am 74 de ani și îmi este rușine de nemernicia mea. Când venea o femeie pe șantier, Viorica fugea ca o nebună, ca să vadă și să audă ce vorbesc cu ea.

Preoteasa ortodoxă era prietenă bună cu doamna Nacu, soția inginerului Nacu, șeful Minei din Roșia Montana. Odată, stăteam de vorbă cu

preteasa ortodoxă, în magazie. Venise să-i dau un căruț, să meargă la Aprabus. Viorica a venit în fugă să vadă de ce stau de vorbă cu preteasa. Femeia s-a simțit jignită că este suspectată și... de, gura lumii nu o poți astupa, așa cum credea Viorica. Preteasa i-a spus soției lui Nacu. Ea i-a spus soțului ei și aveam neplăceri, indirect, din partea inginerului Nacu. Își dădea arama pe față.

În satul Vartop, lângă Gura Minei, era preotul Cosma. Gurile rele spuneau că-i bețiv. Avea două fete. Pe Tata și pe Dora. Erau amândouă frumoase și culte. Dânselle vroiau să stea de vorbă cu mine. De multe ori mergeau la Abrud și trebuia să meargă pe jos, din cauză că nu îndrăzneau să-mi ceară un căruț, ca să parcurgă cei patru kilometri.

Căruțul era un vagonet de mână, care aluneca pe șine cu viteză. Avea montată o bancă la mijlocul vagonetului și o frână care funcționa perfect. Atunci când venea, în sus, locomotiva electrică, cu vagonele goale, spre a intra în mină, se atașa căruțul. La vale mergea singur.

Ele erau prietene cu ing. Ciolacu, adjunctul inginerului Nacu și de multe ori era nervos că nu sunt mai politicoși cu particularii. Mă purtam cam sălbatic. Domnul Benta de la Aprabus și soția lui, fiind oameni mai culti, erau mai stimați decât mine. Și șefii se purtau mai popular cu ei, decât cu mine. Și asta era dureros pentru mine, pentru că știam că din cauza Vioricăi mi se trăgeau toate ponoasele.

Soția lui Benta era o femeie inteligentă, frumoasă și manierată. Era sociabilă și mai toți funcționarii și inginerii îi respectau mai mult decât pe mine. La Gura Roșie era un maestru, fără prea multă școală, domnul Pop. Și acela vorbea de sus cu mine. El venea la Gura Minei în inspecție cu locomotiva. De altfel și eu aveam o locomotivă mică, pentru inspecție. Câteodată îl rugam pe Benta să-mi dea «curat» pe linie și mă suiam în locomotivă cu Viorica și mergeam la plimbare la Abrud. Pe Mihăiță îl lăsam singur în

casă și când veneam acasă de la plimbare, îl găseam în geam, cu mâinile pe bară și ne aștepta. Câteodată, și asta mai mereu, îl lăsam în grija paznicului care supraveghea casa și pe Mihăiță.

Într-o zi, numai ce văd pe fetele lui popa Cosma, pe Tata și pe Dora, la gardul casei mele. Viorica era în geam și gesticula. Am ieșit în fața ușii de la birou ca să pot auzi.

– Ascultă, doamnă! De ce nu-l lași pe soțul dumitale să-și facă serviciul?

Era tata. Cu mâinile în șolduri, o lua în primire pe Viorica:

– De ce porți pălărie în cap în loc de basma?

– Nu ți-e rușine să te bagi în serviciul lui?

Viorica i-a răspuns:

– Du-te dracului! Curvă!

– Curvă ești tu! Se vede că ești o mahalagioaică.

Marțea și vinerea era program de baie pentru femeile minerilor. Baia era la Gura Minei. Paznicul de serviciu umplea cazanul și-l încălzea cu lemne trimise cu vagonetul din mină. Dușurile erau montate în sala de baie, iar intrarea era prin biroul meu.

După masă, când veneau femeile la baie, eu eram în birou. Îmi încheiam situațiile. Pe perete era montată o oglindă înclinată în afară. Prin ea se vedea, ca în palmă, fiecare femeie care intra sau ieșea din baie. Vizavi de oglindă era o bancă pe care obișnuia să stea Viorica și să mă spioneze dacă mă uit la femei. Era câte una tânără și a dracului care știa de gelozia Vioricăi și, atât la intrare, cât și la ieșire, îmi trăgea cu ochiul și venea sau pleca chicotind, pe înfundate. Să fi văzut pe Viorica toată aprinsă.

Ing. Nacu îmi făcea control inopinat. Să vadă dacă mă descurc. Odată era și ing. Pop Ilie de la Zlatna. Venise în inspecție. Mi-a măsurat mangalul și a găsit un plus de 10 kg. A făcut gălăgie, că pot să vând plusul, să iau bani, așa cum au făcut și ceilalți.

– Nu vezi că nu știi să conduci? Ai plus! Ce faci acum cu el?

– Domnule director! i-am răspuns, dacă am plus, fiți sigur că plusul nu provine de la mine, ci de la acela care nu a știut să conducă cifrele!

– Nu ești prost! a zis Popa Ilie. Nu degeaba ai avut pretenția să fii funcționar!

Între timp începuse construcția noului atelier, sub supravegherea și dirijarea mea. Atelierul de fierărie era prea mic și acoperit cu șindrila uscată. Lângă horn era o scândură care mereu lua foc lângă acoperiș, cum săreau scânteile de la forjă.

Eu aveam un caiet pentru rapoarte. Pichetul de incendiu era pe nicăieri. Stingătoarele erau defecte și găurite. Ing. Rafiroiu îmi spusese să-i raportez lui Pop. I-am raportat lui Pop, dar degeaba. Aveam eu presimțiri. Parcă cineva îmi șoptea că atelierul va lua foc, iar eu nu pot să intervin ca să-l sting, că pichetul de incendiu era numai pe hârtie.

Am arătat toate acestea necazuri, în scris și am trimis caietul cu rapoarte la șeful exploatarei, unde a semnat de luare la cunoștință. Nu mult, cam după șase luni, atelierul a luat foc și noi ne-am uitat cum ardea acoperișul și nu puteam interveni. Am dat alarma la Gura Roșie, să vină pompierii.

Din întâmplare, tocmai atunci, sosise în inspecție, la Roșia Montana, directorul general de la București, ing. Marcel Georgescu, cu Popa Ilie. Au ieșit și ei la fața locului, unde acoperișul era ars. Și a văzut oamenii cărând cu gălețile de acasă apă din pârâu, ca să stingă și să localizeze focul, să nu ia foc acoperișul de la transformatoarele electrice, de la sala compresoarelor și de la atelierul de reparații a vagonetilor. Printre cei ce cărau apă era și Viorica. Cu capotul de baie, lung, pe ea, făcea parada modei, cărând apă pentru localizarea incendiului.

Când a văzut-o, Pop Ilie s-a supărat foc și a strigat la mine:

– Măi nenorocitul, ia-ți femeia și pleacă de pe șantier!

Directorul general a văzut pompa în remiză, neatinsă de oameni, stingătoarele în perete și, atunci, ing. Rafiroiu a strigat la mine, de ce nu am intervenit?

M-am dus în birou, am luat caietul de rapoarte, unde arătasem că în caz de incendiu nu pot interveni, pentru că materialul de incendiu este defect. Și așa i-am predat caietul în mână directorului general ing. Marcel Georgescu. I-am arătat semnătura inginerului Rafiroiu.

Când a văzut Marcel Georgescu caietul și când l-a citit, s-a făcut foc și pară pe directorul de la Zlatna și pe ing. Rafiroiu.

– Ce aveți cu băiatul?

Eu, de colo:

– Ura personală, domnule director!

– De ce nu i-ați dat pompă și stingătoare?

– Bravo, băietel! Ai știut să te aperi și ai dreptate. Dumneavoastră, vinovați, acuzați băiatul, nevinovat?

Îmi crescuseră aripi de bucurie.

S-a acoperit cu hârtie gudronată acoperișul, în dreptul mașinilor și s-a acceptat construcția noului atelier, care deja și începuse.

Țin minte că în anul acela, 1943-1944, muncitorii au muncit la ascuțirea sfredelelor în frig, din cauză că atelierul nu a avut acoperiș și era un ger de crăpau și pietrele, în timp ce noul atelier se construia.

Era un atelier mare și frumos. S-a construit chiar pe malul apei, în incinta secției Gura Minei. S-a adus o mașină nouă de ascuțit sfredele. S-a confecționat o forjă, cu două focuri. Aerul comprimat venea de la compresor. S-a mai construit un bazin pentru călirea sfredelelor. După terminare, s-a trecut cu lucrul în noul atelier, iar după demontarea utilajelor de la fierăria veche, acolo s-a depozitat mangalul. Magazia de mangal.

Pe întreg pârâul, în afara șantierului, erau numai șteampuri din lemn, ale oamenilor. Eu, la mașina de ascuțit sfredelele, la țeava de eșapament, puneam

o găleată și acolo se depozita uleiul uzat. Când se umplea căldarea, acel ulei îl dădeam oamenilor particulari de la șteampuri, să ungă cu el lagărele de la roata principală, care acționa pinurile, ca să macine minereurile. Uleiul pe apă făcea pagubă și fura oamenilor aurul din piua șteampurilor.

Lângă mine, în spatele secției Gura Minei, își avea un șteamp avocatul Henzel. Un proprietar de mine. Șteampurile lui erau acționate de un motor cu benzină. Tot în vremea aceea, primisem, spre păstrare, 5000 litri de benzină, fără semnătură, sau bon, sau alte acte. Puteam dispune de acea cantitate de benzină după bunul meu plac. Și, cum ziceam, mă cheamă domnul Henzel. Și azi, și mâine, până ne-am împrietenit. Am început să ne cunoaștem mai bine, povestindu-ne. Eu, viața mea, el, viața lui. Într-o zi, îl văd foarte supărat și îmi zice:

– Domnule Ganea! Din cauza lipsei de benzină am o pierdere foarte mare, în bani. Te rog dă-mi 200 litri de benzină.

Și îmi aduce un săculeț cu aur, de șteamp, cam 500 gr. și o mână de bani, în hârtie, de câte 1000 lei și niște mărunțiș. Mi le pune în mână, numai ca să-i dau 200 litri de benzină.

Eu l-am refuzat și m-am simțit jignit, pentru această afacere murdară. Puteam să-i dau și 400 litri de benzină, dar nu m-am născut hoț. Am urât hoția, din cauză că nu am simțit lipsa de bani. Șefii mei îmi dădeau de-ajuns. Și bani și mâncare și haine. Nu ca azi. N-ai nimic în afară de minciună, care degradează pe omul de astăzi și care se practică cu nerușinare. Din cauza prostiei care există în capul mincinoșilor, care nu văd viața decât prin ochiul calului.

Puteam, zic, să mă descotorosesc de benzină și pentru lipsa spațiului de depozitare, era depozitată în sala compresoarelor și lângă transformatoarele electrice, de înaltă tensiune. 50000 voțit/5000 volți, 5000 volți/380 volți. Putea să iasă o explozie și un incendiu ca la carte. Însă așa a fost situația, de forță majoră,

că, momentan, nu a fost loc în altă parte și ca să nu fie la îndemâna armatei. Și, cum Gura Minei era un loc mai camuflat, așa a ajuns la mine. A stat benzina depozitată în condițiile de mai sus circa o lună, până a venit ordin ca să fie transportată în interiorul minei, până la noi ordine.

După cele întâmplate, domnul Henzel s-a dus pe la mină, că era prieten cu ing. Nacu și ing. Ciolacu și le-a spus necazul lui cu mine. Și a adus vorba de mine, zicând că toți funcționarii care sau perindat pe la Gura Minei, cu toți s-a înțeles, numai cu mine nu. Cineva care era acolo a auzit și mi-a spus că ing. Ciolacu i-ar fi zis:

– De aceea l-am pus acolo, că-i prost!

Eu i-am zis ing. Ciolacu, iar el a râs.

A avut dreptate avocatul Henzel, pentru că toți cei de la Gura Minei au făcut, mai mult sau mai puțin, unele afaceri, mărunte, pe la Gura Minei. Se auzea ca Bănescu Anastasie a stat la pârnaie pentru acele mici sau mari afaceri. Când au venit comuniștii, l-au luat în brațe.

– Bravo, tovarășe! Bine ai făcut că ai furat de la burghezii capitaliști!

Într-o zi, în perioada anilor 42-44, vine o mașină de la Zlatna și, în ea, directorul general Marcel Georgescu. Pe vremea aceea tantiema anuală o înmâna personal directorul general. Coboară din mașină, îmi face inspecție și îmi predă un plic închis, sigilat. Semnez de primirea lui. Îmi dă plicul și îmi spune:

– Secret!

A plecat, iar eu am deschis plicul în care erau 36000 lei.

Cum m-am răzbunat pe ing. Ciolacu?

Într-o zi plec după șantier acasă. Când mă uit în susul drumului, venea ing. Ciolacu. El m-a văzut și eu pe el. Am făcut pe «niznaiu» și am mers acasă. Am intrat în curte și l-am pândit, după poartă, până a intrat în atelierul de ascuțit sfredele. M-am întors de acasă și ca să nu-mi facă observație pentru că m-am

duș acasă, m-am întors și i-am spus lui Ignea Băcii, paznicul, ca să-i spună lui Ciolacu că sunt în inspecție pe linie. Am trecut prin fața atelierului și am luat-o pe linie, ca să văd ce face echipa de muncitori de la reparat linia de CF, între Gura Minei și Aprabus.

Ing. Ciolacu, după inspecție, a ieșit pe șantier și îi spune paznicului să mă cheme de acasă. Paznicul i-a spus că nu-s acasă, că sunt în control pe linie. El zice să mergă după mine acasă, că el m-a văzut când am plecat acasă. Ignea Băcii, paznicul, nu și nu, că sunt pe linia CF, că sunt pe locomotivă. A venit după mine, în control, și m-a găsit cu oamenii de la CF. Îmi spune, supărat, că va merge la medic, din cauză că are halucinații.

– Domnule, dar eu te-am văzut, cu ochii mei, când mergeai acasă.

– Vi s-a părut, domnule inginer! Nici vorbă, eu să plec acasă în timpul serviciului?

A clătinat, din cap și s-a dus supărat. După plecare, am crezut că mor de răs, nu alta.

Pe lângă mulțumirile sufletești, mai aveam și ne-cazuri. Gelozia Vioricăi.

Pe drumul național Gura Roșie – Roșia Montana distanța era de 9 km. Cam pe la mijlocul drumului era așezată Gura Minei. Natural, femeile se abăteau pe la birou, să mergă cu trenuțul sau cu alte mijloace pe CF. Aceste transporturi, de particulari, se făceau numai cu aprobarea mea. Chiar ing. Nacu sau șeful exploatării îmi telefonau și mă rugau să le aprob transportul cutărei sau cutărei persoane. Era vorba de securitatea lor pe timpul efectuării transportului, a personalului respectiv. Numai eu și Benta Ioan le puteam garanta și pregăti libera circulație pe CF, pentru a se evita un eventual accident.

Printre locuitorii din Roșia Montana era o femeie cu numele Mândița. O femeie durdulie și brunetă. Parcă era țigancă. Am făcut cunoștință cu ea și cu mama sa. Mi se pare că erau din Regat. Când

mergeam cu apelul la mină, ca să treacă pontajul domnul Lupu, treceam prin dreptul ferestrei Mândiței și, câteodată, mai stăteam de vorbă cu ele, în cinste și omenie.

Viorica parcă era turbată. Când era ziua scurtă și mergeam la mină, se lua după mine și mă urmărea să vadă dacă stau de vorbă cu Mândița. Se îmbrăca bărbătește și se lua după mine. Ea nu era deloc sociabilă și din cauza ei lumea nu prea ne dădea atenție. Și funcționarii se țineau la distanță de noi.

Odată, mergeam la Abrud, cu Viorica, pe drumul de lângă CF și ne întâlnim cu trenul de transport minereu. În față, la locomotivă, stătea Mândița cu mama ei. A trebuit să opresc trenul și să le dau jos pe femei, ca să-i fac pe plac Vioricăi.

Din cauza ei nu eram bine văzut de către unii locuitori. Cumnatul Mândiței era domnul Jurcă, care avea acces la Gura Minei, fiind electrician.

La Gura Roșie lucra un lăcătuș pe nume Corchiș, care era baptist. Era rudă cu baciul Furdui Traian, și el baptist. Mai era și Morariu Emanuel, tot baptist. Paznicul, Furdui Traian, avea trei copii. Cel mare, Traian, pe fata cea mare o chema Tolita și pe cea mică Estera. Nume Biblice. Baciul Traian Furdui mai avea un frate, predicator baptist, la Abrud.

Ne-am cunoscut bine. Familiile noastre s-au împrietenit. Avea două fete frumoasă și culte. Veneau la mine acasă și ne rugam lui Dumnezeu împreună. Atât la mine acasă, împreună cu fetele, cât și la adunare, unde ne rugam și-l prea măream pe el, pe Iisus, Simțeam o liniște sufletească și o fericire lăuntrică. Simțeam că sufletul meu tresaltă de bucurie, preamărind pe domnul Iisus Hristos. Am rămas impresionat de viața lor. Prin ei am putut pătrunde în tainele, mai bine zis, în unele taine ale Sfintei Scripturi. Eram fericit și mulțumit. Au fost cazuri când cădeam în extaz și mă simțeam în siguranță, atât pe pământ, cât și dincolo de moarte. Simțeam că o parte nevăzută mă susține pe o temelie mai solidă. Dar firea mea

slabă și răzvrătită nu a ținut mult această bucurie. Din cauza slabei voințe, nu am știut cum să mă rog Domnului nostru, Iisus Hristos, ca să mă mențină, în veci, așa cum am fost de fericit.

Am fost, odată, la teatru, în biserica baptistă de la Abrud, unde s-a jucat parabola celor zece fecioare. O piesă biblică foarte reușită și foarte bine jucată.

Termin, pe ziua de azi. Este vineri, 18.10.85, orele 20,55. Timpul se încălzește ușor. Noapte bună. Pe mâine.

Azi, sâmbătă, 19.10.85, orele 18,45. Când încep să scriu, în cameră este cald și bine. S-au luat măsuri de către șeful statului, ca poporul să nu mai sufere de frig. De asemenea, să se termine cu abuzul intreruperilor de curent electric din partea centralelor electrice care, pur și simplu, și-au bătut joc de noi și de copiii mici, lăsându-i în întuneric, ore întregi, de oamenii bătrâni și bolnavi și alte «fericiri» nedorite de nimeni.

Și, cum ziceam, am fost la teatrul biblic, la baptiști.

A fost o scenă improvizată și cu un decor simplu, în care era mirele, Domnul nostru, Iisus Hristos. Toate fetele aveau lămpașe mici, care reprezentau candelile. Erau zece fecioare. Când s-a auzit glasul:

– Iată, Mirele vine! Ieșiți în întâmpinare! Cele cinci fecioare înțelepte au avut cu ce aprinde candelile, cele neînțelepte au rămas pe dinafară. Ușa li s-a închis în nas. Au rămas pe dinafară, din cauză că n-au avut lumină la candelă.

Alte întâmplări, trăite.

Odată, am plecat din Zlana la Abrud, pe jos, cu Mihăiță în cârcă și cu Viorica. Nu-mi amintesc din ce cauză. Am ajuns la podul unde Avram Iancu a pus să se taie copacii, de i-au rostogolit peste armata maghiară. Acolo ne-am odihnit.

Alt eveniment a fost nașterea lui Nicușor – Ovidiu, care în anul 1964 a murit asasinat. Dar asta urmează să o scriu mai amănunțit, așa cum am auzit că s-a întâmplat.

Este drept, într-o oarecare măsură a contribuit și Viorica la ridicarea mea. Odată ajuns acolo unde îmi era locul, de fapt și al ei, în calitate de soție a mea, și-a dat în petec cu prostia geloziei. Vorba aceea, s-a căcat și după aceea i-a dat cu palma, ca să-i turtească moțul.

Așa a fost. Și și-a făcut de cap timp de 18 ani, timp în care am suferit și mi-a scurtat viața. Timp din care îmi rămân triste amintiri. Bătăile între noi. Ce știe Mihăiță? El a urmărit interesul lui. Interesul comodității. Dar asta, mai târziu. Nu voi lăsa pe nimeni neted, ci numai adevărul și **cine va rupe aceste amintiri, Dumnezeu să-i rupă și lui partea de fericiere a vieții veșnice.**

Azi este duminica. Soția a plecat cu Niculina la Satu Mare. Este data de 20.10.85. Afară este timp închis și relativ cald. Eu stau cu Adina în casă și aștept ora 13, să înceapă *Albumul duminical* la televizor.

Este luni, 21.10.85. Timp frumos și cald. Azi am fost în centru, la «Tehnoton». Aparatul de radio este reparat. Măine merge soția și cu Bisoaia să-l aducă. Este ora 16,45. Sunt singur în casă și încep să scriu. Încă o întâmplare.

Mihăiță mă iubea mult. Avea aproape patru ani. M-am dus cu el la mină, în plimbare. Acolo era o popicărie. Ce-mi vine mie. Iau popicele și le așez ca să mă joc. Să văd dacă le dau jos dintr-o singură lovitură. Mihăiță era la distanță de mine. Cam 3-4 metri. Ședea așezat la marginea șanțului, unde eu urma să dau cu bila în popice.

Iau bila și îi fac vânt spre popice. În clipa aceea Mihăiță cade și... minune, bila îi ocolește capul și a mers pe traseul ei, spre popice. Domnul Dumnezeu și Fiul lui, Domnul Iisus Hristos, mi-au salvat copilul de la o moarte sigură. Lăudat să fie și slăvit să-i fie numele, în vecii vecilor, amin. Am îngălbenit tot. Am intrat în birou și i-am spus inginerului Ciolacu:

– Domnule inginer, era să-miucid copilul!

Mi se pare că am spus și la biserica baptistă această întâmplare și am lăudat pe Dumnezeu.

Se apropia vremea să se nască Nicușor.

Atât la Mihăiță, cât și la Nicușor, am asistat la nașterea lor. Viorica nu mă scutea. Trebuia să fiu lângă ea, că nu ne ajuta nimeni și dacă ne-ar fi ajutat, că era cine, ferit-a sfântu', nu o lăsa gelozia.

Țin minte, când naștea, se îmbăta criță, după obiceiurile băbești, iar eu stăteam de veghe, ca să nu adoarmă și să moară.

Am cunoscut pe Korpadi Alexandru. Ședea chiar în centrul comunei, la Roșia Montana. Avea două fete, care erau eleve la liceul de fete de la mănăstirea din Alba Iulia. Erau bine situați și, din vorbă în vorbă, au consimțit ca ei să-l boteze pe Nicușor. Doamna Korpadi, mai târziu, cumătra, era foarte fericită că ea botează copilul doamnei de la Gura Minei. Nicu Fetke ar fi vrut el să-l boteze și cu Doboș Marghit, dar am interceptat o convorbire telefonică între el și Chifor, de la Gura Roșie, și am renunțat la ei. Degeaba a stăruit Marghit, că le-am spus că ne botează domnul Korpadea și nu le-am spus adevăratul motiv.

Era războiul contra Rusiei. Din Roșia Montana se înrolaseră băieții lui Bergher sau dracu' le mai știe numele. Se făleau cu armata germană. Noi nu le dădeam atenție. În perioada 1940-1941, războiul Germaniei contra Rusiei era în toi. Țin minte că eram la Grupul de Armată 47 AcA și ascultam la radio cum

trupele române luptau în fața Odessei și cronicarul de la radio striga:

– Trupele române luptă în fața Odessei. Odessa arde. Bucurie mare!

Dar eu mă gândeam și vedeam în imaginație cum bieții oșteni români cădeau pentru Basarabia, pe care rușii ne-au luat-o și pentru care românii mereu luptă, pentru această bucată de pământ. De, așa-i. Evenimentele politice se schimbă de la un timp la altul și trebuie să moară mereu oameni din ambele tabere, pentru făurirea istoriei.

Pe vremuri, citisem o carte, *Spirit și Materie*. Autorul, nu-l mai știu, spunea că și comunismul este o anexă a capitalismului. Multe lucruri interesante și filozofice spunea acel autor. Mai spunea că statul, sub diferite lozinci mincinoase, te trimite să mori pentru țară, pentru o lume mai dreaptă, mai bună, pentru o lume care, în realitate, nu există. Mergi și te omori unul pe altul și îți rămâne familia pe drumuri, de bătaie de joc. Cei ce rămân? Rămân să sufere de foame, frig, curentul electric decuplat de zece ori pe zi, cozi la alimente, înjurături la rânduri, blestemele oamenilor săraci care se chinuiesc luptând pentru a supraviețui din cauză că semenul lor, omul, îl disprețuiește și-l asuprește, sistematic, din toate punctele de vedere.

Voi povesti despre perioada când eram la Roșia Montana și până a veni aici.

Aveam un conductor miner, sau să-i zic maistru. Îl chema Marcotan. Acela mă cunoștea de când lucram la tâmplărie și, de..., acum eram funcționar tehnic. Se cam ținea cu nasul pe sus. Eu, la fel. Că aveam școală. E drept, că în cele ale mineritului omul se pricepea ceva mai mult ca mine, dar întrucât și eu îndeplineam și funcția de maistru minier, nu mi-a trebuit mult ca să mă familiarizez cu unele chestiuni.

Mereu ieșea afară pe motivul că sfredelele nu sunt călite bine. E drept, că în sectorul minier, unde lucra el, roca era foarte tare și se cam toceau

sfredelele al dracului, dar, de, era Ganea la Gura Minei. Ne cam ciondăneam câte un pic. Avea doi copii. Unul lucra la Zlatna, sau era elev, și o fată care era studentă la medicină. Când venea în vacanță, avea obiceiul să se plimbe duminica la Abrud. Venea la Gura Minei, dar eu luam volanul de la locomotivele electrice acasă, ca să nu se poată nimeni plimba. Curentul electric, pe linie, îl dădea Benta, de la Aprabus. Dar degeaba era curent electric pe linie, că, fără volan, locomotiva nu o puteai conduce. Degeaba trime-tea fata la mine acasă, că eu nu-i dădeam volanul, pentru că în fața conducerii Exploatării eu eram răspunzător, precum răspunzător eram și în fața legii în caz de accident sau de distrugere a materialului rulant. Viorica se bucura, dar azi îmi este rușine de ceea ce am făcut. În viață nu totdeauna faci ceea ce vrei și, de multe ori, nici inima nu poate bate așa cum voiește ea.

La Cooperativa minei era și domnișoara Păcuraru. O fată brunetă, o femeie foarte cumsecade.

Între timp, Fetke Nicolae a intrat în mină și în locul lui a venit Zlătneanu. Avea o familie serioasă, era un om serios. Într-o zi, numai ce auzim că domnul Zlătneanu a lăsat-o gravidă pe domnișoara Păcuraru. De, ce să-i faci. Ce o fi găsit la boșorogul ăla, numai ea știe. De fapt, ea era o fată săracă. Nu-mi mai amintesc cum s-a terminat toată povestea asta cu aventura lor.

Mai era, la mină, un funcționar cu numele Giurăscu. Lucra în birou la mine, la contabilitate și făcea și pe casierul la mină. Era căsătorit cu o fată din Roșia Montana și erau situați foarte bine, la casa lor din Roșia Montana. Ea era bogată și avea și părți de mină și se ocupa cu aurul. Giurăscu era din Oltenia. Deci, era oltean.

Era foarte fudul și se uita de sus la mine. În fond, nu era un om rău. Dacă-i cereai ceva și avea posibilități, îți satisfăcea pe loc cererea.

Într-o zi, numai ce se aude că Giurăscu a furat bani din casa de fier a exploatării. Pe vremea aceea banii nu se țineau la bancă, ci în casa de bani, care, de obicei, era în biroul șefului. Se găseau bani. Cum am mai spus, în fiecare sâmbătă venea mașina băncii din Abrud și culegea aurul. Plătea cu bani de hârtie totul. Deci, aurul era al băncii. Banca elibera hârtie cu valoare pentru aur. După cum am auzit, Giurăscu a furat banii pentru 24 ore, ca să facă comerț cu aurul și să-l predea la bancă. Mi se pare că la o anumită cantitate predată aveai procente. A fost ridicat și l-am văzut cu șeful de jandarmi, cu arma lângă el și Giurăscu în trăsură minei, cu mâinile în cătușe, trecând pe la Gura Minei, de se mira lumea de el.

După cum am auzit, el a spus că a aruncat banii în WC-uri. L-au dezbrăcat și cu mâna a umblat prin căcat după banii pe care el știa bine că nu sunt acolo, întrucât cumpărase aur de la oameni și, la rândul lui, vroia să predea o cantitate mai mare de aur la bancă. Când a furat banii, și-a făcut socoteala cât aur va cumpăra de la oameni. Asta a fost sâmbătă și după comerțul către bancă și suma încasată, de la bancă, luni va pune banii la loc, fără să știe nimeni. Cheile de la casa de bani erau la el. Ei, dar socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg. Lui Giurăscu i s-a făcut control și ghinionul lui a fost că l-au prins cu ocaua mică și nu mai știu ce s-a întâmplat cu el, că a dispărut, pentru mine, odată pentru totdeauna.

Mergeam la Abrud, cu Viorica, la cumpărături. Știu că la un croitor din Abrud i-am făcut Vioricăi un palton cu 35.000 lei. Nu știu ce stofă a fost, că o mototoleai și când îi dădeai drumul din mână, revenea la loc. Mi se pare că Viorica mai ține acel palton și în ziua de astăzi.

Într-o dimineață, văd eu un porc în curte. Avea vreo 200 kg. Dau să-l scot afară, dar stăpânul lui, și anume, muncitorul Floca, din Vârtopi, mi-a făcut, de la gard, semn să-l las ca să-l taie. Ceea ce eu, imediat, am făcut. Am chemat pe baciul Emanoilă, pe

baciul Furdui Traian și a mai venit și Floca și când Morariu l-a înjunghiat, a lăsat sângele să se scurgă afară, fără să-l folosească la prepararea tobei sau sângereților, din cauză că, atât baciul Furdui, cât și Morariu, erau bapțiști. Spuneau că, conform Sfintei Scripturi, este păcat, prin faptul că sângele reprezintă viața.

Am plătit lui Floca porcul în rate lunare. Floca făcea și pe dentistul. Avea omul un clește mic, făcut de el. Îl încălzea la flacăra și îți scotea măseaua cât ai zice pește, fără să mai ai probleme. La Roșia Montana nu era dentist și fiecare se descurca cum putea.

Se iveau unele probleme cu sfredelele și nu se prea găsea oțel. Acest oțel special îl primeam eu la Gura Minei. Din el se făceau sfredele noi. Muncitorii mei cam șparleau câte o bucată sau două, ca să aibă și ei acasă. Le-am atras atenția să nu mai fure oțel și să nu-mi facă mie rău, că-i controlez inopinat. Ceea ce am și făcut.

Făcând controlul la oameni, am găsit sub haină la muncitorul Vădan două sfredele nou-nouțe și l-am raportat la ing. Ciolacu. Noaptea, el și cu neamurile lui mi-au făcut praf geamurile cu pietre și era să-mi omoare copilul, pe Mihăiță, care dormea în patul din dreptul ferestrei. Erau oamenii dracului, moții. Aveau necaz pe noi, străinii, și ne ziceau «venituri».

Era un muncitor cu numele Sicol. Într-o zi, ne spune că dacă nu fumează, îl lasă femeia. Așa i-a spus nevasta, că cine nu fumează, nu-i bărbat. Și ea, dacă are bărbat în casă, să miroase a bărbat și nu a muiere. Bietul om era supărat, că își iubea nevasta, și m-a întrebat pe mine ce să facă să nu o piardă. Eu i-am spus să fumeze și el a început să fumeze. Erau oameni dificili, în general, moții. Făceau și glume deplasate.

La Gura Roșie era o crâșmă care avea firma «La Dulechis». Un muncitor dulgher, Cornea Gheorghe, Sicol și alții, într-o zi de salariu, s-au dus să chefuiască la «Dulechis». Bând ei, mai vin și alții de la

Abrud, care lucrau în mină. Unul din ei avea o doniță nouă, un caș, roșii, castraveți și niște preparate din carne, puse alandala în cofa (donița) nouă. S-au apucat toți de băut și după ce s-au îmbătat, cel cu cofa s-a dus la WC. Ceilalți i-au luat donița și au trecut în șopronul unde era cuptorul de copt pâine. Au golit donița, au pus un ziar pe fund, iar Cornea Gheorghe și-a dat pantalonii și s-a căcat în ea. Peste murdărie, au pus ziare și au pus cumpărăturile la loc, în cofă. Au venit repede înapoi, la masă.

După ce au petrecut, s-a dus fiecare la casa lui. Nevasta celui cu donița a răsturnat cofa, cu gura în jos, pe masă. A rămas pe fund cașul și peste caș murdăria lui Cornea Gheorghe. A fost o ceartă de pomină. S-au împăcat cu 500 lei, pe care, tot ei i-au băut la Dulechis.

Erau niște proști și râdeau și se lăudau cu ceea ce au făcut.

CAPITOLUL 10.

Roșia Montană

Intrăm în anul 1944, când s-a născut Nicușor. Am uitat în ce lună (5 decembrie?).

Războiul continua înainte, împotriva Rusiei. Noi, cei de acasă, nu simțeam.

Erau de toate, din belșug. Primeam totul prin uzină. Carne de porc, făină albă, zahăr, ulei erau în prăvălii. Cumpăram revista germană «Signal», care făcea propagandă contra bolșevicilor. Arătau poze cu ruși care tăiau cu toporul crucile creștine. Spuneau, de ruși, că sunt atești, sunt cruzi, țin poporul în frâu și câte și mai câte. Eu îi înjuram pe nemți de mama focului, pentru că, ziceam eu, mint.

Rușii sunt ortodocși, ca noi. Ascultam postul de radio «Donau». Începuse să mă plictisească. Ascultam și postul de radio «Moscova» în limba română și când se ținea emisiunea, zicea crainicul de la Radio Moscova:

– Moarte ocupanților germani și români!

Mă îngrozeam când auzeam această încheiere la sfârșitul emisiunii radiofonice.

Rușii, împreună cu aliații, spărseseră încercuirea de la Leningrad și armatele se revărsau peste Europa. Mie îmi țâțâia curul.

– Vai! Ce va fi cu noi?

România luptă alături cu Germania. Era aliată axei Roma – Berlin.

Începuse să se știe că Germania va pierde războiul. Rușii înaintau vijelios spre România.

Tot mă gândeam. Ce fac oamenii noștri politici?

Mă gândeam la familia mea. Din cauza Vioricăi sau, mai bine zis, din cauza geloziei ei, nu eram bine văzut. Trebuia să mă cert cu oamenii din cauza ei, ca să am liniște în casă. Mă enervam. Luam aparatul de radio și mă mutam cu el la Căminul Muncitorilor. Dormeam acolo, numai să nu o mai văd pe Viorica. Să nu-i mai văd mutra aceea antipatică, că mereu ne certam și ne băteam și ne chinuiam.

Săracii copii. Erau mici și plângeam de mila lor. Eram tânăr. Îmi trebuia și mie femeie, dar nu o aveam. Trebuia să mă descurc cum puteam și, vorba aceea, comuna-i mică și vorba circulă ca vântul. Eram nervos la serviciu.

Într-o zi, vine ing. Ciolacu în control și ne apucăm de ceartă. Pune muncitorii să mă gonească de pe șantier. Muncitorii au refuzat să-i execute ordinul. Eu i-am făcut raport la direcțiunea Zlatna, să fiu mutat.

Ing. Ciolacu a primit observație de la direcțiune, pentru comportarea avută față de mine.

Era un ucenic la atelierul de fierărie, Cioară Silviu. Acesta umbla cu intrigă atât la mine, cât și la Benta, la Aprabus. Benta mi-a spus unele lucruri, în sensul că acel băiat a bârfit-o pe Viorica. Eu l-am bătut. Părinții m-au dat în judecată. Am fost amendat cu o sumă de bani, care s-a anulat cu ocazia inflației.

Și, uite așa, mi se scurgea viața la Gura Minei. Aveam dușmani pe familia Jurgeas, pe Augusta, pe frații ei și pe bună dreptate că mă dușmăneau. Ea, Viorica, își făcea de cap cu gelozia. Iar eu trăgeam ponoasele.

Eram în luna august.

Îmi aduc aminte că în seara de 22-23 august, cam pe la orele 22, postul de Radio București transmite un comunicat important pentru țară.

– Nu închideți aparatele. Rămâneți lângă aparat!

Mereu, crainicul de la Radio București repeta cele de mai sus.

În fine, se aude vocea crainicului și, nu mai țin minte, a regelui Mihai.

– Români! Țara noastră a ieșit din alianța cu Germania și va luptă alături de armatele aliate.

Bucurie mare. Primesc telefoane de la mină.

– Domnule Ganea, avem pace!

Strigăte pe stradă, bucurie, îmbrățișări, pupături etc., etc.

Am ascultat, a doua zi, postul de Radio «Donau». Îmi aduc aminte și asta. Jur, pe conștiința mea, că spun adevărul, așa cum l-a auzit urechile mele și care era așa, după următorul banc:

Se zice că un om bun a murit și a fost dus în rai. Acolo, omul se plictisea tot plimbându-se prin grădina raiului, din lipsă de ocupație. Aruncându-și ochii în jos, a văzut iadul. Acolo, în iad, oamenii mâncau, beau și se veseleau. Mai cântau și lăutari. Omul îi spune lui Sf. Petru să-l lase să meargă și el cu ceilalți să se veselească cu ei. Sf. Petru îi dă voie și omul merge în iad. Ajungând el acolo, bate la poartă și un drac îi deschide. Cum intră el înăuntru, îl și iau dracii cu furcile, ca să-l arunce în cuptor. Începe cearta pentru el. Care mai de care avea pretenții, dracii între ei, ca să-l arunce, cu furca, în cuptorul lui. Omul a rămas aiurit și a strigat:

– Stați măi! Că eu, de sus, din Rai, am văzut cum la voi oamenii beau și mănâncă.

Un drac îi zice:

– Măi, prostule, ceea ce ai văzut tu era secția noastră de propagandă!

Deci, secția de propagandă.

Eu îi înjuram și de abia așteptam să vină rușii în țară. Așa-i omul, când se prostește. Mă săturasem de bine. Eram la Abrud. Ne-am întâlnit cu un soldat rus, care i-a dat lui Mihăiță o ciocolată.

La Abrud, într-o cartiruire, era un soldat rus, despre care se spunea că-i învățător. Acela căuta să se ascundă ca după retragerea armatei ruse să poată rămânea la noi în țară. Până la urmă a fost prins și

nu s-a mai știut nimic de el. Acestea le-am auzit de la oameni.

Postul de Radio «Donau» spunea despre regele Mihai că-i trădător, iar Iuliu Maniu un hodorog bătrân. Se adresă către români, că va veni asupra noastră, se vor lua pământurile. Prima dată vin cu momeală și încet, încet, vă va pune jugul în gât. Bolșevicii, spuneau ei, au diferite tactici. Vin cu blândețe, cu sosele și momeli, până pun mâna în gâtul poporului român, iar voi veți deveni robi. Vorbea despre Ceka. Ce o fi aia? Veți muncii și veți fi exploatați până la sânge. Bisericele? Vor face grajduri în ele. Veți fi asupriți și disprețuiți.

– Măi, ziceam eu, mai, dă-te-n aia a mă-tii, de mincinos.

Stalin făcuse cadou două avioane regelui Mihai.

– Uite, domnule, ce om de treabă-i tovarășul Stalin! Ai văzut cum îl iubește pe regele nostru?

Au început să apară prin Roșia Montana diferiți indivizi cu steaua roșie în piept, cu insigne cu Lenin, cu secera și ciocanul...

– Măi, ziceam, mai ieri erau cu zvastica în piept, azi, cu secera și ciocanul! Măi, da' porc îi omul. Întoarce chepeneagul după cum bate vântul!

Au început să se arate, pe ici, pe colo, tovarășii comuniști. Se purtau bine cu oamenii.

Au început frecuşurile politice între partide. Au fost alegeri. A venit guvernul gr. Petru Groza.

În Abrud armata rusească era ordonată. În armată erau și multe femei îmbrăcate militar. Erau chiar ofițeri din rândul femeilor. Erau urâte, săracele, și murdare. Arătau obosite.

În Abrud cânta și muzica militară a rușilor.

În Roșia Montana își făcuse apariția un comunist cu numele Andrei. Ca om, era foarte cumsecade. Se purta așa cum trebuie să se poarte un comunist. Însă eu nu mă simțeam în largul meu. Cei pe care i-am ținut la distanță, din cauza Vioricăi, începuseră să-mi dea târcoale și să-și arate dinții. Începuseră să

se apropie de mine mai tovărășește. Mie mi-a plăcut să fiu om cu carte. Să conduc pe oameni. Să fiu alături de ei, să împart greutățile la fel cu ei, să-i iubesc și să mă iubească, să fim o familie. Așa am înțeles eu comunismul.

Când mă gândesc la ce am visat și ce este astăzi, plâng din cauză că nu înțeleg cum poate un om să-și bată joc de semenul lui în halul în care am ajuns astăzi. Eu vedeam pe comuniști oameni inteligenți, proveniți din clasa de jos, dar nu mi-am închipuit că, dacă ocupă o funcție în aparatul de stat, vor uita cine au fost și-ți vor dărâma moralul.

Mai încolo, voi scrie despre alegeri.

Comuniștii aveau semnul electoral soarele. Maniu avea semnul electoral «ochiul». Liberali și ceilalți dracu' mai știe ce embleme mai aveau.

Începuse să apară afișe cu Iuliu Maniu călare pe un țăran. Pe Tito, conducătorul Iugoslaviei, îl făceau la sold cu o bardă. Pe judecători îi arătau cu două fețe: o față zâmbitoare, către cel bogat, și cealaltă față, încruntată, către omul sărac. Mai erau afișe cu judecători și cu balanțe, în care punga cu bani pusă în talerul dreptății se înclina mai greu decât celălalt taler gol, în care era hârtia pe care scria, în limba maghiară, «ponos», plângere. Și diferite alte lozinci. Cum că «omul este cel mai de preț capital».

Și, când te gândești că astăzi, când scriu, la fel se întâmplă, ca atunci, dar invers.

Fără «ciubuc» rămâi ca atunci când balanța cu dreptatea era mai ușoară, iar cea cu punga, astăzi, în loc de pungă este ciubucul, la fel atârână grea, iar dreptatea, vorba aceea, rămâne cu cât dai. Cu cât ai dat. Dar voi explica corect, cu acte, cele mai sus scrise.

Astăzi este duminică. 27.10.1985, orele 11,20. Soția a plecat la biserică, iar eu am rămas acasă cu Adina. Am cumpărat un aparat de radio cu pick-up și, interesant, mereu se defectează unda scurtă 1 și

unda scurtă 2. Radio este marca «Pacific 3». Frumos, dar cu abțibilduri șirete.

Într-una din zile, atunci când, din nou, armata română lupta, de astă dată contra Germaniei, îmi aduc aminte că la Buru, pe linia Abrud – Turda, nemții intercalați cu trupele maghiare, zis hortiste, reușiseră să spargă frontul și să intre în țară. Țin minte că la Roșia Montana sosise Divizia Tudor Vladimirescu din URSS, care i-a respins. Noi, între timp, primisem instrucțiuni de la ing. Ciolacu, cum că se așteaptă, din clipă în clipă, ca armatele maghiare să pătrundă în Roșia Montana și să ne comportăm frumos, să nu opunem rezistență și altele. Dar, cum am spus, Divizia Tudor Vladimirescu i-a respins imediat. Sosise peste munți și a trecut prin Roșia Montana, după ce a făcut popas vreo 12 ore.

Țin să menționez că aceste însemnări le scriu așa cum îmi vin în minte și de multe ori sar de la un subiect la altul. Sunt lucruri pe care le uit și scriu înainte. În momentul când îmi amintesc de ceva, care cred că merită, le scriu și iarăși revin.

De asemenea, menționez că evenimentele politice pe care le pomenesc, le pomenesc în treacăt, pentru că fiecare epocă, bună sau rea, va fi scrisă de către oameni competenți, care se ocupă de acest lucru. Unii vor scrie părțile bune ale epocii, iar alții vor scrie părțile rele. Părți pe care acest popor, român, le-a trecut prin suferințe și puține bucurii a avut din cauza, știu eu, poate și din cauza situației geografice în care este cuprinsă țara românească.

Acest caiet urmează să se sfârșească. Am început să scriu din data de 29 iulie 1985. Se va termina la data de 29 oct. 1985. Adică, după trei luni.

Menționez că am mai scris, aceste însemnări, dar le-am ars, din cauză că nu mi-a plăcut felul în care le scrisesem. Am întrebuințat expresii vulgare și

multe întâmplări au fost omise. Întâmplări care meritau să fie scrise.

Mă uit pe fereastră, la timpul înnorat. Afară-i frig. Lenuța a plecat la biserică, numai într-un costum de lână. Oare nu-i va fi frig?

Am mai spus. La mine era un maistru miner cu numele Tura. Acest maistru avea mulți copii și era curvar și bețiv. Leafa o bea și umbla la femei. Copiii erau îmbrăcați ca vai de lume. De multe ori venea femeia lui la Gura Minei și mă ruga să-i dau căruciorul vagonet să meargă la Aprabus. Săraca. Îmi povestea toate necazurile ei familiale. Tot îl blestema și zicea:

– Dar-ar Dumnezeu, să-i rămână oasele în mină!

Și Dumnezeu i-a ascultat ruga. Într-o zi, cum ședeam la birou cu paznicul, Ignea Baccii, numai ce apare un vagonet împins de doi oameni. În vagonet, cine era? Maistrul Tura. Accidentat. De aceea zic că curvia și crima nu rămân nepedepsite de către bunul Dumnezeu.

Și, cum ziceam, întreb:

– Ce-i cu Tura? Și oamenii îmi povestesc că o cerime (un bolovan) s-a desprins din tavanul galeriei și, interesant, așa cum ședea el, pe o piatră, a căzut piatra care i-a zdrobit coaiele (testiculele). Imediat a apărut o mașină, nu știu de unde, și am mai primit un telefon de la Gura Roșie ca să-l însoțesc pe Tura la spital.

L-au așezat în mașină și șoferul i-a dat viteză, la spital. Eu eram lângă șofer. Aproape de intrarea în Abrud îmi arunc ochii înapoi, să văd ce face Tura. Și, când mă uit mai bine, văd că are ochii ficși în cap. Între timp murise. Îi spun șoferului și tot l-am dus la spitalul din Abrud. Acolo ne-au întrebat ce să facă cu el mort. Să-l ducem la medicul de circumscripție, acasă. De acolo, ni s-a spus că-i plecat cu trăsura la Brad. Am luat-o cu mașina pe drumul Bradului. Și cadavrul lui Tura în ea.

L-am ajuns pe drum pe medicul de circumscripție. S-a uitat la el și ne-a spus să-l ducem acasă. Am întors mașina și l-am dus acasă. Cum mergea mașina spre deal, spre Roșia Montana, se scutura prin pietrele de pe drum și era cât pe ce să pierdem cadavrul lui Tura. De departe, înainte ca noi să ajungem la destinație, se auzeau copiii și mama lor cum plângeau.

L-au luat ai lui și l-au pus pe o targă improvizată și l-au dus în casă.

Sunt om bătrân și-n ziua de astăzi mă gândesc cum Dumnezeu pedepsește pe oameni și, totodată, ascultă rugăciunea celui necăjit. Ce moarte tristă și interesantă. Piatra a căzut de sus, i-a zdrobit șira spinării și, mai ales, testiculele.

Alt accident de muncă a fost cu un muncitor cu fața zdrobită și cu amândoi ochii afară. Acela, după cum mi-au spus oamenii, băgase mașina de perforat cu sfredelul într-o gaură în care se găsea praf de dinamită. Pe loc i-a luat ochii.

Și eu, într-o zi, era să o pățesc. Și iată cum.

Între Gura Minei și mină te puteai duce și pe subteran, însă, cu grijă, că te putea surprinde trenul pe galerie. Din distanță în distanță, erau locuri de refugiu unde te băgai ca să nu te calce trenul. Eu trebuia să mă duc la mină ca să fac controlul pe galerie între Gura Minei și Tocila.

Iau lampa de carbid și, fără să mă asigur, merg cu ea stinsă. Am vrut să o aprind, dar chibriturile nu au luat foc din cauza curenților de pe galerie. Tot căznindu-mă să aprind chibriturile, din depărtare a apărut trenul. Se aprindeau chibriturile, dar nu lua foc lampa de carbid. În fine, locomotiva s-a apropiat, mecanicul, Roman, a mai frânat, iar eu am sărit, din disperare, pe tampon. Și iarăși încă o minune de la Bunul Dumnezeu, care m-a salvat de la o moarte sigură.

De atunci am fost foarte prudent când mergeam pe galerie, cu locomotiva cea mică, în control.

La atelierul de fierărie mi-am făcut o sanie model bob. Între tălpile saniei era montată o patină care, la capătul unei axe, se termina cu un volan. Odată, îmi amintesc că m-am dus cu sania sus, la Roșia Montana, ca să cumpărăm una și alta.

Sania era făcută solid și mare. Se uitau toți locuitorii la ea și o admirau. În Roșia ne întâlnim cu doamna Ciolacu, soția inginerului Ciolacu. Ea era învățătoare în comună. Și, cum ziceam, trăgeam sania de sfoară sus. Erau vreo 4 km distanță. La coborâre veneam ca vântul, panta era foarte înclinată. Începând de jos, de la Gura Roșie, tot urcai, iar de la Gura Minei până în centrul comunei Roșia Montana panta era foarte înclinată.

Doamna ing. Ciolacu zice să o iau și pe dânsa pe sanie. Am uitat să spun că înapoia tălpilor saniei erau montate două cârlige care alcătuiau frâna. Ele acționau prin simpla apăsare a unei pârghii.

Din centru ne suim pe sanie. Eu la volan, doamna Ciolacu în spatele meu, iar în spatele doamnei s-a urcat Viorica. Îi dăm drumul la vale. Când am plecat se strânsese lumea ca să ne vadă. Dar nu a avut ce vedea, că sania a pornit ca vântul.

Treceam pe lângă case cu viteză și abia am putut opri la mină, ca să o lăsăm pe doamna Ciolacu. La coborâre îmi spune:

– Mulțumesc, domnule Ganea! Dar pe mine nu mă mai vezi pe sania dumitale!

Am râs și i-am dat drumul spre Gura Minei. Când am ajuns acasă, Viorica avea tot spatele plin de zăpadă din cauza frânelor care o aruncau în spatele celui din urmă.

Aveam un radio «Philips», cu scala deasupra casetei. Era un aparat foarte mare și foarte puternic. Vara, când băteau clopotele la Budapesta, se auzeau din deal, de unde era casa. Se auzeau tare și pe șantier și știam cât este ceasul. Era pe vremea inflației.

Pe zi ce trecea leul, moneda românească, își pierdea valoarea. Apăruseră hârtii de 5000, 100.000

și 1.000.000 lei. Ce ne-am gândit. După cedarea Ardealului la unguri, m-am suit în tren cu Viorica și cu Mihăiță. Pe Nicușor îl lăsasem în grija unei vecine. Am plecat la Turda. Aveam merinde, șuncă afumată, de porc. Am vândut aparatul de radio lui baci Furdui, cu un milion de lei și de la Turda am luat autobuzul spre Cluj.

Am ajuns în Cluj. Am tras în gazdă la niște oameni săraci, cu copii mulți. Ne-am plimbat cu Viorica prin Cluj. Țin minte că am cumpărat de la librăria din Cluj două cărți, *Cetatea blestemată* (John Carling) și *Iubirea lor* (Rachel Field). Am mai cumpărat și un radio mai mic.

Se apropia întoarcerea noastră la Baia Mare. La Roșia Montana nu mai puteam rămâne din cauza geloziei Vioricăi. Comunistul Andrei, care indirect conducea comuna Roșia Montana, începuse să se afirme. Noi credeam că Partidul Comunist nu va lua conducerea țării și eram nepăsători. De, ca oameni încrezuți ce eram. Familia Jurjiu, din care făcea parte și tânăra Augusta, începuse să se agite. Andrei, pe undeva, nu era om rău, dar influențabil era. Începuse să se bage și în treburile mele la Gura Minei și a trebuit să închid ochii, ceea ce mie nu-mi convenea. Mai era și familia Videan, cel pe care îl prinsesem cu furtul sfredelelor de mină și mai erau și alții, pe care Viorica mi-i pusese în spinare. Augusta se lăuda că va fi asesoare populară la Tribunalul din Abrud și că mă va aranja ea, din cauza rușinii pe care i-o făcusem din cauza geloziei Vioricăi.

Nici la Baia Mare nu eram sigur că voi merge. Se auzea că după eliberare gărzile lui Iuliu Maniu trecuseră la represalii contra populației maghiare și, după cum am auzit, rușii au restabilit ordinea. Era în perioada epurărilor.

Ca să poți merge la Baia Mare, trebuia să te aprobe Comitetul de Conducere de acolo.

Noi aveam oamenii noștri, pe Rogoian Ioan, care era căsătorit cu Roza, verișoara Vioricăi. El, deja, mă pusese la vot și mi se aprobase transferul la Baia Mare, de către oamenii muncii de la Uzinele Ferneziu.

După prima plimbare la Cluj, am venit acasă la Roșia Montană și, când am sosit, am găsit o telegramă de la fratele meu. Mama murise și mă chema de urgență la București. Ce era să fac, banii îi cheltuisem, iar mama era, după socoteala mea, înmormântată. Ce mi-am zis, dacă în viață nu mai este, n-are nici un rost să merg la București. Așa că am anunțat mina, la telefon, că nu mai merg. Chiar ing. Ciolacu a zis că degeaba mai merg, că o găsesc îngropată. Anul l-am uitat. Cam în 44 sau 45. Luna și ziua nu mi le amintesc. Anul trecut, când am fost la Oltenița, 1984, Leonida, cumnata mea, mi-a aruncat cuvintele, în sensul că nu am vrut să vin la înmormântarea mamei. Degeaba i-am spus că eram la Cluj, nu a vrut să mă creadă.

În perioada cât am stat la Roșia Montană, mi-am făcut mobilă din brad în casă, la locuința de la Gura Minei. Pe lângă mobila ce o aveam, am cumpărat scânduri de brad și mi-am făcut mobilă, cu mâna mea, în toate camerele pe care le-am avut. Pe toate le-am mobilat. Am adus acasă o tejghea din atelier și am lucrat-o în timpul liber. Așa că am avut mobilă multă.

Am plecat, din nou, spre Cluj și de acolo la Baia Mare, ca să sondăm terenul.

Am ajuns la Baia Mare. Am luat o trăsură și am plecat la Tăuții de Sus, la mătușa Rozalia a soției. M-am întâlnit cu Rogoian Ioan, am vorbit cu el. Deja îi scrisesem că ne întoarcem la Baia Mare și el mi-a comunicat că pot să vin, fără frică, că muncitorii au aprobat întoarcerea mea de la Roșia Montană, la Baia Mare.

Începusem să le dau cu tifla celor din Roșia Montană, prin faptul că plecarea mea era asigurată.

Rămân aici. Închei acest caiet, care conține 198 de pagini, 99 de foi, numerotate. Ceea ce am scris corespunde adevărului. Nu am nici un câștig ca să scriu minciuni și chiar dacă aș vrea, nu mă lasă conștiința. Sunt muritor și nu știe nimeni ce va fi după moarte. Știința omenească bate câmpii în legătură cu inexistența sufletului după moartea omului.

Dacă Bunul Dumnezeu mă va ajuta, voi continua în caietul doi urmările filmului vieții mele, cu evenimentele de când m-am născut până la pregătirea plecării mele din Roșia Montana, la Baia Mare, la Uzinele Statului din Firiza de Jos.

Aceste însemnări sunt ceea ce eu țin minte, evenimentele cele mai importante.

Mulțumesc și pe această cale Dumnezeului meu și Mântuitorului sufletului meu, Domnului nostru, Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu. Amin!

Rog pe cei dragi, ai mei, să păstreze pentru nepoți și neamuri aceste însemnări, ca să știe cine am fost și de unde provin. Să păstrați, dragii mei, aceste însemnări.

PARTEA a DOUA

ÎNTÂIA APOCALIPSA

*„cel ce înșeală toată lumea, aruncat a fost pe pământ
și îngerii lui au fost aruncați cu el”*

APOCALIPSA 12 (9)

CAPITOLUL 1.

O întâmplare tristă

Este luni, 28 octombrie 1985, orele 17. Afară-i frig. A început să se întunece. Imediat se va lua curentul electric și se va da la orele 20. Începe sârba luminilor, când se ia curentul, când se dă curentul. Oamenii așteaptă în locuințe pe întuneric.

De duminică, 27 octombrie 1985, au început prima dată să se întrerupă curentul electric. Mă aflu la sărbătorirea zilei de naștere a Silviei Biro. Ne distrăm frumos, magnetofonul cânta, femeile tinere dansau. Eu eram cel mai bătrân musafir. Ei beau țuică, eu beam suc de zmeură.

La un moment dat, a început dansul întreruperilor de curent electric. Am rămas pe întuneric. Musafirii erau supărați că nu mai puteau petrece. Luminări nu se găseau ca să cumperi. La fel și probleme cu petrolul, gazul lampant.

La orele 19,30 s-a dat curentul și am fugit imediat acasă. Și cu asta s-a încheiat petrecerea.

Dar, să revin cu povestea vieții mele. Cu însemnările mele.

Mă pregăteam să mă înapoiez la Baia Mare.

Conducerea minei din Roșia Montana, ing. Ciolacu, mă tot bătea la cap că nu pot pleca din cauză că îmi trebuie un înlocuitor și momentan conducerea exploatării nu are disponibil pe nimeni. Totuși, în anul 1946, știu că am plecat din Roșia Montana, dar mi s-a considerat vechimea din anul 1945, când

făcusem cerere de revenire la Uzinele Metalurgice Baia Mare, Ferneziu.

A fost o salvare pentru mine că am plecat. În ajunul plecării am predat secția Gura Minei lui Cornea Gheorghe, provizoriu, ca să pot pleca și să nu mai am piedici.

Am primit din gara Roșia Montana un vagon pentru mobilă, descoperit. Am încărcat toată mobila în vagonul acela, iar noi, împreună cu copiii, am călătorit cu mobila. Ne încălzeam la o sobă cu mangal și copiii înfășurați în haine călduțe. Nicușor era mic atunci, de un an și ceva.

Am sosit, cu chiu cu vai, la Turda. Acolo, am făcut transbordarea la trenul mare. Ni s-a dat un vagon acoperit unde ni s-a cărat mobila și tot calabalăcul. Am uitat, dar mi se pare că era în luna decembrie 1946, iar pe lângă calabalăc am călătorit și noi, tot în acel vagon. Am dus-o un pic mai bine, că făceam focul cu mangal în sobă și mai făceam și o mămăligă cu lapte. În fine, trenul a plecat spre Câmpia Turzii.

Am mers destul de încet, de, ca mărfarul. Am făcut vreo trei zile pe drum. Se oprea trenul prin gări. Unde nu dă Dumnezeu să mai plece. Țin minte că la Dej am stat mult. Ne-au băgat pe o linie moartă. Mai pusesem de mămăligă și găsisem lapte. Și cum făceam mămăligă, a venit o locomotivă să facă manevra și, ca să atașeze vagonul nostru la trenul de Jibou, ne-au dat un tampon de a sărit cratița cu mămăligă pe jos de pe sobă, iar damigeana cu lapte s-a răsturnat și s-a scurs. Soba s-a răsturnat și ea, cu mangelul încins. De abia am făcut față să o repunem la loc.

De dormit, dormeam bine. Un pat de două persoane era aranjat în vagon, în care dormeam eu, Viorica și Mihăiță. Nicușor dormea în căruciorul de copii. Când se mai tamponau vagoanele, trebuia să fim atenți să nu-l pierdem prin vagon, că tamponările, parcă era un făcut, se repetau destul de des.

Cu chiu cu vai am ajuns la Jibou. Plini de speranțe și de bucurie că ne-am apropiat de Baia Mare.

Țin minte că din Baia Mare vagonul nostru a plecat spre Ferneziu. La gară a apărut Hutira Polgar cu oameni și au început să ne descarce bagajul.

L-au depozitat în magazia centrală a uzinei, iar noi am fost cazați sus, unde au fost pe vremuri cancelariile inginerului Dodun, iar mai târziu, ale ing. Trifu Cristea.

Între locuința mea și locuința doamnei doctor Balaj era baia. Conducerea uzinei ne-a aranjat ca noi și doamna doctor chimistă Balaj să avem camera de baie cu vana și ne-a fixat zilele de baie, de comun acord cu ea.

Când am sosit, era ajunul crăciunului anului 1946.

Azi este 1 noiembrie 1985. Este ora 17. Este ziua luminației a celor decedați. Soția a plecat la cimitir să aprindă lumânări și să pună flori pe mormântul tatălui ei. Afară-i frig și plouă. Eu stau cu Adina în casă și scriu. Mi-am adus aminte de multe întâmplări, pe care le voi relata așa cum le mai țin minte.

De Ștefan și Alexandru, frații Vioricăi, nu-mi amintesc nimic. Atât știu, că au dispărut pentru totdeauna din viața noastră.

La Ferneziu la Uzină a început campania politică. Partidul Comunist avea puțini membri. Grosul era la Partidul Social Democrat. După părerea mea, Partidul Comunist era considerat, pe atunci ceva nou și periculos în conștiința românilor.

După 23 August 1944, sub guvernul Rădescu, postul de radio București a transmis următoarele (îmi amintesc și am auzit, cu urechile mele, pentru care pot să jur, pe conștiința mea):

– Români! O ceată de derbedei, în frunte cu Ana Pauker și Vasile Luca, vor să ne îngenunche neamul!

Prin gara Ploiești, unde mă aflu în tren și staționam, o mulțime de haimanale și pungași mișuna și

prin trenuri. Trebuia să-ți păzești bine buzunarele ca să nu rămâi mofluz. Nu erai sigur de viața ta și fiecare se orienta după cum îl tăia capul.

Lozinci și iarăși lozinci. Care mai de care mai mincinoasă decât cealaltă. Azi, când scriu, îmi vine scârba că trăiesc într-o lume în care ești călcat în picioare de către semenul tău, OMUL.

Ba că ești reacționar, moșier, chiabur, mijlocaș, ba o lume mai bună și mai dreaptă, încă o minciună. Una mai gogonată decât cealaltă. Au început să apară eroii comuniști ca Vasile Roaită, Filimon Sârbu, Ștefan Gheorghiu, Petru Groza și alții.

Cât despre o lume mai dreaptă și mai bună, o vedem în fiecare zi și în zilele noastre, iar noi, bătrânii, care am trăit și în lumea veche, ne minunăm când auzim acest cuvânt. Lumea mai dreaptă și mai bună apare la orizont ca Fata Morgana.

Este duminică, 03.11.85. Afară-i senin, cu nori.

Soția a plecat la biserică, iar eu stau cu Adina și Lucian, fiica și nepotul, în casă și așteptăm să vedem *Cascadorii râsului* la televizor. Este ora 12,45. Dar, să spun mai departe.

Am luat serviciul la Uzină. La Aglomerare. Inginer șef la Uzinele din Ferneziu era ing. Altin și inginerul Butura.

La început am lucrat ca desenator tehnic în biroul inginerului Butura. Țin minte că, tot atunci, am fost într-o delegație la Zlatna, ca să aduc o bucată de stibiu metalic de la doamna Makec, de la laboratorul Uzinelor Zlatna. Domnul ing. Ștefănescu mi-a dat bani ca să-i cumpăr 50 litri de vin. Fetească de Alba Iulia. Am adus ceva material de la Uzinele Ferneziu la Uzinele Zlatna. Nu țin minte ce material. Eu eram delegat. Am venit la Zlatna și mi-am terminat treaba. M-am întors cu camionul la Baia Mare. La ieșirea din Alba Iulia eram în cabină eu și ajutorul de șofer. Hoții

ne-au furat roata de rezervă a camionului fără ca noi să-i observăm. Era, cum am spus, la începutul evenimentelor când hoții furau ca-n codru. La întoarcere, am fost certat de directorul Ilie Popa pentru roata de rezervă furată.

– Domnule director! i-am spus, eu am răspuns de materialele încredințate pe care le-am predat intacte. Cât privește roata de rezervă a camionului, acera aparține de inventarul mașinii, iar de mașină răspunde șoferul, Domocos!

Mereu mă tachina.

Când a văzut ing. Rafiroiu că eu lucrez ca desenator tehnic, l-a prins mirarea și mi-a spus:

– Bine, domnule, ai fost la mine patru ani și eu nu am știut că știi să desenezi? Și eu am avut nevoie de un desenator tehnic!

Pe linie politică, rămăseseră numai două partide, Comunist și Social Democrat. Interesant, toți ungurii erau înscrși la Partidul Comunist, iar românii la Partidul Social Democrat.

Într-o zi, ing. Dumitrescu Marin îmi propune să mă înscriu la Partidul Social Democrat, unde ing. Altin, șeful uzinei, era președinte. Am acceptat fără să-mi dau seama că am să regret amarnic că am lucrat contra voinței și a conștiinței mele. M-am înscris și iată-mă membru al PSD. Luam parte la adunări.

În 1948, Partidul Comunist s-a unit cu PSD și au format Partidul Muncitoresc Român, PMR.

Pe linie de serviciu, am început la Aglomerare, la cea veche. Pe urmă, la Topire, la încărcarea cuptoarelor pe pod, la Dwiglat Loyd, și cea mai mare perioadă am prestat serviciu la rafinarea plumbului.

La Aglomerarea veche mecanic era Câmpeanu Gheorghe. Un puturos de om, pe care trebuia să-l păzesc să nu adoarmă lângă ventilator. Mai târziu, acest om a ajuns directorul Uzinei. Și, venind, într-o noapte în control, m-a găsit dormind lângă același ventilator unde dormea și el, când era în schimbul meu. M-a sculat și mi-a zis:

– Tovarăşe şef de schimb! Dumneata dormi în serviciu?

Fusesem obosit. I-am spus să-şi aducă aminte că şi el dormea, iar eu nu am făcut atâta caz.

– Dacă dumneata nu făcut datorie, eu făcut la dumneata proces.

Şi, atunci, am văzut, pentru prima oară, că omul prost este periculos şi e bine, cât se poate, să fie îndepărtat din funcţii de răspundere.

Al doilea conflict cu Câmpeanu a fost când, fiind la amestec, muncitorul Cozma Iosif, ginerele lui Rotaru, care era un om al dracului, m-a dus în eroare şi a băgat ranga într-o groapă. Înălţimea trapezului a fost exagerat de mare. Asta ca să-i iasă lui procentajul mai mare. Eram acasă şi era a doua zi de Paşti. Cu el, adică cu Câmpeanu, mai era o pramatie cu numele Polotoi Ludovic. La fel, om de nimic. Şi m-a pus să măsoar din nou amestecul lui Cozma Iosif. L-am măsurat şi l-am cubicat, iar rezultatul a fost pe jumătate faţă de cât scrisesem eu. Atunci, Câmpeanu Gheorghe, în calitate de director, mi-a tăiat 4000 lei din primele ce urma să le primesc.

Pe timpul lui Câmpeanu s-au desfiinţat saloanele de fete. Fetele au fost repartizate în toată ţara la muncă. Era o fată, Joca, repartizată la funicularul de la Uzinele Ferneziu.

Joca era o muncitoare bună şi foarte frumoasă. Într-o zi, mă duc la birou să-mi semneze Câmpeanu nişte bonuri de materiale. În birou era şi Joca, se certa cu Câmpeanu:

– Ce, măi Gheorghe, tu stai cu aia în mână, iar eu împing corfele de la funicular ca să-ţi fac ție salar? Tu stai în birou şi-mi tai mie situl?

Văzând cum stă chestia şi ca să nu fiu martor, am luat-o din loc. Am ieşit ca din puşcă cu bonurile nesemnate, mai ales că Joca luase de pe masă o călimară cu cerneală ca să o arunce în capul directorului. Am auzit, din urmă, pe Câmpeanu zicând:

– Prosc, în cur la tine! Prosc în cur la tine!

El nu știa bine românește, cu toate că era roman, dar din cei periculoși, adică maghiarizați. Așa am pățit-o cu Câmpeanu.

Am fost repartizat în toată uzina. Începusem să mă familiarizez cu procesul tehnologic al metalurgiei neferoase. Fiind băiat deștept, am fost repartizat și la rafinarea plumbului. Era secția de elită a uzinei, secția principală. Acolo se făceau dezargintările, dezincările și extragerea argintului aurifer la cupelare. Mai erau și distilerile, cuptoarele Humbold, unde se făcea plumbul tare, plumbul cu conținut de stibiu.

Printre alte lucrări, la rafinarea plumbului mai era și scriptologia. Încheierea foilor de fabricație pe care o făcea numai șefii de secție, Hutira și Baban. Noi, ceilalți, eram considerați incapabili.

Într-o zi iau o foaie de fabricație și îi fac încheierea așa cum trebuia și îl învăț și pe Meza Traian. Când a controlat Hutira foaia de fabricație respectivă, a zis că de acum înainte eu să fac încheierea foilor de fabricație. I-am arătat cu mâna «ciuciu, ciuciu», până la urmă a trebuit să le fac. Atât eu, cât și Meza Traian.

Între muncitori erau și oameni de omenie, dar mai erau și chiulangii. Pentru primii aveam loc, le dădeam de lucru în acord și când lucrarea era gata, erau liberi să plece acasă. Pe atunci nu era colectivizare și oamenii se grăbeau să ajungă acasă ca să mergă la munca câmpului. Când eram la aglomerare, eram și la cuptoarele Herschhoff și Telerefon, unde era o murdărie și un gaz de te îmbătai de cap. La aglomerare cenușa se transporta în magazie, de unde se ducea cu vagonetul la amestec.

Acolo, când era frig, se puneă talpa amestecului jos. Cenușa era caldă și unii muncitori, inconștienți, se culcau în ea. Mitigus, Crăciun, Tineghe Vasile și alții. Degeaba le spuneam că-și scurtează viața, că nu aveam cui spune. Vorba mea le intra pe o ureche și le ieșea pe cealaltă. Mulți au plătit cu viața,

pogorându-se în mormânt de timpuriu, pentru că din comoditate nu m-au ascultat.

La cuptorul Herschoff era Popa Nicolae, care are în zilele noastre un băiat ce-i mare ştab pe la partid. Aşa-i de mare comunist, cum sunt eu popă.

Când a fost la putere Partidul Muncitoresc Român, aveam de toate. Chirie nu plăteam la locuinţele care erau ale uzinei. Bilete la staţiunile pentru boli profesionale erau gratuite. Pe piaţă se găseau de toate, pentru toţi, nu chiar ca pe vremea regimului burghezo-moşieresc, dar, totuşi, erau. Îmi vine să râd, pentru că eu ştiam că partidul aplică tactici şi se orientează în aşa fel încât să-şi atingă scopul urmărit.

Mă gândesc la acei muncitori care au fost directori. Alţii scoşi din producţie şi băgaţi la miliţie, alţii la procuratură. În fine. Au fost scoşi din producţie fiindcă erau prosti şi li s-au dat servicii în conducerea locală a aparatului de stat. Ce au făcut unii? Au început să se lege de moşieri, de chiaburi. S-au băgat în ei de i-au năucit. Unii chiaburi, fiind oameni inteligenţi, şi-au trimis odraslele la învăţătură şi au intrat în partid. Au ocupat funcţii în aparatul de stat. Odată, Verdeş Paul mi-a spus:

– Bine, tovarăşe Ganea! De ce am eu pensie aşa de mică? Eu, care am luptat în partid, depunând o activitate politică şi pe urmă au venit alţii şi ne-au dat cu piciorul în cur?

Mi-am adus aminte de inspectorul ing. Ionescu şi de vorbele lui şi de vorbele crainicului de la postul de radio «Donau» şi îmi vine să plâng pentru prostia mea.

– De unde, mama dracului, au ştiut aceia ce va fi în anul 1985 şi până la sfârşit?

Eu l-am lămurit pe Verdeş Paul, zicându-i:

– Te-ai dus la chiaburi şi le-ai făcut rău din cauză că ai fost prost! N-ai avut milă de ei. La rândul lor, nici tovarăşii activişti de mai târziu nu au avut milă de tine. Aşa cum nu ai avut nici tu milă de ei. De aceea ai pensia mică!

Este vineri, 08.11.85. Este ziua Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril. Este onomastica doctorului Ganea Mihai. Afară-i frig, moderat și plouă. Este ora 16,02. Soția a plecat la cinematograful DACIA, să vadă un film indian, în două serii. Eu stau acasă, cu Adina, și îmi scriu amintirile. Imediat se va stinge lumina electrică și vom rămâne în întuneric. Ne cuplăm la lampa cu petrol. Ne-am întors înapoi, că așa e bine. Mai facem economii, la câțiva kw/oră, care costă 0,65 lei/kw. În schimb, cu 30-40 lei cumperi o lumânare. Lămpi cu petrol sunt. Dar când să capeți petrolul, devine o problemă. Și, uite așa, ni se trece viața. Pentru unii mumă, pentru alții ciumă. Pentru ziua de azi, ajunge. Măine vine, cu mașina, Mihăiță, la Baia Mare. În 11.11.85 are dezbateri la tribunal pentru divorț, cu nevastă-sa.

E duminică, 10.11.85. Afară-i frig și înnoirat. Soția a plecat la biserică. De dimineață a venit Mihăiță la mine. Măine urmează să mă duc, ca martor, la procesul de divorț al lor. Mă mustră conștiința că contribui la acest eveniment din viața lui. Hai să povestesc, mai departe, peripețiile vieții mele.

Mihăiță a intrat la școală în clasa I. Evenimentele amănunțite nu mi le mai amintesc. Știu că i-au fost învățătoare doamna Mureșan și doamna Ilies. Prima, fata popii Câmpeanu, din Ferneziu. A doua, preoteasa lui popa Ilieș, din Baia Mare. Țin minte că Mihăiță a avut numai zece media generală, la ambele învățătoare.

De la patru ani el citea deja pe ziar. Am scris la radio că fiul meu, Mihăiță, știe să citească la vârsta de patru ani. Și ne-au răspuns, cei de la radio, lui Mihăiță, să învețe bine ca să ajungă un copil bun. Despre educația lui, pe vremea aceea, se vorbea numai bine și eram noi, părinții, în atenția lumii, fără să știm că mai târziu am să divorțez de mama sa.

O întâmplare tristă.

Manualele școlare, abecedarul lui Mihăiță, erau, pe vremea aceea, tipărite, având pe prima pagină portretul regelui Mihai sau Carol. Nu mai țin minte. Între timp, ne-am mutat în locuința unde a stat Drăguțescu, peste drum de dezargintare. Într-o zi, vine Mihăiță de la școală, atunci când cu abolirea monarhiei, și îmi dă cărțile cu fotografia regelui în mână. Doamna Mureșan primise ordin să distrugă fotografiile regale, însă, dânsa le-a decupat din carte la toți copiii și le-a spus să facă ce-o vrea cu ele. Vine copilul, cum zic, de la școală. Eu lucram la o sobă de teracotă, cu șamotă. Astupam găurile, că aveam șobolani. Îmi spune băiatul ca doamna învățătoare le-a rupt și le-a dat copiilor să le ducă acasă, așa decupate. Eu, fiind ocupat, am luat pozele de la copil și le-am pus pe sobă, deasupra, și mi-am continuat lucrul, cu astuparea găurilor la sobă, pe unde aveau drum șobolanii, uitând cu desăvârșire de această întâmplare, fără să știu că mai târziu voi suferi, nevinovat, pentru acest lucru.

– Să știți, stimați tovarăși, care m-ați persecutat pe nedrept și nevinovat pentru acest lucru, că ați făcut-o din prostia voastră, fără să cercetați. Ați dat în mine fără milă, că așa vă este mintea, de a vedea viața prin ochii calului.

După un timp mai îndelungat, la uzină au venit soldații. Locuința unde am stat a fost transformată în corp de gardă pentru soldați. Eu am fost mutat vizavi de dispensar. Locuința unde am stat era lângă laborator. S-au făcut unele modificări. S-au scos dușumelele și s-a turnat ciment. Când muncitorii au desfăcut dușumeaua, la fosta mea cameră, sub dușumea, au găsit fotografiile regelui, ale lui Antonescu și altele, împachetate într-un ziar «Scânteia». Între muncitorii care erau de față, era și sora lui Fânățeanu Andrei. Ea era căsătorită cu Tigler, care

era la închisoare, nu știu pentru ce. Se zice că ar fi zis:

– Uite un reacționar care șade liniștit acasă, pe câtă vreme bărbatul meu este la pușcărie.

A luat corpul delict și l-a predat la Partid.

Eu nu știam nimic. Eram de serviciu, la dezargintare.

Și, numai văd că vine Petriceanu Gabi și îmi spune:

– Ai grijă, domnule Ganea, că uite ce s-a întâmplat. La locuința unde ai stat, s-a găsit într-un ziar fotografia regelui și a celorlalți și Maria lui Fânățeanu, Maria Tigler, le-a dus la Partid.

După plecare lui Gabi, numai ce văd că vine un tășcar la mine și începe, pe departe:

– Ce mai faci, tovarășe Ganea? Cum mai merge treaba, pe aici? Ce greutăți, în muncă, mai ai? Etc etc.

Eu i-am răspuns, deodată:

– Tovarășe, treceți direct la subiect și... fără ocolișuri.

– Da. Este vorba de o completare a biografiei dumneavoastră

Ne-am deplasat în birou și am completat cele ce mi s-au cerut. Am scris adevărul.

– Nu știu nimic de proveniența fotografiilor regale de sub dușumea.

Asta este partea tristă ce mi s-a întâmplat.

Peste ani, vreo 20, mă întâlnesc, într-o zi, cu Fânățeanu Andrei, fratele tovarășei Tigler. Eram la plimbare, prin parc. Fânățeanu era paralizat de un picior și mergea în cârje și un baston prin parc. Cu el era și tovarășul Herța Vasile, cel de la CARP – Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor, și, din vorbă, în vorbă, îmi spune:

– Tovarășe Ganea. Ai fost nevinovat și bănuیت pe nedrept, de către conducerea de partid, în sensul că nu dumneata ai pus fotografiile regale sub dușumea,

ci soția, adică fosta soție, care a fost o reacționară, în sensul că s-a gândit că va veni regele înapoi și... cine-i ea, să se laude.

Tovarășul Herța sare, de colo, cu gura:

– Da. Eu eram, din întâmplare, la partid și am auzit când au spus că dumneata ai fi pus fotografiile sub dușumea.

– De ce, stimați tovarăși? De ce m-ați dat afară din partid? De ce m-ați pus la lopată? De ce ați avut atâta ură pe mine? Pe mine, care am suferit pentru voi. Pe mine, pe care m-ați scris în cartea voastră neagră nevinovat. Așa-i că și dumneavoastră ați chinuit un om nevinovat? Cum rămâne cu fasciștii? Că și aceia m-au chinuit, zicându-mi că sunt bolșevic și comunist. Fără să știu și fără să fiu atât de bolșevic și comunist. V-am așteptat să veniți la putere, să faceți ordine și dreptate și ce ați făcut din mine, la capitolul DREPTATE? M-ați pus la lopată sub comanda foștilor muncitori și sub comanda foștilor mei colegi de muncă. Unii dintre ei au fost oameni de treabă, cum a fost subinginerul Cerneșteanu Arghir.

– Bravo ție, Arghire. Să trăiești!

Colegul meu, Oana Dumitru, a fost un porc. Cât privește pe Vlasim Mihai, acesta a zis:

– Pune-l acolo, în pizda mă-si, unde-i mai greu.

Ce i-am făcut? De ani de zile putrezește în mor-mânt.

Arghir, la ora actuală, mai trăiește și mi-a povestit discuția pe care a avut-o cu acel Vlasim:

– Nu uita, Mihai, că Nicolae Ganea a fost șef de schimb și nu-l putem pune acolo unde îmi ceri, i-am zis.

– Dumneata știi cine a contribuit la toate astea? Fosta mea soție, ca să se răzbune pe mine. De ce? Pentru că am divorțat de ea, cu consimțământul ei.

Banc

Dimineața, la slujbă, la cozi. La amiază, post, nu-i haleală. Seara, s-aprinde lumânarea. Nu-i curent.

Astăzi este marți 12.11.85. Afară este înnourat și plouă. Soția s-a dus la târguit, după mâncare. Eu stau cu Niniricu (Adina) în casă și scriu. Este ora 16,15. Imediat se va lua lumina. Între 17 – 19 stăm pe întuneric și așa ni se trece viața, care și așa este scurtă și ți-o mai scurtează și semenul tău, OMUL, sub lozinca economiei. Așa că, imediat se va întuneca, Adina se va culca, iar eu mă voi ruga.

Rugăciunea mea.

Dimineața. În numele tatălui și a fiului și a sfântului duh. Amin. Slavă ție Dumnezeu nostru, slavă ție. Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele tău, vie împărăția ta, facă-se voia ta, precum în cer, așa și pe pământ. Pâinea noastră, cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită și ne mântuiește de cel rău. Că a ta este împărăția și puterea și mărirea. În numele tatălui, a fiului și a sfântului duh. Amin.

Doamne, Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă, pe mine, păcătosul. Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeu meu, mulțumescu-ți ție, Iisus Hristoase, că m-ai sculat din ticălosul meu așternut.

Ajută-mă, Doamne, să treacă cu bine ziua de astăzi, cu pace și sănătate, în care să păzesc poruncile tale și să fac voia ta. Amin.

Când plec de acasă. Doamne, Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu, binecuvântează plecarea mea și întoarcerea mea acasă, în sânul familiei. Amin.

Rugăciunea de seară. În numele tatălui și a fiului și a sfântului duh. Amin. Slavă ție Dumnezeu nostru. Slavă ție.

Prea sfântă treime, miluiește-ne pe noi. Doamne, iartă păcatele noastre. Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre. Pentru sfânt numele tău. Amin. Sfinte Dumnezeule. Sfinte Dumnezeule. Sfinte Dumnezeule. Sfinte Dumnezeule. Sfinte tare. Sfinte fără de moarte. Miluiește-ne pe noi.

Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele tău, vie împărăția ta, facă-se voia ta, precum în cer, așa și pe pământ. Pâinea noastră, cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită și ne mântuiește de cel rău. Că a ta este împărăția și puterea și mărirea. În numele tatălui, a fiului și a sfântului duh. Acum și pururea în vecii vecilor. Amin.

Fiul lui Dumnezeu!

Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine, păcătosul. Amin. Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu. Iartă-mi păcatele și greșelile pe care le-am făcut astăzi înaintea ta. Amin. Bindecuvântează-mă în împărăția ta. Nu mă nimici pe mine pentru fărădelegile mele și învrednicește-mă, Doamne, să am parte de mila ta și de viața veșnică. Amin!

Dă Doamne sfârșit creștinesc vieții mele și răspuns bun la înfricoșata ta judecată. Amin.

Mulțumescu-ți Doamne, pentru toate binefacile cu care m-ai învrednicit. Să am parte de ele. De asemenea, îți mulțumesc pentru harul tău cel sfânt pe care l-ai revărsat asupra ființei mele, în sensul că mi-ai dat viață până în această clipă. Încrednicește-mă, Doamne, ca și din clipa acesta înainte să am parte de harul tău cel sfânt că să-mi dai viață lungă și fericită cu pace și sănătate, ca să preamăresc și să slăvesc numele tău cel sfânt și să păzesc poruncile tale. Că tu ești Dumnezeul meu și ție Slavă înălțăm. Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea, în vecii vecilor. Amin. Pomenește Doamne, pe morții mei cei dragi în împărăția ta cea cerească. Pe

fiecare, după numele lor, după cum urmează: Matei și Cristina, bunicii. Nicolae și Lucreția, mama și tata. Costache și Mița, unchiul și mătușa. Gheorghită și Mărioara, verișorii mei. George și Nicușor, fratele meu și fiul meu. Peter și Margareta, socru și soacra. Și ceilalți morți dragi. Amin. Și mă învrednicește, Doamne, la sfârșitul vieții mele, să am parte de o moarte ușoară, fără suferințe fizice și fără operații. Să mor cu zâmbetul pe buze, preamărind și slăvind numele tău cel sfânt, iar despărțirea mea de familie să fie cât mai puțin tristă.

Doamne, iartă-mi păcatele și greșelile mele, ce le-am făcut înaintea ta, astăzi.

Învrednicește-mă, Doamne, să am parte în ceașul morții de prezența sfinților îngeri ai tăi, ca să ducă sufletul meu întru împărăția ta cea cerească. Amin.

Revarsă, Doamne, din înălțimea cerurilor, mila ta și îndurarea ta, asupra sufletului meu. Dă-mi, Doamne, fericirea care vine de la tine, ca să trăiesc ani mulți și fericiți pe acest pământ, să mă bucur de sănătate și fericire că să pot să cânt și să mă închin, să preamăresc și să slăvesc, în vecii vecilor, numele tău cel sfânt. Amin.

Pogoară, Doamne, pacea ta asupra casei mele asupra celor dragi, asupra făpturilor tale. Că tu ești creatorul meu, care te-ai jertfit pentru mine, pentru iertarea păcatelor mele.

Nu mă osândi pentru îndrăzneala de a veni înaintea ta, să mă rog. Că iubirea ta de oameni este mai mare decât păcatele noastre și necuprinsă de mintea omenească.

Binecuvântează pe dușmanii mei, pe aceia care m-au bătut, pe aceia care m-au batjocorit și disprețuit, pe aceia care mi-au făcut rău, din prostia lor și iartă-mă și pe mine Doamne, că eu sunt mai păcătos decât ei.

Iartă-mi vorbele porcoase și destrăbălate, iartă-mi bârfele contra aproapelui, precum și celelalte păcate, multe și grele. Amin.

Ocroțește-mă, Doamne, de suferințele fizice, de oamenii de nimic. Fă, Doamne, să nu aibă putere asupra mea și asupra casei mele. Amin.

Ocroțește-mi credința. Dă-mi, Doamne, credința profundă și ocroțește-i pe cei dragi și îndepărtează pe toți aceia care îmi tulbură pacea și liniștea sufletească.

Doamne, m-am născut slab și cu păcate. Lumea este plină de capcane, de ispite și de alte răutăți. Numai tu mă poți mântui, că tu ești viața, tu ești fericierea, tu ești sănătatea, tu ești nădejdea mea, tu ești Dumnezeuul meu. Amin.

Pogoară duhul tău, cel sfânt și dătător de viață, asupra mea și mă vindecă de bolile trupului, dar mai ales ale sufletului. Că tu ești doctorul trupului și al sufletului și ție mărire și închinăciune îți înălțăm, tatălui, fiului și sfântului duh. Amin.

Și mă învrednicește, Doamne, cu pace și sănătate, ca să mă culc în ticălosul meu așternut. De asemenea, mă învrednicește ca mâine să mă scol cu pace și sănătate, din ticălosul meu așternut, ca să preamăresc și să slăvesc numele tău cel sfânt. Amin.

Deci, cam în felul acesta mă rog Creatorului și Dumnezeuului meu, domnului nostru, Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu. Amin.

Astăzi este duminică. 17.11.85. Este ora 11,21. Afară-i frig și soare. Un soare cu dinți. Soția a plecat la biserică cu Iuți. Luna trecută am cumpărat un aparat de radio cu pick-up, marca Pacific 3. Am ascultat sfânta liturghie de la Vatican, de la Roma. Are un sunet puternic. Sunt în casă cu Lucian, nepotul meu, și cu fiica mea, Adina. M-am gândit la omul din parabola cuprinsă în Evanghelia de astăzi și anume. Este vorba de un om păcătos și foarte bogat care avea bani, sănătate, multă bogăție pământească, dar

foarte sărac cu mintea, așa cum sunt semenii noștri de astăzi, care fac blocuri, acareturi, asupresc oamenii, ca să-i preamărească, atingând apogeul demenței, lipsindu-și semenii de dreptul de a trăi, fără să se gândească, la fel cum nu s-a gândit nici măgarul de om din sfânta Evanghelie care, în loc să mulțumească lui Dumnezeu pentru câte i le-a dat, s-a apucat să zică: «Bucură-te suflete că ai, din toate bunătățile. Bucură-te și te veselește», dar Dumnezeu i-a zis: «Chiar în noaptea aceasta vei muri și cui vor rămâne toate bunurile adunate?».

Mă gândesc și la ai noștri. Oare ei nu sunt muritori? De ce nu dau mâncare la oameni? De ce dacă zici ceva dispari și nu mai apari? Cine le dă acest drept? Să te speculeze și să te fure ca-n codru? Să stai în frig, la lampa cu petrol, dar să bați din palme și să zici că mori de cald. Să zici că ești fericit când stai cu paltonul pe tine în casă, în frig și ești disprețuit de un prost, de un analfabet incompetent, care se joacă și îți calcă în picioare demnitatea ta de om, pentru că a ajuns într-un post cheie. Cu ce se alege? Cu ce s-a ales bogatul din Sfânta Evanghelie de astăzi.

Îmi este milă de ei că sunt proști. Dar prostul este și periculos atunci când ai căzut pe mâna lui, iar viața ta depinde de el. El nu gândește ca omul, ci ca animalul și gândirea lui este scurtă. Până la vârful nasului.

Ei, dar să continui cu amintirile. Vremea trece fulgerător, iar viața se scurge cu repeziciune. Am 74 de ani. Mă gândesc, adesea, la moarte și îmi este frică de suferințele fizice. Singura dreptate în lume este ea, moartea.

CAPITOLUL 2.

Ai grijă ce faci !

Acum mă mutasem în altă locuință.

Din lipsă de spațiu, promisem două camere lângă farmacia uzinei. Bucătăria era într-o cameră din podul locuinței. În magazie lucram tâmplărie. Făceam mobilă de bucătărie la Ferneziu și aveam bani. Cu Viorica și aici aveam probleme. Se amesteca în comenzile mele și aveam necazuri. Noroc că oamenii care reprezentau puterea locală în cartierul Ferneziu îmi erau cunoscuți.

Era la birou, la statele de plată, o funcționară. Una Buba, a lui Vimer. Lucra în birou cu Morariu. Și, din senin, Viorica se agață de biata femeie, cum că ar trăi cu mine. Degeaba am jurat eu pe crucea cea neagră făcută de mine, că tot nu am fost crezut. Și uite așa ne chinuiam unul pe celălalt, pentru că m-am însurat cu o femeie care m-a mințit că nu are să fie geloasă.

În curtea în care ne-am mutat mai locuia și familia lui Baci. El, domnul Baci, era chimist, fără facultate terminată. Făcea serviciu la laboratorul uzinei. El era căsătorit cu Nastasia, fata lui Baci. Lupșa de pe Lunci, care era dactilografă la uzină.

În laborator mai lucra și doamna Cioca, soția inginerului Cioca, care făcea serviciul la secția de acid sulfuric. Ca funcționară, avea pe o fată, cu numele Ioana. Gurile rele spuneau că ing. Cioca îi dă sub coadă Ioanei. Într-o zi, doamna Cioca a vrut să-l prindă pe bărbat cu Ioana. De tare ce s-a grăbit, a

căzut în pâraul care trecea prin spatele locuinței unde ședeam noi și a fost scoasă cu poalele în cap. Minte de femeie. Părul lung și minte scurtă.

Closetul l-am avut în comun. Baci, fiind regătean, se urca cu picioarele pe closet. Noi ședeam cu fundul pe scaun, ca ardelenii. Într-o zi, îl pândeste Viorica și îl prinde cu picioarele cocoțat pe budă. Îi face un scandal, încât, ca să înăbușe cearta, Nastasia a desfundat cu mâinile closetul.

Prietenii lui Baci erau domnul și doamna Cioca. Întrucâtva, pe noi ne țineau la distanță, în special doamna Cioca. Din cauza Vioricăi. Baci și Nastasia ne vizitau mereu. În special Nastasia. Era o femeie foarte populară. Și Baci. Însă niciodată nu ne-au invitat la ei.

Dintre părțile bune, Viorica avea darul de a se împrieteni cu unele soții ale funcționarilor. De exemplu, doamna Hutira era o femeie foarte rezervată și mare unguroaică. Viorica, mare româncă, știa ungurește și a reușit să se împrietenească cu ea și cu Alis, fata lor. La fel și cu soția inginerului Butaru, care era fată de popă și foarte populară. Era foarte bogată, de acasă.

În laborator mai lucra și chimistul Dragoș, care avea un frate inginer, tot în cadrul uzinei. Soția lui era profesoară de limba română. Împreună cu doamna Butaru veneau la noi, în vizită.

Într-o zi, fiind cald, eram în pielea goală sub pătură. Au venit trei doamne în vizită la Viorica și nu m-am putut ridica din pat. Fusesem luat prin surprindere.

La rafinarea plumbului, șeful secției era subinginerul Baban Emil. Era un om capabil, dar fățarnic. Te lucra pe la spate. Inginerul Butaru îmi spunea mereu:

– Măi! Să ai grijă că Baban iarăși ți-a făcut un referat pe care eu l-am rupt.

Ăsta era stilul lui și al femeii lui. În față te pupa și în spate te frigea. Când a fost șef de secție era flă-

cău. Odată cu venirea comuniștilor la putere s-a băgat în politică până-n gât și așa a avansat, servindu-se de limbă pentru a șterge cururile celor mari care, în fond, nu erau comuniști, așa cum nu sunt eu popă. Dar ce să-i faci? Unii se nasc cu meseria de lingău de cur în sânge și își întorc chepeneagul după cum bate vântul. Adică, după puterea lumescă.

Am întrerupt scrisul din cauză că în casă este frig. Sufăr cu prostata și am răcit. Caloriferele sunt reci. Stăpânii de astăzi ne țin numai în propagandă și frig. De mâncare ne dau numai pui tranșați. Ce-i bun se taie pentru boierii de azi. Capul, unghiile și picioarele se vând la săraci. Boierii de azi sunt proveniți din săracii de ieri. Cruzi, mincinoși și fățarnici. Pe o parte îți fură banii zicând că te încălzesc, pe cealaltă parte, teucid sistematic, cu frigul, cu statul la cozi după mâncare și alte «fericiri» propagandistice.

Azi este duminică, 24 noiembrie 1985. Afară-i frig. Eu stau în casă cu Adina. Soția este dusă la biserică. Am ascultat slujba de la Vatican în limba română, pe calea undelor scurte. După slujbă, am pus discul cu valsuri vieneze, iar după terminare sunt cu pixul în mână și scriu.

Deci, după cum am spus, au venit trei doamne în vizită la Viorica. Doamna Dragoș, doamna Butaru și doamna Oana, sora Magdei Dumitrescu.

Între anii 1946 și 1952 am început să mă îmbolnăvesc de la plumb – saturnism.

Am lucrat, un timp, la investiții. Acolo am cunoscut pe domnul Drăgan, care s-a căsătorit cu domnișoara Gurski Elena, care mai târziu avea să-mi devină soție în căsătoria a doua. Drăgan era diriginte de șantier. Un om capabil, bun, prietenos. Mai era și domnul Pop, tot diriginte de șantier. Bun de gură, rău la lucru. Alt diriginte de șantier și lingău de cur era

Filip. Un om cu secrete, plin de taine, cu care, fie vorba între noi, trebuie să gândești bine înainte de a deschide pliscul în fața lui. Dar nu am stat mult. A fost nevoie să întrerup serviciul la investiții și să mă întorc la rafinarea plumbului. Însă nici aici nu am stat mult. Medicii mi-au recomandat să părăsesc uzina. Am fost mutat la investiții, la Exploatarea Minieră «Petre Gheorghe» de la Săsar.

La investiții, am lucrat în birou cu domnul Iancu și Dorolti Liviu. Amândoi erau oameni foarte capabili. Lucram la amplificarea cianurației.

Antreprenor era domnul Constandinescu, din Ploiești. Un om bun.

Am primit locuință în pădure, deasupra minei. Se făcea că locuiam în pădure. Vila arăta ca un castel. În pădure ardeau, pe o rază de 500 m, becuri electrice.

Nici aici nu m-am simțit bine din cauză că la Ferneziu făceam opt ore de serviciu, veneam acasă și lucram la mobilă. Ceea ce însemna un salariu în plus. Pe câtă vreme aici, la Săsar, trebuia să stau toată ziua în birou la dispoziția lui Dorolti Liviu. Să-i dictez la documentație, să-i copiez unele lucrări referitoare la amplificarea cianurației. Director era un lăcătuș, Iosif. Inginer șef era Vlacovici, sau cum dracu' îl mai chema.

Văzând eu cum șade treaba, am intervenit să fiu mutat din nou la Ferneziu, din cauză că nu puteam să fac față tot timpul la serviciu și să pierd o mulțime de bani cu lucrul în timpul meu liber. După multe intervenții, am reușit să obțin transferul.

M-am întors la rafinarea plumbului.

În 1953, am fost pensionat de boală profesională. Saturnism cronic.

Azi e miercuri, 27.11.85. Ora 18. De la 17 la 19 se ia curentul electric. Stăm pe întuneric. Lămpi de petrol nu se găsesc și dacă se găsesc sunt descompletate. Petrol, gaz lampant se găsește numai la zile

mari. La radio și televiziune se preamărește incompetența. Oamenii tremură de frig. Trebuie să-ți sacrifici viața ca să se facă economie pentru scopuri industriale. Noi, bătrânii, suferim de boala bătrâneții, de prostată. Medicamentele ni s-au luat. În spitale îți trebuie bani ca să-ți cauți sănătatea. Dacă nu ai, mori cu zile. Pretutindeni domnește putregaiul și egoismul unor oameni față de oamenii săraci, care întâmpină greutăți ca să supraviețuiască. Ce a fost frumos în trecut se dărâmă. Până și credința în Dumnezeu.

Dar, să merg, mai departe, cu amintirile. Mă simt prost și descurajat. Sunt bolnav și nu am medicamente ca ce să mă vindec. Xilol, Urotropină, Papaverină, Albastru de metil. Trebuie să suferim și să dăm banii, pe care nu-i avem, pe medicamente scumpe. Sinerdol, Neoxazol, care de la 8,70 lei, s-a făcut 22,50 lei.

Când erau medicamente, te simțeai bine și aveai poftă de trăit. Nu ne-au mai rămas decât mila și îndurarea de la Dumnezeu, că de la oameni, slabă nădejde.

Avem în bloc oameni care nu pot plăti taxele mari, taxele comunale.

Și, sunt unii, ca familia Glodeanu, care zic:

– Să-i scoată afară și să-i împuște, dracului!

De aceea ne bate Dumnezeu și suntem așa cum suntem, și merităm.

Cât privește viața dusă cu Viorica, ea mergea înainte. A început să activeze în UFDR – Uniunea Femeilor Democrate din România. Pentru activitatea depusă, a fost premiată cu o mașină de tocat carne. Se mândrea cu această distinctă premieră, mergând orbește cu distrugerea mea și a familiei. A intrat în câmpul muncii pe chestia asta. La OCL, produse industriale la un debit de tutun, de pe strada Grivița, din Baia Mare.

În anul 1953, am fost pensionat de boală profesională, saturnism cronic, gradul II. Pensia fiind mică, a trebuit să lucrez.

În anul 1948 am fost verificat politic și am devenit membru al Partidului Muncitoresc Român. Fiind membru, am fost ajutat de către PMR și am găsit serviciu la Trustul Minier la secția de investiții din cadrul Explorării Miniere.

Șeful serviciului Explorări Miniere era domnul Georgescu. Un bărbat urât, dar foarte bun și capabil. Am lucrat, un timp, acolo.

Într-o zi, a venit după mine tovarășul șef de cadre de la fabrica de marmeladă, I.I.S. Agrofruct, Baia Mare, cu ordinul de transfer de la Explorări la Agrofruct în calitate de șef serviciu muncă și salarii. M-am bucurat și m-am prezentat la I.I.S. Agrofruct în anul 1953, unde am luat în primire serviciul respectiv de doamna Georgescu, soția șefului meu de la investiții din cadrul Explorări Miniere.

Era o femeie frumoasă, tânără, blondă, dar îi cam mirosea gura. În timp ce luam în primire serviciul, se tot apropia de mine să-mi vorbească. Eu mă distanțam din cauză că-i mirosea gura. Ca normator l-am avut pe Săsăran Florian.

Am luat acest serviciu în primire. Muncă și salarii era un serviciu nu tocmai ușor. Greutatea consta în aceea că nu cunoșteam colecția de legi. Lucram cu două fonduri. Fondul scriptic și fondul nescryptic. Salar, 542,50 lei, în anul 1953.

Director era tovarășul Reiz Mihai, de meserie pantofar. Ing. șef era Nistor. Între anii 1953-1956 s-au perindat la șefie ing. Vasilescu, ing. Popovici, un băiat timid și curvar. A mai fost într-un timp și ing. Totila. Mai erau trei băieți cu școala profesională alimentară, Anghel Petru, Marinescu Ioan și Florescu. Florescu, pe urmă, a plecat fiind detașat la Fabrica de Conserve din Râureni. Contabil șef era domnul Mendioschi. La serviciul Planificare era doamna Stifler. O femeie capabilă. La contabilitate lucra Pall

Emeric și Gamenti Margareta. O femeie capabilă și foarte ordonată. La atelierul Mecanic era mecanic șef Kemk Carol. Șeful Cadrelor era Dietric Wilhem. Precis nu știu, dar era om de comitet.

Și, acum, să-i caracterizez pe fiecare după părerea mea și după contactele avute cu ei în timpul serviciului.

Reiz Mihai, cum am spus, era pantofar. Fost patron. Un om bun, cel puțin eu cu părerea asta am rămas. Dar, mai târziu, știe dracu' ce fel de om era sau a fost?

După un timp a venit un activist de la Comitetul Orășenesc de Partid și m-a ales Secretarul Organizației de Bază a IIS Agrofruct. Abia atunci am știut de ce am fost mutat de la Explorări la Agrofruct. Cu scopul ca să ia ființă și în această întreprindere o organizație de partid. De aceea m-au ales pe mine secretar, că nu aveau pe cine. Erau numai doi membri de partid și trebuiau cel puțin trei.

După mine, directorul Reiz era un om abil și prudent. Îi plăcea mai mult să șadă pe la Centrele de Colectare și Achiziții. Cum s-ar zice, îi plăcea munca de teren.

Aveam centre de pulpare și achiziții la Benesat, Șomcuta Mare, Baia Mare, Seini, Sighet, Turt, Breb. Până-i lumea, nu era acasă.

Mai târziu a venit un tovarăș de la securitate și m-a pus Șeful Biroului Secret. Așa că m-am trezit cu o mulțime de funcții și de obligații la care mai târziu nu am putut face față. De exemplu, șeful Muncă și Salarii, șeful Biroului Secret. Trebuia să întocmesc statele de plată cu fondul nescryptic, precum și alte lucrări diverse. În afară de asta mai mergeam după achiziții în toată țara. La Vatra Dornei după material de lădițe. La Arad după zahăr. La Frasin după material de lădițe pentru marmeladă.

Mergeam la ședințele de partid la comitetul orășenesc PMR și alte obligații pe care le voi descrie așa cum mi le amintesc.

Acum să mă ocup de directorul Reiz. S-a întâmplat că multe matrapazlăcuri au avut loc în special la centrul de la Șomnucuta Mare. Aici responsabil era Weinbergher. Tot acolo lucra și Belbe Livia, responsabilă cu problemele sindicale. Ăsta știe dracu' ce a făcut, că mai târziu, după ce eu am plecat, a făcut și pârnaie.

Al dracului mai era centrul de la Șomnucuta. Să-raca Livia. A căzut în capcană, pe câtă vreme directorul a ieșit basma curată.

La partid, primul secretar de la Comitetul Orășenesc îmi trasă sarcini de a controla, pe linie politică, toate centrele de pulpă și achiziții. De asemenea, să-l iau la răspundere pe directorul Reiz despre cele constatate pe linie de partid și să raportez Comitetului Orășenesc PRM cele constatate de mine. Și directorul Reiz primea sarcina de la Comitetul Orășenesc PRM să mă ia de guler dacă nu mă achit de sarcinile de serviciu, atât pe linie profesională, cât și pe linie politică.

Din discuțiile avute cu tovarășul director Reiz Mihai și fiind un om deștept, mi-am dat seama de rolul ce-l aveam la Agrofruct. Acela de a ne spiona reciproc și de a raporta celor care trăgeau sforile. Adică Comitetului Orășenesc al Partidului Muncitoresc Român.

Îmi era greu cu atâtea funcții. Întocmirea statelor de plată, prestarea serviciului de muncă și salarii, întocmirea centralizatorului pentru bancă, întocmirea statelor de plată din fond nescriptic, munca politică și întocmirea situațiilor de partid, încasarea cotizațiilor, vărsarea cotizațiilor la CEC, participarea la ședințele de partid în cadrul Organizației de bază, ședințe la Comitetul orășenesc, instruirea secretarilor organizațiilor de bază, atragerea în partid a noilor membrii, corespondența cu biroul secret, deplasări în toată țara, pentru repartiția de cărbune de la Vulcan,

material de lădițe pentru marmeladă, trebuia să te duci personal după repartiții.

Greul venea la sfârșitul lunii, când mai aveam și unele statistici de făcut și de înaintat la Ministerul Industriei Alimentare prin curier, care de multe ori eram chiar eu.

Pe atunci nu era economie. Încă nu apăruseră boierii de azi. Avionul, trenul, cazarea, hrana ți le plăteau fără să fie vorba de economie. Era vorba de soarta unei întreprinderi. Era vorba de a se crea condiții ca să meargă din plin. Să se producă cât mai multe bunuri de larg consum, de calitate și cantitate corespunzătoare. Nu să se frâneze, ca azi, mersul întreprinderii pentru economie. Era și atunci economie, dar o economie inteligentă, fără să pericliteze viața celui mai mare capital, care mi se pare că-i omul. Acest capital se compune din bătrâni, copii, tinerii, băieți și fete. Hrană pentru om, hrană pentru animale și toate cele necesare pentru asigurarea unui trai modest și fericit.

Astăzi, omul este scos afară din locuința statului. Trăiește cu frica în sân, așteptând ziua când va fi dat afară pe motivul că nu poate plăti taxele și, dacă mai încerci să mai lucrezi ceva în particular, ca să supraviețuiești, vine fiscul și-ți pune mâna în gât și te obligă să trăiești în mizerie și să-ți blestemi ziua în care te-ai născut și pe cel care nu te lasă să trăiești. OMUL, nu Dumnezeu.

Dar să revin la subiect și să nu mai bat câmpii, că-i mult de povestit și timpul este măsurat de către bunul Dumnezeu.

Azi este duminică, 01.12.1985. Este ora 18. De la ora 17 curentul electric a fost luat. Tocmai mergea pickup-ul cu discul Narghita. Când era mai frumos, s-a întrerupt curentul. De necaz soția a plecat cu fratele ei la cafenea. Să bea câte o cafeluță pentru calmarea nervilor. Citesc *Victoria neînăripată* a lui Radu Tudoran. Câte evenimente politice pe care le-am

trăit. Cu partidul legionar, cu Hitler. Venirea lui la putere. Asasinarea lui Armand Călinescu, asasinarea lui I.G. Duca, în gară la Sinaia. Și alte evenimente.

Cu toate frământările din trecut, nu-mi amintesc să fi stat la coadă ca astăzi, după mâncare și cele necesare vieții. Este drept ca suprafața țării s-a micșorat și populația a crescut cu aproape 90%, mai mult decât pe timpul când era România Mare. Dar eu cred că domnii și tovarășii noștri, dacă ar crede în Dumnezeu și ar avea milă de aproapele lor, am putea trăi mai bine. După părerea mea ateistii sunt mai nemiloși cu semenii lor. Și dacă ar gândi, în timp ce chinuiesc pe cel sărac, că sunt muritori și vine ziua când îi va duce dracul și le rămân acareturile cumpărate din furțișaguri și necinste și vor muri în deznădejde, cu blestemul oamenilor jefuiți și asupriți pe buze.

În perioada 1953-1956, timp în care am fost la I.I.S. Agrofruct, era obiceiul ca în fiecare an să se facă un banchet cu ocazia sfârșitului de an. Se făcea un banchet pe cinste. Luau parte toți directorii de întreprinderi, inginerii șefi, președinții de sindicat de la toate întreprinderile și fabricile de conserve din țară. Mai luau parte și secretarii organizațiilor de bază de la toate întreprinderile. Pe atunci era la Ministerul Industriei Alimentare tovarășul Ministru Diaconescu. Mai erau încă doi miniștri adjuncți. Mi se pare că îi chema Covalski și Teodoru. Nu sunt sigur. La departamentul Conserve era tovarășul inginer Caprău, șeful meu, iar la Planificare, în cadrul ministerului, era tovarășul Căluț.

Și, cum spuneam, petreceam pe cinste, aproape 48 de ore și mai bine, cu dus-întors cu trenul. Hotel pentru cazare, program artistic, seara banchet. Mâncare, băutură, cântece, dansuri, făceam cunoștință unii cu alții.

Tot umblând la fabricile de conserve, am început să fiu cunoscut. Mergeam la Valea lui Mihai, la

fabrica de conserve «Aroovit», la fabrica de conserve de la Dej, unde eram cunoscut de către conducerea întreprinderii. Aici era mecanic șef domnul Bena Ioan, fost coleg de muncă de la Roșia Montana. Mă cunoșteau și muncitoarele și unii muncitori. Mai erau, pe atunci, întreprinderile de conservă de la Răureni, Zogna Vădeni, Valea Roșie, Oltenița. Oltenița fiind orașul meu natal.

Nu îmi amintesc bine unde era petrecerea. Știu că era aproape de fostul palat regal. Odată, m-am îmbătat ca un porc și am ieșit afară ca să borăsc, chiar în ghereta unde pe timpuri făceau ofițerii de gardă la palatul regal din Calea Victoriei.

Azi este luni, 02.12.1985. Este ora 17,14.

De dimineață și până la ora 12 au stat la noi doamnele Rusu și Gaspar. Printre discuțiile avute, doamna Rusu ne-a povestit că vineri, 29.11.85, ducându-se pe la „Dalia”, a stat la rând la carne. Stând la coadă, a venit un ȋigan să cumpere carne. Femeia ȋiganului stătea la coadă și cumpărase o pungă cu pulpe de pasăre. Mai erau și pungi cu pui tranșati. ȋiganul s-a dus lângă femeie să cumpere și el o pungă cu pui tranșati. Lumea a strigat la el, ca să stea la coadă. ȋiganul le-a răspuns că este femeia lui la coadă și cu asta vânzătoarea l-a servit. A luat ȋiganul pungile și a ieșit afară cu femeia. La ușă s-a oprit în loc și a zis:

– Să dea Dumnezeu să mai trăiască tovarășul președinte încă 50 de ani, să tot stați la coadă!

Și a pronunțat numele președintelui.

Lumea a început să râdă, iar ȋiganul a plecat.

Anul trecut, spunea doamna Gașpar Eva, călătoreea cu trenul de la Baia Mare la Reșita în compartiment cu două femei care erau din Satu Mare. Una povestea cum la Satu Mare, când s-a dat carne de porc, o femeie, care avea trei copii închiși în casă, de supărare că era coada lungă, a vorbit ceva în plus,

politic, și imediat a fost dusă și nu s-a mai auzit nimic de ea.

Cu privire la banchetul la care am petrecut, țin minte că ne-am distrat bine. Asta după discuțiile avute asupra dărilor de seamă ale întreprinderilor. Discuții și luări de cuvânt din partea tovarășilor directori asupra producției. Luau cuvântul inginerii șefi, secretarii organizațiilor de bază PMR, pe linie politică. Era un moment impresionant și mă simțeam mândru că am avut această cinste să iau și eu parte la această adunare a bilanțului anual al fabricilor de conserve din țară.

Rămâneai impresionat în fața celor trei miniștri care stăteau la masa de onoare și în fața cărora trebuia să faci darea de seamă asupra producției, asupra cheltuielilor fondurilor. Discuții pe linie sindicală. Discuții pe linie politică, a secretarilor de partid. Ședeam pe scaun lângă tovarășul director Reiz Mihai. După dările de seamă a ministerului au urmat discuțiile amintite mai sus.

Directorul Reiz Mihai îmi șoptește la ureche să mă înscriu și eu la cuvânt. Eu nu eram pregătit. Eram, vorba aceea, clei și tufă de Venetia. Îi spun că nu sunt pregătit. El, nu, să mă înscriu. Și m-am înscris. La masa prezidiului erau cei trei miniștri. Era și directorul general, ing. Popescu și mai era un inginer cu Popescu și alții din conducerea ministerului, pe care eu i-am uitat. Și când discuțiile se desfășurau mai cu foc, numai ce aud pe ing. Popescu:

– Are cuvântul tovarășul... și urmează tovarășul Ganea Nicolae!

Fac o paranteză.

Vina că eu nu eram pregătit o purta, în cea mai mare parte, directorul Reiz Mihai. Din cauză că se țineau ședințele de producție fără participarea secretarului de partid. Eram sistematic evitat. Pe atunci membrii de partid erau considerați de către nemembri

ca fiind oameni neserioși. Asta este părerea mea. Fără să am o certitudine. Atunci, de ce am fost evitat?

Mai târziu am auzit că sunt un om simplu, un tâmplar care nu se pricepe la marmeladă. Când am început să fac situații la mașina de scris și-au schimbat părerea despre mine. E drept că am făcut o școală echivalentă cu cea de subingineri de pe atunci și am făcut și tâmplărie, dar m-am reprofilat în metalurgie. Am lucrat la investiții și, fiind deștept, m-am descurcat.

Se știe că în trecut meseriașii, ucenicii, erau desconsiderați, școlile profesionale erau și ele desconsiderate și chiar noi eram desconsiderați. Numai cei cu licee teoretice, bacalaureații, erau considerați și ne priveau de sus și-și dădeau ifose.

Partidul Comunist Român, pentru care eu am avut un profund respect, a ridicat școlile noastre la un rang superior și le-a pus acolo unde le este locul, adică a făcut dreptate. Acest lucru l-am mai spus. Noi în școală aveam o programă analitică multilaterală. Învățam de toate. Meserie, carte. Puteai să fii funcționar, desenator tehnic.

Funcționarii tehnici s-au achitat cu cinste de sarcinile de serviciu în regimul nostru, acolo unde au fost puși ca ingineri, șefi de secții, șefi de secții la rafinarea aurului. Postul de inginer pe care l-a ocupat colegul meu Radu Florian, maștri în învățământ. Am mai spus. Profesorul nostru de matematici, ing. Ioan Marin, nu-ți dădea diploma de absolvire dacă nu corespundeai. Din 42, am terminat 11 elevi. Eu printre cei din urmă, cu media șase. Cea mai mare medie a fost opt. Am mai spus-o și îmi place să o repet.

Am urmat la cuvânt și am spus, printre altele, că planul de producție al fabricii trebuie să fie defalcat pe luni, pe zile și comunicat muncitorilor pe ramuri de producție. Pe linie politică, am adus la cunoștința ministerului că suntem o organizație nouă și ne-am luat angajamentul că vom duce muncă de

lămurire în rândul membrilor de partid pentru a-i atrage în partid și pe alții.

Directorul Reiz îmi șoptește, după ce m-am așezat pe scaun, că am vorbit prost, că planul se cunoaște de către muncitori și el nu-i de vină dacă eu nu-l cunosc. Cui să spun că eram evitat și trimis pe teren sau la ședințele comitetului orășenesc de partid. Pe linie profesională trebuia să-mi câștig pâinea. Șeful contabil mă tachina că eu mă țin numai de politică și nu de serviciu. Mă simțeam singur și am observat că toți îmi erau ostili, dar se comportau față de mine cu o amabilitate falsă.

Eram singur și nu aveam cui să-i spun.

Veneau tovarășii activiști, mai scăpam câte o vorbă, dar vorba aceea, pe o ureche intră, iar pe cealaltă ieșea. Șeful contabil îmi cerea situațiile spunându-mi că pentru asta sunt plătit și nu pentru politică.

Când mă așezam să fac situațiile pe linie de serviciu, venea inspectorul de state de la Secția Financiară. Hai la verificare. Când eram verificat mai cu foc, veneau de la securitate. Cu problemele de la Biroul Secret. Îl lăsam pe tovarășul inspector și mergeam în Biroul Organizației de Bază. Nu trecea mult că venea după mine să vin la telefon, că mă caută de la Comitetul Orășenesc de Partid, PMR. Luam receptorul în mână și imediat mi se comunica să merg la o ședință «fulger».

Trăgeau toți de mine, din cauză că nu erau cadre și trebuia să le fac pe toate, în timp ce pe directorul Reiz Mihai îl durea în p..a. Pleca pe la centre în control cu inginerul șef. Dacă astăzi l-ar întreba pe Reiz Mihai cineva despre Ganea, ar răspunde:

– A fost necorespunzător! N-a știut să se descurce!

Ar ocoli adevărul. Sunt om bătrân și vreau să-mi povestesc viața sub jurământ că ceea ce spun este adevărat. Cu excepția unor evenimente pe care,

parțial, le-am uitat, în amănunt. Ceva de mică sau fără nici o importanță.

Azi este marți, 03.12.85. Afară-i frig, cu lapoviță. Este ora 18,15. Am stat pe întuneric de la ora 16 la 18,15, când a venit lumina. Am luat caietul și am început să scriu. Așa o ducem. Când cu lumină, când pe întuneric. «Epoca luminii». Așa ni se trece viața. Așteptăm să apară o lume mai dreaptă. O lume mai bună. Până atunci se va continua cu adevărul mistificat și mizeria transformată în bunăstare.

Cât privește pe Reiz Mihai, el era divorțat de femeie. Ducându-se la băi, a cunoscut o femeie, comunistă ca și el. Și s-au căsătorit. După cum spunea, a verificat-o. Femeia avea o fată și cântărea 75 kg.

Între timp, tovarășul Dietric a fost mutat de la cadre la întreprinderea «Talpa». Era și el, Șuster, cizmar ca Reiz Mihai. În locul lui a venit Szolontay. Celălalt nume l-am uitat.

Bătrânul Szolontay era un om care mă verificase și îl cunoșteam. Era un om care se îndoaia încotro bătea vântul. Nu puteai să pui bază pe vorbele lui.

Reiz Mihai a stat de vorbă cu mine despre religie. Făcea pe ateul. Ponegrea, fără nerușinare, pe sfinți și pe Maica Domnului. L-am combătut, dar n-am avut pe cine. Vorbea animalul din el și l-am compătimit când am înțeles că făcea pe ateistul. Dar cred că era ateist. Mintea lor este până la vârful nasului. Când i-am spus lui Szolontay despre discuția avută cu Reiz Mihai despre religie, mi-a spus că partidul nu te oprește să crezi sau să nu crezi în Dumnezeu. Aiurea, mi-am zis în gând. Iarăși mistificarea adevărului. Este una din tacticile partidului.

Într-o zi, directorul Reiz Mihai îmi spune să mă prezint la Cadrele Partidului de la Comitetul Orășenesc de Partid, PMR. Îmi spune:

– Ai grijă ce faci! Te așteaptă un viitor mai bun și urmează să fii trecut într-o funcție mai mare, pe linie politică. Vei pleca la Școala de partid.

M-am prezentat la Cadre și după o discuție cu ocolișuri avută cu șeful de Cadre ale Partidului, îmi spune să scriu răspunsul la două întrebări:

– Cum văd eu lumea de azi, pe linie politică, și:

– Dacă mai cred în Dumnezeu la ora actuală, în calitate de membru de partid.

Am scris următoarele:

– Lumea de azi este la fel ca cea de ieri. Oamenii umblă după dreptate, dar dreptate nu există din cauză că oamenilor, omenirii nu-i place dreptatea. Și:

– Cred în Dumnezeu, prin faptul că el există, iar știința omenească este neputincioasă ca se poată dovedi inexistența lui Dumnezeu.

Când m-am întors la Agrofruct, Reiz era în curte. M-a întrebat de ce am fost chemat și i-am spus adevărul. S-a supărat și mi-a spus să-mi iau adio de la Școala de Partid.

În anul 1954, mi se pare că a fost Festivalul Internațional al Tineretului. În acest scop fabrica a primit niște ambalaje frumoase, cu capac de metal, care se închideau și se deschideau automat. În ele se puneau diferite dulcețuri și gemuri făcute special pentru această mare manifestație politică. Era un du-te vino de camioane care transportau fructe de la centrele de recoltare la fabrică și borcane pline cu bunuri fabricate.

Moartea cumetrei Iedaran Cornelia, Nella.

Azi este miercuri. 04.12.85. A fost o zi călduță. Soția a cumpărat ziarul «Pentru Socialism». La rubrica decese am văzut un anunț mortuar. Era vorba de un elev, Iedaran Vasile din clasa a VI-a C de la Școala cu clasele I-VIII Nr.6. M-am dus cu ziarul în buzunar la Școala nr.6 să văd cine-i elevul acela. Numele coincidea cu al băiatului pe care l-a botezat soția mea. În anunț scria despre colectivul clasei a

VI-a C. În realitate murise mama elevului. Adică cumătra noastră, Iedaran Cornelia. Nella.

Verificând la fața locului, m-am dus la familia Iedaran acasă unde, într-adevăr, era cumătra decedată. Am găsit acasă pe cumătrul Vasile, soțul lui Nellei, pe Geta cu bărbatul său, fiica și ginerele cumetrei.

Azi, 04.12.85. Orele 13. Am luat parte la slujba de înmormântare. De față, doi preoți, cumătrul Vasile și atât. Geta, Ica și ginerele nu au luat parte la înmormântare și nici copilul, elevul din clasa VI-a, nu a luat parte la serviciile funerare. Totuși, la oficierea slujbei a luat parte și colectivul de elevi din clasa a VI-a C, de la Școala nr.6. Biata cumătra. A suferit mult. Bătută și batjocorită de soțul ei, Iedaran Vasile.

– Dormi în pace, dragă Nella. Dumnezeu să te odihnească în împărăția sa cerească!

Pe copii nu i-am văzut luând parte la înmormântarea mamei lor, ci numai soțul și neamurile.

Într-o zi, vine directorul Reiz Mihai și îmi spune că a primit de la Ministerul Industriei Alimentare o notă telefonică, prin care ni s-a aprobat suplimentarea fondului nescriptic și că șoferii pot să facă ore suplimentare, ziua și noaptea. Că se vor plăti toate orele, indiferent de numărul lor.

Azi, 05.12.85. Este ajunul de Sfântul Nicolae. Copiii așteaptă de la părinți cadourile. Să le pună ceva în ghetuțe. Părinții sunt disperați că nu au bani ca să le cumpere. Cu cei mari te mai descurci. Dar ce te faci cu cei mici? Ei știu că Moș Nicolae este un bătrân, cu barbă lungă până la brâu, cu privirea blândă și zboară, fără aripi, intră pe fereastră și lasă în ghetele lor câte un cadou. Pe soția mea am întrebat-o:

– Ce-ți aduce Moș Nicolae? Mi-a răspuns:

– O p..ă mare. A plecat în oraș cu Silvia să facă rost de ceva cadouri.

Azi noapte, la orele 02, Niculina a născut un băiat. A trecut prin clipe grele. A fost alături cu moartea. Lăudat să fie Domnul nostru, Iisus Hristos, care a scăpat-o de la moarte. Amin.

Cu privire la înmormântarea cumetrei Iedaran Cornelia, Nella. Au fost de față și copiii. Silvia Biro zice, dar eu nu i-am văzut. E drept, nu am stat până s-a terminat slujba.

Pentru fabricarea dulcețurilor și a gemurilor din căpșuni și zmeură, camioanele mergeau, unul după altul, cărând și transportând materia primă și produsele finite destinate Festivalului Tineretului.

Datorită Bunului Dumnezeu, care nu m-a părăsit în acele clipe de grea cumpănă, ce-mi vine mie în gând, să iau legătura cu Bucureștiul și să raportez, plin de mulțumire, că treaba merge strună și toate merg cum trebuie. Treburile cu privire la produsele fabricii pentru Festivalul Tineretului. Mi se pare că era în anul 1953-54, la puțin timp după ce luasem în primire serviciul Muncă și Salarii.

Fiind un serviciu de elită și cu mare răspundere, ceilalți funcționari din birou nu vedeau cu ochi buni ca eu să lucrez acolo. Tăceau din gură și urmăreau, probabil, să mă bage la apă. Eu, fiind un om deștept și prudent, după o săptămână m-am dus la bancă să mi se dea bani pentru fondul nescriptic. Adică să-l suplimenteze. Cei de la bancă au râs, mi-au cerut aprobarea de la forul tutelar, aprobarea ministrului.

Le-am arătat nota telefonică. Mi-au răspuns că pe note telefonice nu se dau bani și să mă șterg cu ea la cur. Fiind nou și necunoscând hunsușeagurile scriptologice, tovarășii din birou nu mi-au spus, lăsându-mă de capul meu. La fel și șeful contabil n-a suflat o vorbă. Erau vreo 80 mii de lei ce trebuia să-i primesc pentru suplimentarea fondului nescriptic.

Am luat telefonul și am raportat la București, tovarășului Caprău, șeful meu din cadrul ministerului

mi-a spus, când i-am pomenit de nota telefonică, că am depășit fondul nescryptic pe baza notei. Să bag mâna în buzunar și să scot banii.

Imediat în ziua următoare am decolat cu avionul de la aeroportul Recea și la orele 9 am fost la Băneasa, în București. Pe la orele 10 am intrat în minister, la departamentul Conserve. După un schimb de cuvinte între mine și Caprău, din care am înțeles că sunt aranjat pentru pușcărie, m-am dus la tovarășul director general, ing. Popescu. I-am spus tărășenia și i-am arătat nota telefonică. La fel ca tovarășul Caprău, directorul general mi-a spus că mă privește. Că ei nu au de unde să-mi dea bani.

În timpul discuțiilor, apare tovarășul ministru Diaconescu. Auzind, mi-a luat apărarea și a zis:

– Băiatul nu a cheltuit banii pentru el! Trebuie să-i dați hârtie către banca din Baia Mare!

Directorul general, ing. Popescu, nu, că nu are de unde.

Dar s-a rezolvat. S-a a luat de la alte întreprinderi și mi-a dat suma. Mi-a dat hârtie la mână pentru Banca Republicii Populare Române, să scot banii și să plătesc șoferii care au efectuat ore suplimentare.

Bucuros de reușită, am mai stat două zile în București, că aveam unde sta. M-am distrat și m-am întors la Baia Mare cu trenul personal, neavând motive să mă grăbesc.

În fine, a trecut Festivalul. Eu tot cu fondul nescryptic aveam de lucru. Citind colecția de legi, am descoperit prostia mea. Primeam trimestrial planul forțelor de muncă de la minister. Pe hârtie scria numărul mediu de muncitori, fond de salarii scriptic «x», fondul nescryptic, productivitatea muncii și dracu' le mai știe pe toate, că le-am uitat. Aveam nevoie de mână de lucru, dar eram legat de mâini că nu puteam depăși fondul de salar. Era pușcărie. Și, totuși, mereu angajam 3-4 muncitori în plus. Asta din cauză că unii mai erau pe foaie de boală. Aveam un fond, CAR.

Îmi plăcea, după ce învățasem să fac statele de plată cu fond nescriptic, să nu mai pun șoferii la ore suplimentare, ci că au spălat saci, au stivuit butoaie sau alte lucrări care se încadrau la fondul nescriptic. Când m-am dus la București, am fost lăudat de șeful meu, Caprău, și mi-a spus că voiește conducerea să mă schimbe de acolo.

În locul meu l-a angajat pe Mănescu Matei. Acesta era un bețiv. A delapidat 3000 lei și l-au băgat la închisoare.

Eu am primit serviciu la Investiții. Tot în cadrul I.I.S. Agrofruct, unde pregătirea mea corespundea postului, ca diriginte de șantier. Salariul era de 725 lei, față de 542,50 cât aveam ca șef serviciu Muncă și Salarii.

CAPITOLUL 3.

În frig și întuneric

Azi este duminică. 08.12.85. Este înnourat și mă supără prostata. Mă simt bolnav.

Am văzut fragmente din filmul *Ștefan cel Mare*. Un film educativ pentru generația tânără de astăzi. Un film educativ incomplet, dar bun. Evocă faptele de vitejie ale românilor moldoveni pentru care urmașii urmașilor de azi îndură restricții și din cauza situației geografice unde aflăm. Ștefan cel Mare a învins pentru că a fost în mijlocul poporului și alături de popor. La bine și la rău. Unii dintre urmași au luat-o razna uitând că fac parte din acest popor care, în trecut, s-a acoperit de glorie. Ștefan cel Mare era iubit de popor. Lupta în fața oștirii și aducea mulțumiri lui Dumnezeu pentru biruințele avute. Oare și pe vremea aceea erau cozi la cele necesare vieții? Existau oare restricții? De ce toate acestea astăzi? De ce? Și pentru ce?

Directorul Reiz Mihai a adus-o prin transfer pe tovarășa Plop Alexandrina. Gurile rele spuneau că-i cam rea de muscă. Îi place să fie curtata de mai mulți bărbați. A fost adusă de la Combinatul Chimic. Și tot gurile rele spuneau că-i amanta lui Reiz Mihai.

Este joi. 12.12.85. Ziua de plată a pensiilor la cei cu litera A.

Ieri am fost bolnav. Din cauza frigului care era în apartament. Doamne, oare de ce suntem chinuiți de niște oameni fără Dumnezeu? Oameni grupați în

jurul «Incompetenței» care execută fără discernământ ordinele și directivele unui «Incompetent». Un muritor printre muritori. Deosebirea este că a atins apogeul demenței. Macină totul în cale, lăsând în urmă numai «PROSTIA» pentru generațiile viitoare.

Luni, 09.12.85. S-a pronunțat sentința de divorț pentru dr. Ganea Mihai, fiul meu, și soția sa. Pe motive de alcoolism și alte fapte urâte săvârșite din vina ambelor părți.

Când mă doare prostata, din cauza frigului și a mizeriei, mă rog Bunului Dumnezeu, Bunului Domn Iisus Hristos, să mă ia la el. Să-i risipească în cele patru vânturi pe cei care ne iau medicamentele, ca să nu ne putem trata. Dacă vrei să te tratezi, trebuie să dai bani celor care încalcă jurământul lui Hipocrate și pretind pentru serviciile ce trebuie să ți le facă, fiind plătiți de stat, bani în plic.

Ca om, Plop Alexandrina era sociabilă și pe linie profesională foarte capabilă. Pregătirea ei de bază în perioada 1953-1956 era de cinci clase elementare. A lucrat ca dactilografă și casieră, iar pe statele de plată era trecută funcționară la magazie.

Cât privește activitatea ei în serviciu? La început bună. Mai târziu, mai puțin bună. Asta din cauză că tovarășa Plop Alexandrina era bună la suflet și te lecuia, în calitate de sex opus, de toate neajunsurile trupesti și sufletești. Pe linie de iubire fizică și în orice împrejurare când aveai nevoie, te făcea fericit.

Soția mea, Viorica, făcea vizite inopinate la Agrofruct. Umbla ca la ea acasă. Fără nici o rușine.

Când erau sărbătorile naționale, ca 1 Mai, 23 August, în întreprindere, pe lângă paznicii care erau de serviciu, mai era și pază dublă, iar la telefon făcea de serviciu câte o femeie. Noaptea trebuia să fac inspecție la fabrică și la depozit. Viorica se îmbrăca în costum bărbătesc și mă pândeă pe calea ferată, care

pe atunci era în incinta fabricii. De acolo se vedea ca-n palmă în curtea fabricii. Nu era economie de curent ca azi, iar omul era cel mai de preț capital, cum spun lozincile mincinoase de azi, când se sfășie unii pe alții ca fiarele.

E sâmbătă. 14.12.85. Afară-i frig și timp ploios. Este ora 18,35. De la ora 17,20 la 18,30 a fost întrerupere de curent. Am stat în casă pe întuneric. Căldură nu avem. Suntem în luna decembrie. Noi, bătrânii, care suntem bolnavi cu prostata și alte boli ale bătrâneții, suferim îngrozitor. Din cauza frigului și a mizeriei. Ne blestemăm ziua în care ne-am născut. Suntem asasinați sistematic. Oare ce suflet au cei care fac lucru acesta? La ce folosește economia și industria forțată? În nici un caz poporului. De douăzeci de ani tot auzim:

– O lume mai dreaptă și mai bună!

– Unde-i acea lume? Și cine s-o facă? Cine? Unde sunt acei oameni care să facă o lume mai dreaptă și mai bună? Cine sunt ei, muritori și păcătoși, înaintea lui Dumnezeu? Nu se gândesc că vor fi judecați pentru faptele lor? Nu se gândesc la copiii copiilor lor și la nepoți? La generațiile care vor veni și care ne vor înjura că am secătuit toate rezervele de materie primă ale țării și care vor zice:

– Străbunicul meu, bunicul meu, tatăl meu, mama mea, unchiul meu, toți care sunt ștabi în zilele noastre când suferim de frig și întuneric.

– Ce ați păzit și cum a fost posibil ca bătrâni și copii să sufere și să ducă o viață care n-a fost viață?

Viorica, atunci când a văzut că eu am văzut-o, a luat-o la fugă spre casă. Chipurile ca eu să nu-mi dau seama că am fost pândit. Pe de altă parte, eu am alergat spre casă și am ajuns înaintea ei. În bucătărie erau Mihăiță și Nicușor. Dormeau. Îi trezesc și îi întreb:

– Unde-i mă-ta?

– S-a dus de acasă!

În timp ce discut cu ei, apare Viorica. Fără costum bărbătesc. Vezi, doamne, cică s-ar fi plimbat.

Ne-am certat urât de tot.

De multe ori, când eram cu ea în casă și ne certam din cauza geloziei ea, ca să-mi facă în ciudă, deschidea fereastra de la stradă și striga în gura mare:

– Săriți, oameni buni, că mă omoară tâlharul!

Nefiind vinovat, săream la bătaie. Apoi plecam lăsând-o în casă cu blestemele la gură.

Mă rugam la Dumnezeu să ne despartă. Mă rugam la Dumnezeu să mă scape de chinurile geloziei și de urmările nefaste ce decurg din această prostie umană. Mă simțeam izolat, ca nefăcând parte din societatea umană. Mă simțeam al nimănui. De ce, Doamne, trebuie să mă chinuiesc? Pentru ce m-am însurat? Copiii erau mici. Cum să-i părăsesc, Doamne, și unde să mă duc? Dar pe ei cui îi las? Simțeam că divorțul ne dă târcoale.

Mihăiță începuse să o ia razna cu școala. Lucrurile începuseră să meargă anapoda. Începusem să beau. Bani erau puțini. Cam 700-800 lei lunar. Luasem o casă. A lui Horjoaia. O sută de lei îi dădeam lunar. Că așa o luasem, în rate.

Viorica intrase în câmpul muncii. A fost angajată la OCL, Produse Industriale. I s-a dat serviciu să vândă produse și anexele lor într-un debit de tutun pe strada Grivița. Lucrurile ar fi mers mai bine, dar Viorica, văzându-se în câmpul muncii, s-a schimbat foarte mult. Nu în bine, ci în rău.

A început să cocheteze cu bărbați. În special cu șoferul Sasaran. Eu pe chestia asta nu am fost gelos. Nici nu cred că s-a născut femeia pentru care eu să fiu gelos. Am observat că majoritatea geloșilor sau geloaselor sunt oameni simpli. Sunt cazuri când le pare rău. Dar asta numai datorită interesului economic sau din rațiuni de supraviețuire.

Azi este duminică. 15.12.85. Sunt singur. Soția a plecat la biserică, iar eu stau cu Adina. Afară-i timp ploios, cu lapoviță și ninsoare. Caloriferele din bloc sunt reci. Și când te gândești că este gaz suficient pentru a ne încălzi. Dar ce să-i faci? Vine omul, care are puterea pământească în mână, și te chinuiește cu economia. Energia și combustibilul este pe primul plan. Viața omului pe al doilea.

Sunt bolnav cu prostata. Mă chinuiesc în suferință din cauza frigului din apartament. Mă gândesc, ce or fi făcând femeile care au copii mici? Cum este posibil, doamne, ca omul să chinuiască alt om, lăsându-l să sufere și să-și blesteme ziua în care s-a născut și pe acei care-i fac viața iad?

Seara, când ne culcăm, este cald. Cam de la orele 20. De la orele 20 și până la orele 23 mă simt bine. De la orele 23 căldura dispare treptat, treptat, iar la orele unu caloriferele sunt reci ca gheața. Frigul pătrunde în așternut și încep suferințele bătrânilor.

Stau toată ziua cu paltonul pe mine și cu fierul de călcat fierbinte între picioare. Unde-i lumea aceea mai dreaptă și mai bună, despre care se vorbește atâta?

Viorica a intrat în câmpul muncii. Viața ei s-a schimbat. A început să nu mă mai poată suferi și după un timp mi-am dat seama că vom divorța. Timpul acela se apropia. Fiind încă tânăr, aveam și eu nevoie de o mângâiere, de o vorbă bună, de o încurajare din parte unei femei. Veneam de pe teren și când o solicităm era un chin și un dezgust din partea ei pe care îl manifesta fățiș.

– Mi-e scârbă să te mai văd! Ai fost la curve, nenorocitul. Vrei să mă umpli de franț?

Plecăm scârbit de la ea și-mi căutam alinarea pe unde puteam și cum puteam. Îmi era milă de copii. Erau la vârsta când aveau nevoie să fie ajutați și susținuți cel mai mult de către părinți.

Între noi au survenit neînțelegeri serioase, ajungând acolo că ne-am hotărât ca să divorțăm. Am fost de acord cu divorțul cu condiția ca tot ceea ce am făcut împreună să-i las ei. Adică și casa pe care o cumpărasem și care era achitată pe jumătate, un loc de casă de 110/12m, 1320 mp, plătit de mine cu mari sacrificii, cumpărat de la Hoban Eudochia, fata lui Buzban și pe care, la ora actuală, l-a luat statul pe gratis.

Am pornit divorțul. M-a costat 200 lei.

Am spus că am lucrat la Investiții, la Ferneziu. Acolo am cunoscut un diriginte de șantier cu numele Drăgan Florea. Un om foarte capabil și cu care m-am înțeles foarte bine. El era căsătorit cu fata lui Gursky Petre, Elena (Ița) pe care am cunoscut-o, fiind învățătoare la școala de pe Lunci. În anul 1956, când am hotărât să divorțăm, Drăgan murise, iar Lenuța era văduvă. Fusesse cu soțul ei în Bihor. Învățătoare în satul Ogești.

După moartea soțului a venit în Ferneziu. Aici îngrijea bunica dinspre mamă, care era bolnavă și care o crescuse, fiind orfană de la vârsta de trei ani. Bunica zăcea paralizată.

După moartea bunicii a rămas singură. Fără serviciu și fără nici un venit. Era în luna iunie 1956. Întâlnindu-mă cu ea pe stradă, chiar acolo în piață, pe loc, am cerut-o în căsătorie. Am vizitat-o acasă și ne-am hotărât ca după divorțul meu să ne căsătorim. Avea casa ei, așa că aveam unde sta.

Este ora 23,45. Am rămas pe întuneric. S-a luat lumina și nu am mai putut scrie. La 23,50, a apărut lumina, dar mă culc, că mi-e somn. Restul pe mâine. Slăvit să fie în veci domnul nostru, Iisus Hristos. Amin

Azi, luni, 16.12.85, am primit pensia. M-am dus de am plătit chiria și Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor. Astăzi m-am simțit foarte bine cu

sănătatea. M-am simțit ca un nou născut. Dacă aş avea medicamentele care îmi trebuie aş fi fericit. Dar ni s-au luat şi acelea.

Estrolentul îl primeşti foarte greu. Farmacistele ne fac şicane. Nu toate. Dar trebuie să execute ordinele şi directivele Incompetenţei. Pe ea, Incompetenţa, nu o interesează suferinţele noastre. Dacă ar crede în Dumnezeu ar avea milă de oameni.

Ne trece viaţa în frig şi întuneric. Demnitatea noastră de oameni este călcată în picioare. Afară-i frig. De două zile plouă întruna. Fără întrerupere. Fiica mea, Niculina, leheză, zace în pat, în frig, cu copilul nou-născut. Oamenii linguşitori aplaudă Incompetenţa. Este ca în schiţa «Ion» a lui I. L. Caragiale. Măgarul cânta pe scenă Carnavalul de Veneţia, cu variaţiuni. Lumea aplauda zbieretele lui, iar bietul Ion, care s-a revoltat pe lume arătând că acel cântăreţ aplaudat nu-i decât un biet măgar, pentru că a spus adevărul, a fost snopit în bătaie.

A doua zi m-am dus la doamna Drăgan şi am vorbit cu dânsa despre viitorul nostru. Am convenit ca după divorţ să ne căsătorim şi să formăm o familie. Când m-am dus la dânsa, am găsit-o într-o mizerie ca aceea în care mă aflam şi eu.

Când m-am întors acasă, am găsit valiza pe târnaş. Eram dat afară din casă de Viorica. Chiar în ziua aceea mi-am transportat un rând de cărţi. În altă zi, alt transport. Şi aşa le-am transportat pe toate. Am lăsat totul la ea, cum fusese înţelegerea noastră. În schimbul semnăturii de a ne despărţi. Viaţa noastră, între timp, devenise imposibilă.

Pe doamna Plop Alexandrina, un timp, am avut-o prietenă. Şi am avut şi alte prietene care m-au consolată în momente de restrişte. Îmi dădeau puţină distracţie prietenească, fără să creăm complicaţii din care să sufere familiile noastre.

La contabilitate mai lucra doamna Băieșu Georgeta din Băița. Tot o femeie bună la suflet. Am avut în cei trei ani, timp cât am prestat serviciu la Agrofruct, și alte distracții cu fete care merită să le amintesc: Metac Florica, Menhard Ana, Pop Florica, Chis Magda, Pavel Ana, Dobă Rozalia, azi șefă de brigadă, Silaghi Nenik, Frosler Maria, Cosa Mariana.

Între angajatele de atunci era o fată cu numele Turcu Ana. O brunetă dată dracului. Rea de gură, dar bună de lucru. Se sărbătorea ziua de 8 Martie. Ziua femeii. Turcu Ana recita poezii compuse cu această ocazie.

Noi, femeile democrat,	Noi vrem p... nu război,
Vom lupta și dezbrăcate	Nu război american,
Pentru p... și dreptate.	Noi vrem p... de cioban.
Vom lupta în cracii goi	Etc. Etc. Etc.

Printre angajatele întreprinderii era una Bud Tereza. Acesta activa în UFDR împreună cu Viorica, fosta mea soție. Era o puturoasă de nu avea pereche. Purta mâncarea de la cantină pentru muncitori. Nebuna de Turcu Ana n-are de lucru și îi dă poezia să o citească și ea. Bud Tereza îi zice să-i lase hârtia ca să-și copieze versurile.

Javra dracului, s-a dus cu hârtia direct la Comitetul Orășenesc de Partid. Eu habar nu aveam de cele întâmplate, cu toate că eram secretarul organizație de bază PMR.

Este ora 22,40. Mi-e somn. Restul, pe mâine. Dumnezeu să ne binecuvânteze și să ne ierte păcatele. Amin.

Azi este marți. 17.12.85. Orele 22,30. Afară-i frig. Bate un vânt rece.

Am urmărit programul de televiziune și, interesant, cei de la televiziune nu sunt oameni serioși. Una scrie în programul săptămânal și alta arată la televizor. Și asta de mult timp. Așa-i pe la noi. Una vorbim

și alta facem. Pe vremea mea oamenii erau mai serioși și aveau demnitate.

De la orele 17 până la 18 am stat pe întuneric. Unii zic că stau la lumină!

De la un timp, la noi păsările și animalele se nasc cu malformații congenitale. Puii și găinile au câte cinci, șase capete și câte patru sau șase picioare. Se nasc fără pulpe și au corpul invizibil. La fel porcii. Scroafele fată purceii numai cu cap și unghiile de la picioare. La televizor se vede scroafa cum fata purceii normali. Dar asta la televizor. Acolo se pot face și trucaje.

Să revenim la Turcu Ana. Pe vremea aceea era prim-secretar la Comitetul Orășenesc de Partid tovarășul Sabo, din Ferneziu. Un om prost și îngâmfat. Vine într-o zi la Agrofruct Sabo, adică primul secretar, și cu o activistă. Nu mai țin minte care era, tovarășa Murăscu sau Hidecuti. Vine la mine, dă mâna cu mine, îmi zâmbește ironic:

– Ce mai faci? Ce mai dregi? Cum merge producția? Cine sunt fruntașii în întrecerea socialistă? Și alte măgarii. Eu îi răspund, fără să știu nimic.

– Kiss Magda și Turcu Ana.

Când aude de Turcu Ana sare ca ars. Mergem la biroul de cadre, la tovarășul Szalontay. Scoate hârtia din buzunar și o dă la șeful de cadre să o citească. Șeful de cadre, și el un bătrân pensionar, îi zice lui Sabo:

– Tovarășe prim-secretar. Când m-ați trimis la Agrofruct ca șef de cadre, eu v-am spus ca acolo să trimiteți un om tânăr, măcar de 25 ani, că la ele oameni de aceia le trebuie, nu boșorogi ca mine.

Îmi dă hârtia să o citesc. Citind-o, mi-a venit rău de răs. Pentru că știam cine-i Turcu Ana și ce-i poate capul. Încerc să dau hârtia activistei. Dar aceasta mă refuză râzând.

Tovarășul Sabo s-a luat de mine, pe linie politică, cu gândul să-i facă rău fetei. M-am certat cu el.

Fata avea origine sănătoasă. Era fiică de muncitor, frunzașă în producție și își vedea de treabă.

– Vreau să stau de vorbă cu ea, zice Sabo.

– Desigur. Vine în schimbul doi.

Și cum tocmai începea schimbul și apăruse fata, îi las pe amândoi în ghereta paznicului de la poartă. Ce au discutat nu știu. Știu doar că a venit Anuca la mine, și-a pus mâinile laolaltă și mi-a mulțumit.

– Vai, domnu' Ganea, m-ai scăpat de un necaz mare. Cere-mi ce dorești, că-ți dau, numai aia nu. Adică..., aia este a bărbatului. Prima dată el și pe urmă dumneavoastră.

Am râs împreună și s-a terminat povestea.

Mi-e somn. Pe mâine.

Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru fiecare clipă de viață pe care ne-o dă.

Iartă-mi, doamne, vorbele vulgare. Amin.

Azi este miercuri. 18.12.85. Afară-i frig și soare, dar soare cu dinți.

A venit Niculina cu copilul. A fost mă-sa la ea. Plângea din cauza frigului și era toată înghețată. Vai de ei și de noi toți.

Am pus de două ori discul la pickup cu *Rapsodia* nr.1, în la major și nr.2, în re major a lui George Enescu. La ora actuală se cântă pe întreg globul pământesc. În ele se oglindește viața frumoasă de demult. Se cântă viață fericită, munții patriei noastre, turmele de oi, fericirea de odinioară, frumusețile naturii unde oamenii zburdă, cântând și jucând de bucurie și fericire. Toate laolaltă, lăsate de slăvitul creator al universului. Cugetări de om bătrân.

A venit, deci, Niculina cu copilul nou-născut și l-a pus pe pat, în timp ce se auzeau din aparat *Rapsodiile* lui Enescu. Nu zicea nimic. Cum stătea așa și mă uitam la copil, mi-am adus aminte și imaginația m-a dus cu gândul la o maternitate oarecare, să zicem cu 20 de copii mici, nou-născuți. Toți sunt

frumoși și nevinovați. Fie de boier, fie de sărac, fie de țigan. Toți sunt îndrăgiți și iubiți de mamele lor. Sărării părinți. Unii bogați care îi cresc mai ușor. Le pune doică guvernantă. Cei săraci? Vai de mama lor. Îi cresc greu. La fel și cu țiganii. Copiii sunt iubiți de către părinții lor la fel. În maternitate, când s-au născut, toți sunt egali. Toți sunt făpturile lui Dumnezeu. Dacă acești 20 de nou-născuți ar crește în colectiv, ar deveni prieteni și s-ar iubi unul pe celălalt.

Să merg mai departe cu imaginația mea. Acești copii mici, la naștere, sunt egali. Pe măsură ce cresc se deosebesc unii de alții, iar la etatea de 20 ani vor fi: unii cinstiți și cu frică de Dumnezeu, alții tâlhari, călăi, oameni care prestează serviciul la camera de tortură, alții vor organiza cu plăcere supliciuri, alții tâlhari de drumul mare, alții borfași care ajung la putere numai pentru a da ordin ca cutare sau cutare să fie exterminat etc. Venind înapoi cu imaginația, ajung la maternitatea unde s-au născut, în același ceas, în aceeași zi, fiind micuți și fără de apărare, la fel de dragălași.

Bieții părinți. Îi cresc mari ca să ajungă oameni plăcuți lui Dumnezeu sau tâlhari, criminali și alte lighioane. Se poate întâmpla că unii din acei copii, ajunși mari, să fie judecători care să-i condamne pe alții, ajunși și ei mari, să fie chinuiți la camera de tortură. Să condamne o făptură nevinovată numai pentru că a înjurat pe un bandit privilegiat de soartă, care îi ia viața, nu-i dă căldură în casă, nu-i dă apă caldă, nu-i dă lumină electrică. Suferă și se răcorește înjurând și blestemând pe bandiții care îi iau dreptul de a trăi. Iată ce voiesc să spun. Toți aceștia au fost aduși pe lume de către mamele lor dragi, care au vegheat asupra lor ca să supraviețuiască, să crească mari, iar unii să fie împușcați de către plutonul de execuție. Apropo... oare ce creier are un soldat din plutonul de execuție? La fel și comandantul plutonului de execuție? Ce este în capul lor? Creier? Ce fel

de creier? Ce inimă are să tragă cu pușca asupra unui om nevinovat, care lui nu i-a făcut nimic?

Să schimb subiectul, că îmi vine rău. Suntem făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dar ateștii după chipul și asemănarea cui au fost făcuți?

Anghel Petru, astăzi este maestru principal la I.I.S. Agrofruct. Pe vremea mea era un practicant. Am mai spus acest lucru. Pe vremea aceea era un element lingușitor și cu apucături de hoție. Venea din comuna Mătăsari, de pe linia București-Titu. Tatăl lui a fost ceferist. Anghel era un om abil și afacerist. Și dacă a fost pe vremea aceea, fiind la începutul carierei sale, natural că mai târziu a fost și mai hoț. Dar nu numai el. Și alții. Parcă Reiz Mihai a fost cinstit? Aiurea. Cum le-am descoperit furturile?

Pe vremea aceea I.I.S. Agrofruct avea centre de achiziție și pulpare a fructelor în toată regiunea Maramureș. Într-o vară, în perioada anilor 1953-1956, precis nu mai știu, în calitate de secretar al organizației de bază PMR, m-am dus într-o după-amiază la centrul de achiziții fructe Seini. Responsabilul centrului era un evreu pe nume Grosz. La centru sosiseră cinci camioane pentru încărcat mere. La încărcatul mașinilor erau niște femei tinere care umpleau lăzile cu mere din grămada strânsă în mijlocul curții. Le puneau pe cântar și de acolo în camioane. Asist la cântăritul merelor cu caietul în mână și notez cantitatea fiecărei încărcături. Pe cântar se puneau 200 kg la fiecare cântărire. Zece cântăriri a două sute kilograme făceau două mii de kilograme pe un camion.

Îmi notez cantitatea pe carnet și pun fetele să-mi semneze ca martori. S-au încărcat cele cinci camioane, fără să le iau numerele, neștiind ce va ieși din această joacă.

S-au încărcat în cele cinci camioane zece mii de kilograme de mere, adică zece tone, un vagon.

Mi-e somn. Restul, pe mâine. Doamne Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă, Doamne, pe mine, păcătosul. Tu Doamne știi că tot ceea ce am scris și voi scrie despre Anghel Petru și ceilalți este numai adevărul. Slavă ție, Doamne, Iisuse Hristoase. Slavă ție. Amin.

Este joi, 19.12.85, orele 23, când mă apuc de scris.

Dimineață am fost în Centrul Vechi. Am făcut o copie după extrasul de căsătorie a Niculinei, pentru a primi ajutorul de maternitate pentru al treilea copil.

Afară-i frig și ninge. Zăpada este dușmanul meu și al bătrânilor. Dacă aluneci sau cazi, te bate fericirea. A nins toată ziua. Am ascultat EL (Europa Liberă). Te sperii când auzi ce atrocități comit ateștii. A atins demența, nebunia, «împăratului Nero».

Pe Stalin l-au scos din mausoleu. Nu mai era la putere. S-a dus în eternitate. Cu ce s-a ales? Cu ciuciu. Asta îi așteaptă pe toți. Oameni de compătimit. Când am venit acasă am văzut lumea la rând, așteptând carne de porc pentru Sfintele Sărbători ale Crăciunului, la măcelăria de lângă «Spicul». Tot mă gândesc: ce fel de oameni sunt aceia cărora nu le este milă de copii, de bătrâni, de femeile care nu sunt apărute contra bărbaților băutori. Bunul Dumnezeu le ia mintea și îi planifică pentru pieire pe veci. Așa sunt ei, oameni îmbuibăți. Chinuiesc oamenii fără apărare care nu au nici o vină că s-au născut. Din prostie, sfârșesc viața în lașitate, nu pe baricade.

Sculați voi, oropsiți ai vieții, voi, osândiți la foame, sus...

După ce s-au încărcat cele cinci camioane, îmi vine în minte să cer foile și avizele de expediere, să le controlez. Am văzut, cu groază, că la fiecare camion în loc să fie trecute 3000 kilograme, erau trecute 2500 kilograme. A doi lei kilogramul, făceau 5000 lei. «Jur că spun adevărul».

La poarta fabricii nu era cântar ca să se controleze, iar merele se băgau direct în producție. La contabilitate figurau 15000 kilograme, în loc de 10000 kilograme. Și asta toată vara așa a mers.

După acte, fabrica a plătit 30000 lei. În realitate, la Centru era un plus de 5000 lei pe care l-a încasat cine? Îl iau, din scurt pe responsabilul centrului și îl strâng cu ușa, amenințându-l că-l bag la pușcărie. Mi-a mărturisit adevărul. Anume. O făcea, nu atât pentru el, cât pentru alții.

– Măi Petrică! îi zic lui Anghel, ce faceți voi cu cei 5000 lei și câți alți 5000 lei?

– Tovarășe Ganea! mi-a răspuns, îmi trebuie și mie un ban, că plec la armată. Vă rog, nu mă nenorociți!

Este ora 23,45. La 24 se ia curentul și până la patru dimineața stăm pe întuneric. «O lume mai dreaptă, mai bună.» Mărire ție, Doamne. Mărire ție. Amin.

Este vineri, 22.12.85. Orele 18,04.

De la 16 la 18 am stat pe întuneric. Lumea-i necăjită. Afară-i frig și zăpadă multă. Caloriferele din blocuri sunt reci. Crăciunul bate la ușă. De mâncare nu-i.

A venit carne de porc la măcelărie. Cozile sunt foarte lungi. Oamenii stau în frig după o bucată de carne, în speranța că o vor și căpăta.

Sunt și oameni care taie porci, dar sunt puțini și sunt oameni cu bani. Suferă clasa de oameni săraci. Săracii au suferit întotdeauna.

Luni, 16.12, am luat pensia. Stând afară, așteptând factorul poștal să ne plătească, am văzut ștabii și pe cei cu relații cum puneau sute de ouă în portbagajul mașinilor. Astăzi poți să dai cu pușca, nu găsești un ou. Pe cine sărbătoresc îmbuibății și borfașii? Pe Iisus Hristos? Păi el a fost sărac și s-a născut în ieslea de la Betleem, la botul animalelor.

Creștinii sărbătoresc Crăciunul. Ce înseamnă pentru creștini acest eveniment? Să ne bucurăm în Domnul. Să ne rugăm Domnului. Pentru roadele pământului. Pentru sănătatea noastră și a familiei. Pentru cei dragi și chiar pentru dușmani. Pentru cel care ne face rău. Că el este prost, înapoiat și crud. Face ca un animal. Dacă-i spui adevărul, dacă-i spui că-i tâlhar, te dă pe mâna altor oameni care au sarcina să te omoare. Dar chiar și pentru aceia trebuie să ne rugăm.

Îmi amintesc că, în urmă cu ani, discutam despre cineva cu Drăguțescu Aurel. A fost funcționar și coleg de serviciu cu mine. Se numea Forceac Simion. Spunea Drăguțescu:

– Măi, Ganea! Să te ferească Dumnezeu de omul prost și îngâmfat. Să te ferească Dumnezeu de bătaia celui cu prostia și îngâmfarea, că ești pe nicăieri.

De aceea zic că acești oameni nenorociți cărau alimentele de la săraci acasă numai pentru ei și copii lor și așa îmbuibăți de Crăciun să se îmbete ca porcii și să colinde în stare de ebrietate. «O, ce veste minunată», uitând din nou nenorocitul că cel sărac nu are ce mânca, nu are nici măcar un ou de Crăciun, să sărbătoreasca și el nașterea Domnului nostru Iisus Hristos. Să aducă imnuri de bucurie și de slavă creatorului nostru drag. El, nenorocitul, se duce cu mașina la biserică, pe când Domnul nostru, Iisus Hristos, a mers călare pe un asin la templu.

Anghel Petru. Am rămas aiurit când mi-am dat seama câți bani fura o ceată de derbedei cu funcții de director, inginer șef și dracu' îi mai știe. Abia atunci am înțeles de ce cei de la Comitetul Orășenesc de Partid PMR îmi tot spuneau ca atunci când am timp să merg să fac controale pe la centre. De la cinci camioane 5000 lei. Dar de la sute și sute de camioane, cât s-o fi furat? Vorbesc numai de un centru, dar de la celelalte? Turt, Șomcuta Mare, Benesat, Cehu Silvaniei, Sighet și altele.

Fiind fără experiență, am neglijat să fac un dosar ca să-i am la mână. Asta s-a întâmplat când era tovarășul Varga prim-secretar la Comitetul Orășenesc PMR.

Am fost la tovarășul prim-secretar Varga și i-am spus cele constatate. Am discutat și cu alți activiști. Concluzia a fost să-mi țin gura. Eu sunt singur, iar ei sunt mulți. Nu voi reuși să-i înfund. Am înțeles numai atunci când responsabilul centrului de la Seini mi-a spus:

– Tovarășe Ganea! Eu trebuie să fur pentru alții, că-i de rău.

Șeful producției era tovarășul Szabo Gheza. Oare el nu era mânăjit? Când veneau merele, de ce nu era cântar? Anghel Petru le băga direct în producție. La contabilitate se înregistra o cantitate mai mare de mere intrate în fabrica față de realitate, iar plusul de mere, valorificat scriptic, nu corespundea cu stocul rămas pe teren. Planul creștea mereu, iar fabrica plătea merele care, în realitate, nu intrau în fabrică. Venitul creștea și se împărțea hoților. Aceștia apăreau ca oameni corecți. Atunci am văzut că cine nu-i om, nu-i om. Fie el comunist sau fascist. Banul, unora, le ia mințile.

Anghel Petru a supraviețuit. Astăzi este om de valoare în fostul Agrofruct.

Este ora 23. Mi-e somn. Pe mâine. Mulțumescu-ți ție Doamne pentru fiecare clipă pe care mi-o dai ca să te pot slăvi, toată viața pe acest pământ și în vecii vecilor. Amin.

Azi este sâmbătă. 21.12.85. Este ora 17. Se apropie Crăciunul. Lumea aleargă după mâncare. Se scoală de la ora 4 și stă la cozi pentru carne de porc. Mulți se îmbolnăvesc din cauza frigului. Majoritatea oamenilor sunt restanțieri la capitolul taxe comunale. Caloriferele sunt reci. În casă este frig. Majoritatea oamenilor suferă din cauza mizeriei. Sărăcia și-a

întins peste săraci aripile întunecoase acoperind lumina, lăsând bieții oameni în întuneric.

Familia mea, în special soția, a reușit să facă două suflete fericite. Pe Clari și pe Costică. I-a adunat laolaltă. El văduv, ea divorțată. Se simt bine și au cele necesare vieții. Mă bucur pentru fapta soției mele și îi mulțumesc lui Dumnezeu că a ales pe soția mea să facă doi oameni fericiți.

Anghel Petru. Așa mi-a spus responsabilul Centrului de la Seini. Și eu l-am înțeles și am descoperit că sunt cu caș la gură față de tâlhăriile vieții pe care eu nu le-am cunoscut. Anghel Petru este astăzi un om bogat. Cu mașină, cu vilă, cu bani la CEC.

Am fost odată invitat la masă la directorul Reiz Mihai. Aici am cunoscut-o pe doamna Reiz. Între timp se căsătorise a doua oară. Era mâncare din belșug. Friptură de gâscă și alte bunătăți.

Anghel Petru avea și butoaiele cu alcool rafinat în păstrare. De multe ori se îmbătau cu Stef Clara, o blondă drăguță, și cu Sanda Plop. Aceasta din urmă bea mai puțin. Deci, era un om de încredere. Toate cheile erau la el. El păstra toate bunurile.

Astăzi pozează în om cinstit. Un comunist devotat Partidului și Statului nostru. În trecut a fost hoț și tâlhar. Oare azi este om cinstit? Mă îndoiesc. Care a fost om cuminte și care a făcut parte din banda de hoți de la Seini? Pe atunci banii aveau valoare. S-a asigurat pe viață făurindu-și un trai plăcut, dar necinstit. Un trai păcătos.

La Cehul Silvaniei era responsabil tovarășul Halasz Carol.

Într-o zi, îmi spune directorul să aduc un vas de 30 litri ca să primesc de la Szabo Gheze niște vin din partea lui Halasz Carol de la Cehul Silvaniei. Sub formă de cadou. De ce acest cadou? Abia acum îmi dau seama că la centre se fură bani grei. O parte din ei umpleau buzunarele hoților puși de partid ca oameni de încredere.

Iată de ce Anghel Petru era pretutindeni pe teren, atât la centrele din Regiunea Baia Mare, cât și la centrele din toată țara. Toți se plimbau cu mașinile, cu trenul și cu avionul la București.

Când cineva dintre ei avea treabă la București, se găsea un motiv pentru ca a doua zi să decoleze de la Recea și să aterizeze la Băneasa-București în 45 minute, cu oprire 30 minute în Cluj. Mergeau în capitala țării să-și rezolve mai mult treburile personale și mai puțin ale întreprinderii. Treceau pe la minister pentru viza pentru care s-a plătit avionul. Atunci nu era vorba de economie, ci de acte justificative din care să reiasă pe ce ai cheltuit banii.

Umblam și eu pe teren cu o motocicletă militară, cu ataș, de 750 cc. În spatele atașului aveam banii. Sume mari pentru aprovizionarea centrelor în vederea achizițiilor de fructe care constituiau materia primă a fabricii. Uneori venea și inspectorul Băncii Republicii Populare Române.

Uneori mergeam la Turț. Acolo era responsabil un evreu, Haimovici. M-a ospătat cu carne de gâscă afumată și țuică de Turț. Inspectorul băncii venea cu mașina. Controla putinile cu fructe care se conservau pentru iarnă în bioxid de sulf. Se controla amestecul cu refractometrul, dacă avea concentrația corespunzătoare.

Odată, șoferul s-a îmbătat criță. Eu l-am pus în ataș și am condus motocicleta pe o ploaie torențială, numai cu un cilindru în funcțiune. Ploaia udase bujia celui alt cilindru. Am venit prin Livadă, Iojib, Seini. La Seini a început să funcționeze și celălalt cilindru. Am ajuns cu bine la Baia Mare.

Odată, luasem 600.000 lei de la banca din Negrești. Altădată, 800.000 lei. Soția directorului băncii din Negrești mi-a înfășurat banii într-un afiș mare pe care l-a rupt de pe perete.

– Pentru Dumnezeu, domnule Ganea, ai grijă să nu pățești ceva!

Eram cu mașina, Praha. Șofer, Costinciuc. În cabină era și femeia lui. Banii erau destinați centrului de la Bixad. Responsabilul centrului era Cardos Mihai. Un curvar și jumătate. Un șmecher fără pereche. Ne aștepta cu găscă friptă și cu țuică de Bixad. Odată erau niște oșeni la bufet. Beți. Prieteni de ai lui Mihai Cardos. M-au forțat să beau țuică cu ei. Eu i-am refuzat. Mi-au pretins să beau alături cu ei. Unul a scos un cuțit și mi l-a arătat, cerându-mi să beau. Am fugit. Deveniseră periculoși. Cardos Mihai era un om abil și un hoț care fura și împărțea cu cei de la conducere, inclusiv cu Anghel Petru. Asta am descoperit după un timp, bănuindu-i. Când am descoperit hoțiile de la Seini, bănuiala a devenit certitudine.

Este ora 23. Măine e duminică. Mi-e somn. Mai vreau să citesc din nuvelele lui Gala Galaction puțin, dacă n-am să pot să dorm. Între orele 0-4 se întreprinde curentul electric.

– Doamne, Iisuse Hristoase. Dă-mi, Doamne, zile și ani mulți și fericiți ca să trăiesc pe pământ și să termin aceste însemnări. Dar, mai presus, să preamăresc și să slăvesc Numele Tău, cel sfânt. Amin.

CAPITOLUL 4.

Am trăit două lumi

Azi este duminică. 22.12.85. Se apropie Crăciunul. Soția a plecat la biserică, iar eu am ascultat slujba religioasă la radio. După terminarea slujbei am curățat nuci pentru cozonaci în vederea marelui eveniment al nașterii Domnului nostru Iisus Hristos.

La orele 13 a venit soția de la biserică. Mi-a povestit că predica a ținut-o un preot care anul trecut a fost în pelerinaj la Ierusalim, la mormântul Domnului. Au fost pelerini din toate țările globului pământesc. Deodată, ca la o comandă, au început colindele popoarelor. Fiecare popor în limba lui. Au început nemții, pe limba lor, «Noapte sfântă, fericită. Lumea este liniștită. Numai Fecioara mai veghează. Și sus bolta se înstelează. Heruvimii cântă lui Hristos, mărire ție cel de sus». Au început și românii să colinde în limba română. Simțeam că mă înfiorez de emoție și aievea mi se părea că sunt un pelerin.

Popoarele cântau. Popoarele colindau. Popoarele preamăresc nașterea lui Iisus Hristos. Popoarele se bucură. Popoarele slăvesc Dumnezeirea lui. Popoarele slăvesc nașterea lui. Pământul sfânt a săltat și s-a cutremurat de glasurile de imnurile sfinte și de slava nașterii Mântuitorului nostru, Iisus Hristos. O! Ce fericite clipe trebuie să fi fost pentru acei ce se aflau acolo. Bucură-te suflet al meu preamărind și slăvindul-l pe Domnul. În acele clipe au uitat de cei de acasă, unde nu sunt colinde și în loc de lumină, întuneric. În loc de speranță, deznădejde.

Seara, la orele 18, am prins din întâmplare un post de radio german. M-am înfiorat de colindele în limba germană. «Noapte sfântă, fericită. Lumea este liniștită». Etc. Etc. Etc. Toate popoarele colindă la radio. La noi nu se poate. Din cauză că nu-i voie. Seara, la orele 20,30, am vizionat un film, «Manipularea», cu Miss Texas, care trebuia să se supună și să accepte un program impus împotriva voinței sale, fiind teleghidată după interesele afaceriștilor. Așa suntem noi. Teleghidați și manipulați ca niște roboți de către societatea care, odinioară, aplauda zbieretele unui măgar de pe scena lui Ion Luca Caragiale.

Anghel Petru. Cum am spus, hoțiile descoperite nu le-am putut curma. Rețeaua era mare, iar eu singur. Mi-am dat seama de acest lucru mai târziu când am fost forțat să demisionez de la Agrofruct, iar hoții au pozat în omeni cinstiți.

Tovarășul Varga a avut dreptate când mi-a spus să închid ochii, că se fură legal, fără urme, iar dacă mă încăpățânez, vor da ei declarații mincinoase, cum că eu am solicitat niște bani. Cu ce puteam dovedi că ei mint?

Voi termina cu Anghel Petru și voi lua pe altul, la rând. Și alte evenimente care s-au petrecut. Am de povestit multe. Vin Sărbătorile Crăciunului și voi continua după Anul Nou. Până atunci, despre religie.

Psalmul 52 al lui David. 1. Zis-a cel nebun întru inima sa: «Nu este Dumnezeu!»

Nu am auzit nici o predică din acest verset. El pare prea tare. Jignitor pentru unii. Alții spun, o insultă. Dar biblia nu aduce insulte gratuit nimănui. De aceea, în loc să închizi biblia și să o respingi, mai bine stai și cugeți puțin. De ce David a spus lucrul acesta? Nu cumva spusa lui are un sâmbure de adevăr? Dacă la un moment dat un student s-ar ridica și le-ar spune colegilor săi:

– Nu a existat Mihai Viteazul! Ceilalți i-ar răspunde:

– Măi! Nu fi nebun! Sunt atâția care l-au văzut, care i-au descris faptele de vitejie.

Dacă cineva pe Calea Victoriei ar spune că Palatul Telefoanelor nu a fost construit de oameni, ci s-a clădit singur, peste noapte, pietonii ar da din cap și ar spune că este ținut sau că și-a pierdut mințile. Când cineva face afirmații absurde sau crede în aceste afirmații societatea îl consideră nebun. Tot așa când cineva afirmă unele lucruri pe care nu le cunoaște, nu le-a cercetat, nu este sigur de ele, este considerat nebun.

Spuie că nu există Dumnezeu. Dar ești sigur că nu există? Gândește-te la întrebarea asta. Pe ce se bazează necredința ta? Te-ai documentat tu că nu există? L-ai căutat tu peste tot? Universul acesta este mult prea mare ca tu să-l poți cerceta. Nu l-ai văzut (găsit) pe Dumnezeu pe pământ? Te îndreptățește aceasta să spui că nu există?

G.S.Titov. Al doilea astronaut sovietic care la 16 august 1961 a făcut 17 revoluții în jurul pământului a zis că el a zburat în cosmos și nu l-a întâlnit pe Dumnezeu. Faptul că nu a întâlnit nici un moș cu barbă albă în spațiu îl îndreptățește să afirme că nu există Dumnezeu?

Cu zborul cosmic s-a ajuns în vremea noastră de abia pe lună. Nici luna nu a fost cercetată, decât în câteva puncte. Galaxia noastră cuprinde vreo 200 miliarde de corpuri cerești. Le-ai cercetat tu pe toate? Ești sigur că nu există Dumnezeu? Dar în afara galaxiei noastre? Astronomii spun că sunt încă un miliard de galaxii. Ești tu sigur că nu există Dumnezeu? În chip sincer? Oare poți fi tu sigur că nu există? Încerci să cercetezi toate aceste galaxii? Dar te-ai gândit câte vieți ți-ar trebui ca să poți face o investigație atât de mare?

Ție ți se pare o nebunie să crezi că există Dumnezeu. Mie mi se pare o nebunie să cred că nu există

Dumnezeu. Înainte de a cerceta totul cu de-amănuntul nu poți să afirmi că nu există Dumnezeu. «Cred numai ce văd», vechea deviză a ateismului.

Este curios cum tocmai în perioada când se afirmă mai mult acest lucru au avut loc atâtea descoperiri în lumea nevăzutului. Nu a fost la întâmplare. Dumnezeu a făcut de rușine oamenii de știință necredincioși, tocmai prin descoperirea științei. Astfel au fost descoperite ultrasunetele. Adică sunetele cu frecvență înaltă, care nu pot fi percepute cu urechea omenească, dar care, deși nu le auzim, există. Apoi au fost descoperite o serie de radiații. Radiațiile X, radiațiile infraroșii, radiațiile cosmice. Nu pot fi percepute de către ochiul nostru. Radiațiile nucleare, radiațiile gama. O seamă de unde. Unde plane, unde liniare, unde sferice. Undele radio. Lungi, medii, scurte și ultrascurte. Au fost descoperite vreo 30 de particule ale materiei. Protoni, neutroni, electroni, pozitroni, mezoni și pioni. Particule sigma și lambda. Antiprotoni, antineutroni și antihiperoni. Ați văzut ceva din toate astea? Mai poți zice: «Nu cred decât ceea ce văd?». Oare nu ți-a astupat Dumnezeu gura? Nu te-a făcut el, prin știință, să crezi ceea ce nu vezi? Dacă toate astea pot să existe, fără ca tu să le vezi, oare nu-ți dai seama că tot așa și Dumnezeu poate să existe fără ca tu să-l vezi? Dacă în lumea înconjurătoare pot fi atâtea, de care tu nu ești conștient, nu este o nebunie să spui că nu există Dumnezeu, fiindcă tu nu-l vezi?

Și iarăși te întrebi: ești tu sigur că nu există Dumnezeu?

Să stăm puțin și să judecăm la rece. Să presupunem că tu nu vrei să crezi că există ultrasunetele. Nu vrei să crezi că există radiațiile. Oare necredința ta anulează realitatea?

Într-un laborator, pe o masă, vezi ceva ca un bulgăre de sare. Nu este de sare. Ți se spune că este uraniu. Nu ai voie nici să te apropii, nici să-l iei în mână, fiindcă emite radiații ucigătoare. Tu nu vezi

nici o radiație și spui că tu nu crezi în radiații. Te apropii și pipăi bulgărele misterios. Oare necredința ta poate să înlăture consecințele grozave ale radiației? O, nu. Și foarte curând îți vei da seama de nebunia necredinței tale. Dar va fi prea târziu! Tot așa necredința ta nu-l înlătură pe Dumnezeu. Nu anulează existența lui, ci doar atrage asupra ta consecințele groaznice ale chinului pe veci în iad. De aceea te întreb iarăși:

– Ești tu sigur că nu există Dumnezeu?

Cred că este mult mai bine să te întrebi ce vei face dacă, totuși, există? Cum vei putea să dai socoteală de necredința ta? Cum vei putea să stai în fața lui? Dacă cei neprihăniți scapă cu greu, ce vei face tu? Tu care l-ai tăgăduit, l-ai blestemat, ți-ai bătut joc de el? Biblia spune: «Și crezi tu, omule, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?» Romani, 2,3. Căci «mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer, împotriva oricăreia necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei. Căile au fost arătate de Dumnezeu. Într-adevăr. Înșușirile nevăzute ale lui, puterea lui veșnică și dumnezeirea lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele. În lucrurile făcute de el. Așa că nu se pot dezvinovăți». Romani, 1,18-20.

Prietenul meu, ești student, ești licențiat, ești profesor, cercetător științific sau conferențiar universitar și tăgăduiești pe Dumnezeu? Oare nu-ți dai seama că răspunderea ta este mai mare decât a ciobanului analfabet, de la stâna de oi? Tu puteai să cercetezi, să cauți, să vezi, dacă există sau nu Dumnezeu. Dar te-ai mulțumit în trândăvie intelectuală și ca să fii în ton cu alții ai spus că nu există Dumnezeu. Tu nu te-ai documentat, tu n-ai fost sigur, ci, simplu, ai tăgăduit. Trebuia să cercetezi, să analizezi probele, pro și contra, apoi în chip sincer să tragi

concluziile cuvenite. Puteai, dar n-ai vrut. Un poet creștin spunea:

*Picătură-n marea vremii,
Nu contează crezul tău,
Adevărul neschimbat,
Vrei, nu vei, e Dumnezeu.*

(Petru Popovici)

Copiat de către Ganea Nicolae, Oltenița, la 20.12.1981. Orele 0.17.

Sfântul Petru a murit la 29 iunie, anul 66 e.n. Sfântul evanghelist Luca a fost medic la sfântul evanghelist Marcu. 25.07.1983.

Este data de luni, 23.12.85. Mi-e somn. Pe mâine. Lăudat să fie Iisus. În vecii vecilor. Amin.

Azi este luni. 24.12.1985. Soția a plecat la biserică ca să asculte concertul de colinde de la orele 18, care are loc la catedrala ortodoxă, în amintirea Nașterii Domnului Nostru, Iisus Hristos. Este ziua de ajun a Sfântului Crăciun. Mărire ție, întru cei de sus, mărire lui Dumnezeu. Pace între oameni. Bună învoire. Să cânte toate popoarele creștine preamărind și slăvind Sfântul Crăciun, Sfânta Naștere a Domnului nostru, Iisus Hristos.

Azi am primit o scrisoare de la vărul meu, Vasilică, prin care îmi vestește întâlnirea noastră la Baia Mare. Fie ca Domnul nostru Iisus Hristos și nașterea lui să ne ajute, să ne dea sănătate și fericire pentru a ajunge fericitul eveniment.

Să ne rugăm și să-l rugăm pe Dumnezeu ca să ne ierte păcatele ce le-am făcut și le facem în fiecare clipă înaintea lui. Dă Doamne fericire. Duhului tău, cel sfânt, cel dătător de viață, să mă ajute ca să trăiesc să-ți mulțumesc pentru toate câte mi le dai. Amin.

Ai tu mântuirea?

Mântuirea este cea mai importantă problemă. De ea depinde viața noastră pe pământ și veșnicia. Fericea pe pământ și mulțumirea sufletească. Ea este problema numărul unu. Mulți nu sunt mântuiți. Deși știu că au nevoie de mântuire și știu că există un mântuitor, ei au considerat școala, căsătoria sau slujba, problema numărul unu.

Să presupunem că ai căzut în valurile mării. Fără haine, fără diplomă, fără bani. În timp ce te lupti cu moartea, cineva vrea să-ți dea o sumă de bani. Oare de bani ai nevoie? De haine elegante sau de diplomă? În situația aceea, prima urgență este salvarea ta. Astfel celelalte nu au rost. Tot așa e și cu sufletul. Domnul Iisus a zis:

– Ce i-ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Matei.16.26.

Viața este așa de nesigură. Zilnic, mor pe pământ peste 210.000 de persoane. La fiecare tic-tac de ceasornic pleacă mai bine de două suflete în veșnicie. Ai tu siguranța că nu vei fi următorul? Te bizui pe faptul că ești sănătos? Nu de mult, am intrat într-o morgă unde erau două sicrie cu doi tineri. Ei nu au fost bolnavi, nici măcar un ceas. Dar au avut un accident și au plecat în veșnicie. Un tânăr voinic conducea motocicletă având la spate pe cineva. În timp ce rula cu viteză, vorbea cu celălalt. Deodată, trăgând aer pe gură, a simțit că a înghițit ceva și a primit în gât o înțepătură. A fost o albină. În câteva minute a simțit că se sufocă. A oprit pe marginea șoselei și a murit. Înțelege, mântuirea sufletului e cea mai urgentă problemă. Hristos, Domnul, te poate mântui chiar acum.

Mântuirea e deplină. Hristos, Domnul, nu a săvârșit o mântuire pe jumătate, iar jumătate să o facem noi. Când a rostit pe cruce:

– S-a isprăvit! Mântuirea a fost adusă pentru toate păcatele.

Eu nu mai am de adăugat nimic la mântuirea aceasta.

Mergi la magazin. Îți cumperi un calculator electronic. Tu nu mai trebuie să iei acasă clește, șurubelniță ca să-l demontezi și să mai adaugi ceva. Nu. Intervenția ta l-ar strica. Calculatorul este gata. Tu doar trebuie să-l folosești. Tot așa și mântuirea. Este gata. Tu doar trebuie să o primești și să te bucuri de ea.

Într-o zi, Ștefan, un tânăr care își luase bacalauratul, a mers în vizită la fratele E. Acesta i-a vorbit de mântuirea desăvârșită de Hristos Domnul. A căutat să-l facă să înțeleagă că, atunci când el a murit pe cruce, a fost săvârșită și mântuirea lui. Ștefan a prins sensul și a zis:

– Atunci, mie nu mi-a rămas decât să-i mulțumesc pentru ea. Și a îngenuncheat.

Iar Ștefan a mulțumit Domnului pentru mântuirea săvârșită acum aproape două mii de ani, dar pe care el o primește acum.

Hristos Domnul a săvârșit, prin moartea sa pe cruce, o mântuire deplină. Și pentru tine, mântuirea este imediată. Fiind gata săvârșită, tu o poți avea într-o clipă.

Chiar acum. Datoria ta a fost plătită, iar tu îți simți cugetul ușurat când crezi lucrul acestea. Vina păcatelor tale atrage osânda divină. Dar în Hristos, Domnul, tu ai grațierea. De ea te bucuri însă numai după ce o primești. Pentru a înțelege mai bine adevărul acesta, de mare importanță, îți voi prezenta un caz.

La închisoarea Statului Ohaio într-o zi a venit guvernatorul și a adus cinci grațieri. Cei peste o mie de deținuți au fost aduși în sala mare. După o scurtă introducere, guvernatorul spuse că a adus grațierea pentru cinci condamnați. Scoase apoi actele și citi primul nume:

– Ruben Jonhson!

Era o tăcere de mormânt, dar nimeni nu a ieșit dintre rânduri. Guvernatorul ținea actul în mână și

mai citi o dată numele. Nici un răspuns. Se îndreaptă spre directorul închisorii și-l întreabă dacă a adus toți deținuții. Acesta răspunde:

– Da, au fost aduși toți deținuții!

Strigă încă o dată:

– Ruben Jonhson! Să vină să-și primească grațierea. De acum este liber!

Toți se uitau în toate părțile, după el. Capelanul închisorii era de față. Se ridică în picioare și-l vede pe Ruben Jonhson, care și el se uita în toate părțile. Capelanul îl strigă.

– Ruben, e pentru tine!

Dar Ruben întoarce capul înapoi crezând că și pe cel din spatele lui îl cheamă tot Ruben.

Îl strigă încă o dată, dar Ruben nu poate crede că despre el este vorba. El era de 19 ani la închisoare. Abia a treia oară când îl strigă capelanul și arată spre el cu degetul, Ruben Jonhson se ridică și păși în față. Tremura ca varga de emoție, căci nu se aștepta la așa ceva. Guvernatorul îi întinse actul de grațiere. El îl primi și vru să meargă la locul lui. A trebuit din nou să-i strige:

– Ruben! Ești liber. De acum nu mai ești pușcăriaș! Abia atunci se întoarce și pleacă spre ușă.

În cazul acesta, Ruben a fost iertat de toată vina lui când i-a fost semnat actul de grațiere. Dar el nu a știut nimic. Apoi i s-a făcut cunoscut lucru acesta. Dar el n-a priceput și nu și l-a însușit. Nu s-a bucurat de el. Grațierea exista, dar el nu o avea.

Abia după ce a înțeles că el este cel chemat să sculat și a primit actul grațierii. Apoi a urmat libertatea, bucuria. Exact așa este și cu multe suflete. Grațierea lor a fost săvârșită pe Golgota, dar ei nu știu nimic. Urmează o vreme când aud strigarea Evangheliei. Dar nu înțeleg că este pentru ei. Unii zăbovesc în această stare ani și ani de zile. Binecuvântați sunt toți acei care ajută pe alții să priceapă că-i vorba despre ei. De grațierea, de mântuirea lor. Abia atunci sunt cuprinși de o bucurie negrăită.

Unii sunt copleșiți de lacrimi, de bucurie. Sunt conștienți că ei n-au meritat mântuirea. Că nu l-au iubit pe Domnul Iisus Hristos. Dar tocmai în aceea stă mântuirea. Văd dragostea lui.

*Cuprins am fost de uimire după ce Iisus m-a iubit
Fiind păcătos rău din fire și vrednic de osândit.
O! Ce minunat. O! Ce glorios neîncetat eu voi cânta.
O! Ce minunat. O! Ce glorios e Domnul în iubirea sa.*
(Petru Popovici)

Copiată de Ganea Nicolae, Oltenița, azi după o fițuică pusă în ușa. 09.04.84. Transcrisă azi, 25.12.85. Cele două foi tipărite de Petru Popovici le-am găsit una în cantul ușii, cealaltă în cutia de poștă.

Astăzi este miercuri. 25.12.85. Este Crăciunul.

Ieri, am primit o scrisoare de la vărul meu, Matei Vasile, din București. Mă anunță că în 1986 ne vom întâlni. Eu adaug: dacă ne va ajuta Dumnezeu. Să ne dea sănătate și viață să ne revedem. Fie numele lui slăvit și binecuvântat. Amin.

Gânduri de Crăciun. Creștinismul.

1. Dumnezeu și Dumnezeire. Viața veșnică.
2. Satana și distrugerea ființei umane din punct de vedere al demnității și condamnarea sufletelor la o moarte veșnică.

În loc de Prefață

Prin cele ce intenționez să scriu despre Dumnezeu vreau să scot la iveală gândirea mea în acest sens. Felul cum îl înțeleg pe Dumnezeu și ce înseamnă dumnezeirea în conștiința mea.

Prin cugetul conștiinței mele voi căuta să lămuresc în termeni corecți lumea nevăzută și tainele universului din punctul de vedere al Sfintei Scripturi. De asemeni, voi căuta, cu ajutorul inteligenței mele, să-l descriu pe Satan, stăpânitorul acestei lumi în descompunere, care, prin capcanele lui, a acaparat

miliarde și miliarde de suflete, prin faptul că lumea nu respectă legile dumnezeiești cu privire la porunca întâi și a doua, care cuprind toată Sfânta Scriptură cu cele zece porunci, cu tot.

Rog pe bunul Dumnezeu să mă ajute, în sensul de a binecuvânta această gândire a mea. Amin.

Ganea Nicolae Oltenița. Baia Mare, la 27.11.81.
Orele 10,42. Copiat după caietul meu rupt. Azi,
25.12.85

Creștinismul

Creștinismul este știința religioasă care cuprinde învățăturile Domnului Nostru Iisus Hristos, învățături care sunt cuprinse în Sfintele Scripturi (Biblia).

Înainte de creștinism oamenii se închinau la idoli (chipuri lucrate de mâna omului). Totuși, înainte și în vechime, Dumnezeu a vorbit cu unii oameni, fie direct, fie prin sfinți sau îngeri.

Părintelui nostru, Abrahaam, când i-a fost pusă credința la încercare de către Bunul Dumnezeu, Dumnezeu i-a vorbit prin sfinți îngeri, în sensul ca să nu-și ucidă fiul.

Sfintei Fecioară Maria, maica lui Iisus Hristos, Dumnezeu i-a vestit nașterea Mântuitorului prin sfântul înger Gavril care a avertizat-o de acest mare eveniment.

Dumnezeu i-a vorbit lui Samuel.

A vorbit și cu Moise, atunci când i-a dat tablele cu legile de pe muntele Sinai.

Aceste scrise mai sus sunt câteva din ceea ce îmi amintesc de pe vremea când în Școala Inferioară de Arte și Meserii din Oltenița învățam religia cu preotul Costică.

După mintea mea, Dumnezeu este un spirit, supranatural, necuprins de mintea omenească. Deci, mintea omenească, prin judecata ei, are o limită. După mintea mea, această limită se reprezintă prin semnul «?». Cât privește pe Dumnezeu? El n-are limită, nici început, nici sfârșit.

Puterea cu ajutorul căreia Dumnezeu a făcut Universul cel fără început și cel fără de sfârșit cu toate Galaxiile cuprinse în el, precum și toate viețuitoarele cuprinse în Galaxiile Universului, se numește Dumnezeire.

La fel nici Dumnezeirea nu poate fi pătrunsă de știința omenească, decât vag în mintea unor oameni cucernici care caută cu smerenie pe Dumnezeu. Reușesc cu ochii sufletului să-și dea seama de această putere, mare și binefăcătoare asupra sufletului omenească.

Sunt creștin ortodox. Curiozitatea m-a dus și la alte culte în calitate de spectator și mi-a plăcut la toți felul cum se roagă către Bunul Dumnezeu. Fiecare își dă silința și osteneala în felul lui să se roage lui Dumnezeu. Deosebirea dintre culte se constată în interpretarea Sfintei Scripturi.

Deci, după mintea mea, orice cult religios care cuprinde pe membrii săi și se roagă lui Dumnezeu pentru fericirea și binecuvântarea universului în sensul Fericirii Veșnice a sufletelor omenești și care tinde spre cuprinderea celor două porunci Dumnezeiești nu poate să dăuneze. Unele neînțelegeri pot frâna și da naștere la discuții nesănătoase între cultele religioase.

Spre exemplu, adventiștii sărbătoresc ziua de sâmbătă a săptămânii. La fel evreii. Tot sâmbătă. Noi, ortodocșii, sărbătorim duminica, zi de odihnă, având fiecare dreptate, citând din Biblie, dar interpretează fiecare după cum îl duce mintea. Esențialul, indiferent de interpretare, trebuie să cuprindă păzirea poruncilor, unu și doi, care cuprind și pe celelalte și nu poate să dăuneze Sfintei Scripturi.

Deci, în linii generale, orice credință care caută să pătrundă în Dumnezeire nu poate fi o piedică în calea mântuirii unui suflet, fie el evreu, fie el ortodox, catolic, baptist etc. etc.

Am spus asta pentru că, umblând pe la toți, am avut unele discuții care m-au ajutat să-mi dau seama

că religia mea ortodoxă este tot așa de bună ca și celelalte.

Totodată, am fost ajutat, în sensul de a completa și înțelege unele chestiuni delicate, de către cultul baptist. Chestiuni pe care eu nu le înțelegeam, cu privire la Biblie și care vor fi scrise aici, în aceste însemnări.

Dacă ieși afară din casă și te uiți în sus, pe bolta cerească, noaptea vezi luna și stelele, ziua vezi soarele. Când este ploaie vezi norii, vezi fulgerele, auzi tunetele. Te uiți cu luare aminte. Te uiți bine și îți dai seama că Universul este fără început și fără sfârșit.

După ce ai intrat în casă, te așezi pe pat și te gândești cu ochii sufletului și îți pui întrebarea:

– Oare cine a făcut această natură? Cu legile ei firești. Fiecare stea la locul ei. Fiecare sistem solar la locul lui. Fenomenele fizice și chimice care au loc. Unele care nu se văd, dar există. Este El. Numai el. Stăpânul care a făcut eternul, pământul, apele și cerul. Este numai el, Dumnezeu!

Este ora 23. Mi-e somn. Pe mâine.

Lăudat fie Iisus. În vecii vecilor. Amin!

Și acum, să merg mai departe cu gândirea mea. Sunt om de 74 de ani, la data când scriu aceste rânduri. Este ziua de 01.12.81. Orele 04,30.

Am trăit două lumi.

Între lumea veche și cea de astăzi este o prăpastie mare. Regimul ateist care ne guvernează a reușit ca multe suflete slabe la minte să-și piardă credința și să o ia razna pe calea pierzaniei.

Să nu credeți, dragii mei, că mie mi-a fost ușor. De multe ori am stat în cumpănă. Este sau nu este Dumnezeu? La fel, copiii care învață la școală. Nici pentru ei nu este ușor. La școală îi îndoaie cu politica ateistă, care cu forța este băgată în căpșoarele lor fragede și nevinovate. Acasă, părinții le spun adevărul referitor la existența bunului Dumnezeu. O fericire

necuprinsă de mintea omenească, dar care se simte cu sufletul. Cazi în extaz datorită păcii sufletești de care ești cuprins atunci când sufletele noastre îl caută pe Dumnezeu.

O, ce lucru minunat este atunci când în sufletele noastre pătrunde această pace. Știința omenească este neputincioasă, în sensul de a-i da o definiție.

De multe ori am avut și am această pace. Mă închin și aduc mulțumire Domnului Iisus Hristos.

Am trăit o viață foarte grea și foarte zbuciumată. De multe ori am cântit înaintea lui Dumnezeu. Cu voie sau fără voie.

De ce unii bogați, care se laudă că sunt creștini, îi asupresc pe săraci și îi consideră inferiori lor? De ce? Pe vremuri și chiar azi, se vindeau și se vând oameni ca vitele? De ce unii oameni, de când s-au născut, o duc în lipsuri, iar alții îmbuibăți nu mai știu de bine ce le este?

Pentru a înțelege lucrul acesta este nevoie să studiezi biblia cu temei. Vei găsi răspuns la toate întrebările.

Pentru ca să înțelegem Biblia și adevărul cuprins în ea, eu aș recomanda ca, în paralel cu studiul Bibliei, să se citească și cărți ateiste și cărți de știință. Atunci, prin surprindere, veți descoperi un lucru minunat.

Biblia dă răspunsuri minunate la științele ateiste. Ea este o mângâiere și o speranță. Este nădejdea și pacea sufletului nostru, atât în lumea aceasta, cât și în lumea cealaltă.

Ateismul înseamnă deznădejde, întuneric, frig, teleghidare la comandă, minciună, insultă și disprețul omului față de aproapele sau. A doua moarte a sufletului. Izvorăște din creierul dement al unor oameni nedocumentați care se încurcă în prostia lor de gândire. Biblia este categorică și spune clar: înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie în fața lui Dumnezeu.

Rugăciunea este știința care se ocupă cu relația suflet – Dumnezeu. Această relație se realizează atunci când un suflet stă de vorbă cu Dumnezeu. Această vorbire este cuprinsă în rugăciune. Rugăciunea trebuie să îndeplinească mai multe condiții. În primul rând, când stăm de vorbă cu Dumnezeu, trebuie să avem o ținută modestă. O atitudine de un profund, dar foarte profund, respect față de Dumnezeu. Să ne relaxăm și să ne lepădăm de grijile lumesti. În timp ce ne rugăm, mintea și gândul nostru să fie numai la rugăciune. Să avem grijă ce-i cerem lui Dumnezeu prin rugăciune. Să nu-i cerem lucruri deșarte, ce sunt spre paguba trupului și sufletului nostru. Lucru de căpetenie, care trebuie să-l cerem lui Dumnezeu este *sănătatea și pâinea cea de toate zilele*. De altfel, toate sunt cuprinse în rugăciunea «Tatăl nostru».

Dragă prietene și frate întru credință către Dumnezeu. V-ați pus întrebarea de ce trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu? Eu voi căuta, după mintea mea, să-ți răspund.

În lumea extraterestră, galaxiile și sistemele stelare din univers au toate un scop. La fel și pe planeta noastră. Toate au un scop. Viața noastră, cea de toate zilele, totul este făcut cu un scop bine determinat. Să luăm, spre exemplu, o masă de bucatărie. Este făcută cu un scop. Fie a se mânca pe ea, fie a scrie, fie a toca carne etc. etc. Radioul este pentru știri și muzică. Televizorul redă în imagini știrile și muzica. Deci, în linii generale, fiecare lucru și chiar ființa are un scop bine determinat.

Ți-ai pus întrebarea, dragă prietene, cu ce scop a fost creat omul? Pentru ca să-l batjocorească alt om, fără minte, să-i ia viața? Să-i ia banii, sub diferite motive, să-i demoleze casa și să nu i-o plătească, să stea la coadă, după cele necesare traiului, să stea în frig, când toate le-a dat Dumnezeu spre fericirea lui? Nu! Dragă prietene. Oare a fost creat așa, de florile

mărului? Îți răspund eu, dragă prietene. «Omul a fost creat cu inteligență și rațiune, spre a da laudă, prin cântări și rugăciune și imnuri de slavă, Creatorului minunat, care a pus la picioarele omului natura cuprinsă și necuprinsă pe Terra, spre a o stăpâni.» Această ființă minunată a fost creată de Dumnezeu, la început, desăvârșită. Mai târziu, a decăzut și căzut în dizgrație pentru neascultare. Deci, cam acesta ar fi scopul creării omului pe pământ și al rugăciunii.

Să încercăm să mergem mai departe cu gândirea despre Dumnezeu. În cele ce urmează îmi aduc aminte de unele lucruri minunate pe care le-am învățat la religie și din studiul Sfintei Scripturi. Aș vrea să fiu scuzat că știu multe citate din Biblie, dar capitolele și versetele nu le știu. Ele există în Sfânta Scriptură. După mintea mea, știința cea mai înaintată este studiul Bibliei. Nu citită pe dinafară, ci studiată pe dinăuntru. Este cea mai înaintată pentru că poate să răspundă la orice întrebare la care știința omenească nu este în stare. Misticismul este o doctrină ateistă, neputincioasă în dovedirea inexistenței lui Dumnezeu. Să încercăm, împreună, să ne referim la Sfânta Scriptură.

La început era cuvântul și cuvântul era al lui Dumnezeu și Dumnezeu era cuvântul.

La început era cuvântul. Deci, toate câte le vedem în culori, Universul, cu toate legile lui universale, au fost făcute cu ajutorul cuvântului. Iar cuvântul era al lui Dumnezeu. Natural că s-au făcut cu ajutorul cuvântului, pentru că cuvântul era al lui Dumnezeu. Deci, cu ajutorul cuvântului s-au făcut toate. Natura, cerul, galaxiile, viețuitoarele, lumea nevăzută. Toate alcătuiesc Universul. Toate au fost create cu ajutorul cuvântului, pentru că Dumnezeu era cuvântul.

Să mergem mai departe și să ne gândim adânc tot la cuvântul lui Dumnezeu. Pe suprafața planetei era întuneric și fără de uscat. Erau numai ape și duhul lui Dumnezeu zbura peste apele planetei noastre.

Dumnezeu a zis: «Să se facă lumină și lumină s-a făcut». Cu privire la planeta Terra din galaxia noastră. Dumnezeu a zis: «Să iasă uscatul la suprafață». Și astfel a apărut uscatul. Au luat ființă, prin rotația pământului, ziua și noaptea. După mintea mea, Sfânta Scriptură se referă numai la planeta noastră deocamdată și spune că deasupra pământului, pe bolta cerească, Dumnezeu a făcut soarele, ca să lumineze și să încălzească pământul ziua, iar stelele și luna să lumineze pământul noaptea.

Acum, să ne urcăm, cu mintea noastră, sus de tot, până ajungem la semnul «?». Rămâi uimit de cele constatate. Miliardele de stele din galaxiile universului nu se sfârșesc niciodată. Dacă ai încerca să le numeri, ar fi zadarnic. Pentru că nu se știe de unde începe și unde se termină. Deci, dragii mei, iată că am ajuns acolo că Universul nu are nici început, nici sfârșit. Să facem o comparație. Într-o țară, spre exemplu, în România, toate canalizările, toate palatele și tot ce este pe pământ, în afară de viață, sunt toate făcute de mâna omului. Nu s-au făcut singure. Păi, dacă toate care sunt pe pământ le-a făcut omul, atunci Universul cine l-a făcut? El. Bunul Dumnezeu.

Această construcție a naturii care este foarte încălțită pentru mintea omenească, în sensul de a o pătrunde în amănunt, mintea omenească nu va reuși niciodată să pătrundă tainele naturii, pentru că el are, adică omul, viața lui, care este scurtă și i-ar trebui multe vieți să ajungă să descifreze aceste secrete ale naturii. Numai El are veșnicia. Numai El, Dumnezeu.

Prima ființă spirituală cu puteri supraomenești născută din Dumnezeu, conform *Crezului* ortodox, a fost, după mintea mea, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul, de mai târziu, a sufletelor noastre, prin jertfirea pe cruce, prevăzută în planul dumnezeiesc. A doua ființă spirituală a fost Lucifer.

Tot după mintea mea, după crearea lui Lucifer, Dumnezeu a făcut lumea nevăzută de ochiul

omenesc. În lumea nevăzută există ierarhii. Sfinți, îngeri, heruvimi, serafimi, arhangheli și restul. Poate că știu mai mult studenții de la Teologie și doctorii teologi. Mai există și oștirea îngerească, așa cum pe pământ sunt armate în fiecare țară. Un observator, Enrik von Daninken, în *Amintiri despre viitor*, a avut îndrăzneala de a dovedi că pământul a fost vizitat de ființe extraterestre. Autorul încearcă să dovedească că, pe atunci, oamenii erau mai avansați din punct de vedere științific. Amintește de niște care de foc de pe vremea lui Adam și Eva, ceea ce ar corespunde cu rachetele noastre. Încearcă să lămurească unele aspecte lăsate de aceste ființe extraterestre, cum ar fi: construirea piramidelor în Egipt, statuile uriașe care se găsesc pe Insula Paștelui. Încearcă să lămurească că pe atunci oamenii erau mai avansați în știință. De asemenea, încearcă să descrie statura unor uriași care se aflau pe insulă, pălăriile lor cântărind 20 tone fiecare. Cum au fost date jos, de pe capetele uriașilor. În legătură cu asta, îmi amintesc când am fost în stațiunea Călimănești, cum ședeam în gară pe bancă și mă uitam peste calea ferată sus, pe munte, unde se văd și astăzi niște urme de uriași. Îți face impresia că înainte vreme rocile muntelui erau mai mari, iar pașii uriașilor se afundau încet în rocă lăsând urmele conturate de talpa piciorului, urme care se văd și astăzi.

Enrik von Daninken amintește și de vremea potopului. Despre corabia lui Noe. După părerea mea, acești oameni ar fi fost avansați în știință și lumea era dirijată de către oameni competenți. Se știe că acești oameni s-au înrăit și Dumnezeu i-a nimicit cu ajutorul potopului. Urmează nimicirea actuală, a acestei lumi, care cred că-i mai rea decât a fost cea dinainte de potop. Din când în când fenomenul se repetă, la mii de ani distanță.

După cum am spus, universul cuprinde multe taine, care declanșează fenomene necunoscute omului în întregime și se pune întrebarea: oare în univers

mai sunt și alte planete cu viață, la fel ca pe planeta noastră?

Știința omenească își pune întrebarea acesta. La fel și alte întrebări la care până la ora actuală nu se găsește răspuns. Tainele universului sunt foarte mari și multe. Probabil, Bunul Dumnezeu nu dorește ca omul să descopere toate tainele și nici nu se poate, pentru că omul este muritor și nu are veșnicia pe care o are Dumnezeu. Ar fi multe de spus, dar să trecem la Biblie.

După ce a făcut universul, Bunul Dumnezeu a trecut la construcția de pe Terra. Pământul nostru. Dumnezeu a despărțit pământul de ape. Din ape au luat naștere oceane, mări, fluvii, râuri, pârâuri. Pe pământ a făcut verdeață, copaci, livezi și tot ce există nefăcut de mâna omului. După aceea, a trecut la viețuitoarele pe care le vedem. Și bune și rele și frumoase și pocite etc. Toate acestea le-a făcut în cinci zile. Oare ziua lui Dumnezeu este egală cu a noastră? Nicidecum. În Biblie se spune clar că o zi la Bunul Dumnezeu poate fi de o mie de ani pământești. Poate și mai mult și invers. O mie de ani în fața lui Dumnezeu poate fi o zi de a noastră.

Văzând Dumnezeu toate câte le-a făcut și ce lucruri minunate a făcut, s-a gândit să-l creeze pe om ca să stăpânească toate cele cuprinse pe pământ, atât apele, cât și uscatul, împreună cu toate viețuitoarele. Și l-a făcut pe om. După chipul și asemănarea sa, conform celor scrise în Scriptură. A luat lut și l-a frământat și l-a făcut pe om. I-a suflat în nări duh sfânt de viață și i-a dat viață. Deci, iată, dragii mei, ce este viața și de unde provine ea. Știința omenească bate câmpii înșirând numai aiureli, iar mulți oameni slabi de înger se zăpăcesc de cap, ceea ce lui Dumnezeu îi provoacă veselie, văzând neputința lor.

Pe primul om, Dumnezeu l-a numit Adam. Văzând Bunul Dumnezeu că omul nu-i bine să trăiască singur, a luat o coastă de la Adam și a pus-o la femeie și i-a dat viață. I-a pus numele Eva.

Și acum, să ne gândim, foarte adânc asupra celor construite de Dumnezeu. Fiecare construcție pământească are un *plan* și un *scop* bine determinat. Materialele care trebuiesc pentru construcția respectivă.

Tot așa și Bunul Dumnezeu. Tot după un plan a făcut toate cele ce se văd cu ochii omenești, precum și cele nevăzute de ochii omenești.

Deocamdată, știința nu a putut dovedi că în univers ar exista alte planete în care să fie viață și să fie locuite de ființe asemănătoare la chip cu Dumnezeu, ci doar numai niște ipoteze la care încă nu se găsesc răspunsuri. Pentru că omul nu are veșnicia. Deci, nu-i rămâne timp să poată descoperi. Fiind el muritor și, pe deasupra, având viața foarte scurtă, în medie circa 21600 de zile. Omului i-ar trebui un număr foarte mare de vieți ca să poată dovedi ceea ce Biblia dovedește rapid și fără greșală.

Să mergem mai departe cu ochii minții și să judecăm. Planul lui Dumnezeu este secret și plin, foarte plin, de taine și tot ce s-a întâmplat și se întâmplă și în zilele noastre. Până azi, 27.12.85 și de mâine încolo. Orice mișcări, orice reacții, chimice, fizice, ale cosmosului, toate sunt știute de Dumnezeu.

Fiind creați primii oameni, Adam și Eva, Dumnezeu le-a dat drumul într-o grădină frumoasă. Cea mai frumoasă din natură, numită Eden. Și le-a dat poruncă să mănânce din toate poamele din Rai, dar le-a arătat și Pomul Ispitelor și a necazurilor. Și le-a dat poruncă ca din acel pom să nu mănânce. Pentru că *imediat vor muri*.

Printre primele creații din lumea nevăzută, Dumnezeu l-a făcut pe îngerul Lucifer. Un înger frumos și foarte inteligent. Am spus că planul lui Dumnezeu era secret și în el erau cuprinse toate. Toate cele ce se întâmplă și ce urmează să se întâmple. Pe de altă parte, Dumnezeu a dat libertate absolută tuturor viețuitoarelor cu rațiune, fără să se amestece în

viața lor. Iarăși, tot el, a știut fiecare etapă în care se vor întâmpla multe fenomene.

Îngerul Lucifer a căutat să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Și Dumnezeu l-a izgonit. Din înger luminat l-a prefăcut în diavol întunecat. Acest diavol se afla și el în Raiul din Eden. Cocoțat în pomul din care Dumnezeu le-a pomenit primilor oameni să nu mănânce, luând chipul șarpelui, a cules un măr și a îndemnat-o pe Eva să mănânce din pomul oprit.

Eva a ascultat de glasul șarpelui, a mușcat din măr și a devenit muritoare. Văzând Adam că femeia lui a căzut în păcat și că-i muritoare, așa de mult a iubit-o, încât a preferat să guste și el din măr ca să moară împreună cu ea, Eva, femeia lui.

Și acest capitol a fost prevăzut în planul lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu a prevăzut și mântuirea lor din cauza neascultării.

Imediat după cele întâmplate, Dumnezeu i-a strigat. Și atunci ei au văzut că sunt goi. Și i-au răspuns lui Dumnezeu că nu pot veni în fața sa, fiind dezbrăcați. Dumnezeu și-a dat seama ca ei au păcătuț prin neascultare și i-a izgonit din Rai, zicându-le:

– Tu, Adam! Cu trudă și sudoare vei munci ca să-ți câștigi pâinea cea de toate zilele, iar tu, femeie, în durere și chinuri vei naște prunci.

Iată, dragii mei nepoți și rude, căci cu data călcării poruncii lui Dumnezeu am devenit muritori din nemuritori.

Odată cu moartea, în lume a apărut și «păcatul», în lumea cuprinsă pe Terra noastră. Biblia nu spune când a apărut păcatul. Poate bunii preoți și studenții în teologie sau doctorii în teologie să știe mai multe ca mine.

Când Dumnezeu i-a izgonit pe primii oameni din Rai i-a zis femeii: în chinuri și dureri va naște prunci și tot din femeie se va naște și un mântuitor care va zdrobi capul șarpelui. Acest lucru este cuprins și în profeția prorocului Isaia. Și el spune:

– Iată! Fecioara va naște un fiu și îi vor spune Emanuel «Dumnezeu este cu noi».

Vă rog, dragii mei nepoți și rude, să mă iertați, dar din ce material a făcut Dumnezeu universul cu miliarde de galaxii în care se găsesc sisteme solare necuprinse de mintea omenească?

Eu vă răspund. Din nimic. «A zis și s-a făcut.»

Taina asta este foarte mare și mulți o să zică:

– Măi, Ganea ăsta este nebun și bate câmpii!

Eu le răspund că mai nebun este acela care mă condamnă fără să cerceteze. De exemplu. Iei o foaie de hârtie și o rupi cu imaginația. Tot rupând-o ea scade și se micșorează. Se preface în bucățele din ce în ce mai mici, până dispare și ajunge, prin diviziune, la **nimic**. Omul, în viață, fiind ocupat cu cele lumești, cu serviciu, cu proiecte, cu dorințe, mașini, vile, cum să-l chinuiască pe cel sărac, pe care să-l țină la cozi, cum să ia casa unui om sărac, ca la soția lui Ganea, fără să i-o plătească, cum să-l țină pe OM în frig, în întuneric și alte ocupații lumești care la bătrânețe nu sunt decât deșertăciune și goană după vânt.

Acestea, dragii mei, le veți vedea înaintea morții voastre, când măcinați veți fi de bube, reumatisme, de legi nedrepte și alte ticăloșii de care veți răspunde la judecata lui Hristos. Cum zic. În ceasul morții va veni Dumnezeu și va zice:

– Vino încoace, puișor! Să te decorez și eu cu o furcă în cuptorul iadului.

Ce veți face, puișorilor? Voi, cei atești, proști și fără minte? Cui ați strâns averile? Cui vor rămâne? Din minciună ați făcut adevăr. Strâmbătatea ați făcut-o dreptate. Ați defăimat poruncile dumnezeiești ca, peste zeci și zeci de ani, copiilor voștri să le fie rușine că au avut un străbunic nebun, un bunic dement, un tată, parșiv etc. Ce-ai realizat în lume pentru oameni? Torturi și blesteme? Te duci în pielea goală în pământul din care ai fost făcut.

Să lăsăm toate la o parte și să intrăm împreună cu dumneavoastră în studiul Bibliei.

Biblia are două părți principale, Vechiul Testament și Noul Testament. Între ele există o legătură foarte strânsă.

Cu ajutorul Bibliei, cu cele cuprinse în ea, omul cucernic poate să pătrundă adânc, prin intermediul ochilor sufletului, să se adape din harul Bunului Dumnezeu, ajungând la adevărata fericire, viața veșnică, după adormirea corpului.

Sfânta Scriptură a fost scrisă, Vechiul Testament, de către profeți, prooroci și alți oameni călăuziți de Sfântul Duh sau Spirit. Noul Testament a fost scris de către evangheliști. Cei patru, Matei, Marcu, Luca și Ioan.

Evanghelistul Matei poartă ca simbol un înger. Ceea ce însemna vestirea nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, mântuitorul sufletelor noastre.

Evanghelistul Marcu are ca simbol un leu, ceea ce însemna puterea lui Dumnezeu. Dumnezeirea. Acest lucru nu poate fi cuprins de mintea omenească. Să ne imaginăm că în junglă leul este regele animalelor prin puterea sa.

Evanghelistul Luca are ca simbol o căprioară. Ceea ce înseamnă că jertfa de animale a luat sfârșit prin jertfa Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Evanghelistul Ioan are ca simbol un vultur. Ceea ce, prin comparație, ar însemna că el a mers cu mintea sus de tot, întocmai ca un vultur pe bolta cerească, căutând să ne arate minunatele fapte petrecute în timpul Mântuitorului nostru, Iisus Hristos. Este data de 15.12.1981. Ora 18,50.

Vechiul Testament. Acum să mergem mai departe împreună și să vedem ce cuprinde Vechiul Testament.

Când pe Adam și Eva i-a izgonit Dumnezeu din Rai, lumea a început a se înmulți. Primii copii ai lui Adam și Eva au fost Cain și Abel.

De ei pomenește Sfânta Scriptură. Însă, probabil, au mai fost și alții.

Cea dintâi crimă pe pământ s-a făcut de către Cain prin uciderea lui Abel.

Iată, dragii mei, că odată cu păcatul în lume, Satana s-a remarcat prin prezența lui.

Am mai spus că Vechiul Testament a fost scris de profeți și proroci. Oameni cu vederi largi către Bunul Dumnezeu, care le-a dat înțelepciune foarte mare și care cu ajutorul Duhului Sfânt au pătruns în clar-viziunea întâmplărilor ce urmau a se petrece până la apariția Noului Testament.

Părerile oamenilor sunt diferite referitor la interpretarea Sfintei Scripturi. La ora actuală avem o mulțime de culte religioase care se numesc «pocăiți». Religiile recunoscute de stat – nu știu de ce se baga statul în lucruri delicate – sunt: ortodoxă, pentecostali, romano-catolici, protestanții, martorii lui Iehova, baptiștii, luteranii, adventiști, cei de ziua a șaptea ș.a. Eu nu înțeleg un lucru. De ce se critică unii pe alții? De ce sunt urăți pocăiții?

În general, fie spus, eu nu am văzut în viața mea un baptist beat sau cu țigara în gură. La fel, nici un adventist nu am văzut beat sau cu țigara în gură. Nici pe alții nu i-am văzut. Martori ai lui Iehova, pentecostali, cei fără confesiune. Toate cele înșirate mai sus le-am amintit că n-am văzut nici unul beat sau fumând. Vă rog să nu mă confundați și să ziceți:

– Măi! Ganea ăsta este pocăit.

Nu sunt pocăit. Sunt ortodox. Aș fi fericit să fiu pocăit. Dar nu sunt.

Noi luăm cuvântul pocăit ca un cuvânt de batjocoră. Este foarte greșit. Cuvântul pocăit reprezintă osteneala pe care și-o dă creștinul cucernic de a-l sluji pe Dumnezeu, păzindu-i poruncile. De a se smeri, în pioasă smerenie, ca să-i dea laudă Domnului nostru Iisus Hristos, în sensul desăvârșirii, care atrage după sine viața veșnică în care ateistii nu cred. Fără să poată dovedi acest lucru.

Este data de 17.12.1981, ora 4,25.

Dragii mei creștini. Înainte de a trece mai departe, eu am scris în urmă un manifest care suna așa: «Ești sigur că nu există Dumnezeu?»

Și, acum, după ce ați citit cele două fițuici cu semnătura Petru Popovici, ce ziceți? Credinciosul care se iscălește cu numele și prenumele Petru Popovici, acest credincios spune un adevăr pe care ateistii nu-l pot contesta. Iată o replică de toată frumusețea dată doctrinei satanice de către Dumnezeu prin acest om.

Azi este vineri. 25 decembrie 1981. Este ora 11,17. Dimineață, la orele 08,10, am ascultat postul de radio Europa Liberă. Am ascultat colinde cântate de Corul «Madrigal» și am fost foarte emoționat. Afară-i un timp ploios și asfaltul este foarte umed. Zăpada s-a topit. Este ziua Creștinismului. Pe întreg globul pământesc oamenii se roagă și colindă, fiecare în limba lui, cinstind amintirea Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, mântuitorul sufletelor noastre.

Soția a plecat la biserică. Eu stau în casă cu fiica mea, Adina. În sufletul meu a coborât o pace dulce și binefăcătoare pe care eu nu o pot explica. Sufletul meu tresaltă de bucurie și inima mea bate fericită, pulsând viață în ființa mea. Cugetul meu se înalță în sensul măririi și slavei în amintirea acestui fericit eveniment. În ființa mea se aud strigăte de bucurie: Iisus, Iisus, Iisus Hristos. O! Ce bucurie. O! Ce lucru minunat când te gândești la minunata naștere a lui.

Să trecem mai departe și hai, dragă Mihăiță și nepoți, rude și prieteni, să stăm de vorbă. Am spus că pe pocăiți nu i-am văzut beți și fumând și nici căzuți în șanțuri, beți ca porcii sau dormind în șanț, căzuți pe stradă și plini de urină și fecale. Noi ne considerăm superiori lor, dar, fie vorba între noi, și să nu ne audă nimeni, când mergi pe stradă în Baia Mare, mai ales pe autostrada Vasile Alecsandri, prin fața

Bufetului «Bixad», vezi pe marginea șanțului oameni căzuți jos, beți, și care se aseamănă cu cele mai ordinare animale atunci când zac în comă. Dacă stai până se trezește și îl întrebi:

– Măi, omule, ce religie ai?

– Păi sunt ortodox, greco-catolic, reformat sau romano-catolic etc.

În nici un caz nu va fi baptist sau adventist sau fără confesiune. Asta pentru că biserica lor îi exclude din rândurile membrilor săi.

Și iată, prietene, că noi vedem paiul din ochiul aproapelui nostru, dar nu vedem grinda din ochiul nostru. Eu, ca ortodox, am tras multe beții și am vorbit cuvinte porcoase de care mă căiesc și îmi pare rău și mi-e rușine în fața lui Dumnezeu și a oamenilor. Mai vorbesc și acum, la bătrânețe. Mă ispitește vrăjmașul de mai zic și cuvinte cu două înțelesuri, de care mă rușinez și mă căiesc. Dar nu era mai bine să nu le fi făcut?

Poate că s-au pierdut multe suflete din cauza exemplului prost pe care l-am dat cântând în strunele Satanei, care reușește, din cauza neputințelor noastre pământești, să ne corupă, târându-ne spre pierzanie, de multe ori.

Dragă Mihăiță, dragi nepoți și prieteni. Hai să mergem mai departe cu discuția noastră.

Am fost de multe ori la biserica baptistă. Pe pereți? Nici o icoană. O masă. Pe fața de masă era scris un cuvânt. «IISUS». Crucea? Nicăieri. Vă rog să nu mă considerați pocăit. Ar fi bine. Dar nu sunt. O să ajungem cu discuția și la greșelile pocăiților, interpretări ale lor din Sfintele Scripturi. Să revenim la ziua de astăzi. Este ziua de Crăciun, vineri, 25 decembrie 1981.

Ce înseamnă pentru creștini Crăciunul?

Îți spun eu. Înseamnă să ai mâncare bună și băutură.

Aici, în blocul unde stau, în Baia Mare, strada Neptun, scara A, etajul III, apartament 13, nu am auzit pe întreaga scară un colind. Abia când tăria, țuiculița, și-a făcut efectul, atunci creștinii ortodocși, nu pocăiții, prin beție, încep răcnetele, care se aseamănă cu ale măgarului, mai pe urmă cu ale porcului, încep colindele în stare de ebrietate și care, la multe familii, se termină cu bătaia femeii și a copilului (cazul Ciucur, Donco și alții). Așa ceva la adventiști nu există. Mă doare că trebuie să spun un adevăr care există.

Crimele ce se săvârșesc de «corbii nemiloși ai gloriei deșarte» din zilele noastre, ca asupririle, exploataările, imnurile de slavă ce să dau anumitor oameni, păcătoși și demenți care în loc de mâncare ne dau gâturi de găini, cu șapte lei kilogramul, cântările de bucurie, de minciuni în sensul fericirii, în timp ce oamenii stau la cozi după mâncare la prăvăliile goale, precum și alte păcate mari sunt făcute de creștini ca ortodocși, catolici, reformați, în nici un caz de bapțiști, adventiști sau alți pocăiți. Bineînțeles că nici un adevărat creștin nu le săvârșește.

Adevărata pocăință se găsește atunci când îți dai osteneala să urmezi punând în practică poruncile lui Dumnezeu, care se găsesc la orice credință, fie ortodoxă, catolică, reformată etc.

Să trecem din nou la biserica baptistă. Casa de rugăciune. Odată am fost la casa de rugăciune la bapțiști. Se oficia serviciul divin în care era cuprinsă cina cea de taină. Pe masă erau niște tăvi de lemn scobit pentru a se putea pune pahare. Era lustruită frumos. În pahare se găsea cam un deget de vin amestecat cu pâine. În timp ce corul cânta «Mărire lui Dumnezeu», un credincios umbla cu acea tabla în care erau paharele cu vin și le trecea pe dinaintea credincioșilor. Membrii bisericii beau paharul. Îl puneau la gură gustând din sfintele taine. Totuși, erau unii care nu beau paharul și curiozitatea m-a făcut să întreb:

– De ce respectivii nu au luat sfânta taină?

Am primit răspuns că pe acei credincioși nu i-a lăsat inima, adică conștiința, ca să ia sfintele taine, nefiind pregătiți pentru acest mare și minunat eveniment.

Azi, 22.01.82, vineri. Am ascultat, de la Monte Carlo, predica unui preot. Spunea despre o întâmplare în care era vorba despre un om urcat pe o ladă de săpun și vorbea celor din jur cum de rabdă Bunul Dumnezeu ca copiii să fie înfometăți de către cei ce au totul. Că, dacă ar exista Dumnezeu, nu ar îngădui acest lucru. Trecând și el, adică preotul, pe acolo, vorbitorul l-a observat și a strigat:

– Uite! Aici este un popă.

Fiind chemat, preotul s-a dus, iar vorbitorul i-a cerut părerea la cele afirmate de dânsul. Preotul i-a răspuns:

– Există un singur Dumnezeu. Anume. Cel adevărat. Cât privește celălalt Dumnezeu pe care oamenii să-l poată judeca, el nu există.

Cu groază mi-am dat seama că și eu am luat-o razna câteodată și am gândit la fel, fără să-mi dau seama de păcatul grozav la care m-am expus.

Am deviat puțin de la ordinea în care îmi pusem să caut și să întreb iarăși în Sfânta Scriptură.

Când primii oameni au fost creați de Dumnezeu au fost nemuritori și desăvârșiți. Deci nu a fost nevoie de texte de legi cu privire la credință, ci o singură poruncă. «Să nu mâncați din pomul cutare, că o să muriți». Călcând sau nerespectând această poruncă, omul a intrat în păcat și a fost condamnat la moarte.

Dumnezeu a prevăzut în planul său secret mântuirea oamenilor și mântuirea omului de la moarte. Dumnezeu l-a iubit pe om și din cauza acestei iubiri a introdus, până la venirea fiului său în lume, LEGEA.

Deci, odată cu data păcatului, în lume a apărut și legea. Cuprinsă în cele zece porunci. Toate aceste zece porunci se reduc la două, și anume: unu, să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, mai mult decât pe tine însuși; doi, să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși.

Deci, păzind porunca a doua, ar dispărea miliția, procesele, jecmâneala, defăimarea femeii, prostia corbului nemilostiv al gloriei deșarte. Casa demolată ți-ar fi plătită, ar dispărea tâlharii din birouri cu legile și decretul lor. Măgarii care le execută. Ar dispărea economiile de curent electric. Ar dispărea frigul din locuințe. Ar dispărea restanțierii de la taxele comunale. Ar dispărea curvia, preacurvia, minciuna, prostia, sărăcia, bețivii, șnapanii, teroriștii, găinile tranșate cu șase capuri și opt picioare etc.

Iată ce înseamnă porunca a doua data de Dumnezeu. Să ne închipuim cum ar arăta o astfel de lume. Pe vecinul meu îl cheamă Ghiță. El are o femeie durdulie. Și ce aş face să o am pentru a-mi potoli poftelile cele scârboase. Nu voi face nimic. Pentru că femeia lui Ghiță îmi este soră, iar aproapele meu, Ghiță, îmi este frate întru Domnul.

La fel și statul. Îți ia casa, îți dă alta în loc, o casă în care să plătești chirie. Gazul vine din pământ pentru ca oamenii să se încălzească iarna, nu să tremure de frig. L-ai primi gratis, dacă statul nu s-ar lăcomi să-ți ia bănuțul din buzunar.

Dacă statul ar fi compus din frații și surorile noastre întru Domnul, i-ar fi rușine să facă asemenea lucruri murdare. Dacă o femeie frumoasă ar dansa cu un tânăr la bal, nu ar păți nimic din partea soțului ei, neexistând gelozie sau gânduri păcătoase, că ar fi frate și soră întru Domnul.

Securitate și miliție nu ar exista. De închisori, camere de tortură, plutoane de execuție, oameni corupți și asupritori nu ar fi nevoie. Pentru că ești frate întru Domnul. Iubești ca pe tine însuși.

Medicamentele și hrana poporului nu le-ar lua o mână de oameni cu prăvălii proprii și alte bunuri cu care se îmbuibă și uită de cei săraci. Ar fi o lume dreaptă și bună, nu o minciună. Asta că, de, este aproapele tău întru Domnul și îl iubești ca pe tine însuși.

Deci, iată, dragii mei, cum ar arăta lumea păzind a doua poruncă a lui Dumnezeu.

Ar dispărea desfrâul, cruzimea, minciuna, prostia și îngâmfarea, cu nebunia laolaltă. Hoția, crima și alte răutăți ar dispărea și ele.

Îmi amintesc de un film cu titlul «Prințesa tru-fașă». O producție cehoslovacă. Acolo era vorba de două regate. În regatul prințesei poporul o ducea greu din cauza unei marionete de rege înconjurat de lingăi de fund care făceau cu regele ce vroiau. Pe rege îl gădilau plăcut pe la ureche lingușirile lingăilor de meserie. În regatul celuilalt, regele nu venea cu paza după el. Venea singur, aclamat de popor, care veșnic petrecea și mânca cu voie bună. Când trecea el pe stradă, se auzeau strigătele mulțimii:

– Vine regele! Vine Regele!

Oamenii se îmbulzeau peste el, râzând și dansând cu voie bună în jurul lui. Fără să fie teleghidați, ca astăzi. Finalul filmului este că regele s-a căsătorit cu prințesa și au adus bunăstare ambelor popoare. (23.01.82, orele 0,15)

Să revenim la Vechiul Testament din Sfânta Scriptură. Îmi amintesc de facerea lumii, geneza, numeri, pildele lui Solomon, Daniel, Isaia, Habacuc și alții pe care... vă rog să faceți rost de Sfânta Scriptură și veți înțelege multe lucruri minunate cuprinse acolo dacă, bineînțeles, le veți căuta cu sârguință. Veți întâlni, în Sfânta Scriptură, nimicirea cetăților Sodoma și Gomora, care se presupune că ar fi scufundate în Marea Moartă, conform afirmațiilor unor oameni de știință cu vederi mai largi. Te cuprinde groaza numai gândindu-te în imaginație la chinurile oamenilor de

pe vremea aceea. Au fost distruse cu foc și pucioasă (sulf), din cer. Mă gândesc la cei care s-au ascuns în peșteri crezând că vor scăpa. Dar s-au înșelat amar-nic. Căldura a pătruns și în peșteră, silindu-i să iasă afară. Afară era focul cu pucioasă, care i-a nimicit.

Se știe că a scăpat numai Lot și familia lui. Îngerii Domnului i-a scos. A scăpat și mi se pare că au plecat în cetatea Toar. Spune Scriptura că, deși că li s-a pus în vedere să nu se uite înapoi, totuși, femeia lui Lot s-a uitat și s-a prefăcut într-o stâncă de sare. În linii generale se spune că Lot s-ar fi culcat cu fetele lui și din aceste împreunări ar fi ieșit mai multe seminții, în care este cuprinsă și seminția ȣiganilor pe care îi vedem și în zilele noastre și care formează un popor blestemat și ticălos cu care societatea din zilele noastre are mereu de lucru ca să-i facă oameni de treabă. Dar nu vor fi din ei, până-i hăul, oameni. Din cauza firii lor păcătoase.

Tot în Sfânta Scriptură scrie și despre preoți. Despre veșmintele lor. La fel spune și despre zugrăvirea icoanelor și care se referă la Templul lui Solomon. Și aici fac greșeli pocăiții, când zic să nu te închini la icoane și la idoli. Dar ce, ortodoxii se închină la icoane? Icoana reprezintă unele fapte cuprinse în Scriptură. Ele amintesc aceste fapte și sunt făcute doar pentru a cinsti amintirile sfinte cuprinse în respectivele icoane. De aici interpretarea greșită a «pocă-iților» care o iau razna, nerecunoscând până și Sfânta Cruce pe care a murit Domnul nostru Iisus Hristos. Ea a fost sfințită prin jertfa mielului.

Printre pildele lui Solomon se găsește și:

– Dați băuturi săracilor, ca bând să uite de sărăcia lor!

Tot în Solomon și tot în pilde se mai spune:

– Să nu dați băuturi bogaților nemilostivi că, bând, ei uită de săraci și călcă în picioare dreptul văduvelor și al orfanilor!

În Sfânta Scriptură se vorbește de Iacob. Despre fiii lui. Unul dintre ei, Iosif, a fost vândut de către

frații lui unor negustori din Egipt. Acest Iosif a ajuns unul dintre demnitari la faraonul Patifor. Acesta avea o femeie frumoasă. Când Iosif era robul ei, fiind plăcut la chip, a vrut ea să se culce cu el. Iosif nu a vrut, iar ea, ca răzbunare, și-a rupt hainele și a ieșit afară strigând că Iosif ar fi vrut să o siluiască. Pentru asta el a fost băgat în temniță. Nevinovat.

Din cauză că era un om credincios, Bunul Dumnezeu l-a ocrotit.

Datorită unui vis pe care l-a avut faraonul, Iosif a fost adus în fața lui. Visul era că au ieșit din Nil șapte vaci slabe și alte șapte vaci grase. Cele slabe le-au mâncat pe cele grase. Tălmăcit, visul însemna că vor fi șapte ani de belșug urmați de șapte ani de secetă. Datorită acestui fapt, Iosif a fost numit de către faraon într-o dregătorie mare. Aceea de a gospodări belșugul care să acopere și cei șapte ani de secetă. Fără ca șeful statului să-și vâre nasul, așa cum este în zilele noastre.

A condus chibzuit toate recoltele celor șapte ani de belșug. Le-a depozitat în hambare și a ferit țara Egiptului de foamete. A ajuns un om de temut. Au venit și frații lui, cei care l-au vândut ca să cumpere hrană. Fără ca ei să-l cunoască pe Iosif. În cele din urmă el s-a arătat lor și s-au împăcat prin iertare și s-au mutat împreună cu Iacob în Egipt. Deci, dragii mei, iată că credința este răsplătită de către acela în care crezi. Adică de către Dumnezeu. Mai ales atunci când i se adaugă și fapte bune în sensul păzirii poruncilor.

Samuel, odată, ședea în pat. Dumnezeu i-a vorbit. Nu mai știu ce. Regele Saul a dat ordin ca toate vrăjitoarele să fie arse pe rug. Toate acelea care se ocupau cu vrăjitoria. Totuși, o vrăjitoare a reușit să fie cruțată. Din cauză că Bunul Dumnezeu îl părăsise, pentru fărădelegile lui, Saul a apelat la vrăjitoare pentru a-i înlesni un dialog cu umbra lui, Samuel. Samuel, între timp, murise și era în mormânt. Saul a venit să stea de vorbă cu Samuel prin intermediul

vrăjitoarei. Datorită iscoadelor sale, a reușit să ajungă la vrăjitoarea din Endar și cu ajutorul ei l-a sculat pe Samuel din mormânt.

Întrebându-l despre viitorul regatului său, Saul a luat cunoștință că bunul Dumnezeu și-a întors fața de la el și că regatul lui va fi dat lui David. Când suferea de accese de nebunie, David îi cânta din harfa și îl calma.

După moartea lui Saul a urmat la conducerea statului regele David. Din cauza păcatului săvârșit cu femeia lui Urie, David s-a căit și s-a întors la Dumnezeu, compunând Psalmii. El a încercat, în marea lui credință, să ridice un templu lui Dumnezeu. Mi se pare că Dumnezeu nu a vrut ca el să termine templul. L-a terminat fiul său, înțeleptul Solomon.

Spune Sfânta Scriptură că David a avut și războaie, cu filistenii. S-a luptat numai el, ca reprezentant al regatului său, cu uriașul Goliat. Acesta reprezenta pe filistenii. Fiind Dumnezeu cu el, David l-a ucis pe uriașul Goliat, aruncând o piatră cu o praștie. Iar filistenii au luat-o la fugă, intrând în panică, risipindu-se pe câmpul de luptă.

Când prorocul Daniel a fost aruncat în groapa leilor, Dumnezeu a trimis pe îngerul său, care a închis gura leilor, aceștia nefăcându-i nici un rău.

CAPITOLUL 5.

La închisoare

Azi este marți, 07.01.1986. Ziua de Sfântul Ioan.

Au trecut sărbătorile. Cele scrise le-am copiat de pe un caiet de-al meu pe care l-au rupt copiii. Afară-i frig și înghețat. Peste cinci minute se ia curentul. De la 17-18. O oră vom sta pe întuneric. Și asta în anii de lumină și fericire.

Acum au trecut sărbătorile. Lenuța este plecată în oraș cu Silvia și Iuți. Cu partea religioasă am terminat. La Sfintele Paști voi continua.

A fost Claudia la noi și i-a spus soției că mama sa a primit sentința de divorț. Restul mai urmează. Procese pentru partaj. Dacia 1300. Ninei îi pare rău după Mihăiță. De, s-a învățat să fie soție de doctor. Copiii sunt în formare. Va veni timpul ca ei să judece obiectiv. Acum gândesc numai la ei. Și pe Mihăiță îl doare în fund.

Să revenim la Agrofruct. După Anghel Petru, să-l iau pe Kemka Carol, prietenul lui Reiz Mihai. El îndeplinea funcția de șef mecanic, fiind pus prin protecția lui Reiz Mihai. După mine, era un șovinist și nu era deloc sociabil. Pe linie politică îndeplinea funcția de președinte al sindicatului. Înainte a fost «nilosist». Știe dracu' ce-i aia. Ca să-și acopere unele păcate, îmi spune Reiz ca să-l facem și pe Kemka Carrol candidat de partid. Eu i-am spus lui Reiz Mihai:

– Numai acum și-a adus aminte să intre în partid? Din anul 1944 și până în 1956 ce a păzit?

– Lasă, măi! Să-l ajutăm! Să-l aducem pe linia de plutire.

Restul, pe mâine. Este ora 22,50. Mă culc. Lăudat să fie Domnul nostru, Iisus Hristos. Amin.

Miercuri. 08.01.1986. Este ora 15,00.

Afară-i frig și zăpada cade din abundență. Caloriferele sunt reci, iar eu stau cu paltonul pe mine și cu căciula pe cap. Soția este plecată la tratamente pe la copiii bolnavi. Să-i facă sănătoși. Cu data de întâi ianuarie s-a mărit alocația pentru copii și ajutorul de naștere. Mamele care cresc de la trei copii, sub 18 ani, urmează să primească un ajutor bănesc de la patru sute de lei în sus.

Este binevenit și acest ajutor, decât nimic. Dar se pune problema hranei copiilor. Laptele praf costă 50 lei. Și acela se găsește numai câteodată în farmacii. Medicamente nu sunt, costă și nu sunt fonduri pentru a le da gratuit.

Se elogiază ziua de naștere a soției președintelui. Poporul o ovaționează urându-i sănătate și fericire. Poporul? Care?

Totuși. I-am amintit directorului Reiz Mihai că tovarășul Kemka Carol, când își iese din pepeni, înjură muncitorii. La dosarul personal se găsește declarația lui Pop Florica, care a fost înjurată. La fel și alți muncitori și muncitoare au fost înjurați. I-am amintit toate astea lui Reiz și șefului de cadre.

– Păi, au zis ei, este și el nervos. Ce să-i faci? Dar pe parcurs se va îndrepta, deoarece va fi candidat de Partid.

Ce era să fac. Ei mulți, eu singur.

După ce a fost primit în partid, candidat de membru, tot așa a continuat. Vorba aceea, din lup nu se face oaie. După ce a devenit membru de partid, directorul l-a propus pentru a fi decorat. Și l-au decorat. Îmi era ciudă că un bandit s-a strecurat printre membrii de partid. Și când te gândești bine, Partidul

Muncitoresc Român avea mare nevoie de oameni cinștiți și corecți, nu de unul ca Kemka Carol.

Iar pentru că am fost slab de înger, am iscălit și eu.

Deci, iată-l pe Kemka Carol membru de partid și cu decorație. Mai târziu mi-a plătit cu vârf și îndesat această bunătate, prin faptul că am stat o lună de zile la închisoare la Satu Mare. De ce? Veți vedea.

Tovarășul Kemka Carol era căsătorit cu doamna Rogojan. Fosta soră medicală a fostului doctor Cioltea. Despre ea se spunea că este o femeie dubioasă și cu multe taine. Din căsătoria lor a rezultat o fată cu numele Rozemaria, care la ora actuală este în serviciu la spital. El când ședea cu femeia, când nu ședea. Am mai spus. Directorul o adusese pe Plop Alexandrina (Sanda) de la Phoenix. Lumea zicea că-i este amantă.

În cursul anilor 1953-1956 în curtea fabricii s-a construit un club cu o sală de lectură. Și era acolo un pian. În fața clubului, lipite de clădire, erau două camere cu dușuri. În prima cameră făceau baie femeile. În a doua cameră, bărbații. Între cele două camere se afla o ușă, prin care se putea trece de la bărbați la femei și invers. Această ușă era încuiată. Cheia nu știu cine o ținea. La fel și drucarele.

Sanda Plop făcea baie de două ori pe săptămână. De obicei era în baie o singură femeie. La fel și la bărbați. Puteai să faci baie cu apă caldă, dar și cu aburi. La dușuri se găseau două robinete. Unul pentru apă rece și altul pentru aburi. Din discuțiile purtate cu inginerul Popovici a reieșit că el se afla pe bune cu Plopoaia. La fel fochiștii de la cazane mi-au spus că l-au prins pe Kemka Carol cu Sanda în sediul sindicatului. Eu nu am dat atenție acestui zvon. Fochiștii erau Cont și Stet. Când Sanda făcea baie, numai ce o auzeai că strigă:

– Cori baci, nu vii să faci baie?

Adică ei intrau în baie ca niște oameni de omenie. Fiecare în camera de baie respectivă. Se încuiau și se iubeau la pielea goală.

Doamna Plop nu mai asculta de ordine. Făcând de două ori inspecție inopinată, cum era ordin pe atunci, în calitate de șef al Serviciului Secret, am găsit în sertarul biroului doamnei Plop două plicuri neexpediate către Minister. Din cauza neglijenței.

Am raportat la director și la Partid acest lucru. Doamna Plop era o cunoștință veche a ștabilor, așa că până la urmă a reieșit că eu îi propun să am relații cu ea și ea nu-i de acord. Pe de altă parte, Viorica s-a dus la Comitetul Orășenesc PMR și s-a plâns la tovarășul Les, primul secretar, cum că aș fi trăit cu doamna Plop. Eram în divorț. După episodul de la partid, doamna Plop m-a dat în judecată. Eu, pe de altă parte, am făcut-o curvă. La insistența soției lui Kemka, i-am făcut o vizită acasă. Acolo am confirmat, scriindu-i pe o foaie de caiet numele și prenumele lui Cont și Stet. Deșteaptă femeie. M-a prins în laț ca pe un măgar. Pentru că am făcut-o curvă, având martori pe Mănescu cu care trăia și pe Kemka, am luat două luni de închisoare, iar hârtia pe care am scris numele fochiștilor, femeia lui Kemka i-a dat-o lui și m-a dat și el în judecată, lăudându-se că el este membru de partid și decorat. Fiți atenți! Decorat. Un niloșist care-i iubea pe comuniști, cum iubesc eu pe cei ce i-au luat casa soției și nu i-au plătit-o. Țasta a fost Kemka Carol.

La închisoare am ajuns din cauza Vioricăi, fosta soție. Ea a scormonit căcatul ca să pută. Și asta din cauza divorțului. Am fost concediat de la Agrofruct.

Procesul pentru divorț l-am înaintat la Judecătoria din Baia Mare. Am fost divorțați după ce am terminat de ispășit pedeapsa.

Am fost arestat la miliția din Baia Mare. Depus la subsolul acestei miliții. Organele de miliție s-au purtat foarte bine cu mine. În special tovarășul maior

Moldovan, cu care mă salut și acum, după 30 de ani de când am ispășit pedeapsa.

N-am răs în viața mea cât am răs în celulă. Greutatea era cu mîncarea. Îți dădeau cât să te țină în viață. De acasă, slabă nădejde. Când am fost depus la Satu Mare, m-a condus locotenentul major Spiridon, din Ferneziu. Am intrat pe poarta închisorii am fost percheziționat și mi s-a luat tot ce am avut asupra mea.

Am fost băgat într-o celulă mare, la carantină, împreună cu mai mulți deținuți. După ce ne-au tuns și ne-au bărbierit am fost făcuți frumoși și au început întrebările:

– Măi! Tu de unde ești? Pentru ce ești condamnat? Câtă condamnare ai?

După o zi sau două, vine gardianul și întreabă:

– Care vrei să ieși la raport la tovarășul comandant?

Unul, băgat de două zile în celula unul din Șomcuta Mare, numele i l-am uitat, zice:

– Eu!

Ceilalți deținuți mai vechi îl întreabă:

– Pentru ce, măi?

– Sunt condamnat pe șase luni. Mi se pare prea mult pentru o bătaie pe care i-am tras-o femeii.

– Dar pentru ce ți-ai bătut femeia?

– Domnule! spune deținutul, aveam o pușcă veche și era cam ruginită. O țineam ascunsă în scorbura unui stejar din pădure. Javra dracului, după ce am bătut-o, s-a dus la miliție și mi-au luat pușca. Pe loc, am luat șase luni de pușcărie pentru deținere de armă fără autorizație. Am avut noroc că pușca nu-i prea bună, că luam mai mult.

Atunci am văzut că cei închiși își merită pedeapsa.

Era un gardian cu numele Sabo. Un om foarte bun. Stătea și el în celulă ca să vadă ce o ieși. Unul din deținuți îi zice:

– Al ăsta-i un fleac. Dumnealui... și arătă spre un alt deținut, este între noi ca să cerceteze. Dânsul este procuror. Când vrei să te duci acasă?

– Păi, dacă se poate, și astăzi. Cel care se dă procuror zice către gardian:

– Domnule Sabo! Aduceți, vă rog, dosarul dumnealui, ca să ținem ședința imediat.

Văd pe unul că ia o pătură de pe un pat și o îndoaie în două în lungime. În celulă era o masă. Pune pătura jos, cu partea cea mai lungă în spatele mesei, unde luase loc așa-zisul procuror. În spatele procurorului stătea altul cu mâinile pe ambele colțuri ale păturii. În fața mesei pătura ieșea cam 60-70 centimetri, cât să poată sta un om pe ea în picioare. Vine gardianul și aduce un dosar și îl pune pe masă. Așa-zisul procuror îl pofteste pe om să stea în fața lui cu tălpile pe pătură. Se face că citește dosarul și spune că s-a făcut o eroare judiciară.

– Nu s-a ținut cont de articolul numărul cutare care combinat cu articolul cutare și în baza articolului cutare tovarășul este achitat!

Când a pronunțat cuvântul «achitat», cel din spatele procurorului, care ținea pătura în mâini a tras puternic de pătură. Bietul om, abia achitat, îl văd cum cade cu picioarele în sus, provocând un râs și o veselie de am crezut că am să crâp.

Se scoală de jos omul necăjit și spune:

– Futu-vă muma, în cur! Voi nu sunteți procurori! Voi sunteți hoți, ca și mine.

După o săptămână te îndobitocești ca animalul. Suferi de foame. Unii fumători pasionați își vindeau pâinea de la gură pentru câteva țigări. Erau alții care își puneau cureaua de la pantaloni jos. Îl lega pe bietul fumător la ochi și îl pune în patru labe, să meargă cu degetul pe curea ca să găsească două țigări ce se aflau la capătul curelei. Acolo se așeza, în curul gol, cel cu țigările. Bietul om, tot venind și pipăind cureaua după țigări, dădea cu nasul în curul celui-lalt. Un altul, l-a rugat pe cel cu curul gol să-i puie și

lui patru țigări. Au făcut târgul, însă, după ce l-au legat la ochii și cel cu curul gol s-a așezat în poziție, un altul i-a pus discret în gură un fel de ac. Astfel, când a ajuns la capătul curelei, l-a înțepat, iar cel cu curul gol a început să zbiere.

Se juca «bâza». Câte unul dădea tare. Celălalt îi întorcea la fel. Alții se pișau în cutră. Un fel de hâr-dău din lemn, cu capac.

Erau tineri închiși care mureau de foame.

Dimineața goleam cutrele. Când stăteai pe vine să-ți faci nevoile, cei de la etaj vărsau cutrele, iar cum garniturile nu erau bune, curgea murdăria pe curul gol al celui de jos. Trebuia să fii în alertă cu curul. Să te dai la o parte din gura WC-ului. Noi, cei de la carantină, am avut ghinion că eram la parter și toți se slobozeau peste noi când eram scoși la WC.

Era unul Hoțea care era închis. De ani de zile se ocupa cu furtul de găini. De acolo, din celulă, lucru interesant, tot asta visa. Atunci când va fi în libertate, unde să dea lovitura.

Dimineața ne dădeau terci de mămăligă. Cum eram lihnii de foame, îl mâncam ca pe o găină friptă. Dacă mai rămânea, de flămând ce eram, puneam gamela la gură și sorbeam de ziceai că nu are fund.

Cei tineri se chinuiau și băteau în ușă:

– Domnule procuror! Domnule procuror!

Pentru abateri în închisoare era celula 22. Se numea și camera de izolare. Acolo era ciment pe jos. O saltea și cutra unde să te urinezi. Mâncare? Un sfert de pâine și apă. În celule era curățenie. Mereu se dădea cu DDT în și pe sub paturi, așa că de râie și păduchi nici vorbă. Cearceafurile erau curate.

Am văzut deținuți cu picioarele legate în lanțuri. Alții aveau și o ghiulea agățată de lanț, iar ca să poată umbla, o țineau în mână.

Am făcut cunoștință cu comandantul închisorii. Un om bun, care m-a întrebat:

– Dumneata pentru ce ești aici? I-am spus pentru ce. Iar el mi-a zis:

– Domnule, Ganea! Nici dumneata nu ai fost om, dar nici cei care te-au condamnat nu au fost oameni.

Când am vorbit cu educatorul politic m-a cuprins groaza. Erau deținuți care stăteau la zdup și de 40 de ani.

– Le dăm drumul și ei fac ce fac și vin înapoi. S-au învățat aici, la noi!

Țigările se aprindeau cu o cârpă arsă pusă într-o cutie de cremă. Un nasture legat cu ața se învăteau apropiindu-se de pat. Se produceau scânteii care aprindeau cârpa din cutie, după care se aprindea țigara. Cutia se închidea apoi ca să nu facă scrum.

Când venea pachet la cineva, se împărțea frățeste. Adică nu chiar frățeste, ci ca să guste. Mâncarea era din murături. Ne dădea mâncare din arpagic în loc de orez. Cu potroace, stomac, plămâni și alte soiuri de la abator. După 30 de zile am fost mutat în camera de eliberare. Sus, la etaj. Acolo mâncarea era puțin mai bună și primeai și ceva cărți de citit. Câteodată mai venea și gardiana, Silvia. Deasupra noastră erau femeile. Când venea la ele pachet, se lăsa o sfoară în jos. De sfoară erau atârinate țigări. De la noi se atârnavă tot țigări sau altele. Se întâmpla să fie și cunoștințe de ale deținuților. Dacă primești pachet regulat și cu mâncarea de la Penitenciar trăiești bine. Numai că nu ai femeie și alcool.

De lucrat nu lucram nicăieri. Numai cei cu pe-deapsă mare lucrau.

M-am eliberat. Dar după o lună am revenit. Cu dosarul lui Kemca Carol și cu bunăvoință partidului. În sensul de a le satisface pe Viorica și pe Sanda Plop.

Deci, iată-l pe Kemca nilosistul transformat în membru de partid și decorat, ajutat de mine, iar drept mulțumire am stat și pentru el 30 de zile la camera de eliberare. Ar fi multe de spus, dar am alte chestii mai importante de povestit.

În perioada 1953-1956 s-a angajat Cornelia Marinca, fata popii din Cicarlau, azi doamna Benea.

Hai să termin cu Agrofructul. Ba nu. Să spun și de Marinescu Ioan, consătean cu Anghel Petru. Acela era un practicant ca și Anghel. Dar un puturos și un leneș fără pereche. Nu făcea nimic în fabrică. Toată ziua umbla din secție în secție. Când acasă, când în oraș. Asta, bineînțeles, în timpul serviciului. Mai avea relații și cu unele muncitoare. Până și Bud Tereza, cât era de bătrână, îmi spunea că a vizitat-o Marinescu noaptea și i-a propus să se culce cu el. Peste ani, am auzit că a fost condamnat pentru homosexualitate. Nu știu dacă și-a ispășit pedeapsa sau dacă era adevărat. Contabila Băieșu îl vizita mereu pe acasă și, vorba aceea, nu mergea de florile mărilor. Era o femeie cam sărită și rea de muscă. A furat radioul de la sindicat și l-a dus acasă. A fost dată la Comisia de Litigiu, iar eu am apărat-o și am salvat-o ca să nu fie concediată. Ale dracului femeii. În frunte cu Plopoaia. Mi-au scos vorbe cum că trăiesc cu ea. Ce să mai povestesc. De multe ori Viorica îmi făcea viața grea. Luam aparatul de radio și dormeam în fabrică. În biroul Organizației de Bază PMR.

Primul inginer șef a fost Nistor. Un curvar și jumătate. Gurile rele spuneau că Pavel Ana i-ar fi fost amantă. Avea o femeie grasă. Era cultă și nu era deloc geloasă. Pe urmă, Nistor a fost detașat, iar în locul lui a venit inginerul, Vasilescu Acela iară om. Ca să scape de răspundere spunea că este bolnav. Nebun! Că el nu răspunde de întreprindere. Conducerea i-a făcut raport la minister și a fost scos și acela. Avea o femeie geloasă, dar pe bună dreptate. El trăia cu fosta soție a medicului veterinar. O brunetă frumoasă. Soțul ei a fost asasinat la bisericuța din Dealul Florilor. În locul lui a venit inginerul Popovici, un flăcău șmecher și foarte curvar. Le-a umblat multor femei la suflet, făcându-le fericite. Acela tot pe teren ședea. Cu el mă împăcam bine. Era un om de comitet și de lumea asta. Mi-a plăcut foarte mult de el. Ca stagiar a venit alt curvar, ing. Totilaz. Avea soția la CTC. O femeie de treabă. În timp ce el era un porc. Regula

femeile chiar în biroul lui Reiz Mihai. Când directorul mânca pe birou și îl vedeam, mă umfla râsul. El mă întreba:

– De ce râzi?

– Treaba mea! îi răspundeam.

La Serviciul Desfacere era domnul Ilieș. Fost preot. Ca normator îl aveam pe Săsăran Florian. La Contabilitate era Pop Emanuel. Fost secretar al episcopului Alexandru Rusu.

Odată, am fost chemat telefonic la Minister, la Serviciul Cadre. Acolo, tovarășul Haibasut mi-a pus în vedere că trebuie să-i înlocuiesc pe Ilieș Ștefan și pe Pop Emanuel, pentru că au fost preoți. Eu am refuzat. Motivul? Nu am cu cine să-i înlocuiesc și au origine sănătoasă. În special Ilieș. Este fiu de muncitor de la Baia Sprie.

– Atunci pe Săsăran Florian. Este chiabur și legionar din «Frăția de Cruce».

Atunci am aflat și eu despre Săsăran și, la fel, l-am apărât.

Așa că oamenii au rămas mai departe.

Duca Teodor era casier. O canalie cu două fețe. În față îmi arăta prietenie și în spate îi făcea actele pentru judecătorie Vioricăi, să mă dea în judecată pentru pensie alimentară. O mai ajuta și avocatul Coroiu. Unul care a murit în stațiunea Călimănești.

Aș putea umple acest caiet numai cu Agrofructul.

Prin Agrofruct am înțeles că ștabii au amante chiar pe subalternele lor, femei măritate, ca să-și țină serviciul. Ce pierdea să se lase corupte de un șef? Mă gândesc la boșorogi. Ea își făcea mai departe serviciul în birou la căldurică, iar boșorogul era mulțumit că s-a culcat cu o femeie tânără. Când îl apuca bâzdăcul se băga în birou, în special în cel Secret. Își făcea damblaua și ieșea din birou om cinstit. Ea își potrivea părul, își aranja ținuta și poza mai departe în femeie cinstită. Ba mai venea și câte un delegat. Îi prezenta

pe respectiva. El galant, adică delegatul, îi săruta mâna. Acea pe care nu a avut timp să o spele.

Când am fost schimbat din partid din funcția de secretar al PMR, activistul Petofi de la Comitetul Orășenesc mi-a amintit și de fotografiile regale găsite la locuința mea din Ferneziu. Eu am luat cuvântul și i-am spus:

– Păi, bine, tovarășe activist. Când m-ați pus secretar al Organizației de bază PMR nu ați știut de fotografii?

A ocolit răspunsul. Eu le-am spus că fiecare avem un dosar cu referințe. Și bune și rele. Când voiești să ridici omul pe scară, te servești de referințele bune, iar când voiești să-l dai jos, te servești de referințele rele. Oamenii sunt și canalii și proști, cei care nu văd mai departe de vârful nasului, iar când te-ai băgat în tărâte te mănâncă porcii. Degeaba am spus că sunt nevinovat. Între proști, dacă unul aruncă o piatră în apă, nici 99 de deștepți nu o mai pot scoate la mal. Mă gândeam la inginerul Ionescu, fostul inspector minier în anul 1936. Mă gândeam la suferințele mele, pentru comuniști, la insultele ce le primeam, pentru acest nume și mi-am zis:

– Unde ești, domnule inginer? Să-ți pup tălpile, că dreptate ai avut când mi-ai spus:

– Mă, nenorocitul. Eu mi-am pus obrazul pentru tine ca să te bag în serviciu și tu te-ai înhăitat cu bolșevicii și cu comuniștii. Știi tu cine sunt comuniștii? O ceată de neisprăviți care vor să conducă lumea și pe oamenii inteligenți și au nevoie de proști ca tine ca să vină la putere, iar ție să-ți dea cu piciorul în cur după ce-și ating scopul!

Astăzi este duminică, 12 01.1986.

Afară-i frig și ger. Caloriferele din locuință sunt puțin călduțe, așa, ca în grajdul cu animale. Zăpada-i înghețată și scârțâie sub tălpi. Soția este la biserică, iar eu stau în casa cu Adina și scriu. Este ora 10,30. Scriu, depănând amintirile și mă gândesc:

– Cine dracu' s-a gândit că vom ajunge la bătrânețe să trăim ca animalele?

Toate bunurile oamenilor au fost luate și un singur om cu familia dirijează totul. Din zi în zi trăim tot mai prost. La radio și televiziune, din zi în zi, trăim tot mai bine. Cică poporul trăiește bine. Care popor? Cel de la cozi? Cel ce stă în frig? Îți vine să înnebunești când auzi.

– Poporul... Poporul...

– Care? Cel care are separat prăvăliile încărcate? Ei nu stau la coadă. Avem avioane, avem elicoptere, avem industrie, avem botnițe la gură. Ca să nu poți înjura. Avem pui tranșați, avem întunerici pe străzi, avem vagabonzi, tâlhari, avem economie la energia electrică și calorică, avem disprețul față de demnitatea omului, avem prostia și îngâmfarea, avem decrete, la tot pasul și alte fericiri din cauza cărora suferă un popor sugrumat, căruia i s-a luat până și dreptul de a cânti.

Revin, iarăși, la Agrofruct.

După schimbarea mea din funcția politică, conducerea de partid mi-a dat serviciu la Loto-Pronosport. Când am luat serviciul în primire, directorul mi-a spus:

– Tovarășe Ganeal! Ai fost dat de către PMR la noi. Noi suntem niște vânzători de iluzii și, ca atare, trebuie să ne purtăm cu publicul în așa fel încât să atragem cât mai mulți oameni ca să facem venit statului. Să îndeplinim și să depășim planul. Cu cât vinzi mai mult, cu atât câștigi și dumneata mai mult. Ești retribuit cu remiză.

Acest serviciu, după cum am auzit, mi l-a dat tovarășul Iosif Uglar. Dânsul era supărat pe cei ce divorțau. Era și fratele său, Vily, în aceeași situație. Nici pe el nu l-a cruțat. Ca om era foarte bun și ne respectam reciproc. M-am mirat că m-a pricopsit cu un asemenea loc de muncă. Și pentru cine? Pentru o

bandă de hoți de la Agrofruct, având aliați pe una Plop Alexandrina și pe Kemca Carol.

Mergeam pe teren și de multe ori am salvat întreprinderea Agrofruct de la dezastru. Ca să nu se oprească. Așa a fost deplasarea mea la Arad pentru zahăr. Nu erau vagoane. Numai cu aprobarea Comandamentului Sovietic. Erau rechiziționate.

M-am dus la Comandamentul Sovietic. M-am servit de calitatea mea de membru de partid și secretar al organizației de bază. Am expus situația întreprinderii. Că-i pe cale de a se opri din lipsă de materie primă, zahărul. Îmi trebuie vagoane. Tovarășii sovietici m-au înțeles și mi-au dat trei vagoane, pe care le-am încărcat și am trimis zahărul de la Arad la Baia Mare.

Ceilalți numai se plimbau și nu făceau treabă. Chiar și directorul Reiz a fost, dar nu a făcut nici o scofală. Doar că și-a găsit o femeie de 75 kg. cu care s-a însurat. Asta a făcut el la Arad. Toate acestea s-au uitat.

– De ce, stimați tovarăși? Lumea ar merge mai bine dacă s-ar asculta «cinstea». Când era mukul la deget atunci era bun Ganea.

– Măi, Ganea! Du-te tu la Sibiu. Du-te tu la Arad. La Vatra Dornei, la Câmpulung Moldovenesc, la Frasin, la fel.

Nu erau cărbuni din cauză că tovarășii de la Agrofruct se duceau la plimbare fără să facă treabă. Numai domnul Ilieș Ștefan știe de câte ori am salvat întreprinderea.

– Domnu', Ganea! Plecați la Vulcan că nu mai avem cărbuni. Și plecă Ganea, pe ger, la Vulcan și la Petroșani și trimeteam cărbuni și fabrica nu a stat. Care mi-a fost recompensa? Un picior în cur. Și scris în Cartea Neagră. Am fost lovit fără milă de niște proști cu funcții de răspundere în posturi care depășeau capacitatea lor intelectuală.

O să revin asupra răzbunărilor prostimii care alcătuiește «Incompetența». Cea de ieri și cea de azi

pentru care am suferit că nu am ascultat de oameni deștepți, care mi-au vrut binele. Dacă i-ai aminti lui Reiz aceste lucruri sau lui Kemca, communist decorat, sau la alții, ar râde și mi-ar zice că mă laud. Numai domnul Ilieș Ștefan știe. Pentru că acest funcționar a fost un om serios și cinstit.

Astăzi, acești oameni nu mai au valoare, pentru că peștele de la cap se împute.

Astăzi este luni. 13.01.1986. Afară-i frig și ninge mereu. Stau în casă îmbrăcat cu paltonul, cu fular la gât și cu căciula pe cap. Caloriferele sunt reci. Eu stau la masă și scriu și scriu mereu. Prin scris, omul se descarcă contra minciunii.

– O lume mai dreaptă și mai bună!

Așa vorbesc cei care asupresc poporul român. Din gură.

Cu fapta, avem economie de curent electric. De ce? Ca să faci avioane? Să te întinzi mai mult decât îți este plapuma? Să iei hrana omului de la gură și să o vinzi pentru datoriile pe care poporul nu le-a dorit. La fel, poporul nu și-a dorit «Incompetența» în locul «Competenței».

Este ora 11,30. Soția a plecat la Niculina. Azi s-a întâlnit Lenuța cu doamna dr. Chiorean, care i-a spus că i-a telefonat doamna doctor Napa, despre Niculina, pe care nu o găsește acasă când vine să-l viziteze pe Raul.

Agrofruct. Îmi amintesc că sacii de zahăr se luau și se predau la magazie. Magazionier era Soltischi Gheza. Eu făceam statele de plată din fondul ne-scriptic. Sacii erau spălați, de obicei, Pavel Ana, Trosler Maria, Covaci Maria, Pavel Monti, Oegar. De multe ori, directorul Reiz Mihai, care avea și puține părți bune, îmi spunea:

– Măi! Trece dublu numărul de saci spălați. Să-i ajutăm, că sunt oameni săraci.

Și Ganea dubla numărul de saci. Știți de ce am scris asta? Pentru că mai târziu, peste un timp, am lucrat la Aprozar, la reparat de lădițe, unde Trosler era un fel de șef. Ce făcea Trosler, bărbatul Mariei? Ca răsplată pentru că i-am ajutat familia să primească un ban nemuncit, el îmi dădea lădițele cele mai stricate. Să nu câștig nimic. Și, fie vorba între noi, mai făcea și pe șovinistul față de mine.

V-ați convins cine-i omul prost și fără cultură? Ferească Dumnezeu de omul prost că-i foarte periculos. Te ucide fără milă ca el să trăiască mai departe în prostie și demență.

După ce mi-am ispășit pedeapsa la Satu Mare, dosarul pentru divorț a mers mai departe. În fine, iată-mă divorțat. După divorț, au urmat și alte răzbunări ale Vioricăi. Urmează să le descriu mai departe.

Este vorba de căsătoria a doua.

CAPITOLUL 6.

Țăranii din Vima Mare

În luna iunie 1956 m-am mutat la Ferneziu, în locuința văduvei Drăgan Elena.

Ea era în vârstă de 26 ani, iar eu aveam 46.

Doamna Drăgan era foarte strâmtorată și trăia foarte modest. În afară de locuință dânsa nu avea nici un sprijin. Cu toată sărăcia în care ne zbăteam amândoi, aveam un dușman de temut, Pop Viorica, fosta soție.

Am spus că eram în serviciu la Loto-Pronosport. Într-o zi, fac cunoștință cu tovarășul Roth. Acesta mi-a propus să mă duc la DCA, la regiune, în calitate de casier. Am primit și am plecat la DCA. Am luat în primire casieria de la doamna Klement Bobi. Dânsa era o funcționară fără prea mare pregătire, însă era o femeie frumoasă. Era sora lui Fechete Lili din Ferneziu. Avea relații și era foarte capabilă datorită anilor de serviciu, ca funcționară.

După un timp, Viorica s-a dus la DCA, după cum am auzit, și a spus că sunt nebun. Pentru ce mi s-a dat casieria pe mână? Când mi-a spus Roth acest lucru, am rămas perplex. I-am spus lui Roth toată povestea mea și i-am pomenit de viitoarea mea soție și de faptul că nu are serviciu.

La DCA cu achizițiile se ocupau numai evrei. Toți erau oameni de treabă. Ei m-au ajutat în sărăcia mea și Lenuța a fost angajată în serviciu la DCA. Casieră la Vișeul de Sus. Acolo, din cauza aerului rece și de altitudine, s-a îmbolnăvi, plămânii ei nu au

suportat clima. Tot evreii, oameni de treabă, au mutat-o la Târgu Lăpuș în funcția de casieră la DCA. Într-o zi, când scotea banii de la bancă, s-a dus și la Secția de Învățământ și a solicitat un post de învățătoare. Până în toamnă a făcut serviciu la DCA. Toamna, în acel an 1956, a fost numită învățătoare la Băiuț. Sentința de divorț încă nu sosise.

În iarna anului 1956-1957, Viorica a venit cu Săsăran, prietenul ei, la Băiuț și a vorbit cu directorul adjunct Chira. I-a spus că Lenuța i-a luat bărbatul și că este o femeie imorală. A fost învinuită pe nedrept și nevinovată. Ea venea cu prietenul la plimbare și tot ea făcea pe cinstita.

Eu am plecat de la DCA din cauza salariului foarte mic și am intrat ca taxator la TRTA, Baia Mare. Eu, ca taxator, aveam posibilitatea să merg mereu la Târgu Lăpuș și la Băiuț. O ducea și dânsa foarte greu. Ca taxator mai pica și câte un mic ciubuc. Și o mai ajutam și pe ea, că era greu cu mâncarea la Tg. Lăpuș și la Băiuț. Se descurca și dansa cum putea. Rezultatul intervenției Vioricăi a fost că a fost îndepărtată din serviciu. Pe chestia asta au mers toți părinții la Târgu Lăpuș, la Secția de Învățământ, pentru a i se revoca demiterea și pentru ca dânsa să rămână mai departe la școala din Băiuț. Fiind o învățătoare bună, copiii progresau și părinții erau mulțumiți. Pe de altă parte, doamna Drăgan a făcut un memoriu la Secția de Învățământ de la Tg. Lăpuș prin care a arătat faptele reale și intențiile serioase dintre noi. Secția de Învățământ a răspuns doamnei Drăgan printr-o adresa că, dacă ar fi semnalat la timp faptele, ar fi rămas mai departe la Băiuț. Totuși, luând în considerare descrierea dânssei din memoriu, precum și intervențiile părinților, doamna Drăgan a fost numită ca educatoare la Grădinița de copii din Vima Mare, la 13 km distanță de Ilenda Mare.

La pronunțarea divorțului, de comun acord cu Viorica, i-am lăsat dânssei toată averea imobilă: casa din strada Gh. Coșbuc și un loc de casă lângă

Phoenix, lung de 110 m și lat de 12 m, precum și averea mobilă, adică, toate lucrurile din casă.

Copiii au fost împărțiți. Mihăiță s-a cerut la mă-sa, iar Nicușor s-a cerut la mine. Mihăiță avea 17 ani, iar Nicușor 13.

Acești copii au suferit foarte mult, prin faptul că erau ai nimănui. Acum scriu evenimentele așa cum mi le amintesc. Țin minte că, fiind taxator, le aduceam de mâncare sau le dădeam bani să-și cumpere de mâncare. Ei, săracii, mă așteptau în autogară la IRTA, care pe atunci era în Piața de Alimente. Când soseam cu autobuzul din cursă, ei veneau râzând spre mine și le dădeam bani. Într-un timp eu aveam bani și îi țineam în sertarul de la noptieră și plecam în cursă. Ei își cumpărau de mâncare și câte un lichior, pe deasupra. Dormeau amândoi la mine.

După ce a luat serviciul în primire la Vîma Mare, (îmi amintesc că era iarnă), Lenuța a stat acolo însoțită de mine. Veneam prin Coroieni.

Azi este joi. 16.01.86. Este ora 1,55. Am insomnie. M-am sculat din pat, am luat valiza mică de pe dulap, am pus caietele pe ea și scriu. Afară-i zăpadă multă. Aseară a început să plouă. Este o apăraie mare. Soția și Adina dorm duse, sforăind.

Îmi amintesc că printre taxatori era și o femeie. Era bună la suflet cu unii dintre șoferii. Printre aceștia era și pramatia de Pop Grațian, un ciubucar foarte mare, care poza în om cinstit. Într-o zi, trebuia să plec la Băiuț cu Pop Grațian. El vine la mine și-mi spune să las fata, adică taxatoarea, să meargă cu el în cursă. Eu, pe altă parte, aveam interes mai mare decât el să plec la Băiuț. Interesul meu era să mă întâlnesc cu viitoarea mea soție, întrucât doamna Drăgan era învățătoare la Băiuț. Pe câtă vreme interesul lui Pop Grațian era să aibă o aventură cu taxatoarea. Așa că l-am refuzat categoric. Am plecat amândoi la Băiuț. Era în anul 1956. Ajunși la capătul

liniei, adică la Băiuț, am făcut ciubuc 60 lei, care juma-juma făcea 30 lei de căciulă. Am văzut că nu i-a plăcut, din cauză că i-am dat puțini bani. El cu fata făceau ciubuc în stil mare și, natural că la întoarcere, când am ajuns la Târgu Lăpuș, ticălosul mi-a făcut control la bilete. Eu, văzând care-i situația, mi-am luat geanta și banii și m-am dat jos din autobuz. Am rămas în Târgu Lăpuș unde se afla și doamna Drăgan.

Pop Grațian a plecat mai departe, fără taxator, și și-a scos pârlleala.

Altădată, am avut o pană de cauciuc la o roată, iar el îmi spune:

– Moșule! Pune mâna aici, pune mâna dincolo.

Eu, în gând, îl înjuram. Și cu glas tare îi răspundeam:

– Am înțeles, tinerele!

Futu-l în cur, pe mă-sa. Aveam 46 de ani, viitoarea mea soție 26, iar el mă făcea moș.

Altă întâmplare de care mi-a duc aminte. Noi, taxatorii, aveam salariul de 250 lei lunar. Restul se descurca fiecare cum putea. Legi nu erau. Se fura ca în codru. Din om cinstit deveneai hoț. Adică furai și tu după alți hoți care nu te plăteau și te lăsau să furi ca să exiști. În timpul când călătoreai trebuia să stai cu teancul de bilete și tăblița în mână în așa fel încât atunci când venea controlul de bilete să poți tăia rapid biletele, ca să le dai la călători în autobuz, iar controlorul să-i găsească pe toți cu bilete. De exemplu, venea călătorul de la Baia Mare la Bixad. Spun un caz concret. Călătorul îmi dădea bani pentru întreg traseul.

S-a întâmplat odată că aveam autobuzul încărcat cu oșeni care mergeau la Negrești și Bixad. Pe la Viile Apei ne oprește controlul. Țac! Cu paleta în fața mașinii. Eu iute rup bilete de 1,50 lei și îi dau unui domn să le împartă, fulgerător, oamenilor din autobuz. Domnul în chestie nu zice nimic. Ia biletele și le împarte fulgerător la oamenii din autobuz. Totul a

fost bine. După ce a trecut controlul mergând spre Negrești șoferul îmi spune:

– Măi, Ganea! Știi tu la cine ai dat biletele ca să le împartă oamenilor?

– Nu știu! am răspuns.

– Ai dat biletele tocmai procurorului din Negrești.

Când am auzit acest lucru a intrat o frică în mine și o spaimă că dacă ai fi băgat un ac în curul meu și l-ai fi bătut cu barosul nu ar fi intrat. A doua zi, când ne întorceam la Baia Mare de la Bixad, când ajungem la Negrești, procurorul iarăși la cursă. Venea la Baia Mare. L-am salutat frumos și i-am oferit scaunul meu. Să șadă pe el până la Baia Mare.

– Tovarășe procuror! i-am zis, avem 250 lei salar pe lună. Ne trebuie și nouă un ban, să ne luăm de mâncare, așa că suntem nevoiți să recurgem la lucruri murdare.

Dânsul mi-a spus să facem în așa fel încât să nu pățim nimic. Iată, dragii mei, că printre magistrați mai erau și oameni de treabă.

Eu nu m-am lăcomit niciodată în viața mea, decât la strictul necesar, iar conducerea autobazei era înțelegătoare și închidea ochii la două trei bilete lipsă. Cât privește pe Pop Grațian, această pușlama a furat ca în codru statul socialist în perioada anului 1956. Când am avut conflictul cu el am venit la autobază peste trei zile și am decontat. A venit și Pop Grațian care, citind declarația mea, mi-a pus mâna în gât să mă sugrume de ciudă în fața tovarășului jurist care a anchetat cazul.

– I-au trebuit bani mai mulți! am spus. Eu nu pot fura pentru el și nici pentru alții.

Am plecat de la IRTA după trei luni. În timpul cât am stat la IRTA mă învățasem să fiu un om necinstit, așa cum este la modă astăzi, iar eu lucrurile murdare le-am urât toată viața mea.

După ce am plecat de la IRTA am făcut cele trei luni de închisoare pe care le-am descris înainte.

Când am ieșit de la Satu Mare, era în februarie, anul 1957 și țin minte că am venit cu cursa la Băiuț. Era și Mihăiță cu mine. Lenuța ședea la o bătrână. Bătrâna nu era acasă. Aveam o pensie întreagă la mine. Pe celelalte mi le păpase Viorica. Am stat vreo două trei zile cu Mihăiță la Lenuța și am venit la Baia Mare. Cu cine credeți că am venit? Cu Pop Grațian. Era într-o duminică după-amiaza în februarie, 1957. Hoțul de șofer, adică Pop Grațian, nu a dat nici un bilet nimănui. Cursa era plină și așa a venit până în Baia Mare.

Anul trecut, adică în 1985, s-a scris în ziar despre sărbătoritul de la Autobază, lăudat de către corespondentul ziarului «Pentru Socialism», Al. Potase. M-am întâlnit cu un fost taxator, după aceea, și ne-am distrat pe chestia Pop Grațian și... cinstit.

Și, dacă spui unui măgar, cu funcție de incompetent în aparatul de stat, că-i tâmpit, te împunge ca boul, că numai coarnele îi mai lipsesc. Nu numai că-i tâmpit, dar este și măgar. Citiți-l, vă rog, pe I.L. Caragiale, pe Ion, care a fost bătut că nu a voit să aplaude un măgar. Dacă Pop Grațian a fost sărbătorit cu ocazia ieșirii lui la pensie, a uitat tovarășul Al. Potase să spună cam la ce sumă de bani se ridică hoțiile în acești zeci de ani de serviciu.

Este ora 03,20. Îmi este somn. Restul, mâine după amiază. Lăudat fie Iisus. Amin.

Azi este sâmbătă. 21.01.86, orele 19,10. Simt că sensul vieții mele se întrevade mai greu. Copleșit de viața grea pe care o duc, supărările provocate de copiii recalcitranți, neascultători, plus Adina care s-a născut cu debilitate mintală, îmi face viața grea.

Soția este plecată la Niculina, din cauză că-i bolnavă. Motivul? Se intoxică cu tranchilizante (Carbaxim). Zice că nu poate dormi. Se joacă cu viața. Mi-a cerut să-i dau și ei tranchilizante. I-am dat ca să aibă în casă și să ia atunci când simte nevoia.

Bea cafea multă. Fumează mult și, colac peste pupăză, îmi face viața grea și mie și mamei sale. Îi mulțumesc bunului Dumnezeu pentru încercările prin care trec. Că numai el știe de ce mi-a dat o astfel de povară cu cele trei fete. Ei, dar totul este trecător și nimic nu este definitiv pe acest pământ. Mă chinuiește. Degeaba îi spun că alcoolul și tutunul, plus tranchilizantele, nu fac casă bună împreună din cauza reacțiilor ce au loc în organism.

Banc necăjit al sărăciei.

Se știe că actorul Amza Pelea a murit. Și alți actori, ca Toma Caragiu, Doina Badea și alții. Ce s-a gândit Nea Marin adică, Amza Pelea. Să mai vină de pe lumea ailaltă pe pământ. Întâlnindu-se cu prieteni, au stat de vorbă, ba de una ba de alta și la un moment dat zice Amza Pelea că unde-i el este bine. Fără griji și fără cozi, iar el a venit să-l ducă pe Sucă. Oamenii au rămas întristați și i-au spus lui Nea Marin să-l lase pe Sucă și să-l ducă în locul lui pe cel care ne usucă!

– Nea Marine, au mai zis ei, dacă poți să o aduci înapoi pe Samanta și să o duci pe Savanta.

Banc cu chichirez.

Un om sărac a contractat un tăuraș. Banii primiți, cam 2000 lei, omul i-a cheltuit pentru sărăcia lui. Când a expirat timpul, au venit cei competenți să ducă tăurașul. Omul, necăjit, le-a spus că a cheltuit banii și nu are de unde să-i dea înapoi. Delegații s-au gândit să-i sechestreze lucrurile din casă. Dar în casă nu era decât o icoană cu «Cina ce de taină» a mântuitorului nostru, Iisus Hristos. Au pus sechestrul pe icoană și au anunțat că la întoarcerea din sat au să o ia. Bietul om, necăjit, împreună cu femeia lui, a ascuns icoana. Când s-au întors delegații să ridice icoana, omul necăjit le-a spus că oamenii din icoană au cinat și s-au dus. Le-a dat, în schimb, o altă icoană, cu Iuda.

Banc de la cozi.

Un observator, din cei veniți la noi cu treburi, din Occident, a văzut lumea strânsă la cozi după alimente. Mirat, a întrebat:

– De ce stă lumea la cozi? Un securist i-a răspuns:

– Ca să pună banii la CEC.

Altul. Tot de la cozi.

Într-o vreme nu se găsea hârtie igienică. Un cetățean de rând spune că-i bună și hârtia de ziar. Altul spune că nu se poate din cauză de prestigiu. Și, totuși, de ce? S-ar putea ca lumea să se obișnuiască și la ora actuală sunt foarte multe dosuri de șters.

Am venit, cum spuneam, cu Pop Grațian la Baia Mare. Trăiam greu. Numai din pensie. Pe atunci salariile la DCA și Băiuț erau foarte mici. După ce s-a întâmplat că doamna Drăgan a fost mutată la Vima Mare, un timp ambii copii au stat cu mine la Vima Mare, pe capul viitoarei mele soții. Trăia și ea foarte greu, locuia la un gestionar care o fura ca în codru. La sate, pe vremea aceea, în loc de pâine se primea o rație de făină. Hoțul de țăran îi mânca făina de grâu și îi dădea, în schimb, mămăligă.

Azi este duminică. 19.01.86. De dimineată s-a luat curentul și nu am putut asculta sfânta slujbă, nici de la Europa Liberă, nici de la Roma. De la Roma am ascultat numai Tatăl nostru din Sfânta Liturghie. Lenuța a plecat la biserică împreună cu Silvia. Azi am aflat din gura soției de moartea lui Duca Teodor. A murit în mizerie și sărăcie la etatea de 90 de ani. Și când te gândești că omul acela, atât de sărac, a învățat toți copiii și i-a făcut domni. Prima fată, Cecilia, este asistentă. Sora ei, profesoară la Timișoara. Virgil și geamăna sunt ingineri. Ce să-i faci? Dacă erau meseriași poate că avea și el un loc la unul dintre ei. Pe

când așa... Ei! Toate se sfârșesc cu moartea. Singura dreptate în lume. Însă omul nu-și dă seama cât timp trăiește și este ocupat cu cele lumești. Pe alții nu-i lasă prostia și îngâmfarea să fie oameni. Dar... mules, că-i de rău și nu poți să spui din cauză că «Incompetența» se supără.

Doamna Drăgan a răbdat de foame și a trăit cu mere crude și alte lucruri de felul acesta. Mâncare a fost destulă, dar gazda avea copii mici pe care îi ștergea la cur, iar cu mâinile nespălate tăia mămăliga și... gata cu pofta de mâncare. Mihăiță se văita că s-a săturat să mănânce numai carne de miel.

La școala din Vima Mare era director domnul Păunescu. Soția lui, doamna Păunescu, era tot învățătoare. Dânsa era a doua soție a lui Păunescu. El avea un băiat preot sau învățător în comuna Baba. Doamna avea o fată, Livia, ingineră în București, la Fabrica de ciocolată.

Această familie, Păunescu, avea o mare slăbiciune. Ambii soți erau foarte de treabă. Vorbeau în plus față de țărani. Țăranii din Vima Mare erau șireți și cu ascunzișuri. La biserică, în timpul slujbei, unii jucau «bâza». Dumnezeu să mă ierte, dacă mint.

Instructor politic era unul Jugan. Și acesta se ținea de drăcii. Într-o zi a ieșit un copil de vreo șase ani la poartă plângând și spunând că baciul Jugan o omoară pe maică-sa în iesle. Femeile au râs și l-au liniștit pe copil spunându-i să-i lase în pace că nu o bate, ci o ajută la cărat fânul.

Oamenii din Vima Mare mie nu mi-au plăcut. Erau foarte înapoiați și foarte proști.

De exemplu, bătrânul, tatăl gestionarului, ieșea cu coasa pe la orele patru. Când îți era somnul mai dulce. Începea să bată coasa chiar sub fereastra camerei de la stradă, unde noi dormeam. La fel, femeile. Umblau prin casă, după una după alta, dis-de-dimineață.

A primit doamna Drăgan o bucătică de pământ, al școlii, și a semănat mălai pe el. A cheltuit femeia cu săpatul, cu transportul mălaiului la gazda unde ședea și până la urmă a fost furată de către copiii ei. Cât a stat în gazdă la ei nu se putea asculta radioul, că făceau gălăgie și umblau dimineăta prin camera unde dormeam și ne deranjau fără pic de rușine. Mihăiță a plecat la Baia Mare, unde locuia cu maică-sa. Nicușor a plecat și el la mine acasă unde locuia.

Am spus că domnul și doamna Păunescu erau foarte primitivi și masa lor era pusă oricând la dispoziția proștilor de țărani din Vima Mare. Domnul Păunescu avea băutură și permanent în casa lor găseai un pahar de țuică. Mie nu mi-a plăcut această popularitate și i-am atras atenția domnului Păunescu atât eu, cât și fata lor.

– Domnule Păunescu! i-am spus. De ce vorbiți și îi cinstiți pe acești țărani? Mie îmi spune instructorul că acești oameni care îți frecventează casa nu-s oameni cumsecade!

La fel, Livia, fata lor, le-a spus același lucru.

– Domnule Ganea! mi-a spus el. Să nu dramatizăm lucrurile, că nu-i chiar așa!

Eu am plecat la Baia Mare, ca să scot pensia de la poștă. Pe stradă în Baia Mare, spre poștă, că locuiam în Ferneziu, m-am întâlnit cu doamna Păunescu și cu doamna Drăgan. Venise la Baia Mare. Eu nu am știut nimic. Nu am știut că viitoarea mea soție este în Baia Mare. Era prin luna martie a anului 1957. Am luat cunoștință despre venirea doamnei Păunescu în Baia Mare și despre nenorocirea care o lovise.

Domnul Păunescu fusese arestat de către Serviciul Securității Statului.

Azi este luni. 20.01.86. Afară-i cald și zăpadă mare. Martocean Fileus a cumpărat un porc cu șase mii de lei. Circa 80 de kilograme. Fără mațe și fără unghiile de la picioare.

Tot astăzi, a venit și familia Brodici de la Baia Sprie. Am discutat despre banii pe care Nina, fosta soție a lui Mihăiță, nu i-a înapoiat. Despre fericirea lui Clari și despre cei 200 lei împrumutați și restituiți soției mele.

Tăierea unui porc în era fericirii și a belșugului, era un eveniment de seamă, de s-a strâns toată țigă-nimea în fața scării blocului nostru, ca să-l asiste pe măcelarul care a sacrificat porcul. L-a înjunghiat pe loc. Apoi l-a pârlit cu paie, l-a ciopârțit bucățele și l-a transportat în casă. Tot în era luminii s-a luat curentul și am rămas pe întuneric de la 17 la 18.

A venit și Rodica la noi, dar a plecat pe motivul că am parfumat-o cu lavandă. I-am dat niște nittrofurantoină să o ducă la Niculina, să se trateze de răceală.

După plecarea mea la Baia Mare, a doua zi, doamna Drăgan și doamna Păunescu stăteau în curtea școlii și discutau. Precis nu știu luna, dar au fost la ore, cred că era martie sau aprilie. Domnul Păunescu ieșise din casă și stătea mai la o parte de femei.

Deodată se vede pe șosea un vârtej de praf care se apropia de școală. Praful se datora unei mașini care gonea spre școală. Mașina era a securității statului. S-a oprit la școală. Din ea au coborât securiștii. Au venit la domnul Păunescu și i-au spus să urce în mașină. Doamna Păunescu a întrebat dacă poate să-i dea niște haine mai călduroase.

– Da! i s-a răspuns.

Deci, era arestat pentru mult timp.

Mașina a plecat spre Baia Mare și astfel s-au adevărit prezicerile mele cu privire la popularitatea ce a avut-o față de unii țărani.

Doamna Păunescu a venit cu doamna Drăgan la Baia Mare, la securitate. În incinta securității a intrat și doamna Drăgan, în calitate de colegă de muncă, la directorul securității. Acesta s-a purtat foarte amabil

cu dânsa și a informat-o că domnul Păunescu va fi reținut timp îndelungat și va fi judecat. De aceea a venit doamna Păunescu la Baia Mare.

Nu după mult timp, a plecat la București, zdrobită de durere, iar școala a rămas pe mâna doamnei Drăgan. Și direcția școlii și a grădiniței.

A avut de furcă doamna Drăgan cu țăranii vimeni din cauză că, din când în când, se deplasa caravana cinematografică la Vima Mare și rula filme. Țăranii, în special cei care contribuiseră la arestarea directorului școlii, Păunescu, se întorseseră împotriva doamnei Drăgan. Voiau ca filmele să ruleze în școală. În special în sala de clasă a grădiniței, unde erau și materiale didactice.

Au început amenințările. Și dânsa va merge după domnul Păunescu. A început cearta. Au intrat cu forța în grădinița școlii și au vizionat filme, lăsând în urma lor o murdărie și un gunoi mai rău ca într-un grajd.

A venit un activist de la Partid care a început să o ia pe doamna Drăgan cu amenințările, pe linie politică. Au început și unii țărani, din gașca celor care l-au arestat pe Păunescu, să o amenințe că va fi dată afară. Doamna Drăgan, viitoarea mea soție, nu s-a înfricoșat de ei. A cerut să fie schimbată de acolo, de la grădinița din Vima Mare. L-a lămurit pe activistul de partid că se distruge o școală și materialul didactic. Se distruge arhiva școlii, se distrug foile matricole. Atunci când le vor trebui acte școlare cine le va da?

– Dumneavoastră! Nu vedeți că ei sunt inconștienți?

După acest dialog între activist și educatoarea grădiniței, tovarășul activist și-a dat seama că femeia are dreptate. Imediat a oprit rularea filmelor și caravana cinematografică s-a mutat în sediul CAP-ului.

După dispariția domnului Păunescu și plecarea doamnei Păunescu la București, doamna Drăgan a

rămas singură în școală și ca director și ca învățătoare, veghind și păzind arhiva școlii.

Reîntorcându-mă la Baia Mare și fiind singur, (Nicușor rămăsese la doamna Drăgan și locuia cu dânsa), m-am decis să mă căsătoresc. Sosise sentința definitivă a divorțului. Am dat de la Baia Mare o telegramă la Vima Mare, ca viitoarea soție să vină acasă ca să facem formele în vederea căsătoriei.

După terminarea formelor și a analizelor medicale, ne-am căsătorit la starea civilă din Baia Mare, în luna august 1957. După pronunțarea căsătoriei, doamna Drăgan și-a schimbat buletinul de identitate la miliția orașului Baia Mare. Mi-a devenit soție legitimă cu numele și prenumele de Ganea Elena, conform certificatului de căsătorie seria, numărul, data, 1957.

Astăzi este marți. 21.01.86. Afară-i cald. Zăpada tot scade, iar circulația a devenit mai puțin anevoioasă. Soția a plecat la Niculina ca să-i facă o injecție cu Estrolent. Nu se simte bine. Eu stau în casă cu Adina și aștept să se desprimăvăreze ca să pot să o iau din loc pe afară, la aer, și să mă bucur de viață, slăvind numele creatorului acestui univers.

Tot azi am avut întrerupere de curent. Între orele 8-11, 12-14 și 17-18. Peste tot, la radio, la televiziune, în ziare, se spun cuvintele «ani de lumină, civilizație, bunăstare, o lume dreaptă și bună, demnitate, umanitate, belșug» și alte minciuni degradante la adresa muritorilor de rând. Of! Doamne, of! Doamne. Până când? Te vei îndura de noi să fim ocrotiți de tine? Dă-ne tărie ca să supraviețuim. Fie-ți milă de copilași, de bătrânii neputincioși, de noi toți.

CAPITOLUL 7.

Muncitor la lopată

Suferințele amare îndurate de mine și Lenuța în urma divorțului și a intrigilor fostei soții, Pop Viola.

Doamne, cu ce să încep? Că multe sunt de scris. Iată-mă însurat legal, în fața oamenilor și în fața lui Dumnezeu (?). Eu am crezut că Viorica își va respecta cuvântul dat. Dar nu a fost așa. Conform hotărârii judecătorești și a secției tutelare, precum și la cererea copiilor, Mihăiță s-a cerut la mă-sa, iar Nicușor la mine.

Am dus-o foarte greu din cauza sărăciei. Am plecat de acasă gol pușcă, lăsând totul Vioricăi. Am început viața cu Lenuța de la lingură. Aveam un copil în plus de întreținut. Al doilea și primul copil al Lenuței urma să se nască.

După divorț, Viorica în loc să-și vadă de treabă a început o campanie calomnioasă împotriva mea și a soției mele. A început să se plângă la Partid despre așa-zisa neomenie a mea, în sensul că am lăsat-o pe drumuri, fără nici un sprijin și cu doi copii pe cap. Pe cine vedea cunoscut îl oprea și se plângea despre mine și despre situația jalnică în care am lăsat-o.

Fernezenii îi țineau hangul și mă ocoleau și nu-mi dădeau nici o atenție. Ea activa la tovarășa Leontina Uglar și simțeam eu că ceva nu este în regulă. Eram lovit pe la spate și lăsat la voia întâmplării să mă descurc cum voi ști și cu doi copii.

Pensia era mică. Alocăția lui Nicușor i-am dat-o Vioricăi. Îmi amintesc că odată m-am dus la Sfatul

Popular al orașului Baia Mare și am solicitat să mă ajute să capăt un serviciu. Mi-au zâmbit ironic și mi-au răspuns că nu mă pot ajuta.

Mihăiță a fost influențat de mine să se facă medic. Din clasa a patra primară făcea operații pe broaște. Le deschidea la pânțece, se uita în interior și le cosea la loc. Multe broaște au supraviețuit. În urma divorțului relațiile noastre s-au răcit și la ora actuală eu cred că sunt nesincere. Treaba lui.

Cum ziceam. Odată, mă duc la Crucea Roșie de la regiune și, întâmplător, întreb dacă au ceva pentru mine. Contabil șef era domnul Ionescu, căsătorit cu fosta doamna Ceteraș, de la Roșia Montana. Se despărțise de bărbat și se căsătorise cu domnul Ionescu. Ei erau din Cavnic, amândoi.

Azi este vineri. 24 ianuarie 1986. Este ziua Unirii Principatelor Române. Azi am mai primit un CEC de pensie care cuprinde majorarea alocației de stat pentru Adina cu data de 1 ianuarie 1986. Valoarea cuponului este de cinci lei. Frumoasă majorare. De la 295 lei la 300 lei. Sunt om sărac, dar mi-ar fi rușine să mă compromit față de oameni. Ce să fac cu cinci lei? Nici unsoare de păduchi nu poți să cumperi. Gros obraz are Incompetența. N-are rușine, n-are Dumnezeu, n-are inteligență, n-are cultură, n-are inima, n-are milă de bieții copii. Le-a dat câțiva lei la majorare, dar lapte praf nu-i pentru copiii mici, mâncare nu-i pentru copiii mari, pentru muritorii de rând.

Sărbătorim ziua onomastică a celui mai de omenie om al țării. Cel care ne pune la cozi după carne, care nu-i. În schimb avem Unire. Cântece și jocuri. Hora Unirii. Pe al nostru steag e scris unire. Text adăugat. Îți vine să plângi când vezi cum se falsifică istoria noastră, istoria românilor. Batem din palme cu mâinile sus. Coriștii cântă la televizor râzând, fiind telegidați la comandă. Și multe alte fericiri ale epocii de aur, de la televiziune, radio și ziare.

Domnul Ionescu, la îndemnul soției sale, fosta doamnă Ceteraș, m-a angajat de probă la contabilitatea Bazarului Crucii Roșii a regiunii Baia Mare în calitate de contabil al bazarului. Lucram la fișele contabile. Mai mergeam și pe teren. Secretarul Crucii Roșii a Regiunii Baia Mare era domnul Daneș. În birou lucra domnul Fânățeanu, care astăzi este la Centrul de Librării.

Am lucrat la Crucea Roșie la contabilitatea bazarului. Gestionară era doamna Constandinescu. Contabilul Ionescu era un prost și își dădea aere față de mine. Mergeam amândoi la librăria „Macul Roșu” și luam materiale pentru birou pe virament. El mergea înainte, iar eu în urma lui, cărându-i materialele la birou. Ce să fac? Trebuia să-mi întrețin familia. Mai era și Nicușor. El era la școală. Pensia mică. De la Crucea Roșie primeam salariu trei sute de lei pe lună. Se născuse și Natalia, Lia, prima fetiță din căsătoria a doua. Era în anul 1957.

În 1958, după întâi ianuarie, am încetat activitatea la Crucea Roșie. Venise confirmarea excluderii mele din partid de către Comitetul Orășenesc PMR.

Domnul Daneș, secretarul Crucii Roșii al Regiunii Baia Mare, m-a compătimit. Mi-a spus că excluderea mea este ilegală prin faptul că nu am fost exclus din partid de către organizația de bază de la Agrofruct unde am funcționat. Dar, de, ordinul se execută, nu se discută. Carnetul de membru de partid mi l-a luat secretarul organizației de bază, de la miliție.

Am făcut contestație și mi s-a respins. Adică am fost forțat să fac contestație. În contestația mea am scris: «M-am băgat în țărâțe și m-au mâncat porcii».

Tovarășul Bodea, activistul de partid de la regiune, mi-a spus să schimb placa. Am înșelat încrederea ce mi s-a acordat de către partid față de oamenii muncii. Și uite așa s-a adevărat prorocirea mea pe care le-am spus-o la partid. Partidul te suie cu ajutorul referințelor bune și tot partidul te coboară datorită referințelor rele de la dosarul meu de membru.

Așa că, dragă domnule doctor Ganea Mihai, am ajuns, din nou, la lopată. Datorită mamei tale. Datorită doamnei Plop. Datorită prostiei mele. Dintre toți colegii mei doar inginerul Dumitrescu Marin m-a ajutat să supraviețuiesc ca să câștig pâinea cea de toate zilele pentru familia mea.

Azi este duminică. 26 ianuarie 1986. Aseară, la radio și televiziune, a fost prea mărită, prea lăudată, prea linsă la cur de către lingăi persoana domnului președinte cu ocazia zilei de naștere. Până luni seara abonații la radio și televiziune nu mai pot să vizioneze nici un film afară de realizările pozitive ale epocii președintelui. Zic pozitive. Construirea unor blocuri. Dărâmarea unor monumente. Pardon, astea sunt negative. Deci, blocuri, canalul Dunărea – Marea Neagră, metroul. Nimic de zis. Fabrica de autoturisme, uzinele de aviație și alte lucruri frumoase, pentru preamărirea persoanei domnului președinte și a onoratei sale soții. Cât privește părțile pozitive, le scriu pe rând și în etape, așa cum îmi vin în minte.

Ca să spui adevărul, te costă. Ca să spui dreptatea, la fel, te costă. Ajungi să dispari în eternitate, cu termen redus.

Directorul uzinelor «1 Mai» din Ferneziu era ing. Trifu Cristea. Un oltean viclean și al dracului. Ca să câștig o bucată de pâine, am apelat la Dumitrescu Marin. Soția lui, Magda, mi-a botezat-o pe Lia, prima fetiță. Marin l-a rugat pe ing. Trifu Cristea să mă angajeze la uzină ca muncitor. Am fost angajat și batjocorit de acest ticălos de inginer, cum scrie la carte.

Iată-mă, din nou, muncitor la lopată. Din șef de schimb, din funcționar tehnic, de pe vremuri, iată-mă la lopată. Muncitor necalificat. Pentru că am divorțat, pentru că am făcut pușcărie, pentru că am căzut în dizgrația tovarășilor de la partid.

Am lucrat cu umilință și iarăși mi-am adus aminte de cuvintele fostului inspector minier, domnul

inginer Ionescu, ginerele lui Iancu, din vremurile bune, când mi-a spus:

– Bine, măi nenorocitul! Eu mi-am pus obrazul pentru tine, să te bag în serviciu și tu m-ai făcut de răs. Te-ai înhăitat cu comuniștii. Păi știi tu cine-s comuniștii? O ceată de neisprăviți, care caută să domine lumea și se servesc de proști ca tine până vin la putere. Ajunși la putere, îți dau cu piciorul în cur și rămân ei.

Munceam în rând cu muncitorii. Am avut noroc că cei vechi mă cunoșteau. Ceilalți noi auziseră și ei că am fost șef de schimb în uzină. Alții râdeau de decăderea mea. Iată-mă ajuns muncitor, din cauza comuniștilor. Cei pe care eu i-am stimat. Cei pe care eu i-am crezut oameni drepți. Că-s făcuți din alt aluat. Visam o lume mai dreaptă și mai bună fără să știu că postul de radio «Dunau» și inspectorul Ionescu au cunoscut adevărata față a stimaților tovarăși. Fiind un om sărac și fără experiența vieții, cu o soție (vorbesc de prima) care și-a tăiat singura creangă de sub picioare, incultă și geloasă și care singură și-a distrus familia, care s-a răzbunat pe o femeie că m-a luat de soț (vorbesc de a doua), plângeam și mă căiam că nu am ascultat de primarul Petraș din Tăuții de Sus și de șeful de post al jandarmeriei, Mogoș.

Am lucrat sub comanda unor maiștri tineri. Unii dintre ei, deși tineri, mă respectau. Alții nu prea. Primiseră ordin de la partid. De, eram exclus din partid. Eram un fost deținut. Și asta din cauza politicii în care am căzut ca musca în lapte. Din cauză că am lucrat contra conștiinței mele. Mă băgasem între oameni pe care nu i-am simpatizat din cauza prostie lor de a vedea lucrurile prin ochii calului.

Este duminică. 26 ianuarie, 1986. Afară-i lapoviță și ninge mereu. Circulația este anevoioasă. Stau în casă cu Adina. Soția a plecat la biserică. Am ascultat slujba de la E.L. și de la Vatican. Creștinii preamăresc și slăvesc pe Dumnezeu. Se înalță imnuri

de slavă creatorului lumii de către creștinii credincioși. Sufletul se înfioară de imnurile de slavă aduse lui Dumnezeu.

La noi, păgânii și oamenii scurți la minte cântă imnuri de mărire Cezarului pământesc. Programele de la radio și televiziune s-au suspendat, datorită Unirii și onomasticii cezarului satanic și a consoartei sale.

De dimineață și până seara târziu corurile și recitalurile celor care sunt siliți să-l aplaude și să-i mulțumească și câte și mai câte aiureli de-ți vine să plângi și să râzi, în hohote, de lingușirile și de plocotelile care se fac pentru președinte, au atins apogeul nebuniei.

Cel mai iubit fiu al poporului, cel mai clar văzător al destinelor românești, persoană proeminentă, cu o profundă gândire și câte aiureli, de te strâmbi de rău. Oamenii înjură și... pac, închid aparatele. Cei cu antene de Ungaria schimbă placa spre direcția Budapesta.

Mi-e somn. Restul, pe mâine. Lăudat să fie Iisus. Amin. Este ora 23,18.

Azi este luni. 27.01.86, orele 11,00. Soția a plecat la Niculina. Eu stau în casă cu Adina. Stând singur, mă uit pe fereastră. În fața blocului este țiganul Mihai cu straful. Îi mută din bloc pe niște tineri căsătoriți. Le transportă lucrurile pe «Hotvon», strada Vasile Alecsandri. Au mobilă frumoasă și se văd oameni cu bani. Mă apucă melancolia și mă gândesc la viața mea, la sărăcia mea, la nefericita mea familie. Plâng gândindu-mă la decăderea Liei, care se chinuiește ca să supraviețuiască.

Hai să las gândurile negre, că și așa totu-i trecător. Adevărata fericire este în domnul Iisus.

Am proiectat o călătorie la Oltenița, anul acesta, cam în luna septembrie. Cu sănătatea stau relativ bine. Mă omoară sărăcia. Mă uit la sărăcia mea. Nu am realizat nimic. Sărac am fost și în sărăcie voi

muri. Este foarte greu de trăit la ora actuală. Lumea-i plină de capcane și de răutate. Mă apropii de sfârșitul vieții și nu am realizat nimic. Ce am realizat a rămas la alții. Sfârșitul a fost că s-a ales praful de toate.

Am ajuns cu batjocura că am lucrat la lopată cu Hailac Feri. Sub supravegherea lui Sas Pavel. Un bețiv care înainte își scotea pălăria înaintea mea și care, văzându-mă căzut, a îndrăznit să mă înjure. Feri a vrut să-i dea cu lopata în cap luându-mi apărarea, dar a fost împiedecat de mine.

Maiștrii aveau ordine să se poarte strict cu mine, însă foștii mei colegi, ca Cerneșteanu Arghir, Ghisvai și alții, m-au respectat. Țin minte că odată am căzut sub mâna colegului meu de școală Oană Dumitru. Nu prea a ținut cont că i-am fost coleg. Toți colegii mei, fie de școli, fie de serviciu, în special cei cu Arte și Meserii, aveau o purtare lipsită de maniere în societate. În afară de foștii mei colegi Silaghi Alexandru Sălăjan și Bob Erneistein, ambii decedați acum, care au fost la înălțime cu comportamentul, în orice împrejurare.

După un timp, m-am îmbolnăvit de saturnism cronic și am cerut un serviciu în cadrul uzinei unde am funcționat ca șef de schimb. Să mi se dea un serviciu după pregătirea mea și să se ia în considerare că am fost și eu cineva. Că am pregătit cadre, ajutând și eu partidul. Nu în sensul ca să fiu înlocuit pe motiv de incompetență politică. Să-mi câștig un salariu mai bun într-o funcție în care am fost numit de MINAUR, în postul de supraveghetor. S-a invocat motivul că sunt pensionar de invaliditate și nu pot să mai ocup același post. Am intervenit la Minister. Am cerut să lucrez pe la diverse locuri unde nu-i așa mult gaz.

Domnul inginer Trifu Cristea, împreună cu Dărăbuș și președintele sindicatului, Trufan, tot un fernezan, căsătorit cu Buba, fata lui Fănățeanu și șeful de cadre Vida și alți ticăloși din Ferneziu au

hotărât, în bătaie de joc, să-mi dea un serviciu după dorința mea.

Primesc o decizie în care scria: cu data de... sunt numit GRĂJDAR. Auziți? Grăjdar. Să mă prezint la caii uzinei să-mi iau serviciul în primire. Acele hârtii de batjocură în care era și decizia de grăjdar le-am rupt. Așa oameni sunt în Ferneziu. În față te linge și în spate te frige. Natural că nu am prestat acel serviciu. Nicio zi. De războit nu mă puteam război cu nimeni. Căzusem bolnav.

M-am dus la Marin, ing. Dumitrescu Marin, și i-am arătat decizia. El a aranjat să fiu transferat la Baia Borșa, la Flotație.

M-am certat cu ing. Trifu Cristea și mi-a spus că nu el a făcut-o, ci fernezenii. Pe fernezeni i-am întrebat și mi-au răspuns că Trifu Cristea. De reușit, reușisem eu, dar căzusem bolnav și nu mai putem rămâne în uzină. Duceam o viață grea. Eram patru persoane cu Nicușor cu tot. Nicușor mergea la școală. Îi trebuiau rechizite școlare.

Între timp se născuse și Niculina. Cel de al doilea copil. Eram cinci persoane care trebuiau hrănite. Am plecat la Baia Borșa, iar șeful Flotației, P. Ilie, m-a angajat. Angajarea a fost provizorie. Până poate să-mi facă loc la Flotația din Baia Sprie. Să fiu mai aproape de casă.

Și acum, să spun de ce s-au purtat așa fernezenii cu mine.

Cauza a fost Viorica. Fosta mea soție. Slujea pe Leontina Uglar. Se știe că femeile au o mare influență asupra bărbaților. Deci, divorțul, închisoarea, excluderea mea din partid. Am mai spus.

Viorica activa în cadrul UFDR. Pentru activitatea deosebită depusă în cadrul acestei organizații femeiești a fost premiată cu o mașină de tocat carne. Pentru această mașină și pentru intrigile ei nesăbuite a murit Nicușor. Vor urma detaliile mai jos.

Tovarășul P. Ilie, șeful Flotației, s-a purtat foarte frumos cu mine. La fel toți maiștrii. Am început serviciul ca celular la pirită. Am început o nouă meserie a metalurgiei neferoase.

La flotația de la Baia Borșa era o mizerie de nedescris. Jos, la bazine, în special iarna când era ger, trebuia să curățăm bazinele. Locul era strâmt. Se mai umplea și de apă, iar capacele pluteau deasupra apei. Numai ce vedeai pe câte unul grăbindu-se la treabă că face băldăbâc în apă de numai lopata i se mai vedea deasupra apei. Era murat ca o curcă și... țiști în dormitor să se usuze.

Cu cât era gerul mai mare afară, cu atât era și căldura mai mare în flotație. Peste tot erau conducte prin care circula abur din abundență. Și eu am avut parte de asemenea fericire.

Eram cel mai bătrân acolo. Toți erau tineri. Dar am fost înconjurat cu dragoste de ei. Am locuit în căminul de tineret.

Toți tinerii care lucrau la flotație, băieți și fete, erau obligați să facă liceul seral. Câteodată mai veneau și fete în vizită la băieți. Mă simpatizau și îmi cereau unele păreri cu privire la tineret. Câteodată, când mă îmbătam la Tomoiaga și veneam la dormitor să mă culc, îmi desfăceau patul. Când mă culcam în el se dărâma sub mine, iar ei râdeau cu poftă.

Cuferele noastre stăteau sub pat deschise. Ba se găseau în ele și bani și mâncare. Pot să spun că trăiam în comun. La cantina flotației era responsabilă tanti Jeni. O femeie grasă și foarte de treabă. Tot ea era și casieră la cinematograf. În general, femeile din Baia Borșa erau foarte frumoase și îmbrăcate cu gust. Mă bucuram de atenția lor, prin faptul că eu le respectam și le salutăm ceremonios.

Odată, când am fost la Baia Mare, s-a culcat un fochist în patul meu, iar când am venit la Baia Borșa m-am umplut de râie. Îmi erau testiculele numai răni și mă mânca de am fost nevoit să mă internez la spitalul din Vișeu de Sus.

Aveam niște fiole injectabile cu vitamina C, B1 și altele cu termenul de valabilitate depășit. Le-am aruncat în soba fierbinte și când au început să explodeze parcă erau gloanțe de mitralieră. S-a dărmat ușa de la sobă de s-au mirat toți care erau în dormitor.

La bateria de celule, la cupru, plumb și zinc, era celulară Bucur Maria, maistru de preparare. M-am împăcat foarte bine cu ea și cu maistrul meu de schimb, Huzan.

Maria tot mă chema la ea acasă ca să-i aduc mâncarea de la cantină, dar eu am refuzat-o. Nu am vrut să fac aventuri. Acasă soția o ducea foarte greu, cu trei copii. Salariul era foarte mic. Ar fi multe de spus, dar trec peste lucrurile mărunte și trec la fosta mea soție, Pop Viola, care în loc să se astâmpere, umbla pe la tovarășul Uglar și pe la partid, cerșind milă și îndurare să fie ajutată ca să mă distrugă și iată cum.

Plecând de la Baia Borșa după un timp, am cumpărat o mașină de cusut marca «Casnica». Nicușor s-a supărat și a început să o ia razna, în sensul că, fiind copil de 13 ani, a găsit de cuviință să nu mai stea la noi. Fiind incitat de mă-sa, să nu mai locuiască la noi, adică la «curva de roșcată», rupea caielele pe care eu dădeam ultimul bănuț și devenise un copil al unei familii dezorganizate. A părăsit casa și s-a mutat la mă-sa după aproape trei ani de zile.

În școala numărul 2 din Baia Marea avut ca dirigintă pe doamna Vornicescu, soția judecătorului Vornicescu. Când i-a făcut vizită la domiciliu, Nicușor era la mă-sa și a declarat că el locuiește la mama și nu la mine. În acest sens el a declarat în scris că a stat la mă-sa din cauză că nu-i dădeam de mâncare. Cu tot divorțul, Viorica nu a colaborat cu mine, urmărind numai interesul banului. Când îi trăgeam câte o morală sau câte o scatoalcă fugea la mă-sa, care în loc să-l gonească înapoi, zicea:

– Vezi!... Curva! Pentru curvă îl bate pe bietul copil.

În final, cu o martoră mincinoasă, Gal Florica, a deschis proces contra mea, pretinzând pensie alimentară din urmă și pentru cei trei ani cât a stat copilul la mine. A cerut și decăderea mea din drepturile părintești. Am fost obligat să plătesc din urmă. Organele Secției Tutelare au mințit cu nerușinare cum că minorul a stat la mă-sa, nu la mine. Procesul a fost judecat de către judecătorul Vornicescu, soțul dirigintei clasei lui Nicușor. La proces, Nicușor a strigat în gura mare:

– Rușine să vă fie! Mi-ați dat să mănânc grăunțe de porumb fierte.

Mamă-sa era foarte fericită și -i sticleau ochii în cap de bucurie.

Am fost obligat să plătesc 150 lei lunar cu data din urmă. La această nedrepte a contribuit și Gal Florica. Mihăiță știa toate acestea, dar nu putea să mă ajute din cauză că stătea la mă-sa. A vrut legea să-mi rupă mai mulți bani, dar nu a lăsat Secția tutelară. Nu a lăsat, prin faptul că aveam încă doi copii, din a doua căsătorie.

Este ora 22,45. La 21,50, s-a terminat filmul serial «Sorel și Fiul», o producție britanică. Mă pregătesc de culcare. Doamne! Mulțumescu-ți de fiecare clipă de viață pe care mi-o dai. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este joi. 30.01.86. Timpul se menține frumos, deocamdată. De la orele 17 la 18 s-a luat curentul electric. Pentru economia socialistă.

Curentul electric se ia după cum urmează: de la 8-10, două ore, de la 10-12, iarăși două ore, de la 13-15, iarăși două ore, de la 17-18, două ore. Noaptea, de la 2-4. Total 9 ore. Deci, frigiderule, salutare taică și noroc. Nu știu cum funcționează. Și ce să pui în ele? Pui tranșați? Oase afumate? Un pic de carne cu morcovi? Costă 37 de lei. Carne invizibilă. Chiftele cu pește. Sarmale cu ciuperci și alte bunătăți științifice ale epocii fericirii. Am ascultat postul de radio

E.L. Îți vine să turbezi de revoltă. De cele ce se întâmplă cu noi.

De noi, bătrânii, ca bătrânii, dar cu cei tinerii ce va fi? Incompetența se apropie de sfârșit. Țările din blocul răsăritean își modifică politica în favoarea cetățenilor. Europa paralizează sau va urma să paralizeze abuzurile de putere ale egoismului satanic de la noi. Al Incompetenței.

Mi-am adus aminte de zvonul ce s-a iscat, pe vremea aceea, după arestarea domnului Păunescu de la Vima Mare. Și anume: se zice că la o discuție avută cu țărani, în special cu cei care au dat declarații împotriva lui, domnul Păunescu ar fi zis:

– Eu am înființat Gospodăria Agricolă Colectivă în Vima Mare și tot eu am să o desființez!

Cele spuse nu știu dacă sunt adevărate.

Să revin la subiect.

Nicușor a plecat de la noi, iar eu, din nenorocita de pensie mică pe care am avut-o, a trebuit să plătesc pensie alimentară și pentru timpul cât a locuit la mine. Suma de 150 lei. Erau bani pe atunci. Din cuprinsul procesului a reieșit ca noi l-am întrerupt de la învățătură ca să îngrijească de «copiii curvei». Era vorba de Lia și Niculina. Deci, ca să-mi facă în ciudă. Mai mult din gelozie pe soția mea de-a doua și din demența urii contra noastră, a lăcomit la bănișorii mei, fără să se gândească la urmări.

Nicușor a plecat. A stat un timp la Liceul «Mihai Eminescu» din Satu Mare. Pe urmă s-a făcut un golan. Vioricăi nu i-au trebuit decât banii lui. Un timp a muncit cu calul la fabrica de cărămidă din Tăuți de Sus. Apoi a plecat la școala de șoferi profesioniști din Sibiu. Nu am mai știut un timp nimic despre el.

Într-o zi am primit o scrisoare de la Sibiu prin care îmi cerea să-i trimit 50 lei ca să-și repare ghetele și să-și cumpere niște rechizite școlare. Așa am fost

de sărac că nu am putut să-i trimit banii. A suferit acest copil foarte mult.

A terminat școala și a lucrat ca șofer la «Andezid», unde căra piatră de la carieră cu un camion. Scrisoarea pe care mi-a trimis-o în timpul cât a fost la școala de șoferi din Sibiu, am păstrat-o mult timp și mulți ani. S-a pierdut la procuratura orașului, la procurorul Cioltea, cu ocazia unui proces al lui Mihăiță.

Nicușor venea cu autobasculanta la noi. Începuse să bea. Conducea sub influența alcoolului. Când îl vedeam, plângeam de mila lui. Plângeam de sărăcia mea că nu-l puteam ajuta.

De aceea zic, când omul se însoară, trebuie să se gândească serios la acest lucru. Prin faptul că se nasc copii care nu se cer pe lume. Și suferă nevinovați.

I-a venit timpul să meargă în armată. A plecat la armată. A terminat cu armata. Viorica, mamă-sa, nu l-a iubit. Era o iubitoare de sine. Ca și Mihăiță. Nu a avut loc acasă și a plecat pe șantierul de la Porțile de Fier, unde a lucrat ca șofer.

Eu o duceam greu. Eram la agenția «Loto» din Baia Sprie. Țineam locul doamnei Farcau care era în concediu. Când am venit acasă, Lenuța mi-a zis:

– Nicușor a murit.

Vestea a căzut ca un trăsnet asupra mea și am început să plâng. Viorica mi-a ascuns acest lucru, precum și împrejurările care l-au determinat pe Nicușor să plece de acasă la Porțile de Fier.

A doua zi, m-am dus la serviciu la Baia Sprie. Mintea nu-mi mai raționa. Pe la orele 14 am închis agenția și am plecat pe jos spre Baia Mare. Când am ajuns la Tăuții de Sus m-am dus la Parasca, verișoara Vioricăi, și am plâns amar. M-am căit că am divorțat. Trebuia să sufăr, dar n-am putut să mai îndur teroarea geloziei și nebunia ei.

Îmi permit ca să termin cu capitolul Nicușor până la sfârșit, după care am să iau alt eveniment al vieții ca să-l scriu. Nu am să scriu despre tot, în

ansamblu general al faptelor. Am să spun adevărul, numai adevărul asupra faptelor fiecăruia. Este ora 23. Mă culc, deoarece urmează să se ia curentul. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este sâmbătă. 01.02.86. Este ora 19,10. Afară-i cald și zăpada a scăzut simțitor.

A fost Ioc, fratele Lenuței, cu fetița la noi.

Clara a avut o scenă de gelozie din partea lui Costică Mișulea. Este descurajată.

Cu trenul de dimineață a sosit doamna Stela de la Sinaia.

M-a durut toată ziua capul. Aseară m-am uitat la televizor la secția de propagandă a PCR-ului. Cum iau șomerii masa la cantină. Cum flămânzesc copiii în țările capitaliste. Vorba aceea, Vezi gunoiul din curtea vecinului, dar în curtea ta nu vezi că lumea nu are mâncare. Slănină, untură nu-i. Uleiul este pe rație. Se vând oase afumate, ca la câini. Legile creștine sunt călcate în picioare. Carnea se dă la export. Ca să avem industrie. Să avem prestigiu în lume. Noi, pensionarii, trăim ca vai de noi. Avem policlinicii cu plată. Asistența medicală lasă de dorit. A intrat ciubucul și în spitale. Mori cu zilele în mână.

Incompetența proiectează mutarea unor pensionari la sate. De dimineață și până noaptea târziu, numai preamărirea și slăvirea Incompetenței. În timp ce noi stăm la cozi după mâncare. Și cine face toate acestea? O mână de oameni. Sătui și îmbuibăți. Cu prăvălii separate, înarmații și cu botnițe în mână, pregătiți să înăbușe ori ce nemulțumire. Trebuie să te supui prostiei care dă indicații inteligenței, iar inteligența trebuie să se supună prostiei ca să supraviețuiască.

La vreo câteva zile mă întâlnesc cu Cristea David, șeful fanfarei miniere din Baia Sprie. El era dirijorul fanfarei. Cristea și îmi spune:

– Măi Ganea! Acum venim de la Baia Mare, de la cimitir, unde l-am îngropat pe fiul tău.

Am închis, iarăși, agenția și am plecat la Baia Mare, direct la cimitirul din strada Horea, numărul șase. Aici l-a înmormântat Viorica.

În ura sa nebună, fosta mea soție a mers cu răzbunarea până acolo încât nici la înmormântare nu am avut voie să iau parte. La câțva timp după înmormântare m-am dus cu Lenuța, soția mea, la mormântul lui Nicușor. În timp ce plângeam și mă rugam la Dumnezeu pentru odihna lui, Viorica a trimis pe administratoarea cimitirului la noi. Aceasta mi-a spus să părăsesc mormântul pentru că nu am ce căuta acolo. În durerea mea am rămas ca paralizat de această îndrăzneală a ei și am continuat să nu dau ascultare acestei somații.

Despre moartea lui Nicușor.

Am început investigațiile privitoare la moartea lui Nicușor.

Locuiam pe strada Banatului la numărul 23. Cum am ajuns din Ferneziu pe strada Banatului? Asta urmează să o scriu.

Deci. Vine într-o zi cuscra, mama Ninei, soția lui Mihăiță, la noi. Era însoțită de Nina. Bătrâna era pilită. Obişnuia să tragă la măsca. Din vorbă în vorbă, la un moment dat a spus:

– Mihăiță și cu mă-sa nu sunt străini de moartea lui Nicușor!

Cu toate insistențele mele, mai mult nu am putut afla din gura ei.

S-a scurs un an de la moartea lui.

Într-o zi am aflat că Nicușor va fi deshumat. Am plecat la cimitir să văd și eu ce a mai rămas din corpul lui. La cimitir erau oameni cu târnăcoape și lopeți pentru a efectua deshumarea. Venise și o parte din autorități. Încă nu sosise procurorul. Nu mi s-a dat nici o atenție și am fost împiedecat să asist la acel eveniment. Sistematically am fost oprit mereu de la a

cunoaște taina morții lui Nicușor. Parcă aveam lepră și nu eu eram tatăl lui.

Treptat, au început să circule zvonuri cu privire la moartea lui. A fost găsit la Gura Văii cu capul tăiat de roțile trenului. Părerile au fost diferite. Unii, că s-ar fi sinucis, alții, că a fost aruncat din tren. Sunt ani de atunci, din 1966, aproape 20 de ani și nici până în ziua de azi nu se cunoaște adevărul despre moartea lui Nicușor. Eu am făcut unele investigații și concluziile mele sunt următoarele:

El a stat acasă, în casa proprie pe care am lăsat-o la plecarea mea. Viorica nu i-a iubit pe copii. Ea nu a iubit pe nimeni, numai pe sine. Viorica era învățată ca leafa pe care Nicușor o primea să-i fie încredințată. Probabil că, pe undeva, Nicușor nu i-ar fi dat banii și s-au certat. Pe de altă parte, după ce și-a atins scopul, Nicușor nu ar mai fi avut loc în casă. De multe ori mă gândesc la vorbele cuscrei, mama Ninei, că Mihăiță și mă-sa nu sunt străini de moartea lui Nicușor. Deja era un atașament între Mihăiță și mamă-sa și, probabil, Nicușor a căzut în dizgrație. Cert este că el nu a mai avut loc în casă și a trebuit să plece din Baia Mare. Dar de ce să plece? De ce tocmai la Porțile de Fier? În Baia Mare nu era loc pentru un serviciu? L-am luat pe Mihăiță la rost.

Din discuțiile cu el reiese că la Porțile de Fier Nicușor a stat într-un dormitor comun. Se zice că ar fi împrumutat niște haine de la colegii de dormitor și ar fi venit la Baia Mare. Venind la Baia Mare, l-ar fi căutat miliția. Se zice că el a fugit, iar mașina miliției l-a gonit pe stradă până l-au prins. A fost luat de acasă pe când stătea la masă. A fost prins și bătut la miliția din Baia Mare. Cadavrul i-a fost aruncat pe linia ferată, la Gura Văii, ca să se ascundă adevărul asupra morții lui. Așa l-au bătut de crunt, că, nemaiputând suporta bătaia, a murit în camera de tortură.

Este ora 23 și mi-e somn. Restul, pe mâine. Doamne ajută-mă ca să trăiesc ca să scriu totul și tot tu, Doamne, să-mi ajuți ca aceste însemnări să fie

cunoscute de opinia publică. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este duminică. 22.02.86, orele 10,30. Afară-i timpul închis. Zăpada se topește. A venit Claudia, fata lui Mihăiță, la noi. Mi-a povestit că mamă-sa stă acasă din cauză că fabrica de bomboane n-are ce lucra. Mihăiță nu a trimis banii pe care legea l-a obligat să-i trimită Ninei pentru cei doi copii minori. În schimb, el este la Lacul Roșu, la schi, cu noua nevastă. Noii neveste i-a cumpărat costum de schi. La fel și băiatului ei. S-au dus cu mașina, la distracție.

– Destul de trist! a spus ea. În timp ce tata îmbracă un copil străin, pe proprii lui copii îi lasă să flămânzească. Ce să-i faci? Așa-i viața. Pentru unii mumă, pentru alții ciumă.

A venit Silvia și Iuți la noi. Au plecat, împreună, la biserică. Claudia a plecat și ea cu Lenuța.

Am ascultat slujba religioasă de la Vatican în limba română. Sunt cu Adina în casă și m-am apucat de scris.

Venind Claudia la mine, am aflat, din gura ei, cum la Viorica, când făcea serviciul la tutungeria de lângă Policlinica Veche, au venit niște indivizi, pentru ca să-i spună să-l mai lase în pace pe Nicușor. Se știe că Viorica l-ar fi dat la miliție pe Nicușor. Așa că a avut dreptate cuscra. Dar pentru ce l-ar fi dat Viorica pe Nicușor la miliție? Iarăși o taină pe care eu nu o știu. De câte ori se aduce vorba în fața lui Mihăiță, despre Nicușor, el întoarce discuția în așa fel că nu pot desprinde nimic din cele spuse de el.

– Nu a știut să se descurce cu greutatea vieții și neputând face față supraviețuirii, a trebuit să moară.

Mi se pare că, după dezgropare, capul i s-a trimis la Cluj. După cum cred, în cimitirul de la Baia Mare se află numai corpul, iar capul este la Cluj. Rezultatul ar fi că el s-ar fi sinucis. Strașnică minciună! A fost asasinat și nicidecum că s-ar fi sinucis.

Totuși, este cineva care știe cum s-au petrecut faptele. Este un martor periculos. Este Dreptul Judecător. Este Iisus Hristos. De el nu se poate ascunde nimeni. Sărmanul Nicușor. A trebuit să moară ca să servească de paravan mamei-sale. Cum că ea-i mamă eroină, iar eu haimanaua care am lăsat-o muritoare de foame cu doi copii, ea fiind un îngerăș nevinovat. După ce și-a atins scopul, l-a lepădat de la ea. Probabil că s-au certat, lucru care a dus la dispariția lui.

Cântam în corul catedralei. În timp ce aduceam slavă și mărire lui Dumnezeu, ochii mei înotau în lacrimi.

Cu noi este Dumnezeu,	Dumnezeu ție stăpânitor,
Inteligente neamuri vă plecați,	Domnul Păcii,
Căci cu noi este Dumnezeu.	Căci cu noi este Dumnezeu.

Cei puternici plecați-vă,
Căci cu noi este Dumnezeu,
Cu noi este Dumnezeu,
Inteligente neamuri vă plecați,
Căci cu noi este Dumnezeu.

Dirijorul corului, Mureșan, se uită la mine, precum și alți coriști. În cântărea mea îl rugam pe Dumnezeu să-l odihnească în pace pe fiul meu scump, pe care nu am știut să-l apăr. Asta din cauză că nu-s lingău de fund și nu știu să-mi încovoi spinarea, în sensul să-mi fac relații pentru a-mi face viața mai bună. Nu am avut cu cine. Este știut că, atunci când omul prost ajunge la ceva, este foarte periculos. Avem, la fiecare pas, exemple de acest fel.

Am continuat investigațiile asupra morții lui Nicușor.

Într-una din zile mă plimbăm cu colegul meu, adică fostul coleg de școală, Oană Dumitru. Tot discutând cu el, nu știu cum a venit vorba de Nicușor, despre dispariția lui în neființă. Oană îmi spune cu fruntea senină:

– Păi ce! Tu nu știi? Băiatul tău a fost lichidat din ordinul lui Iosif Uglar.

Am rămas trăsnit. Tovarășul Iosif Uglar a avut respect față de mine.. Ne-am respectat reciproc, cu toate că ocupa o funcție mare în Comitetul Central al PCR. De câte ori ne-am întâlnit, față în față, ne-am salutat. Cum se poate ca fiul meu să-l fi supărat în așa hal încât dânsul să dea un asemenea ordin. În gândul meu l-am condamnat pe Oană Dumitru, zicând că-i nebun și bate câmpii.

După un timp, destul de lung de la această conversație, mă aflu din nou pe stradă. De astă dată în tovărășia domnului Daraban, fost avocat și jurist la Uzinele 1 Mai din Ferneziu. El locuiește pe strada Carpați nr.19, din Baia Mare. Sunt câțiva ani de atunci. L-am vizitat și acasă. Avea o fată în ultimul an la liceu.

Și, cum ziceam, în ziua aceea, nu știu cum veni vorba de moartea lui Nicușor. Îi spun ceea ce mi-a spus Oană Dumitru.

Domnul Daraban mi-a spus că Leontina Uglar avea obiceiul să mai facă, din când în când, câte o escapadă cu tineri, adică crudități. Domnul Daraban a afirmat că a auzit că și fiul meu a făcut parte din grupul acelor tineri. Tot domnul Daraban a afirmat că Leontina, datorită faptului că ocupa o funcție mare în aparatul de stat și de partid, iar, pe deasupra, fiind și soția unui ștab mare de la Comitetul Central, avea o ceată de derbedei cu care lichida acești tineri, ca să nu se răsufle chestiunea și să ajungă la cunoștința lumii.

La un timp, mai îndelungat, după aceste convorbiri cu Oană Dumitru și avocatul Daraban, mă întâlnesc cu Pop Dumitru, din strada Luceafărului nr. 8. El a fost prieten cu mine în timp ce eram elev la Baia Mare și după aceea. Făcea, prin corespondență, o școală tehnică. Era un băiat sărman. Mai avea o soră, rea de muscă.

Acest Pop Dumitru a funcționat ca maestru instructor la Școala minieră, unde director era ing. Dumitrescu Marin. Nu știu ce conflicte au avut amândoi, deoarece se dușmăneau reciproc. Din ceea ce mi-a povestit Mitru, la Școala minieră veneau elevi și din secuime și din altă parte, elevi care nu știau bine românește. Cum el cunoștea limba maghiară la perfecție, îi ajuta pe elevi să înțeleagă mai bine programa analitică, vorbind ungurește.

Directorul Dumitrescu, fiind oltean, l-a pus la punct, pentru că le vorbea ungurește. Pe de altă parte, Pop Dumitru îl înjura de mamă, prin aceea că, dacă este așa mare român, de ce regulează o p...ă de unguroaică. Era vorba de Magda, soția lui Dumitrescu Marin, fata lui Morariu de la rafinarea aurului din cadrul Trustului Minier, unde șeful lui Morariu era fostul meu coleg de școală, Radu Florian.

Deci. Mă întâlnesc cu Pop Dumitru pe strada Avram Iancu, pe lângă fosta clădire unde odinioară era clădirea cu atelierele Școlii de Arte și Meserii de gradul doi. Din vorbă în vorbă, îmi povestește că s-a întâlnit cu fosta mea soție, adică cu Viorica. Aceasta s-a lăudat cum s-a răzbunat pe mine de am ajuns iarăși la lopată, în urma unei discuții purtată la partid. Prietenul meu, Pop Dumitru, i-a zis:

– Doamnă! Eu nu vă mai înțeleg. Ce mai aveți cu Ganea? Sunt ani grei de când ați divorțat.

Fără să vreau, l-am întrebat pe Mitru dacă nu a pomenit și de băiatul dispărut, de Nicușor.

– Ba da! mi-a răspuns. A zis că tovarășa Uglar i-ar fi cerut iertare cu privire la Nicușor, prin faptul că nu a știut că este copilul ei.

Iată, deci, că luând în considerare cele trei afirmații, ajungi, fără să vrei, la legătura cu cele afirmate de Oană, pentru motivul celor afirmate de avocatul Daraban și musturarea de conștiință a Leontinei față de Viorica, ceea ce reprezintă chiar confirmarea în fața lui Pop Dumitru.

Cam ăsta a fost sfârșitul lui Nicușor, în linii generale. Și, când te gândești că a trăit doar 21 de ani... A făcut armata la o unitate de muncă, dar, oriunde ar fi făcut, a învățat mânuirea armelor, în sensul de a-și apăra patria. Și care i-a fost recompensa? A fost ucis în chip mârșav și misterios.

Mă gândesc la toți acei borfași. Când ucid, oare ce-i în capul lor? Ei nu știu că, la rândul lor, vor muri? Nu se gândesc la sufletul lor? Noi, creștinii, avem o speranță, care se numește Dumnezeu. Ce speranță au ateistii? Plăcerea de a chinui oameni? Cu ce drept? Ca tu să trăiești bine. Te înconjuri de lingăi și de oameni de nimic. Le plătești salarii grase ca să țină oamenii inteligenți în frâu. Minți de dimineață până seara și îi batjocorești luându-le mâncarea și dându-le cu porția. Oare în ceasul morții ce veți face? Nu-i Dumnezeu să te judece? Te-ai documentat tu că nu este și poți să-ți faci de cap? Să obligi femeile să facă copii și să nu le dai condiții ca să-i crească. Ce veți face, puilor, când veți fi în agonie și dracii se vor prezenta la patul morții voastre ca să vă ducă?

Ah! Vai de voi, nefericiților. Plâng pentru voi, pentru prostia voastră de a conduce oameni inteligenți. Tu, care dispui după bunul tău plac și nechemat de nimeni, de această țară, de acest popor, care te depășește.

Azi este luni. 03.02.86. Afară-i soare și cald. Zăpada tot scade, în timp ce în est și vest se depune. Lenuța a plecat la Niculina. Ieri toată ziua a stat Nina pe capul Niculinei. Ba că face baie, ba îi cere bani împrumut, ba îi celuiește din alimente și uite așa a ajuns săraca într-o situație disperată. Bieții copii suferă de foame, în timp ce tatăl lor, împreună cu noua nevastă, trăiesc în lux, se plimbă cu mașina pe la Lacul Roșu, schiază. Copilul noii neveste, la fel. Îmbrăcat și hrănit. Cum se poate una ca asta din partea lui Mihăiță? Eu nu-l înțeleg.

CAPITOLUL 8.

Un copil dificil

Acum, mă voi ocupa de Mihăiță.

Mihăiță a fost și este un copil dificil. În general, toți copiii mei au fost dificili. Când am plecat de acasă, după divorț, el a rămas la mamă-sa. Așa cum a rupt legea.

Era un copil cam obrăznicuț și liber la vorbă în fața mea. De multe ori i-am atras atenția asupra acestor lucruri, dar totul a fost în zadar.

Când o lua razna, îl băteam serios, dar fără să-l pot îndrepta. De mic copil i-am sugerat să se facă medic. Era un copil inteligent, dar mare golan. După divorțul cu mă-sa a suferit și el foarte mult. În linii generale, este foarte iubitor de sine. Întâi el și numai el, pe urmă ceilalți.

Cu ocazia divorțului a luat-o razna. Pe atunci liceul teoretic era de zece clase. Cu școala primară cu tot. În clasa a zecea o luase razna de tot. Mă-sa, care era salariată, de asemenea a fost o iubitoare de sine. Nu l-a iubit și pentru motivul că era un copil blestemat. Din cauza aceasta a suferit și el foarte mult.

La Liceul «Gheorghe Șincai» din Baia Mare, la un moment dat, se plictisise de școală. Mi se pare că Maturitatea a luat-o foarte greu. Diriginta lui a fost profesoara Pop Magdalena, soția șefului securității. Tot ea era și directoarea adjunctă a liceului. Cu ocazia divorțului îmi spune, într-o zi:

– Domnule Ganea! Familia Ganea a terminat să frecventeze acest liceu.

Bănuiesc că Viorica s-ar fi plâns și ar fi rugat-o să-l treacă. Aceste evenimente, precis, nu le știu. Dar ele s-au petrecut în perioada anilor 1956-1957.

Ca profesori a avut pe Pia Dragoș, la Limba română, care îl simpatiza. Pe profesoara Năstase, care ținea la el. Pe Ghețea, pe David, la matematică. La Limba franceză a avut-o pe profesoara Achim, soția doctorului Achim, de la boli cardiace. A fost ajutat, de școală, cu o pereche de pantofi noi, pe care mi i-a dat mie, din cauză că lui îi erau foarte mari. A mai primit, mi se pare, și o bucată de slănină de la Pop Magdalena, pe care a aruncat-o la gunoi. Era un copil sărac. Copilul nimănui.

Iarăși mă-sa. A umblat cu milogeala pe la școală. Cum că eu, terchegheul, am lăsat-o. Am divorțat, lăsând-o cu doi copii pe cap.

Datorită acestui fapt, a reușit să-i inducă în eroare pe tovarășii comuniști, ca să mă pună la lopată. A mințit la partid, cum că eu aș fi pus fotografiile Regelui Mihai și ale Mareșalului Antonescu sub dușumeaua din camera mea, fără ca ea să știe ceva despre ele, și despre care, peste zeci de ani, aveam să aflu adevărul.

A luat maturitatea – bacalaureatul, cu chiu cu vai. Ce a dres, ce a făcut, că a intrat la Institutul Pedagogic din Cluj. Pe vremea lui, pentru unii, nu era ușor să intri la facultate. Era în perioada persecuțiilor intelectualilor, moșierilor, chiaburilor. Era la cinste originea socială. Prioritate aveau copiii de muncitori. Pentru el era greu.

Dacă stăm și ne gândim bine, el era un copil de burghez. Cu tata exclus din partid și provenind dintr-o familie care a ascuns pozele regelui și ale lui Antonescu sub dușumeaua dormitorului, așteptând să vină americanii.

A intrat la Institutul Pedagogic. La un moment dat am primit o scrisoare de la el și de la Viorica. prin care mă anunțau că a dat admitere și a reușit la Facultatea de Medicină. În acea scrisoare, Viorica se

lăuda că avem băiatul la Medicină și că ea l-a băgat. M-am bucurat foarte mult. Eram în al nouălea cer de fericit ce eram. Dar Mihăiță, datorită firii sale nestărnice, după un timp, se plictisise. Eram cu serviciul la Baia Borșa. Salariile erau mici, pe vremea aceea. Banii aveau valoare mai mare ca azi. Primeam scrisori. Tată, trimite-mi bani, că am nevoie.

Astăzi este marți, 06.02.86, orele 18,50. De la 17 la 18 a fost în întuneric. Mereu se joacă «Incompetența» cu viața noastră. Zi de zi. Azi noapte, la fel, s-a luat curentul, de la 2 la 4. Între 8 și 11,20, de la 12 la 14, de la 17 la 18 și, uite așa, suntem considerați animale, din toate punctele de vedere. Azi, afară, a fost soare și, relativ, cald. Zăpada scade, dar în restul țării este jale din cauza abundenței de zăpadă ce a căzut, paralizând traficul feroviar și rutier, mijloacele de transport în comun etc.

Este vineri. 07.02.86. Afară-i frig. Zăpada se topește greu. Sunt bolnav de gripă. Lenuța este plecată după mâncare. Știe, amarul ei, ce va găsi. Incompetența aterosclerotică își bate joc de noi. Ne vinde mâncarea pentru industria ei.

Ce oameni fără suflet. Să ia omului mâncarea de la gură și să o dea străinilor. La copii s-a mărit alocația, dar s-a luat laptele praf. Nu vor mai avea ce mânca. Cardiopatia ischemică și nebunia i-a luat mințile Incompetenței. Ne-a distrus patria. Monumentele istorice dispar. La fel locașurile de rugăciune. Averea lui a devenit patria pe care o distruge sistematic, cu o mână de oameni lași care îi execută comenzile și preamăresc isprăvile nebuniei lui.

A venit soția din oraș. Nu este mâncare. Numai burtă de vită și sângereti. Pe vremea regimului trecut se aruncau. O mâncau doar ȕiganii.

Acum, voiește să schimbe miniștrii incapabili, pentru că nu au realizat planul de export. Nu miniștri

trebuie să înlocuiți, ci Incompetența care trăiește ca o parazită pe spinarea noastră.

Când primeam scrisori de la Mihăiță, eram fericit. Aveam un băiat student la Medicină, la Cluj. Pe vremea aceea unii intrau foarte ușor la facultate. Aveau prioritate, fiind copii de muncitori. După părerea mea, sigur nu știu, Viorica a tras ceva sfori pe la partid, că săracul băiat a intrat. O fi spus cum că l-am lăsat-o ca un derbedeu de părinte care a făcut închisoare pentru viața imorală pe care a dus-o. Iată cum, prin suferințele mele, a ajuns băiatul la facultate. Și cine i-a inspirat lui ideea de medicină? Eu. Mai târziu aveam să-mi primesc răsplata pentru că l-am adus pe lume.

La Baia Borșa era o dirigintă la poștă. O chema Sabina. O brunetă frumoasă foc.

Acasă aveam soția și cei doi copii. De multe ori împărțeam acel salariu de mizerie în două: jumătate la Lenuța și jumătate la Cluj. Nu-i vorba, o ducea și el greu, dar dacă ar fi învățat putea fi bursier. Dar i-au plăcut golăniile și femeile. Începuse să bea și, după cum am auzit, băiatul meu petrecea pe la restaurantul și bufetul «Ursus».

După doi ani de facultate s-a retras și a lucrat în construcții și în învățământ. Într-o zi, îmi spune că a găsit o fată frumoasă, dar fără școală. I-am spus să nu facă prostia asta, cum am făcut-o și eu cu mă-sa, că are să se căiască amarnic. Degeaba i-am spus. Vorba aceea, bate toaca la urechea surdului. Nu am avut cui spune.

Și, acum, să vă spun cum a ajuns Mihăiță să se însoare.

Când era copil, Mihăiță și Nicușor umblau la Liceul «Gheorghe Șincai» din Baia Mare. Noi locuiam pe deal, deasupra Minei Săsar. Când copiii mergeau la școală, de multe ori, îi ducea cu mașina domnul Anghel, un șofer care era pe un camion al Trustului

Miner. Azi așa, mâine așa, am făcut și noi cunoștință cu această familie. Am cunoscut-o și eu și Viorica pe doamna Anghel.

Aș vrea să mai scriu, dar nu mai pot din cauza gripei care nu-mi dă pace. Restul, pe mâine. Lăudat fie Iisus. Amin.

Azi este duminică. 09.02.86. Este o zi frumoasă și este ora 17,00. Soția și Adina s-au dus la Biro Silvia, la onomastica unui copil de-al ei. Are și aceea mania petrecerilor.

Stau în casă și scriu. Mă gândesc la Vasilică, vărul meu. Îmi este dor de el.

Am ascultat postul EL (Europa Liberă). Se vorbește de nebunia Incompetenței din țara noastră. Ne omoară cu Miliția și Securitatea.

Dimineață a fost Silvia la noi. Ne-a povestit despre o femeie pe care au omorât-o în bătaie la Miliție pentru un avort. Minte mea refuză să-și imagineze și este neputincioasă de a judeca nebunia acestui om, bătrân și atins de culmea demenței.

Chinuiește oamenii săraci. Le ia banii prin fel de fel de șiretlicuri. Ne ia mâncarea. Femeile trebuie să facă copii, cu sila. Odată născuți, pot muri. Lapte praf nu-i. Celălalt lapte, la fel, nu-i. Mamele n-au cu ce-i ține. Asistența medicală lasă de dorit. Totul pentru valută. Totul pentru industrie. S-a făcut și se fac construcții faraonice, cu canale navigabile care nu produc nimic. În schimb se dislocă din suprafața țării mii și mii de hectare de pământ, micșorându-se suprafața arabilă, pierzându-se, prin aceasta, o mulțime de bucate.

De ani de zile un om incompetent și fără cultură, un om fără frică de Dumnezeu, fără rușine de oameni, înconjurat de o ceată de lingăi de cur, o ceată de asasini, străini și trădători de neam, ne sugrumă, ne înfometează, în timp ce el și ei au mâncare destulă.

Miliția și Securitatea au prăvălii aparte. Sătui și grași ca porcii. Te bat și te torturează dacă zici ceva de mamă la adresa Incompetenței care a distrus neamul nostru românesc, din care face și el parte.

În urma despărțirii mele, prin divorț, doamna Anghel a profitat de ocazie ca să-și apropie copiii noștri de familia ei. Am mai spus. Viorica nu i-a iubit. Ea nu iubește pe nimeni. Ea se iubește numai pe sine.

Când Mihăiță a lăsat facultatea, a căutat să-l plaseze undeva, ca să câștige bani. Într-o vreme, a funcționat ca vânzător la magazinul de produse chimice din cadrul OCL, produse industriale. Avea succes peste tot.

– M-a lăsat bărbatul cu doi copii pe cap, nu am ce le da de mâncare, nu-i pot ține, vă rog să mă ajutați.

Și instituția o ajuta. Perioadele nu le țin minte, dar faptele coincid, pentru că ele s-au întâmplat. Cât privește datele? Mihăiță le știe mai bine decât mine!

Începusem și eu să beau. Se știe că decăderea omului se realizează mai repede prin beție.

Într-o seară, m-am dus și eu la Angheloaia. Ea era, atunci, văduvă, îi murise soțul. Avea o nepoată și o căpătuiuse prin măritișul cu Mihăiță. Intrând acolo, erau toți cu chef. Locuia lângă Săsar. Nicușor dormea la Angheloaia într-o cămară unde era improvizat un pat. Toți erau beți. Din grup s-a desprins o fată care m-a sărutat pe obraz prezentându-se ca fiind soția lui Mihăiță. Fiul meu era băut, mă întrebă:

– Așa-i că-i frumoasă, tăticule?

Mi-a arătat actul de căsătorie încheiat la Moreni. Am rămas năuc. Încă o victimă a prostiei, mi-am zis. Și așa a fost. Copiii mei părăsiseră, amândoi, școala și facultatea. Unul din ei s-a însurat. În concluzie, iată-i ajunși niște derbedei pe străzile din Baia Mare. Și, iarăși, Viorica:

- Au ajuns derbedei din cauza lui tat-s'u, care i-a lăsat pentru curve!

Deci, tot eu. Sufeream, în timp ce ea trăia cu soferul Săsăran.

A venit pe lume primul copil, Mihaela. Mihăiță? Îi cam puțea lucrul. Mă-sa l-a gonit de acasă și a avut dreptate. Nici la școală, nici la lucru. A stat la mine circa o lună. O duceam și eu greu. Nu-mi amintesc unde lucra el. Într-o zi, țin minte că am luat cureaua ca să-l bat. A sărit ca fript din pat și dus a fost. Lenuța cu copiii și Nina au plecat la pădure după ciuperci, iar Mihaela, care era de câteva săptămâni, a fost lăsată în grija mea.

A suferit și sărmana Nina, foame și mizerie, alături de noi. A fost ajutată de părinții ei, în sensul că au luat-o pe Mihaela ca să o crească dâșii. Îmi amintesc că, atunci când am văzut actul de căsătorie al lui Mihăiță, m-am dus la Viorica, unde lucra, la tutungerie în centrul vechi, și i-am comunicat vestea cea mare.

Să fiu drept. Tânăra Țancău Niculina a fost o fată frumoasă. Se putea căsători cu un băiat serios și la ora actuală ar fi fost o femeie fericită. Dar i-au intrat gărgăunii în cap. S-au căsătorit doi tineri neseri-oși. În special Nina. Oare nu a văzut cu cine pornește în viață? Oare familia ei ce a păzit? Frații ei, care îți făceau impresia că au capul pe umeri bine fixat, ce au păzit? Să spun eu. Aici au lucrat două interese. Unu. Mihăiță s-a însurat din interes, ca să aibă cine munci pentru el, să-l țină la facultate. Doi. Nina a tras la jug ca să fie soție de medic. Aici o condamni și mai târziu i-am spus:

- Nina! Nu ți se pare că pentru cele șapte clase elementare ale tale, sacrifici un viitor medic pentru ca să-ți fie soț?

Capitolul cu Mihăiță este foarte lung. După ce-l termin, iau alt capitol, al vieții mele, la rând. De multe ori și mai târziu soția mea i-a atras atenția, în

timpul când începuse să curgă copiii unul după altul, Ninei despre acest lucru. Dar în zadar.

Nina turna la copii, unul după altul, cu scopul de a-l lega pe viitorul medic cu legături trainice. A intrat în serviciu. Tot cu protecția Vioricăi. Mihăiță se dusesse la facultate, în anul trei. Deci era soția unui student la medicină. Avea succes. Oriunde mergea porțile îi erau deschise.

După un an, mai bine nu știu, a venit Mihăiță acasă. A intrat în serviciul Salvării orașului de pe lângă Serviciul Sanitar al Județului Baia Mare. Era un bețiv ordinar. Prin beție făcea tot felul de fapte înjositoare pentru demnitatea unui om. Venea la noi beat și se culca cu târfele pe unde putea. Era cunoscut în Baia Mare ca un alcoolic recalcitrant. Ajunsese un laș. Avea o comportare imorală și era ocolit, sistematic, de către cei din societatea lui.

De multe ori îmi povestea cum își băteau joc studenții cu bani de sărăcia lui. Cum își dona sângele ca să aibă un ban de buzunar. Îmi amintesc că, atunci când ieșiseră televizoarele, într-o seară, ne-am dus la Marghit Balint la televizor. Împreună cu noi erau cumătra Ocsy și Jeni. Veniseră și Nina cu Mihăiță, să vadă un film.

La un moment dat, Mihăiță a sărit la Nina. Era beat. A început să o lovească cu pumnii și să o tragă de păr. Am sărit cu toți ai casei și l-am scos afară. Eu am ieșit după el ca să-l bat. În timp ce m-am apropiat, a ridicat o piatră de jos și vrut să-mi dea cu ea în cap. Am cedat, iar Nina a rămas în casă. M-am gândit la viața mea. M-am gândit că nu ar fi trebuit să mă căsătoresc la întâmplare și să aduc copii pe lume. În lumea suferințelor, a sufletelor nevinovate.

– Doamne, am zis, ajută-mă, ca acest copil al meu să nu ajungă un ucigaș, un vagabond, un material pentru pușcărie.

A doua zi m-am prezentat la Comisariatul Militar, la tovarășul maior Oprea.

L-am rugat să mă ajute ca să fie încorporat în armată. Îmi luasem nădejdea de la el. Pe de altă parte, mă-sa îl ațâța împotriva mea și a reușit. Și la ora actuală mă urăște. Dar asta mai târziu. Urmează să descriu crimele Vioricăi, crime care l-au costat pe Mihăiță 14 ani ca să facă o facultate de șase ani.

Este ora 19,00. Pentru azi, ajunge. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este luni. 10.02.86. Afară-i înnourat. Zăpada se topește foarte greu. Este ora 12,35 când încep să scriu.

Aseară mi-a căzut un dinte. Cel din față. Mi-a mai rămas unul. Mă descurc greu. Lenuța a plecat la Niculina să facă rost de ceva ulei, că nu mai avem. De ani de zile Incompetența ne dă pe rație. Ca la animale.

Am ascultat la radio «Litera și spiritul legii». A fost vorba de mărinimia partidului și a statului nostru, pentru grija pe care o poartă poporului, în special copiilor, pe linie demografică. S-a spus că populația este de 22 milioane și ceva. În perioada 1981-1985 s-au născut peste 500.000 de copii și s-au alocat șase miliarde de lei și ceva la majorarea alocației. Orice familie este asigurată cu asistență medicală, iar copiii cresc sănătoși și viguroși. Propaganda nu a spus care copii? A spus doar că toți. De mâncare, lapte și cele necesare copiilor, nimic. Nicio vorbă. În legătură cu acesta să vă spun un banc:

Erau, odată, trei frați. Ei se ocupau cu creșterea porcilor. La acești trei frați au venit niște activiști de partid și au intrat. La început la primul. Acela avea în ogradă doi porci. Mari și grași. Îl întreabă activistul pe om:

– Ce le dai de mâncare? Omul a răspuns:

– Pâine.

Când au auzit activiștii, imediat i-a luat un porc zicând că unul îi este de-ajuns. Fratele păgubit l-a sunat pe al doilea și i-a zis:

– Ai grijă! Vin niște activiști în control. Să nu le spui că dai la porci de mâncare pâine!

Când au ajuns activiștii la cel de al doilea frate, care avea patru porci la fel de grași, l-au întrebat și pe acesta:

– Ce la dai să mănânce?

– Mălai cu cartofi, a răspuns omul.

S-au supărat activiștii și i-au luat doi porci, spunându-i că nu știe să se descurce. Fratele păgubit l-a sunat pe al treilea:

– Măi! Ai grijă că vin la tine doi activiști de teren, în control. Vezi cum te descurci cu turma de porci din ogradă.

Activiștii au sosit și la al treilea frate. Aici, văzând turma de porci, i-a cuprins mirarea. L-au întrebat și pe el:

– Ce la dai de mâncare?

Omul, cu fruntea senină, le-a răspuns râzând:

– Eu, la porcii mei, le dau în fiecare zi 25 de lei și... treaba lor. Merg și se descurcă. Cum pot!

Activiștii l-au bătut cu mâna pe umăr și l-au felicitat:

– Bravo tovarășe! Așa ne plac! Ești un om care știe să se descurce.

Așa-i și cu demografia noastră. Îți dau alocația mărită și... du-te femeie și te descurcă cu banii. Cumpără-le hrană, care nu-i.

Trist și dureros ca un singur om să-și bată joc de noi. Abuzând de putere, lovește fără milă în inteligența umană, umilind-o.

La câteva zile după convorbirea mea, mai bine zis după circa două săptămâni, am fost chemat la Comisariatul Militar, prin curier.

Ducându-mă la maiorul Oprea, m-a întrebat:

– Tovarășe Ganeal! Vă mai mențineți declarația împotriva fiului dumneavoastră?

– Da! am răspuns.

- Ei, aflați că a fost încorporat la Aiud. Și cu un Dosar Special.

M-a muștră conștiința. Dar m-am gândit așa: eu am crescut fără tată, am intrat în viață fără mamă, educația ce am primit-o a fost de la fostul meu profesor I. V. Șoricu. N-am avut pe nimeni, am fost al nimănui, am venit din Oltenița la Baia Mare, m-am zbatut să fac o școală, m-am zbatut după serviciu, am fost sărac și am lucrat pe unde am putut și cum am putut. Am ținut timp de 18 ani o femeie care m-a nenorocit, m-a distrus. Am lucrat la lopată ca să-mi câștig pâinea cea de toate zilele, atât pentru mine, cât și pentru copii. Știam că dacă nu muncesc, nici eu și nici familia mea nu avem ce mânca. Cu cine o fi semănând Mihăiță? Cu mine? În ori ce caz nu. Cu mă-sa? La fel și ei îi plăcea să lucreze. El la 10-12 ani trăgea din țigară. La 18 ani bea în lege. Bani? De unde? Femeia îi era pe cap. Plus fiică-sa, Mihaela. Ce va fi din el? Material de pușcărie? Un vagabond, un om pierdut? Am avut speranța că, trăind în ordine și disciplină în cadrul armatei se va schimba. Va deveni un om folositor societății. Va face facultatea, devenind un medic bun pentru alinarea suferințelor membrilor societății umane.

Azi este miercuri. 26.02.86. Este ora 22,00. Azi s-a întrerupt curentul de nenumărate ori. Am rămas pe întuneric înjurându-l pe vinovat de acest lucru inuman.

Afară a fost cald și soare cu dinți. Zăpada scade.

A venit Rusănoaia la noi. Operată. Arată ca o sperietoare. A venit și Bărcuțu la noi cu copii.

Lia și Mitru urmează ca în noaptea asta să meargă la Cluj, la medic, cu fetele. Ambele văd numai cu câte un ochi. Îmi este milă de Lia, că am adus-o pe lume. Țiganul Ciucur o batjocorește și bea. Adică beau amândoi. Și de aici provine nenorocirea.

Am găsit o copie după actul de naștere al lui Nicușor. Îl redau mai jos, așa cum este.

Copie: România. Comuna Roșia Montana. Județul Alba. Extras din Registrul Stării Civile pentru nașcuții pe anul 1944. Nr. crt: 53. Data înregistrării: 5 Decembrie 1944. Data nașterii: 3 Decembrie 1944. Orele 23,30. Prenumele și sexul noului născut: Nicolae – Ovidiu, bărbătesc. Ortodox. Pronumele și numele, profesiunea și domiciliul părinților: Nicolae Ganea, funcționar tehnic, 34 ani, Viorica Ganea, născută, Pop, casnică, 34 ani, Roșia Montana. Nașterea a fost asistată de moașa comunală, Leontina Stan, cu Certificatul din 4 Decembrie 1944. Dat astăzi, 5 Decembrie 1944.

Ședeam pe strada Banat 23 în Baia Mare. Cum am ajuns acolo? Urmează să scriu. Într-o zi, la mult timp după divorț, ne face o vizită domnul Mayker, fost subinginer la mina Herja. Am rămas foarte mirat de această vizită. Eram nerăbdător să cunosc și scopul acestei vizite.

Am rămas cu gura căscată când am auzit că dânsul este soțul al doilea al Vioricăi. Pe de altă parte m-am bucurat, la gândul că nu am avut o femeie de lepădat, dacă și domnului Mayker i-a plăcut.

A reușit Pop Viola să-l îmbrobodească pe bătrân ca pe un papă lapte. De la el am aflat că, datorită relațiilor pe care le are la București, a reușit să-l scoată pe Mihăiță de la armată. L-a reformat. Motivul? Saturnism cronic, dereglări mintale, căsătorit, cu un copil și nu mai știu ce. Cel puțin așa presupun, că altceva, pentru ce? M-am și bucurat. Dar lui Mihăiță nu-i strică măcar șase luni de militărie.

A plecat la Timișoara, la facultate. Dar după un an a venit acasă și s-a dus la Cluj la Facultate. Foarte, foarte greu a terminat. Din cauza sărăciei, dar și, mai ales, din cauza golăniei.

După această primă vizită a lui Mayker la noi, au urmat și altele. Și eu l-am vizitat acasă, la Baia Mare. Avea două fete mari, unguroaice, care frecventau societatea intelectualilor. La fel și prima, fosta

mea soție, a fost o femeie distinsă. Umbla în societatea ofițerilor români și a oamenilor din elita maghiară.

Pe parcurs am început să fiu informat de către domnul Mayker despre aventura lui cu soția a doua, cu Pop Viola, fosta mea soție.

M-a întrebat de divorț, de una de alta, nu-i cazul să le înșir pe toate aici. Concluzia era că-i o femeie șmecheră, care i-a păpat circa 20.000 de lei în vreo 40 de zile, că-i îndrăgostit lulea de ea, că i-a pus condiția, când s-au căsătorit, ca să-i pună casa care o are, pe numele ei.

Toate ar fi mers bine, după părerea mea, dar nu a avut suficientă diplomatie atunci când a atacat problema cu casa.

Îmi spune Mayker:

– La ea nu i-am trebuit eu, ci casa!

Nu l-a iubit. Și câte și mai câte a mai spus, că de-abia mai puteam să-mi stăpânesc râsul.

Este ora 23,00. Mi-e somn. Noapte bună și lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este joi. 13.02.1986. Afară-i rece. Zăpada se topește. De la 16 la 18,10 a fost întrerupere de curent electric, ca de obicei. Program ce intră în Epoca de Aur a fericirii.

Stau la masă și scriu cu gândul la oamenii care iubesc Incompetența. Și rămân aiurit când aud pretutindeni că Incompetența este cel dintâi miner, soția Incompetenței – savant cu renume mondial. Primii petroliști. Primii medici. Primul constructor. Primul fiu, iubit de popor. Ea este țara. Dă indicații prețioase și câte și mai câte aiureli.

Păi, dacă-i iubit, de cine-i iubit? Poți să iubești pe cineva care de ani de zile nu-ți dă de mâncare? Nu-ți dă lapte la copii? Te exploatează sistematic, luându-ți și pielea de pe tine?

La cea mai mică manifestare de nemulțumire ești înhățat și bătut de către miliție și securitate.

Când vine în vizită prin țară este aplaudat cu sila de către acei care în față le linge curul și în spate îi înjură de mama focului.

Femeile sunt transformate în vite. Planificate ca vacile să fete atâția copii, viței.

Soția a plecat în oraș pentru a aduce mâncare. Claudia, fata lui Mihăiță, a fost la noi.

La măcelarii, nu-i nimic. Afară de burtă de vită, cu 37 lei pachetul.

La «Maramureșul» un domn a întrebat pe vânzător dacă știe unde-s vitele care au lăsat numai burtă în loc de carne. Sigur era un provocator de la securitate.

Așa-i iubit de popor?

Dictatura îți bagă pumnul în gură. Nici să plângi nu ai voie. La Dumnezeu nu poți ajunge, că-i prea sus. Și când te gândești că-i iubit de poporul încătușat, îți vine să urli, cu ochii la cer.

– Până când, Doamne! Până când?

Deci, în concluzie, iată pe Viorica căsătorită a doua oară. Ce-i drept, cu un om mai mare, cu o poziție mai largă, având relații și cunoștințe mai multe. Săracu' domnul Mayker! A iubit-o sincer. Dar Viorica, cum este ea lacomă după avere și acareturi, cum am mai spus, nu a fost diplomată deloc. A atacat direct problema cu casa, să o pună pe numele ei. L-a pus în gardă pe Mayker.

– Al Va-să-zică nu pe mine mă iubești, ci casa?

A crezut că Viorica se prăpădește după el. Prietenii lui, în special ungurii, râdeau de el și le părea bine de tot ce auzeau în legătură cu căsătoria sa. Nu le veneau să creadă. Cu momelile și sosele, Viorica a reușit să stoarcă de la el diferite obiecte de valoare.

După cum am auzit, ar fi fost vorba de un ceas de aur, o brățară, o cruciuliță din aur și alte nimicuri pământești. S-a plimbat la București cu avionul. Ce mai, în 40 de zile, cât a fost luna de miere, a huzurit

cu banii lui Mayker, tocându-i economiile strânse. După acest interval s-au despărțit. Pe Mayker l-a costat 6000 lei ca să divorțeze de Viorica. Și iată pe Viorica divorțată a doua oară.

La toate criticele lui Mayker, calomnioase și drepte la adresa Vioricăi, bunul simț mi-a dictat să spun numai atât:

– Ne-am despărțit din nepotrivire de caracter.

Dar să mă întorc la Mihăiță.

N-am să scriu toate golăniile lui, toate păcatele lui, pentru că le știe el mai bine și nu are nici un rost să le știe și alții. A fost un bețiv înrăit și recalcitrant. Era foarte liber față de mine și își permitea multe. Fiind și eu cu musca pe căciulă, nu prea puteam să-l țin în frâu.

Nina, cum am mai spus, și-a făcut datoria cu vârf și îndesat, crescând copiii, în număr de patru. Îi ducea și îi aducea de la creșă. A făcut și două clase de liceu seral, în Baia Sprie. Ca persoană este o femeie deșteaptă, care a știut și știe să se descurce în viață.

Această povestire se referă în ansamblul general, nicidecum nu dau date sau întâmplări mărunte, că atunci nu mi-ar ajunge caietele. Eu mă refer informativ asupra faptelor, în general, și n-am să-l cruț nici pe Mihăiță când e vorba de trecutul său.

Cum ziceam, Nina a fost o femeie de casă. Muncitoare și mai mult singură. Mihăiță, când venea, de la facultate, îi mai turna un copil și uite așa, în timp de 14 ani, a terminat cei șase ani de medicină.

Cum am mai spus, venea acasă părăsind facultatea, intra în serviciu, ca să-și ajute familia. Însă avea darul beției. Era pe salvare în serviciu și bea când avea timp. Familia a suferit din cauza aceasta. Când era la facultate familia suferea mult, pentru că Nina, din salariul ei, îi trimetea și lui Mihăiță. La fel și Viorica, îi dădea bani la facultate. Pe undeva, cred că Mihăiță mai bea din ei. Fie vorba între noi, Mihăiță,

să nu ne audă nimeni. Pentru acest viciu distrugător al organismului uman, a suferit lipsuri. A suferit și sufletește prin faptul că, de multe ori, se întindea mai mult decât era plapuma și rămânea cu picioarele dezvelite.

Este ora 23.05. Mi-e somn. Restul pe mâine. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Astăzi este vineri. 14.02.1986. Este ora 22,48 când scriu. Gripa mi-a trecut, cu Indometacin. Două pastile am luat. Zăpada se topește și astăzi mi s-au deschis cărările.

M-am plimbat pe bulevardul București, pe bulevardul Decebal, m-am zgâit la vitrinele de la complexul «Meda», am fost pe la «Semiluna». Grigore stătea în ușa parfumeriei la cântarul lui, aplecat și cu nasul în cur, rebegit de frig. Să mai câștige un ban pe care să-l pună la CEC-ul semilunii, pentru o halbă de bere.

Mâine-i 15.02.1986. Este ziua supărării. Primesc pensia, care mă supără că nu pot astupa sărăcia. Îmi amintesc de tovarășii noștri. Cum erau înainte de a-i pune rușii ca să ne asuprească țara. Cum ridicau pumnul stâng în sus și ziceau:

– Jos cu moșierii! Jos cu burghezii! Jos cu chia-burii! Jos cu specula! Jos cu tâlhăria!

– Trăiască clasa muncitoare! O lume mai dreaptă și mai bună! Jos capitaliștii!

Erau caricaturi cu Maniu călcând pe un țăran. La judecată era balanța dreptății în care atârnavă mai greu pungile cu bani, iar hârtia săracului, prin care cerea dreptate, era în talerul de sus al balanței.

Și când te gândești că toate cele înșirate mai sus le comite Incompetența care s-a spurcat la domnie și huzur. Iar pentru a se menține se folosește de miliție și securitate. Nu cumva să răsuflă.

Cel puțin pe vremea burgheziei puteai să înjuri liniștit, că nu se plimba poliția cu pulanele de cauciuc, ca în zilele noastre. Ia încearcă și înjură pe un

tășcar, că te ia gaia. Nu-i voie să le amintești de trecut, că împunge ca boul.

Toate ce le-am scris le fac tovarășii noștri. În plus, nu-ți dau nici mâncare. Țăranilor le-au luat pământul, ca să trăiască ei.

Țăranilor le dau «ciuciu». Muncitorilor le dau «Acord global».

Și alte fericiri de-ale Epocii de aur. Mi-e somn. Noapte bună și... Dumnezeu să ne aibă în pază. Amin.

Astăzi, 15.02.1986. Este ora 03,40. Am insomnie și m-am apucat de scris.

Mi-a pierit somnul, deranjat fiind de Lia. A venit la ora 2,00, și împreună cu mă-sa mi-au deranjat somnul. Vroia un algocalmin pentru Mitru, că-l dureau dinții.

Și acum, să continui despre Mihăiță.

Iată două interese. Primul, Nina să muncească ca să-l țină la facultate. Al doilea interes era al Ninei, să ajungă soție de doctor.

Cu toate defectele pe care le-a avut Mihăiță, a avut și părți bune.

Până la urmă a terminat medicina. Patima băuturii a continuat să persiste. A plecat la Coarnele Caprei, județul Iași, ca medic al comunei. Probabil că, tot din cauza butelcuței, a ieșit cu curul înainte. Cert este că a venit la Baia Mare. Se ținea de golănii și de femei.

La Racșa a fost medicul comunei. Se îmbăta criță. Bolnavii mai erau consultați și de Nina. A fost, pe urmă, la Negrești, la policlinică.

La spital. Directorul spitalului nu l-a avut în ochii buni. Din cauză că el cocoșea femeile, cum scrie la carte.

Odată, pe când eram internat la spitalul din Negrești, medicul Pop Mihai l-a criticat pe Mihăiță în salonul unde eram internat, de față cu toți bolnavii. Am luat atitudine contra lui și mi-am aparat băiatul.

De față la discuțiile noastre au fost și două studente de la Medicină. Una era chiar din Negrești. Aceasta i-a ținut parte lui Mihăiță, criticându-l pe Pop Mihai.

Ei, dar s-a schimbat Nina. Cu cât doctorul Ganea progresa, progresa și Nina cu gelozia. De, era soție de medic. Când era la Racșa, Mihăiță venea la sfârșit de săptămână încărcat cu alimente: brânză, carne, smântâna, țuica, ouă și alte bunătăți. Dar degeaba erau de toate. Începuse prostia să împungă și nu-și mai încăpea în piele.

Aveam un băiat medic. Mă bucuram și laudam pe Dumnezeu, mulțumindu-i pentru acest fapt, însă era stăpânit de beție. Trec peste amănunte și date.

Deodată, minunea lui Dumnezeu s-a înfăptuit. Mihăiță nu mai bea. Mihăiță nu mai fumează. Mihăiță nu mai bea cafea. Bea numai suc. Dar numai din cel galben, nu cu cofeină. Mihăiță s-a schimbat!

În schimb, a început să bea Nina. A început Nina cu gelozia. După cum am auzit, la Racșa a bătut o asistentă care, tot după cum am auzit, era chiar preoteasă.

Au început discordiile între ei. Nina, cu nasul în sus. Cine-s eu! Soție de medic. Avea serviciu de birou la depozitul de textile. Mai târziu, la depozitul de încălțăminte. Avea biroul ei. Dar ce să-i faci? I se urcase îngâmfarea și prostia la cap. Uitase că are numai șapte clase elementare. Se plictisise și lipsea de la serviciu. Trimetea pe Mihaela să-i facă serviciul.

– Oh! M-am plictisit. Sunt soție de medic. Nu-i de mine să car pachetele. Ce, sunt hamal? Eu? Soție de medic?

Mihăiță s-a schimbat în bine. Nina s-a schimbat în rău.

Îl pândeă pe stradă, să-l prindă cu femeii. Pe mă-sa a bătut-o de vreo trei ori, pentru că l-ar fi primit cu femeii în casă. Auzi, vorbă, adică îl înjuri, îl respingi, atunci când te solicită, dar nici la altele să nu meargă? Noroc că nici Mihăiță nu este omul care

să curețe cojile și rabdă tacit. Pregătea răzbunarea care avea să aibă loc, divorțul.

Ei, dar dacă Mihăiță a ajuns medic, a început și Viorica să-l transforme în rachetă cu rază medie de acțiune. Să-l dirijeze contra mea și a familiei mele. Mihăiță, neavând experiența vieții, neavând educație și, în ultimă instanță, provenind dintr-o familie dezorganizată, natural că nu a mai judecat și a început ca să aplece urechea la mă-sa, făcându-mi rău, din prostie.

Mi-a purtat și îmi poartă ranchiună că l-am trimis la armată. Eu l-am iubit și nu-l puteam lăsa de capul lui. La ora actuală îl are pe Bebe, un flăcău căruia nu-i place munca. Oare tu, Mihăiță, și tu, Nina, dacă v-ați despărțit, îl lăsați pe Bebe de capul lui? Ce va fi de el? El este în formare și la vârsta cea mai periculoasă. Ați divorțat, dar sunteți datori să colaborați atunci când este vorba de copiii voștri. Nu cum a făcut Viorica, ațâțându-i contra familiei mele. Băiatul ei, doctorul Ganea Mihai, din cauză că, parțial, ascultând de mă-sa, s-a trezit cu un golan în familie. A luat atitudine și contra mea, cum că el este doctorul Ganea și, ca atare, nu mai recunoaște că i-aș fi ceva. De, fiecare cu meseria lui. Eu, funcționar tehnic, băiatul, medic. Ei, dar mai detaliat am să scriu când va veni rândul. Acum scriu despre Mihăiță, până ajung la ora actuală.

Azi este duminică, 15.02.1986. Soția a plecat la biserică. De dimineață, când m-am sculat, am găsit pe Clari la noi în casă. După plecarea soției la biserică, a venit Costică Meșulea. Mi s-a plâns că lui Clari îi este rușine să iasă în lume cu el. Are pretenții ca, atunci când el este de serviciu, spre exemplu cum ar fi astăzi, i-ar plăcea ca ea să meargă cu el. Că este singur și pot să bea un păhăruț, două și să stea de vorbă.

– Ea are socotelile ei! a zis Costică. N-am să-i mai dau bani pe mână.

Am ascultat sfânta slujbă de la Vatican, în limba română. Acum stau pe scaun și aștept să începă la televizor «Cascadorii râsului». Numai asta ne mai lipsește. Că de râs suntem în lume. Măine seară rămân singur cu Adina. Soția urmează să plece la Timișoara.

Iarăși despre Mihăiță. Nina a crescut copiii. Dar când cei patru copii au crescut, Nina a început să o ia razna. Mihăiță a ieșit medic. A fost nestatornic. Mereu era în căutare de serviciu. Pop Viola îl ațâța să termine cu mine și familia mea. Vezi, doamne, ea era o mare doamnă, el era un mare domn.

– Nu le mai da atenție la țișanii aceia! Termină cu ei.

Pe de altă parte, Nina conserva aceste discuții familiare și mi le transmitea. Totul. Iar pe mine mă durea. Eu l-am iubit și de aceea l-am băgat în armată. Atunci așa era cazul și după mintea mea. Acela nu-i părinte care nu ia măsuri contra copilului său, când acesta o ia razna. Și Mihăiță o luase razna. Se afișa cu femei tinere pe stradă. Îmi făcea și mie vizite la domiciliu, cu ele. Ba că-i Elena, ba că-i Livia, ba că-i Rodica, de mă minunam ce mare cocoș îi feciorul meu.

Nina stătea să turbeze. Pe cine întâlnea, își căca familia murdărind-o în ultimul hal. Și zbiera și zbiera de i se auzea gura până la Câmpina. Știa tot târgul ce gură spurcată are. Mihăiță, pe de altă parte, își bârfea familia în fața damelor cu care se culca și se distra, uitând cu desăvârșire că-i tată a patru copii.

Mihăiță a început specializarea în chirurgie. A fost la Spitalul Fundeni, din București. Apoi a venit la Spitalul județean din Baia Mare, la chirurgie. Și, vorba aceea, spune un proverb, așchia nu sare de parte de trunchi.

Și mie mi-au plăcut femeile. Că am avut motive. Dar feciorul meu m-a întrecut. În parte fie zis, și el a avut motive. Când era de serviciu la gardă, în secția chirurgie, pe Nina o lovea damblaua. Mergea până

acolo că venea cu mâncare la el și, profitând de faptul că nu-l găsea în camera de gardă, se ascundea în dulapul cu haine. Trăgea ușa și stătea în carcera astfel improvizată, de bună voie, cu urechea la pândă ca să asculte eventualele suspine de voluptate pe care ar fi urmat să le audă din patul adulterului.

De multe ori mă întâlneam pe stradă cu ea și se făcea că nu mă cunoaște. Degeaba! Când prostul ajunge la ceva, împroașcă din picioare, prin faptul că nu are minte. Pe Viorica a bătut-o de trei ori. Aceste lucruri nu mi-au plăcut. Dar, fie vorba între noi, a meritat, că prea a fost a dracului. Dar dacă-i bolnavă? Eu, mai târziu, am descoperit acest lucru. Să fim drepecți, de multe ori avea dreptate și Mihăiță.

Într-o zi, ducându-mă la ei acasă, am găsit pe Mihăiță stând la masă. Mânca o omletă din două ouă. Nina era la masă cu o farfurie în față, în care era niște carne. Mihăiță lăsă un pic omletă, ia carnea și o miroase. Așa este obiceiul lui. Și îi zice Ninei:

– Măi Nina, carnea asta nu miroase?

Nina, de colo, sare ca arsă și îi răspunde:

– Să o bagi în pizda mă-ti, ca să nu mai miroase.

Mihăiță, la auzul acestui răspuns, i-a tras o palmă. A dat de pământ farfuria cu omletă și a sărit să o bată. Am intervenit, iar el m-a ascultat. A luat lesa, a luat cățeaua, și am plecat în parc să ne plimbăm. Acolo ne-am întâlnit cu inginerul Dumitrescu și am mers la «Mara». Am băut câte o sticlă de bere, iar Mihăiță un suc.

Acum vor zice unii:

– Când s-au întâmplat astea? Anul, luna, ziua?

Eu răspund:

– Am scris faptele cum s-au întâmplat. Cu adevărat. Fără să mă intereseze perioadele cu exactitate.

CAPITOLUL 9.

Încep să-mi iubesc copilul

A început băiatul meu specializarea.

El aparținea de spitalul sau serviciul sanitar al municipiului Tecuci. A dat examen de două ori și numai a doua oră a reușit. Între timp, fata lui cea mai mare, Mihaela, a terminat Liceul Industrial de Construcții și Arhitectură din Baia Mare. A dat la Facultatea de Arhitectură din București, dar nu a reușit. Nu a reușit, nu din cauză că nu a învățat bine, ci din cauză că au fost mulți candidați pe un loc și se știe că în afară de știință trebuie să ai și niște relații cu pile cât mai lungi.

Eu am știut din capul locului că nepoata mea nu a reușit, dar, cum suntem noi, bătrânii, curioși din fire, am întrebat-o pe Nina și pe nepoțică dacă a reușit. Ele au ascuns acest lucru de mine. Dar eu am scris la facultate. Să știu și să o felicit. De la facultate nu am primit nimic.

Am mers la direcțiunea liceului unde a absolvit și acolo mi s-a spus că Mihaela a reușit la facultate. Între timp, reușise la Galați.

Este ora 6,00. Dacă voi avea timp, voi continua și după masă.

Este marți. 18.02.1986. Orele 03,25. Trenul accelerat 434 aleargă spre Timișoara. La această oră, după mersul trenurilor, se află în Secuieni Bihor. Se apropie de Oradea. În el se află Lenuța, soția mea, și Biro Silvia. Merg după mâncare. Untură, slănină și ce

or mai găsi. La Baia Mare, Incompetența nu ne dă nimic de mâncare, în afară de oase, pui tranșați și... propagandă, care ține loc de mâncare. Și... burtă! Cu 37 lei kilogramul.

Azi este miercuri. 19.02.1986. Orele 18,30. Peste opt minute trenul accelerat 423, Timișoara-Baia Mare, ajunge la Oradea. Ciuciurecu, soția mea și cu Biro Silvia vin acasă de la Timișoara.

Timpul este relativ bun. Ploile au încetat. Să sperăm că Lenuța va ajunge acasă la orele 22,00. Adina o așteaptă. Eu, așa și așa. Nu mai are cine mă brusca.

– Du-te de aci! Tot în calea mea stai... Mișcă-te dinaintea mea.

Ieri a fost Claudia, fata Ninei, la mine. I-am reparat pantofii. Se vaită și ea. Ba de una, ba de alta. Ce să facă și ea? S-a născut din părinți neserioși. Acum trebuie să se ia la trântă cu realitățile vieții, care sunt foarte dure.

Nina era geloasă și pe noi, părinții lui Mihăiță.

În primul rând, când a venit Mihaela acasă de la Galați, mi-a arătat carnetul de student. L-am luat în mână și când să mă uit mai bine la el, căutându-mi ochelarii ca să-i pun la ochi, Nina mi l-a smuls din mână, spunând că nu-i de nasul meu. Vezi, doamne, era o mare cucoană. De, soție de medic.

Odată, îmi amintesc că m-am dus la ei în vizită. La masă, în camera mare, era o pereche de tineri, ambii profesori de educație fizică. Mi-a făcut cunoștință cu ei și așa s-a întâmplat că am mers pe stradă împreună cu cei doi profesori. Profesorul cu soția mergeau înainte, la braț. În urma lor mergeau Mihăiță și Nina. Tot la braț. Eu mergeam în urma lor, singur. Nina și Mihăiță nu mi-au dat nici o atenție pe stradă. Mergeau înainte. Nina, plină de prostia cea fără de minte de care era cuprinsă, plus îngâmfarea. M-a durut prin faptul că, de, oricum, sunt om bătrân

și, de, îi sunt tată. Dar m-am mângâiat la gândul că nu am avut de la cine lua în considerare. Unde a învățat Mihăiță regulile de comportare în societate? La Florica Borodoaie? Țiganca? La fel și Nina, cu cele șapte clase primare sau elementare. Unde poți merge cu ele? La budă!

Ei, acuma-i las, că este ora 19, iar la 21,10 începe Europa Liberă. Să vedem ce mai spune.

Azi este sâmbătă. 22.02.1986. Este ora 22,48. Timpul a fost relativ bun. Zăpadă? Când se topește, când se pune la loc. Întreruperile de curent curg lanț. De la 7 la 10 nu este. De la 10 la 12 este. De la 12 la 14 nu este. De la 14 la 16 este. De la 16 la 18 nu este. De la 18 la 20 nu este. De la 24 la 2 nu este. Cam zece ore este... Restul, nu este!

Lumea-i necăjită și înjură. Femeile îl blestemă pe cel care cu încăpățănare ne-a dus țara de răpă. Cel care a adus suferință poporului român. Vai și amar de comanda prostiei și a îngâmării.

Ieri a venit Lia la noi. Beată criță. A băut, zice ea, de necaz. Pentru că Țiganul ei a lipsit de acasă toată ziua. S-a dus la Țiganii lui, la neamurile lui, la care a băut.

M-am întâlnit azi cu Cecilia Duca, asistenta doctorului Achim, de la cardiologie. Mi-a povestit pe stradă despre împrejurările morții tatălui ei, Duca Teodor. I-a transmis lui Mihăiță multă sănătate.

Lucian a dat brânci mamei-sale, adică Liei, care, fiind beată, a căzut jos. Țiganul, când vine beat acasă, vede dublu și crede că toată lumea-i beată, ca el.

Situația Clarei începe să se îmbunătățească. S-a săturat și ea de vagabondaj și haimalac.

Când Mihăiță cu Nina și cu profesorii de educația fizică au mers pe stradă și nu mi-au dat nici o atenție, soția profesorului a vorbit cu mine, adresându-mi câteva cuvinte curtenitoare.

Mihăiță a contribuit și el la distrugerea mea și a familiei mele, prin aceea că a aplecat urechea la vorbele mă-si, în sensul că trebuie să termine cu mine.

Am mai spus, toți copiii mei, din cele două căsătorii, au fost copii cu probleme.

De exemplu, prima fată născută din a doua căsătorie se numește Natalia. Ea a fost un copil foarte recalcitrant. În clasa a XI-a era elevă la Liceul de Muzică din Baia Mare. A fugit cu un țigan și 24 de ore nu am știut nimic de ea. Am dat-o în urmărire la miliție. Miliția, la rândul ei, a păstrat secretul escapadei fetei mele.

Am lut-o de la țigan și a mers la școală, mai departe. A terminat liceul, luându-și diploma de bacalaureat, cu media generală șase. Urma să fie numită de inspectoratul școlar ca profesoară suplitoare la Vișeu de Sus, având și o jumătate de normă la Borșa. A refuzat categoric să meargă și, natural, postul s-a dat altuia. A avut ocazia să rămână secretară la școală, dar nu a voit. A rămas acasă.

Noaptea umbla cu tot felul de țigani pe deasupra blocurilor. Tot cu țigani se înhăitase și vagabonda prin curtea școlii nr.15. A început să bea și să fumeze mergând conștientă, de bună voie și nesilită de nimeni, spre pierzanie.

A fost, un timp, angajată ca funcționară în birou la Centrul de Librării, Baia Mare. Nu i-a plăcut. Tot așa zicea, că ei nu-i place între «coconete». Ei îi place munca de jos. A fost pusă să vândă cărți pe stradă. Dar nu a stat mult. Pe urmă s-a înhăitat cu Duma Vasile, un încărcător la mașinile ce poartă produse lactate la prăvălii. Un bețiv și un huligan de toată frumusețea. Acesta a sedus o fată de la Școala Ajutătoare din Baia Mare. O minoră. A fost forțat să o ia în căsătorie, altminteri lua, după lege, zece ani pentru viol.

Este ora 23. Restul pe mâine. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este duminică. 22.02.1986. Afară-i soare și călduț. Acum, când scriu, este ora 23,38. Soția a fost la biserică și eu am stat acasă cu Adina. Am vorbit la telefon, 11562, cu domnul Ilieș Ștefan. I-am comunicat moartea lui Duca Teodor și a preteșei, soția lui Pop Carol, unchiul Iței, soția mea. Ne-am întrebat, reciproc, de sănătate. Mi-a spus că s-a întâlnit în careva zi cu Pop Carol. Ducea flori la mormântul lui Agnes. Ce este și viața asta? Având bani, și-a făcut loc de veci pentru el și soția lui, cu o piatră funerară frumoasă și cu o inscripție în limba franceză. Așa este, așa a fost și așa va fi. Un om aiurit!

Tot azi, după-amiază, a venit Claudia, fata lui Mihăiță, la noi. Săraca! O duce greu. Nina a cheltuit toți banii, pe care i-a primit de la Mihăiță, pe convorbiri telefonice și ce a mai rămas, pe băutură. Toți bani îi bea, iar copiii suferă de foame. A făcut recurs asupra sentinței de divorț. Voiește să-l țină cu sila pe Mihăiță. Vai de capul lui!

Mă tem pentru el. Nina este în stare de orice. La serviciu nu se mai duce. Banii din pensia alimentară pentru copii îi bea. Gazul nu-l plătește din cauză că-i trebuie telefon ca să-l cace pe Mihăiță și pe proprietărea unde locuiește. Pentru telefon este în stare de orice. Ea și telefoanele! Restul nu mai contează. Dar să lăsăm lucrurile să se desfășoare de la sine.

Eleva de la școala ajutătoare, Ildiko, era prietenă bună cu Lia. O lua de acasă ca să-i servească de paravan în aventurile ei cu Duma Vasile. Fata sedusă a rămas gravidă. Și? Minune! Lia, în loc să-și vadă de treabă, s-a apucat ea să umble cu acest derbedeu. A tot umblat până a rămas și ea gravidă. De, numai Ildiko să fie borțoasă? Ea de ce nu?

Duma nu putea să se căsătorească cu amândouă. Numai cu una. Și aceea a fost Ildiko. Aceasta l-a forțat cu legea să o ia în căsătorie.

Fiind Lia gravidă, Lenuța, mamă-sa, a apelat la Mihăiță ca să o ajute pe sora sa vitregă să nu aibă

copilul. Dar Mihăiță a reclamat cazul surorii sale la serviciul ginecologie, să fie luată în evidență. Natural, lucru acesta ni l-a adus la cunoștință Nina.

Ce să scriu despre Mihăiță? Despre aventurile lui, despre firea lui, lașă și fără judecată. Aș fi judecat că sunt un părinte rău, care voiesc să-mi blamez băiatul. De, el cu facultate a ascultat orbește de mă-sa, în sensul ca să-mi facă rău. Că am divorțat de mă-sa, că l-am lăsat în părăsire, că nu m-am interesat de el. Etc. Etc. Am lăsat totul ca să aibă el. Mamă-sa a ținut serviciul, nu ca Nina, și a ieșit la pensie.

Iată că el a lăsat patru copii la voia întâmplării. Oare la el a fost voie să-i lase? A avut motive. Așa cum și eu am avut. Este știut că fetele proaste, marea majoritate, dacă se căsătoresc cu un intelectual, o iau razna, cu gelozia și nebunia, de îți vine să-ți iei lumea în cap. Deci, cine mă judecă pe mine? Mihăiță? Are el dreptul să mă judece? Pentru ce? Acolo-i și el. Și sunt patru copii, nu unul. Celălalt? Știe el bine din a cui cauză a trebuit să moară. Din cauza mea? Nicidecum!

Este ora 23,00. Restul pe mâine. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este luni. 24.02.1986. Afară-i frig și ninge. Lapoviță și ninsoare. Am râs de soția mea, care mi-a povestit o întâmplare petrecută la București.

Cam prin anul 1976, a fost chemată la București, la Comisia de Expertiză a Capacității de Muncă. Era pensionară, gradul doi de invaliditate. Pe vremea aceea au fost chemați mulți pensionari și la toți le-a luat pensia. O tâlhărie ca în codru. Săracii pensionari!

Pentru ca Incompetența să facă economie de bani, statul socialist nu s-a sfiit ca să ia pensia de la bieții pensionari. Soția mea, din gradul doi de invaliditate, după doi ani, a venit de la București sănătoasă tun. Bună de muncă și cu pensia tăiată.

Îmi povestea despre felul cum se purtau medicii cu ei acolo. În special cu cei din Baia Mare. Aveau pe

aceștia o ură de moarte. Pentru că aveau nenorocita aia de pensie. Dar să revenim la subiect.

Printre cei mulți chemați la București, la expertiză, la Ministerul Sănătății de pe șoseaua Pantelimon, în clădirea unde, pe vremuri, a fost balamucul de la «Mărcuța», se afla și un om necăjit, îmbrăcat prost. Cum ședea la rând în fața cabinetului de radiologie, a ieșit o asistentă, toată burzluuită. Mânioasă foc, a spus celor care așteptau că razele se vor efectua mai târziu. Din întâmplare, îl întreabă pe omul îmbrăcat prost:

– Pe dumneata cum te cheamă?

– Ceaușescu, a răspuns omul.

La auzul acestui cuvânt magic, asistenta a rămas trăsniță.

Pe loc s-a înmuiat și s-a fâstâcit. A luat oamenii care stăteau în fața cabinetului de radiologie și i-a băgat înăuntru ca să le facă radiografiile, râzând și făcând haz de această întâmplare cu cei care erau în fața ușii.

Tot despre Mihăiță. Mă gândesc la familia mea și, în special, la el. Prost a mai fost. Cum dracu' de s-a încurcat cu fata lui Țancău? Eu am scăpat ușor de mă-sa. Dar să vedem cum va scăpa el de Nina. Acesta este periculoasă. Că, de, s-a învățat să fie soție de medic. Vai de capul ei! Vai de capul lui! Pe când să-și culeagă și el roadele după ani de învățătură, a luat o tâmpită și o bețivă de nevastă care îl compromite și-l va mai compromite încă multă vreme. Nu-l iubește nimeni sufletește. Interesul este la întreaga familie, cum să-l exploateze de bani. Deci! În familie la el interesul este banul, nu persoana lui.

Într-o zi, după ce Mihăiță a denunțat-o pe Lia că-i gravidă, vine asistenta de teren să o ia în evidență că-i gravidă, să fie pusă sub urmărire, ca nu cumva să facă ceva. Am stat și eu de vorbă cu persoana respectivă și am întrebat-o direct:

– Cine ți-a spus?

– Avem și noi antenele noastre, a răspuns asistentă.

Deci, Nina nu a mințit când a afirmat că Mihăiță a denunțat-o. Fapt confirmat și de asistentă.

Să judecăm la rece. De ce a făcut Mihăiță acest lucru? Din cauza prostiei. A ascultat de sfaturile mamei sale. Despre asta am să scriu mai detaliat. Să nu uite un lucru: toți plătim în fața lui Dumnezeu și în fața oamenilor pentru păcatele noastre. Așa va plăti și Mihăiță. Acum plătește Nina. Și vor plăti toți.

Este miercuri. 26.02.1986. Afară a fost o vreme frumoasă. De la orele 10 și până la 15 am umblat prin oraș. Am făcut o partidă de gură cască pe la vitrine. Viața, în ființa mea, începe să pulseze. Pentru acest lucru îi mulțumesc lui Dumnezeu, că datorită lui trăiesc.

Când m-am întors din oraș, la măcelăria de la «Diana» se vindeau găște și găini congelate. Bieții oameni, se înghesuiau, unii în alții, ca animalele ca să cumpere carne, iar cel iubit de popor habar nu are. El este păzit. Nu cumva poporul, în marea lui iubire, să-l vatame printr-un linșaj, să-i strice lui și altora huzurul, tot așa iubiți de popor.

Mă gândesc, ce oameni pot fi aceia care pun oțelul și valuta mai presus de viața unui om? Mai presus de viața oamenilor pe care i-a adus în starea animalică de a se năpusti înnebuniți după carne, care în regimul burghezo-moșieresc a fost destulă, iar oameni se respectau unii pe alții.

Acum, regimul burghezo-comunist a acaparat pământul țăranilor, a acaparat drepturile muncitorilor. Să muncești mai mult și să fii plătit mai prost. Să iei mâncarea populației și să o vinzi pe petrol pentru o industrie care nu aduce fericire poporului, ci numai suferințe, în timp ce o mână de paraziți îți dă să mănânci oase care înainte se aruncau la câini și burtă, cu 37 lei kilogramul, care se arunca în râu, de unde o culegeau țișanii.

O mână de neisprăviți a monopolizat totul. Ei au prăvălii separate. Au bani. Sunt înarmați. Pentru paza Incompetenței.

Mă gândesc la Incompetență. Ce judecată are? Ea nu are suflet? S-a documentat, într-adevăr, că nu este Dumnezeu care să o judece?

Blestemele poporului au ajuns la ceruri, iar Dumnezeu ne va mântui. Cu ce se alege Incompetența de pe urma domnie pe pământ? Cu blesteme din partea mulțimii pentru nelegiuirile pricinuite și pentru o pată rușinoasă pe care o va lăsa în istorie, în vecii vecilor. Stăm iarna în frig. De ce? Pentru frig plătim taxe comunale din mâncarea noastră și a copiilor noștri? Mi-au furat casa fără să-mi dea un ban, acești aventurieri groși la obraz. Încă mai cer să le plătesc chirie!

– Oh, Doamne, oh! Fie-ți milă de poporul tău. De bătrâni, de copii, de văduve, de orfani și de toți care se roagă către tine.

– Nimicește-i, Doamne, pe ticăloși, așa cum l-ai nimicit pe ateul Stalin. Amin.

Mă întorc la Întreprinderea Agrofruct. Să-l iau la rând pe Marinescu Ioan. Nu știu sigur, dar mi se pare că era tot din Mătăsari. Precis nu știu.

Restul pe mâine. Lăudat să fie Iisus. Amin!

Azi este joi. 27.02.1986. Este ora 18,30. Afară-i frig. Relativ. Soția a plecat în oraș să caute de mâncare. Ieri și azi m-am plimbat prin oraș. Am fost la bufetul de pe strada Baia Sprie și am băut un suc.

A venit Tamaș, fostul paznic de la Agrofruct, și mi-a spus că a vorbit fostul rege Mihai I la postul de Radio EL (Europa Liberă) acum două săptămâni, imediat după terminarea slujbei religioase de la orele 8,10. Eu nu am ascultat-o.

Azi dimineată, pe când mă aflu în pat, a venit soția în cameră și mi-a spus vestea tristă.

– A murit Nelu. Bărbatul lui Iuți!

Am rămas năucit la aflarea acestei vești. Din informațiile furnizate reiese că a murit de cardiopatie ischemică. Infarct miocardic. Aseară a chefuit cu Biro și după beție s-a simțit rău. Dimineată s-a dus pe picioarele lui la urgența spitalului, apoi a venit acasă.

La spital a primit o injecție. Probabil că din cauza reacției adverse a medicamentului cu alcoolul din organism s-a declanșat infarctul miocardic și omul a decedat subit, acasă. A venit salvarea și l-a transportat la morgă. Să o salveze pe Iuți de un eventual șoc. Măine îl aduce acasă de la morgă, iar pe sâmbătă, probabil, îl înmormântează.

A rămas, sărmana Iuți, cu trei copii pe cap. Păcat de Nelu. A murit la o etate tânără, la 32 de ani.

De la unitatea militară.

Era un căpitan care avea o femeie rea de muscă. Doi soldați din compania căpitanului s-au dus să-i mângâie nevasta în lipsa bărbatului. Unul din soldați s-a dus primul și... na... ce mai... s-a distrat cu ea în timp ce celălalt stătea de pază. Apoi s-au schimbat. La un moment dat, vine căpitanul. Cel abia intrat în casă, s-a urcat pe dulap. Cel de afară a intrat în casă și s-a ascuns sub pat. Văzând dezordine în casă și mâncarea încă negătită, căpitanul îi zice supărat femeii:

– Fută-te cel de sus. Ce-i cu dezordinea asta?

– Ba cel de jos, că el a futut-o, a strigat, zăpăcit, soldatul de pe dulap.

Povestit de Ciuciurecu, la orele 22:45.

Marinescu Ioan. Era absolvent al Școlii Profesionale din Industria Alimentară. La fel ca Anghel Petru. Timp de trei ani, cât l-am cunoscut, adică în perioada 1953 și 1956, a fost un om puturos și leneș. Nu făcea nimic toată ziua în fabrică.

Cu ocazia Festivalului Tineretului care s-a ținut în București, în perioada aceea, se zice că ar fi

mâncat cinci porții de înghețată, una după alta și a zăcut mult timp, bolnav de plămâni.

Până la urmă a fost lăsat în plata lui. Venea când vrea la serviciu, pleca acasă, tot când vrea.. Intra și ieșea oricând în și din incinta întreprinderii. Un timp, s-a ocupat de echipa de dansuri a întreprinderii, la care se pricepea întrucâtva. Când i se făcea vreo observație, plângea ca un copil. Mi se plângea Bud Tereza, femeia despre care am mai vorbit, că noaptea nu-i dă pace. O deranjează pentru motivul că insistat pentru a se culca cu el.

De multe ori mergeam la el casă și îl găseam cu Băieș Reghina în cameră. Numai ei singuri. Fiind bolnav de tuberculoză, i-au trebuit femei. Nu știu cum, dar peste câțiva ani a fost judecat pentru homosexualitate și condamnat la locul de muncă. Eu nu cred acest lucru. Mai degrabă cred că a fost o înscenare, în sensul că a vrut cineva să-l compromită.

Peste ani, când eu am ieșit la pensie, am avut unele probleme cu el, în sensul că Niculina nu se ținea de treabă și el trebuia să realizeze planul. Din vorbă în vorbă, am ajuns la conflicte și i-am amintit ce mare putoare a fost și el și cum a contribuit la realizarea planului în perioada când i-am fost șef. A strigat la pază, să mă dea afară din curtea fabricii, însă eu și paznicul am râs de el. De mânie, s-a dus în aia a mă-si.

Am fost chemat, pe vremea mea, să iau măsuri pe linie politică împotriva lui. Ba chiar am făcut o adresă din partea conducerii întreprinderii prin care ceream să fie mutat la o altă unitate, întrucât la noi nu face nimic. Nu-mi amintesc dacă am primit răspuns sau nu la această adresă.

Este ora 23,10. Restul pe mâine. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este duminică, 02.03.1986. Afară timpul este închis. Este ora 12,30.

Doamna Stela a lăsat-o pe Oana la noi. Este o fată foarte rea. Aprinde chibrituri prin casă. Am zbie-rat la ea și s-a liniștit. Îi miros hainele a pișat. De, e copil.

Am ascultat slujba religioasă de la München, transmisă de radio Europa Liberă. După aceea am continuat să ascult știrile. Primul ministru al Suediei a fost asasinat. Pe criminal nu l-au prins. După știri, am ascultat slujba religioasă de la Vatican. Soția a plecat la biserică. După terminarea slujbei de la Vati-can, am ascultat, la picup, discul cu broșuța Oac-oac, iar după aceea, *Marșul Vânătorilor*, *Faust* și *Opera Carmen*, de Bizet.

Am dat drumul la televizor să văd *Lumea Copii-lor*. Îți vine să vomți când vezi bieții copii preamărind și aducând mulțumiri Lui și Ei. Pentru fericirea cre-ată de El și Ea. Mă gândesc, oare ai cui copii sunt aceia de sunt așa de fericiți? În orice caz nu cred că sunt copii ai poporului. Când a început Telefilmoteca de ghiozdan, s-a luat curentul. Copiii nu au mai vă-zut filmul. Și când te gândești că mai înainte copiii de la grădiniță i-au mulțumit, Lui și Ei. Frumoasă re-compensă, nu am ce zice! Când copiii nici filmul lor nu au putut să-l vadă. Pentru ce îi mulțumesc?

Dar să mă ocup de evenimentele de ieri, sâmbătă, 01.03.1986.

În această zi, de ieri, a fost un timp frumos, cu soare strălucitor și relativ cald.

A fost înmormântarea lui Nelu, cel care a murit la vârsta de 32 ani. Au fost și părinții lui la înmormântare. Niște țigani ordinari, din punct de vedere al comportării. Au venit la înmormântarea fiului lor, nu ca să-l jelească, ci ca să-l jefuiască de bijuterii și să-i ia una alta din casă.

Am fost nevoit să întrerup scrisul, pentru că a venit soția cu Niculina de la biserică. Este ora 23:10. De 15 minute s-a întrerupt curentul. La ora 21, în

timp ce mergea televizorul, iarăși s-a luat curentul. La 12:45 întrerupere de curent. Și, uite așa, se ia și se dă, se ia și se dă și toată ziua acești derbedei, acești borfași care ne-au pângărit țara, au adus-o la sapă de lemn pentru generațiile viitoare, au secat rezervele interne de combustibil pentru producerea energiei, au distrus monumentele istorice, au distrus bisericile, pângăresc istoria țării, distrugând monumente pe care domnitorii noștri le-au clădit, întru aducere aminte și mulțumire lui Dumnezeu pentru izbânzile obținute. Și mai au obrazul, acești ciocoi parveniți, să afișeze chipul lui fals, de ateu, pângărind memoria domnitorilor creștini.

Azi după amiază am fost la Iuți acasă și la Silvia Biro. Acolo am cunoscut-o pe mamă-sa și pe fratele lui Iuți. Săracul Nelu. Când te gândești că ieri l-au îngropat.

Acum o săptămână se plimba la braț cu Iuți râzând și glumind. S-ar fi gândit el că peste o săptămână va fi în mormânt?

Oare borfașii care mișună în jurul Incompetenței nu se gândesc la acest lucru? Oare nu știu că va sosi ceasul și secunda când vor muri și cu ce s-au ales? Vai de voi, oameni orbi și nenorociți! Oare pentru voi au murit atâția ostași pe front? Ca să vină un neisprăvit și să se îmbogățească de pe urma războiului? Un vagabond. Un pierde vară, care nu a lucrat în viața lui. Dă indicații care nu-s de competența lui. Ce vor zice generațiile viitoare despre Incompetență? Când petrol nu va mai fi, când cărbune nu va mai fi, când minereu, ioc, și alte fericiri trâmbițate de drojdiiile societății. Ce vor spune, peste veacuri, cum era în epoca Incompetenței? În era petei rușinoase, așternută peste istoria națiunii române?

Lăudat să fie Iisus. Amin.

La Baia Borșa, din nou.

Cum am mai spus, șeful Flotație era P. Ilie. Un om mic și foarte sever. Venind la Baia Borșa am făcut

și unele boroboațe. Șeful flotației era bun cu mine, prin faptul că eram recomandat de către inginerul Dumitrescu Marin.

Era acolo, la stația de var, un băiat orfan de ambii părinți. El, însă, era o pușlama fără pereche. La o ședință de producție a fost criticat și se luase hotărârea de a i se desface contractul de muncă. M-am înscris la cuvânt și l-am salvat pe nenorocit, ceea ce lui P. Ilie nu i-a plăcut. A fost prima gafă pe care am făcut-o.

Altădată, căram niște fier prin curte. Eram toți celularii la corvoadă. Ilie, șeful flotației, era și el cu noi. Dealtfel, era un om foarte popular. Mai râdeam, mai glumeam:

– Ridică măi bara, că nu-i grea!

– Când moș cutare era ca voi, am uitat numele omului, ridica pe p...ă o bară ca asta, la care voi vă cocoșați trei inși și nu sunteți în stare!

Când l-am auzit, am rămas cu ochii holbați și cu gura căscată. Pe urmă m-a bufnit râsul.

În peripețiile ce le-am petrecut la Baia Borșa a fost și aceea că am cumpărat pe rate o mașină de cusut «Casnica». În prăvălie erau numai două bucăți. Au fost trei croitori care au examinat mașina și a trecut cu bine la verificare. Am expediat-o la Baia Mare. Era prin anul 1959. Se născuse Niculina. Mai era și Nicușor la noi. Pensia toată, cât am primit-o, Lenuța a trimis-o la Baia Borșa ca să plătesc prima rată la mașină, lăsând casa fără un ban și pe Niculina fără mâncare. A durat câteva zile. Am primit salariul și i-am trimis bani pentru mâncare. Nicușor s-a supărat, a plecat de la noi și s-a întors contra noastră.

Azi este vineri. 07.03.1986. Afară-i cald. Timpul este frumos. A venit, în sfârșit, primăvara.

În intervalul care s-a scurs am avut multe evenimente. Nina a făcut recurs la procesul de divorț. În ziua de 05.03.1986, cu acceleratul de dimineață, a venit Mihăiță la Baia Mare, pentru a lua parte la

proces. Era în costumul de schior, cu ranița și schiuri. Era îngrijorat.

Încep să-mi iubesc copilul. Nu pentru că este doctor, ci pentru că s-a maturizat și a devenit un om cu capul pe umeri. Are un suflet nobil. S-a schimbat complet. A început să țină la mine. La fel și la copiii lui.

Bebe s-a făcut un derbedeu. A fost la liceul de marină, pe care l-a părăsit ca să devină vagabond. Mamă-sa bea mereu. Bebe a muncit un timp la UMMUM. După cum am auzit, banii îi dădea Ninei. Ea îi bea și nu le dădea de mâncare. A plecat la Tecuci, la Mihăiță. Acesta l-a dat la Liceul de Marină din Galați, ca să facă om din el. Ca recompensă, a fugit de la Mihăiță. A furat din poșeta doamnei inginer Livia Chirilă, proprietăreasa, suma de 1200 lei, ceasul de mână și un material de două rochițe. Mihăiță a vrut să-l reclame la organele în drept, dar ingenera Livia nu l-a lăsat.

– Gândește-te că-i copilul tău!

Acum se află în Baia Mare și vagabondează pe străzi.

Ieri a avut loc procesul. Am fost și eu cu el la Tribunalul județean. La orele 16 s-a dat rezultatul. Victorie pentru Mihăiță. S-a respins recursul. A scăpat de Nina. Și, culmea, Nina l-a ponegrit în fața instanței și toate actele pe care le-a strâns le-a predat la tribunal.

Această femeie, prin prostia ei, s-a prins singură în capcană. La judecarea procesului, instanța a reținut că Mihăiță nu a fost iubit de Nina. Prin constrângere a căutat să-l țină în șah, numai și numai să fie soție de medic. Pentru această obsesie a fost în stare să se compromită în fața instanței, cerând:

– Și dacă nu stăm laolaltă, numai și numai să nu-l divorțăm!

M-am uitat la ea când s-a pronunțat sentința. Arăta ca o vagabondă. M-am gândit:

– Ce periculos este omul prost. Cu cele șapte clase elementare să-l încurce pe un medic ca să nu se poată afirma.

Poate, vor zice unii:

– Femeia asta a muncit și ea ca să crească cei patru copii!

Bine, bine, dar ăsta nu este un motiv pentru ca să te îmbeți criță să lași serviciul și să înfometezi copiii, din orgoliu și animată de obsesia că poate să facă ce vrea. Să-mi bat joc eu, o analfabetă, de un medic care a muncit și a suferit până a ajuns acolo unde se află?

După cum mi-a povestit fiul meu, inginera Livia Chirilă este o tânără de 32 de ani și el este hotărât să-și continue viața alături de dânsa, prin căsătorie. Și dânsa a avut în viață decepții și are o judecată matură despre școala vieții. Cu alte cuvinte, șade cu picioarele pe pământ. Se ia la trântă cu realitățile vieții, în sensul de a supraviețui atât dânsa, cât și familia sa. Viața-i grea.

Mereu avem întreruperi de curent. Rămânem în întuneric zi și noapte. Mai ales noaptea. Programele de la televizor nu le poți urmări din cauza întreruperilor de curent. Mi s-a stricat televizorul din cauza acestui lucru. Tot la trei luni dau 300 lei pentru reparație, care nu-i de calitate, din cauza unor meșteri certați cu conștiință. Nu urmăresc altceva decât să-ți fure banul și prin necinste să-și realizeze mârșavul plan. Dacă în cel mai bun caz reparația, să zicem că-i bună, tot se strică din cauza întreruperilor de curent. Colac peste pupăză, mai vine și factorul poștal și te obligă să-ți achiți abonamentul la televizor. Ca abonat, dai 45 lei, pentru că nu ai văzut nimic la televizor. Până și cele două ore de program sunt controlate din cauza întreruperilor de curent.

– Oare Incompetența ce părere are?

Astăzi omul nu mai valorează nimic. Este considerat un animal de muncă, care trebuie să producă sub loviturile de bici date de zbirii Incompetenței.

Muncești flămând. Totul este calculat cu șiretanie. Dimineața bagă în magazine o mână de costiță, de slănină afumată și vreo câțiva morcovi mari. Cei care, din întâmplare, se află în fața magazinului au noroc. Restul populației se uită la stele. Propaganda îmbuibăților trâmbează că suntem hrăniți, fericiți în ani de lumină, pe câtă vreme tu stai în frig, în întuneric, fără mâncare, injurând pe bandiții care ți-au luat totul și din al tău se hrănesc ei, în timp ce tu te uiți la stele și mațele-ți ghiorăie cântând *Deșteaptă-te române*.

Astăzi este miercuri. 12.03.1986. O zi frumoasă de primăvară. Nu mai am poftă să scriu. Lia este bolnavă în spital. La ginecologie. Cei patru copii stau pe afară. Sunt ai nimănui. Noi nu-i putem ajuta cu nimic. Nu avem posibilitate. Noi o avem pe Adina. Am scos ieri 800 lei, alocația pe ianuarie și februarie. Am umblat pe la autorități ca să-i fac formele de împu-ternicire ca mamă-sa să-i scoată banii.

– Copilul meu, odorul meu, ce ai făcut cu viața ta?

Te-ai căsătorit cu un țigan criminal care te-a ucis și te ucide sistematic. Te stingi din viață treptat, treptat. Te-a nenorocit din bătaii acest dement. După nouă ani de căsătorie nu ai realizat nimic, în afară de cei patru copii nenorociți. Tu nu ai o haină, nu ai un pantof. Unde sunt banii tăi? I-ai băut cu acest țigan, care se mândrește că este soțul tău. Ce vei răspunde în fața judecății lui Dumnezeu?

Sunt cu Adina în casă. Soția a plecat după mâncare. Flămânzim și răbdăm de foame din cauza unui nebun, din pricina situației geografice în care ne aflăm.

A năvălit Incompetența peste noi. Ne-a distrus viața. Ne-a dus la sapă de lemn. Ne-a distrus țara. Acest popor blestemat de la răsărit care, prin mărirea lui numerică și dușman al nostru dintotdeauna, a năvălit cu tacurile în patria noastră. Nechemat de

nimeni. Ne-a luat totul fără să ne dea nimic în schimb.

Am ascultat postul de radio EL. Cei fugiți clădesc și vor clădi în alte țări bisericile noastre distruse și monumentele istorice. Au fost distruse cu scopul de a face să dispară un popor latin și ai cărui domnitori, veșnic au luptat cu acești cotropitori ce încercă și la ora actuală să ne șteargă de pe fața pământului ca națiune.

Plâng mamele care sunt silite să facă copii nedoriți. Se încurajează curvia în rândul tineretului școlar. Ce națiune va fi din copii născuți prin curvie? Incompetența își distruge națiunea din care face parte.

Azi este joi. 13.03.1986. Este ora 18.30. Soția a plecat la cafenea cu Clara, Juji și asistenta Doina.

Pe la ora 17 am avut o ceartă cu soția. Doamna Juji a fost la noi după-amiază. S-a băut câte o cafea, s-a fumat câte o țigară și a plecat. După un timp a revenit la noi supărată că și-a uitat portofelul pe masă la noi, în care avea 200 lei. Eram în camera mea, culcat și am tresărit de spaimă pentru că, din senin, a căzut ca trăsnetul bănuiala că banii s-au pierdut în casa noastră. S-au făcut investigații. S-a căutat peste tot. Au fost interogați copiii, dacă nu au luat ei banii. Am fost foarte supărat de nedreapta acuzație. Până la urmă, a găsit banii la ea acasă.

Fiind ambalat, m-am certat cu soția și ne-am jignit reciproc față de musafiri, ca., până la urmă, ea să-și ceară scuze, că nu pe noi ne-a bănuț doamna Juji.

Am acceptat scuzele, sub rezerva că am iertat, dar nu am uitat.

Cântec, după Octavian Goga

La noi sunt codri verzi de brad	Privighetori din alte țări
Și câmpuri de mătase	Vin doina să ne-o asculte,
La noi atâția fluturi sunt	La noi sunt cântece și flori
Și atâta jale în case.	Și lacrimi multe, multe.

.....
La noi bătrânul soare,
De douăzeci de ani încoace,
Nu pentru noi răsare.

Banc. Cățiva oameni mergeau la chioșcul din colț și în fiecare zi cumpărau ziarul «Pentru Socialism». Se uitau pe prima pagină și aruncau ziarul. Și tot așa, multă vreme au tot aruncat ziarele după ce se uitau pe prima pagină. Din curiozitate, vânzătorul i-a întrebat odată de ce fac asta? Oamenii au răspuns că citesc decesele. Păi decesele sunt pe ultima pagină. Da, dar decesul pe care-l căutăm noi apare pe prima pagină.

Banc în versuri:

Intern.

N-avem bani, n-avem mâncare,
Dar în schimb avem canale
Să se plimbe câteodată
Mon Caesar cu a sa consoartă.

Extern.

Avem bani, avem mâncare
Și în plan avem canale,
Să se plimbe cu vaporul
Mon Caesar avec poporul.

Iată-mă ajuns la Flotația din Baia Sprie, mutat fiind de la Flotația din Baia Borșa, asta datorită intervenției lui Marin, inginerul Dumitrescu.

Și aici am găsit oameni cumsecade. La fel ca la Baia Borsa. Șeful Flotației de la Baia Sprie era inginerul Drăgănescu. Un om al dracului, căruia îi plăcea să-l tămăiezi, să-l lingusești. Ca maiștri i-am avut pe Zaharia, Lenc Carol, Iablonski, Crișan, Gh. Pop, Brezoschi, Benea și alții. Colegi de muncă am avut la moară pe Trifu, la celule pe Săsăran Mihai, Fosto Carol, Edenac, Szilaghi, Szekey, Rogoian, Chepreghi și dracu' îi mai știe. Pe Nicu Danciu, soția lui lucra în birou. Pe Butoi, pe Marin. Butoi Ioan, la ora actuală, se află cu domiciliul în Băița. Pe Negreanu, o pramatie și un porc de om. La reagenți, pe Jenica, cumnata lui Drăgănescu, pe Breban Ilona, și aia o poamă

bună; pe Danci Olga, la fel, rea de muscă, așa ziceau gurile rele.

Cu unгурii mă împăcăm bine. Erau oameni inteligenți. Mai era și Săsăran Loți, fratele lui Săsăran Mihai. Pe mulți i-am uitat.

Directorul exploatării miniere «Jojsa Bella» era inginerul Lungu. Pe la birouri erau Băbici, Marinciuc, Oegar Maria, fata lui Herța, căreia i-am uitat numele, mai era și Stuca Ioan etc. etc. Dintre toți, cel mai al dracului era Săsăran Mihai. Pacostea a făcut ca să fiu cu el la celulele 3 și 4.

Când eram pe schimbul de noapte, pleca pe la ateliere ca să facă fuserai și mă lăsa singur la celule. Scottea robinetele și le arunca jos, făcându-se că le-a scăpat. Eu trebuia să dau fuga să le aduc de jos și când soseam găseam înfundate conductele, de nu mai știam încotro să fug. Robinetele să le pun la loc, furtunul să-l bag pe conductă, ca să-l desfund, sau să-l înjur pe Mihai, de aia a mă-si, lucru ce se întâmpla destul de des. Mă duceam la maistrul de serviciu și mă plângeam, să nu mă mai pună de serviciu cu nebunul de Mihai.

Țin minte că într-o noapte, când eram împreună de serviciu, mai tot timpul a stat la atelierul de lăcătușerie să-și facă o colivie, pe motivul că are un canar, o pasăre pe care voiește să o țină în colivie. Spre ziuă, vine bolundul la mine și-mi spune că își bănuiește soția că se regulează cu altul în absența lui. Tipul ar fi mușcat femeia de cur, adică de pulpă, în apropiere de cur. Ce să se facă? Să stau eu singur, iar el să meargă acasă să-și prindă femeia și pe ibovnic. Când m-am întâlnit cu femeia și i-am spus, a râs de s-a prăpădit. Mihai locuia lângă flotație.

Când eram de serviciu, dimineața, oricui venea sus la noi îi lua basca din cap și îi tăia antena. Asta era lege la el și toți aveam băștile pe cap fără antenă.

Îmi amintesc odată că eram în chiloți sport și eram la sfârșitul schimbului și mă spălam. Vine Rogajan de la masă pe la spate și-mi trage chiloții jos,

lăsându-mă cu bucle goale în timp ce niște femei erau sus ca să viziteze flotația. Nu am dat rând să-mi ridic chiloții, injurând de mama focului pe zăpăcitul de Rogojan care se prăpădea de răs.

Azi este luni. 17.03.1986. Este ora 22,50. Astăzi a fost cald. Am primit o scrisoare scrisă de mine către Mihăiță în legătură cu mamă-sa. Scrisoare pe care am trimis-o la Tecuci la adresa indicată de Mihăiță. Am primit-o înapoi. Pe ea scria, cu un scris dușmănos de femeie, «Retur», și menționa: s-a mutat de la adresa unde a stat. Eu cunosc pe Mihăiță și știu câte parale face. Poate, zic eu, vrea să termine cu mine așa cum a terminat cu familia lui, cu copiii lui, presupun.

Tot azi i-am cumpărat o pușcă lui Daniel și un pistol cu capse lui Lulu. Ambii copii s-au bucurat. Daniel i-a aplicat un pumn lui Sergiu de toată frumusețea de l-a năucit, deoarece Sergiu a încercat să-i confişte dispozitivul de săgeată pe care l-a aruncat pușca atunci când a tras. Daniel a vărsat lacrimi de crocodil atunci când i-am confiscat pușca deoarece, parțial, a stricat-o. În fine, au plecat acasă și totul s-a terminat cu bine.

Aseară am văzut la televizor la Mișalea filmul «Bagheta magică». Foarte frumos și educativ. Eroul principal a fost interpretat de către Jean Marais.

Am trimis scrisoarea cu retur la Mihăiță la Tecuci. De astă dată pe adresa Spitalului Municipal Tecuci, cu confirmare de primire. Să vedem ce va fi. Eu o bănuiesc pe Mihaela. O fi fost în trecere pe la Mihăiță. Și cum am făcut un pustiu de bine scăpându-mi băiatul din anturajul analfabetei alcoolice, de maică-sa, a vrut să se răzbune pe mine. Ele au căutat să mă discrediteze în fața lui. Pe mamă-sa a bătut-o și de multe ori m-am ridicat contra băiatului meu în favoarea lor.

Măine voi scrie mai mult. Este ora 23,25. Îmi este somn. Pe mâine, mai departe cu întâmplările de la Baia Sprie. Lăudat să fie Iisus. Amin.

P.S. Tot astăzi am dus televizorul la reparat. Au schimbat o lampă și... știu eu ce a mai meșterit în el. M-a costat 147 lei. Un impozit frumos. Acum trei luni iarăși l-am reparat și m-a costat 300 lei. Scump ne costă să vedem în cele două ore nebuniile Incompetenței.

Azi este miercuri. 19.03.1986. Este ora 5. Ieri am cumpărat bilete la tren lui Eugen și Lenuța. În 21.03.1986, urmează să plece la Timișoara. După haleală.

Aseară, la orele 19,10, am ascultat radio EL. Am răs cât am putut de cele ce am auzit. Se vorbea despre nebunia, prostia Incompetenței. Despre arătură, despre întoarcerea de unde am plecat, adică, marele Cezar a descoperit ajutorul tracțiunii animale în agricultură. Asta după cum declară băieții de la EL. Iar ei declară numai adevărul. Îți vine să plângi. Minte omenească este neputincioasă. Nu poate da o definiție. Nu poate califica nebunia unui nebun. Cu ajutorul unor oameni de nimic a distrus tot prin prostia lui, dând funcții de răspundere unor tâmpiți certați cu rațiunea.

Înarmați cu prostie și viclenie,ăștia asupresc oameni inteligenți.

Mâncare nu-i. Incompetența cere fiecărei femei să nască la comandă cel puțin patru copii. După ce se nasc, unii copii mor, cauzând supărare părinților și provocând dureri femeii silite să aducă pe lume acești copii nefericiți.

Se vorbește de producție, de modernizarea industriei, de zăcămintele petrolifere din țară. Toate sunt la pământ. Agricultură se va întoarce la plugul de lemn, cu cai, cu,boi. Cezarul întârziat continuă mai departe cu nebunia lui. Cine i se opune imediat dispare.

Unii copiii care se nasc mor din cauză că nu-i mâncare. Nu-i lapte praf pentru ei. Nu sunt fonduri

pentru ca să-l mai primească gratuit. În magazine, spune crainicul de la EL, în București, se găsește piure de mazăre cu ardei iute. Dacă le dai morcovi îi apucă pântecăraia, cufureala. Dacă le dai ardei iuți, or să fie iuți când vor fi mari și or s-o șteargă peste graniță.

CAPITOLUL 10.

Comuniștii urăsc intelectualii

La Baia Sprie, la Flotație, lucra și Olga Diaciuc. Gurile rele spuneau că se ține cu maistrul Lenc Carol. Acest maistru avea prostul obicei că cerea țigări de la muncitori. Într-o zi, stăteam jos, la filtre, iar Săsăran Mihai se uita la mine. Lângă mine se afla și maistru Lenc. Cum stătea Mihai aplecat peste balustradă, Lenc îi face semn din cap să-i dea o țigară. Mihai îi arată cu mâna «ciuciu»!

– Cumpără-ți! Că ai salar mai mare ca mine.

La Baia Sprie umblam cu mașina exploatarei. Șofer era unul Ghiuri Băcii. Un om de o aleasă omenie. Multe lucruri se întâmplă în viața omului și eu le voi relata așa cum îmi vin în minte.

În perioada când comuniștii și-au bătut joc de mine, punându-mă la lopată, am avut și distracții cu muncitorii. Cu unii m-am împăcat chiar foarte bine.

Olga Diaciuc umbla cu mine la serviciu și de multe ori venea acasă la mine, de unde veneam la Atelierele Centrale la stația de unde ne culegea cursa exploatarei din Baia Sprie. Cu noi venea și Lenc. Olga avea prostul obicei de a se așeza pe bancă lângă mine. În fața noastră stătea maistrul Lenc. Din gelozia lui stupidă, eu trăgeam ponoasele. Mă puneam la bazine, la filtre, la transportul concentratelor. De altfel, eu eram obișnuit cu munca.

Atât îmi părea rău, că trebuia să lucrez sub comanda unor maiștri politici inferiori mie din punctul de vedere al pregătirii școlare și profesionale. Mă

mângâiam cu ideea că toți comuniștii urăsc intelectualii. S-au servit de ei până au crescut cadrele necesare lor, ca să conducă pe linie politică.

Profesional, fiind slabi pregătiți, au pus la lopată intelectualii cu înaltă pregătire, profesori universitari, medici, avocați, conduși de analfabeți, incompetenți. Deci, și eu m-am numărat printre ei. Dar nu a fost așa greu, pentru mine. Eu am avut un nivel cultural mai scăzut față de cei amintiți mai sus. Totuși, mă durea când vedeam prostul că îmi dă comandă și îmi dă ordin să fac cutare s-au cutare treabă. Așa că i-am spus Olgăi, în fața maistrului:

– Fugi de lângă mine, că iar mă pune Lenc la filtre.

Ea râdea și se așeză mai aproape, îndesându-se în mine.

Într-un timp am lucrat la ascensor cu Fătu Gheorghe. Acesta locuia vizavi de Căminul de bătrâni. Era foarte bogat. Avea bani și avea țuică. Întotdeauna ne îmbătam cum scrie la carte. Îmi amintesc că, odată, Fătu Gheorghe era așa de beat, că dacă nu eram lângă el ar fi căzut de la înălțimea de circa zece metri, de s-ar fi făcut oale și ulcele.

Odată, vine un băiat de la Cavnic la mine și mă roagă să-i fac o cerere pentru a se transfera de la Baia Sprie la Cavnic, să fie mai aproape de casă. I-am făcut cererea, iar el, ca mulțumire, mi-a adus un sfert de kilogram de țuică de casă. Am băut-o de unul singur. Când mi s-a urcat damful la cap, mergeau vago-netele cu concentrate spre ascensor de ți-era mai mare dragul să le privești cum lunecau pe șine împinse de mine. Îl aduce dracul pe maistrul principal Zaharia și nu știu ce mă întreabă. Cum vorbeam cu el, probabil, damful țuicii îi vine pe la nas.

– Tovarășul Ganea! Ce Dumnezeu, miroși a țuică?

Era cam pe la orele 18,00. Eu îi răspund că pe la orele 14, când am intrat în serviciu, am băut 50 grame de țuică. Îmi spune.

– Asta să i-o spui lui Mutu!

Eu m-am supărat și i-am spus:

– Îmi fac serviciul și n-ai nimic cu mine!

Nu a mai zis nimic, iar eu am mers mai departe cu vagonetul spre ascensor. Acolo mă aștepta Fătu Gheorghe, ca să le tragă cu ascensorul. Mă întrebă de ce am zăbovit atâta? I-am spus tărășenia cu maistrul Zaharia.

Odată, eram pe noapte. Afară era frig. Mai sus de ascensor aveam o colibă în care era foarte cald. Vine Olga la mine, împreună cu Sima Maria. Ne anunță, pe la orele 21, că în pauza de noapte, adică pe la orele 0,00 sau 0,30, vor veni să mănânce sus la noi, să frigem castane. Eu și cu Fătu Gheorghe am fost de acord. Cam pe la orele 23,45 m-am pus la somn. Aveam o scândură pe care mă culcam și o rezemam oblic de sobă și de la banca de la ușă și am ațipit. Fătu era pe afară, pe la silozurile de la funicular, să curețe mangelul, să fie foc și jeratic pe când vine Olga și cu Sima Maria.

Mă trezesc din somn și pe față îmi umblau fasciculele unei lanterne. Una dintre femei m-a descheiat la pantaloni și îmi pipăia burta. Am sărit în sus, iar Olga a ieșit afară ca să rămân eu și cu Sima Maria să facem ceva. Eu nu am avut poftă, dar, vorba aceea, pofta vine mâncând. Aruncându-mi ochii pe geamul din curte, cum era și lună plină, se vedea ca-n palmă. Și numai ce-l văd pe maistrul Lenc cu Nicu Danci cum veneau ca lei sus, la mine, cu optzeci de kilometri pe oră. Imediat am dat alarma și femeile au fugit și s-au ascuns după silozurile de la funicular, așa că, până a venit Lenc cu Nicu Danci, ele dispăruseră. Mânios, mă întrebă maistrul Lenc dacă am văzut-o pe Olga.

– Da! Am văzut-o, dar s-a dus de la noi.

– Păi ce a căutat la dumneavoastră?

– A venit după p-lă!

S-a dus Lenc mânios, că nu le-a găsit. Mai târziu, mă cobor la moară, la Nicu Danci, și-l întreb:

– Ce dracu’ ai venit cu Lenc sus, la noi?

– Păi, zice, Nicu, m-a luat nebunul de Lenc, că i-a fost frică că o fuți pe Olga și eu să-i fiu martor.

Am răs împreună de nebunia unui om bătrân care gelozea o femeie tânără ce-i putea fi fiică.

Azi este luni, 24.03.1986. Timpul a fost urât, când cald, când rece. Am făcut o plimbare prin parc. Timpul era relativ. Și cald și înnourat. Când am ajuns în parc, ieșise soarele. Era frumos. Pe munte, la Dealul Florilor, mai era zăpadă. De aceea adierea vântului era rece. Am trecut și pe la Dumitrescu Magda. M-a primit rece, din cauză că poarta era stricată.

Cu scrisul însemnărilor mele merge cam greu. Nu mai am răbdare să mai scriu, din cauză că n-am pentru cine scrie.

Vineri, la orele 01,10, soția a plecat la Timișoara, după mâncare. Cu ea a mers și ginerele meu, Balla Eugen. Sâmbătă, la orele 22,30, soția a venit acasă cu trenul Timișoara – Baia Mare. A adus de mâncare. Untură de porc, pe care am topit-o duminică, în timp ce soția era la biserică. A mai adus slănină și carne tocată, de porc.

La Baia Mare este criză de alimente. Toate se duc la export. Românii să-și mănânce pula, în loc de mâncare. La Timișoara se găsesc de toate, numai bani să ai.

Am ascultat astăzi, la orele 19,10, postul de radio Europa Liberă. Te ia groaza de crimele care au loc contra poporului român, asupra românilor care ajung la putere. Incompetența își distruge, cu sălbăticie, propriu popor, maltratându-l, chinându-l prin înfometare, lipsindu-l de strictul necesar pentru traiul de toate zilele.

O familie de români își distruge propria țară, propriul popor. Fug românii înnebuniți peste graniță, riscându-și viața, pentru a supraviețui. Mulți își pierd

viața, fiind împușcați de grănicerii români, atunci când încearcă să fugă din robie spre libertate.

Pe noi, bătrânii pe pensionari, ne așteaptă zile grele. Unii dintre ei vor fi mutați la țară, din marile orașe. Boierii, adică ciocoi din zilele noastre, își bat joc, cu sânge rece, de oamenii săracii. Dacă se va continua așa, acest Cezar nebun ne va extermina.

De Dumnezeu nu se teme. De oameni nu se rușinează. Ateul!

Pe copiii debili mintal îi extermină, lăsându-i pradă mizeriei, pe jos, pe ciment, în excrementele lor, murdari și flămânzi. Surorile de asistență socială le vând rația de hrană. La un etaj sau la subsol, într-un cămin de copii, la Predeal sau Bușteni, copiii locuiesc împreună cu șoarecii. Un copil se prindea cu mânuțele de stinghia patului, încercând să se ridice în picioare ca să atragă atenția vizitatorilor. Câțiva români au reușit să fie repatriați în Olanda. Mulți și-au riscat viața fugind prin Jugoslavia.

La căminele de bătrâni, aceeași mizerie. Bătrâni bolnavi, fără asistență medicală. Unii au murit din cauza frigului. La deseale întreruperi de curent, unii copii au murit în incubator. Între timp propaganda spune:

– Să facem totul, totul, pentru export. Pentru fericirea poporului. Pentru om.

– Care popor? Care om? Unde-i poporul?

Cele spuse mai sus reprezintă realitatea.

– Și, atunci, pentru ce mințim? Pentru cine mințim? Și până când vom minți?

Baia Sprie. Odată, îmi amintesc că s-a ținut o ședință prezidată de ing. Drăgănescu. Oamenii au fost mobilizați și am ascultat expunerea lui cu privire la realizarea și depășirea planului. La luarea de cuvânt de la capitolul diverse, ing. Drăgănescu s-a legat de mine, jignindu-mă grav:

– Dacă ar lucra la flotație în funcția de maistru, l-aș lua de un picior și l-aș azvârli afară.

Mi-e somn. Restul? Restul pe mâine. Este ora 23,40. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este miercuri. 26.03.86. Timpul este urât. Ploaie. În cameră este cald, că și afară-i la fel. Astă iarnă, când erau gerurile mari, caloriferele erau reci ca gheață. Și am iernat cu paltoanele pe noi.

M-am născut și am crescut în regimul burghezo-moșieresc. Pe atunci curgea lapte și miere, comparativ cu ce este azi. Auzeam de robie de sclavie și ne înfioram când auzeam de asuprirea omului de către om. Mereu au năvălit hordurile barbare peste noi. Domnitorii noștri au avut de furcă cu năvălitorii. Ei au reușit, cu ajutorul bunului Dumnezeu, să-i izgonească și, ca recunoștință, au ridicat câte un sfânt lăcaș, spre lauda și mărirea întru slava lui Dumnezeu.

Astăzi, trăim din plin timpurile ce le-am învățat la istorie. Zbirii de azi, adică executanții, execută cu sânge rece decretul de înrobire a poporului, date de către un Cezar nebun, atins de demența megalomaniei, care ucide oameni pentru o industrie pe care poporul român nu a cerut-o. La fel, poporul nu are nici în clin, nici în mănecă, cu străinii de neam, puși de o putere străină ca să aducă haosul, întunericul, crima, corupția, dezonoarea, decăderea demnității umane și toate nelegiuirile pe care mintea omenească nu poate să le cuprindă. Nu se poate da o definiție a acestei nebunii și a demenței Cezarului, care a atins apogeul.

La ora 19,10, Radio E.L. s-a adresat ascultătorilor, dând adresa și numărul de telefon. Radio Europa Liberă, GF, tel. 2102260, 2102261. Cu prefix. Prefixul se afla în cartea de telefoane internaționale. Dacă ești în excursie în Bulgaria, Ungaria, Jugoslavia, te poți adresa serviciului telefonic permanent, care funcționează 24 din 24 ore. La numărul 2102245, timp de două minute, poți să comunici texte, adrese și numărul de telefon la care poți fi căutat.

– Acest post, spune crainicul, este un post de radio liber, în special pentru românii care doresc să comunice ceva.

Pentru noi, românii, acest post de radio, EL, nu ar face două parale dacă cei care ne conduc ar fi oameni și nu monștri, ar fi blânzi și iubitori față de popor. La ce servește asuprirea și robia? Ce realizezi? Se știe că nimic nu-i definitiv pe acest pământ. Și, atunci, pentru ce? Și pentru cine? Și când te gândești că toate se termină la marginea gropii, prin moarte.

Ieri seară, în Elveția, tineretul elvețian a manifestat pe străzi, referitor la condamnarea tânărului inginer Filipescu, care a îndrăznit să gândească liber despre cruzimea unui bandit.

Banc. Un om bătrân obișnuia, zilnic, să frecven-teze un restaurant și cheltuia circa două până la trei sute de lei, în fiecare seară. Chelnerului, care îl servea, i s-a părut suspect faptul că el cheltuia atâția bani bând numai coniac și mâncând mâncăruri alese. Fiind, probabil, și o iscoadă a miliției, a anunțat pe un milițian, care a venit îmbrăcat civil și care a cerut voie să stea la masa bătrânului. Stând ei de vorbă și din vorbă în vorbă, milițianul l-a întrebat dacă dorește să bea un coniac, din partea lui și să petreacă împreună câteva clipe, pentru destindere. Iarăși, din vorbă, în vorbă, l-a întrebat ce meserie are și cu ce se ocupă. Omul i-a arătat un cec de pensie de la CAP, de 180 lei.

– Bine, a zis milițianul, dar de unde ai dumneata atâția bani ca să petreci, seara de seară, în restaurant?

– Păi, zice omul, am trei feciori. Unul este din aceia care taie, dar nu mănâncă carnea pe care o taie. Al doilea este din aceia care cântă, fără ca nimeni să-l deranjeze, iar al treilea, zice omul, este din aceia care fură fără ca să-l prindă cineva. Rămâne ca dumneavoastră să ghiciți meseria feciorilor.

– Chirurg, popă, Colonel de miliție.

Astăzi este joi. 27.03.86. Este ora 17,23. Timpul, urât și înnourat. Am fost în oraș și m-am întâlnit cu Mureșan Puiu, băiatul lui Cocoș Neni, un pierde vară care nu lucrează nicăieri și veșnic numai beat umblă. Știe dracu' din ce trăiește. El mi-a spus bancul.

Soția a plecat în oraș. Stând de vorbă cu Martocean Tiberie, am aflat că pleacă la Budapesta diseară, cu trenul de Timișoara.

Tot astăzi m-am întâlnit cu Chifor și Moky, femeia lui. Am stat de vorbă. Mai spre centru m-am întâlnit cu Oană Dumitru.

Aseară, cei de la EL au amintit de neoplasmul de prostată, boala Cezarului.

Tot azi, Ciucur Dumitru a venit beat acasă, pe două cărări. Ce va fi cu cei patru copii?

Baia Sprie. Am rămas la ședința prezidată de ing. Drăgănescu. Am luat cuvântul și i-am răspuns:

– Numai un oltean se poate exprima în felul dumneavoastră! Se vede că sunteți oltean!

Inginerul Dumitrescu Marin, care și el era oltean, s-a supărat foc pe mine și m-a anunțat că își ia mâna de pe mine.

Ei, deci, acest cuvânt necugetat a avut urmări nefaste asupra soției mele. Mai târziu voi povesti, atunci când va veni rândul.

Inginerul Drăgănescu avea și părți bune, și anume: când venea în control la Flotație și te vedea că fugi la locul de muncă de pe banca unde te-ai așezat să te odihnești, se supăra și îți spunea:

– Atunci când simți nevoia ca organismul să se relaxeze, poți să stai jos să te odihnești, dar să fii atent și să supraveghezi locul de muncă.

Îmi amintesc că era într-o zi de plată, iar eu veneam pe jos din orașul Baia Sprie, spre Flotație. Pe drum, m-am întâlnit cu fratele lui, Neșteanu, cel din Seini. Mergeam împreună spre Flotație. Între muncitorii cu care lucram era unul Fosto Carol care avea o

nevestă blondă, frumoasă, din Orașul Nou și care era cam rea de muscă.

Techerghetul de Neșteanu, cum ajungem în dreptul locuinței lui Fosto, văd că nevasta îi face semn cu mâna, să vină în casă. Îmi spune:

– Domnule Ganea! Mergi înainte, că eu mă bag la femeia lui Fosto, să-i pun un număr.

Am răs amândoi și ne-am despărțit. Eu mi-am văzut de treabă și am mers la Flotație, să-mi iau bannii.

Ajungând la Flotație, era lume multă care stătea frumos la rând. Marinciuc și cu femeia lui Nicu Danciu erau la masă și făceau plățile. Cum intru, dau cu ochii de Fosto Carol, care ședea în rând, la plată. Era lângă ușă. Cum îl văd, îi strig:

– Măi, Fosto! Du-te repede acasă, că Neșteanu îți fute femeia!

Cei din sala, auzind vorbele mele, sau pornit pe un răs de pomină. Fosto a răs și el.

– Ha! Ha! Ha!.

A doua zi mă întreabă Marinciuc și femeia lui Nicu Danci dacă am glumit sau am vorbit serios? Le-am răspuns:

– Întrebați-l pe Neșteanu!

L-au întrebat și acela le-a răspuns că a făcut numai două ture, că s-a grăbit să vină după salariu.

Este ora 24:00. Mi-e somn. Domnul să ne aibă în pază. Amin.

Astăzi este vineri. 23.03.86. Este ora 8. Afară-i soare și timp frumos. În casă este cald. Astă iarnă am înghețat în casă de frig. Ni se fură banii sub diferite pretexte. La înfrumusețarea orașului. Pinteș Bacii îmi spune că fiecare locatar din bloc trebuie să plătească 75 de lei pentru avocatul care ar urma să-i arunce pe restanțieri în stradă.

Aseară nu a fost program la televizor. Ba a fost, pentru aplauze și preamărirea Incompetenței. Vă rog să-l citiți pe Ion Luca Caragiale. Schița „Ion”. Și pe

vremea lui Caragiale au fost măgari care au fost aplaudați de public. Pentru că era învățat, știa să cânte «Carnavalul de Veneția», cu variațiuni! Pentru că Ion nu a fost în ton cu ceilalți și a spus adevărul, a fost snopit în bătaie, că nu a voit să bată din palme și să aplaude zbieretele unui măgar. Și când te gândești că avem și noi, în zilele noastre, tot așa un măgar învățat, care este aplaudat de către o mână de aventurieri pentru cântările mincinoase, în sensul decretărilor unor legi de asuprire a unui popor latin, plin de glorie în trecut, cu femei frumoase și bărbați ca brazilii, cu cântecele fremătând de bucuria de a trăi, cu sunetele de tălângi ale vitelor care odinioară pășteau pe Dealul Florilor. Toate au trecut. Toate au apus.

– Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece. Este glasul Domnului, scris în cartea vieții, iar noi, bătrânii, care am studiat Sfintele Scripturi și le studiem, vedem că tot ce a spus Domnul Dumnezeu se împlinește și se va împlini. Spune, în cartea vieții, că:

– Vor veni alții. Vor lua bucatele voastre și veți merge la cimitire, la marginea mormintelor și veți zice:

– Ieșiți voi, morților, din morminte, ca să intrăm noi! Că nu mai putem răbda pedeapsa lui Dumnezeu ce a venit asupra noastră, pentru păcatele noastre!

Au venit comuniștii. Au luat țaranului pământul și l-au colectivizat. L-au bătut. L-au forțat și l-au lăsat sărac. Oamenii lui Satan au luat totul. În fruntea acestor oameni se află un ateu, care este anticristul zilelor noastre. Scrieți ANTICRIST și veți vedea că se compune din nouă litere care, sunt A, pe urmă N, pe urma T, pe urmă I, pe urmă C... R... I... S... T = ANTICRIST. Căutați alt nume care se compune din nouă litere și veți afla cum îl cheamă pe cel care ne-a luat totul.

S-a știut cine-s comuniștii, precum și programul lor de înrobire a omului. Dacă s-ar fi luat măsuri

atunci, la început, după capitularea Germaniei naziste, astăzi poporul roman nu ar fi suferit. Dar se împlinește sfânta scriptură, când bunul Dumnezeu va apăsa, cu mâna oamenilor, pe «buton» și rachetele și alte arme vor porni, fulgerător, pentru distrugerea planetei, pentru distrugerea vieții pe pământ.

Mai spune în Sfânta Scriptură despre războaiele împotriva întinericului. Despre războiul celui de la răsărit împotriva celui de la apus, care simbolizează lumina și libertatea. «Și se vor bate în locul numit Armaghedonul». Oare nu are Dumnezeu dreptate? «Dreptatea Domnului este adevăr.»

Cum vii, tu, creatură biceșnică, să iei mîncarea de la gura omului? Cine îți dă acest drept, nebunule? Te bagi în patul femeii și a bărbatului ca să le numeri mișcările în timpul actului sexual, ca să-ți faci copii! Derbedeule! Tu, nebunule! Tu, ateule! Lasă lumea în pace și du-te în cele patru vînturi ale lumii. Dispari în fundul iadului, unde focul Ghenei te așteaptă. Lasă lumea creștină să se roage la Bunul Dumnezeu, să-i slujească lui și să-i slăvim numele lui cel sfânt. Du-te Satană în piatră seacă, în pustie, și ia-ți cu tine și pe zbirii tăi. Mai curînd sau mai tîrziu tot acolo veți ajunge.

Baia Sprie. Îmi amintesc că pe întreaga exploatare, la sindicat, era un singur bilet pentru băi, la Călimănești. În anii 1959 și 1960. Acest bilet era pentru boli profesionale. De două ori, 59 și 60, am fost cu el la Călimănești.

Cînd erau muncitorii la putere, lucrurile au mers cum au mers. Dacă erau vigilenți, bieții de ei, fiind oameni simpli și cinstiți, se mai descurcau, dar au năvălit din școli și de la facultăți fii celor care le-au luat pămînturile, cu șiretlicuri și alte tactici ale partidului totalitar. Au năvălit străinii de neam, borfașii, șnapanii și ne-au pus mîna în gât. Dau cu biciul în noi, fără milă.

Eram cu serviciul la Baia Sprie. La Baia Mare, pe locul unde se află astăzi Flotația Centrală, lucrau deținuții, la fundații. Pot spune că mai toată Flotația Centrală a fost construită cu deținuți. În anul 1960, când am venit de la Călimănești, fără să știu, m-am prezentat la serviciu pe noapte. Maistru de schimb nu m-a primit la serviciu din cauză că toți băimărenii au fost mutați la Flotația Centrală. Maistru Lenc și Olga au mers, mai departe, la Flotația de la Baia Sprie. Îmi amintesc cu plăcere și despre alte evenimente.

Era unul Zegreanu, care a fost cu serviciul pe la Cadre. Știe dracul ce a făcut, că a fluierat în biserică, și l-au pus la munca de jos. Așa am ajuns să ne cunoaștem. Din primul moment am rămas cu impresia că-i un om de nimic. Avea o femeie grasă, care era soră la spitalul din Baia Sprie. El avea ceva pregătire. Știa ungurește la perfecție, iar ochii din cap îi jucau ca la verighe.

Odată, ne pune maistru Crișan să curățăm un bazin de pirită din fata Flotației. Muncim noi normal, iar pe urmă fugim sus, la ascensor. Luăm câte o scândură și îi tragem un somn bun, că eram în schimbul de noapte. Maistrul Crișan ne-a tot căutat, dar de găsit nu ne-a găsit. Cam spre ziuă am apărut amândoi și ne-am terminat norma. Mă cheamă Crișan deoparte și îmi spune:

– Tovarășul Ganea! Unde să te pun la lucru, că îmi strici oamenii? Mi-a spus Zegreanu că ar fi lucrat mai mult dacă nu era cu dumneata.

– Domnule Crișan! i-am spus, află că amândoi am dormit sus, unul lângă altul, ca doi oameni de omenie.

– Păi, zice Crișan, asta nu mi-a spus!

– Păi, vă spun eu!

A râs și s-a dus în treaba lui.

Astăzi este miercuri. 02.04.86. Timp cald, cu soare. Din data de 28.03.86, vineri, și până azi nu am

mai scris. Ieri a fost frig. Am avut frisoane din cauza frigului. Cât a fost cald am avut căldură la calorifer. O căldură înăbușitoare, că mă sufocam.

Viitoarea soție a lui Mihăiță mi-a scris pe scrisoarea lui «retur». Nu mai șade la adresa de mai sus.

Ieri a venit Claudia cu scrisul inginerii Chirilă Livia și m-am convins că dânsa a scris «retur» pe plic. Deci, această femeie l-a îmbrobodit pe Mihăiță ca pe un papă lapte și îl mulge din toate punctele de vedere. Ca să fie sigură de izbândă, îl îndepărtează de părinții lui, de cei care i-au dat viață. În scrisoare am menționat să o ajute pe mamă-sa, care-i singură, fără un sprijin și este bolnavă, iar dacă poate, să-i facă ceva, pentru că, în caz de un accident, va deceda fără ca să știe cineva acest lucru. Ce să-i faci? Dragoste cu sila nu se poate.

Copiii lui o duc greu. Din cauza părinților din care s-au născut. Din cauza unor părinți neserioși. Bebe nu lucrează. La ora actuală este un vagabond. Nina bea și dă telefoane lui Mihăiță. Deci, o interesează. Persoana lui Mihăiță este veșnic în imaginația ei bolnavă. Claudia, peste puțin timp, va termina liceul. Are nevoie de bani, iar Mihăiță nu-i trimite. Așa a fost el întotdeauna. A fost un techerghiu. Umbla cu tot felul de târfe. A avut un proces cu o studentă, Sima Doina, pentru avort. Datorită Ninei, care a intervenit la tribunal, s-a ales cu o condamnare de un an cu suspendare, ca peste puțin timp să dea divorț de ea. Și când te gândești că îl avea în mână. Dar Mihăiță probabil colabora cu ea, de aceea l-a apărut.

Clara a plecat de Sfintele Paști la Satu Mare. Mișulea Costică s-a supărat și a făcut-o în toate felurile: că-i curvă cu diplomă, de mâncare nu-i face, se regulează cu alții, iar pe el îl neglijează. Și când te gândești că-i om bătrân, de 63 de ani, iar în loc să meargă la biserică, să se roage lui Dumnezeu, el este obsedat sexual, când moartea îl caută pe acasă.

Luni, 31.03.86, Clara a venit de la Satu Mare și a dormit la noi. Dimineață, când s-a dus la Costică, acesta a început să plângă și să se roage de ea să nu-l părăsească.

Lia, fiica mea, arată rău. Slabă. Fumează foarte mult, iar când are ocazia și are bani bea. Bea și ea. Cât privește pe Ciucur Dumitru, acela-i dement și vine, mai în fiecare zi, beat. O înjură pe Lia și câteodată mai dă în ea. Nu putem să-i facem nimic, nu putem să o ajutăm. Parcă-i hipnotizată. Nu are voință. Nu are demnitate. Nu are caracter. Este absentă. Trece pe lângă viață ca un animal. Mai nou, Lucian, fiul ei, o părăște la țiganul de Ciucur, pentru ca Mitru să o bată pe mă-sa, iar el să asiste, sadic, cum o lovește.

Duminică, 29.03.86, Mitru a fost de serviciu după-amiază. Lia a ieșit cu noi la plimbare. Am fost eu, mamă-sa și Adina, sora ei. Ne-am plimbat prin centrul nou. Am fost la Crinul și am băut câte o cafea. Seara, când a venit Ciucur de la serviciu, Lucian, i-a spus că mamă-sa a plecat cu doi bărbați în autobuzul de oraș. Ramona și Pipica i-au spus lui Ciucur că nu-i adevărat, că mama a plecat cu bunicul, cu bunica și cu Adina, la plimbare.

Luni dimineață, 31.03.86, l-am chemat pe Lucian la noi, iar bunica i-a tras o mamă de bătaie, pentru că a mințit.

Ieri, duminică, 30.03.86, la catolici și reformați au fost Sfintele Paști.

În anii trecuți, mai vedeai pe străzi câte un ou roșu spart și aruncat, pe ici pe colo, pe la colțurile străzilor. Mai erau copii cu ouă roșii în mână. Astăzi, toate acestea au dispărut. În locul lor a apărut tristețea pe fețele tuturor celor săraci și fără de apărare.

Analfabeții și oamenii fără de Dumnezeu conduc acest popor chinuit și apăsător. O mână de nemernici

mănâncă bunătățile pământului, iar poporul se hrănește cu ce rămâne de la masa boierilor și a ciocoilor comuniști. Parveniți și îmbuibăți, măgarii cu diplome politice, conduc pe cei intelectuali, cât și pe oamenii simpli, sub deviza unor lozinci mincinoase. Ei, cei sături și proști, caută, în prostia lor, să îmbrobodească oamenii de valoare, punându-le mâna în gât, ca să nu respire, să nu gândească și să execute ordinele și decretele inumane date de un Cezar nebun. O parte din intelectuali, ca să supraviețuiască, bat din palme și aplaudă prostia.

Se apropie timpul când cele două supraputeri se vor ciocni, cap în cap: cea de la răsărit, unde domnește cu teroarea și sclavia, și cea din occident, unde este democrația și libertatea. Se împlinește Apocalipsa evanghelistului Ioan și cine va supraviețui se va bucura, dând laudă și mărire lui Dumnezeu.

Baia Sprie. Îmi amintesc de o faptă ticăloasă a inginerului Drăgănescu, șeful Flotației de la Baia Sprie. Lângă Flotație la bifurcarea drumului ce duce la mină, era un chioșc de Aprozar. Acolo vindea soția unui miner. Această femeie vorbea în plus și era foarte imprudentă. Nu-mi amintesc motivul pentru care a dus-o Drăgănescu în biroul lui. El făcea pe marele român, a băgat un muncitor, Rogoian Ion, într-un dulap, fără ca femeia, care era unguroaică, să știe. Și, cum ea a început să-și dea drumul la gură, el, Drăgănescu, a scris tot ce a vorbit femeia. Rogoian, ieșind din dulapul cu pricina, de unde auzise totul, a semnat și el declarația lui Drăgănescu, în calitate de martor. Nu știu ce s-a întâmplat mai departe. Destul că femeia și-a pierdut serviciul de la aprozar. Și soțul ei a suferit repercusiuni.

Muncitorul Știucă Ioan era morar. Într-o zi s-a dus sus, la silozuri, de unde venea minereul de la concasoare. În silozul unde era el în control, era minereul cel mai puțin. În peretele silozului era și un dispozitiv improvizat. Uitându-se el în jos, din

greșeală, a atins cu mâna acel dispozitiv și curentul electric l-a aruncat în siloz. Banda de la moară mergea. Deasupra dispozitivului cineva a văzut nenorocirea și a dat alarma.

S-a oprit instalația s-a demontat gura de la siloz și au reușit să-l scoată pe Știucă făcut ghem, viu și nevătămat, alegându-se doar cu spaima ce a tras-o, fiind alături cu moartea.

Astăzi el este inginer, iar soția lui gestionară la parfumeria din Baia Sprie. Pe atunci era nevoie de cadre și mai mult pe politică se dădeau diplomele. Ca om era foarte de treabă și sociabil. Era popular și sânguinos în sensul că studia.

Veneam pe jos într-o duminică de la Ferneziu la Baia Sprie. Mergeam la serviciu la Flotație. Pe drum, la intrarea în Tăuții de Sus, lângă cruce, mă întâlnesc cu Rusu, care mergea lălăind și în zig-zag, beat criță și cu două sticle de câte o jumătate de litru țuică de casă în buzunare.

Din Tăuți și până la Baia Sprie am băut o jumătate de litru de țuică, adică s-a golit o sticlă. Eu eram cu chef. Din urmă ne ajunge Ghiuri Baci cu autobuzul exploatării și ne culege din drum. Ajungem la Flotație când s-a terminat apelul, afumați bine și ne luăm serviciul în primire, rămânând ca între orele 10 și 11 să ne întâlnim sus la Blăjeru ca să bem și restul. Când m-am dus, adio țuică. O băuse Blăjeru, iar mie mi-au arătat ciuciu.

Îmi amintesc că în sterilul de la Baia Sprie s-a descoperit wolfram. În conducta de steril care mergea spre decantor în spatele Flotației s-a făcut o instalație cu niște mese speciale acționate de motoare electrice care puneau în mișcare niște dispozitive care vibrau mesele unde, prin densitate, concentratul de wolfram se scurgea separat. Concomitent, sterilul făcea calea întoarsă în conducta de la decantor.

Este ora 0:30. Îmi este somn. Dumnezeu să ne binecuvânteze. Amin.

Astăzi este joi. 23.04.86. Timpul a început să se încălzească. Am săpat în grădină, împreună cu Lenuta. M-am întâlnit cu Claudia și o colegă de a ei.

Mitru, când a plecat la serviciu, în schimbul de după amiază, i-a ordonat Liei să sape grădina. El a citit romane culcat în pat. Clara l-a întrebat de ce nu sapă și el grădina, de ce nu face nimic, numai citește romane. A plecat răsând.

După masă m-am plimbat cu Adina. Oamenii au început să sape grădinile de pe lângă blocuri. Tot azi, asociația de locatari a avut ședință. Ne așteaptă zile rele, mai ales pentru cei care sunt în restanță. Vai de capul nostru. Trăim permanent într-o tensiune nervoasă. Doamne, de ce ne-am născut pe lume? Ne conduc niște hiene lacome, care ne mănâncă de vii.

Niculina a fost în fața unei comisii de tâlhari de medici cu Raul, copilul cel mic. Zbirii regimului s-au supărat că Niculina a spus că nu are ce mânca. Au găsit copilul sub greutate. Au întrebat-o ce-i dă de mâncare.

– Orez, zeamă de orez, cartofi, piure de morcovi!

Acești derbedei, în frunte cu doctorița Napa Doina, i-au dat să mănânce, pentru o lună, o cutie de lapte praf. Și când te gândești ca laptele provine de la animalele care merg la export, pentru valută!

– Futu-le muma în cur, de hingheri!

Drept recompensă, i-au tras trei vaccinuri deodată, de l-au lăsat pe bietul copil năuc și într-un somn adânc.

– Na, asta în loc de mâncare.

Sub mâna doctoriței Napa Doina au murit până acum vreo opt copii, din cauza nepriceperii, dar mai ales pentru că ea executa ordinele Incompetenței. Ascundea adevărul, de teamă ca Incompetența să nu-i ia pâinea de la gură.

De ce nu este lapte praf în comerț? Bandiții din comisie i-au spus să-i dea carne de pui, brânză de vaci.

– De unde să le luăm?

– De ce ai făcut copilul?

– Păi, m-a silit statul!

Epoca de fericire a Incompetenței.

Fă copii și te descurcă. Ai primit alocație majorată. Ca să cumperi lapte praf de la alimentară trebuie să te școli cu noaptea în cap, să stai la rând și când ajungi să capeți și tu, se termină laptele. Fiind insuficient, vin țiganii, se bagă în față, iar dacă zici ceva, te alegi și cu niște scatoalce. Doamne, ce creier au acești demenți?

Stau sătui. Roiesc în jurul unui măgar ca al lui Ion din schița lui Caragiale, uitând de unde au plecat și mai au, nerușinații, tupeul să critice vremurile din trecut, când curgea lapte și miere, față de epoca lor, mincinoasă și dementă.

Se nasc copii și mor din cauză că li se ia mâncarea. Unui nou născut nu-i poți da bani să mănânce în loc de lapte, pe care nu-l găsești nicăieri.

Iată generația de mâine. Iată omul nou conceput în era socialistă. Se poate ghici cum va arăta. În orice caz nu va arăta voinic și viguros, așa cum visează Incompetența.

Baia Sprie. Ca să mă menajeze, conducerea Floatației m-a pus la wolfram. Aici munca era, într-adevăr, foarte ușoară. Cu mine pe schimb mai era o femeie, pe care o chema Morisco. Era o femeie mică și foarte guralivă. Când ne trecea pișarea, întorceam fața și ea se ciușdea jos și se pișa. La fel și ea, când mă pișam eu. Ea trăia cu un om bătrân care era așa de gelos încât o căuta și la budigăi să vadă dacă nu găsește ceva suspect. Când auzi asemenea lucruri de la un om bătrân rămâi năuc și-ți pui întrebarea:

– Cum să ne mai respecte tineretul?

La Baia Sprie era un om care, politic, a fost pus în funcția de maistru. Îl chema Nergheș. Era un om prost, iar când râdea avea o mutră de tâmpit. De multe ori mă simțeam prost când cretinii și analfabeții îmi porunceau. Îmi spuneau să fac cutare sau

cutare lucru. Ăștia erau comuniștii pe care eu, ca un măgar ce am fost, i-am așteptat să vină la putere.

Îmi amintesc că Jeni, cumnata lui Drăgănescu, se căsătorise cu un șofer. Odată fiind în bani, întrucât căpătasem un împrumut de la CARP (Casa de ajutor reciproc a pensionarilor), cum veneam pe stradă, m-am întâlnit cu Jenica și ne-am dus la cofetăria „Violeta”, cea din Piața Libertății, pe partea librăriei „I.L. Caragiale”. Am servit prăjituri și lichior de cacao.

Stând de vorbă cu ea pe îndelete, mi-a povestit odiseea traiului ei în casa inginerului Drăgănescu. Soția lui era sora vitregă a lui Jeni. Ca muncitoare, Jeni lucra la reagenți, la Flotația de la Baia Sprie. Era o femeie tânără, frumușică și harnică. Lucra cot la cot cu celelalte colege de muncă de la reagenți, fără să se cunoască că ar fi cumnata lui Drăgănescu.

Maistrul Crișan Gheorghe era căsătorit cu fata lui Marinciuc. O femeie bine și frumoasă tare. Mamă-sa era o unguroaică a dracului și, după cum spun gurile rele, îi plăcea să se bage în casa fetei, mergând până acolo încât numai cu aprobarea ei fata mergea să se culce cu Crișan Gheorghe, soțul ei. Din această cauză au divorțat mai târziu, iar Crișan s-a căsătorit cu o învățătoare, pe când fata lui Marinciuc a rămas la mă-sa și la tat-s'u acasă, muncind în cadrul Uzinei de preparare, ca laborantă.

Azi este luni. 07.04.86. Este ora 23,00. Timpul a fost frumos și foarte călduros.

L-am bătut pe Daniel, pentru că a dat cu piciorul în ușă de s-a cutremurat casa, iar geamurile au început să zdrăngănească, încât m-am speriat și am ieșit afară crezând că-i cutremur. Când să ies pe ușă dau cu ochii de Daniel. Mi-l aducea vecinul Gașpar Pal, care îmi comunică că era să-mi spargă ușa, așa dădea cu picioarele în ea. L-am altoit cu două sca-toalce peste tâmp, adică cap. Când a scăpat din mâna mea, până la autobază nu s-a oprit. A fugit glonț pe

calea ferată la tat-s'u ca să-i dea pușca să se joace cu ea. Este un pui de pramatie care le va da de lucru părinților.

A fost, în trecere, Claudia pe la noi și am aflat că Nina bea groaznic, până pică jos. I-am amintit de Viorica, că nu are pe nimeni și este singură. Ar fi bine să fie vizitată din când în când de ea. I-am amintit că, dacă aș fi mai tânăr, aș vizita-o din când în când. La auzul cuvintelor mele de compătimire, Lenuța a sărit ca o leoaică și m-a amenințat că, dacă o compromit, să plec din casă.

M-am gândit la cuvintele Domnului nostru, Iisus Hristos și mi-am amintit că nu toți oameni îi înțeleg învățăturile. Cum ar trăi oamenii dacă ar respecta și păzi cu fapte poruncile Domnului. Iată câteva avantaje: dictatura totalitară ar dispărea, Securitatea și Miliția la fel, cruzimea ar ceda blândeții, răutatea s-ar preface în bunătate, minciuna s-ar transforma în adevăr, Hoția ar dispărea și cinstea i-ar lua locul. În locul asupririi aproapelui ar fi iubirea aproapelui, iar asupra inimilor noastre ar pogori duhul sfânt.

Înainte de 20.04.86 am să întrerup povestirile și însemnările mele. Voi încerca să scriu despre religie, despre învierea din morți a Domnului nostru, Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu.

Îmi este somn. La orele 21,00 am văzut, la televizor, filmul serial *Marea iubire*, după Honore de Balzac. Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze. Amin.

CAPITOLUL 11.

Flotația Centrală Baia Mare

Baia Sprie. Pe cumătrul meu îl cheamă Hailak Feri, este de prin Șomcuta Mare, căsătorit cu fata lui Cimpoeșu, cea mare, din Coas. Cumătrul meu era un curvar, iar Lenuța, femeia lui, era foarte geloasă.

Era prin anii '58-'59. Feri Hailak făcea serviciul la stația de pompe, lângă fostul depozit de lemne de atunci. La atelierul central, azi UMMUM, era stația de oprire a autobuzului pentru cei care lucram la mina Josza Bella și Flotația de la Baia Sprie.

Acolo, pe o străduță, lângă chioșcul alimentar, locuia familia Bulboacă. Femeia era cam curvuliță, așa spuneau gurile rele ale lumii. De multe ori Lenuța a lui Hailak îl pândeă pe Feri de la fereastra lui Bulboacă, să-l vadă dacă nu umblă cu femei ușurate. De la fereastra ce dă în stradă, de la Bulbucoaia, se vedea ca-n palmă stația de pompe unde Feri făcea serviciu. Acolo ședea Lenuța, iar noi râdeam.

Odată, Feri făcea dragoste cu una tinerică și frumușică lângă dâmb, dincolo de calea ferată a trenului de lemne care făcea transportul de la Blidari la Baia Mare. Cum așteptam noi în stație pe Ghiuri Baci, vine Lenuța lui Hailak aprinsă la față și, gâfâind, mă întreabă:

– Nicule! Nu l-ai văzut pe Feri al meu cu vreo femeie?

– Nu, dragă, i-am răspuns. Cu toate că noi toți îl văzuserăm pe Feri în timpul relației sexuale, cu tipa.

Dacă te uital bine, observai ceva, dar Lenuța, fiind orbită de gelozie, nu a văzut nimic.

A venit autobuzul nostru și ne-am urcat în el. Am plecat spre Baia Sprie. Pe Lenuța am lăsat-o să-l pândească pe Feri, toată noaptea.

Olga Diaciuc era bolnavă. Era *pe roșu*. Maistrul Lenc o punea unde era mai greu, în special la filtre. Mi-a spus odată că Diaciuc, bărbatul ei, nu dă nimic pe ea și că nu-i poartă de grijă. Numai bani să-i aducă, și cât de mulți. Avea și ea dreptul să mai dea pe de lături. Mai făcea câte o escapadă când dormea la Baia Sprie, la locuința lui Butoi Marin, care era o pramatie de om, ca și Olga. De multe ori, când veneam acasă, că amândoi locuiam în Ferneziu, iarna, când ieșeam din serviciu, cam pe la podul de la intrarea în Ferneziu, aproape de casa noastră, parcă era un făcut, pe amândoi ne apuca pișarea. Ea într-o parte, cu curul gol, ciușdită jos, iar eu, cu sula în mână, în cealaltă parte. Venea câte o mașină dinspre Baia Mare la Ferneziu și punea luminile farurilor drept pe curul Olgăi și pe sula mea. Multe mașini reduceau viteza când ne vedeau, iar noi râdeam de prostia noastră.

Azi este marți. 08.04.86. Timpul a fost foarte cald, iar lumea a început să sape grădinile de pe lângă blocuri.

Azi noapte vecina Rus Maria, care lucrează la Filatură, la schimbul doi, a venit însoțită de două colege. Au stat puțin în casă la ea și pe urmă au plecat. Soțul Mariei Rus, adică Rus Mihai, era de serviciu pe schimbul trei.

Femeia s-a dezbrăcat și s-a băgat în pat ca să se culce. După un timp cineva a sunat la ușă. S-a ridicat din pat, a luat un halat, a mers la ușă și a întrebat cine este.

– Eu! a răspuns cineva.

Femeia, cunoscând vocea, i-a spus să aprindă lumina pe scară și i-a dat drumul în apartament.

Era șeful scării, Martocean Tiberiu. S-a așezat omul pe scaun și a îmbiat-o cu un lanț și niște cercei de argint. Femeia i-a spus că nu are bani.

– Nu-i nimic, ți le dau pe gratis, a răspuns Tibi. Și îți mai dau și bani, numai să te culci cu mine.

Tibi Martocean este țigan. Femeia l-a poftit afară și a dat alarma la vecini, că a fost deranjată de șeful scării care i-a făcut propuneri rușinoase de dragoste. S-a deranjat și doamna Pop Stela. De la dânsa femeia a telefonat la soțul său pe la ora unu noaptea. Să vină acasă de la serviciu! Acesta a venit și i-a cerut țiganului socoteală pentru faptele sale. Țiganul, al dracului, a întors foaia, zicând că a fost altul și nu el.

Cazul a ajuns la miliție, iar sectoristul l-a propopsit pe țigan cu o amendă de 300 de lei ca să-l calmeze pe țigan, că numai tașcă de românce îi trebuie. A mai fost și Hordău Maria, care a declarat că și ei i-a propus Tibi. Pe urmă a confirmat și Eva Gașpar. Îmi spune soția că și ei i-a bătut apropouri cu două înțelesuri și am râs.

– Ha! Ha! Ha!

A venit Barcu cu mașina, cu Miki. S-au dus acasă.

După masă am fost la gară cu Niniricu și am văzut o lozincă: «Bine ați venit la Festivalul interjudețean de muzică ușoară în anii de lumină».

Orice comentariu este de prisos.

Celor fără obraz și loviți cu felehestru în cap n-ai ce le face. Este lumea lor, lumea șnapanilor și a borfașilor. Este ora 23,45. Mi-e somn. Restul pe mâine.

Fii pururea în casa mea, lisuse Hristoase. Amin.

Azi este miercuri.09.04.86. Timp cald, chiar foarte cald.

Rus Mihai mi-a oferit o cafea, la „IZA”.

Clari și Mișulea se tot ceartă. Eu le-am recomandat câteva ședințe cu șocuri electrice la secția de psihiatrie a Spitalului din Sighet, cel de bolunzi.

Podinoaia a venit pe banca de la scara unu, beată criță.

Azi noapte, la Rus Maria cineva a încercat clanța de la ușă. Ea a dat alarma, bătând în țevile de la calorifer. Lenuța a dat mai departe alarma, bătând în pereți cu tocul de la pantof. S-a sculat vecinul Gașpar Paul și Eva, soția lui. Au căutat făptașul care a încercat clanța, fără să poată pune mâna pe el. La fel și afară. Nu a găsit pe nimeni!

– Păi cine să fi fost?

– Martocean Tiberiu! A ieșit omul din casă, pe hol, a încercat ușa și s-a întors în casă, frumușel.

Asta-i la mintea cocoșului.

A fost Silvia Biro la noi ca să-i fac o cerere la judecătorie, în care să ceară anularea sentinței dată de instanță pentru plata pensiei alimentare pentru copii. Urmează ca mâine dimineață să i-o fac. Mi-a arătat o somație de la IRE, prin care trebuie să plătească 253 de lei. Se plângea că-i prea mult. M-am deplasat la ea acasă și am citit contorul împreună. Voind să verific dacă s-a procedat corect, i-am cerut ultima chitanță, din ianuarie. A căutat biata femeie peste tot, chiar și într-un carnet pe care scria «Amintiri», ca la adolescenți, dar chitanța nicăieri. Este o femeie cu patru copii și... neserioasă. La ea, curățenia lasă de dorit. În schimb are un prieten și un carnet de amintiri, cu care nu se poate prezenta la IRE, pentru confruntare. Deci, lasă prostul să plătească pentru prostia lui.

De la Silvia Biro m-am dus la Iuti, văduva recentă a lui Rat Nelu.

Acolo, altă priveriște. Iuti, adică Iudith Rațiu, îndrăgostită lulea de un cioflingar de flăcău, în vârstă de 19 ani, cu tulei la gură, prinzând-o de după mijloc, iar ea prinzându-i capul în palme și sărutându-l cu foc, mai, mai, să se apuce de treabă în fața mea.

– Ah! Honoré de Balzac. Cât adevăr ai scris tu în *Comedia umană*!

Bietul Nelu, nici nu s-a răcit bine, iar femeia lui o dă cu altul, pentru de a se consola.

La orele 21,10 a rulat la televizor episodul trei din serialul «Cei patru Robinsoni». Înainte de a începe, a fost politica de tămâiere a Cezarului. S-au cântat imnuri de slavă și de mulțumire pentru viață fericită pe care ne-a făcut-o azi. Frig, foame, cozi, lacăt la gură, libertatea de a muri în deznădejde, în cazul când nu ai bani, nașterea copiilor forțată, chinurile mamelor ca să-i crească fără lapte.

Laptele se dă la oi și la porci, să fie grași pentru export, pentru valută.

Și pentru toate aceste fericiri descrise mai sus, corul lingăilor de cur și al lingărițelor îi cântă în strună, iar când se duc acasă îl înjură de mama focului.

Dar lui ce-i pasă? Dă din mâini și arată «ciuciu» la discursuri. Și se ține de cuvânt. Că tot din «ciuciu» trăim, iar peste tot chipul lui, cu rânjetul drăcesc. Până și copiii, când ies la plimbare cu mămicile lor, de mână, se uită în vitrina de la librăria ASTRA de pe bulevardul București unde sunt cărți cu chipul lui râzând drăcește și spun:

– Uite, mami, pe... futu-i mama lui!

Lenuța nu s-a simțit bine.

Flotația Centrală, Baia Mare.

Am amintit că am fost mutați toți băimărenii la pornirea Flotației Centrale. A venit și ing. Drăgănescu ca șef al Flotației Centrale. Ca director a fost numit ing. Onofrei. Dintre maiștrii de la Baia Sprie au venit Crișan Gheorghe și chiulangiul de Ghiuro, care era morar la Baia Sprie și tot morar și la Flotația Centrală.

Mi-e somn. Restul pe mâine. Este ora, 23,30. Închei și dau slavă și mărire creatorului meu, mulțumindu-i pentru fiecare clipă de viață. Amin.

Azi este vineri. 11.04.86. Timp friguros și ploios. Este ora 19:40. Am cumpărat discul cu romanețe. Printre ele figurează și romanța «Călugărul din vechiul schit». Toate romanețele îmi amintesc de vremurile fericite din trecut. Viața ni se scurge treptat-treptat, zi cu zi, așteptând bieții oameni timpuri mai bune, care timpuri nu apar, un fel de fata morgana.

Am început să scriu tot mai greu, din cauză că-mi tremură mâna.

Azi, Silvia Biro a fost cu mine la redacția ziarului «Pentru Socialism». L-am vizitat pe domnul Rusan, care face serviciul la redacție. Silvia Biro a plătit 135 de lei pentru anunțul care va apare mâine, 12.04.86, și care cuprinde comemorarea a șase săptămâni de la moartea celui care a fost Raț Ioan, soțul doamnei Raț Iudith. A mai dat un anunț la mica publicitate, care se referă la pierderea contractului de închiriere de la IGO, pe care l-a declarat nul. Urmează să primească alt contract. M-am despărțit de ea la redacție și am venit acasă.

Acasă era soția, cu Brudaci Feri. Un musafir plictisitor și nesimțit, care o reține pe soția mea de la treburile casnice, cu palavrele lui, pe care le repetă mereu, de îți vine să-ți iei lumea în cap. Soția m-a rugat, mai bine zis m-am oferit eu, să merg la doamna Iudith Raț acasă, din cauză că urma să vină la tratament, iar timpul era depășit.

Ajungând la dânsa acasă, am strigat-o și mi-a răspuns din camera de unde s-a sculat din pat și a venit pe hol într-o ținută dezordonată.

– Iudith! i-am zis, vino la noi, că soția te așteaptă să-ți facă tratamentul.

M-a întrebat cât e ceasul.

– 12:30!

Deja trecuseră 30 de minute.

S-a îmbrăcat femeia din fugă. A dat perdeaua de la geam în lături, iar în casă a pătruns lumina. M-a poftit să intru. Mi-a arătat hainele lui Nelu. Când

m-am uitat în pat, am văzut, cu tristețe, cum în lenjeria curată din pat se odihnea tânărul de 20 de ani cu care trăiește. Ea atunci se sculase de lângă el. Pe copii nu i-am văzut pe nicăieri. Ușile de la intrare deschise, iar chiriașul care locuiește la ea trebuia prin casă. Când m-am uitat în pat, derbedeul se făcea că doarme.

Am simțit un dezgust față de această femeie care a profanat patul conjugal, pângărind memoria fostului soț, care a iubit-o și care a fost dat uitării. O tristețe m-a cuprins și iarăși mi-am amintit de Balzac. Cu cât adevăr descrie el infidelitatea conjugală.

Plecând de la ea, pe scări m-am întâlnit cu Gașpar Evi. Venea de la circumscripția sanitară cu Robi, fiul ei bolnav. L-a consultat medicul.

Trecând prin fața ferestrei Silviei Biro, am văzut copiii cocoțați pe fereastră, în puța goală, iar unul dintre dâșii cu o țigară în gură.

Am băut o cafea cu Clari și una cu Silvia Biro. După masă am mers împreună la ceasornicar, să-i repare ceasul de la inelul de la mână.

Flotația Centrală, Baia Mare.

Când am sosit noi, băimărenii, am lucrat la corvoadă și la unele lucrări mecanice. După un timp au început să funcționeze parțial unele instalații. Timpul de probă. Uneori, cablurile electrice făceau explozie, ceea ce pe noi ne bucura, că mai puteam chiuli. Ziua ca ziua, dar când eram pe schimbul trei și se întâmpla de se auzea câte o explozie în noapte, lumina se întrerupea, iar Flotația rămânea complet cufundată în întuneric.

Într-o noapte era întuneric. Ședeam cu toți în marea sală de mese. Cu noi era și ing. Drăgănescu. Pe masă ardea o lampă de carbid. În fața lui era registru de pontaj. La un moment dat, se uită la mine și își aduce aminte că ieri seara am lipsit de la serviciu.

Mă întreabă Drăgănescu:

– Tovarășe Ganea, să-mi spui drept de ce ai lipsit de la serviciu, că ai o nemotivată.

– Tovarășe inginer șef, i-am răspuns, nu am venit la serviciu din cauză că...

– Spune adevărul, că, dacă ești sincer, îți șterg nemotivata și-ți trec situl. Îmi dau cuvântul în fața oamenilor!

– Am fost beat! i-am răspuns.

A deschis Drăgănescu carnetul de pontaj și m-am trezit cu un sit și cu absența nemotivată ștearsă.

– Tovarășe inginer șef! Sare, de colo, Săsăran Loți, pâi treceți-mi și mie un sit pe cutare zi, că și eu am fost beat.

Drăgănescu i-a arătat, cu mâna, că nu are obraz.

Azi este duminică. 13.04.86. Afară-i frig și timp ploios. Soția a plecat la biserică, iar eu am rămas acasă cu Adina.

A sosit Mitru, de la Timișoara. A plecat sâmbătă dimineață, la ora 1,10. A adus carne de porc, slănină afumată și cinci ceasuri electronice cumpărate de la sârbi în restaurantul «Continental». Unul pentru el, unul pentru Lia și trei bucăți de vânzare. Bravo lui. S-a descurcat destul de bine!

După masă a venit Claudia la noi și a plecat după ce eu m-am culcat.

La orele 20 am vizionat filmul artistic «Trestia», o producție RDG. Am rămas surprins de realitățile și de adevărurile erei socialiste de la ei. Cât privește socialismul nostru, este atât în filmele socialiste românești, cât și în propagandă, numai minciună, denaturarea adevărului și peste toate chipul tânăr al «Cezarului», cu zâmbetul cochet, pozând într-un conducător iubit și preamărit. Asta te năucește și îți provoacă șocuri nervoase, mergând până acolo că oprești televizorul sau, în cel mai rău caz, oprești sonorul, ca să-ți mai poți reveni.

Eu cu soția facem tratament hormonal, ea cu Estrotest, eu cu Estrolent. La farmacia «77» de la noi sunt niște farmaciste date dracului. Deși sunt și ele mame, când este vorba de un copil nou-născut, degeaba le explici situația, că le lasă rece povestea ta. Îți pretind rețetă.

Un caz concret a fost atunci când nepoțelul meu, Raul, în vârstă de patru luni, s-a îmbolnăvit grav de diaree, din cauza laptelui praf, pentru că nu se găsește, nici la dispensarul circumscripției de unde aparține copilul, nici în farmacie. Când se găsește, trebuie arătată o rețetă de la medic. Până stai la rând, până îți dă rețeta, până faci rost de bani, laptele trece, că nu este mult. În comerț nu se găsește. La alimentară la fel. Când se găsește trebuie să te scoli cu noaptea în cap, să stai la rând, închizând copilul în casă. La rând te așteaptă altă surpriză. Vin ȝiganii și se bagă în față, îți suflă de sub nas porția ta de lapte, iar dacă zici ceva te mai alegi și cu o bătaie bună. Așa că mamele sunt nevoite să le dea și carne, dacă au, ouă, dacă se găsesc, și alte alimente. Se cufuresc copiii de ȝi-e mai mare mila. Se zvârcolesc, au colici abdominale. Le dau morcovi trecuți prin sită până fecalele devin compuse numai din morcovi. Știința socialistă de la noi habar nu are de toate acestea. Ai primit bani, descurcă-te!

Și, cum am zis, Raul s-a îmbolnăvit de pântecăraie, în așa fel că era între viață și moarte. S-a dus soția mea la farmacia «77» ca să solicite o streptomycină. A fost refuzată pe motivul că este periculos să i-o dea vorbe. I-au cerut rețeta.

A trebuit să fug eu la medic. I-am explicat situația. Am primit rețeta și am fugit repede, că la orele 17,30 se închide farmacia. Am primit streptomycină și până în trei ore copilul era salvat și făcut sănătos.

Tot sâmbătă, 12.04.86, îmi spune că a visat-o rău pe nănași-sa care a botezat-o. Că aș face bine dacă m-aș interesa telefonic. Am sunat la Dobronsky Mihai și m-au întrebat pe cine caut. Eu i-am spus:

– Pe doamna Nuși!
– Du-te în aia a mă-ti, și mi-a închis telefonul în nas.

Am sunat a doua oară. S-a făcut că nu el m-a înjurat, că eu aș fi greșit numărul de telefon. Prost l-am știut și îngâmfat. Prost și îngâmfat este și acum și prost și îngâmfat va muri. Din prost nu se face om inteligent. Și când te gândești că mulți ca Dobrosky ăștia au pâinea și cuțitul, iar soarta noastră a tuturor depinde de ei.

Este ora 23. Mi-e somn. Lăudat să fie Iisus Hristos. Amin.

Flotația Centrală. Lucram la celule, la stația de reagenți. Lucrul nu era greu, însă era obositor, aveai atenția mereu încordată, timp de opt ore. Te tot plimbai ca să supraveghezi reagenții. Veșnic cu ochii la conducte, să vezi dacă curge varul, dacă curge cianură, dacă curge xantolul, fozocrezolul, sulfatul de zinc. Să fii atent să nu se termine din cutii reagenții respectivi, să-i înlocuiești când e necesar. Să reglezi clamele de la conductele de cauciuc.

Din când în când luai probe cu ajutorul saitrocului, să urmărești concentratele de cupru, zinc, plumb și să le înregistrezi, ca totul să fie bine, spuma culeasă de palete să fie cât mai bogată în concentratul respectiv, prin flotare. Cuvântul francez «flote», tradus, înseamnă plutire. Aceasta se realiza cu ajutorul reagenților care, prin rotația paletelor de la rotorul din celula respectivă, ridicau materialul de la moară măcinat și care venea pentru flotare la celule. Reagenții astfel dirijați separau metalele neferoase, fără ca acestea să se decanteze pe baza densității lor.

De multe ori mă certam cu cei proști care îmi erau șefi. De multe ori când se umplea bazinul venea măgarul de Nergheș și spunea:

– Tovarășul Ganea! Treci la bazine.

Mergeam la bazine. Venea alt măgar de maistru și striga la mine:

– De ce ai părăsit locul de muncă de la celule?

Mergeam la celule. Și iarăși venea Nergheș și mă trimitea la bazine. Până mă enervam și strigam la ei:

– Să vă ia dracu, pe toți! Atâția sunteți pe capul nostru, că vă atingeți cu p...a în cur unul pe altul!

Blegul de China se ducea și mă spunea la director și lui Drăgănescu, că-mi bat joc de ei și îi iau peste picior.

Ducându-mă la birou, nu-mi amintesc de ce, să-mi dea o semnătură pe ceva acte, am ajuns și în biroul directorului. De față era și ing. Drăgănescu. Mă întrebă directorul:

– Tovarășe Ganea, ce i-ai spus lui China de a venit nervos și te-a raportat la noi?

– Păi, tovarășe director, unul mă dă jos la bazine, celălalt mă urcă la celule, desigur, mi-am ieșit din fire și le-am spus că sunt mulți care ard gazul de pomană.

– Ei, zice directorul, nu așa ai spus. Și au răs amândoi, iar eu mi-am văzut de treabă.

Azi este luni, 14.04.86. Timp friguros, cu lapoviță și ninsoare. Am dărdăit de frig până la orele 12, când pe calorifere a început să vină căldură. M-am simțit cam bolnav, m-a durut ficatul serios. M-am culcat și mi-a fost frig. Azi noapte am citit din *Come-dia umană* de Honore de Balzac. *Liturghia unui ateu*. Prin această lectură am luat la cunoștință cum eroul lui Balzac, medicul Desplein, din obligația pentru binefăcătorul său, lua parte la slujba unei liturghii. Medicul Desplein era un ateu convins. Despre inexistența lui Dumnezeu bătea câmpii, neputând dovedi nimic în acest sens. Medicul Bianchon îl întrebă pe Desplein de ce participă la slujba sfintei liturghii, fiind ateu. Răspunde: în timpul studenției, un oarecare Burgeat, om sărac, l-a ajutat foarte mult să-și termine facultatea de medicină, iar când a murit l-a rugat să asiste la aceste slujbe de patru ori pe an. El, cât trăiește, va respecta această dorință a fostului său

binefăcător, Burgeat. Asistând la liturghiile de mai sus, Bianchon s-a lămurit de falsitatea și ipocrizia lui Desplein.

Am citit de la orele 23 până la ora 02 și de la 6 la 8. Și astfel a trecut noaptea, tușind și scuipând.

Flotația Centrală, Baia Mare. Drăgănescu nu a uitat că în ședința care s-a ținut la Flotația de la Baia Sprie eu l-am făcut oltean. Nu știu prin ce mijloace și cum s-a întâmplat că, într-o zi, am fost chemat la serviciul cadre. Șeful de cadre m-a pus să dau o declarație privind neînțelegerile avute cu Drăgănescu la Baia Sprie. M-a asigurat că nu mi se va întâmpla nimic. Eu am scris totul, așa cum a fost. Am specificat că între timp inginerul Drăgănescu s-a mai cumițit. Am adăugat că nu am încredere în schimbarea lui și o consider o tactică pe care o va întrebuința împotriva mea atunci când va fi cazul. Și așa s-a întâmplat. Voi descrie mai detaliat faptele cum s-au petrecut.

Era în perioada când PMR avea nevoie de cadre. Mulți muncitori, în special din rândul tineretului, au terminat liceul seral, școli de maiștri etc. Era o formalitate politică.

La liceul seral programa era redusă la jumătate. Profesorii care predau materia aveau ordin să-i treacă pe toți. Acest lucru l-am aflat chiar din gura unor profesori care predau disciplinele respective. Deci s-au format destule cadre în decurs de câțiva ani cu diplome de bacalaureat, care erau la fel ca cele ale elevilor de la cursurile de zi și care, săracii, învățau pe brânci, iar când ajungeau în producție, se pomeau că-i comandă și le dispune măgarul de la seral, care avea o cultură cu termen redus.

Deci, apăreau maiștri din aceștia, candidați sau membri de partid, proști ca noaptea, a căror inteligență era până la vârful nasului.

Alții, pur și simplu, treceau pentru că erau membri de partid sau făceau un curs de șase luni. Între aceștia era o fată blondă din Târgul Lăpuș,

Palaghia. Era frumușică, durdulie, cu coapsele bine făcute, și care începuse să se remarce și să-și dea ifose.

Aveam de lucru cu acești maiștri lipsiți de cultură și inițiativă, care îmi comandau.

Când se căptușea o moară cu barele de oțel, ajutam și eu. După căptușire aduceam bilele care se introduceau în interiorul morii. De multe ori, fiind obosiți, mai chiuleam și noi câte un pic.

Odată, când ne odihneam, vine un maistru de la atelierul mecanic și strigă la noi:

– Dați mai iute! Dați mai iute!

Eu l-am repezit și i-am spus:

– Nu mai sta cu p.. a în mână și vino să ne ajuți!

Vine la noi și ne arată cu mâna:

– Tu! Și Tu! Și Tu! Pe ziua de azi nu aveți sit!

– Du-te, domnule! i-am spus. Mie îmi spui? Păi eu când eram maistru, dumneata te jucai cu puțuca în țărână. Du-te, domnule, și te pișă, i-am mai spus. Ca să-ți treacă nervii!

S-a dus ca din pușcă și i-a raportat maistrului principal, tovarășul Zaharia. Acesta a râs și i-a spus ca să-mi dea pace. Se dusesse vestea despre mine, cine am fost. Au început să mă respecte câte un pic.

Altădată, îmi amintesc că eram la reagenți, la stația de var. Stația de var era lângă calea ferată din curtea Flotației centrale. Tot umblând pe afară, am văzut patru muncitori care descărcau un vagon, cu lopata. Lângă ei ședea unul care-i supraveghea. Muncitorii, când m-au văzut, au început să râdă. Mă cunoșteau ce poamă sunt.

– Dar bine, tovarăși, dumneavoastră nu puteți să lucrați fără supraveghetor? Și îi spun:

– Dumneata de ce nu-i ajuți și stai cu p.. a în mână? Altul să muncească, să-ți facă salariul?

– Eu sunt pus aici ca să-i supraveghez.

– Du-te-n p.. a calului!

A mers la Zaharia și i-a spus. Zaharia i-a întors spatele și s-a făcut că nu-l aude.

Azi este marți, 15.04.86. Timpul a fost mai frumos și puțin mai cald. De dimineață am băut cafea la IZA cu soția. A venit și Mișulea Constantin. Era supărat foc pe Clari. Săracul, a avut de mers prin oraș după diferite treburi, când a plecat, pe la ora 11, împreună cu soția mea și Irina spre Bulevard. Acolo, Clari s-a despărțit de el și a plecat în treaba ei. Măgarul de Costică turba și din curvă nu o scotea. Vai de capul ei. Este un zbir. Se vede că a fost gardian la penitenciar și a avut de-a face numai cu hoți.

După masă a fost și luti la noi. Ne-a povestit ce a făcut azi, cum a dat o pungă de cafea la asistenta de la laborator ca să-i citească analizele și serul, astfel încât să iasă bine pentru o angajare. Măine urmează să meargă la spital, la instructaj în vederea ocupării unui post de îngrijitoare la bolnavii de pe secția de reanimare.

La ora 16, Mișulea Costică a plecat la serviciu și mi-a lăsat vorbă să-i transmit lui Clari, când vine acasă, să-și ia boarfele și să părăsească locuința, iar cheia să o lase la noi. Dacă mâine dimineață când vine el acasă o găsește că nu a plecat, o taie în bucăți.

La orele 16:45, a sosit Clari acasă. I-am transmis ceea ce mi-a spus Costică. De curiozitate, am mers împreună cu ea în casă. Și, minune! Derbedeul de Costică a încuiat televizorul într-o cameră împreună cu telefonul și mai ales hainele lui Clari, să o împiedice să le ia.

M-am înfiorat de acest derbedeu care este un monstru cu chip de maimuță ce chinuiește pentru un blid de mâncare o ființă omenească ajunsă la ananghie, nevoită să se vândă, suportând toate șicanele acestui escroc feroce și înapoiat.

– Nicule, mi-a spus Clari, nu-l mai pot suporta, din cauză că mă solicită mereu să mă culc cu el, iar el are organul genital anormal!

Am compătimit-o pentru lașitatea ei și pentru faptul că nu are orgoliu și demnitate la fel ca altele, care sunt destule la ora actuală.

Seara, am ascultat știrile de la radio EL, la orele 19,10, la Actualitatea românească.

Din cele expuse și dovedite, reiese că acest Cezar, aventurier zi de zi, își concentrează puterea în mâinile lui și a soției sale, în vederea supunerii totale a poporului român.

La capitolul al doilea a fost vorba despre demografie. Despre demografia forțată, în spiritul Legii 770 din 1966. A vorbit doctorul Constantin Petrescu. Domnia sa a arătat urmările nefaste ale acestui decret criminal cu consecințe grave asupra sănătății femeilor. Aspecte dramatice imediate și aspecte tardive. Aspectele dramatice sunt legate de faptul că femeia este obligată să nască copii pe care nu-i dorește. Înainte ca acest decret să fie pus pe rol, au fost chemați toți medicii de specialitate ginecologie-obstetrică, șefi de clinică. Nu a fost chemat șeful clinicii și profesorul unde a lucrat doctorul Petrescu. Erau cunoscute dinainte părerile acestora. Deci, nu a fost chemat doctorul Constantin Petrescu. L-a întrebat pe șeful lui:

– Nici dumneavoastră nu ați fost invitat?

– Țineți minte, domnilor! O femeie care nu vrea să nască, nu va naște. Orice s-ar întâmpla, a spus profesorul.

Iar femeile au preferat să moară. S-au practicat multe metode. Cu morcovi sau pătrunjel au străpuns uterul, cu infecții și sângerări ce le aduceau în ultimul hal la spital. Epuizate de sângele pierdut și de infecție, de frica anchetatorilor, de hărțuielile din partea organelor de represiune, decedau în majoritate.

Unele întrebau sonde. Prin acestea își introduceau în uter ser fiziologic, penicilină și alte substanțe chimice care le puneau viața în primejdie. Se cheltuiește mult din bugetul spitalului pentru unele

cazuri și deseori degeaba. Cu toate străduințele, unele din ele mor.

Majoritatea sunt femei tinere, eleve. Altele sunt bătute la miliție și securitate, sunt lăsate să moară. Decesele post-avort se înmulțesc. Acesta este aspectul dramatic. Mai sunt șapte luni și se împlinesc 20 de ani de la lansarea faimosului decret 770/66.

Aspectele tardive. În unele cazuri, din cauza mănecilor întrebuințate, unele femei rămân sterile, altele cu diverse afecțiuni ale organismului. Cei care aplică decretul știu bine aceste lucruri. Nu scot o vorbă și lasă totul să curgă în voia sa.

Doctorul Petrescu a vorbit despre fetița unui funcționar de la Ministerul Comerțului Exterior. Avea 16 ani. Părinții nu au știut nimic, până în momentul când a decedat sub ochii lor din cauza avortului. Este ora 20:50. Restul pe mâine.

Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-ne pe noi. Amin.

Azi este duminică, 20.04.86.. Afară-i frig și de trei zile plouă întruna. Am multe evenimente de scris, dar le voi scrie luni, 21.04.86.

Soția a plecat la biserică, iar eu am rămas cu Adina în casă. Afară-i destul de frig, dar nu-i zăpadă. Zăpada este pentru oamenii bătrâni, în general, ceva care aduce mâini și picioare rupte sau capete sparte.

De mâncare nu am găsit, nimica. Am mâncat fasole și o prăjitură de biscuiți. Cât stă sufletul în noi, e bine. Dacă vrei să trăiești ca în trecut, în fostul regim burghezo-moșieresc, cum îl numesc comuniștii, nu ai decât să deschizi radioul și să-i ascuți pe cei de la Europa Liberă, despre drepturile fericite ale omului în țara prostiei și a îngâmării.

O mulțime de cetățeni fac greva foamei pentru că sunt împiedecați să-și ia tălpășița peste hotare. Sunt bătuți, maltratați, persecutați și alte «fericiri» propagandistice care te năucesc cu cuvintele minci-noase unde zbirii Cezarului joacă bătuta pe bietul

român dacă îndrăznește să gândească altfel decât gândește prostia partidului. Bieții oameni români din SUA, RFG și alte părți ale lumii cer unificarea familiei. Și când te gândești ca Cezarul nostru a semnat la Helsinki o convenție internațională prin care statele semnatare și-au luat angajamentul că va lăsa libertate tuturor cetățenilor care voiesc să emigreze.

Ei, dar la noi, în țara Cezarului, se aplică două tactici: una pe plan extern, care, în ochii lumii, să facă impresie despre mărinimia Cezarului, iar a doua, pe plan intern, care îi arată omului ciuciu și băta dacă voiește să emigreze.

La ora 11, la «Ora copiilor», să fi văzut fericiri din partea copiilor. Îți mulțumim, Cezare, îți mulțumim, Cezăroaică, de condițiile minunate create ca noi, copii, să fim fericiți!

Care copii? Care fericire? Unde-i lăpticul nostru?

Vin bieții oameni la DALIA pe la orele 21,22 și stau la rând până dimineața ca să apuce lapte. Și pentru toate astea copii îl preamăresc. Dar care copii? Că dacă te uiți la televizor, toți sunt grași și frumoși, rotunjori ca pepenii, înțoliți și ghiftuiți de plesnesc de sătui ce sunt. Acest descreierat care a uitat că își sugea p.. a și a trăit ca vai de el, odată ajuns la putere, își asuprește inconștient nația, ca el să se îmbogățească de pe spinarea celor nenorociți și fără de apărare, de pe spinarea bieților copii, pe care îi pupa pe obraz. Mai bine i-ar pupa în cur!

Strânge miliarde de dolari pentru ca derbedeul de fiu-său să-i joace la ruletă la Monte Carlo și aiurea. Este ora 23:45. Sunt obosit. Măine voi continua, mai departe. Slavă ție, Iisuse!

Azi este miercuri. 23 aprilie. Este Sfântu Gheorghe. Afară-i cald și plăcut. În fine, a venit primăvara. Nu mai avem nevoie de căldură.

Viața lui Clari și a lui Mișulea s-a ameliorat. Dar nu știu până când.

Cu tertipuri de ale mele am stat de vorbă cu Roza Conțiu. Are o gură spurcată. De la ea am aflat că Mișulea trăiește cu femeia lui Bunea și că are o cameră în Baia Mare unde se întâlnesc, pentru ciocănit. Să le fie de bine.

A fost Robi, după masă, la noi. Soția nu era acasă. Era plecată la vânătoare în oraș, după haleală.

La orele 21,05 am vizionat filmul «Cei patru Robinsoni». Înainte de a începe filmul, am asistat la cursurile de educație politică. S-a vorbit de niște aiu-reli că stai și te gândești, nu au nici cap nici cur. Din cele expuse de oratori, reținem: Congresul al XII-lea, numele Cezarului, dar concret nimic. Mai auzi că, trebuiesc combătute manifestările trecutului, ele fiind incompatibile cu politica partidului. Cu alte cuvinte, fie vorba între noi, să nu vorbești despre timpurile fericite din trecut, că se supără Politica Partidului. În sensul fericirii actuale, cu răbdări prăjite, cu spanac, cu salată și...

– Gura! Să nu te audă că spui, carne!

– Ce-ți trebuie, carne? Nu-i bună, salată? Carnea te îngreunează și te îngrașă!

Carnea nu-i bună decât pentru activiști, pentru milițieni, pentru securiști și pentru, ceilalți fii, iubiți de popor!

Săracul, popor. De frică bătei îi iubește la nebunie. De bună voie și nesiliți de nimeni, renunță la carne în favoarea exportului peste hotare că, să avem dolari cât de mulți să construim canale, care nu aduc nimic. Să le luăm casele, celor demolați în 1975, fără să le dăm un ban. Să avem miliarde de lei să le aruncăm pe fereastră în, apa tulbure din canale.

Dacă ne trebuie carne, deschidem televizorul și vedem pe securiști jucând și chiuind la secția de propagandă bătându-și pulpele picioarelor și sărind în sus. Pe artiști dansând pe balerine, aproape în curul gol arătându-ți podoabele, pe balerini cu, costumul strâns pe corp de le ies coaiele proeminente în relief.

Când vezi toate astea uiți de carne și de necaz. Iar ca încheiere apar, El și EA. El îți arata ciuciu, ea râde mânzește și salută mulțimea. Mai vezi corurile de preamărire a LUI și a EI. Dacă te uiți, cu atenție, poți vedea femeile din cor triste și zâmbind fals. Probabil la un semnal din culise.

Spre seară, stând pe bancă cu Evi și Poli cu, Ion Hârdău și alți vecini, pe la orele 20, numai ce vedem că apare « Un Gheorghe » beat, criță și îmbrăcat în uniforma fanfarei de la Casa de Însmormântări. La braț, cu nevastă-sa.

Am fugit în casa să iau aparatul de fotografiat să le fac o poză. Până m-am câcâit, până m-am scărpinat, perechea s-a depărtat, eu pierzând o ocazie rară cu un astfel de model. Atât am mai avut timp să văd când, soția lui i-a dat o directă ca să-l îndrepte. Apoi, a continuat, la îndemnurile lui Poli.

– Uscă-l!

A continuat, împingându-l din spate așa cum locomotiva împinge vagoanele.

Este ora 23:40. Domnul să ne aibă în pază! Amin.

Azi este joi. 24.04.06. Timpul, foarte cald și bine. Îți vine să zburzi și să mulțumești celui care conduce acesta natură, acest univers.

Ca de obicei, joia nu este program la televizor. Afară de cel ce preamărește prostia și pentru care, trebuie să plătești trimestrial, 45 de lei.

Am uitat să spun că, în prăvăliile în care se vinde carne, rafturile sunt goale iar în vitrine sunt aranjate vase cu garoafe în loc de marfă. Costă 5 lei bucata de garoafă.

O batjocoră fâțișă, o prostie și o cruzime față de bieții oameni flămânzi și necăjiți afișată de către o mână de șnapani.

Tot ce se întâmplă la noi este calculat cu o șiretenie perfidă. În așa fel ca, să muncești cât mai mult și să primești pentru munca prestată cât mai puțini

bani. Deci plus valoarea colosală ce se realizează se împarte la o ceață de derbedei. În mare parte miliarde de lei se aruncă pe apa sâmbetei pentru investiții nerentabile care nu aduc nici un folos țării.

În fiecare dimineață, când te scoli la orele 8, începe să apară lumea prin cafenele la cofetării unde se servește cafea cu 4 lei ceașca. O cafea amestecată cu năut. De-i zice «Nechezol». Peste drum de blocul nostru este pensiunea IZA. Negăsind nimic de mâncare, femeile dau buzna una după alta în cafenea. Stau la rând după cafea. Dacă te uiți cu băgare de seamă la mese, toate au ceșcuța de cafea înainte din care sorb și trag din țigară. Țigaretă «Snagov». Costă 10 lei pachetul. Câte unele trag din țigară, tacticos dând ochii peste cap. Parcă sunt niște cațele cu paiul în cur. Te pufnește râsul. M-am obișnuit și eu cu aceste apucături. Că de! Să fiu, în ton cu ceilalți.

Flotația Centrală. Baia Mare. La flotație lucrau și femeii. Unele din ele munceau greu. La fel ca bărbații. Eu eram când la celule, când la corvoadă, dar mai mult am lucrat la celule.

Serviciul ca atare, nu mi s-a părut greu. Dar nici ușor nu era. Timp de opt ore trebuia să te plimbi de la un capăt la altul al celulelor. Să fi cu ochii în patru ca reagenții să curgă normal. Să supraveghezi cutiile la reagenți, să nu fie goale, iar când se golesc, să le umpli imediat.

Pentru treaba asta mai era o femeie care căra reagenții respectivi de la butoaie și umplea cutiile de la celule. Dar noi, trebuia să avem grijă ca reagenții să curgă constant în așa fel ca procesul tehnologic să se desfășoare normal. Pentru acest lucru se luau din când în când probe de la spuma din celule cu ajutorul saitrocului. În felul acesta puteai să te orientezi ca să poți dirija corect mersul reagenților, care sunt baza flotării concentratelor în metalurgia neferoasă.

În anul 1961, am fost pus în pensia de bătrânețe. O pensie de 780 lei. Cea mai mare pensie, adică

plafonul era de 1200 lei. Am avut de furcă cu scoaterea mea la pensie. Din cauză că din 1953 și până în 1961, am fost pensionar de boala profesională.

Având peste 10 ani, vechime în munca grea de gradul unu, mi s-a luat în considerare etate de 50 de ani, conform legilor în vigoare de pe vremea aceea.

Am făcut contestație și până mi s-a fixat pensia definitivă, au mai trecut doi ani. Ca să-mi pun actele la punct. Decretele care au existat atunci spuneau clar că unui pensionar de boală profesională, la împlinirea vârstei de pensionare, de bătrânețe, i se va calcula salariul la fel ca și colegilor lui, adică salariul pe care îl au colegii lui de muncă, la data ieșirii lui la pensie..

Concret. Eu, Ganea Nicolae. Când am căzut bolnav, aveam salariul 1000 de lei, ca maestru, șef de schimb. În cei opt ani care au trecut, maiștrilor de schimb li s-a mărit salariul și la data când eu am împlinit etatea pentru pensionare de bătrânețe ei aveau salariul aproape dublu. Între 1200 și 1800 lei. Așa că, Partidul Muncitoresc Român a procedat corect.

Am ieșit în 1963, cu o pensie de 1200 lei. Adică plafonul.

Am avut greutăți și foarte mult de umblat. Oficiul de Prevederi Sociale cerea ca în Cartea de Muncă să se specifice că eu, Ganea Nicolae, șef de schimb am lucrat pe schimburi în aceleași condiții de muncă precum muncitorii de la Aglomerare, Dwyght-Loyd, Rafinarea plumbului, etc. etc.

Cam asta cerea Oficiul de Prevederi Sociale. Întrupinderea, refuza să specifice acest lucru în Cartea de Muncă.

Pe chestia asta, timp de aproape doi ani am tot umblat și eu și, Danciu Vasile de la Baia Sprie pentru ca să se scrie acest lucru în Cartea de Muncă.

La biroul Minei, «Iosza Bella» de la Baia Sprie era cu Cărțile de Muncă tovarășul Băbici. Ne-a făcut greutăți pentru că nu a specificat mențiunile în Cartea de Muncă, invocând motivul că nu are instrucțiuni să

le scrie. Am avut greutăți și pe la Comitetul Orășenesc PMR de la Baia Sprie. Prim secretar pe vremea aceea era Sftan Aurel. Fostul meu muncitor de la Uzinele, «1 Mai», Ferneziu.

Știindu-mă tare pe piață m-am dus la Aurel. La Sfatul Popular de la Baia Sprie.

Când intru, oamenii stăteau la rând pentru audiență. Eu nu am ținut cont de acest moft. Am luat-o ca atare și intru la el în birou. Când mă vede Aurel îmi spune, râzând:

– De ce nu stai, la rând! Măi, curvoiule!

Cu el era și secretara. I-am făcut un ciuciu cu mâna și i-am povestit ce greutăți am cu Cartea de Muncă. Pe de o parte, Oficiul de Prevederi îmi cere să se specifice în Cartea de Muncă că, eu Ganea Nicolae în calitate de Șef de schimb am lucrat pe schimburi în aceeași secție cu muncitorii de la secția respectivă. Pe de altă parte, Întreprinderea nu vrea să specifice acest lucru în Cartea de Muncă.

– Măi, Ganea! Îmi spune, Sftan Aurel râzând. Eu să te ajut pe tine? Când tu când mi-ai fost șef nu mi-ai trecut un sit?

– Dar, bine, măi! Când eram în schimbul de noapte și veneai beat eu te ascundeam după cuptoare și dormeai la căldurică. Îți treceam situl și alții munceau pentru tine! Atunci, a fost bine?

– Lasă asta. A spus, el. Alea le-am uitat! Nu am uitat situl pe care nu mi l-ai pontat!

Am răs, împreună. A răs și secretara. A luat Aurel telefonul și a dat ordin la mină să-mi aranjeze favorabil situația. După ce ne-am cinstit cu fel de fel de vorbe frumoase care se refereau la clipele vesele din timpul serviciului, amintindu-i și de fața lui Negreanu de la Ferneziu și peripețiile ce au avut loc după cuptoare, l-am lăsat și m-am dus râzând în treaba mea, iar el a rămas cu secretara în birou. Numai ei doi și cu treaba lor.

CAPITOLUL 12.

Toate se calculează

Cu ocazia Sărbătorilor Sfintelor Paști, voi face o paranteză întrerupând povestea vieții mele pe care, o voi continua, cu ajutorul Bunului Dumnezeu și a Mântuitorului Nostru, Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu.

Religie. Azi este duminică 27 aprilie 1986. Este ziua cea mare. Este ziua Floriilor a anului 1986. Un an de tristă amintire a poporului roman. Este ziua de Florii.

Am ascultat, de la Radio Vatican sfânta slujba a sfintei liturghii. Sufletul mi se înfioară la auzul predicii susținută de preoți. Este ziua Domnului nostru, Iisus Hristos, când femeia păcătoasă, a turnat mir scump pe picioarele sfinte ale lui, Iisus Hristos. Această femeie cucernică a șters cu părul ei picioarele sfinte a Dumnezeului meu, al Dumnezeului nostru.

De față era și fratele ei Lazăr, înviat de Iisus Hristos după patru zile de putrefacție în mormânt. Iuda care avea să-l vândă pe Iisus era de față și a vorbit nesocotit cu privire la valoarea mirului care s-a vărsat pe picioare.

Săvârșind toate acestea lumea l-a aclamat și cum era în drum spre Ierusalim, au așternut hainele și l-au întâmpinat cu flori de finic, cântând.

– Osana! Iată vine, Împăratul mărit, la tine, Ierusalime! Călare pe asin.

Oh! Suflete al meu. Bucură-te de acest măreț eveniment și mulțumește domnului care te-a ajutat să apuci aceste mărețe evenimente, această măreață zi.

Slavă ție, Iisuse Hristoase. Slavă ție.

Ateștii. Timpul în această zi de Duminica Florilor, este cald și plăcut. Guvernanții, ateștii zilelor noastre, luptă din răputeri să șteargă din amintirea creștinilor « Acest Mit »

Când vor veni peste ani și zeci de ani alte generații în Baia Mare, vor vedea blocuri frumoase, o industrie înfloritoare, peste tot mașini cu marca Dacia 1100 și 1300, vitrine, aranjate frumos, prăvălii multe, cu alimente, cu carne și alte fericiri, din fantezia dementă a ateștilor.

Realitatea. Comuniștii pretind că ei reprezintă poporul. Azi duminica florilor magazinele sunt deschise ca în orice zi obișnuită de lucru. Oare, când a fost poporul român ateist? Oare când a fost pe timpul nostru în ziua de Florii, zi de lucru?

Ce nu fac acești criminali? Mâncarea au confiscat-o. Este în mâna unui clan de nebuni. Este în mâna unui vagabond care nu a muncit în viața lui. A preluat țara venind din pușcărie.

În lozincile comuniștilor figurează și «omul este cel mai de preț capital». Atunci, de ce i-au luat pământul? Atunci, de ce nu-i dă de mâncare?

Aceste cruzimi ce le săvârșesc față de oameni o mână de derbedei, străini de neam fără cultură, fără rațiune. Aceste bestii cu chip de om, care ne asupresc și ne distrug, generațiile viitoare nu-i vor putea judeca, întrucât faptele lor au depășit prin cruzime imaginația omenească.

Paștele cade anul acesta în 04.05.86. Pentru ziua de 1 Mai s-a dat carne de porc. O raritate pentru zilele de astăzi ale epocii de aur a Cezarului. Oamenii, înnebuniți, se omoară la cozi pentru o bucată de carne, pe care mulți nu au mai apucat-o.

Toată noaptea, stau oameni de pază la cozi, aşteptând dimineaţa când se deschide prăvălia de carne. Şi atunci vin alţii, dimineaţa, care-şi fac loc cu pumnii, cu puterea, şi se bagă în faţă. Iau carnea celui care a stat la rând şi tot cu pumnii vin, a doua oară şi iau zece kile de carne, iar cel slab şi neputincios, se duce acasă cu mâinile goale.

Dragii mei, tineri nepoţi şi strănepoţi care veţi citi Însemnările mele. Vă veţi cutremura şi nu vă va veni să credeţi că mulţi copii au fost omorâţi de aceşti criminali care s-au aruncat din senin asupra poporului Roman.

Clasa săracă este la pământ. În ţară domneşte haosul, corupţia, necinstea, dispreţul faţă de omul căruia i s-a furat mâncarea de la gură. O mânăncă o mână de haimanale, iar nouă ne aruncă firimiturile ce cad de la masa lor. Aceşti tâlhari care criticau pe domni, că asupresc poporul, ajunşi la putere au luat locul domnilor din trecut, ne-au despuiat de toate şi ne silesc să trăim o viaţă de câine, după concepţia lor.

Să vedeţi sau să mă credeţi pe cuvânt dragi tineri, din generaţiile viitoare. Să vedeţi oameni înnebuniţi. Copii ucişi. Din cauză că nu au mâncare. Femei bătute şi omorâte de miliţie şi securitate pentru că refuză să facă copii, din cauză că nu au ce la da de mâncare. Laptele praf pentru copii se dă cu reţetă şi cu pile, repet asta mereu, ca să reţineţi.

Toate se calculează cu perversitate şi şiretenie. Noaptea se baga o mână de alimente. Nişte salam care, se vinde într-o clipită. Restul zilei, măcelăriile sunt goale iar în vitrine sunt buchete de flori. Garoafe. Cu cinci lei bucata. La comunişti garoafele ţin de foame.

Aşa să întâmplat în ziua de astăzi. În ziua de Florii. Zi, în care creştinul nu va avea pe masa lui o bucată de carne ca să poată prăznui Sfintele Paşti şi să se roage lui Dumnezeu. Doamne! Iartă-mă. Omul,

când este flămând, nici la Dumnezeu nu se mai poate ruga.

Te-a scos din casa ta. Te-a băgat în bloc. Unde rabzi de frig. Apă caldă, nu-i. Păduchii sunt la modă. Chiar și prin școli. Între timp, la televizor cei care ne batjocoresc, o mână de derbedei și lingăii de cur, îi cântă în strună în fantezia minciunii și a prostiei care-i caracterizează pe acești ciocoi parveniți care nu de mult, cerșeau și vagabondau pe străzi, iar astăzi, soarta noastră depinde de ei.

Ce a fost frumos, s-a dărâmat. A apărut palatul primăriei care, sfidează cultura poporului român. Generațiile viitoare vor avea de lucru ca să strice aiurelile prostiei. Să facă loc inteligenței și credinței strămoșești, în Dumnezeu. Să refacă ceea ce au distrus acești nebuni cu chip de om.

Flotația Centrală. Rămăsesem la Carnetul de Muncă. Din anul 1961 și până în anul 1963, aproape doi ani, am prestat serviciul fără să pot ieși la pensie din cauza cărții de muncă.

S-a deplasat tovarășul Băbici, de la Cadre, și, împreună cu soția, au fost pe la Prevederi. Tovarășul Băbici a făcut un instructaj despre felul cum trebuie completate Cărțile de Muncă ale maiștrilor.

Am avut încurcături și cu Uzina 1 Mai din Ferneziu. Ai dracului derbedei! Nu mă mai recunoștea nimeni cum că eu aș fi prestat serviciul ani și ani de zile în cadrul Uzinei 1 Mai, Ferneziu în funcția de Șef de schimb. Nimeni nu mai găsea nici o evidență.

– Mai! Ganea. Ziceau unii. Eu știu că tu ai lucrat în uzină! Dar, nu-mi amintesc că tu să fi fost Șef de Schimb.

Printre funcționarii uzinei se numără și tovarășul Bunea Gheorghe. Decedat la ora actuală. Acesta s-a băgat în ei și le-a zis.

– Mai! Să vă fie rușine. Ia uitați-vă pe Statele de Plată. Acolo scrie. Este cu salariul lunar și nu pe listă cu muncitorii.

A umblat omul și mi-a aranjat situația. Am avut Carte de Muncă în regulă. Așa cum cerea Oficiul de Prevederi.

Până am dat actele, până s-a rezolvat, au trecut aproape doi ani.

Am primit pensia de 1200 lei. Cel mai ridicat plafon de pensie ce exista pe atunci.

Și așa cu, Fernezenii! Nu mă mai cunoșteau. Fir-ar mama lor a dracului!

Cu ocazia intrării Flotației Centrale în funcție s-au creat locuri noi de muncă. Atât la capitolul muncitori cât și la funcționari. Multă lume a putut să se angajeze pentru ca să-și câștige o pâine.

Eu am mai lucrat un timp la Flotație. Acolo unde a fost nevoie. Începusem să învăț prepararea minereurilor neferoase. Începusem să pricep procesul minunat tehnologic, care este foarte interesant și care desființează cu ajutorul reagenților, principiile gravitației, anulată prin procesul de flotare.

După pensionare în fiecare an lucrăm la Flotație timp de două luni. Atât cât prevedea legea cu privire la pensionari. Cel mai mult lucrăm la reagenți. Aici erau numai femei. Una mai a dracului ca cealaltă. Eu eram între ele singurul bărbat. Tot auzeam că sunt afurisite femeile de la reagenți, dar eu nu credeam și mă miram că nici un bărbat nu se oferea ca să lucreze cu ele.

Azi este luni. 28.04.86. Dimineața și azi noapte a plouat. Este săptămâna mare a Sfințelor Paști pentru creștini. Iar pentru atești vine ziua de 1 Mai «Sărbătoarea mare» a poporului Român. Așa o numesc cei ce ne fut fără pulă, fute-o-ar pe mă-sa de șnapani și borfași.

Azi este prima zi de Denii, din Săptămâna Mare. Creștinii să pregătesc să întâmpine cu bucurie și cu rugăciune Sfintele Paști. Învierea Mântuitorului nostru, Iisus Hristos.

Mâncare nu este. Se dă carne de porc. Creștinii stau de cu seara la cozi ca să primească o bucată de carne de sărbători. Grele timpuri am ajuns sub dominația comuniștilor.

Dragă Generație Viitoare. Dacă ați fi trăit timpurile noastre ale anului 1986...

Nu o să vă vină să credeți că oamenii care se roagă la biserică devin fiare turbate când văd carnea de porc. Te ucid, fără milă, ca să apuce o halcă de carne.

A murit, ucisă în înghesuială, de lumea înnebunită, o fetiță de zece ani.

La măcelăria de la SPICU, din cauza presiunii exercitate de mulțime, s-a spart geamul vitrinei. O ramă mare de fier cu geam cu tot, a căzut peste mulțimea de oameni. Căzând cu putere peste o femeie, cioburile de sticlă i-au sfâșiat abdomenul. A fost transportată în stare gravă la Spitalul Județean. Femeia era din Ferneziu. O chema Pop și locuia în Baia Mare.

La Complexul alimentar de pe bulevardul Decabal la măcelăria MEDA, tot așa. Din cauza presiunii exercitate de mulțimea de la cozi pentru carne, toate geamurile măcelăriei au fost făcute țandări. Au venit doi milițieni să facă ordine, dar lumea înnebunită, i-a pus pe fugă.

Îmbuibății și fii iubiți de poporul înnebunit, din cauză că nu are ce mânca, stau pasivi. La ei vine pachetul acasă. Futu-le mumă-n cur de derbedei care au uitat de unde au plecat! Care au uitat că mulți soldați au murit pe front pentru «O lume mai bună, pentru o lume mai dreaptă» și nicidecum pentru a se lua mâncarea de la gura oamenilor, sau să se omoare uni pe alții, pentru supraviețuire. Huo! La oase. Nu vă este rușine, măi nebunilor? Toate țările râd de prostia voastră. V-a orbit Dumnezeu în așa hal că ați adus poporul în rândul animalelor? Cu ce vă veți alege? Cu pula și cu putrezirea corpului, în groapa morții. Măi, nenorociților!

Este ora 0:10. Mi-e somn. Doamne! Ai grijă de noi. Amin.

Flotația Centrală. Am mai spus că la reagenți lucrau numai femei. Dintre toate îmi amintesc de Cati, de Lucreția, de Stioca și mai erau, încă șase la care le-am uitat numele. Director era Iordăchescu, iar inginer șef era Brancus.

Într-o zi, îi spun maistrului de serviciu să mă dea la reagenți, cu femeile. Eram după pensionare și lucram cele două luni pe an. Mă duc la reagenți. Munceam cu toții în bună pace și înțelegere. În timpul lucrului când ne mai odihneam, atât eu cât și ele, vorbeam cuvinte cu două înțelesuri. Azi așa, mâine așa, am început să ne cunoaștem mai bine.

Într-una din zile, eram pe schimbul doi. Nu știu cum a venit vorba că, ce aș face eu cu ele dac aș avea ocazia să fiu, cu fiecare între patru ochi. Lucreția și Catita erau din Ferneziu.

– Ca să fac? Aș face, ceea ce face un bărbat cu o femeie.

– Păi! Zice una. Ai putea să faci treaba cu noi toate?

Eu, de colo, am răspuns.

– Da!

Văd că vine Zoicas și începe să mă gâdile. Celelalte mă îmbrățișează. Altă umblă să mă descheie la pantaloni să vadă ce fel de organ am. Se reped să mă dezbrace.

Mi-au dat jos, pantalonii și cu alte cuvinte, am rămas în pielea goală, numai în chiloți. Zoicas a vrut să-mi scoată și chiloții, dar una din ele a văzut uitându-se afară că vine directorul Iordăchescu în control la reagenți.

Am fugit ca din pușcă și m-am ascuns după stivele de saci cu Sulfat de cupru. M-am îmbrăcat în grabă și la treabă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

După ce a plecat directorul ele și-au revenit și s-au rușinat de ceea ce au făcut și de atunci, am trăit cu ele ca în sânul lui Avraam. Nici după lapte nu mă lăsau să mă duc. Mi-l aduceau ele și am fost prieteni la cataramă fără să mă mai gândesc la cocoșit, întrucât aveam eu femeie frumoasă acasă, iar ele știau acest lucru.

Azi este marți. 29.04.86. Este o căldură înăbușitoare. Am avut musafiri pe Silvia, Iuți, Stela. Dimineața am fost la cafea la, IZA. Ca de obicei. După masă a plouat îngrozitor.

Martocean a cumpărat un miel pentru paști. Cu 700 lei. O raritate în timpurile noastre. În era prostiei și a Incompetenței. Mielul l-a tăiat Danco de pe scara A.

L-a umflat cu pompa de la bicicleta ca să-l bealească mai ușor. Așa ceva nu am văzut în viața mea, să belești mielul umflat cu aer comprimat de la o pompă de bicicletă!

Azi a fost carne de vită și nu au mai fost cozi lungi, ci numai cozi scurte. După cele întâmplare lumea s-a mai cumințit. Dar, dacă era carne de porc? Rămâne comportarea oamenilor cu semnul întrebării.

Seara, în timpul ploii torențiale, am ascultat postul de Radio, E.L. La orele, 19:10.

Băieții de la acel microfon știu mai bine decât noi ce se petrece în țară. În nebunia ei, Incompetența cocoțată sus își face de cap. Fără să se gândească deloc că are de a face cu oameni inteligenți iar «Inteligenta» este foarte periculoasă pentru „Incompetența analfabetică”. Din prostie, cocoțată ca pe o ladă cu dinamită uita că oricând și oriunde se poate aprinde un fitil. Ce scop au acești nenorociți de ne chinuiesc? Numai Dumnezeu știe.

Se știe că lumea nu citește ziarele. Se uită pe prima pagină să vadă dacă nu este vreun deces deosebit care se publică pe prima pagină. Mai citește din

cuprinsul ziarului SPORTUL și atât. Restul ziarului îl citesc băieții de la postul de radio Europa Liberă.

Mă tot gândesc la palavragiul de Cezar și la câini care latră la stele. Pentru cine latră? Celălalt arată «Ciuciu», iar oamenii închid televizoarele. Și aparatele de radio. Cei care cunosc alte limbi, mânuiesc butoanele spre alte posturi. Unde nu-i minciună și unde nu-i prostie. La noi totul este o mistificare. Minciuna pozează în adevăr. În rezumat. S-a amintit despre distrugerea monumentelor istorice. Despre dărâmarea sfintelor biserici. Despre nepriceperea și nebunia Incompetenței și alte pagube săvârșite de ea.

Sunt orele 22:57. Mi-e somn. Doamne, Iisuse Hristoase. Miluiește-ne pre noi. Amin.

Flotația Centrală, Baia Mare și soția mea.

Ținând seama că am ieșit la pensie am început să o duc mai greu. Pensia, era de 1200 lei. Bani puțini pentru traiul vieții. La Flotația Centrală se angaja mereu personal. Era o întreprindere nouă.

Mă întorc pe vremea când era director Onofrei, iar inginer șef Drăgănescu Radu.

Se făceau angajări de personal. Am profitat de ocazie și a fost angajată și soția mea în cadrul Laboratorului Flotației. La secția CTC. La angajare s-a bucurat de bunăvoință directorului, ing. Onofrei. Și din vorbă în vorbă a reieșit ca și mamă-sa a fost în învățământ. Cadru didactic. Șeful laboratorului la secția CTC, era Inginera Ionescu asistată de către subinginerul Cristian. Mai erau trei maiștri. Trei putori, numiți maiștri.

Din primele zile, ingineră Ionescu a privit-o ochi buni pe soția mea aflând că a lucrat în învățământ. Și, ca o coincidență, amândouă s-au născut în aceeași lună, în aceeași zi a anului, 1930. Adică, 22 iunie 1930.

Între angajatele care au fost, era una Lungu Doina și soția maistrului de la concasoare, doamnă Ilieș și altele, cărora eu le-am uitat numele.

Mă duceam adesea la laborator și întotdeauna găseam din atâtea femei angajate numai două. Lucrau la prepararea probelor din concentratele neferoase. Doi maiștrii ședea și discutau. Unul din ei croșeta lucru de mână întocmai ca femeile. Una dintre cele două femei care lucrau la prepararea probelor era soția mea. Fosta învățătoare lucra cot la cot cu țatele, ca să le câștige pâinea, inginerii Ionescu și puturilor, ziși, maiștri. Peste ele, mai era o curvă, cu numele Iuhosoia. O blondă antipatică, care nu făcea nimic afară de o mică scriptologie.

Această nerușinată trona ca o putoare patentată, dându-și ifose și făcând pe marea șefă care guverna la CTC. Supraveghea muncitoarele, scuturându-și curul de pe un scaun pe altul.

Deci, cele două femei care munceau erau supravegheate de către o ingineră, trei maiștri și Iuhosoia. În total cinci persoane. Cinci persoane nerușinate, cu mapă și două lucrătoare cu sapa. Vorba proverbului din lumea comunistă.

Voi continua povestirea după trecerea Sfintelor sărbători ale Paștelui. Sunt evenimente de semnalat mai importante și mai urgente.

Azi este joi. 1 Mai, 1986. Este sărbătoarea internațională a celor ce muncesc. Așa spun comuniștii. În țară.

Ieri, ascultam radio, EL. Băieții de acolo au spus o poezie, pe care o reproduc și care era intitulată: Jurământul unui nou născut.

M-am născut în România
Ca să cunosc sărăcia
Sunt un nou născut și-s mic
Jur cu mâna pe buric
Că n-am să mănânc nimic
Iar iarna voi sta în frig
Să nu mai consum nimic

Orice comentariu este de prisos pentru noi, care trăim în era nebuniei și a nemerniciei.

Azi, de 1 Mai, s-a procedat la fel ca în toți anii. Marșuri, discursuri, lingeri de cur, tămâieri, periute, aclamații, recitări, urări, jurăminte de credință și atașament față de cel mai iubit fiu al poporului. Așa spun lingăii. Și încă ceva. Ceea ce nu spun lingăii. Și anume. În față, îi cântă în strună și ar fi în stare să-l pupe până și în cur, iar, când vin acasă, de la manifestație, îl înjură, de mama focului. Cum s-ar zice: Iubit, foarte puțin și înjurat, foarte mult.

M-am convins de acest lucru când într-un an m-am dus pe jos la aeroport și am fost martorul unei întâmplări pe care am trăit-o și cu urechile mele am auzit, când Cezarul a fost înjurat de către cei care l-au escortat.

– Bine că am scăpat de el și s-a dus în pizda mă-si!

Avionul deja decolase, iar eu fusesem lângă avion. De altfel eu am mai vorbit despre acest lucru, anterior.

De 1 Mai, am stat acasă toată ziua. După masă am tras un pui de somn.

A venit, Lia și a cusut niște chiloțași la mașina de cusut. Am așteptat orele 19:10. Să vedem ce mai spun băieții de la postul de radio, Europa Liberă. Am prins postul și minune, postul a funcționat, ireproșabil, fără să fie bruiat.

Am ascultat despre isprăvile rușilor. Dumnezeu îi nimicește pentru fărâdelegile săvârșite în lume, pentru ateismul lor, pentru cruzimile ce le fac împotriva speciei umane.

În Ucraina a explodat un reactor atomic. O mare parte din radiațiile radioactive au pătruns în atmosferă și s-au răspândit făcând multe victime. Mai detaliat, pe mâine.

Religie. Azi, joi, 1 Mai 1986, este Joia Mare din Săptămâna Patimilor Mântuitorului nostru, Iisus Hristos.

La Deniile din astă seară, s-au citit cele doisprezece evanghelii care cuprind cele câteva zile ale Intrării în Ierusalim călare pe un asin a Mântuitorului nostru, Iisus Hristos, el fiind primit de Iudei cu flori de finic.

Aceiași oameni aveau să-l osândească la moarte prin suferințe fizice ca să se împlinească Sfintele Scripturi pe care noi, cei mulți, nu le înțelegem. Taina acesta este foarte mare și greu de înțeles pentru mințile unor oameni. Adică, pentru cei mai mulți.

Dumnezeu se descoperă numai celor care au credință și cu smerenie caută să-l slujească și-și dau osteneala ca să păzească poruncile cuprinse în Sfintele Scripturi.

Alte amănunte spre ziuă. Este ora 0:30. Mi-e somn. Doamne, Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul. Amin.

Flotația Centrală și soția, Ganea Elena.

Era o muncitoare, Lungu Doina. Din, Ploiești. Neagră, ca o țigancă și o javră a dracului care umblă, cu periuța și cu linsul în fund. La CTC, mai lucra și Mia Ciocotisan. O fată cu școală de specialitate în metalurgia neferoasă. Harnică și pricepută. Era vecină cu Ducă Teodor. Acolo sus pe Dealul Crucii. Această fată se împacă bine cu soția.

La fel, soția mea era harnică și pricepută. Prinse o atracția față de prestarea serviciului. De multe ori o urmăream lucrând la CTC.

Pentru colectarea probelor erau alte femei, care lucrau în Flotație. Acestea luau probele de la moară de la clasor de la ieșirea din moară. Aceste probe luate precum și toate cele de la filtre erau cărate toate la laborator și de multe ori cădeau în sarcina Mieci Ciocotisan și a soției mele. Era o muncă titanică ca să lucrezi atâtea probe. Să le cântărești să le usuci. Să

calculezi umiditatea. Să le scrii pe plicuri, pe urmă să le cerni prin sită, iar praful fin se depunea pe mâini, intra prin nările nasului. Cu alte cuvinte îți puneai viața în pericol, pe linie de saturnism și alte boli profesionale asociate cu Saturnismul.

Dragii mei, fii, fiice, nepoți și alte rudenii, precum și prietenii. Toate acestea le lucrau cele două femei. Erau asistate de o ingineră, un subinginer, un maestru principal, trei maiștri de schimb, plus Iuhasoia, care-și muta curul cel mare, de pe un scaun pe altul. Toate mergeau bine. Până într-o zi.

Sabotarea soției, Ganea Elena.

Am mai spus. Am avut conflicte cu inginerul Drăgănescu de pe timpul când eram la Baia Sprie. Cu ocazia transferării băimărenilor la Flotația Centrală, figura și Drăgănescu.

Conducerea Flotației, în special șeful de Cadre de pe atunci, l-a pus la punct pe Drăgănescu. Eu, în declarația mea specificasem că inginerul Drăgănescu se poartă bine cu mine, dar tot eu am specificat în declarație că nu am încredere în el și că se va răzbuna pe mine cu prima ocazie, menționând că-i oltean și oltenii nu uită.

Vine într-o zi, ing. Drăgănescu în control și dă cu ochii de soția mea, care lucra la CTC. Se uită omul mirat și nu zice nimic. A doua zi, vine ingineră Ionescu și din senin caută nod în papură. Cum s-ar zice, căuta ceartă cu lumânarea. O bruschează pe soția mea.

Inginera Ionescu era și ea olteancă. Deci biata femeie a căzut în mâna a doua canalii. Și astfel soția a avut de suferit. Nimic nu mai era bun.

Aceste canalii, nesupravegheate din punct de vedere politic, au mers atât de departe cu ura lor, încât Iohasoia, pusă în temă de ingineră, sabota probele în așa fel încât să ajungă la închisoare. De data asta, pe linie politică.

Așa că în probele soției a început să se găsească, pe plicul pe care scria, Plumb, Zinc sau Cupru. În plicul cu Zinc, câte un firicel de plumb și alte drăcii.

Religie. Azi este vineri, 02.05.1986. Este, Vinerea mare. Ieri au fost la Denia de seară, cele douăsprezece evanghelii. Citite în doisprezece limbi. Laolaltă, cuprind trădarea Mântuitorului, Iisus Hristos, de către Iuda. Acela căruia, i-a părut rău că femeia păcătoasă a turnat peste picioarele lui Iisus mirul de preț. Prinderea lui. Judecarea, de către Pilat din Pontiu care, la proces, nu l-a găsit vinovat cu nimic. Și, totuși a fost dat spre a fi răstignit pe cruce, între doi tâlhari.

A fost pogorât de pe cruce, înfășurat în giulgiu nou și asistat la pogorâre și punere în mormânt de către femeile mironosițe, printre care și Sfânta fecioară Maria, mama lui Iisus.

Dragi creștini. Astăzi în Vinerea Mare urmează slujba oficerii prohodului Domnului nostru Iisus Hristos. Ateiștii, comuniști, în ura lor față de creștinism, ne-au făcut un Paste cu Radiații Radioactive Periculoase în atmosferă. Periculoase pentru viața planetei. Acestea ne vor ucide. Treptat, treptat. Ne vor lua bucuria ce a fost odinioară, de a plânge și a cinsti cu smerenie tristul eveniment, moartea lui Iisus.

În mormânt viața pusă-i, fost Hristoase
Și s-au înspăimântat oștirile îngerești
Plecăciunea ta cea multă o preamărim
Dar cum mori viața și cum șezi în groapă
Și deșertăciunea gropilor morților
Și pe morții cei din iad îi înviezi
etc. etc

Așa am cântat și plângeam cântând, la ocolirea bisericilor, Imnul de Îngropăciune a Mântuitorului Nostru Iisus Hristos.

Mergi la cer și te așează
Lângă tatăl creator
Tu ce lași în lume pace
Iisuse salvator
Sfinte, Dumnezeule. Sfinte, Tare. Sfinte, fără de moarte.
Miluiește-ne noi.
Doamne miluiește! Doamne miluiește! Doamne miluiește.

Toate au dispărut. În schimb, au apărut ateismul, era atomică, cruzimile și fărâdelegile săvârșite de oamenii, certați cu credință în Dumnezeu.

Am să mai scriu, diseară. Acum sunt orele 7:10.

Nu m-am dus deloc la sfintele slujbe ale Deniilor din Săptămâna Mare.

Azi este Vinerea Mare. Orele 21:13, când m-am apucat de scris. Este un Paște trist. Pentru cei mai mulți. Bani nu sunt, iar lumea se mai împrumută dacă are de la cine să se împrumute. A tăia un miel de Paști, azi în era fericirii, este un eveniment de seamă. Cei care au bani și au și prostie, cum este cazul familiei Glodean, împung, de îngâmfați ce sunt. Dar să lăsăm bârfele și să revenim la subiect.

Este Vinerea Mare. Să ne gândim cu adâncă smerenie la cel care a fost omorât prin răstignire, pentru răscumpărarea păcatului strămoșesc. El este în mormânt, iar peste mormânt a fost prăvălită o piatră mare. Marcellus, comandantul plutonului de execuție a lui Iisus, din porunca soborului Iudaic și a guvernatorului Pilat, a pus pază la mormânt. Acesta, din cauză că Iisus, încă în viață, le-a spus celor de față din vremea aceea:

– Fiul Omului va fi dat de către Romani, pentru a fi osândit și omorât, dar a treia zi, va învia!

Pentru asta, s-a pus paza la mormânt, ca nu cumva ucenicii lui să vină și să-i fure corpul. Apoi, să spună că a înviat și a ieșit din mormânt.

Mă gândesc cu smerenie la această cinstire în amintirea tristului eveniment. La moartea lui Iisus. Îmi amintesc de vremurile fericite, când nu existau

comuniști și ne puteam ruga lui Dumnezeu. Cum posteam și cum aveau de Paști, părinții, mâncare destulă și cum ne veseleam în zilele Sfintelor Paști. Celebram trei zile în Imnuri de Slavă și Mărire, de rugăciune, Prohodul morții lui Iisus.

Azi vineri, 02.05.86, a fost Niculina la noi, cu Balla și cu copii. Nu au bani ca să facă și ei față cât de cât la fericitul eveniment al învierii lui Iisus Hristos. Rămâne să se descurce cumva; pe mâine.

Acuma când scriu mă cam supără un colț de la măseaua de minte. S-a rupt și acuma mă bâzâie și mă deranjează. A propoz! Mi-am adus aminte de un banc. Un banc cu tâlc.

Se spune că bunul Dumnezeu obișnuia pe timpuri să umble cu Îngerii pe pământ. Pe timpul acela, zice bancul, omul era creat și ieșise din tiparniță, nou nouț. Dar, fără minte, fără rațiune.

Bunul Dumnezeu, în marea lui iubire pentru oameni, s-a gândit să-l înzestreze cu minte, cu rațiune. Câți oameni or fi fost, nu se știe. Destul că bunul Dumnezeu a poruncit ca toți care sunt, să fie adunați într-un loc. Aici au fost despărțiți în două loturi. A poruncit îngerilor să le toarne minte în scăfărlie. Aceștia au luat un polonic și au turnat în capul oamenilor, minte. Au turnat la primul lot. Când să vină rândul la al doilea, s-a terminat lichidul cu mintea, așa că jumătate au rămas fără minte. Îngerii au spus.

– Doamnel! Jumătate au rămas fără minte.

– Nu-i nimic. A spus, Dumnezeu. Celor la care nu a ajuns mintea, le vom da Diplome!

Mi-e somn. Măine voi scrie despre Mișulea Constantin. Este ora 23,30. Dumnezeu să ne binecuvânteze. Amin.

Religie. Azi este duminică. 04.05.86. Este ora 10:43. Afară-i timp frumos. Astăzi este ziua Învierii Domnului nostru Iisus Hristos. Sfintele Paști.

Preamărește, suflet al meu pe Domnul. Bucură-te de această mare sărbătoare. Nu prin mâncare și îmbuibare, ci prin smerenie și rugăciune către Domnul.

Să strigăm, sus și tare, unii către alții, Hristos a înviat! Să iertăm pe dușmanii noștri. Să dăm mâna, unii cu alții. Să fim frați și surori, ceea ce, de altfel, suntem, înaintea Domnului. Să cântăm, în cor cu toții.

Hristos a înviat din morți
Cu moartea pe moarte călcând
Și celor din morminte
Viață dăruindu-le

Taina acesta este mare și nu o pot înțelege toți oamenii. Numai acei oameni o înțeleg, care caută prin rugăciune, să o înțeleagă.

Taina aceasta mare. Bancul ce l-am scris mai sus și care este cu tâlc, exprimă clar acesta chestiune delicată. Nu la tot omul îi este dat să înțeleagă acest lucru. Cei care nu înțeleg, fac parte din jumătatea aceea de oameni căroră nu le-a pătruns mintea în scâfârlia lor. S-au ales cu diplome care atestă «Sărăcia cu Duhul». Să fiu clar. Nu mă refer la cei care au primit și minte și diplome, ci la cei fără minte și cu diplome. La cei pentru care îngerii nu au mai avut minte în polonic, să le toarne în scâfârlie.

Să ne gândim, când bem în ziua de Paști și mâncăm miel umplut și alte bunătăți, că, fiind sătui, toate să fie consumate cumpătat. Spre bucuria trupului dar mai ales a sufletului să aducem mulțumire Celui de Sus, lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Și pentru ca această bucurie să fie deplină, mă gândesc la cei care au posibilitatea să ajute săracii cu prisosul ce le rămâne, să-i poată înveseli și pe ei, ca să aducă laudă Învierii lui Iisus Hristos, cel care a rupt zapisul morții și a trecut la viață. Cel care a fost osândit de canoanele religiei Iudaice și condamnat la moarte, fără nicio vină.

Însuși, Pilat l-a condamnat, ca să nu-și piardă funcția dată de către Cezarul de atunci.

A murit pentru că ne-a iubit, ne iubește și ne va iubi și în viitor, pe toți frații și surorile Creștinismului, care cred în Învierea Lui. Toți care caută să păzească cele două porunci de bază, ale Lui. «Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău, mai mult ca pe tine însuși și pe aproapele tău, ca pe tine însuși». Am mai spus și o repet, fără supărare, că acest lucru, cei fără minte, numai cu diplome, nu-l înțeleg.

Mișulea Costică, a gonit-o pe Clari. În Vinerea Mare a Paștelui.

Este un om de 63 ani. Un maimuțoi nesperios. Zilnic consumă alcool. Măinile îi tremură. Fumează două pachete de țigări și bea un litru de cafea în fiecare zi. Este pensionar militar. A fost paznic la Penitenciar. A avut de a face numai cu hoți și cu oameni de nimic. I-a murit femeia anul trecut, iar la ora actuală este văduv. Doamna Claudia, Clara, este o femeie de 48 de ani. A fost căsătorită cu un alcoolic cu numele Horvath Alexandru care îi dădea la moacă, când venea acasă. A fost femeia în serviciu la Fabrica de Mobilă.

Ce a făcut, ce a dres, că a părăsit serviciul și s-a apucat de curvășaguri trăind azi cu unul, mâine cu altul, până s-a obișnuit să nu mai facă nimic, găsind o muncă mai ușoară, pentru mintea ei slabă pe care o are. Între timp, Horvath a divorțat de ea. De atunci, umblă fără căpătâi. Are doi copii. Un băiat și o fată, rezultați din căsătoria cu Horvath. Băiatul a fost crescut de părinții lui Horvath iar fata, a fost crescută de părinții Claudiei, care locuiesc la Satu Mare. Acum i s-a dat termen ca până în data de 20.05.86, să fie plecată din casă. Și uite așa este o femeie pierdută. Epuizată fizic, dar mai ales psihic, este nevoită să se vândă pentru un blid de mâncare și un adăpost. Este rea de gură și nu știe să se acomodeze cu oamenii. Nu știe să se poarte cu lumea. Face pe «Grande» iar

purceaua-i moartă în coteț. Cam atât că, nu-mi place să intru în amănunte, că nu-i pentru cine.

Flotația Centrală și soția, Ganea Elena. Revin la serviciul soție mele.

Între timp, Șeful de Cadre, acela care l-a admonestat pe Drăgănescu plecase și în locul lui a venit altul. Eu specificasem în declarația pe care am scris-o contra lui Drăgănescu că s-a schimbat față de mine și tot odată am specificat că nu am încredere în el, că se va răzbuna cu prima ocazie. Și uite că, așa a fost.

Am spus și lui Marin chestia cu soția și natural, fiind oltean, i-o fi spus sau nu, destul că a venit în control la CTC și porcul dracului, în loc să cerceteze cum vine chestia a venit ca un măgar și nici nu i-a dat atenție soției mele, cântând în strună și aliindu-se cu dușmanii soției mele. Făcându-i curte lui Iuhasoia și lăsând-o pe soția mea cu buzele umflate. Cu alte cuvinte și-a arătat prostia.

La câțva timp după cele întâmplate soția a fost mutată în Flotație. La colectarea probelor. Aici, spunea ea, munca era mai grea și cu greu putea face față. Fiind într-o situația critică și cunoscând motivul căderii sale în dizgrație, soția s-a dus în audiență la conducerea Flotației. În birou erau directorul Onofrei, Drăgănescu și culmea mai era și puturosul de Ghiră. Acela care nu lucra nimic și făcea pe comunistul chiulind toată ziua.

– Domnule director! A spus, soția mea. Am și eu greutăți familiare. Sunt sabotată ca să nu pot să câștig o bucată de pâine. Dumneavoastră, domnule inginer, Drăgănescu! Dacă ați avut ceva cu soțul meu pe linie de serviciu, la Baia Sprie, ce aveți cu mine? Eu nu v-am făcut nimic. Nu v-am greșit cu nimic!

Inginerul Dăgănescu s-a uitat la Ghiră iar Ghiră la el. Întorcând capul spre soția mea i-a spus:

– Am crezut că și dumneavoastră sunteți ca soțul dumneavoastră!

Situația s-ar fi aplanat și ar fi avut soția un serviciu bun și ar fi fost luată în ochi buni, dar... Am o soție încăpățânată ca un catâr, care nu obișnuiește să lingă tălpile la nimeni.

Inginerul Drăgănescu avea această slăbiciune. Aceea că îi plăcea să fie tămâiat. Lucru obișnuit la olteni. Și la mai toți oamenii slabi de înger.

Azi este luni. 05.05.1986. A doua zi de Sfintele Paști. Este un paște trist pentru cei mai mulți. Tovarășii noștri de la conducere au uitat că au fost oameni săraci, vagabonzi, oameni de nimic, analfabeți, cu sau fără diplome, care au condus în așa fel țara noastră să nu ai ce pune pe masă sau să cumperi un pahar de băutură să închini cu vecinul tău, cu prietenul tău, urarea cea sfântă a creștinului:

– Hristos, a înviat!

– Adevărat, a înviat!

Ieri, dimineață, ne-a vizitat, Öcsi Peter. Fratele lui Lenuța, afumat bine.

După masă ne-am plimbat prin oraș. Am băut o cafea la CRINUL, cu Ciuciurecu și cu Adina. Pe la orele 19, am venit acasă. Am găsit-o pe Niculina dusă la Semiluna după țigări. Daniel, și-a julit piciorul alergând. Balla era pe bancă cu Răul în brațe. Am intrat în casă și, hop! Clari după noi. Niculina a luat-o tare și s-a dus. În schimb a venit cumătrul meu, Iederan Vasile beat ca un porc. A bătut la ușă, dar nu i-am deschis. Ducă-se dracului de bețiv. Vine drogat, să-i mai dau și eu de băut.

Flotația Centrală și soția mea. Mereu eram la curent cu mersul evenimentelor referitor la soția mea. Mereu mă duceam în birou la inginera Ionescu.

Într-una din zile îmi spune inginera Ionescu că situația soției mele este ca rezolvată. Urmează să fie mutată la magazie, unde va lucra cu cifrele din cadrul contabilității. M-am bucurat de această veste și am

așteptat ziua când va începe nouă munca în cadrul magaziei. Această zi a întârziat, iar eu, făcând reconstituirea faptelor, am aflat adevărul.

În cadrul magaziei, lucra pe un post important, derbedeul de Fazecas Stefan. Un om prost, incapabil, dar foarte viclean. Avea la bază o diplomă politică de liceu. Despre felul cum a terminat el liceul și femeii-sa am mai scris. Mai scriu, în linii generale încă odată.

Această pereche de canalii erau străini de cele mai elementare discipline care s-au predat în școală atunci. Știu că se punea baza pe înlocuirea vechilor cadre, care nu mai corespundeau din punct de vedere politic. Partidul avea nevoie de cadre, în timp cât mai scurt. Era în perioada când se dădeau diplome cu nemiluita. Celor căroră trebuia să-și completeze cunoștințele li s-au înființat cursuri rapide pe lângă școli, unde profesorii au primit ordin să-i promoveze oricum. Și dacă știau și dacă nu știau.

Directorul școlii era tovarășul Filea și doamna directoare Sipos. Mai era și o profesoară de Limba Română evreică și alții de la care am aflat acest lucru.

Nu știu prin ce împrejurări, acești derbedei au ajuns: ea, secretară la cursul de zi, el, secretar la cursul seral. Pe lângă funcțiile avute, pentru care au fost și retribuiți, ei și-au completat în fals și foile matricole, cu frecvență la zi. Pregătirea lor de bază era patru clase. Ceea ce echivala cu un gimnaziu. După terminarea acestor cursuri s-au trezit absolvenți de liceu. Printre colegi cu Fazecas au fost și Bunea Valeria, Bartos și alții. Beneficiind de aceste hârtii, ea, Fazecas Etela, a rămas mai departe secretară la Liceul din Ferneziu. Până a ieșit la pensie. El, Fazecas Stefan, a fost dat afară din învățământ pentru fals de diplomă, iar în locul lui a fost numită, soția mea care pe atunci se numea, Gursky Elena sau Drăgan Elena. Gurile rele spun că aceste două podoabe când s-au prezentat la Baia Mare, la comisia de maturitate sau

bacalaureat, i-au uimit pe cei din comisie. Așa rarități de elevi au picat examenele cu succes.

Deci să revin la Flotația Centrală. El, era funcționar la magazie. Nou angajat. Vorba aceea, sulă să fii, hârtie să ai. Fazacas Stefan, le avea pe amândouă. Și sulă și hârtie. Așa că, biata mea soție a picat pe mâna lui. Ducându-se la Drăgănescu, au aranjat în așa fel, că acea zi, în care trebuia să înceapă serviciul la magazie, nu a mai venit niciodată.

Nefiind membru de partid, nu am mai putut face nimic. Decât atât că i-am spus lui Fazecas Stefan ceea ce a trebuit să-i spun, cine este cine și cine a fost toată viața. Un om de nimic.

Cam asta a fost povestea cu Flotația Centrală în anul 1962 și 1963.

Azi este marți.06.05.86. Timp frumos și caldură. A fost Barcutu la noi. Cu Daniel și cu Raul. De dimineață. A fost la noi și doamna Rusan Virginia. Clari nu a mai venit de când Barcutu i-a spus ceva, de dulce.

Duminică, a mai fost la noi și Biro Silvia. M-a chemat acasă la ea nu știu pentru ce. Cred că am să merg mâine. Să văd despre ce este vorba.

Aseară, am ascultat postul de radio Europa Liberă. S-a vorbit despre reactorul atomic de la Cernobîl. Din Ucraina. Ai noștri ne ascund adevărul. Pentru a nu intra lumea în panică. Această catastrofă atomică s-a întâmplat din cauza neglijenței rușilor. Razele radioactive care s-au degajat, au făcut mii de victime pe o rază de circa 75 km. Ziarele mincinoase de la noi spun că ar fi fost numai două victime.

Se știe că Națiunea Romană este un popor inteligent și cult. Chiar dacă o mână de neisprăviți se joacă periculos cu soarta noastră. Este bine să se știe că oamenii cărora nu le dau de mâncare și cele necesare traiului vieții, sunt mai deștepți decât ei. Ar fi cazul să ne informeze ei, nu radio Europa Liberă. Așa ar fi corect. Ca noi, românii, să ne ascultăm posturile

noastre de radio. Nu pe cel al Europei libere. Dar, ce să-i faci. La noi, nu contează.

Pace! Pace! Porumbei, albi. Secție de propagandă, frumoasă. Copii fericiți. Flăcăii jucând, bătându-și pulpele. Fetele rujate și cu catrințe, fâțâindu-și dosul, învărtindu-se de li se ridică poalele și li se văd bulanele. Celor tineri, le lasă gura apă, iar unii bătrâni aruncă în lături, câte un stupit.

Unii iau pastile iodate. Alții nu. La copii la fel.

Se zvonește că și Bucureștiul ar fi afectat de radiații ca și noi, în Maramureș. Suntem, mai aproape de frații noștri ruși care ne-au pricopsit cu aceste frumoase cadouri.

Radiația s-a întins aproape în toate țările din vecinătate. Suedia, Norvegia, Danemarca, Polonia, un pic, la unguri și la noi. Uite așa se împlinește Sfânta scriptură cu privire la pieirea noastră, din cauză că am fost slabi de înger și comozi. Ne-a fost lene să luăm măsuri și să imblânzim atomul din fașă.

Azi este joi. 08.05.86. Timpul este călduros. Este ora 17: 05, când scriu. Caietul se apropie de sfârșit. Azi, țara este pavoazată cu drapele. Așa-zisul tricolor cu stema comunistă a țării. Lângă ele mai este un steag. Cu secera și ciocanul. Este steagul asupritorilor, care, zic ei, reprezintă și poporul român.

Tot mă întreb. Câte popoare românești există în lume? Eu știu numai unul. Al fostei Români Mari. Cât privește pe cei care zic că sunt aleșii poporului, mint cu nerușinare.

Se știe că popoarele nu-i iubesc pe comuniști.

Mai bine zis, cine i-a chemat pe ei să ne conducă? Ei nu reprezintă pe nimeni. Mai ales cei din țara noastră. Mă uit la acest steag roșu, care tronează cu simbolul lui diabolic, deasupra unui popor inteligent și fără apărare.

Ieri seară am ascultat radio, EL. Printre altele, băieții de la acel microfon, al adevărului, au spus de vizita pe care urmează să o facă, la noi, Cezarului

dement, cancelarul R:F:G. Asociația românilor de origine germană, precum și alții, au întocmit un memoriu, pentru actualul cancelar al RFG, prin care au arătat, în linii generale, următoarele: Iarna. Frig, cu temperatura cea mai ridicată, 16 grade Celsius. Întreruperile dese de curent, care au contribuit la decesele nou născuților în incubatoare. Schingiuirea și maltratarea celor care vor să fugă din robia Cezarului. Dictatura criminală față de popor. Denaturarea adevărului cu privire la radiația nucleară care s-a produs în urma exploziei reactorului atomic de la Cernobîl din Ucraina. Urmările catastrofale produse asupra țărilor printre care și România. Înfometarea poporului Roman de către Cezar. Lipsurile datorită folosirii banilor de către Cezar în scopuri personale și care trebuie suportate de către poporul Român. Forțarea natalității, dictată de către demența aterosclerotică a Cezarului.

– Domnule, Cancelar! Spune memoriul. Nu-i mai dați bani. Să nu mai chinuiască poporul, lipsindu-l de cele necesare traiului, vieții. Fiți foarte energic și spuneți-i lui, C... u, adevărul.

A mai fost vorba despre un scriitor, care a făcut un jurnal intim despre adevărul celor întâmplate și pentru care a fost bătut de către securitate, până a decedat.

Mă gândesc. Ce fel de creier au acești oameni careucid, cu sânge rece, un nevinovat. Un om care nu le-a făcut nimic. Poate pe parcurs, din sămânța lui să răsară un copil, un nepot, un strănepot, care când va afla că, tatăl, bunicul, străbunicul lui, a fost asasinat și de către cine, să-i blesteme sau să le ceară socoteală. La fel și cu ceilalți asasini. Când vor afla urmașii cu ce s-au ocupat, dacă acești urmași vor deveni intelectuali, oameni de știință sau oameni politici, se vor rușina că provin dintr-o familie de securiști sau milițieni criminali. Cum zic. Vor plânge, aflând că neamurile lui au fost călăi ucigași de oameni nevinovați care erau flămânziți și uciși de ei, cu sânge rece.

Azi este vineri. 09.05.86. Este sărbătoarea creștină Izvorul Tămăduirii. Timpul este frumos. Afară-i cald. Soția a plecat la biserică, cu fiica mea Adina și cu nepoțelul meu, Daniel. Adina este bolnavă de Landon Dawn. Așa s-a născut.

Sărbătoarea de azi este în amintirea timpurilor când Îngerul Domnului se cobora din ceruri și tulbura apa unde bolnavii se scăldau și se vindecau. Cu sufletele noastre, pline de credință ne rugăm, Domnului nostru, Iisus Hristos să se milostivească, să ne ocrotească și să aducă binecuvântarea asupra bolii lui Adina. Asupra celor dragi, asupra sufletelor noastre păcătoase care, în aceste zile au mai mare nevoie ca oricând de ocrotirea Celui prea înalt. Ne rugăm, să se milostivească și să ne mântuiască și să ne ajute să supraviețuim în aceste timpuri de restriște care s-au abătut asupra noastră.

Ateismul satanic domină, și credința noastră este în pericol. Trăim timpuri apocaliptice. Oamenii se sfășie unii pe alții. Unii au bani. Alții nu au. Cel care are, este fără milă față de cel ce nu are. Mi s-a luat casa de către comuniști. De către cei în care am crezut și am ținut la ei. Mi-au luat casa fără să-mi dea un ban în schimb. Amănunțit, am să scriu, cu altă ocazie. Tot cu altă ocazie, am să descriu lucruri și fapte care depășesc imaginația omenească.

Voi scrie cât voi trăi, cu speranța că poate cineva din familia mea le va citi și îmi va face dreptate. Să publice aceste însemnări. Să sperăm că le va dactilografia cineva și va corecta greșelile mele ortografice.

Dragii mei! Prin credință în Dumnezeu, ai o speranță. A fi creștin bun și cinstit care iubește dreptatea, adevărul și pe cei săraci îi ajută cum poate ai numai de câștigat. Cei fără Dumnezeu, care ocupa funcții de răspundere și minte de dimineața până seara, chinuind suflete nevinovate femei, bătrâni, copii fără de apărare, cu ce se aleg? Nici ei nu știu. Le vine ceasul morții când în agonia muribundă, mor ca

niște ticăloși, păcătoși, pierzându-și sufletele pentru păcatele săvârșite prin cruzimea lor.

Sunt fericit că Dumnezeuul meu dulce, Iisus Hristos, îmi dă bucuria de a trăi. Sufletul meu se bucură mulțumindu-i pentru fiecare clipă de viață. Cinstim și preamărim slava Dumnezeirii lui pe acest pământ și în viața veșnică ce va veni. Doamne, Iisuse Hristoase. Miluiește-mă, pe mine, păcătosul. Amin!

Către cei dragi.

Vă rog, din suflet, să păstrați și să publicați, dacă timpurile vor permite, aceste însemnări. Să nu mă uitați și să vă rugați pentru mine!

PARTEA a TREIA

MIZERIA UMANĂ

*„Iar cât despre mine, iată sunt în mâinile voastre,
faceți cu mine ce vi se pare bun și drept!”*

IEREMIA 26 (14)

CAPITOLUL 1.

Către generațiile viitoare

Am făcut o pauză mai lungă. Am simțit nevoia să mă odihnesc. Sunt o mulțime de evenimente pe care urmează să le scriu, unele mai triste ca altele. Viața noastră trece la fel ca a animalelor necuvântătoare.

Azi este vineri, 23.05.1986. Timpul este frumos. A fost foarte cald toată ziua.

Am plecat să mă plimb la Baia Sprie. Am stat de vorbă cu două tinere, niște femei drăguțe și culte. Printre altele, am discutat despre hrana noilor născuți. Felul cum mi-au povestit este destul de trist. Voi căuta, pe cât este posibil, să scriu în fiecare zi câte puțin.

Joi, 22.05.1986. Ne-a vizitat Cezarul cu soarta la Baia Mare. Amănunte am să scriu mâine. Mă simt obosit. Am băut niște bere și sunt indispus.

Este ziua de 12.06.86, orele 17,50. Am pe mână un ceas electronic făcut cadou de către soția mea, când am împlinit vârsta de 75 ani. Adică la 26 mai 1986. Afară-i timp frumos. Am făcut o pauză de o lună ca să mă odihnesc. Cum am spus, a trecut o lună. Am să încep cu ziua de 10 mai.

10 Mai este ziua Independenței Naționale. Este ziua Neamului Românesc.

De veacuri, țara noastră a fost subjugară de fel de fel de națiuni. Domnitorii noștri, în trecut, au avut

mereu de lucru cu „liftele păgâne”. Veșnic acest popor a fost nevoit să o apuce pe calea pribegiei fugind prin codri.

Primele „lifte păgâne”, care ne-au tot deranjat din cauza situație geografice în care ne găsim, au fost din Imperiul Otoman. Noi, după cum știm și am învățat la istorie, suntem un popor latin, un popor civilizat, un popor cult, un popor viteaz, cu flăcăi înalți ca brazii, cu fete foarte frumoase, ca Ileana Cosânzeana.

A fost ziua de 10 Mai. Ziua Independenței Neamului Românesc. Am avut domnitori politici și viteji care au știut să moară pentru țară. Au luptat cu buzduganul în fața dușmanului, iar de multe ori acesta a fost nevoit să-i recunoască și să-i respecte pe acești domnitori.

Dușmanii noștri cei mai înverșunați au fost și vor rămâne rușii. Cu ei ne-am bătut mereu și ne vom mai bate. Astăzi, țara noastră se află din nou în sclavie și subjugare.

Avem un domnitor român, dar care este străin de neam. El nu a luptat în fața oștirii din cauză că era la „mititica”. Suntem ultima țară condusă de o Incompetență needucată. Suntem la cheremul lui. La o mișcare din deget, securitatea și miliția te fac să dispari imediat. Mă gândesc la ei, când le va veni rândul să coboare în mormânt. Ce vor zice când, plini de sângele românilor pe care i-au ucis, se vor coborî în mormânt?

Să ne rugăm Domnului să nu ne bată luându-ne mintea, iar în locul ei să ne dea prostia.

10 Mai ne-o fi de-a pururi sfântă zi, căci ea a dat
Domn puternic țării noastre, libertate și regat.
Ridicați cu toții glasul și din șesuri și din plai
Să trăiască România. Ura! Pentru 10 Mai
Fă-te liber, dezrobește mândra țară care o ai,
Iar noi liberi ne făcurăm într-o zi de 10 Mai.

Joi 22.05.86. Am fost vizitați de către președintele nostru, ocazie cu care voi căuta să arăt cum s-a desfășurat această vizită și care au fost foloasele pe care le-am tras noi, cei din Baia Mare.

Oamenii au fost aduși cu sila pentru ca să-l întâmpine pe cel mai iubit fiu al poporului. M-am uitat la televizor și am văzut neseriozitatea și felul cum s-au desfășurat evenimentele.

Am văzut elicopterul prezidențial aterizând pe lanuri în Satu Mare. Pe conducătorul nostru iubit, în mijlocul oamenilor. Mai venea câte un flăcău cu o floare frumoasă și i-o oferea doamnei, iar dânsa, cu amabilitate, o primea, mulțumindu-i.

Primul lucru care m-a frapat a fost acela cu țăranul care iese înainte cu o pâine frumoasă, din care se ospătau președintele și onorata domniei sale soții. Mi-am amintit că așa pâine se făcea odinioară la Petky și la celălalt brutar de pe vremea noastră.

A plecat tovarășul președinte cu elicopterul la Carei. Acolo, tot pe holdă, i-a ieșit înainte alt țăran cu pită și cu sare. Pe urmă, l-am văzut pe conducător săpând pe câmp cu o săpăligă, alături de colectiviști. Vorba aceea: secția de propagandă la filmat. Care-i prost zicea:

– Măi, da fain Cezar avem! Sapă cu noi, alături.
Lăudat să fie Iisus. Amin!

Către Generațiile viitoare care vor supraviețui.

Azi este joi, 26.06.86, orele 21,50, după ceasul meu electronic. Timpul este friguros. Cineva mi-a spus că ar fi nins în Rusia.

Am fost bolnav și nici acum nu mă simt bine. Caut să cuprind totul în acest caiet. Atât cât îmi va ajuta Bunul Dumnezeu. Tot ce voi scrie se adresează generațiilor viitoare și doresc ca ei să știe cum am trăit noi până am fost ocupați de câte comuniștii din Rusia și cum trăiesc ei astăzi în mijlocul noului oraș, cu blocuri gigantice din beton. Cum s-au construit și

cum s-au clădit, așa, ca să încante ochiul. Lumea necăjită și nenorocită care trăiește în ele. Libertatea de gândire și de mișcare supravegheată de către securitatea statului. Traiul lor bun și îmbelșugat. Demnitatea omului călcată în picioare. Nimicirea intelectualității și înlocuirea ei cu activiști sau „tășcari” cu studii și diplome politice. Subjugarea absolută fără dreptul de a gândi. Supunere oarbă fără murmur sau șovăire. Maltratarea femeilor și amestecul prostiei în viața tinerilor. Obligația prin tortură a autorităților de a face copii. Copii nenorociți și flămânzi. Alcoolismul la bărbați și femei. Asistența medicală proastă acordată de către unii medici. Nepriceperea unor chirurghi care te trimit pe lumea cealaltă călcând în picioare jurământul lui Hipocrate. Medici fără Dumnezeu. Ciubucari. Nu toți. Sunt și oameni de treabă. Bătaia românilor de către țigani, fără ca să fie pedepsiți. Lipsa laptelui și a prafului de lapte necesar copiilor noi născuți. Frigul iernii. Restanțierii la plățile taxelor comunale. Desființarea apei calde. Scabia și păduchii. Lipsa alimentelor din magazine. Cozile la pâine și peste tot. Nerespectarea bătrânilor și luarea lor peste picior de către unii tineri. În autobuze bătrânii sunt obligați să stea în picioare. Pe scaune stau tineri și tinere fără nici o rușine. Maltratarea femeilor de către bărbații care beau banii și alocația copiilor, iar Legea nu se bagă. Legea? Dacă dai și cât dai. Precum și alte abuzuri care se săvârșesc de către „oamenii lui Satan”.

Astăzi, de la orele 10, s-a luat curentul electric și s-a dat la orele 20. De trei zile se repetă același lucru.

– Ce vreți? Și curent și mâncare? Atâta belșug nu se poate, dragii mei!

Doar suntem români! Oameni de rând. Ce ne trebuie nouă civilizație? Acea o vezi la televizor, la Cântarea României, unde Sofia Vicoveanca cântă cu traista în gât. „Foaie verde și-o lalea, ce frumoasă-i țara mea”. Cu oameni harnici și frumoși. Copilașii

țării vânjoși. După aceea apar niște flăcăi ca niște tauri, cu mustața în furculiță, iar codanele cu conciu-rile aranjate și își trag câte o bătută de rămâi trăsnet cum își bat turetcii cizmelor. De multe ori mă gândesc:

– Măi, dă-l dracului! De unde atâta vigoare în el? Acela nu stă la coadă până-i sulă!

Dragii mei. Tot scriu, dar ar fi bine ca cele scrise de mine în aceste caiete să fie păstrate de către cei dragi. Am împlinit, cu ajutorul lui Bunului Dumnezeu, 75 de ani.

Am fost la Crișan, medicul de circă. Mi-a dat o țiđulă de am făcut raze la plămâni, la Spitalul TBC. De Rusalii am stat la coadă ca să cumpăr pâine. A început să toarne o ploaie pe pielea mea, rece. Eram îmbrăcat numai cu o cămășuță. Am răcit cum scrie la carte. M-au pus cei de la Spitalul TBC la raze și mi-au găsit o mică hibă la plămâni Eu, în paralel, am făcut tratament cu circa 24 comprimate de cloramfenicol care m-a ajutat foarte mult.

Azi este joi, 03.07.86. Timp închis. Nu știu ce-o să fie cu timpul acesta, că este cam frig.

Am un radio cu picup și am discuri cu coruri din opere. În fiecare zi ascult această muzică ce îmi produce fiori, Giuseppe Verdi – „Aida”, Charles Gounod – „Faust”, Georges Bizet – „Carmen”, Rapsodiile I în la major și a doua în re minor de George Enescu. Muzica de Ioan Vidu. Coruri din opere. În acele clipe simt că trăiesc cu adevărat. De aceea spun că mintea omenească poate să priceapă aceste frumuseți ale vieții numai în momentul când ascuți creațiile acestor mari muzicieni.

Ieri m-am întâlnit cu Ivanciuc Vasile la Săsar, când eu mă aflam pe la Berărie. Îmi spune omul ne-cazul ce l-a avut cu Polotoi Lajos. Cum i-a furat mâncarea. Din vorbă în vorbă am ajuns la discuția cum

ne-au demolat comuniștii casele fără să ne dea nimic în schimb. Adică mie! Lor le-a dat 1800 lei, pe casă și grădină. Un furt ordinar de tip comunist. Îmi spune omul discuția pe care a avut-o cu inginerul Graur. Acesta a făcut parte din comisia care a furat banii noștri. Omul l-a întrebat:

– Păi bine, domnule inginer, cutare sau cutare, pe care l-ați demolat, a primit atât, iar eu, pe lângă el, mai nimic, raportat la cei 1800 lei primiți.

Inginerul a băgat mâna în buzunar și i-a mai dat 2000 lei.

În loc să tacă din gură, a început scandal cu inginerul Graur. De unde are el atâția bani? Apoi s-a dus la soția inginerului, care-i doctoriță la reumatologie, și s-a plâns că-l doare mâna dreaptă. Doctorița Graur l-a întrebat unde și din ce cauză îl doare mâna. El a răspuns că mâna îl doare din cauză că nu poate fura. Eu l-am întrebat dacă nu-i lipsește și o doagă. El a răspuns că nu!

Am să încep să scriu mai multe întâmplări adevărate și batjocura pe care au făcut-o comuniștii cu mine. Vedea-i-aș așezați frumos unul lângă altul în frigiderul de la morgă!

Eram cu Rusu Gheorghe la Spitalul Județean, la Grăuroaia, la Reumatologie. Ghiuri mă întreabă, stând la ușa cabinetului de la Reumatologie, dacă mă mai pot culca cu femeia și de câte ori.

– Taci, măi, dracului, din gură, că ne aude Grăuroaia și va ieși la noi. Așa s-a și întâmplat, însă nu eu așteptam la consultație, ci numai Ghiuri Rusu.

Am plecat. Și a intrat Rusu la doctorița Florica Graur care i-a învățat mâna dreaptă până l-a năucit.

Am spus că din acest moment ceea ce scriu și voi scrie este valabil pentru generațiile viitoare.

Azi este duminică, 24.08.86. O zi frumoasă și senină.

Am lipsit de acasă, fiind plecat la Tecuci, în județul Galați. Am plecat în seara zilei de 02.08.86, cu personalul 4006, de la orele 22,58, Baia Mare-București Nord.

Dimineață am ajuns la Ciceu. M-am dat jos în Gara Ciceu. Eram îmbrăcat cam ușurel. Mi-a făcut soția rost de 225 lei. Cam 100 lei m-a costat trenul pe distanța Baia Mare-Ciceu. La orele 8:00 a venit trenul care mergea la Comănești și m-am urcat în el. Pe distanța Ciceu-Adjud circulau multe trenuri și, dacă ești bleg, așa cum am fost eu, te descurci greu.

Pe distanța Ciceu-Comănești linia este foarte frumoasă. Cu munți frumoși, cu păduri de brazi foarte întinse. Viaductele pe unde trecea trenul erau înalte. Brazii se vedeau mici, iar prăpăstiile adânci. Din când în când apăreau pe lângă tren șiruri de munți împăduriți și foarte înalți. Când intram în tunelurile adânci îmi venea amețea așteptând să apară lumina. M-am simțit foarte rău tot drumul. Era o căldură înăbușitoare. Poftă de mâncare nu aveam. Mă chinuia o senzație de pișat și cufureală. Cu chiuu cu vai mi-am dat seama că am trecut prin trecătorile Ghimeș și Palanca. Mi-am amintit că am învățat cândva despre ele la școală.

Am călătorit cu mulți tineri. Tinere femei, copii și diferiți oameni, care văzându-mă bătrân, nu prea îmi dădeau atenție. Au fost și persoane care au angajat discuții cu mine. Discuții politice. În special, două tinere de la Cluj. Mergeau la Toplița. M-au informat despre starea jalnică a populației de la Cluj cu privire la aprovizionarea cu alimente de către marea Incompetență.

E ora 0,12. Pe mâine. Lăudat să fie Iisus. Amin!

Luni, 25.08.86, a plouat cu găleata. Timp frigid.

Cât am stat la Comănești, mă refer la călătoria mea, mai ședeam în sala de așteptare, mai ieșeam afară pe peron, la WC, unde era o murdărie foarte mare, cu closete turcești și unde te descurcai anevoie, dacă te puneai pe vine și aveai reumatism la picioare, ori încercai să te apleci în față, sau dacă aveai un rucsac în spinare sau erai om bătrân.

După două ore de așteptare în Comănești, a sosit trenul, pe care scria Adjud-Buzău. Am văzut lumea că se urcă, așa că m-am urcat și eu. Nici nu m-am așezat bine, că trenul a pornit. Am găsit loc pe o bancă. În fața mea ședea o femeie tânără. Lângă mine s-a așezat un funcționar. Altul lângă fata de vizavi. Am început să discutăm.

De la Comănești la Adjud este o distanță foarte mare. Nu credeam că mai ajung. În sfârșit, am ajuns și în orașul Adjud, unde este o gară frumoasă și mare. Această gară reprezintă un nod feroviar foarte important. Cineva mi-a spus să rămân în tren, căci la a patra stație după Adjud urmează Mărășești.

Am mai stat vreo două ore în Mărășești. Aici este o gară frumoasă și foarte curată. Pe linia a treia treceau foarte multe trenuri. Unele veneau de la Galați, altele plecau spre Galați. Toate trecând prin Tecuci. M-am urcat într-unul și până în gara Tecuci trenul a mers ca melcul, trecând peste poduri lungi peste Șiret și lacuri de acumulare.

În fine, am ajuns în Gara Tecuci. Am ieșit prin ea în oraș și am luat-o apostolește la picior spre destinație. În fața gării se găsește o statuie care simbolizează ceva cu subiect feroviar.

Am mers ce am mers, tot întrebând de strada 7 Noiembrie. Lumea m-a dirijat spre ea, însă nu-l cunoștea pe dr. Ganea Mihai. Un militar era cu bicicleta. Mi-a luat bagajul pe bicicletă și am căutat în continuare strada 7 Noiembrie. Fiind lângă Oficiul Poștal 3. Tot întrebând de doctorul Ganea Mihai, cineva de la etajul unui bloc a coborât și a venit cu mine până la scara unde locuia Mihăiță. A stat afară.

Eu am intrat pe hol. Am citit tabelul cu locatarii și am văzut scris Chirilă Livia, etaj II. Am mulțumit omului, spunându-i că de aici încolo mă descurc singur. Am bătut în ușă și mi-a deschis Livia.

S-a bucurat și s-a mirat că am putut veni la Tecuci. Bucurie mare. I-a telefonat imediat lui Mihăiță la spital. Am vorbit cu el. S-a bucurat. A venit și mama Liviei și m-am simțit bine. Am mâncat fără să mă spăl, din cauză că nu a fost apă, și apoi am adormit buștean.

A doua zi a fost sâmbătă, 03.08.86. Ziua când urma să aibă loc cununia lui Mihăiță cu Livia.

Mi-e somn. Restul pe mâine. Doamne Iisuse Hristoase, fii în mijlocul nostru. Amin!

Astăzi este miercuri, 27.08.86. Este ora 00:10. Am băut o cafea naturală la un prieten și nu mi-e somn. Stau și scriu mai departe despre Tecuci.

Am luat parte la cununia civilă a fiului meu cu inginera Livia Chirilă. Deci, în familia mea a mai apărut o femeie intelectuală. Fiul meu se simte fericit.

A fost o petrecere frumoasă. S-a băut șampanie în localul Stării Civile, iar la ieșirea din clădire musafirii și soțiile lor, cu câte o garoafă în mână, au format un fel de tunel prin care au trecut noii căsătoriți. Am luat și eu parte. Meseriaș a fost fotografii care ne-a pozat. În fața ofițerului Stării Civile am fost pus lângă fiul meu, doctor Ganea Mihai. Pe nora mea a reprezentat-o tatăl său.

Seara a fost petrecerea. S-a băut, s-a mâncat și s-a dansat. Eu nu am băut și nu am dansat, numai am privit lumea care petrecea. Din când în când câte o doamnă amabilă și binevoitoare avea grijă de mine, să mă îndoape cu mâncare și băutură, care era mai mult suc cu un pic de vin de Tecuci, ce era foarte bun. După un timp s-au dat mesele și scaunele către perete să se poată dansa. Am cunoscut pe domnul Dragnev și pe sculptorul Dan Mateescu, care avea o

barbă respectabilă. Pe soția lui, care era ingenera agronomă. Pe altul care avea o soție roșcată, gravidă, profesoară de limba română. Pe cuscră, Bejan Maria. Pe cuscru, soțul ei. Pe celălalt cuscru, tatăl bun al Liviei. Pe sora Liviei, ingineră, cu domiciliul în Bacău și un căpitan cu soția, care era gelos. Dintre toți acești musafiri, Dan a făcut-o de oaie. S-a îmbătat criță și a devenit un pupăcios care de-abia se mai ținea pe picioare. Tot umbla pe la cucoane să le sărute. Îi cunoștea și soția năravul. Căpitanul, de câte ori se apropia Dan să-i joace femeia, o lua din loc cu femeia și dansa cu ea. Numai să nu pună Dan mâna pe ea și să o danseze. Soția lui, ingenera, s-a așezat lângă mine și mi-a spus că ea l-a cunoscut pe Mihăiță înaintea Liviei. Știe că-i plac femeile și am vorbit multe alte baliverne, cum se obișnuiește la asemenea ocazii.

A doua zi a fost duminică, 04.08.1986. S-a făcut curățenie și totul a intrat în normal. Mihăiță mai avea și grija mașinii aflată la reparat pe la un service auto de la Mărășești.

Luni, 05.08.'86. Am început tratamentul la Fizioterapie în Policlinica din Tecuci. Aici, după părerea mea, procedurile au fost mai bine executate decât la Baia Mare. M-am simțit mult mai bine.

Cu mâncarea tecucenii se descurcă mai ușor decât băimărenii. Acolo femeile nu stau în cafenele ca la Baia Mare. De asemenea, nu fumează și se descurcă mai bine economic. Se bea și acolo, dar cafea naturală și nu la cafenea, ci acasă, fără să se fumeze.

Am stat trei săptămâni la Tecuci fără să fumez o țigară. Aproape de plecare a apărut Mihaela cu un coleg de facultate. Am observat că trăiește cu el.

Într-o zi m-am dus la punctul farmaceutic de la Gara Tecuci Nord și când m-am întors toată casa mirosea a fum. Probabil că, făcând dragoste, au uitat fierul de călcat în priză. A ars o stampă frumoasă, iar casa era plină de fum. Mirosea a șoric de porc și cârpă arsă. Mihăiță s-a certat cu Mihaela și mi se

pare că i-a tras câteva scatoalce pentru motivul că nu i-a spus în ce calitate a venit colegul ei în casă. A luat-o de spate, să o dea afară din casă, iar pe tăuraș l-a somat ca în cinci minute să dispară din fața lui. După mine, Mihăiță a avut dreptate. Era de datoria lui, de tată. Copiii îl exploatează la maximum. Fără nici o milă. Bebe a părăsit școala. Mihaela nu știu ce va face. Atâta bucurie are și el: nevasta și mașina.

Hai să termin, că mi-e somn. Este ora 01,19. Doamne, ajută-mă să scriu tot, că de azi încolo urmează marea tragedie ce va veni la rând să o povestesc.

Slavă ție, Doamne. Amin!

CAPITOLUL 2.

Răzbună-ți mama

Azi este joi, 28.08.86. Mai scriu puțin.

La orele 23:00 s-a prezentat Bebe la noi și i-am dat diploma. Din discuțiile avute cu el referitor la bună-nică-sa și după declarațiile locatarilor, ceva nu-i în regulă cu Viorica. Este o părere a mea, fără ca să fie o certitudine.

Înainte de a ajunge la acest capitol, voi povesti cum am petrecut la Tecuci. Fiul meu s-a purtat foarte atent cu mine. La fel și nora mea, Livia, împreună cu cuscra. M-am plimbat cu mașina prietenilor lui Mihăiță. Am văzut Mausoleul de la Mărășești și orașul, care nu-i așa de mare.

Nu știu ce să fac și ce să-i zic lui Mihăiță, cu privire la Viorica. Atâta știu: că nu am încredere în copiii lui, după cele spuse de locatarii din bloc soției mele. Nu vreau să bag zăzanie, dar cercetările trebuie făcute cu cei care au mers la Viorica.

Unde-i Nicușor? Unde-i Viorica?

Pe mâine! Să mi se mai limpezească mintea. Că simt că înnebunesc. Ceea ce știu, știu din declarațiile unor locatari transmise mie de Lenuța.

Vineri, 29.08.'86. Este sărbătoare religioasă, Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul. Este ora 18:30. M-am apucat de scris.

Ieri, la orele 17:00 Lenuța a stat de vorbă cu Livia. Mihăiță era și el.

Convorbirea telefonică.

– Alo! Tecuciul?

S-a prezentat Livia. Asta a fost ieri. 28.08.86. Lângă ea era și Mihăiță. În casă era și Robi.

– Livia! Relatez cele auzite de la locatari de pe scară și anume: Viorica a fost bătută de Bebe și de Nina. Nina era beată. Au dat în ea ca într-un câine. Ca răzbunare că Mihăiță a divorțat de ea.

Bebe nu muncește nicăieri, iar Nina la fel. Claudia a luat parte, indirect, la maltratarea bătrânei. Viorica are arterioscleroză și boala ei e foarte avansată. Nu se poate orienta pe stradă. Acești nenorociți, care nu lucrează nicăieri, au tăbărit pe biata bolnavă luându-i mijloacele de trai. Este o familie foarte periculoasă. Soția a stat de vorbă cu locatara din dreapta, când te urci pe scară. În casă mai era o femeie mai în vârstă, una mai tânără și un bărbat cam ca mine de etate. Au început să povestească.

Viorica a fost o femeie rea în viață și a căutat să facă numai rău la lume. Acest lucru l-am știut și eu. Între timp, după cum am auzit, a cam bătut și, probabil, scleroza cerebrală s-a agravat, dând naștere la o nebunie liniștită și neagresivă.

Familia de alcoolici a Ninei l-a îmbrobodit pe Mihăiță, Nina lăsându-se gravidă cu el. Astfel i-a pus lațul în gât. L-au legat ca pe un papă lapte ce a fost. Papă lapte este și în ziua de azi.

Au povestit vecinii cum bătrâna a suferit foarte mult de foame. Bani fiind luați de familia Țâncău prin Claudia și Bebe. După declarațiile locatarilor, Lenuța a anunțat-o telefonic pe Livia, actuala soție a lui Mihăiță, care este o femeie cu judecată și superioară la minte față de Mihăiță.

După cum observați, incurc lucrurile în relatarea lor, din cauza revoltei care m-a cuprins. Aș fi în stare să-l execut pe vinovat!

Să revin la discuția locatarilor cu Lenuța.

Mai întâi, locatarii îl acuză pe Mihăiță pentru faptul că a lăsat-o pe mă-sa la voia întâmplării. La fel

s-a exprimat și tovarășul maior de la Miliție. Și dânsul l-a condamnat aspru din cauză că nu a avut grijă de mama care l-a născut. La fel îl condamnă și eu, pentru că a avut posibilități.

Spuneau locatarii că Mihăiță nu-i un om serios. Umblă cu una tânără și cu un picior în gips. Lenuța i-a luat apărarea spunând că acea femeie este ingineră petrolistă și îi este soție legitimă. Din vorbă în vorbă au ajuns cu discuția la tatăl lui. Nici acela nu a fost om serios. A divorțat și s-a căsătorit cu o curvă roșcată. Lenuța le-a spus că da, s-a căsătorit cu o femeie și că acea curvă roșcată este ea. Avem 30 ani de căsnicie, iar Mihăiță are trei surori. Pe locatarii respectivi i-a cuprins mirarea auzind că Mihăiță mai are trei surori.

În urmă cu două luni, mai sau iunie, Viorica s-a dus la poștă să-și ridice banii (pensia), cu Claudia. Din 1270 lei, Claudia i-a dat 25 de lei. A venit bătrâna și a cerut bani de la vecini pentru că numai atâția bani i-au mai rămas. Derbedeii i-au furat și rația de alimente, lăsând-o muritoare de foame. S-a dus bătrâna la vecini să ceară ulei că nu mai avea de mâncare, cu toate că în ziua aceea ridicase rația de ulei.

În ziua când a fost bătută de Nina și Bebe, o vecină a intrat în casă și a găsit-o pe Nina cum îi mângâia piciorul bătut. La un moment dat Viorica i-a spus:

– Parcă eu te-aș cunoaște pe dumneata!

– Da! a răspuns Nina. Mi-ai ghicit în cafea! Apoi s-a uitat pe perete, la tabloul cu „Cina cea de Taină” a Mântuitorului. I-a arătat apostolii și i-a spus:

– Vezi? Sfinții aceia te-au bătut!

Nu mai pot scrie. Mă apucă plânsul. M-am gândit la grajdul unde am locuit împreună și la suferințele îndurate. M-am gândit, pe urmă, la răul ce mi l-a făcut din cauza geloziei. Dar tu, Doamne, vezi în inima mea că am iertat-o. Și am uitat suferințele îndurate sub cruzii comuniști din cauza ei.

Să revin la dialogul purtat de Lenuța cu locatarii. Tot în preajma dispariției.

Bătrâna se plângea că ea azi pleacă cu autocarul. Și-a luat câteva haine și a ieșit în stradă. Vecinii au întors-o înapoi și au băgat-o în casă. Mă gândesc:

– Oare cine i-a băgat în cap că urmează să plece de acasă cu autocarul?

Sunt multe enigme la mijloc. Dacă Mihăiță ar cerceta locatarii, ar merge direct la țintă. Această femeie a fost mama unui medic, care era dator să o interneze într-o casă de sănătate.

Încă un lucru suspect. A venit Bebe la orele 23:00, în ziua de 27, când am primit o scrisoare de la Mihăiță, în care se găsea diploma lui de 10 clase, de la Liceul de Marină din Galați.

Cine l-a anunțat telefonic să vină la timp la mine după diplomă? Mai devreme noi am fost la o familie de unde am cerut să vorbim la telefon cu Mihăiță. Era cam pe la orele 21. Am luat legătura și s-a prezentat Robi, care ne-a spus că tatăl lui și Livia nu sunt acasă.

– Unde sunt? a întrebat Lenuța.

După un timp de codeală, a răspuns:

– Sunt la Berheci! Livia este de serviciu la noapte și a plecat și el ca să-i țină de urât!

I-am transmis să ne dea un aviz telefonic mâine dimineață, că avem ceva de comunicat în legătură cu bunică-sa.

A doua zi, la orele 17:00, am vorbit la telefon, iar Lenuța a relatat în rezumat cele aflate de la locatari. Totodată i-a atras atenția Liviei să fie cu ochii în patru asupra lui Robi, pentru că transmite totul la Baia Mare. Să țină totul sub cheie, să nu se trezească cu surprize.

Asta a fost tot. Urmează ca Mihăiță să-și facă datoria mai departe, în sensul cercetărilor tuturor locatarilor de pe scara B, bloc 1, strada Gh. Coșbuc,

în legătură cu dispariția bătrânei. Mama doctorului Mihai Ganea.

Deci, pe la orele 21 am vorbit la telefon cu Robi, iar la orele 23 s-a prezentat la noi Bebe, după diplomă. Reiese că Robi cântă pe două strune. Tot timpul cât am vorbit, Bebe nu s-a uitat în ochii noștri. Privirea-i era în pământ. Printre altele, ne-a spus că pe dulap s-a găsit o banderolă bancară cu inscripția 10.000 lei. Dar goală. Unde au dispărut banii? Cine i-a luat? Nu cumva Claudia în dimineața aceea s-a dus cu ea și i-a scos banii pe care apoi și i-a însușit? Vorbind la telefon, Lenuța a întrebat dacă a găsit Mihăiță vreo banderolă, iar dacă a găsit-o, să nu pună mâna pe ea. Pentru amprente. Ne-a răspuns că el nu a găsit așa ceva. Deci, iată o minciună gogonată spusă de Bebe.

Se știe că Mihai Viteazu și-a pierdut capul din cauză că a fost bun și a crezut lingăii de cur de pe vremea aceea. Așa se va întâmpla și cu fiul meu, dr. Ganea Mihai. Dea Domnul să mint, dar vor mai avea surprize. Eu nu pot să dau omului ceea ce nu are. Adică, minte.

Doamne păzește-mă de încurcături și de familia Țâncău. Amin!

E ora 23,06. Mi-e somn.

Cele expuse cu banderola sunt doar o presupunere. În nici un caz o certitudine.

Am să fiu clar. În fața mea ei nu sunt curați.

Încă ceva. Nina a venit cu doi castraveți, niște roșii și o sticlută de ulei. Chipurile, să vadă vecinii. O vecină i-a spus:

– De ce nu i-ați adus ceva de mâncare? Cu ce să mănânce salată?

S-a făcut că nu o aude și a schimbat vorba.

Mihăiță! Ești fericit. Ai mașină, ai o femeie inteligentă. Toate acestea se datorează faptului că mama ta te-a născut. Vei răspunde în fața lui Dumnezeu. Nici eu nu am fost mai bun și mă căiesc și plâng

amarnic. Mama mea nu a fost părăsită decât de mine, că mi-a trebuit Baia Mare. Mama mea a murit în casa fiului ei, adică a fratelui meu și în casa lui Leonida. Pe câtă vreme, mama ta a murit ca Nicușor. Trezește-te din somn și treci la acțiune. Restul te privește. Fă cum îți dictează conștiința. Amin!

Azi este duminică, 31.08.86. Femeia a plecat la biserică, iar eu stau în casă, cu Adina și Iulică. I-am scris o scrisoare lui Mihăiță. Nu știu dacă-i drept, dar am auzit că și el ar fi lovit-o pe maică-sa. Treaba lui. Este ora 22 când scriu. Bebe a furat ceasul de mână al Niculinei. S-au dus la ea acasă. Nina beată, cu Bebe. Cât a spălat Niculina copilul, Bebe s-a făcut că-i este rău și a ieșit afară. Și dus a fost. Când să-și ia ceasul de pe policioara de sticlă din baie, ia-l de unde nu-i.

Ieri seară s-a dus Niculina la Nina și a rugat-o să-i spună lui Bebe să-i înapoieze cașul.

– Păi, dacă nu l-a vândut o să-l dea înapoi.

Ce zici, Mihăiță? Fetele mele, bune, rele cum sunt, așa ceva nu fac. Fii sigur că dacă ar veni la tine acasă nu ți-ar fura nimic! Iară dacă ai dat și tu în maică-ta, ceea ce nu cred, îți redau, din Catehismul Ortodox, următoarele: „Binecuvântarea tatălui – adică a mea – întăresc casele fiilor, iar blestemul mamei – adică al Vioricăi cea dispărută – le dărmă, până la temelie”. Ai să plătești scump pentru aventura de a te vâri în clanul Țâncăienilor. Copiii tăi se fut în casa ta. Fetele la fel. Până ce a ars covorul, ca nu cumva să-i prind, până m-am întors de la chioșc. Nu am să uit cearta avută cu Livia, pentru Bebe. Eu am stat deoparte și am putut să mă conving că tu ai luat-o razna, cu nervozitatea ta, neavând deloc dreptate. Cum vine asta? Îți batjocorește casa, îți insultă soția, iar tu, în loc să o aperi, te trănțești cu curul de pământ făcând istericale pentru acel Bebe care este, la ora actuală, un vagabond, un hoț și poate nu este străin nici de dispariția mamei tale. E copilul tău. Te poți spăla cu

el pe cur că nu-ți este de niciun folos. Cine l-a educat? „Majestatea sa, Alcoolul!” Iată roadele pe care le culegi și le vei culege. Ascultă de cuscră și de Livia și dă-le bani, să te poată jumuli în voie, că nici în ceasul al doisprezecelea nu te trezești la realitate. Să dea Dumnezeu să nu fie așa, dar când fetița gustă puțuca, rar care își revine. Că dacă ar fi peste tot și toate unse cu miere, ar fi și la curul cățelei. Totuși ai un suflet bun, dar și un zmeu de femeie care îți ține piept cu dârzenie, pentru care merită toate feliicitările. Hai să lăsăm timpul să le rezolve și să trec la ale mele.

Ești fericit, așa afirmi, dar de unde provine fericirea? Ai muncit și ai reușit în viață. Dar să nu uiți niciodată că ai fost un embrion cu cromozomi în el și ai ieșit în lume prin curul lui maică-ta, care trebuie să fie găsită și răzbunată. Pentru că maică-ta te-a adus pe lume, ca să fi fericit, nu Bebe sau Nina, care caută să te nenorocească permanent.

Răzbună-ți mama, care a fost bătută și jefuită. Când a spus la vecini că o dor picioarele, știi cum a fost, că ți-am scris despre Bebe și Nina. Suntem săraci. Am fost și eu bătut și am suferit mult din cauza maică-ti, dar jur pe ce am mai scump că am iertat-o și am uitat totul. Mă rog la Dumnezeu pentru ea. Să dea Dumnezeu să mint. Pe mine m-a bătut un țigan, un străin, dar pe tine te vor bate copiii tăi. Pentru bani vor face orice. Se poate să nu am dreptate, dar din Bebe om nu faci cu vorbă bună, ci cu bâta. Dar să lăsăm astea la o parte și să revin la Tecuci.

Cele scrise până aici nu prea le-am scris cum trebuie, din cauză că aceste evenimente s-au întâmplat după întoarcerea mea de la Tecuci. Trebuia să le scriu după întoarcerea mea de la Tecuci. Îmi cer scuze, pentru că eu nu sunt scriitor. Am scris și eu cum m-am priceput.

Pe plan politic? Continuăm să stăm la cozi. La icre negre? Languste? Aș! La pâine. Se găsește. Avem

și radiații, avem și bombe atomice. Dar pentru cine? Pentru noi care stăm la cozi. La cozi pentru pui tranșați. Sunt cozi și pentru pungi cu codițe de porc și copituțe. Și nu mai știu ce. Într-o zi ne vom trezi cu p..e de porc sau de măgar frumos ambalate de ți-o fi mai mare dragul, dacă o să mai găsești și din alea, belite și în pungi de plastic. Se mai găsesc și restanțieri care nu pot să-și plătească „blocul”, că nu au bani. Apă caldă? S-a tăiat până și conducta. Înainte stăteai în casă și te spălai în albie. Rumeguș era destul. Lumea săracă trăia mai bine. Se găsea și DDT și gaz lampant. Nu se găseau păduchi, în schimb.

Conducta de la blocul nostru a fost desființată. Se poate trăi și fără apă caldă. Odată luate aceste măsuri și puse în aplicare, au apărut păduchii și scabia. Am luat-o de la Tia. Ea ține pe Molnar Vasile. Paralizat și plin ca stupul de răie, de aceea, căprească.

Pe mâine. Este ora 23,40. Rectific, 23,55. Mulțumescu-ți ție, Doamne, că m-ai ajutat să trăiesc până în această clipă. Amin!

Azi este luni, 01.09.86. Timp relativ frumos. Frumos la soare și frig când intră soarele în nori. Lenuța a plecat la Boji. La sora ei. Să-i croiască ceva. Eu stau acasă cu Adina și ascult „Coruri din Opere”. *Cavaleria Rusticană, Aida, Faust. Crai Nou*, de Ciprian Porumbescu. Am închis picup-ul și m-am apucat de scris. E ora 16,59. Pâine avem, frumoasă, pentru o jumătate de salam. Lumea a stat la coadă ca să aibă ce face de mâncare pe duminică.

Dragii mei, din generația viitoare. Suntem la cheremul unui om nemilos, care, cu sila trebuie iubit. Cu sila preamărit, păzit fiind de către alți oameni, fără suflet. Când veți vedea clădiri frumoase și palate să știți că mulți oameni au murit pentru ele. Nu pe câmpul de luptă, ci ca să se construiască o industrie care depășește resursele naționale. Mâncarea merge la export, iar noi păpăm p..a și ce mai rămâne.

Această industrie nu aduce fericire românului care rabdă de foame. Suntem conduși de către o mână de oameni care mănâncă separat, sunt înarmați și îți bagă pumnul în gură la cea mai mică mișcare. Nu ai voie să gândești. Pentru tine gândește Incompetența care a picat, din senin, pe capul nostru. A luat bani de la occidentali. Îți ia mâncarea și o dă la ruși. Pentru petrol. La americani, pentru valută. Și la alții.

Veți vedea canale unde, dedesubtul vaselor, putrezesc oasele celor care au îndrăznit să gândească independent. Mă gândesc la acei oameni care nu mai sunt. Mă gândesc la cei de la Europa Liberă care se ghiftuiesc din mâncarea noastră și mai latră că la noi este mizerie. Dar cine face mizeria? Oamenii pe care poporul îi iubește? Pe Cezar îl iubește și îl aplaudă când apare. Îi mulțumim din inimă fără să știm pentru ce. Adică pentru că nu ne pune la zid. Pe toți îi iubim. Iar pentru iubirea noastră cinstită ne alegem cu p..a. Cu „ciuciu”.

Mi-au luat casa în 1975. Nu mi-au dat nici un ban. Pe ceilalți i-au plătit. Nouă ne-au dat bloc, la care nu ești în stare să plătești chiria și taxele comunale. Pentru ce? Îți iau casa gratis și te păcălesc cu tertipuri făcute cu șiretenie. Oare celor care ne mănâncă mâncarea nu le stă duminica în gât? Mănâncă porcii și se ghiftuiesc împreună cu copiii lor, fără să se gândească că noi suferim pentru dolarii lor. Nu avem pe nimeni care să ne ajute, în afară de domnul nostru Iisus Hristos care ne ajută și ne îmbărbătează pentru a supraviețui, acest popor inteligent, latin și civilizat transformat în animale necuvântătoare.

Să revin la Tecuci. Am stat trei săptămâni. M-am simțit foarte bine la fiul meu. Pe când a fost gata mașina pentru plecare, apare și nepoata mea Mihaela cu un tăuraș. Pe ea a culcat-o în dormitor cu ei, iar pe colegul ei în bibliotecă. Eu dormeam pe balcon. A mâncat Mihaela și o chelfăneală, dar eu nu am văzut-o. La plecare l-am văzut pe Mihăiță că o ceartă.

Au trecut cele trei săptămână foarte repede. M-am plimbat prin Tecuci. Unele doamne amabile mă întrebau dacă m-am obișnuit cu Tecuciul. Cât timp am stat a fost o căldură înăbușitoare de nu puteai să mergi pe stradă. Într-o seară, vine Mihăiță călare pe „Pegas”, bicicleta. O lasă afară. Eu mă uit pe fereastră, în stradă, de la balcon. Balconul era închis. Văd un copil de circa zece ani dând târcoale bicicletei. I-am ghicit gândul și am strigat la el:

– Mă, să nu furi bicicleta!

Mă întorc spre Livia și îi spun să coboare repede în stradă că un copil fură bicicleta. Când mă întorc să mă uit în stradă, bicicleta dispăruse. Livia nu a putut coborî pentru că o durea piciorul stâng. Eu nu am putut coborî pentru că mă durea piciorul drept, așa că hoțul de copil a putut să fugă liniștit cu bicicleta. Nici bicicleta nu era a lor, ci a surorii Liviei, care locuia la Bacău. Bicicleta costa vreo 1800 lei, bani pe care urma să-i plătească cumpărând o alta. La două zile apare un om cu bicicleta și o lasă la cusca. Apoi, vin împreună la Mihăiță și Livia după recompensă. Livia, de bucurie, îi și dă omului două sute de lei și două kile de vin. Cusca, de colo, sare cu gura:

– Dar dacă a fost copilul dumitale? A furat-o și apoi a abandonat-o în Parcul Libertății, unde spui că ai găsit-o!

Livia era bucuroasă că nu mai trebuie să dea 1800 lei și a scăpat numai cu 200. Cusca, mai cu scaun la cap, i-a mai zis:

– Lasă că o să dai înapoi ceea ce ai primit. Nu acum, ci mai târziu!

Și uite așa s-a terminat povestea cu „Pegas”-ul.

Din constatările mele, moldovenii sunt iuți de mână. Fac mai întâi pe „nisnaiu”, apoi acceptă ce le dai.

M-am simțit prost că eu am fost cel mai calic acolo. Se obișnuiește și pe la Fizioterapie să se facă cadouri. Într-o zi, când eram la tratament, vine o altă asistentă și strigă în gura mare, supărată foc:

- Uite, dragă! Cutare pacient mi-a băgat în buzunarul de la halat niște bani.

Probabil că i-a dat prea puțin.

- Da' ce sunt eu? Eu nu lucrez pentru mită!

M-a cuprins scârba și am plecat ca din pușcă, fără să mai fac procedura a doua. Lui Mihăiță nu i-am spus nimic. Domnul să ne aibă în pază. Amin!

Azi este 03.09.86. Adică miercuri. Începe să se răcească. De Viorica a uitat toată lumea. Vorba aceea, morții cu morții, vii cu vii.

Ieri sau luni, nu mai știu precis, cei de la Europa Liberă au spus că soția ambasadorului român, doamna Glinea, ar fi furat o pereche de foarfece dintr-o prăvălie, care valora câțiva dolari. În Statele Unite. Când să o aresteze s-a folosit de imunitatea diplomatică, iar incidentul s-a stins. Astă seară, la orele 19,10, am ascultat iarăși cum băieții de la Europa Liberă vorbeau că Cezarul se cufurește pe el de frică, fără să poată preciza de ce se teme Cezarul. De păzit, slavă Domnului, este păzit. Miliția toată este a lui. Cu ea sfidează poporul. Securitatea, la fel. Dacia lui este blindată. Pe lângă casă mișună patrule de securiști cu care blindate. Și alte măgarii. Pot să-l pupe și în cur că de mâna lui Dumnezeu nu-l scapă carele blindate. Nici de ura și blestemul poporului.

Cât privește pe cei care ne mănâncă mâncarea, sunt și ei niște ticăloși. Ne iau mâncarea de la gură pentru că nu au milă de noi. Atât străinii care ne conduc țara, cât și cei din occident, care nici ei nu sunt mai breji! Oare doamna Monica Lovinescu, doamna Raluca Bogdan, Vasile Mărmureanu, Nicolae Munteanu, Șerban Orăscu și alții, ce simt când ne mănâncă mâncarea împreună cu popoarele unde trăiesc? Copilașii flămânzesc, bătrânii sunt lăsați la voia întâmplării, muncitorii, frustrați de salariile lor, rabdă, pentru că avem un boșorog străin de neam. Pentru megalomania lui suferim, iar moartea îl caută pe acasă. Când au să înceapă agonia lângă patul lui,

dracii cu furcile și alte lighioane? Să-l vedem când o trage să moară, cine-l va mântui? Blestemele poporului? Bisericele dărâmate? Dar cei torturați? Mamă! Ce le-a mai țâțâi curul când moartea va întinde asupra lor ghearele, iar dracii vor juca pe spinarea lor. Că în viață, în loc să-l caute pe Dumnezeu, să se roage lui, să-l slujească, au bătut din palme și au aplaudat zbieretele măgarului lui I.L. Caragiale. Au lins curul unui dement sclerizat. Mor așa cum au trăit. De aceea trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ferească de asemenea rătăcirii. Să aducă iar religia în sânul școlilor, ca lumea să revină la normal. Când va muri, lumea o să-l prohodească:

– Du-l! Du-l, futu-l în cur, că de lume e sătul și toți lingăii să-l pupe în cur.

Este ora 23:44, Doamne iartă-mă pentru vorbele murdare. Amin!

Astăzi este joi, 04.09.86. Afară-i timp noros cu tendința de ploaie. A venit Lenuța acasă de la Sfatul Popular Municipal, unde a fost ca să solicite ajutorul Secției Tutelare pentru nepotul Daniel, să fie înscris la Școala numărul 15. Este mai aproape decât pe strada Vasile Alecsandri, iar copilul poate fi supravegheat. Am fost eu dimineată ca să-l înscriu, dar din cauza birocratismului care există la această școală, nepotul meu nu a putut fi înscris. Nu este bunăvoință din partea acestei școli. Parcă toți sunt futuți în cur și aruncați în huci. După masă au program la Secția Tutelară, de la 15-17. Să vedem ce va face.

În drum, Lenuța a trecut pe la casa Vioricăi și a mai stat de vorbă cu locatarii. Unii dintre ei au spus că Mihăiță ar fi fost la Baia Mare, cu mașina. Pe la mine nu a dat. Nu a avut timp. Unii susțin că Viorica a fost găsită și înmormântată. Aceasta urmează să o aflu de la morga spitalului. O locatară ar fi spus că Mihăiță și femeia lui au dormit la un vecin și anume la cel de sus, de vizavi. Se zvonește că ar fi fost

chemați și la miliție, unde ar fi fost criticați pentru dezinteresul față de mama sa.

Lucrurile care se aflau în casă la Viorica erau cărate de Claudia pentru valorificare. Probabil cu aprobarea lui taică-su. Pe la mine nu a trecut. Nu a avut timp? Pentru ce? Dar să nu se teamă, că Dumnezeu are grijă de noi toți. Se știe că toți cei care provin din clasa de jos și ajung la o treaptă superioară uită de unde au plecat. Așa a făcut cu mamă-sa și cu Nicușor. Dar eu nu-l condamn, pentru că și el urmează ca toți ceilalți să se zbată și să se chinuiască în durerile fizice ale agoniei morții.

Nu banii aduc fericirea, ci numai necazuri. Adevărata fericire este sănătatea dată de la Dumnezeu. Eu nu am să-i distrug copiii niciodată, ci numai mă voi apăra în caz de atac. Copiii lui și așa urmează să plătească. Și el, la fel. Un accident de mașină sau pe pârtia de schi și totul se termină într-o zecime de secundă. Să mă ierte Dumnezeu, dar eu nu mint. I-am scris o scrisoare în care i-am arătat adevărul despre copii lui, iar el l-a confirmat, întocmai. În fine, nu am să mai zic nimic, ci las totul pentru mine. Așa cum este familia mea, nu s-a lăcomit la ceasul Niculinei.

Eu o duc bine, sunt sănătos. Afară de piciorul drept, cu care voi merge la fizioterapie. M-am pus serios pe scris și n-am să cruț adevărul.

Se zvonește că Claudia ar fi spus că bunica-sa e la Cluj și că o vor aduce acasă. Lui Mihăiță oare-i este rușine să vină la mine? Aceste însemnări au o valoare mare pentru cine știe să le aprecieze. Voi fi mai atent pe viitor. A fost de 23 august în Baia Mare? La mine nu a venit! Și doctorul Negrea a lui Cezar Petrescu a fost medic și Titus avocatul din sula lui Moș Toma a ieșit pe lume. Oh! Îmi este milă de voi și atât. Eu sunt un om deștept și nu poate nimeni să se șteargă la cur cu mine. Cunosc omul. Și cum îi șade p..a în izmene știu.

Azi este 19.09.86. Este orele 23,06. Timpul a fost frumos. La soare cald, la umbră frig. Cam așa a trecut ziua de azi.

Dar să revin la data de 16.09.86.

Am luat pensia și m-am dus de am plătit chiria la hoții aceia care mi-au furat casa și nu mi-au dat nici un ban. Când am venit înapoi, cu autobuzul, mă pun păcatele să intru la „Semiluna”. Să beau o bere. Lumea ședea la rând să-și ia berea și s-o bea. Cum stăm la rând, se apropie de mine un om bătrân, care era și beat. A început să strige la lume. De ce șade la rând.

– Du-te în Ungaria! Găsești de toate și nu stai la cozi. Voi de ce stați la rând, proștilor? Aceia au luptat cu arma contra rușilor! Nu ca voi. Ce veți face, măi păcătoșilor, când vom muri noi, bătrânii, și veți rămâne singuri? Ce va fi cu voi? Măi, prăpădiților! De ce vă lăsați voi, măi, ca un om care n-are nimic cu țara și cu poporul român să-și bată joc de voi? Cine-i da lui acest drept? Să mă lege. Nu mi-e frică de un nebun care-și chinuiește propriul popor!

Este târziu. Măine voi continua. E ora 23,25. Domnul fie în mijlocul nostru. Amin!

Azi este duminică. Timp friguros. Bani n-am. Am 1200 lei restanță la taxele comunale. Casa mi-a fost furată de stat și nu mi-au plătit nici un ban. Oamenii stăpânirii sau șnapanii te încasează fără nici o rușine, luându-ți pâinea de la gură. Te lasă să te descurci cum poți. O parte dintre acești oameni au prăvălii cu circuit închis. Primesc de toate. Pe stradă umblă patrulele miliției cu pulanele în mână. Să mențină ordinea! La cine să mențină ordinea? La niște oameni necăjiți, flămânzi și fără de apărare? Dacă zici ceva, vin zbirii, te bat și te bagă la camera de tortură. Fiind sătui de bunătăți, te omoară dacă îl faci bandit. Cât privește, dragii mei... după pepeni, roșii și pui tranșați, nu ți se mai scoală p..a ca să te mai culci cu femeia! Cu ce? Cu sperma aia

nenorocită? Ce copil va ieși din ea? Toți debili mintali, semănând cu Incompetența. Pe vremuri, spartanii aruncau în prăpastie copiii născuți anormali. Lor le trebuiau numai bărbați sănătoși, pentru armată. Nu ca la noi, că îi vezi care mai de care mai jigărit, mestecând coji de pepene de pe lângă tarabe ca să-și potolească foamea.

Am mai spus, mai sus, despre bătrânul acela beat. Îmi vene să-l pup, dar mă pupau și pe mine „tășcarii”. Acel bătrân, cu mutra de pictor, a vorbit numai și numai adevărul. Mereu auzi la radio despre bomba atomică, despre experiențele nucleare. Că așa va fi. Că așa va fi. Să fim drepti. Bomba nucleară noi o avem în fiecare zi stând la cozi și așteptând ca zbirii, nedoriți de muritorii de rând, să ne arunce ceva de mâncare.

Deci, pentru noi, dragă generație viitoare, bomba atomică ne face un bine, că scăpăm de lumea această ticăloasă. De mutrele acelea tâmpite, care îți calculează majorări la chirie dacă nu ai plătit-o la timp. Mai scapi și de mutrele acelea care au pe du-te-n colo în loc de vino-încoace. Ei se tem de atomi, că ei ne asupresc. O mână de viermi!

Unde este Pop Viorica și cine a maltrat-o?

Dragă domnule doctor Ganea Mihai, unde îți este mama? De ce nu o cauți acolo unde trebuie. Nu la Robi, ci în altă parte? Ce-ți pasă? Te doare în p..ă. Ai mașină? Aia a mea și patru bani! Te sui la volan cu nevasta și Robi și... valea. Trăiască ai noștri cu mucii pe piept!

Au murit două persoane în chip misterios. Nicușor și Pop Viola. Crezi că lumea este proastă? Pe scară sunt vecini care, ca niște detectivi, ca Sherlock Holmes, i-ar fi dibăcit demult!

Aseară, duminică, 20.09.86, îmi povestea soția că Ioci a fost invitat de Bebe, care era în stare de ebrietate, să le facă o vizită. S-a dus omul și spune că

era o masă încărcată cu băutură. Dacă minte el, minte și ea.

– Domnule doctor! Ca mâine vei muri și dumneata și eu și toți, că suntem muritori. De aceea te întreb: Unde-i Viorica? De ce nu se găsește?

Răzbunarea divorțului. Acolo trebuie căutată și mă-ta va scoate ghearele afară din sac. Vorbește cu locatarii! Nu-ți place cum te gădilă la urechi? Nu te teme. Nu va scăpa nici un criminal de pedeapsa lui Dumnezeu.

E ora 23,40. Doamne Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu! Dă-mi Doamne viață lungă și fericită, ca să-ți mulțumesc pentru fiecare clipă de viață și de bucurie pe care mi-o dai să o trăiesc. Să te slujesc și să mă închin ție. Să preamăresc și să slăvesc numele tău cel sfânt. Amin!

Și ajută-mi să termin aceste caiete și nu lăsa Doamne pe nimeni să le distrugă. Amin!

Luni, 21.09.86, orele 22,57. Astăzi a fost cam frig. Toamna începe să-și arate colții. M-am apucat de scris.

Am avut o discuție cu asistenta medicală Regina. Probabil că nu și-a primit porția de p..ă de la bărbat sau, în cel mai rău caz, avea o problemă cu hormonii. De vineri și până azi tot umblu să primesc o trimitere de la circumscripția medicală la fizioterapie, la spital. M-am mâniat și m-am dus la Direcția Sanitară Județeană și m-am plâns de necazul meu. Doctorul Mohila este un om comod și de multe ori îmi pun întrebarea:

– Pe ce dracu primește el salariu? Am vorbit la Direcția Sanitară și despre greutatea pe care mi le face cu privire la eliberarea rețetelor pentru hormoni „Estrolent” pentru soție. Am aflat cu această ocazie că farmaciștii opresc ilegal rețetele atunci când eliberează Estrolentul. Rețeta este valabilă șase luni, nu numai pentru o zi. Adică atunci când cumpăr

hormonul. Ce să-i faci? Peste tot domnește haosul și corupția. Plus cozile de la mâncare.

Străinii ne compătimesc că nu avem ce mânca, dar, futu-le muma-n cur, când mănâncă cotlete de porc și celelalte alimente, nu se gândesc că din gura poporului român le mănâncă? Mânca-iar moartea și viermii să-i mănânce, atunci când se îndoapă cu mâncarea noastră. Iar noi răbdăm de foame și suntem supuși la cele mai barbare chinuri. Noi și copilașii noștri.

Să revin! De la circa sanitară, la spital.

La circă am fost servit cu cea mai mare și falsă amabilitate. M-am dus la doctorul Șchiopu și mi-a făcut fișă de tratament. Prima dată am fost la camera numărul 35, la Ultrasculte. Mi-au cerut unguent, dar nu am avut. Totuși mi-au făcut procedura. Când am fost gata, vine un doctor cu țigara aprinsă, cam de vreo 60 și ceva de ani, și mă întreabă:

– Domnule, arăți bine! Câți ani ai?

– 75, i-am răspuns.

– Și ce medicamente ai luat de arăți așa de bine?

– Gerovital! i-am răspuns. De douăzeci de ani iau asta.

– Și cum te simți?

– Bine! i-am răspuns.

– Dar cu sculătoarea cum stai?

– De două ori pe săptămână!

S-a mirat omul, iar eu am plecat lăsând asistentă râzând. El s-a dezbrăcat și a rămas la tratament.

Venind pe coridor, m-am întâlnit cu doctorița Graur. Era cu un film dezvoltat în mână, prins în niște cleme.

– De ce râzi?

– Mi-a născut femeia, i-am răspuns și am plecat râzând spre parafină.

După ce am terminat cu fizioterapia, am băut o bere la „Expres”. M-am întâlnit cu Gheza. Beat criță. A trebuit să beau cu el o bere. Au venit țiganii, au

început să cânte, iar eu m-am strecurat și am plecat pe bulevard, spre casă.

Stela a fost bătută. Clari șade cu Mișulea.

În 18.09.86 am fost cu Tia la Sighet. De la Sighet am trimis lui Mihăiță două vederi. Pe Tia a furat-o Maricica, ca în codru. Hoți ordinari. Tia s-a dus la vrăjitoare și i-a dat cu bobii. După aceea la fostul ei gagi, Gheorghe. Probabil că o mânca rău și îi trebuia ca să se scarpine. E ora 23,40, mi-e somn.

Domnul să pogoare pacea lui cea sfântă asupra noastră. Amin!

Azi, 02.10.86, este joi. Timp mai mult friguros. De dr. Ganea Mihai nu mai știu nimic. I-am predat *Însemnările* și de atunci nu mai știu nimic unul de altul. Am nimicit patru ani de muncă fără ca să-l cunosc. Din zi în zi scriu mai puțin și sunt obosit. Sunt mâhnit de cele două caiete pe care îl rog pe bunul Dumnezeu să mă ajute să le termin. Îmi pun întrebarea: Oare în mâna cărui derbedeu vor cădea? Sunt nevoit să scriu din nou originea familiei mele.

Ce crimă odioasă s-a întâmplat cu mamă-sa care l-a născut? De ce pasivitatea aceasta față de mama care l-a crescut? Și care l-a făcut medic! Fetele lui nu sunt mai bune ca tat-su și mă-sa. Va veni și ziua socotelilor când, în agonia morții, domnule doctor Ganea, te vei zbate și te vei prezenta la judecata dreaptă a Domnului Iisus Hristos. La fel și Bebe și Claudia. O ceată de pușlamale. Ce ați făcut cu *Însemnările*? Nu v-a plăcut adevărul? V-ați supărat și le-ați nimicit? Doamna Livia v-a fost complice. Să vedem cu ce vă veți alege din toată afacerea aceasta!

Două victime, Nicușor și Viorica. I-ai făcut morământ lui Nicușor. Mai bine îl pupai în cur. Va veni ziua când vei face și lui mă-ta unul la fel. Poți să o pupi și pe ea. Ai avut posibilități. Cine sunt eu? De unde sunt eu? Ești din sula mea și din aia a mă-ti pe care ai neglijat-o și ți-ai adus odraslele să-ți spurce așternutul. Asta ești. Îl trimiți pe Robi să-mi spună că

însemnările mele pot ajunge la... Robi este scos din cauză. Mi-ai scris că Bebe te-a părăsit. Confirmi că te-a furat. Mi-ai dat două scrisori. Una către preve-deri și alta către Radu de la CARP. Le-am trimis la destinație prin poștă. Nu puteam să le duc personal pentru că mi se puneau întrebări, iar eu trebuia să spun adevărul în legătură cu Viorica. Te-aș fi pus într-o situație penibilă. Ca să fiu scutit de interogato-riu, am procedat cum am procedat.

Să fiu iertat, dar Viorica m-a scăpat de două ori de la moarte și o respect.

30.11.86. Îmi pare rău de cele scrise, dar am crezut că Viorica a murit.

CAPITOLUL 3.

O lume mai dreaptă

Lia a fost bătută de țigan și a ajuns la Spitalul TBC. Te-am rugat, Mihăiță, să te duci la Spitalul TBC și să vezi care-i starea ei. Te-ai dus cu Livia și ai venit să-mi spui că au dat-o afară că s-a futut cu bolnavii. Ai râs ironic. Acum te întreb: Lia s-a culcat cu bolnavii în spital? Dar tu nu te culci cu nimeni în spital?

Fac fizioterapie și în timpul când făceam galvanizări m-a bufnit un râs teribil. Asistentă mă întreabă dacă mă arde aparatul. Eu i-am răspuns că nu. Mă gâdilă! Altă asistentă m-a rugat să le spun de ce râd și le-am spus următoarele:

În ziua de 03.08.'86 un medic urma să se însoare. Femeia îl aștepta la Starea Civilă. El avea mulți bolnavi și îi lua repede la consultat:

- Să vină unul înăuntru!
- Ce ai, mă?
- Mă doare la lingurică, domnule doctor.
- Dă-ți nădragii jos!

Îi băgă un deget în cur și îl întreabă dacă se poate căca.

- Altul la rând! Tu ce ai, mă?
- Mă doare hernia.
- Cine te-a operat?
- Cutare medic!
- Pleci la Galați. La Județean! Altul.

Și cât ai zice pește a terminat, s-a însurat și a băut aldămașul!

Au râs fetele cu poftă. Restul pe mâine.

Lăudat să fie Iisus. Amin! Ora 21,41.

Azi este vineri, 03.10.86. E ora 20:31. Timpul a fost cald. Am făcut fizioterapie. Dimineața. Parafina o fac după-amiază. Lumea-i necăjită. Unii, adică hoții, au bani. Cei cinstiți nu au. Vorba aceea: Cine-i harnic și muncește are p..a. Cine-i putoare și chiulește are tot ce vrea. Pe Cezar îl doare în sulă de popor. El are cățeaua lângă el. În vehicul blindat. Alte blindate, îl păzesc și îl feresc de marea iubire a poporului. Ca să domnești, trebuie să fii tiran. Asta numai pentru țara noastră, care se află într-o situație geografică favorabilă rușilor. Că și ei ne iubesc la nebunie. Și cum să nu ne iubească când își sacrifică petrolul pentru noi. Și noi ne sacrificăm. Le dăm mâncarea de la gură. Întâi Planul la export. Cât privește românul, acesta s-a căinit. Nu mai ține laolaltă. Ne bate Dumnezeu pentru păcatele noastre, dar mai ales pentru lașitatea noastră.

Câtă pensie ai Ganea? 2003 plus 140. Din acesta plătești 140 chirie, 2-300 taxe comunale, căldura care nu este. Mai plătești și CARP și Casa înmormântărilor, de unde fanfara îți va cânta „Se scuturau toți trandafirii”, păi, măi fraților, cu ce trăiesc eu? Faceți socoteala: 300 taxe, 104 chirie, 60 taxe înmormântare, 300 CARP, 100 curent electric. Total 1064. Ce mai mâncăm, tovarăși?

În 1936 am luat parte la grevă, că nu ne mai ajungea salariul și ne săturasem de bine! Chirie, lemne, curent electric, le aveam pe gratis. Păi bine, mai tovarăși, ce am făcut noi? Am dat jos boierii. Le-am luat noi locul. Spre exemplu, inginerul Bădiceanu avea de zece ori salariul unui muncitor și, de, era domn. Dar acum, cât este salariul tovarășului Uglar? Sau a unui securist, față de un muncitor? Păi ce am făcut noi?

Au murit oștenii, pe front! Pentru ce? Pentru o lume mai dreaptă și mai bună? Care-i lumea aceea?

Mai bună și mai dreaptă. Ați venit voi și m-ați mutat la dracu în praznic și mi-ați dat o p..ă în loc de despăgubire. Acum sunt restanțier, ca și alți nenorociți. Ce aveți cu noi, de nu ne dați de mâncare? Nu ne dați pensii ca să trăim! Nu ați dat nimic, în afară de minciuni! Cu ce trăim?

Măine mă voi ocupa, după concepția mea, de cum ar arăta un creier de om crud și neomenos, ce gândește el în prostia lui și de... băieții de la Europa Liberă.

Hai să râdem.

Un milițian vede venind spre el trei șoferi. Unul mai beat ca celălalt. Îl oprește pe primul:

– Ce bere ai băut, măi?

– Bere germană!

– Trage pe dreapta, dormi trei ore și te du dracului!

Vine al doilea. Îl întreabă și pe acesta:

– Tu ce bere ai băut?

– Bere cehoslovacă!

– Trage și tu pe dreapta și după două ore pleci și tu, la dracu!

În fine. Vine și al treilea. Beat criță. Român.

– Măi! Dar tu ce bere ai băut?

– De Satu Mare!

– Tu du-te și te pișă și poți merge mai departe.

Ora 21:15. Mi-e somn. Pe mâine. Slăvit să fie Iisus. În veci vecilor, amin!

Azi este sâmbătă, 04.10.'86, este ora 18:30. Mi-a venit chef să scriu.

Iarăși repet cuvintele inginerului Ionescu, ginelele lui Iancu, de pe vremuri în Baia Mare. El m-a ajutat să intru la „Phoenix” în 1936. M-am făcut comunist. Aveam 24 de ani. De, ca omul prost. Ce mi-am zis, când am fost solicitat să iau parte la grevă și de a ne organiza în sindicate:

- Aici este de mine! Că sunt băiat sărac, iar mama este menajeră la boieri.

Toți am fost dați afară din serviciu de către conducerea Fabricii Phoenix. Pe toți ne-a concediat patronul, Weizer Miklos. Am rămas pe drumuri, fără pâine.

- Lasă, am zis, că venim noi, muncitorii, la putere și facem dreptate. O lume mai dreaptă și mai bună!

M-am dus la Inspectoratul Miner și i-am spus inspectorului, ing. Ionescu, ce am pățit.

- Bine, măi nenorocitele! Te-ai înhăitat cu derbedei de bolșevici? Păi știi tu cine-s acești comuniști? O mână de derbedei care vor să conducă lumea și care au nevoie de proști ca tine să vină la putere, iar odată ajunși, ție îți dau cu piciorul în cur!

Tot mă gândesc. De unde a știut el toate astea?

Am fost sătul de bine. Aveam 11 lei pe oră. Bani buni. Mă gândesc la trecut. La afișele cu Iuliu Maniu călare pe un țăran. La Tito, cu barda la șold. La dăr-marea bisericilor, a crucilor și la pângărirea neamului românesc.

Cine s-ar fi gândit că comuniștii mei, la care am ținut, îmi vor lua casa fără să mi-o plătească? Că ne vor lua mâncarea și o vor da străinilor? Că Iosif Uglar, colegul de muncă, va ajunge boier? Pop Ludovic, prim-vice? Pop Isaila, primar? Că te vei duce la ei să-ți facă dreptate și în loc de dreptate vei veni cu p..a în mână?

Nu poți plăti chirie și taxe comunale neavând bani. Demnitatea ți-e călcată în picioare. Intelectualii sunt batjocoriți de către Incompetența care, cu oameni înarmați, îți bagă pumnul în gură. Dragă generație viitoare. Vei avea ani grei de muncă ca să puneți în ordine ceea ce a distrus un creier comunist. Îți blestemi ziua în care te-ai născut când vezi că altul, cu ajutorul puterii înarmate, îți dă să mănânci ce vrea el, iar mâncarea o mănâncă niște porci, că oameni nu poți să-i numești.

Ia dolari, fără să o cerem. Și pentru aceste hârtii plătim cu viața. La fel și copiii noștri. Oamenii au ajuns să se sfâșie unii pe alții. Ce făceau Caragiale, Eminescu, Creangă sau Octavian Goga dacă trăiau în „epoca de aur”? Ar fi fost lichidați, fără milă. Pe Caragiale l-ar fi spânzurat pentru măgarul lui Ion, despre care se credea că prezintă Carnavalul de Veneția, cu variațiuni când el zbiară ca orice măgar de rând, dar lumea îl aplauda. Ce ar fi pățit Octavian Goga pentru poezia „La noi”?

La noi sunt codrii verzi de brazi și câmpuri de mătase,
La noi atâția fluturi sunt și atâta jale în casă.
Privighetori din alte țări vin Doina să ne-o asculte.
La noi sunt cântece și flori și lacrimi multe, multe,
Pe boltă sus e mai aprins la noi bătrânul soare,
De douăzeci de ani încoace nu pentru noi răsare.
La noi nevestele plângând sporesc pe fus fuiorul
Și-n bătătură a jale plâng și mama și feciorul.

(Text adaptat)

Fără comentarii. Este ora 17:17. Lăudat să fie Iisus. Amin!

Azi este duminică, 05.10'86. Afară-i soare și frumos, dar, în schimb, bate un vânt rece. Este ora 12,52. Lenuța a plecat la biserică și stau cu Adina, în casă. Așteptăm să se întoarcă ca să luăm masa împreună. După masă, poate că vom merge la plimbare. Este frig, cu soare strălucitor. Am ascultat slujba de la E.L. Mai târziu am ascultat slujba de la Vatican. Apoi am trecut iar pe Europa Liberă. Printre altele, ca în fiecare duminică, se transmite *România și Drepturile Omului*. S-a vorbit despre problema informațiilor. Suntem un popor chinuit din punctul acesta de vedere. S-au citit scrisori de pe banda de magnetofon. Cetățenii români îl roagă pe Cezar să fie ajutați ca să părăsească țara pentru a se uni cu familia aflată în Lumea Liberă. Unii sfârșesc sacrificându-și viața înotând în Dunăre. Alții sunt prinși de sârbi și trimiși

în țară, unde îi așteaptă mizeria și teroarea. Dragă generație viitoare! Să nu fiți ca noi, lași și răi. Mai bine să muriți în luptă, pe baricade. Așa a făcut Ungaria și trăiește bine!

Toate pacostele ce ne revin ni le fac rușii. Poporul polonez luptă pe baricade și suferă. Poporul român luptă pe lașitate și se lasă corupt. Folosește hoția, necinstea și bate din palme. S-au luat bani cu împrumut din Occident. O mână de zbiri mănâncă bine din prăvăliile lor cu circuit închis. Te chinuiește dacă stai la coadă și nu ai ce mânca și îl injuri pe banditul care trimite mâncarea la export. Când România a luptat contra rușilor, Occidentul era aliat cu americanii. Americanii trăgeau în noi și ne omorau, dar dacă un pilot cădea prizonier, românii nu-l predau la nemți, ci îi cruțau viața. Ei, în schimb, ne mănâncă mâncarea și, drept mulțumire, îl lasă pe Cezar să-și facă de cap.

O mână de oameni fără Dumnezeu îl păzesc cu carele blindate. Mai are și cățeaua lângă el. De dimineață și până noaptea, târziu, numele lui este rostit și aplaudat de către lingăii de cur.

Dragă generație viitoare!

Sunt un bătrân de 75 de ani. Până nu au venit comuniștii, am trăit fericiți. Și am trăi în continuare, dacă acest conducător blestemat nu ne-ar asupri. Am ajuns acolo, că ne sfâșiem unii pe alții. Țăranii ne înfometează pentru că statul nu aduce nimic pe piață. Totul la export. Se taie porci. La televizor arată porci, vite, păsări. Criminalii nu au nici un pic de rușine! Porcii sunt trimiși în RFG, SUA și, în special, la ruși. La rușii care au distrus lumea și urmează să distrugă planeta întreagă. Țările civilizate ne compătimesc. Inclusiv cei de la radio Europa Liberă. Futu-le muma în cur de bandiți. Oare nu știu că noi pierim de foame? Că am fost scoși din casele noastre și băgați în blocuri de beton unde nu poți plăti chiria și taxele comunale? La cozi se omoară unii pe alții pentru mâncare, în loc să lupte așa cum au luptat strămoșii

noștri, așa cum luptă poporul polonez și alte popoare care le dau rușilor de furcă. De ce nu se tem de moarte? Păi de moarte nu scapă nimeni. Dar este altceva când mori împăcat cu Dumnezeu, pe câmpul de onoare, pe baricade, decât să te vaiieți și să plângi în deznădejde și lașitate.

La Cernobil emanau radiațiile radioactive. Altă pacoste, submarinul nuclear care s-a defectat emană și el. Tot de la ruși. Atomul este bun pentru oameni deștepți și cu studii speciale, sănătoși la cap. Nicidecum pentru proștii cu câteva clase care au stat la Doftana și încă se mai mândresc cu acest fapt. Popoarele civilizate nu ar suferi și nu ar plăti scump pentru că au lăsat comunismul să se extindă. Acești oameni satanici, cu creierul tumoral, vor distruge totul în lume.

Celor care au dat dolari, pe care noi nu i-am cerut, ar trebui să le fie rușine. Nu ar trebui să primească mâncarea noastră. A unui popor subjugat de către niște barbari din cauza situației geografice în care ne aflăm. Noi, bătrânii, vom muri. Dar avem obligația să ne scriem memoriile. Pentru voi, dragi tineri din generația viitoare. Veți vedea case frumoase, parcuri și poate chiar cozi la mâncare. Să vă gândiți la cei care au murit la construcția lor. La construcția de canale unde vasele trec peste cadavrele lor. La deținuții politici și la ceilalți care au lucrat gratuit, lăsându-și copiii și femeile acasă să rabde de foame. Multe s-au construit gratis, fără nici o plată. Astfel s-au acumulat sume mari de pe spinarea popoului, iar alții le cheltuiesc pe distracții, acareturi și altele. Vor rămâne pe acest pământ, dar asupritorii vor dispărea în aia a mă-si, uitați și blestemați de oameni, de care nu se rușinează, și de Bunul Dumnezeu, de care nu se tem.

Dragi bătrâni! Vă mai amintiți de revistele germane în limba română? Ele se numeau „Signal”. Îmi amintesc cum spuneau de comuniști și arătau cum dărâmau bisericile. Erau în uniforma aceea

drăcească, cu un cucui în vârful capului și cu steaua roșie în frunte. Cu securea în mână arătau cum vor fi tăiate și sfărmate sfintele cruci. Noi, sătui de bine și de război, am dorit pace. Dar iată că cele spuse atunci se adevăresc. Oamenii au murit în fața Odessei, fiind ajutați și de englezi și de americani. Să învingă și să cădem în robie. Este ora 20,11. Destul pentru astăzi. Pacea Domnului să coboare asupra noastră. Amin!

Azi este marți, 07.10.86. Afară este frig. Se aude că se va tăia gazul de la bucătărie, adică, ne asasi-nează. Și noi stăm cu mâinile încrucișate.

Ce face românul? Duminica merge la biserică și se roagă lui Dumnezeu. Primește sfânta euharistie, adică sfintele taine, iar când iese afară din biserică tot înrăit rămâne. Degeaba a ascultat cuvântul Domnului, prin predica rostită de către preot, că pe o ureche i-a intrat și pe cealaltă i-a ieșit. Vântul îi bate în scâ-fârlie. Nimic nu se prinde de el. Tot înrăit iese din biserică. Cele sfinte, sfânta Evangheligie, dacă-l întrebi, nimic nu știe. Mai vine și cu mașina. Ca să nu-și și-foneze pantalonii.

Soția mea, spre exemplu, umblă la biserică. Se duce la o cafeluță, iar când vine acasă a uitat să fie mai înțelegătoare, mai indulgentă, să se cunoască că a ascultat cuvântul Domnului. Asta este părea mea. Dar toți vom merge la judecată și vom fi judecați în spiritul dreptății de către dreptul judecător.

Dacă oamenii ar fi buni, ar păzi poruncile Domnului. Noi nu am răbda de foame. Dar să revin la ceea ce mi-am propus.

Am citit „Compendiu de Neurologie”, de Cezar Ionel. Dacă citești atent și te mai duci și la sala de lectură a bibliotecii județului și consulți reviste de specialitate, în special cele două volume ale „Dicționarului Medical” și ai cât de cât o pregătire, la un moment dat descoperi lucruri interesante în acest „Compendiu de Neurologie”. Vei vedea corpul ome-

nesc ca o uzină foarte complicată cu mii de circuite, care mai de care mai sofisticate și oricât ar fi un medic de bun sau de priceput, caută boala cu ajutorul stetoscopului și a altor aparate, inclusiv analizele de laborator, și, când găsește ceva și începe să trateze o boală, pe de altă parte descoperă altele, în altă parte a organismului, mai grave. Un infarct, de cele mai multe ori, se termină cu decesul. Mai sunt și tumorile care există pe creierul omenesc. Să ne imaginăm că un astfel de om, cu un creier tumoral, ar ajunge să conducă oamenii. Nici nu putem să ne imaginăm dezastrul și mizeria ce ar rămâne în urma lui, mai ales când lumea îl urăște și, în schimb, el nu reprezintă pe nimeni.

Este ora 21,21. Pacea Domnului în mijlocul nostru. Amin! Pe mâine!

Azi este miercuri, 08.10.86. Timp ploios și mi-a fost foarte frig. M-a supărat piciorul, cu toate că de aproape două luni fac fizioterapie. De Mihăiță nu mai știu nimic. Poate visează palate, așa cum am visat și eu, dar mai ales cum a visat maică-sa. Și cu ce s-a ales? Cu nimic. I-am dat niște însemnări. Două caiete. Peste ani, aceste caiete vor avea o valoare foarte mare. Ele se adresează în general Generației Viitoare.

Săptămâna care vine voi face un sondaj la CARP și Prevederi Sociale. Am să-i comunic rezultatele. Adică, o falsă modalitate, pentru că adevărul se știe. Îmi este frig.

Cu sărăcia o ducem bine. Alții dau bani pe mașini. Se mai întâmplă să zbori și la cer din câte unele mașini sau să rămâi fără picioare, făcând pe grandele la schi.

Dragă Generație Viitoare. Mă numesc Ganea Nicolae, de 75 de ani, încăpățânat ca un catâr din cauza trecutului ce l-am avut și mă consider un om deștept, din fericire. Am un băiat, cu numele Ganea Mihai și este medic chirurg la Tecuci. Dintr-o ceartă oarecare am ajuns la conflicte serioase. Domnia sa

face o greșeală, dar înainte de a-i spune greșeala, țin să-i mulțumesc pentru ospitalitatea acordată timp de trei săptămâni la Tecuci, unde s-a purtat ca un adevărat domn, civilizat.

Dar, totuși, după el, numai dacă ești medic ești cineva. O greșeală fundamentală. Inginera nu-i cineva? Fostul funcționar tehnic Ganea Nicolae nu a fost cineva? Fiecare este cineva. Inclusiv profesoara Năstase. De ce băiatul meu se vede atât de sus? Pentru că bagă degetele în cur la oameni? Asta-i meseria! Inginera are meseria ei, la fel, tot așa de importantă ca a lui Mihăiță. Diferența este că nu bagă degetele în cur și nu consultă și nu taie cu bisturiul. Nu-i place adevărul despre soarta mă-sii și crede pe Robi, și acela o poamnă bună, dar parțial, nu chiar așa de ordinar ca Bebe.

Știți, dragii mei, ce-i omul? Un căcat și un muritor de rând, un nimic înaintea lui Dumnezeu. Nicidecum că sunt mare, că sunt medic. Mie nu-mi ține nici de cald, nici de rece. Eu te stimez atunci când devii popular și ești simpatic atunci când faci câte o trăsnaie de răd zile întregi. Mai sunt medici blestemați, oameni glumeți și de treabă, care glumesc cu mine pe chestia gerovitalului și eu le trag câte o minciună de-i fac și eu pe ei să râdă. Măine încep cu creierul tumorat și de nebunia cu luesul și descoperirea Tabesului. Este ora 22:21. Pacea Domnului peste noi. Amin!

Azi este sâmbătă, 24.10'86. O zi foarte călduroasă și bună de plimbat.

Dragă Generație Viitoare. În timp ce țara este subjugată de către o mână de oameni veniți la putere cu ajutorul tancurilor rusești, noi, poporul român, suferim de foame. Suntem înfometați de o mână de oameni înarmați, care nu te lasă să trăiești. Toate alimentele le trimit la export. Rația-i mică. Uleiul nu-ți ajunge. Generația noastră este ținută sub călcâiul comunismului. Toți banii îi fură sub diferite

pretexte. Altă ceată de derbedei se ocupă cu teroarea, pentru a supraviețui, întrebuintând diferite metode, care, sub lozinca decretelor, te flămânzesc de-ți bles-temi zilele. Alții fug din țară, riscându-și viața, prin ajutorul turismului și a diplomei de oameni învățați. România s-a transformat într-o cocină de porci unde intelectualitatea și lumea bună se îndobitocește datorită foametei. De dimineată și până noaptea târziu, lingăii de cur preamăresc niște creaturi bicsnice, urâte ca mama focului. Încă doi medici, neurochirurghi, au reușit să-și ia tălpășița peste granițe. Domnul Chira Grigore locuiește la New York. La doamna Dana, fie-sa. Măritată în America. Probabil că desfășoară o activitate politică. Dar tot îl va duce dracu, mâine, poimâine.

Dragă Generație Viitoare. Este foarte greu să rabzi de foame. Un român străin de neam își chinuiește propriul popor. Nu vă vine să credeți, dar acest bătrân, cu creier tumoral, de dimineată și până noaptea târziu este preamărit. Și ține discursuri kilometrice. Și dă din mâini. Și un așa mincinos eu cred că nu mai există pe suprafața pământului.

Ne arată porcii pe care îi trimite în străinătate. Iar porcii de ruși și alții ne mănâncă mâncarea și în schimb ne dau niște hârtii. Dolari pe care noi nu i-am cerut.

Astăzi este joi, 26.11.86. Afară-i lapoviță și ninsoare. Este un timp de ți-e milă să scoți și căteaua din casă. Pentru ca să trăim, soția umblă de dimineată până seara la tratamente pentru 400-500 lei pe lună, ca să putem supraviețui.

Despre Viorica, mama lui Mihăiță. Dânsa mi-a fost prima soție. După 18 ani am divorțat, lăsându-i toate cele agonisite împreună ei. Am cu ea pe Mihăiță și am mai avut încă un copil, pe Nicușor, Ovidiu, asasinat mișelește la vârsta de 22 de ani. Ambii copii au avut probleme. Copii proveniți din familii dezorganizate suferă de obicei. Am mai spus acest lucru și îl

repet. Mihăiță a fost cu probleme. Este rău de gură. Aici îmi seamănă mie, că și eu sunt rău de gură. Diferența este că eu am fost educat, și, în școala unde am învățat, se predau reguli de politețe și Codul Manierelor Elegante. Astăzi, ele aparțin trecutului. Demnitatea este călcată în picioare, iar „Majestatea sa”, Banul, tronează peste tot. Dar să revin la subiect.

Mihăiță, rămânând la maică-sa, la Viorica, de capul lui, dânsa fiind o femeie înapoiată, după divorț l-a asmuțit asupra mea și a familiei mele. Ca student la Medicină s-a îndrăgostit și el de o fată. Atât eu, cât și Viorica, cu toate că eram divorțați, ne-am supărat, pentru că fata nu avea școală, ci numai șapte clase. Băiatul mi-a spus chestia și am fost foarte revoltat. Noi, adică eu, țin foarte mult la cultură. De, fiecare cu păsărica lui. Mai târziu s-au căsătorit. Mihăiță, pe atunci, cam bea și se știe că beția la bine nu duce. I-am spus Vioricăi cu cine s-a însurat Mihăiță. Femeia s-a supărat și pe bună dreptate, că a avut motiv. Pentru siguranță și pentru ca să nu-l piardă, femeia i-a turnat patru copii. Mihaela, Bebe, Claudia și Robi. Dintre toți, cel mai înțelept și cu judecată a fost Robi. Nu știu la ora actuală cum se comportă. La suflet nu-i rău și are o gândire matură.

Toți cei patru copii au suferit, nevinovați. Pentru a scurta povestirea este destul să spun că băiatul meu, pe când copiii erau mari, a trebuit și el să divorțeze. Cauza principală a fost, după mine, diferența de cultură, pe de-o parte, iar pe de altă parte, beția și gelozia Ninei. Nu mai intru în amănunte. Dar vreau să spun că răzbunarea Ninei pe soacră-sa a fost parțial îndreptățită, totuși condamnată de mine. De ce? Pentru că Viorica a înnebunit din cauza arteriosclerozei cerebrale și probabil că a avut și o tumoră acolo. Cert este că nu mai putea umbla, iar după declarațiile locatarilor din bloc, a fost bătută, lucrurile din casă furate și vândute, iar la ora actuală Mihăiță are patru copii, adică patru dușmani. Să fim înțeleși. Nu înseamnă că dacă ai o facultate, ai totul. Nicidecum!

Pe lângă facultate mai trebuie să ai și școala vieții. Să știi să te orientezi în orice împrejurare și să acționezi cu rapiditate.

Am mai spus. Mihai Viteazu și-a pierdut capul fiind popular și bun cu nobilii și cu poporul. Mihăiță trebuie să-l pună pe picioare pe Robi. Pe ceilalți i-a pierdut. Lor le trebuie numai banul. Degeaba-i spui, că n-ai cui! Să fim practici. Omul este muritor. Cel mai bun lucru este să ai bani și să grijești de ei. Se poate să i se întâmple ceva. Lui cine îi va da ceva? Copiii? Un penis cu gât. Asta va primi. Lui îi trebuie o a doua familie, dacă vrea ca la bătrânețe să aibă pe cineva, că, Doamne, ce repede trece viața și când ești bătrân te dai cu capul de pereți, că ai trăit ca un măgar pe pământ. Trebuie să învățăm de la viață, dar mai ales în era sclaviei, declarată de „Măgarul” lui I. L. Caragiale, care ne cântă „Carnavalul de Venetia”, cu variațiuni, de dimineață până seara și care umblă cu cățeaua după el. Domnul cu noi. Amin!

Hai să râdem! Vecinul meu, Ghiță, din bloc, s-a dus să cumpere pâine de la „Dalia”. Stând la rând, o femeie tot pipăia pâinile. Cum era Ghiță cu damf, strigă:

– Doamnă, nu se pipăie pâinea, ci numai p-la!

Am ascultat discul *Simfonia a șaptea, în La major*, de Beethoven. Mă culc. Este ora 22,55. Pe mâine!

Azi, 07.11.86, timp friguros la Baia Mare. Nu se găsește pâine. Lumea stă la coadă și injură. În loc de pâine, cumpărau cozonac. Dimineață vine Lia cu două pâini care erau făcute din tărâțe, că nici la porci nu erau bune. Așa-i la noi. Milițienii și securiștii mănâncă bine, ca să poată bate, cu sete, poporul nenorocit, condus de către niște demenți, cu luesul în descompunere, pe care îl au în scăfârlie și unde vântul suflă demența cerebrală.

Printre altele, la televizor, a vorbit ambasadorul rus despre Revoluția din Octombrie. Despre binefacerile ei și

alte baliverne aparținând Secției de propagandă a PCUS. Pe urmă, a venit Alla Pugaciova și a cântat. O alta cu chitara. Și au dansat. S-a discutat despre frăția dintotdeauna a poporului român cu Uniunea Sovietică. Auzi? Ce minciună! Noi și frați cu rușii! Să dea Domnul să fie așa, dar eu știu că generațiile viitoare se vor mai bate cu rușii. Că așa sunt făcuți. Să șparlească și să-ți ia mâncarea de la gură. În încheiere, s-a prezentat și „Măgarul lui Caragiale”. Fericit foc. A băut puțin și cu asta totul a luat sfârșit.

Măine are loc cununia civilă a Mihaelei. Ce va fi cu facultatea? Timpul va rezolva totul. Îmi este milă de ea. Parcă o văd îndrăgostită și fericită, în luna de miere. Iar după aceea vor urma bătaia, certurile și poate și... Îmi pare rău că nu pot merge. Anii sunt mulți și mai este și modestia economică. Pe ea, cel puțin, are cine să o finanțeze. Bravo ei!

De vreo două nopți farfuriile din bucătărie, noaptea pe la unu, au început să joace țonțoroiul. Ai mei s-au speriat. Ori au avut halucinații? Că dimineața farfuriile erau în ordine. Eu nu știu nimic.

De la vărul meu am primit o scrisoare prin care își dă ifose privitor la observațiile pe care i le-am făcut prin telefon, de la Tecuci.

Hai să râdem! Despre gelozie. De dimineață, vine Clari la noi. Eu, ca să mă distrez, tot o trag de limbă, ca să mai aflu câte ceva. De, lipsa de activitate. Ea trăiește cu unul, Costică, din Huși. Moldovean. Nu departe de Tecuci. Are 63 de ani și tremură tot din cauza beției și a geloziei. O întreb pe Clari cum o mai duce cu Costică.

– Dă-l în aia mă-si, de boșorog! Că îl am la mână.

– Cu ce îl ai la mână?

– Păi, eu nu am fost acasă și a adus două curve și s-a închis în casă și s-au dat la băut.

– Cine au fost curvele?
– Păi, Voica și cu încă una!
– Și tu ce ai făcut? Cum ai reacționat?
– Foarte simplu. Am adunat toți vecinii de pe scară și am bătut în ușă ca să-mi deschidă.

– Du-te dracului! zice Costică.

Eu, de colo:

– Costică! Puișorul meu. Eu pe tine te iubesc. Ești bărbatul meu! Pe câtă vreme, curvele astea au venit să-ți bea banii și să-ți ia și carnea. Tu, puișor, dă-le afară, că tot noi vom suferi!

Și le-a dat afară. Natural că cele două femei au ieșit, fiind gonite de Costică. Au trebuit să treacă printre locatari, fiind de față și șeful blocului.

– Dar tu, îi zic, ce ai de gând?

– Așa bine nu mi-a fost niciodată. Mă fut cu cine vreau și îi închid gura. Costică, îi zic, m-ai înșelat, te-am înșelat și suntem chit!

– Du-te dracului, zice Costică. Eu numai am băut cu ele, pe când tu ai făcut-o!

– Degeaba, Costică! Am martori, toată scara știe că ești un curvar ordinar.

Și de atunci trăim bine și stau cu el. Luna viitoare, în 14, împlinesc un an de când stau cu el. Unde mai găsesc eu așa bine? Căldurică, libertate, că mută merge la oi, iar eu pot să-mi fac de cap. Mâncărîca-i bună. Am carne de oaie, câtă vrei. Și bani, la fel.

Am râs. Măine voi scrie despre gelozie. Așa cum o văd eu.

Este ora 23,35. Pacea Domnului peste noi. Amin!

Azi este sâmbătă, 8 noiembrie. Timp friguros și cu soare. Este ziua onomastică a lui Mihăiță și cununia civilă a Mihaelei. Două evenimente importante. Este ora 10,47.

Și acum, despre gelozie.

Gelozia. De la început vroiesc să scriu despre gelozie așa cum o înțeleg eu. În căsnicie, în varianta conjugală. Acest subiect îl scriu pentru că gelozia distruge multe familii și suferă copii nevinovați, care se nasc între timp. De la începutul și până la sfârșitul vieții pe pământ, Dumnezeu a creat viețuitoarele, inclusiv omul, după legi necuprinse de către mintea omenească. Există un circuit în care se desfășoară împerecherile între viețuitoare pentru a se reproduce. Gelozia o găsești și în junglă și pretutindeni între animale, păsări. Dar eu mă voi referi la gelozia umană.

Gelozia, pentru mine, înseamnă o prostie periculoasă. Cu intrigi, bârfe, defăimări, bătăi, iar în unele cazuri se termină cu divorțul. Se manifestă mai mult la oamenii înapoiți. Analfabeții, bețivii, oamenii de nimic și alte categorii asemănătoare. Domnul nostru, Iisus Hristos, a murit pe cruce pentru păcatele noastre. Mai ales preacurvia, care este cel mai mare păcat!

Natura a creat în așa fel viețuitoarele, inclusiv omul, de două feluri, mascul și femelă, care uniți formează omul complet.

Gelozia îmbracă forme diferite. Ea este prietenă bună cu prostia, nebunia, mergând până la crimă, fie direct sau indirect. Un băiat se îndrăgostește de o fată. O cere în căsătorie. Se însoară, fac copii, îi cresc. Cu alte cuvinte, au format o familie. Fiți atenți! Se prezintă în primul rând la Starea Civilă și se cunună. Aici se citește din Codul Familiei și se recomandă respectul reciproc. De ambele părți.

Mă refer acum la un bărbat gelos. Un bărbat gelos este un om de nimic. Gelozia nu-i iubire, ci o crimă cu premeditare. Fie cu bună știință, fie din prostie.

La orele 18,05 a venit o colegă de-a Claudiei. Colega de muncă de la „Tehnolemn”. Ne-a comunicat

că în astă seara se ține nunta și la Claudia. Deci, iată nepoatele căsătorite. Amândouă.

Să continuăm, mai departe, cu gelozia. Ce face un bărbat prost și incult? Consideră că fata pe care a luat-o este a lui și poate dispune de ea după bunul său plac. El consideră femeia lui ca pe o pasăre pe care o închizi în colivie. Un fel de saltea, în care să-și golească testiculele de spermă. Să-i comande! Pe stradă este supravegheată de soț să nu se uite în altă parte. Îi face continuu observații. Numai el are dreptul de a dispune de soarta fetei care, din nefericire, i-a devenit soție. Filosoful Schopenhauer scrie despre femeie că-i „un animal cu părul lung și mintea scurtă”. Eu nu sunt de părerea lui.

Femeia este o ființă omenească cu rațiune și, ca atare, trebuie tratată cu respect. În unele cazuri îl depășește pe bărbat, din toate punctele de vedere. La noi în țară femeia nu-i respectată, ci este considerată ca făcând parte din drepturile bărbatului, în special de a-i satisface plăcerea sexuală. Ce mare greșeală. Femeia are un organism mai delicat. În plus, femeia tinde spre emancipare. Ca bărbat, trebuie să-ți tratezi femeia cu mult respect și afecțiune ca ea să se simtă liberă și la adăpost de unele capcane care i se întind din partea unor oameni de nimic. Să vă dau un exemplu. Mai acum vreo trei, patru ani, un bărbat beat își bătea nevasta. Se formase un grup de bărbați de nimic, geloși și subintelenți, care strigau în cor:

– Dă mă, pe ea. Dă! Pe ea. Dă, mă! Pe ea.

Ce ziceți de instinctele bestiale ale acestor oameni?

Alții, când iau leafa, o păstrează asupra lor. Îi dau femeii cu țărâita. Încă un alt mijloc de înjosire a femeii. Deci, el a uitat că a semnat o convenție la Starea Civilă prin care s-a angajat că își va respecta femeia.

Domnilor bărbați. Mă refer la cei cu instincte bestiale și incuți, certați cu inteligența și codul

manierelor elegante. Ați uitat de Dumnezeu? Femeia este om. Nu vă aparține în sensul de a o insulta și batjocori. Veșnic să fie supusă, neavând dreptul la viață. Am cunoscut o mulțime de femei. Și în tinerețe și acum la bătrânețe. Unele femei tinere mă salută cu „servus” sau „ciao”. Au câte un prieten, afară de bărbat. Sunt femei și cu trei sau patru copii. Cu unul sau mai mulți prieteni. Dacă dumneata, domnule bărbat, vii acasă beat, leafa o bei, nu aduci mâncare la copii, ce să facă? Să cerșească? Și atunci își vinde corpul ca să-și țină copiii sau să-și declanșeze orgasmul. Are și ea nevoie de un contact sexual.

Azi este duminică, 09.11.86. Afară-i frig. În casă-i frig. La Niculina se repară caloriferele. Cei de la IGO nu au avut timp toată vara. S-au apucat iarna de reparații, iar bieții oameni mor de frig în capul iernii. Unii au, pe deasupra, și copii mici. „Era de aur a Cezarului”. Fericirile Cezarului. Că de iubit ce este de popor, umblă numai în mașină blindată. Cu cățeaua după el.

Și acum, tot despre gelozie. Domnule bărbat! Cu ce drept îți bați femeia? Cine îți dă acest drept? Ce suflet poți să ai ca să dai cu pumnii într-o femeie fără de apărare?

La noi pe scară sunt doi tineri. Femeia este gravidă. Mereu o bate. El a fost și boxer. Nenorocitul! O boxează cu pumnii ca la sacul de antrenament. În realitate, boxul, după mine, este o crimă cu public. Acum probabil o bate înfundat, că se teme de locatarii care au luat atitudine contra lui.

Interesant. Cezarul zice. Neamestecul în treburile interne. Adică să fii futut fără să zică nimeni nimic. Fără mâncare, fără slănină, fără carne, ci numai ce cade de la masa comuniștilor. Firimiturile! Pe de altă parte, îi aud pe unii bărbați: „Să nu te bagi în

familia mea". Dar, futu-te-n cur pe mă-ta, de bandit! Dar ție care lege îți dă dreptul să-ți bați femeia?

Cumătra mea, Haylk Lenuța, și-a băgat soțul la pușcărie pe trei luni, pentru o palmă sau două.

Sunt alții geloși care nu dau voie femeii să-și pună pe față cosmetice, și alte, și alte forme de gelozie. Femeia nu-i canar ca să o închizi într-o colivie. Din acest punct de vedere facem parte din rândul celor mai înapoiate țări. Mă refer la acele brute geloase. Cea mai avansată țară, unde femeia nu îngăduie bărbatului să o maltrateze, este Danemarca. Dacă e lovită, sunt organizații care îi sar imediat în ajutor.

Să luăm un exemplu. O femeie dorește să meargă la plimbare, la cinematograful, la o cofetărie însoțită de colegi sau colege de muncă. Nu uita, domnule bărbat, că femeia-i om și nu pasăre! Vii dumneata și îi anulezi această plăcere. Cu ce drept? Că ai penis. Plus prostia din cap. Dacă vine din societate și a băut o sticlă de bere, dumneata, domnule bărbat, o iei la bătaie. Deci tu vii beat, vii de la curve, banii de mâncare îi cheltuiești și ție nu-ți face nimeni nimic! De ce? Cunosce femeii care muncesc în câmpul muncii la fel cum muncesc și bărbații. Vin de la serviciu, spală vasele, rufele, fac de mâncare, îngrijesc copiii, mai merg și la „Apărarea Patriei”, vine obosită, deprimată, descântată, iar tu, pulă de bărbat, o iei la bătaie.

– Curvă! Acum se vine acasă? Pe unde ai fost?

Eu aș avea o rugămintă pentru acești bărbați. Să-și cumpere o funie și săpun. Să se spânzure. Sau să se ducă la WC și să se uite în oglindă, după care să-și tragă două palme.

Alți bărbați nesimțiți stau în fotoliu cu ziarul în mână. Habar nu au că ar trebui să-și ajute soția în gospodărie. Astă vară am fost și eu într-o plimbare la Tecuci, unde am observat o gelozie discretă la un intelectual. Nu pot să zic că nu își iubește femeia, dar o obosește. Nu numai cum vrei tu, ci să fie și cum vrea ea. Este ora 19:47.

Pogoară, Doamne, izbăvirea asupra noastră! Amin!

CAPITOLUL 4.

Hoți și cioflingari

Azi este marți, 11.11.'86. Timp frumos. Ieri și azi am fost în parc. Erau mai mulți pensionari care se plimbau. L-am văzut pe doctorul Vereș, care se plimba pe jos. Merge kilometri mulți, iar mașina o parchează lângă parc. Pe aleea principală, la întoarcere, am văzut o veveriță. A trecut cam la vreo trei metri pe lângă mine. Am stat în loc și am privit-o cum s-a ridicat pe lăbuțele dinapoi și cu lăbuțele din față rodea ceva. A sărit apoi într-un copac, zbura prin aer cu o sprinteneală uimitoare.

Venind către casă m-au năpădit amintirile. M-am gândit la Viorica și la tabloul din perete, unde era cu mine. Ea mireasă. Mi-am adus aminte că acest tablou este un simplu trucaj, din două fotografii obișnuite, prelucrate într-un laborator fotografic din Oradea. Am fost săraci și nu am avut bani ca să mergem la un fotograf. Seara, la petrecere, am părăsit amândoi nunta și ne-am culcat, iar nuntașii au petrecut fără noi. Săraca! A fost o femeie care mi-a făcut mult rău. Dar nu regret. Din cauză că eu am contribuit cu suferința de a ajuns copilul meu, medic. El știe toate acestea. Dacă aș fi avut atunci mintea pe care o am astăzi, nu aș fi divorțat. Copilul meu a fost prins într-o capcană periculoasă. Să zică mulțumesc că a scăpat. Dacă ea nu intra în serviciu poate că nu ne-am fi despărțit. Acea! Întâi serviciul, apoi familia. Era foarte iubitoare de sine. Eu sunt o fire ciudată. Urăsc gelozia, urăsc pe geloși. M-a plictisit cu gelozia

ei tâmpită. Tot la braț cu ea. Tot în ochii ei să mă uit. Când vorbeam cu o femeie, o lună de zile nu-mi vorbea. Până mi-am luat câmpii. Pentru serviciu era în stare de orice. Era foarte harnică și îi plăceau curățenia și munca. De aceea zic că va fi vai și amar de cei care au bătut-o, ea fiind bătrână și bolnavă. Să nu uitați că orice faptă are și răsplată înaintea lui Dumnezeu. Eu am fost pedepsit. Cu copiii născuți din căsătoria a doua. Nina își va primi și ea pedeapsa. Claudia la fel, plus Bebe. Nu scapă nimeni de judecata Domnului. Și eu m-am bătut cu ea, că mă aducea în stare cu scenele ei de gelozie. Dar aveam societate. Doamna Butaru, soția inginerului șef de la Uzină. Doamna profesoară Dragoș. Doamna Ghökel, doamna Dănilă, fosta profesoară de matematici. Asta a fost Viorica. Și cu o clasă primară s-a descurcat binișor în această societate. Eu nu prea luam parte. Ceream scuze că sunt chemat la serviciu. Eram funcționar. Aveam bani, iar ea îi conducea bine. Dar să lăsăm astea pe mâine, când voi continua cu gelozia feminină. Acum, hai să râdem puțin!

Aseară l-am văzut pe Glodeanu supărat. Îl salut și îl întreb ce are. El nu-mi răspunde la salut și pleacă mânios în casă. Astăzi, pe la orele 17 și ceva, o aduce dracu pe Clari la noi și o întreb:

– Tu, Clari, ce are Glodeanu de este supărat?

– Dar tu pe ce lume trăiești? îmi răspunde Clari. N-ai văzut că Pop de la etajul patru s-a mutat?

– Ei și? Ce dacă s-a mutat?

– Păi, Viorica, soția lui, nu a mai vrut să locuiască pe aceeași scară cu Glodeanu. A preferat să se mute în alt bloc, în cartierul Vasile Alecsandri. Pe „Hatvon”.

– Și... care-i cauza? o întreb pe Clari.

– Păi a prins-o pe Glodeanca mărindu-se pe jos cu Pop. Întocmai ca pisicile.

Zice Clari:

– Eu i-am spus că pentru asta să nu fie supărat. Când îți trebuie femeie, măi verică, aduci 500 lei și vii la mine. Și gata!

Zice Glodeanu:

– Eu pe pizdă nu dau bani!

– Du-te dracului, boșorogule! Că tu toată vara dădeai cu pietre în copii ca să nu-ți strice grădina în loc să-ți supraveghezi femeia. Ce, dumneata nu știi că-i rea de muscă?

Mă gândesc la ziua de sâmbătă, 15.11.'86, când ne vom întâlni la poștă, după pensie. Ce răsul dracului o mai fi, că toate poștărițele sunt femei. Și toate ale dracului.

Cam asta a fost. Este ora 23:50. Mi-e tare somn. Pe mâine. Și pacea Domnului să fie cu noi și cu cei dragi. Amin!

Astăzi este joi. 13.11'86. Timp frumos. Soția a fost la Satu Mare. În recunoaștere. Satu Mare este mai bine aprovizionat cu carne de porc, cârnați de casă, pastramă de oaie, slănină, untură și pâine albă. Cozi nu sunt, iar pe unde sunt, lumea-i civilizată. Înjură discret și bate din palme când apare măgarul lui Caragiale cântând Carnavalul de Veneția cu variațiuni.

Ăștia de la Baia Mare sunt ai dracului. Au râie sub coadă, dar o țin ridicată în sus. Trebuie să se scarpine de râie, așa că o mână este veșnic ocupată, iar cu o singură mână nu poți aplauda.

Și uite așa F.C. Baia Mare a căzut în „B”. Pâinea se găsește greu. Mâncare nu-i. Noi pierim de foame, dar băimărenii tot râioși și cu coada-n sus sunt. De aceea zic că atunci când măgarul cântă, trebuie să aplaudăm. Cei de la Satu Mare sunt mai diplomați și mai simandicoși. Au și mâncare. Au și civilizație. Nu ca bădăranii de la Baia Mare. Te omoară la cozi. În special țărani. Tot ăla care are îți ia mâncarea de la gură. Vorba aceea, prostu-i prost, iar năravul nu îl poți schimba. Așa că bietul Ciuciurec al meu își ia

zborul spre Satu Mare după haleală. Acolo-i lumea mai civilizată și se dă și-și ondulează spinarea după împrejurări. Cei de la Baia Mare au spinarea tare și nu o pot îndoi înaintea măgarului, și de aceea suntem bătuți cu copita.

Hai să râdem! Al dracului Balla. Cică au fost trei cheflii. Unul mai șugubăț ca celălalt. Cum erau ei beți criță, au făcut un pariu că scrie fiecare câte o scrisoare și cât ai zice pește ajunge la destinație. A scris fiecare o scrisoare și a rămas de discutat rapiditatea cu care ajunge la destinație. Unul a ieșit afară cu un plic închis și tocmai atunci trecea o poștăriță.

– Măi, îl întrebară ceilalți, dar unde și cui ai scris scrisoarea?

El, glumețul, a spus că „la mama”, că-i este dor de ea. Se prinde cu o mână de sulă și cu cealaltă ține scrisoarea. Merge la poștăriță în postura în care era și când îl vede poștărița îi zice:

– S-o bagi în aia a mă-ti!

El, bucuros că a câștigat pariul, le spune celorlalți:

– Ați văzut, măi, că scrisoarea mea ajuns la mama?

În continuare, despre gelozie.

Azi dimineață m-am uitat pe fereastră și l-am văzut pe Glodeanu. Tot supărat. M-a bufnit râsul. Vine Silvia Birö. Înaintea ei venise futălăul (prietenul ei, Pitiu). Tot discutând ajungem la Glodeanu.

– Dă-l dracului! Că-i prost. Nu trebuia să se ducă să-și vadă femeia în brațele lui Pop. Dacă era un om inteligent, întorcea capul și pleca.

– Dar tu, Silvia! Dacă te-ar fi prins Birö cu Pitiu, ce ar fi zis?

– Doamne ferește! Acela ne-ar fi omorât pe loc din gelozie. Și pe mine și pe Pitiu!

Deci! Iată, încă un prost, gelos.

Cumnatul Mariei a dat-o pe sora ei cu capul de calorifer până i-au sărit creierii afară din craniu și a rămas moartă pe loc. Alții se laudă:

– Am mârlit-o pe cutare și pe cutare!

Iată că gelozia este egală cu prostia. Să te fe-rească Dumnezeu de prostie și de gelozie, mai ales. Dacă eroii sunt pe funcții mari, viața ta stă pe muchie de cuțit. Și notați că bărbații geloși merg cu prostia lor până acolo că în unele cazuri ucid pentru o femeie. Și multe altele.

Și acum să termin cu gelozia la bărbați și să încep cu gelozia femeii.

Gelozia femeii este mai delicată. Ea îmbracă mai multe forme. Puțină dreptate are și filozoful Schopenhauer când zice că femeia-i un animal care are părul lung și mintea scurtă. Asta prin faptul că la cel mai mic conflict numai ce auzi:

– Curva dracului!

Ceea ce bărbații nu zic unul către celălalt:

– Măi, curvarule!

Sancho Panza, eroul lui Cervantes, spunea o zi-cală, că femeia seamănă cu o găină care cum iese din ogradă se și pierde. Oare așa să fie? Eu nu cred. Se pierde dacă-i geloasă. Să nu uităm un lucru, domni-lor bărbați! Că femeia este sfântă. Să ne aducem aminte de Maria, doamna și stăpâna noastră, Sfânta Fecioară Maria, care l-a născut pe Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, care-i tot femeie. La fel și mamele noastre care ne-au născut. Sunt toate femei. Măi, bărbate, nu te gândești că pălmuind o femeie, pe a ta, pălmuiești pe mama ta? Pălmuiești pe mama lui Dumnezeu, care-i tot femeie, dar este sfântă?

Mă înfior și mi-e scârbă că și între femei sunt unele care își bat joc de trupul lor, pe care îl oferă spre vânzare, păcătuiind înzecit practicând preacur-via.

Aș fi fericit, stimată tinere și stimată tânără, dacă ați înțeles ceea ce voiesc să spun. Este ora 22:32. Mi-e somn. Restul, pe mâine.

Pacea Domnului nostru, Iisus Hristos, să coboare asupra noastră. Amin!

Tot despre gelozia femeii. Între femei, gelozia se manifestă altfel decât la bărbați. Ele se fac curve una pe alta, se trag de păr, își arată curul una la alta și își bat pisicuța, adică blănița, una către alta. Nu sunt de uneală una cu cealaltă, iar dacă sunt, sunt numai până la bărbat. Din mare prietene azi, devin cele mai mari dușmance mâine. Motivul? Pentru un bărbat.

Odată, călătoream spre Vatra Dornei-Frasin. Eram în delegație și când a stat trenul în gara Pojorâta se băteau două femei. Se prinseseră de păr și se trăgeau reciproc una pe alta, iar noi, călătorii, ne uitam la ele. Cum sunt rău de gură, zic către ceilalți călători:

– Să știți că astea se bat pentru o p-lă de bărbat!

Uitând că în compartiment mai era și o doamnă. Între timp, o pasageră s-a urcat în tren din Pojorâta și a nimerit în compartimentul nostru. Eram doar patru călători. O întreb pe femeia respectivă de ce se bat femeile acolo. Cum din întâmplare s-a nimerit să le cunoască, ne-a povestit că una din ele s-ar fi culcat cu bărbatul celeilalte. Aceasta zicea: unde scrie și în care lege ca ea să nu se culce cu un bărbat pe care îl place?

Să iau un alt exemplu. Al soției dintâi. Această femeie avea câteva clase primare și era căsătorită cu un intelectual. Era de o gelozie sălbatică. Libertatea bărbatului era limitată. Sub ordinele mele erau și femei. Pentru această gelozie era urâtă de toată lumea. Eu eram disprețuit. Viața era un chin. Când mergeam cu apelul la mină, la Roșia Montana, ea se îmbrăca în straie de bărbat și mă urmărea. Eu o luam cu apelul prin subteran, ca să scap de

urmărire. Mergeam ca metroul, apostoleasca, și ieșeam la mină. Se băga în serviciul meu, în atribuțiile mele de serviciu. Ca să am liniște a trebuit să dau afară de la telefon o doamnă ca ea să se amuze. Ce mai tura-vura. După 18 ani de căsnicie am divorțat. Din căsătorie au rezultat doi copii. Adică doi băieți. Unul a murit, asasinat mișelește. Iar celălalt mai trăiește. Este medic și este chirurg. A fost o mare pramatie. Îi plăceau țuiculița și femeile. Cum îi cădea una în mână, o cocoșea cât ai zice „piș”. Ca răzbunare, după divorț, m-a adus la sapă de lemn. Copilul cel mare a rămas în educația maică-si. L-a educat să mă urască. Au venit comuniștii la putere și am ajuns la lopată. Din suferințele mele băiatul a ajuns medic. Uitând că i-am fost tată. Diferența dintre tată și fiu a fost aceea că eu am fost educat pe băncile școlii, iar el de mă-sa. Citiți vă rog „Povestire de iarnă”, de Cezar Petrescu. Povestea doctorului Negrea se aseamănă cu a lui, dar sub altă variantă.

Mă culc, că sunt orele 23:30 și la 24:00 se ia curentul electric și rămân pe întuneric. Pe mâine.

Mulțumescu-ți ție, Iisuse Hristoase, pentru fiecare clipă de viață. Amin!

Azi este luni, 24.11.86. O zi călduroasă. M-am plimbat în jumătatea de nord a orașului, ocolind parcul.

Doctorul Foris Zoltan a fost băgat la zdup pe 20 de ani, pentru avortul făcut unei femei care a murit cu copilul în burtă. Au murit două persoane. Mama și pruncul.

Doctorița Pauliuc, soția profesorului Pauliuc de la Școala de muzică, pentru că lua bani pe concediile medicale de la femeile aflate în câmpul muncii, este și ea cercetată. Știrea a fost transmisă de către vecina noastră, Evi, soției mele. Deci, atenție domnule doctor. Prudență!

Viorica a făcut o mulțime de prostii pentru distrugerea mea, iar Mihăiță, slab de înger, privea de sus pe tatăl său, adică pe mine. Am mai scris acest lucru. La ora actuală, Viorica este bolnavă mintal și ce s-a întâmplat cu ea, nu știu. Îmi pare rău pentru ea, că m-a scăpat de două ori de la moarte și m-a ajutat la avansare în serviciu. Cine ține la mine și-mi face bine nu-l uit. Sunt un om educat și știu să fiu recunoscător, toată viața. Am iertat-o din inimă pentru tot răul pe care mi l-a făcut. Iată unde duce gelozia femeii. Acum mă voi ocupa de alt caz de gelozie. Doi tineri s-au căsătorit. Mihăiță și Nina. Ea cu șapte clase elementare, el medic. În perioada studenției a făcut multe boacănă, că așa-i foița. Nina a crescut pe cei patru copii pe care i-a turnat. Această femeie la suflet nu-i rea. În schimb este rea de gură. Când strigă se aude până la Vișeu de Sus. Mihăiță era blestemat și nesperios în perioada studenției. Nina, ca să-l lege mai bine, i-a turnat patru copii. I-a crescut, i-a educat și a făcut și două clase la seral, la liceul din Baia Sprie. S-a purtat cum a putut, s-a străduit, i-a crescut, puțin iubitoare de sine și rea de gură, și-a aruncat bărbatul în brațele alteia. A lăsat serviciul pentru că era soție de doctor.

Acum, fiți atenți, dragii mei! O educație aleasă nu se capătă pe băncile școlii și nici în amfiteatrele facultăților, ci trebuie să ai un pic de sânge alabastru. Mitocanul rămâne tot mitocan. Așa, ca măgarul lui Caragiale. Așa și cu Mihăiță. A ajuns medic, a făcut și specialitatea, dar la urmă Nina a început cu gelozia și înjurăturile, așa că băiatul a întors foaia, suferind foarte mult. Am mai scris despre asta. Au avut patru copii: o fată, Fifica (Mihaela), un băiat Stricătilă (Bebe), o fată, Iuduța (Claudia) și Robinson (Robi). La ora actuală, Mihăiță, nemaiputând suporta, a înaintat divorțul. Deci, iată al doilea divorț din cauza geloziei. La ora actuală începe să mă înțeleagă. Este prea bun cu copiii care îl duc de nas, cu excepția celui mai mic, care este mai înțelept. S-a căsătorit a

doua oară, cu o ingineră. O iubește și trăiesc fericiți. Dar adevărul? Este secret conjugal. Dragostea exagerată este o gelozie egoistă. Care obosește ambele părți.

Cam asta ar fi gelozia care uneori are sfârșit tragic. Este ora 23:30. La 24:00 se ia curentul. Domnul îmi este Cetate tare în vreme rea. Amin!

Azi este marți, 25.11.1986. Timp ploios, dar cald pentru anotimpul în care ne găsim. Se zvonește că țiganii vor fi mutați separat de români și maghiari. S-a dus o delegație de 30 familii la primarul Vasile Bărbuleț. Sectoristul a și făcut tabelul și l-a trecut și pe Ciucur pe listă. Mă acuză pe mine, că din cauza gurii mele rele. Adică eu cu sărăcia și cu nasul pe sus. Pe Lia eu am îndemnat-o să se mărite cu un țigan?

I-am amintit de dialogul avut în 1977 la Biroul organizației de bază PCR, unde erau de față: tovarășul secretar al PCR pe întreaga întreprindere UMMUM; tovarășul secretar pe întreprindere al UTC; Ganea Nicolae, tatăl ei, și Ganea Natalia, unde i s-a spus cine-i Ciucur Dumitru, consecințele căsătoriei cu el și îndepărtarea sa din societate. Am avut o discuție aprinsă, amintindu-i de bețiile ei, de rătăcirile ei noaptea pe acoperișul blocurilor, cu țigani. Ea, fată cu Liceul de Muzică. Ea era gravidă ca fată și s-a dus soția să-l roage pe medicul X ca să o ajute să scape de sarcină, dar acesta a denunțat-o. A venit o asistentă și a luat-o în evidență cu sarcina. Ea, de disperare, s-a aruncat în brațele țiganului care, profitând de nenorocirea ei, s-a căsătorit cu ea. Eu am prevăzut urmările dar nu am avut cui spune. Este singurul caz în lume când o fată cultă se căsătorește cu un țigan. Am avut mult de lucru cu ea. Vina principală a fost a mamei mele și sunt mândru că sunt sărac și cu conștiința împăcată. Am fost cinstit, respectând sfaturile mamei, care începeau așa: „Înțelepciunea începe cu frica de Dumnezeu și cu rușinea față de oameni”. Am

avut ocazia să mă scald în bani. Sub supravegherea mea se făcea argintul aurifer. Un lingou de 10 kg. conținea circa 3 kg. de aur pur. Restul era argint. Îmi erau de-ajuns trei, patru, lingouri ca să fiu bogat. Cine a știut ce timpuri vom ajunge? Spre exemplu, Anghel Petru cred că are milioane. Azi am stat de vorbă cu Șerban Florica, fostă șefă de brigadă și am socotit împreună. Casele de la Timișoara, apartamentul de la Baia Mare, mașină, mâncare, carne, conserve. Afacerea cu piureul de castane. Cele 15 vagoane cu prune de clasa a doua trecute la clasa întâia, de unde a rezultat o diferență enormă pe care Anghel Petru a băgat-o în buzunar. Hoți și cioflingari, huligani și borfași care storc vloga omului modest și cinstit și îl disprețuiește zicând:

– Uite-l și pe amărâtul de Ganea cu familia lui! Uitănd nenorocitul că este muritor și „cardiopatia ischemică” îl va răpune când îi va fi lumea mai dragă, iar casele și banii rămân aici. Nu duce nimic cu el. Gol a venit în lume, gol o părăsește. Totu-i deșertăciune și goană după vânt. Lozinca bețivului este alta: „Bea, mănâncă și fute. Asta-i a omului”. Așa am gândit și eu cândva, până am descoperit scopul creării omului pe pământ.

Este ora 22,44. Mi-e somn. Pogoară Doamne duhul tău cel sfânt și dătător de viață asupra casei mele și a celor dragi. Amin!

Azi este miercuri, 26.11.86. Este ora 10, 50. Afară-i timp favorabil, față de anotimp. Vreau să scriu despre căsătoria mea cu Ciuciurecu.

După divorț m-am căsătorit cu Lenuța. Aproape un an am trăit fără zapis. Eu urăsc și spun în gura mare că urăsc gelozia și nu mă impresionează nimic pe această lume pe care nu am dat și nici nu dau un ban. Nu se merită. Am 30 de ani de căsătorie de a doua. În acești treizeci de ani eu nu am mers la braț cu soția. Nu-mi place, mă plictisește. Fericirea mea este atunci când soția mea este curtată și de alții. Să

o văd în societate de bărbați și de femei. Noi avem fiecare viață noastră particulară. Când o solicit, îi arunc căciula în pat, iar ea se prezintă la mine în pat. Muncește foarte mult cu injecțiile și cu tratarea plăgilor chirurgicale care supurează, salvând de multe ori câte o victimă scăpată din mâna chirurgilor nepricepuți care calcă în picioare jurământul lui Hipocrate. Este apreciată de unii medici, ca dr. Mohila, dr. Chioreanu, dr. Pop, care i-a tăiat unuia piciorul pentru 2000 lei. A smuls morții mulți copii. Și smulge! Mihăiță va zâmbi ironic, dar ăsta-i adevărul. Se pot controla pacienții tratați de ea. Se ocupă cu croitoria și cu ce poate. Trăim cum putem. De coș îi mai pică bani. Ba un zibzar, ba un retuș la o cusătură etc. După masă se duce în oraș.

– Unde te duci Ciuciurec? o întreb.

– După pulă! îmi răspunde.

– Bine! zic. Fă o cărare, două și vino mai repede acasă.

– Nu pot, că-i întuneric. Și așa nu pot face tratamentele pe întuneric.

Când apare lumina, hop și ea în casă. Își ia trusa și pleacă pe teren și vine peste o oră. Când are răni de tratat zăbovește mai mult.

După ce ascult radio Europa Liberă, dau drumul la televizor, unde se vede „prostia” în postură de cinste și care pozează în înțelepciune. Vine Ciuciurecu. Nici nu dau drumul bine la TV că adoarme ca o valiză în gară când vede filmul. Azi este „Ambulanța”. Nu va dormi, ci va căska ochii cât roata carului. Sunt mândru că și fiul meu a fost la „Salvare”. Și uite așa ne trece viața, de 30 ani de când suntem împreună. Când suntem la plimbare mă plictisește cu ținuta. Mă retușează și pe stradă. Dacă-i spun ceva, de dulce, mi-o întoarce înapoi. Tot cu ceva de dulce!

Odată stăteam în pat și tot îi comandam. Fă cutare lucru, adu-mi o cană cu apă, dă-mi un pahar de sifon cu sirop, dă-mi o pereche de izmene. La un moment dat îmi zice:

– Dar mai du-te și-n aia mă-ti! Ce-s eu la tine? Servitoare? Tu nu te poți scula din pat și să ți le iei? Nu vezi că sunt ocupată?

M-a bufnit râsul. A râs și ea. Câteodată ne certăm serios și ne băgăm reciproc pe unde am ieșit, dar nu trec zece minute și ne-am împăcat. Când îmi prezintă câte o prietenă, numai ce aud:

– Ismerem, Ganea, ur!

– Ți-l mai prezint odată, că ăsta-i uituc!

Este vorba de fostele colege de la Liceul Maghiar. Mă distrez cum pot. De, ca omul care este la sfârșitul vieții. Este ora 11:30. Restul pe după masă. Despre apa caldă și Glodeanca.

Este ora 21:55. S-a terminat serialul „Ambulanța”. Episodul 3. Frumoasă-i viața de medic. Mai ales a eroului din film, dr. Jandera, care a refuzat niște bani oferiți.

Ieri, 25.11.'86. La orele 15:00. Blocul trei a primit apă caldă. După doi ani de pauză! Bucurie pe locatari. Supărare pentru restanțieri.

Glodeanca înnebunise. De doi ani nu se dăduse apă caldă. Conducța a fost întreruptă. Pe ploaie lucrau cei de la IGO. Babornița dracului! S-a obișnuit cu crudități. Se dă la cioflingari tineri. Vuiește scara „A” despre ea. Ce s-a gândit? Să facă o colectă. Să strângă bani pentru a cumpăra țuică la tineri. Iar locatarii de pe scară au dat. Soția era la IZA, la o cafeluță. Vine Glodeanca și spune prietenelor soției că așteaptă ca să dea și „doctorița” bani pentru contribuție, adică Lenuța! Aflând că-i la cafea, înăuntru, a mers și i-a cerut cinci lei. Lenuța i-a răspuns că o să dea, dar nu ei, ci șefului scării „C”, unde locuim. Nu avem nimic cu scara „A”. Atunci zice să-i dea Lia. Lia, că n-are de unde.

– Dar pentru cafea ai?

– Da! Pentru mine. Dacă vrei să-i cinstești, cinstește-i dumneata!

Scroafa dracului. De când Mihăiță s-a culcat cu ea nu ne mai respectă. Se agață de noi, ne ciufulește că suntem mai rău decât țiganii. Doctori și asistente! I-am spus lui Glodeanu:

– Mai Glodene! Mai dă-i peste plisc. Eu unul încă nu am văzut o femeie mai proastă ca ea.

Program de lumină la Baia Mare în cartierul „Neptun”.

De la ora zero la ora patru întuneric.

De la șapte la doisprezece nu-i curent!

De la 16:00 la 18:00 întuneric.

De la 15:00 la 22:00 apă caldă fără lumină.

Este foarte greu să locuiești cu toți nebunii. Sunt țărani bogați care au vile la țară și ocupă câte un apartament la oraș o singură persoană. Și sunt și cu plățile la zi.

Eu am restanță de 629 lei. Iar IGO ar trebui să-mi dea 25.000 de lei despăgubiri pentru casa demolată. Bani furați de la o orfană și un pensionar, oameni sărmani, demolați în 1975. Mulți au murit cu blestemul pe buze, în agonia morții, iar derbedeii trăiesc azi în vile făcute din banii noștri. Măine, poi-măine vor cobori și ei în mormânt lăsând toate aici.

Am scris despre gelozie. Acum va urma prostia.

Prostia. Peste 20-30 de ani sau mai mulți, dragi tineri din generația viitoare, o să aveți de lucru ca să îndreptați ceea ce a făcut prostia. Ca să înțelegeți mai bine, mă voi referi la una din lucrările lui Barbu Delavrancea, „Palatul de Cleștar”. Da, dragii mei, prostia este mama tuturor patimilor. Ea sălășluiește în scâfârlia celor mai mulți oameni. Mătură și risipește înțelepciunea. Numărul proștilor este mare. Începând de sus și până jos. Prostia are cuib în scâfârlia tuturor. Chiar și în capul oamenilor de știință. Și aici mă refer la cei care au făcut sau fac armele de distrugere în masă și câte și mai câte nenorociri care pândesc „planeta albastră”. Prostia îți întunecă mintea.

Chinuiești oameni inteligenți și cinstiți. Le iei hrana. Prostia cuprinde întreg pământul și este în conflict permanent cu înțelepciunea, în inferioritate numerică. Dar va riposta.

Este ora 23:00. Mi-e somn. Pe mâine. Mulțumesc lui Dumnezeu că m-a ajutat să trăiesc până azi. Amin!

Este joi. 27.11.'86. Timp friguros, dar cald pentru anotimp. Îmi este groază de zăpada care va urma să cadă pe sol, din cauză că mă blochează în casă și mă simt închis, privat de libertatea de mișcare. Am primit o scrisoare de la Mihăiță și un exemplar din ziarul „Viața Nouă”, unde este vorba de chirurgul Ganea Mihai, care a transplatat un deget. Îmi scrie că o duce binișor, în loc de bine. Ceva nu este în regulă. Biata Livia. Și-a stricat liniștea prin căsătoria cu fiul meu. Locul este strâmt. Cu Robi și cu Viorica pe cap. Amândoi sunt ocupați cu serviciul. Livia pleacă de la ora 6 la 18. Scrisoarea mi-a fost cenzurată. Am primit-o desfăcută. Violarea corespondenței se pedepsește de lege? Care lege? Cât privește pe Mihăiță și Livia, mai au de plătit taxe pentru încă două persoane. Bani ar fi, dacă nu ar fi mașina. Aceasta înghite o parte din bugetul gospodăriei. Dar să revin la prostie.

Prostia oamenilor!

Azi vine Silvia la noi, de dimineață, și ne povestește despre un caz cu o fetiță de trei ani pe care tatăl său a încercat să o violeze, băgându-i penisul în gură. În prezent, se află arestat. Alt caz. Un frate s-a culcat cu sora lui, lăsând-o gravidă. După mine, nu-s normali. Ori au lues la creier, ori tumoare, ori, „nebunie”. Deci, după mine, nu este un caz de prostie, ci de nebunie. Mă doare că în lume se întâmplă așa ceva. Probabil, Charles Darwin avea dreptate. Omul este un animal mai feroce decât patrupedele! La animale

împerecherile au loc după legi naturale. Iată unde a ajuns „omul nou, al zilelor noastre”.

N-ai bani, iar dacă-i ai nu ai ce cumpăra cu ei! Nu se găsește mâncare. Stai la rând după puțină hrană, atâta cât să supraviețuiești. Unii derbedei trăiesc fericiți, îmbuibăți. Copiii lor sunt dolofani, nu știu ce-i sărăcia. După ce îți iau casa, te băga în bloc, iar acolo îți iau jumătate din salariu sau pensie numai pentru gazul care vine din pământ. Practic, fără mare osteneală. Dumnezeu l-a dat. Te obligă să faci copii. Te bagă în beciurile securității și te omoară. Pentru ce? Pentru că în capul lor, în cugetul lor, nu există Dumnezeu. De oameni nu se rușinează. Te mint de dimineață până seara. La televizor, la radio, nu poți să stai, că numai pe Satana și pe consoarta lui îi vezi sau auzi. Trăiesc ca paraziții jefuind pe cetățeni de hrana cea de toate zilele.

Acești bandiți au fost oameni săraci. Din lăcomie, uită cine au fost. Te disprețuiesc, își dau ifose, fură banii oamenilor săraci prin diferite tertipuri. Prin vicleșug și șiretenie. În loc de lumină, întuneric. Curentul electric se întrerupe mereu. De la 0 la 5, de la 8 la 12, de la 16 la 18 etc.

Când iei leafa sau pensia, te trezești furat ca în codru și ești constrâns să dai banii înapoi prin diferite sisteme diabolice. Patrulele de miliție se plimbă printre nefericiți, înarmați cu bastoane de cauciuc.

Văd oameni cerșind. Oameni serioși. Pe bulevardul București mai vine câte o amărâtă de femeie și vinde semințe de floarea soarelui sau de dovleac. Surprinsă de milițian, femeia este urcată în mașina lor, lădița pe care își improvizase tarabă zboară cât colo, izbită cu piciorul, semințele sunt confiscate. La secție, este bătută măr, pentru că nu are autorizație! Se pune întrebarea: Cu ce să trăiască? De ce te flămânzesc? De ce te chinuiesc cu hrana? Ce au cu femeile? Ca să facă copii, iar dacă-i face nu are ce să le de-a de mâncare. Adică să-i facă pentru ca să moară

după ce i-a născut? În folosul cui se fac aceste nelegiuiri? Oamenii sărmani sunt la pământ. Inteligența este pusă la lopată, sub comanda incompetenței. Îndobitocirea oamenilor de către prostia cocoțată deasupra poporului.

De ce, tovarăși comuniști, faceți acest lucru? Poporul nu ar fi împotriva voastră, că și părinții voștri au fost săraci! Și voi, care știți ce-i sărăcia, de ce ne strângeți de gât? Ce v-am făcut? Suntem un popor latin. Strămoșii noștri sunt și strămoșii voștri. Dacă dumneavoastră nu judecați ce faceți, într-o zi vor ieși din rândurile voastre tineri inteligenți care, văzând toate acestea, le va fi rușine de tatăl său sau de bunicul lor și fiți siguri că o să vă urască de moarte, plus judecata lui Dumnezeu, în care nu credeți, dar pe care îl veți chema în ajunul agoniei morții ce va veni și hoiturile voastre vor fi scuipate de norod, iar mormintele de marmură, pișate de câinii vagabonzi.

Da, dragă generație viitoare. Asta a fost viața noastră. Timp de 40 de ani. Oameni care nu au nimic românesc în ei. Se ucide român pe român, de același neam, de aceeași credință! Bunicii lor, părinții lor s-ar rușina de asemenea odrasle. Iată ce fac lăcomia, nebunia, pizma, patimi sadice, conduse de prostia comunistă. Și-au vândut sufletul satanei, suflet care aparține lui Dumnezeu. Suntem mădulele Domnului nostru Iisus Hristos. Este ora 18,44. Pe mâine. Doamne, păzește-ne de oamenii de nimic! Amin!

Este ora 21:25. M-am retras în camera mea de culcare și mai am poftă de scris.

Am uitat de omisiunea cu privire la actul acuzator pentru cele de mai sus la adresa noastră, de repercusiunile asupra populației. Actul acuzator s-a transmis de la Viena de către Organizația Mondială a Drepturilor Omului de la Helsinki, Finlanda, unde s-a semnat de către conducătorii statelor. Cu toate semnăturile, unii șefi de state nu țin cont de asta, adică, unde au scuipat ling. Deci, iată încă o dovadă a

prostiei. În lucrarea lui Delavrancea, „Palatul de cleștar”, se spune că aceste patimi, pe care le-am descris și altele, au fost încuiate la temelia palatului. Surorii împăratului din poveste i s-au încredințat patru chei cu ajutorul cărora a eliberat patimile și acestea au năvălit buluc afară și au încins o ceartă, la care Înțelepciunea asista și condamna. Și în învălmășeala ce a urmat, a dispărut palatul de cleștar și „prostia” care mergea voioasă și rumenă în obraji s-a cuibărit în scăfârlia multor oameni sus-puși și acolo se simte bine biruind înțelepciunea și luându-i locul.

Deci, de la Viena s-a transmis Actul acuzator la postul de radio Europa liberă care, la rândul său, l-a transmis ascultătorilor. Este vorba de noi, asupriții, oamenii bătrâni, copiii. La muncitori, muncă multă, plată puțină. Și alte „fericiri” ale epocii de întuneric și cântare a sărăciei.

Astăzi, la radio, s-a transmis „presa”, adică „Scânteia” din august 1956. S-a făcut comparație cu ce a zis partidul atunci și ce realizează astăzi... Și eu am citit „Istoria PCUS” și văd că băieții au dreptate, fiind vorba de fapte pe care le condamna Partidul Comunist în 1956. Este vorba de lichidarea „cultului personalității”, care la ora actuală se practică exagerat de mult, de către lingușitori și cei cu spinarea ondulată, care fac din acest cult o carieră, în detrimentul celor mulți și cinstiți, înfomețați ani îndelungați.

Este ora 22:00. Hai să ne culcăm, restul, pe mâine! Ține-mă, Doamne, în viață, cu sănătate ani mulți ca să mă pot ruga și să te slăvesc! Amin.

Azi este sâmbătă, 28.11'86. Orele 19:00. Timp friguros și ceață deasă. Sufletul mi-e bolnav. O ducem greu. Soția nu m-a ascultat. În ultimul an de școală a fost chemată la examenul de diplomă și nu s-a dus. Azi am fi trăit mai bine. I-am spus și a început să plângă.

Am primit scrisoarea de la Mihăiță cenzurată, deschisă. Nu știu de cine. Probabil a fost atras de poza de pe plic, cu stațiunea „Costinești” și curios, l-a deschis. Nu pot uita ziua în care a făcut un drum de Galați pentru niște proști. În felul acesta mașina nu va ține mult. Întreținerea unei mașini costă. Știu că o duce greu. Robi trebuie ajutat ca să se pună pe picioare. Bebe are părți bune numai că nu are cine să le cultive. N-are cine să-i dea un sfat. Își va reveni, dar va fi prea târziu. Știu că Mihăiță este strâmtorat, are și pe mă-sa bolnavă grav, la el. Sunt ocupați cu serviciul, amândoi. Robi este la școală. Am trecut și eu și fiul meu prin aceeași fază cu soțiile dintâi. Dar atât Viorica, cât și Nina, merită respect din partea noastră. Datorită Vioricăi sunt în viață. Datorită ei am fost salvat de a mă duce pe front, în linia întâi. Te rog să-i transmiți, din partea mea, profundul meu respect și recunoștință. Toate câte se întâmplă, toate fenomenele vieții, sunt dirijate de „minte”, iar când mintea te-a părăsit, te ia în primire „prostia” care, asemenea unui cal năvălaș, fără frâu, te aruncă în prăpastie. Când te mai părăsește și „rușinea” săvârșești lucruri îngrozitoare și ieși din câmpul judecății omenești.

Dragă, Mihăiță! Poate că am repetat de mai multe ori același lucru. Sunt alții, sus puși, care de ani de zile repetă același lucru. Teoretic și faptic. Vei găsi în aceste caiete și lucruri care nu-ți vor plăcea. Dar nu le-am scris din răutate. Odată cu vârsta se dezvoltă și judecata omului. Altfel văd lucrurile astăzi, decât în trecut. Nepoții mei, dacă vor ajunge la vârsta mea, îmi vor da dreptate. Bebe mi-a dat dreptate în discuțiile avute cu el. Robi, de asemenea, mi-a răspuns cu cap și judecată sănătoasă atunci când l-am întrebat:

– Când vei fi mare, ai să-ți judeci părinții?

Iar el mi-a răspuns că nu are acest drept. Este o mare deosebire în familia ta între fete și băieți.

Ai vocație de scriitor. Ai intrat în literatură prin ușa din față. Eu, cu măgăriile mele, nu voi intra în tagma scriitorilor, nici prin ușa din față, nici prin ușa din dos, ci prin acoperiș.

Și acum, voi copia niște rânduri răzlețe scrise de mine într-un caiet cu foile rupte în anul 1984.

CAPITOLUL 5.

Sânge românesc

Copie după caietul de însemnări, Nicolae Ganea, 1984.

Prefața.

În caietul de față vreau să scriu anumite evenimente pe care le-am trăit și le trăiesc în prezent. Cum s-ar zice, un fel de filozofie ce exprimă gândirea mea despre om.

Omul, ființa cea mai înaintată în inteligență și rațiune, care se deosebește de celelalte animale sau viețuitoare. Voi încerca, atât cât mă ajută mintea, să scot în relief această ființă, atât părțile lui bune, cât și pe cele rele. Voi încerca să redau adevărata față a omului din cât mai multe puncte de vedere. Dacă aceste rânduri vor fi citite, unii îmi vor da dreptate, iar alții vor zice:

– Ce vrea aiuritul ăsta de Ganea Nicolae, de bate câmpii cu...?

Eu nu voiesc nimic! Dar, în lipsă de activitate, trebuie să fac și eu ceva. Pentru greșelile de ortografie, rog pe cititorii din vremurile actuale să mă scuze. Bunul Dumnezeu mi-a dat rațiune ca să judec și nu sunt obligat să mă supun orbește la aiurelile altora și să mă transform din cal în măgar și nici să fiu îmbrobodit ca un „papă lapte”, cum se încearcă în zilele noastre, unde incompetența șade la loc de cinste. „Bate șeaua, ca să priceapă iapa” și „cine are urechi de auzit, să audă”.

Baia Mare la 31.05.1984. Ziua Înălțării Domnului nostru, Iisus Hristos, la ceruri. Este ora 16,05 când încep să scriu.

Capitolul întâi.

Este joi. 31 mai 1984. Este o zi însemnată. Este Ziua Înălțării Domnului nostru, Iisus Hristos, la ceruri. Este ora 16,10. Data când încep să scriu cugetările mele.

Stau cu caietul pe mașina de cusut și mă gândesc că la orele 16,20 încep la televizor „desenele animate”. De! Ce să-i faci? Sunt om bătrân, iar părerea oamenilor cu privire la bătrâni se împarte în două. Dacă ocupi o funcție importantă, deși ești bătrân, ești cineva, ești înțelept. Spre exemplu: „sfatul bătrânilor” din fața Consiliului Popular al județului Maramureș. Iar dacă ești om de rând, ai dat în mintea copiilor. Și într-un caz și în celălalt există puțină dreptate.

Să merg mai departe și să încep să scriu despre om.

Definiție. Ce este omul? Omul este ființa cea mai desăvârșită dintre toate viețuitoarele care au fost create pe pământ. Omul se compune dintr-o parte masculină și o parte feminină. Împreună alcătuiesc un trup. Se zice că înainte omul era rotund, cu un corp cu două fețe, cu patru picioare și patru mâini. Când vroia să alerge, se dădea de-a dura, ca roata, sprijinindu-se atât pe mâini, cât și pe picioare. Acești oameni rotunzi erau deștepți și s-au răsculat împotriva zeului „Joe”, ca să-i ia puterea. Acesta l-a pus pe Apollo să-i despice în două. Acesta, cum îi despica, le și netezea pielea. Când le dădea drumul, alerga fiecare jumătate după cealaltă ca să se împerecheze și să formeze un singur trup (vezi, Duiliu Zamfirescu, „Îndreptări Anca”).

De unde provine omul? Omul provine din pește, din maimuța antropoidă sau „Adam și Eva”. Eu cred că numai cea de a treia categorie de oameni este cea

adevărată. Oamenii sunt de două feluri. Deștepți și proști. Buni și răi. Cruzi și milostivi. Mai sunt și alte categorii de oameni ca cei care execută orbește, fără să se gândească la urmări, diferite acte de distrugere a aproapelui său. În fiecare om există instinctul animalic de conservare (bestialitatea), care pe unii îi coboară în rândul animalelor. Alții, cu rațiune, devin superiori celorlalți. Atât la oamenii deștepți, cât și la cei proști, poate exista cultura (instrucția), chiar superioară (facultate). Un om prost și cu cultură își întrebuințează capacitatea intelectuală pentru a distruge. Inclusiv distrugerile în masă ale omenirii, fabricând arme nucleare ca: rachete de diferite tipuri, cu rază medie de acțiune, cu rază lungă de acțiune, bombe atomice și alte urgii spre distrugerea în masă a omenirii. Dacă mai ocupă și un post important în aparatul de stat, atunci cea mai mare parte din populație este condamnată la foamete și mizerie. Oamenii culți sau deștepți folosesc energia atomică în scopuri pașnice, spre folosul omenirii.

Mai sunt și alte metode sistematice pentru distrugerea omului, cum ar fi, „psihiatria”.

Alte forme de distrugere comise de către omul prost și cu pregătire este munca forțată, fără hrana corespunzătoare sau parțial plătită, scumpirea alimentelor de bază ale omului, disprețul celui îmbuibat față de muritorul de rând, raționalizarea alimentelor de bază, calcularea datoriilor prin șiretenie astfel ca să-i stearcă săracului banii necesari supraviețuirii, lăsându-l muritor de foame.

Oamenii proști și cu pregătire (zic, proști și culți), depinde ce școli au absolvit, pentru că rațiunea le lipsește, nu realizează că tot ce este creat are un scop. Nu-și pune niciodată întrebarea care-i scopul lui pe acest pământ? Sunt mai periculoși decât criminalii de rând pentru că pun la baza crimelor lor experiența științifică.

În toate păturile sociale, oamenii se împart în două categorii: oameni cinstiți și corecți, care au

conștiință și oameni cu pregătire, care nu au conștiință. Oamenii răi și fără conștiință se împart în mai multe categorii. Tâlhari, de drumul mare, huligani, călăi, asasini, tâlhari de Birouri, hoți de buzunare, șmecheri, cămătari, curve, curvari și dracu-i mai știe. Aceștia din urmă, de Dumnezeu nu se tem, că pentru ei nu există, iar de oameni nu se rușinează. Deviza lor este minciuna, în spatele lozincilor mincinoase cu care-l năucesc pe omul de rând. Îl silesc pe oameni să bată din palme la apariția „mincinosului”, iar când se duc acasă, îl înjură de mama focului pe acela pe care l-a aplaudat.

Afară-i un timp cald și înnorat. Copiii se joacă pe spațiul liber care se află printre blocuri. Este ziua de duminică. 03.06.'86. Ora 17:30. Soția este plecată la plimbare, iar eu stau la masa mașinii de cusut și scriu. Scriu tot ce îmi trece prin minte. Îmi vine să strig la ceruri, ca bunul Dumnezeu să mă audă și să ocrotească pe oamenii cinstiți și corecți și să lovească fulgerător în toți aceia care ne chinuiesc.

Mă uit la acele blocuri care, o bună parte, sunt construite cu deținuți, cu militari, cu alți nenorociți, condamnați la locul de muncă sau cu salariul redus.

Am trăit în două lumi, dar niciodată nu mi-am închipuit că voi ajunge la bătrânețe să n-am ce mânca. De multe ori soția nu a avut ulei sau untură, iar mâncarea a făcut-o numai cu o ceașcă de smântână de circa o sută de grame, fără faină, pentru că în prăvălie nu se găsește. Între timp, îmbuibății te năucesc cu ajutorul minciunii până la disperare, cu lozincile lor.

Mai departe, voi căuta să împart oamenii în două, după criteriul religiei. Unii sunt creștini. Mai sunt creștini cu teoria, dar fără faptă, iar o mică parte atești. Atât pentru unii, cât și pentru ceilalți, trebuie să studiezi, să te documentezi, iar după asta poți spune că un Creator nu există, fără să poți demonstra (Dumnezeu). Oamenii cinstiți și cu conștiință

admit acest spirit creator necuprins de mintea omenească. Știința omenească nu-i în stare să documenteze acest lucru, oricât de sus ar fi ea se oprește la semnul întrebării (?) deci, mintea omenească are un semn unde se oprește. Mai departe nu poate merge. În legătură cu acest lucru, am auzit că niște „tășcari” au vrut să vândă niște broșuri și ziare. Ce s-au gândit ei? Hai să mergem la biserică! Și cum au zis, așa au și făcut. Ajungând la biserică, oamenii tocmai ieșeau. Unul dintre „tășcari” s-a urcat pe o ladă de la „aprozar” și a început să predice cum că bunul Dumnezeu nu există, că nu se vede. Oamenii care au ascultat au rămas năuciți și au încremenit pe loc când au auzit că bunul Dumnezeu nu există. Din mulțimea de oameni a ieșit înainte un bătrân cu părul cărunt și cam șugubăț. S-a dus la „tășcarul” care predica mai cu foc și a zis, în timpul unei pauze:

– Oameni buni! Îl vedeți pe acest om?

– Da! îl vedem. Au răspuns oamenii.

– Are el minte?

Oamenii, pricepând tactica uncheșului, au răspuns că „tășcarul” nu are minte, că nu se vede!

Oamenii se mai împart și în exploatatori și exploați. Cu privire la exploatatori și exploați am să descopăr ce se ascunde în această afacere. Pe timp ce anii trec, se întâmplă multe prefaceri și între oameni. O mică parte dintre ei și ai dracului au format un program criminal, despre cum trebuie omul exploatat ca ei, exploatorii, să trăiască mai bine. Acești exploatatori s-au împărțit în două tabere. Capitaliștii, proveniți din boieri, moșieri, care formează aristocrația și alți puturoși și paraziți și cealaltă, compusă din „săracii cu duhul”, dornici să pună mâna pe putere ca să domine mulțimea de oameni. Atât într-o parte, cât și în cealaltă, sunt proletarii.

Banul, această putere lumească, este cauza pentru care se ucid unii pe alții, pe câmpul de luptă, pentru ca la urmă familiile celor care au căzut în luptă să fie batjocorite. Se duc și unii și alții, oameni

de rând, cei exploatați și se ucid cu arma, ba chiar cu baioneta, corp la corp. Înfige, cu răcnit sălbatic, baioneta în burta celui alt, luându-i viața. Este război! Nu-i așa? Ce ți-a făcut omul din fața ta de vii asupra lui să-l uci? Și el, la fel, vine asupra ta, tot cu același gând. Și unii și alții, adică din ambele tabere, sunt mânați cu ajutorul lozincilor mincinoase să se ucidă unii pe alții, să ocupe terenuri în altă țară și, la urmă, vine un vagabond cu ticăloșii lui și pune mâna pe putere. Când te trezești, constăți cu uimire că ai fost tras pe sfoară și nu te-ai ales cu nimica sau, în cel mai bun caz, cu o tinichea, adică o decorație pe care te poți pișa. Asta vorbesc la capitolul proletarii.

Tot cu lozinci mincinoase, ai luptat pentru țară, pentru rege, pentru neam. „În vine curge sânge românesc”. Sânge românesc curge și astăzi în timp de pace în beciurile securității. Suntem urmașii lui Traian și Decebal. Ai lui Mihai Viteazu, care a clădit biserici și astăzi îl sărbătorim, dar am dărâmat bisericile țării. Ai lui Mircea cel Bătrân, astăzi Mircea cel Mare etc. Venind acasă, în caz de victorie, te-ai ales cu ceva. Ai primit pământ. Dar proletarii cu ce s-au ales? (1940-1944) Cu înfometarea, cu țara ciopârțită, că și-au băgat coada străinii și te-au adus la sapă de lemn. Ai venit acasă fără nici o bucurie. Ți-au luat pământul și celor sârmani căsuțele, fără să-ți dea nici un ban (1975). Ba, mai mult! Când cazi prizonier, învingătorul zice:

– Ce, mă-ta, ai căutat în țara noastră?

Parcă tu ai venit de bună voie și nu mânat din urmă. Ei, dar ce să-i faci? Cea mai proastă ființă este „omul”. Și am să vă demonstrez. Sunt asupritorii proști, pentru că asupresc, dar asupriții sunt și mai proști, pentru că execută ordinele prostesti și inumane, cum este la noi azi. Îți iau pâinea de la gură, te ucid în camera de tortură, te bat la miliție. În fond, tu nu ai făcut nimic. Deci, iată altă prostie. De la prostie se trag toate relele, pentru că ea, prostia, se servește de „Incompetența” care pune la conducere oameni

incapabili să conducă sau să rezolve problemele în stat. De aici, centralizarea puterii în mâna Incompetenței.

Încerc, în această zi de iunie 1984, să mă concentrez, privind pe fereastră la stropii de ploaie care cad pe asfalt și la oameni cum circula sub umbrele, la femeile grăbite ce vin de la muncă cu copii în brațe, de la creșă, de la vecinii care i-au îngrijit până a venit mămica acasă, să le facă de mâncare.

Tot privind așa, îmi vin în minte o mulțime de amintiri care năvălesc de-a valma în creierul meu, de nu știu cu care să mai încep. Totuși, după mintea mea, voi încerca să descriu aceste două lumi. Lumea creștină și lumea ateistă. Lumea capitalistă și lumea socialistă, comunistă. Deși știu că vor fi mulți care vor zice:

– Se vede că-i nebun, Ganea ăsta! Ce dracu l-a găsit să scrie asemenea bazaconiile?

Se poate, dar și „bazaconiile” își au tâlcul lor. În aceste două lumi găsești toate rele și foarte puține bune pentru oamenii de rând.

Banc. Cu o mașină ARO, un șofer transporta clandestin un porc. Acesta stătea ascuns după o scândură. După un timp, l-au oprit doi milițieni, care sau urcat în mașină. Mai încolo, un popă a oprit și el mașina și s-a urcat lângă cei doi milițieni. În timp ce mergeau, porcul a reușit să iasă prin despărțitură și se strecoare între picioarele milițienilor. Popa i-a întrebat pe milițieni:

– Ce-i cu porcul ăsta?

Milițienii i-au răspuns:

– Merge la examenul de admitere! La Teologie.

Auzind răspunsul, popa a tăcut și a dat din cap. Ajuns la destinație a coborât și, de acolo, de jos, le-a zis milițienilor:

– Dar dacă nu reușește porcul la Teologie, rămâne tot la miliție?

Auzit de la Mureșan Costan, fost șef de schimb la Uzinele 1 Mai din Ferneziu, în ziua de 05.11.'84, orele 11:30.

Cu ocazia morții lui Iosip Broz Tito a fost purtat un dialog între un român și un sârb, aflați la ceremonia funerară:

– Ce veți face voi, iugoslavii, dacă a murit Tito?

– Ne-om descurca noi, n-avea grijă! Dar ce veți face voi dacă șeful vostru va trăi cât Tito?

Auzit de la Filip cel gras, azi, 05.11.84. Ora 10,00.

Lumea capitalistă. Este lumea liberă, unde clasa săracă este ocrotită și ajutată de legi umanitare, ca „Drepturile Omului”. Această lege la noi, în țara comunistă, nu există! În țările capitaliste ai libertate de gândire. Muncitorii prestează munca după „contractul colectiv” încheiat cu patronul. Au asistență medicală gratuită, nu ca la noi „policlinică cu plată”. Are dreptul, la grevă. Primește ajutor de șomaj, egal cu salariul unui muncitor. Nu ca la noi, în „epoca de aur a sărăciei”. Ai libertatea să înjuri pe cine vrei, dacă nu-i om de treabă. Așa cum a fost și pe vremea mea.

Este noapte. Este ora 21:50. Afară-i toamna și este data de 05.10.'84. Timp urât și ploios. Vremea-i foarte capricioasă. Am făcut o pauză cu scrisul. Am făcut o pauză, dar reiau „însemnările mele” despre specia umană. Revin la „lumea capitalistă”, lumea liberă. Așa cum a fost pe vremea mea.

Erai liber. Copiii zburdau pe câmp, în mijlocul naturii. Pământul era al omului. Pâinea era albă și bună. Oamenii erau „normali la cap și înțelepți”. Cuvântul lui Dumnezeu era pe buzele tuturor. Ateiștii nu existau. Salutul era: „Lăudat să fie Iisus”, iar răspunsul: „În vecii vecilor. Amin!”. Țăranul lucra cu drag pământul lui. Se trezea cu noapte în cap și mergea la cosit. Femeile și fetele mergeau la seceriș. Toamna se auzeau cântece de veselie și imnuri de

slavă închinată Atotputernicului Dumnezeu, pentru roadele îmbelșugate ale anului. Pe străzi, noaptea era lumină ca ziua. Nu ca astăzi, în anii lumină, ai parte numai de întuneric. Oamenii aveau respect unii față de alții. Astăzi, se sfâșie unul pe altul. Țiganii trăiau separați cu locuințele de cele ale românilor. Nu ca astăzi, amestecați, de-a valma, datorită firii proaste, în sensul că ce vede ochiul, nu lasă mâna! Aveau viața lor, separată de a românilor, și nu-și luau nasul la purtare. Prostul era pus la locul lui, iar mintea era curată ca și sufletul. Cât privește țiganii, la fel, erau puși la locul lor, după specificul de viață al lor și nu băgați între români ca să-i umple de păduchi. Diploma de școală era respectată, că pe ea era semnătura unui „Ministru al Educației Naționale”. Era semnată de către reprezentantul țării unde ai terminat școala respectivă și trebuia să muncești pentru ea, nu ca azi, când o primești și pentru politică. Ca să o poți obține, uniforma școlară era respectată și nici un derbedeu nu ar fi îndrăznit să acosteze o elevă de liceu sau de la alte școli.

Fetele erau despărțite de băieți, la modă era „iubirea platonică”, nu „cea fizică”. Biserica era ocrotită de stat (nu ca azi, când șeful statului dăruiește bisericile). Mergeai cu capul sus, erai cineva, iar prostul te respecta. În ansamblu, oamenii îl respectau pe bunul Dumnezeu.

Sfârșitul copierii după un caiet din anul 1984. Urmează semnătura.

Este ora 23. Pe mâine. Doamne, Dumnezeule, întinde-ți mâna spre mine și nu o retrage niciodată, în vecii vecilor. Amin!

Azi este vineri. 15.12.1986. Afară-i frig și ceață. Eu stau cu paltonul îmbrăcat și cu căciula pe cap. În cameră este mai mult frig decât cald. Suferă bietul român. Casa ți-o ia fără să o plătească. Bătaie îți dă dacă zici ceva. De foame rabzi. Țăranii s-au obrăznicit. Lelea Floarea și țața Frusina, cu zaghia în cap, nu

mai mulge vaca. A înlocuit-o cu autoturismul „Dacia”. Îl beleşte pe orăşean. Acumulează bani mulţi şi se uită cu dispreţ la orăşeanul care nu poate plăti taxele comunale şi este scos în stradă cu copii la sân, cu tot calabalâcul. Țărăncile sunt la volan şi le flutură zăgghiile pe cap când dau viteză la maşină. Clasa săracă este la pământ şi mulţi mor cu zile, în special bătrânii şi copiii. Asta-i epoca de aur a prostiei şi a nebuniei.

Astăzi, ţara noastră are blocuri, hoteluri, magazine cu uşi de sticlă. Se aruncă banii pe fereastră. Boierii comunişti, proveniţi din proşti şi din clasa de jos, au format o aristocraţie a lor, uitând de unde au plecat, dispreţuind pe omul de rând, fie el intelectual sau semi intelectual. Au la bază „diplome politice”, cu care se vor şterge la cur atunci când valurile tristeţii şi nebuniei vor trece, lăsând o pată de tristă amintire a „epocii de aur”.

Răbdăm de foame. Pâinea este neagră, ca la penitenciar, iar prostul se plimbă cu maşini blindate, păzite de cei îmbuibăţi şi neproductivi. Stau ascunşi după copaci ca nu cumva vreun român, în marea lui iubire de Cezar, să-l pună dracu să scuipe vreun glonţ. Stăm în întuneric în frig. Vine ţăranul de la ţară, unde are vilă şi stare bună. Cum zic, vine de la ţară şi stă la oraş, iar produsele alimentare le vinde prin blocuri. De exemplu, Pinte Alexandru, vecinul meu din spatele blocului, are un fel de crâşmă acasă, unde vinde litrul de Țuică cu 150 de lei. El a fost crâşmar. Are bani ca Hagi Tudose, dar este zgârcit de mama focului. Mai este altul, la noi în bloc, tot de la ţară. Toţi copiii lui sunt bogaţi şi au maşini. Unul din băieţi este contabil la Consiliul Popular al Judeţului Maramureş.

Banc cu tâlc. Trece o maşină. În ea era „omul cu mârtoaga”. Pe o stradă au văzut o coadă lungă de oameni stând la carne şi alte alimente. „Mârtoaga” scoate capul pe geam şi îi zice omului:

- Uite, dragă, ce nenorociți și flămânzi stau la rând după carne și alte alimente!

Asta-i, „dragă generație viitoare”, viața noastră, cea de toate zilele. „Omul cu mârțoaga”.

Azi am pus o scrisoare la cutia poștală de la „Dalia”, către revista „URZICA” pentru Întreprinderea „ELECROBANAT” din Timișoara. Problema cu lanterna. Să vedem ce va ieși din toată chestia asta.

Iarăși, despre Pinte Alexandru.

Are în casă o mulțime de icoane, iar între ele, la intrare, chipul Cezarului. Mare cât roata carului, băgat și el între sfinți. Mai este și un fel de „control obștesc” pus de FUDS, căci face și politică. Iar moartea îl caută pe acasă. Deci! M-am lămurit și cu el. Stă acasă, iar femeia stă la țară, la Asuasul de Sus sau de Jos.

Celălalt țăran, Pop, stă singur într-un apartament „A” cu două dormitoare.

Iată, dragii mei, iubirea față de Cezar. Mă gândesc la povestirea lui Caragiale „Abu Hasan”, unde au cerut credincioșii puterea stăpânitorului pentru o zi. Mie mi-ar trebui o săptămână și în fiecare oraș câte o ghilotină. Este vorba de Cezar. Nu-l iubește nimeni, ci numai acei care se ghidează și îl slujesc, nu pentru el, ci pentru scaunul pe care șade.

Este ora 20,50. Pe mâine. Lăudat să fie Iisus Hristos. Amin!

Azi este duminică. 07.12.86. Afară-i frig și ceață. Soția este plecată la biserică, iar eu stau în casă cu paltonul pe mine și cu căciula în cap. În cameră este frig. Stau și ascult Sfânta Liturghie la radio, de la Roma. Ascultând, îmi vin în minte fel de fel de gânduri. Este foarte greu să trăiești în zilele de astăzi unde domnește corupția și tâlhăria. Este foarte greu pentru omul cinstit și corect. Hoții și șarlatani au bani destui, de nu știu ce să mai facă cu ei. Eu sunt

sărac. Ca să trăiesc, soția muncește ca o roabă, pentru câțiva lei, pe care nu-i capătă, nici pe aceia, când trebuie.

Din cauza rezervelor de pastă care nu sunt bune, tot din cauza frigului, trebuie să scriu cu creionul.

Cum am spus, mă gândesc, mai ales la nenorociții de copii, de nepoți, pe care nu-i așteaptă nici un viitor. Am ajuns, cred eu, la sfârșitul „planetei albastre”. Cel puțin îmbuibății vor muri sătui. Celor care stau la rând le este tot una. Noi primim „atomul” în fiecare zi și vom muri flămânzi, cu înjurătura pe buze. Cel credincios va muri preaslăvind pe Domnul Iisus în rugăciunea cea din urmă. Ce va fi, Doamne, cu Adina, cu copiii mei, cu nepoții mei? Cine mi-a dat înțelepciune ca să văd lucrurile în adâncimea lor, din toate punctele de vedere? Numai El, numai Dumnezeu. Câteodată merg cu gândirea mea sus, sus de tot, până se oprește în tavanul Universului, adică la semnul „?”.

Oameni cinstiți și copii nevinovați, bătrâni fără de apărare, suferă din cauza „prostiei”. Războiul va fi din cauză că oamenii se înmulțesc și odată cu ei crește suferința celor aleși de Dumnezeu.

– Măi, nebunilor. De ce nu vă gândiți la moarte?

Îi vezi pe unii, cu cultura politică, cum se țin deștepți. Acești analfabeți sunt mai ai dracului decât ceilalți. Mă gândesc la „Internațională”.

Sculați voi oropsiți ai vieții
Voi ce sunteți la rânduri puși
Să fiarbă în inimi răzvrătirea
Etc. Etc. Etc.

Sau:

Deșteaptă-te române din somnul cel de moarte
În care te adânciră barbarii de tirani.
Acum, ori niciodată, croiește-ți altă soarta,
De care să se mire și cruzii tăi dușmani.

Ei, dragii mei, se potrivesc bine aceste două cântări la noi, când avem dușmanul înăuntrul patriei. Dușmanul care nu-ți dă de mâncare și are pâinea și cuțitul și îți taie nici cât să trăiești, nici cât să mori. În schimb, îți dă „palincă” și când te gândești că te asuprește „prostul”, te asupresc „boierii socialiști”, care se deosebesc de boierii capitaliști, prin aceea că muncitorul era plătit, iar în casa statului nu plăteai chirie, nici curent electric. Aveau credință în Dumnezeu și ajutau pe cei săraci.

Azi este joi. 11.12.1986. Este ora 18:04. Afară-i frig și început de ger. Eu stau în casă și mă gândesc la timpurile bune care au apus de zeci de ani. Sunt îmbrăcat cu paltonul și cu căciula în cap din cauza căldurii insuficiente din cameră. La blocurile din cartierul Vasile Alecsandri nu este deloc cald. Fiica mea, Niculina, are doi copii. Unul de șase ani și altul de un an. Caloriferele nu funcționează și locatarii stau și tremură de frig, rugându-l pe Dumnezeu să crape cei care sunt de vină. Îți imaginezi, dragă generație viitoare? Sunt în pericol copii mici, bătrâni. Caloriferele reci, pe jos ciment învelit cu „linoleum”. Mai toți copiii se îmbolnăvesc și mulți mor, iar săracele femei sunt nevoite să nască după „decret”. Sunt cercetate și urmărite de către zbirii Cezarului, oameni fără de Dumnezeu. Se chinuiesc, bieteles femeii, să aducă pe lume copii nenorociți, să moară de frig și de foame din cauza cruzimii celor care ne conduc. Cruzimii care se datorează, în primul rând, situației geografice în care se află țara noastră.

Aseară am ascultat radio „E.L.”. S-a sărbătorit Ziua Internațională a Drepturilor Omului. Propaganda „tășcarilor” cântă în strună, mințind cu nerușinare că la noi se respectă drepturile omului. Auzi, ce minciună? Se ia mâncarea de la gură omului și se vinde la străini, iar noi crăpăm de foame, frig și mizerie și alte „fericiri” ce fac parte din propaganda tășcarilor. Trăim ca vitele. Cel puțin alea se îngrașă,

apoi se vând, iar banii intră în punga tășcarilor, adică a șefului.

Poveste.

Se spune că era pe vremuri un mare împărat, foarte, foarte bogat și crud cu poporul. Acel împărat avea trei copii. A, B și C. Venindu-i rândul să moară, a făcut un testament și a întrebat pe fiecare ce dorește. Lui A ia dat tronul împărăției. B a cerut castelul Peleş, iar lui C, care i-a cerut portretul, i-a dat portretul său. Murind el, sufletul i s-a transformat în strigoi și venind în vizită găsește pe A cerșind din cauză că pierduse împărăția la cărți și ruletă și, neavând din ce trăi, s-a apucat de cerșit. Pe B a găsit-o în castelul Peleş, gătită frumos, în lux, cu fete multe și cochete.

– De, tati, ce să-i faci? Sunt patroana acestui bordel și îmi merge bine. L-a vizitat și pe C, care fusese modest, dar acum era foarte bogat. L-a întrebat strigoiul, cum a reușit să facă atâta avere?

– Cu portretul Mărie Tale. Trei lei pentru un scuipat și cinci lei pentru un pișat. Uite așa am făcut avere.

Azi este duminică. 14.12.'86. Orele 22:10. Astăzi au fost Costică și Clari la noi. Costică are o căciulă de astrahan și este mândru de ea. I-am spus o poveste de acum câțiva ani și anume: lucram la confecționat lădițe pentru CAP Mocira. Acolo lucra și hornarul Bron. Ne-a povestit că, odată, călătorea la Baia Sprie. Pe traseu s-a urcat controloarea Aurica și a găsit pe un muncitor fără bilet. El se urcase din Baia Sprie, spre Flotația Baia Sprie, adică la cap de linie. Controloarea Aurica avea o căciulă în cap, tot de astrahan, pusă cochet. I-a luat muncitorului căciula din cap și i-a spus să aducă banii de bilet și amenda, ca să i-o restituie. Omul era foarte supărat. Afară era frig, zăpada era mare, iar el în capul gol. Mai sus, spre mină, autobuzul își încetinește viteza la o curbă.

Ușa din față era defectă și nu se închidea bine. Omul ia căciula din capul controloarei și sare din mașină. A râs șoferul, a râs lumea și uite așa s-a întâmplat cu căciula de astrahan a controloarei Aurica. A rămas Costică mirat de îndrăzneala omului.

Am ascultat muzică. Coruri din opere. *Cavaleria rustică*, *Aida*, *Marșul vânătorilor*. Apoi din cântecele Doinei Badea și romanța *Călugărul din vechiul schit*.

Afară-i frig și sufăr foarte mult. Acum patru luni eram în Tecuci și muream de cald. Îmi pare bine de doctorul Mihăiță Ganea că nu-i în Baia Mare. Ferice de el. Aici stăm prost cu mâncarea. Nu are lumea ce mânca. Specula și corupția, condusă de „prostia incompetentă”, joacă sârba pe spinarea poporului român!

Azi este joi. 18.12.'86. Mă gândesc la ce să mai scriu. Ieri am ascultat postul de radio Europa Liberă. M-am cutremurat de cele auzite și nu mi-a venit să cred. Anume:

În proiect, dărmarea „Mănăstirii Dealul” din Târgoviște. Dragă Mihăiță, ți-am dat portretul meu de elev la Școala Inferioară de Arte și Meserii din Oltenița. Lângă mine este prietenul meu, Ionescu Gheorghe, elev la Liceul Militar „Mănăstirea Dealul” din Târgoviște. M-am cutremurat, înfiorându-mă de dărmarea acestui sfânt lăcaș, unde se află capul lui Mihai Viteazu. Portretul meu din fotografia care este la tine mi-a evocat amintiri frumoase cu privire la acest liceu. Parcă îl văd și acum, în imaginație, pe prietenul meu în uniformă Liceului Militar de la Târgoviște, cu egreta pusă la chipiu, de mureau fetele de la Liceul „Constantin Alimonășteanu” din Oltenița după el și mă înfruptam și eu de la prietenia mea cu el. Deci și eu, ca tânăr, aveam partea mea din succesul lui. Deci, ți-am trimis încă o amintire a trecutului.

Filmul vieții mele se desfășoară în ochii imaginației, amintindu-mi evocările povestite de el despre regulamentele școlii și datinile ce existau acolo.

Urmează să mor și îmi pare bine că nu voi mai trăi în această epocă rușinoasă care distruge cu sânge rece operele de artă ale neamului românesc. Scumpul meu băiat. Am scris în acest caiet și unele pasaje care nu trebuiau scrise. M-am înșelat cu privire la fiul tău Robi, care este primul ce s-a interesat de „însemnările” mele. Bune, rele, el este primul din familia mea care le-a citit. Toate însemnările mele ție ți le încredințez, că sunt pe mâini bune. Liceul Militar „N. Filipescu” de la Mănăstirea Dealul îmi evocă amintiri plăcute, amintiri care au apus pentru totdeauna. Acest liceu a dat oameni de nădejde țării noastre, iar unii dintre ei au murit pe câmpul de onoare pentru scumpa noastră patrie, România. Radio Europa Liberă a evocat mai detaliat istoria Liceului Militar din Târgoviște. Toată viața mea am dorit să vizitez acest lăcaș unde se află capul lui Mihai Viteazu. Până-i lumea, am fost tot sărac. Dacă aș fi avut posibilitate, aș fi mers. Acolo am pe familia Voiculescu, a cărei cumnată ți-a plăcut și ție. Este vorba de Mariana, sora doamnei Voiculescu, dacă îți amintești. De pe scara I, de la blocul nostru. Doamna Gila ne-a dat adresa, că eu tot spuneam că de la Oltenița, mă voi întoarce la Baia Mare prin Târgoviște. Cu bilet „excursie în circuit”. Tu ai ocazia să mergi și la Alba Iulia. Pe la Zlatna, pe la Roșia Montana, unde ai locuit când erai copil. La Alba Iulia te-ai jucat cu jucării noi în cetate, de nenumărate ori. Poți să întrebi pe măică-ta.

Stau în casă. Afară-i zăpadă și lunecuș. Când ies pe stradă, peste pantofi trag un ciorap, care îmi servește ca material antiderapant. Să fiu sigur că nu-mi rup picioarele. Vecina noastră, Tanti Maria, a căzut și și-a fracturat mâna. Acuma-i în ghips. Eu fac tratament și mă simt excelent. Este ora 19:00. La 19:10 intru pe recepție (Europa liberă). După recepție scriu iar.

Azi este vineri. 19.12.'86. Afară ninge și plouă. Soția a plecat la tratamente. Este ora 14:55. Azi au intrat în vacanță școlile și am scăpat de Daniel. La orele 15:00 se ia curentul și va coborî întunericul până la orele 17:00. Am pus muzică. „Valsuri Viena”. Adina dansează cu păpușa mare în brațe. De Crăciun noi nu primim făină, ci numai minerii. Celorlalți, după concepția „Incompetenței”, nu le trebuie prăjituri de Crăciun. Așa sunt ordinele criminale și antiumane de sus. În schimb, suntem exploatați fără rușine de către o mână de oameni care nu au nimic cu Dumnezeu și nici rușine de oameni.

Azi noapte am lecturat Honore de Balzac, volumul V „Moștenitorii Alarmați”. Ceea ce voiesc să scot la iveală este existența lui Dumnezeu și despre hipnotism. Mă interesează acest capitol, prin faptul că el nu-i misticism, ci realitate. Este vorba de doctorul în medicină Minoret care, fiind ateu, nu credea în magnetismul lui Mesmer. El avea un prieten, coleg de facultate, Bouvard. Ca să-l convertească, i-a scris o scrisoare a cărei cuprins se găsește la pagina 73 din vol. V, de Honore de Balzac, prin care îl invită să asiste la o experiență de magnetism spre a-l converti. Ducându-se doctorul Minoret în orașul cu pricina, s-a prezentat la prietenul său, care la rândul lui l-a dus la un necunoscut care făcea o ședință de „științe oculte” cu o femeie care era adormită, însă era condusă de către acel necunoscut, să facă și să gândească ceea ce el vroia, chiar să străbată distanțe mari și să comunice ce vede acolo, celor de față. Ateistul Minoret avea o fată pe care a cunoscut-o și o iubea la nebunie. S-a oferit să cerceteze starea femeii care, în rezumat, i-a spus totul. Cum este casa lui, cum este Ursule, fata lui, ce face la ora respectivă și prin acest mediu el a scris, iar când a ajuns acasă s-a convins că lucrurile relatate de medium, adică de femeia respectivă, corespund realității și s-a convertit și s-a întors în sânul bisericii. Mai departe? Cumpărați

volumul V de Balzac (costă 49 de lei) și veți afla ce s-a întâmplat!

De ce am scris acest lucru? Pentru faptul că prin magnetism se pot trata boli, în special cele psihice, unde medicina este neputincioasă. Eu am citit mult „Științele oculte” de prof. Nicolau și am asistat la multe ședințe de spiritism. În rândurile școlii noastre de la Baia Mare era un coleg cu numele Cercel, de undeva de prin Avrig, care se ocupa cu această știință. A hipnotizat o fată și așa a adormit-o, încât abia a mai putut să o trezească. Eu am întrebat fata și mi-a spus că nu-și amintește nimic. Am consultat la București pe dr. H. Martin. El practică medicina prin hipnoză, dar trata și cu medicamente. Mi-a recomandat pe ocultistul Emile Cue de la Paris. Eu deja citisem această carte, care se intitula „Stăpânirea de sine prin autosugestie” de Emile Cue, de la Paris, și pot spune că m-am simțit foarte bine. Am urmat și eu tratament cu medicamente de „Nuca Coola” de la Budapesta și am făcut multe injecții cu calciu. Așa m-am născut, cu boala psihică, pe care am tratat-o după metoda lui Emile Cue. Ce cuprindea această metodă? O sfoară legată cu douăzeci de noduri. Seara sau ziua mă culcam în pat și relaxându-mă treceam sfoară prin mână și la fiecare nod spuneam „inconștientului”:

– Din toate punctele de vedere, din zi în zi, sunt tot mai bine!

Aceste științe sunt desconsiderate în zilele noastre. Însă, ceva este. Emile Cue dă exemple și nume. Să luăm o scândură, lungă de patru metri și lată de douăzeci de centimetri. Această scândură să o punem jos și să zicem unei persoane să meargă pe ea. Acea persoană va merge cu ușurință pe ea. Dacă acea scândură va fi ridicată, să zicem, la cinci, zece sau douăzeci de metri, iar aceeași persoana va fi invitată să meargă iarăși pe ea, persoana respectivă va refuza categoric să mai meargă, de teamă că va cădea și va muri. De ce? Dacă observăm viața noastră, este foarte

complicată. Ea se compune din „inconștient” și „conștient”. Noi, mai toată viața, trăim mai mult sub „inconștient” decât în „conștient”. Acest lucru este adevărat. Atunci când dormim suntem inconștienți. Când suntem treji, la fel suntem, inconștienți. De exemplu: ne relaxăm, iar gândirea noastră aleargă mai repede decât electricitatea. Te gândești la fel de fel de lucruri și, deodată, „inconștientul” pune stăpânire pe organism. Să zicem că te gândești la Tecuci. Dar față de București ești inconștient. Nu te poți gândi într-o clipă de sutime de secundă la două lucruri. Este ca în fizică, unde se spune că „două corpuri nu pot ocupa în același timp același spațiu”. Deci, să ne întoarcem la scândură. Din ce cauză nu poate merge persoana respectivă pe scândură? Am mai spus și repet, trăim inconștienți, până la momentul când intră în funcție gândirea, împreună cu „conștientul”. Să luăm, de pildă, persoana cu scândura, unde conștientul transmite inconștientului teama de a nu cădea de la înălțimea la care se află scândura. Inconștientul transmite creierului această teamă, iar creierul transmite picioarelor comanda de a nu se mișca. Cu cascadorii este altă problemă. Ei au exercițiu, iar creierul permite picioarelor de a se mișca. Și mai lucrează și obișnuința. Un medic de la psihiatrie, cum este la spitalul de pe strada Baia Sprie din Baia Mare, tratează cu tranchilizante, iar șocuri electrice se efectuează la Sighetul Marmației.

Să recapitulăm. Sugestia și autosugestia trebuie făcute cu credință și cu convingere. Ai o durere de cap, prin a nu te gândi că te doare capul, ți-a trecut durerea, iar dacă te concentrezi că te doare capul atunci când nu te doare, vei simți, la un moment dat, că te doare. Deci, trebuie voință ca să-ți poți dirija fiecare clipă de viață.

Ce se întâmplă cu sugestia și autosugestia? Inconștientul înregistrează și transmite creierului care, la rândul său, ordonă organelor bolnave să se vindece, iar organismul și toate funcțiunile fiziologice se

îndreaptă spre acel organ. Domnul nostru, Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, avea un magnetism foarte mare și nepătruns de mintea omenească, prin aceea că anula moartea definitiv. Să luăm în vedere neoplasmele. La Iisus era o nimica pentru a le trata, la fel și lepra. O rugăciune făcută cu o profundă credință te poate salva de la o moarte timpurie pe pământ și plus că vei trăi în ziua de apoi.

Aceste lucruri nu sunt pentru „ateiști”, ci pentru oameni înțelepți, ca cei patru evangheliști și alții. Să nu mă considerați nebun, că nu sunt, ci studiați în adâncime faptele, dacă am sau nu am dreptate. Medicii care aplică magnetismul știu acest lucru. Să luăm un exemplu. Un medic îi spune unui bolnav:

– Ce vrei, domnule? Ai trăit destul! Ce mai aștepți de la mine?

Dacă pacientul este un bleg, va muri ca un pui de găină. Dacă îi zice:

– Lasă, domnule, nu ai mai nimic. Te gândești prea mult la boală. Ești un bolnav închipuit. Nu te mai gândi!

Acel medic merită tot respectul. În multe cazuri pacientul s-a vindecat sau, în cel mai rău caz, s-a ameliorat.

Cât privește pe primul, îl bag în aia a mă-si!

CAPITOLUL 6.

Bârfe și prostie

Azi este sâmbătă. 22.12.1986. Orele 17:25. Afară-i lapoviță și ninsoare. La orele 17:00 ne-au dat lumina. Mai precis, cu o oră mai devreme. Se dă rația de unt. Și acela amestecat cu margarină. Este un rând lung, de un kilometru. Soția a renunțat. Să vedem, pe luni, dacă se mai dă. Din toată țara, conducerea județului Maramureș și a orașului Baia Mare își face de cap, prin faptul că stăm cel mai prost cu aprovizionarea cu alimente.

Pentru acele câteva sute de lei, soția parcurge într-o zi kilometri întregi tratând copii și oameni, pe care îi pune pe picioare. Săraca de ea. Este fericită că smulge de la moarte pe mulți copii și oameni. Dacă era o doctoriță, ar fi făcut minuni. Ea se bucură mai mult de însănătoșirea oamenilor, decât de banii câștigați.

Îmi este dor de Mihăiță, de Livia, de Robi, de familia Bejan. În general, de Tecuci.

Hai să râdem! Se spune că pe vremea când Regele Carol al II-lea a venit în România, zburând cu avionul, l-a întrebat pe pilot:

– Domnule ofițer! Pe unde zburăm acum?

– Sire! i-a răspuns pilotul, zburăm deasupra Germaniei.

După un timp, regele îl întreabă din nou pe pilot:

– Dar acum, unde suntem?

– Sire! răspunde pilotul, zburăm deasupra Ungariei.

Deodată, regele întreabă:

– Domnule pilot! Poți să-mi spui cât este ceasul?

Pilotul se uită și vede că i-a dispărut ceasul de la mână. Supărat se întoarce spre rege și spune:

– Sire! Suntem deasupra României. Pentru că mi-a dispărut ceasul de la mână.

Un ungur și un român au făcut prinsoare, să vadă care din ei este mai mare hoț. S-au dus amândoi în pădure și au văzut sus într-un copac o pasăre care își clocea ouăle. Zice ungurul către român:

– Măi române! Vezi tu pasărea aceea sus în pom?

– O văd! răspunde românul.

– Ei bine, eu am să fur ouăle de sub pasăre, fără ca ea să simtă.

– Nu cred, zice românul.

Se urcă ungurul în pom și fură ouăle de sub pasăre, fără ca ea să simtă. După ce coboară, îi zice românului:

– Ai văzut?

– Am văzut! Dar... unde îți sunt izmenele? îi răspunde românul. Se caută ungurul de izmene și constată că-i în curul gol.

Bârfe și prostie. Mișulea Constantin stă în concubinaj cu Hortvath Claudia, Clarii. În luna iulie, a venit fata ei la mă-sa. 14 zile. Dar nici atât, că fetița a dormit și la tatăl său, pe Valea Roșie. Șeful de scară, Glodeanu și cu șeful blocului, Barna Leon, „pocăit cu tâlc”, au pus-o pe Clari la taxe comunale și a plătit femeia până în decembrie. Vine la mine și mă roagă să o ajut și i-am făcut o cerere către „Asociație” și cum la asociație este un președinte foarte înțeleghător și cu conștiință, a rezolvat favorabil cererea și astfel s-a descoperit potlogăria și ticăloșia lui Glodeanu și a lui Barna Leon. Și, interesant, Glodeanu a semnat

cererea și ei, fiind doi proști, nu și-au dat seama că singuri s-au descoperit, mai ales că Glodeanu are și cartea de imobil cu locatarii de pe scara lor.

Astăzi este duminică. 21.12.'86. Afară-i călduț și alunecuș. Când ieși pe stradă, faci piruete. Mai cazi, te mai școli, de ești bătrân și bleg, te alegi și cu o mână ruptă, sau un picior scrântit, celălalt rupt și așa mai departe. Eu, ca să fiu scutit, trag ciorapi pe talpă și merg ca un acrobat, fără să mai fac piruete sau încovoieli de spinare. Soția a plecat la biserică și, ca de obicei, stau singur. Adică nu sunt singur, ci cu „Niniricu” (Adina). Acum vroiesc ca să scriu despre inginerie și medicină.

Dar de ce tocmai subiectul acesta? Așa! De sanchi. Am mai spus, am avut un prieten elev la Liceul Militar Mănăstirea Dealu din Târgoviște. Iar fiindcă era cu uniforma aceea frumoasă, fetele mureau după el. Așa și cu medicii. Două prietene se întâlnesc:

– Ce mai faci dragă? Nu te-am văzut demult.

– Dragă! M-am măritat. Sunt soția unui doctor.

El, la rândul lui, se umflă în pene și își dă aere. Asta depinde de om și de caracterul lui. Am studiat și eu puțină medicină. Medicina este o meserie nobilă, pentru că acești oameni ai științei medicale sunt oameni deosebiți. Cunosc mulți dintre ei la care pacientul, trecând prin mâinile lor, se vindecă și cei care sunt conștienți slăvesc medicul care le-a prelungit viața. Alți medici, pe care nu-i pot numi medici, și care nu-și cunosc meseria, trimit omul cu zile de trăit pe lumea cealaltă.

Dragostea de medicină s-a născut în următoarele împrejurări: în anul 1978 am primit, din răceală sau din altă cauză, o infecție urinară. Această infecție s-a agravat și urinam foarte greu. Aveam micțiuni la jumătate de oră și mă ustura. Am stat o lună internat la secția „Urologie”. Când am intrat în salon și mă plimbam pe coridor, am văzut pe stâlpi lozinci care mai de care mai frumoase, ca: „Pacientul este

stăpânul nostru” și altele. Această secție a Spitalului Județean Maramureș, „Urologia”, este cea mai grea secție din tot spitalul. Au urmat vizitele medicilor. Medicul șef, Fekete, m-a întrebat:

- De unde sunteți, domnule Ganea?
- Din Oltenița, i-am răspuns.
- Și ce vă supăra?
- Am necaz cu prostata, i-am răspuns.
- De unde știți?
- Știu eu! Că acela-i necazul!
- Vom vedea! a zis șeful și a plecat mai departe.

A doua zi vine asistenta Lili și ne ia sânge pentru analize. Vreo 12 – 15 sticlute de penicilină. Mă durea că umbla cu noi ca și cu p-la calului. Printre medicii din comisie era și un bărbos ungar, pe care îl chema Socs Ștefan. Acela s-a dat pe lângă mine și m-a consultat mai de-aproape.

- Domnule doctor! zic eu. Mă simt încuiat.
- Mă duce în sala de consultație și mă sondează.
- D-le Ganea, nu ești încuiat, că urină nu ai în vezică.

Beam ceai dimineața și ziua și noaptea. Când urinam rezemam capul de perete și mă concentram adânc ca sfincterul să se deschidă și să curgă câteva picături provenite din această nenorocită de micțiune.

Azi este marți 23.12.'86. Afară-i foarte frig. Orele 20,00. Soția a plecat în cursă, la tratamente.

Dragii mei. Întrerup capitoul ingineria și Medicina pentru faptul că vin sărbătorile Nașterii Domnului Nostru Isus Hristos. Am ascultat ieri la radio „E.L”. Parcă mă văd și eu adunat și luând parte la adunarea festivă într-un orașel din Germania Federală sau poate în altă parte. Îmi pare rău că trebuie să scriu cu creionul, că pasta nu este bună, dar mă grăbesc pentru scumpul meu fiu Mihăiță să evoc trecutul. La această adunare a luat parte și Regele Mihai I și Regina Ana și Alteța Sa Regală Maria sau Mary, precis nu știu, că a fost bruiat radio, că am antenă de

cameră. S-a evocat trecutul românilor și despre „România Mare”, în care eu m-am născut și am trăit până în 1944 fericit, respectat, cu demnitatea unui funcționar al Statului România Mare. Funcționar al Regalității.

S-a cântat imnul național care a fost și care poate că va fi și care suna astfel:

Trăiască Regele,
În pace și onor
De țară iubitor
Și apărător de țară.

Trăiască Patria,
Cât soarele ceresc
Rai vesel pământesc
Cea mai falnică-n lume.

Fie-n veci glorios,
Fie peste noi
Fie în veci norocos
În război război.

Fie-n veci ea ferită
De nevoi, de nevoi
Fie în veci locuită
De eroi eroi.

O Doamne Sfinte
Ceresc Părinte
Întinde cu a Ta mână
Pe coroana română

O Doamne Sfinte
Ceresc Părinte
Întinde cu a Ta mână
Pe Țara Română.

Pentru Majestatea Sa Regele am suferit nevino-
vat și am fost pus la lopată de către comuniști, ațâțat
fiind de rătăcirile fostei mele soții. Dragul meu fiu, vor
veni timpuri când vă veți mândri cu tatăl vostru. Fiți
prudenți și păstrați aceste însemnări.

Când se va împlini termenul dat de Dumnezeu și
când lumina va birui întunericul, Nina, Mihaela,
Claudia și chiar tu, scumpul meu copil, care în rătă-
cirile voastre v-ați făcut rău unul altuia, când cu-
vântul Domnului va străbate inimile voastre vă va fi
rușine de faptele voastre, dar întorcându-ne la Dum-
nezeu, el ne va ierta pentru că eu am vorbit, cred eu,
în numele Domnului.

Eu am primit o educație burgheză, de la profe-
sori burghezi. Sunt un fost elev de al profesorului I.V.
Șoricu, care m-a învățat cum să mă port în societate,
codul manierelor elegante, cum să stau la masă, cum

să țin elegant cuțitul, furculița, să nu râgâi, să-ți pui șervetul la gât și să nu plescăi din limbă, să nu te scobești în nas, cum să folosești scobitoarea și alte lucruri bune și folositoare. Când scriu aceste rânduri, am păstrat un moment de reculegere în amintirea celui care mi-a fost profesor de muzică și diriginte la Școala de Arte și Meserii Inferioară din Oltenița, I.V. Șoricu.

Azi este joi. 25.12.86. Este ziua nașterii Mântuitorului nostru, Iisus Hristos. Aseară am ascultat la radio E.L. înfiorat, cu sufletul tresăltând de bucurie și cu lacrimi în ochi, concertul de colinde. Colinde care mi-au amintit de trecutul meu, așa cum am colindat în timpurile fericite ale copilăriei. Am cântat și eu împreună cu coriștii de la radio. O, ce frumos a fost! Parcă trăiam aievea copilăria mea. Ah, Doamne! Cine ar fi crezut că un român își va bate joc de nația lui. A amestecat țiganii cu românii. Țiganii, prin felul lor de viață, nomadă, sfidează și batjocoresc românii. Omul sărac întotdeauna a suferit umilințe, cu deosebirea că pe vremea mea săracii erau ocrotiți de către boieri. Se respecta cinstea și corectitudinea. Boierii comuniști sunt fără Dumnezeu și fără rușine față de oameni. O mână de aventurieri, cocoțați la putere, te exploatează fără milă. Totul este calculat în așa fel încât să stoarcă banii de pe spinarea poporului. Decretele și legile sunt alcătuite ca singur și de bunăvoie să le accepți. Ești constrâns să stai la coadă, cu bănuțul în mână, să plătești Cezarului, care îți ia totul, până și pâinea de la gura copilului. Oamenii proști, care văd viața prin ochii calului, se sfășie unii pe alții, mai ales noi, românii. Ferice de cei care au murit.

La televizor vezi filme rusești cum ar fi „Calvarul”, de Alexei Tolstoi. Oamenii transformați în fiare care seucid unii pe alții.

O duc foarte greu din cauză că șeful scării este un țigan care dă cu biciul pe locatari. Mi-a tăiat sfoara de la rufe pe motivul că nu i-am dat voie să

pună scutecele cu căcat în fața ferestrei mele. Acest țigan este pocăit. El face parte din pocăiții penticostali. Datorită acestui fapt, taie și spânzură, fiind susținut de alți pocăiți. Barna Leon – pocăit, tot din secta penticostalilor. Această sectă dispune de fonduri uriase. Faptele lor sunt contrare poruncilor lui Dumnezeu. Între ei se află și Ciuleanu Alexandru. Fost muncitor sub mâna mea. În calitate de ofițer de miliție pensionat, a intrat și el în sectă. Motivul: banul. Informația o am de la locotenentul de miliție Ispas. În concluzie: este șef de scară pe seama lui. Are o țigancă dată dracului. Îl bate și ea conduce scara. Românii sunt blegi. Se trag de la șefie, în timp ce țiganii profită de acest lucru și se înfig la șefie.

Acest țigan se numește Metocean Tiberiu. Pe soția lui o cheamă Pepi. Au trei copii, plus unul mic. Am făcut o mică grădină și am semănat flori. Însă, cum înflorește o floare, vine fata lui și o rupe. Copiii se bat. Ei nu intră în casă pe ușă, ci escaladează conducta de gaze până la platforma de la intrare și se bagă în casă pe fereastră. Civilizație țigănească. Barna Leon face parte din comitetul de conducere. El, în loc să se ocupe de treburile asociației, are grija soției mele. Că se rujează și nu poartă basma. Așa suferă oamenii intelectuali. Din cauza sărăciei sunt obligați să locuiască împreună cu țiganii.

Dacă treci pe stradă, Barna Leon și Glodeanu se uită după lume și critică pe fiecare. Mai ales pe femei. Ba că-i sașie, ba că-i curvă etc. De aceea zic că-i greu să locuiești în bloc cu proștii!

Zvonuri adevărate sau minciună.

Se spune că la București a sosit o trupă de balerini și balerine de la Moscova. Băiatul Cezarului, o pramatie care seamănă cu tat-su, a invitat o balerină la el acasă. Aici, a siluit-o, a regulat-o și după aceea a aruncat-o pe fereastră. Femeia a murit pe loc. Rușii, pentru această ispravă, cer Cezarului moartea fiului său. Se spune că Cezarul a făgăduit în schimb o

sumă mare de bani. Dar degeaba. Rușii nu vor să se tocmească. Cer moarte pentru moarte.

Se zice că fiul Cezarului, când era la un meci de fotbal și juca echipa sa favorită, s-a întâmplat ca aceasta să piardă. Pramatia a împușcat portarul.

Crainicul, Mihai Florea, de la televiziune de la emisiunea „Steaua fără nume”, ar fi murit într-un accident de mașină. Cam mulți mor în accidente de mașină. Sunt băieți angajați să facă treaba asta. Se mai întâmpla ca fiind sănătos, dacă „ai ciripit ceva”, să te trezești la Psihiatrie.

Azi este vineri. 26.12.86. Afară-i frig și ger. Ceza-
rul n-a plecat în URSS după băiat. Așa se zvonește.
Când este vorba de familia lui, ne vinde fără șovăială.
Pe câtă vreme familiile noastre pot să crape de foame.
Copiii noștri se nasc după decret și mor tot după de-
cret. Dumnezeu nu bate cu parul, ca el. Ăsta-i numai
începutul. Vor urma și alte urgii de la Dumnezeu.
Cum se zice: ce semeni, aia culegi.

Pe al nostru steag (Cel adevărat nu cel botezat)

Pe al nostru steag e scris unire
Unire în cuget și simțiri
Și sub marea lui umbră
Vom înfrunța orice lovire.

Având armata noastră-n mână
Ca să păzim un scump pământ
Dreptatea e a lui stăpână
Și Domnul adevărul sfânt.

Acel ce-n lupta grea se teme,
Ce însuși e rătăcitor,
Iar noi, uniți în orice vreme,
Vom fi, vom fi învingători.

Și-n cartea veșniciei scrie
Că țări și neamuri vor pieri
Dar scumpa noastră Românie
Etern, etern va înflori.

Azi este sâmbătă. 27.12.86. Este ora 20,23.
Afară-i frig, ger și gheață. Daniel doarme la mine. Ni-
culina și-a fracturat piciorul și nu vrea să meargă la
Ortopedie să îl pună în gips. Nu știu ce așteaptă. Zice
că-i tânără și se va vindeca. În loc să stea în pat, um-
blă lelea de colo până colo. Nu știu ce va face.

Azi este duminică. 28.12.86. Afară-i frig și ger. În casă, de asemenea, este frig și, ca de obicei, stau toată ziua cu paltonul pe mine și cu căciula în cap. Vai de capul nostru. Soția este la biserică. Daniel este la noi și nu vrea să se ducă acasă. A venit Niculina după el, ca să-l ducă acasă, dar nu a avut pe cine, că s-a ascuns și mă-sa a plecat acasă fără el. Piciorul Niculinei se prezintă mai bine.

Aseară a rulat filmul „Cântare despre oameni”. Văzând acest film, m-am gândit că și comuniștii au dreptate. Nu-i vorba de comunismul din România. La noi nu-i comunism, ci banditism. Mă refer la alte țări, cum sunt Ungaria, Polonia, Cehoslovacia și chiar în Rusia, China, unde predomină comunismul. Nu-i ca la noi. Să nu ai de mâncare, în loc de lumină, întuneric, în loc de căldură, frig, în loc de iubire de oameni, ură și învrăjbire. Văzând filmul de aseară, m-am convins că au fost și patroni hapsâni care puneau cio-magul pe oamenii care veneau în California după lucru. Atacau trenurile și jefuiau călătorii. Exploatau lucrătorii și altele. Dacă autorul filmului, care condamnă acele stări de fapte ale capitaliștilor, ar veni în România, unde comuniștii sunt la putere, și ar vedea cum e la noi, s-ar cutremura, iar când ar deschide gura și ar striga „sindicat” s-ar pomeni cu băieții de la securitate, care i-ar umfla și mângâia în beciurile securității. Dacă ar vedea și mizeria în care trăiește poporul român, ar face calea întoarsă spre California cu 1000 kilometri pe oră.

Hai să râdem și să plângem!

La Baia Mare s-a inaugurat Orașelul Copiilor. Cum era de așteptat, mai toți copiii doresc această sărbătoare. Soția, venind de la biserică, în dreptul Casei de Cultură a Sindicatelor, a auzit o muzică de manifestație, Colea, Gigea și o droaie de copii însoțind alaiul. Cine era? Un tășcar îmbrăcat în Moș Gerilă, cu alaiul după el, a intrat în Orașelul Copiilor. Copiii

s-au dus să primească ceva, dar Moș Gerilă era cu sacul gol. Și au rămas copiii cu buzele umflate.

Ne mai despart două zile de marea sărbătoare a Anului Nou. Copiii de la Școala numărul 15 vor primi cadouri de Moș Gerilă. Da, a trebuit ca fiecare elev să ducă la școală câte 50 de lei. Așa că s-au terminat poveștile cu Moș Gerilă. Copiii din clasa întâi, unde este elev și nepotul meu, dacă îi întrebi:

– Cine este Moș Gerilă?

Îți răspund:

– Tati și mami!

L-am întrebat dacă a văzut barza planând cu Raul deasupra casei unde stă el și mi-a răspuns:

– Pe Raul, mama l-a făcut pe unde se pișă.

– Bravo ție! m-am gândit. Țsta-i omul nou al Cezarului și merită să-l țuce în cur.

Este ora 18,50. Azi mi-au trimis lanterna. Adică luni, 29.12.86, după trei luni de când am trimis-o pe cea defectă ca să-mi dea alta.

Azi e duminică. 04.01.1987. Afară-i zăpadă mare și cald. Este ora 13,00. Soția-i la biserică, iar eu stau cu Adina în casă. Din partea mea, țin să aduc mulțumiri Partidului Comunist Român și Conducerii Superioare a acestuia pentru programul ce s-a prezentat la televizor cu ocazia Noului An. Acest program l-a întrecut pe cel al Ungariei. Chiar ungurii recunosc. După zeci de ani de suferință și robie, robie declanșată de cruzimea „Incompetenței” și care cred că nu va continua la infinit, ci doar va ține cât va dura sistemul. Este o vorbă din popor: „Lupu își schimba părul, dar năravul nu”. Fiind singur, mi-am amintit de filmul de aseară de la televizor, „Cântarea muzicii”.

Azi am ascultat „Coruri din opere” de geniali muzicieni care, prin gândirea lor, prin arta lor, au știut să creeze opere nemuritoare în conducerea sunetelor pe portativ.

Giuseppe Verdi. Am văzut viața lui zbuciumată. Din cauza lipsurilor a trebuit să-și piardă soția și

copilul. A căzut în depresie dar, Giuseppina, cântăreața care a apărut în viața lui, l-a încurajat și l-a salvat, ajutându-l să urce pe culmile gloriei eterne. Giuseppe Verdi. „Nabucco”, „Corul sclavilor ebrei din actul IV”, „Hernani”, „Corul brigadierilor din actul I”, „Trubadurul”, „Corul ȝiganilor din actul I”, „Aida”, „Corul triumfal din actul II”. Premieră la Cairo în 1871, compus din trei ansambluri corale. Primul, reprezentând poporul, al doilea casta preoților, iar ultimul, sclavii etiopieni. Mi-au curs lacrimile ascultând și văzând aseară „Aida”, cu toate personajele, amintind de zidurile cetății Teba, unde avea loc primirea triumfală a oștilor egiptene ce se întorc în frunte cu Radames după o victorie reputată asupra etiopienilor în acordurile unui marș cântat de întregul popor.

De ce, Doamne, am fost sărac? Am dorit să învăț, să învăț și iar să învăț. Să fiu cult, cult, să știu tot, să știu de toate. Am o cultură relativă, din era trecutului, din era burgheză și sunt mândru de acest trecut. Trăiască cultura, care îți aduce bucurie în viață. Bucuria de a-l slăvi pe Dumnezeu, respectul din partea oamenilor care au fost în vremea mea. Cât privește prostia și ȝiganii, trebuie ținuți la respect. Multă popularitate strică frumusețea caracterului. Prostul trebuie ținut la distanță, că-i periculos dacă trăiește laolaltă cu oamenii înțelepți și inteligenți. Trăiască aristocrația, care a știut să-i țină la respect și pe burghezi, care, fie vorba între noi, era o clasă de paraziți ce urau munca creatoare a omului. Aristocrația a avut meritul de a supraviețui pe timpul lui Balzac.

Carl Maria Von Veber, „Corul vânătorilor din actul III”. Această operă am studiat-o la Școala de Arte și Meserii Inferioară din Oltenița cu I.V.Șoricu. Acest cor îmi place foarte mult.

Richard Wagner, „Tannhauser”, „Corul pelerinilor din actul III”.

Pietro Mascagni, „Cavaleria Rusticană”, „Corul învierii”.

Giacomo Puccini, „Madame Butterfly”, „Corul mut din actul II”. Când ascult această operă, mă simt transportat pe alte tărâmuri. Această melodie cântată de corul mut, această muzică de o finețe psihologică, creează complexe stări sufletești. Eroina trece de la speranțe și așteptare plină de tristețe la teamă și îndoială, îndreptățită de lunga absență a lui Pinkerton. Premieră la Milano în 1904. Când stau și ascult, parcă simt ceva ce nu se poate explica, ceva înălțător, ceva ca o muzică cerească, care îmi provoacă extaz. „Madame Butterfly”.

Charles Gounod. 1818-1893. „Faust”. „Corul soldaților din actul IV”. Premieră la Paris în 1859. Și această operă am făcut-o, în special „Corul Soldaților”, când eram elev la Școala de Arte și Meserii Inferioară din Oltenița, cu profesorul de muzică Odoroagă de la Liceul de Fete din Oltenița, Liceul „Constantin Alimănășteanu. În această operă apare și solista Mihaela Agachi. Această operă de literatură corală îmi place foarte mult și este o operă de foarte mare valoare, ce exprimă sentimente intime și duioase.

Wolfgang Amadeus Mozart. 1756-1791. S-a scris și am auzit la radio despre copilăria lui. Despre talentul său precoc în arta muzicală. Îmi amintesc că a cântat în catedrală și că s-a inspirat în timpul corului, dându-i o altă înfățișare, care a uimit pe monseniorul episcop, care l-a lăudat. De copil i s-a prezis că va fi un mare muzician. Astăzi, ceea ce este interesant, că numai cei bogați au talent la muzică, pe câtă vreme cei săraci nu au.

Georges Bizet. „Carmen”. „Votre toast, je peux vous le rendre. Toreador en garde”. Solist: Nicolae Herlea. Bariton. La această operă îmi place foarte mult corul care repetă partea solistului și care este de o măiestrie de-ți răscolește inima prin frumusețea ei. În ansamblu, este o operă pe care am îndrăgit-o de la

prima audiție. Când se cântă, simți ceva inexplicabil care te înalță sus, sus de tot, sufletește.

În linii mari, asta este muzica și genialii muziceni pe care îi ascult cu plăcere în clipele mele de singurătate, în care trăiesc câteodată.

Și acum, din nou despre inginerie și medicină.

Înainte de a trece la subiect, veți ști că astăzi este marți. 05.01.1987. Cum s-ar zice, Boboteaza. Am spus mai sus că mulțumesc partidului pentru cele cinci zile fericite pe care mi le-a dat. Cu apă caldă, zi de zi, mâncare, așa și așa, curent electric, fără întrerupere. Au trecut cele cinci zile pe care le-am avut și care s-au scurs din 22 de ani de domnie din „Epoca sărăciei”. Azi, zbirii incompetenței au tăiat gazul de la bucătăria lui Ciucur Dumitru, lăsându-i fără mâncare pe cei patru copii. La fel au procedat și în cartierul Vasile Alecsandri. Cei săraci stau în blocurile de beton fără gaz din cauză că nu au de unde plăti taxele Cezarului, care îți ia totul, ca pe timpul fanarioților, numai că atunci te asuprea străinul, pe câtă vreme acum te asuprește românul care, în nebunia și cruzimea lui, îți ia și viața. Degeaba urlă cei de la Radio Europa Liberă, că n-are la cine. Obrazul este gros și acoperit cu jeg ca talpa opincii.

Să revenim la medicină. Definiție. Medicina este știința cu care oamenii în halat alb, discipoli a lui Hipocrate, cu ajutorul medicamentelor și a chirurgiei, fizioterapie etc., prelungesc viața oamenilor. Medicii sunt oameni de știință deosebiți de ceilalți savanți. Ca să înțelegem bine această definiție, să ne gândim în primul rând la roboți și la echipamentele de calcul construite de către inginerii electroniști. Mai este și ingineria genetică, cu legătură directă cu medicina. Să luăm un medic chirurg. El are nevoie de instrumente construite în cea mai mare parte de către ingineri. Inginerii sunt și inventatori. La secția de „Urologie” din unele spitale, unde se practică

cistoscopia, un inginer a inventat un clește cu ajutorul căruia chirurgul sfarmă pietrele din vezica urinară, în așa fel că după 4 sau 5 zile bolnavul este vindecat fără ca să fie operat. Deci, iată colaborarea directă între medicină și inginerie.

Este o deosebire între ingineri și medici. Un robot sau o mașină de calcul electronic și alte echipamente, razele X, laserul etc. sunt mașini complicate de înaltă tehnicitate. Dar aceste mașini sunt conduse și dirijate de om.

Corpul omenesc, văzut și descompus în eprubetă, este un amestec de 75% apă și microelemente, fier, zinc, cupru, magneziu și altele pe care le știu savanții mai bine decât mine. Omul, din punct de vedere biologic, este tot o mașină, cu circuite mai complicate, concepute și conduse de o forță superioară din afară și supranaturală, care sălășluiește în creierul omului. Această forță supranaturală venită dinafară și căreia mintea omenească nu-i poate da o definiție se numește Dumnezeu. Ateiștii nu cred în această forță, dar nici nu pot documenta de ce nu cred. Medicina lucrează în colaborare foarte strânsă cu farmaceutica. Un medic fără medicamente este un soldat fără pușcă pe câmpul de luptă. De aceea eu m-am dat pe lângă unele femei culte, farmacistele, care mă ajută să trăiesc. Eu pe unii medici nu dau nimic și o spun în față, din cauză că în multe cazuri omul moare cu zile, trimis pe lumea cealaltă de către unii medici nepricepuți. Exemplu este cazul cu piciorul mamei judecătorului Amondi și cazul cu Raț Ion, care a murit la urgență din cauza incompetenței unui medic. Ca să se împace lucrurile, directorul spitalului, Opreș, a angajat soția omului în serviciu la reanimare, la etajul II.

Și acum, să pătrundem mai adânc în medicină. După mintea și cultura mea. Corpul omenesc se împarte în două părți principale. Idem ca la alte viețuitoare. Anatomia și fiziologia. Anatomia se ocupă cu scheletul pe care se sprijină toate celelalte organe.

Scheletul este alcătuit în așa fel încât organele să fie apărate de orice șocuri care ar veni din afară, pentru asigurarea funcțiilor fiziologice, în sensul de a funcționa fără de grijile ce ar voi să vină din afară. În craniu se găsește creierul. Acesta cuprinde SNC – Sistemul nervos central. De la creier pleacă toate ramurile nervoase care străbat întreg organismul. Creierul mic servește la menținerea echilibrului. Urmează pompa, inima. Așezată în partea stângă. Artera aortă care se ramifică în tot corpul. Splina, ficatul, cei doi plămâni care primesc oxigenul. În general, majoritatea se găsesc și în cușca toracică. Peste tot în organism întâlnești numai nervi. Nervi ai inimii, ai ficatului, ai stomacului, ai aparatului urinar, ai aparatului de reproducere etc.

Cel mai mult, din medicină, mă preocupă neurologia și farmacologia. Le-am studiat pentru a putea, în linii generale, să cunosc aceste ramuri pentru suferința mea. Am început să studiez și psihiatria. Aici, majoritatea cazurilor se tratează cu tranchilizante. Voi reda câteva definiții din dicționarele medicale privitoare la afecțiunile care mă interesează pe mine, atât din domeniul morfopatologic, cât și din cel fiziopatologic, unele semne ale bolilor și mecanismul de acțiune al unor medicamente uzuale.

Legătura dintre o fibră nervoasă și un neuron se numește sinapsă.

Fenacetina oxidată în organism se transformă în paracetamol. Fenilbutazona prin oxidare dă naștere la doi metaboliți, unul anutireumatic și altul uricazuric.

Neuron. Celula nervoasă completă formată din corpul celular, axon și dendrite care sunt specializate în conducerea impulsului nervos.

Afazie este tulburarea activității nervoase constând în pierderea mai mult sau mai puțin a posibilităților de exprimare.

Axon. Axă, prelungirea celulifugă a unui neuron. Face sinapsă cu corpul. Sinapsă axomatică, sinapsă axodendritică cu alt neuron sau cu o celulă efectoare.

Dendrită. Prelungire a neuronului. Transportă impulsul nervos spre corpul celulei. Multiple în neuroni multipolari. Dendritele se anastomozează cu prelungirea altor neuroni.

Ulcus. Rană. Pierdere de substanță profundă, depășind dermul, a cărei vindecare se face prin cicatrice.

Lues. Plagă. Termen folosit în trecut pentru orice boală molipsitoare venerică (Lues – Venera). Astăzi este sinonim pentru Sifilis. Lues = sifilis.

Luetina. Nuggochi. Cultură omorâtă de *Treponema pallidum* în Agarr cu ascită. A fost folosită pentru practicarea unor reacții biologice în diagnosticul sifilisului.

Malformație. Anomalie congenitală.

D.C.I. Demononatio Communus Internationalis. Farmacopeia romana, ultima ediție, a IX-a.

Farmacovigilență. Supravegherea reacțiilor adverse ale unui medicament nou introdus în terapeutică.

Sfincter. Mușchi circular care reglează deschiderea unui orificiu în timpul modular contracției sau în relaxare. Deschiderea orificiului vezical sau anal.

Edem, H_2O .

Paraplegie. Impotența funcțională a membrilor inferioare.

Talamus. Centrii nervoși cu valori funcționale diferite, situați în mijlocul feței interne.

Tabes. Descompunerea LL. Luesul în descompunere. Meningo-encefalită prin dureri vii în mers. Tulburării sfincteriene, trofice, osoase și depresie psihică.

Boala Addison. Boală cu afectări grave caracterizată prin tegumente hiperpigmentate, bronzate. Asenie, hipotensiune, tulburări importante ale echilibrului electrolitic. Este dată de insuficiența corticală suprarenală prin leziuni importante ale acestei glande.

Adenom. (Gr. Aden, glanda, plus oma, tumoră) Benigne.

Creatina. Acidul metilgonadrancitic. Constituie un component neurologic care participă la procesele metabolice ale contracției mușchiulare. Creatinina, $C_4H_7ON_3$. Patologie, creatinina crește mult în afecțiunile renale, afecțiuni hepatice. Și celelalte componente azotate sangvine sunt afectate. Creatinuria. Eliminarea urinară de creatină care variază între 1-2 gr. pe zi.

Babinski. Reflex patologic care apare în leziunile căilor piramidale La excitare prin zgărierea ușoară cu un ac bont la marginea externă a plantei, apare ca răspuns reflex extensia halucelui și flexiunea cu răsfrângere în evantai a celorlalte degete. Babinski-Fromet. Sindrom fiziopatic caracterizat prin tulburări însoțite de contracții musculare și impotența funcțională a segmentului respectiv. Apare la extremitățile membrelor, mai ales la cele superioare, în legătură cu un traumatism.

Leziune. Plagă sau alte prejudicii aduse corpului de către o forță exterioară. Modificare patologică la nivelul țesuturilor etc. etc. Și o mulțime de alte lucruri frumoase pe care le conține medicina.

Tare m-am plictisit. Altceva decât despre știință n-am avut ce scrie.

Baia Mare la 07.01.1987

CAPITOLUL 7.

Trăim în sclavie

Azi, 07.01.1987. Au venit zbirii regimului. IGO și Miliția.

Împreună cu doi instalatori de gaz, aceste pramatii au întrerupt gazul de la bucătăria Liei, lăsând pe cei patru copilași fără posibilitatea de a li se pregăti mâncarea. Motivul? Sunt restanțieri.

Să vedeți, dragi tineri din generația viitoare, cât valorează omul în „epoca de aur” a sărăciei. Este ora 20,14. Pe mâine. Lăudat să fie Iisus Hristos. Amin!

Este joi. 08.01.'87. Orele 20:45. Afară-i frig și ger. Zăpada este foarte mare. Drumul spre Izvoare este blocat. La cabanele de la Izvoare sunt blocați copii din taberele de pionieri. Alimentele se trimit cu heliicopterul. Se lucrează la deszăpezire.

Am ascultat radio E.L. Vai de capul nostru. Vai și de aceia care comit atrocități contra poporului român. Mă întreb:

– Ce creier au în capul lor acești nenorociți de la vamă, de la grăniceri? Cum poate un om sătul să bată un om flămând cu pumnii și cu picioarele în coaste? Nu se gândește, nenorocitul, la urmări? Nu se gândesc, nenorociții, că sunt muritori? Cu ce se aleg acești criminali sadici? Vor plăti toate nelegiuirile comise?

Trăim în sclavie. Cu frica în oase, față de acești proști, analfabeți cocoțați la putere și care nu se

gândesc la familiile lor, la copiii lor, atunci când comit actele semnalate de radio E.L.

Zvonuri adevărate sau mincinoase.

Se zvonește că pramatia Incompetenței ar fi liberă. Trăim de pe o zi pe alta. Nu știm ce ne aduce ziua de mâine.

Azi este duminică. 25.01.'87.

Timp frumos. Soția a plecat la biserică, iar eu stau cu Adina în casă. Iar în casă este frig. Calorifearele sunt reci. Nu m-am spălat din cauza frigului. Barba îmi este mare. Sunt două săptămâni de când nu m-am ras. Stau cu paltonul pe mine și cu căciula pe cap. Murim cu zile. Măncare nu-i. Vineri, 23.01.'87, a cumpărat soția un pui tranșat. În el erau 13 picioare. Suntem furați sistematic de către derbedeii cocoțați la putere, în aparatul de stat. Dintre toți, clasa săracilor și a muritorilor de rând suferă cel mai mult. Oamenii proști și fără minte se sfâșie între ei. La unii restanțieri de taxe comunale li s-a tăiat gazul (întrerupt gazul), lăsând copiii fără de mâncare. Unii au datorii de mii de lei, pe care nu le pot plăti din cauză că viața-i mai scumpă de trei ori decât media venitului. O, Doamne! Până când? Până când? Copilașii nevinovați care s-au născut nu sunt ocrotiți de către stat. Taie gazul, obligă femeile să facă copii. După aceea sunt condamnați să moară de foame, tot de către cei care au obligat femeia să nască.

Dacă cumperi o plită electrică, nu ai curent electric. Începând de la Anul Nou 1987 întreruperile de curent electric s-au intensificat.

De la 7-12 fără curent, 5 ore. De la 12-15, se dă curent, 3 ore. De la 15-19, întrerupere de curent, 4 ore. De la 19-22, se dă curent, 3 ore. De la 22-07, întrerupere de curent, 9 ore. Adică, 6 ore lumină și 18 ore, întuneric. O, Doamne! Ce fel de creaturi ai făcut, ziditorule? Fie-ți milă de noi și ne scoate de la asuprire. Amin!

Astăzi a fost program artistic la radio și televiziune. Se preamărește ziua de naștere a Cezarului. Copiii cântă imnuri de slavă împăratului, preamărind omenia, iubirea, atașamentul, angajamentul, urări de fericire, de viață lungă și fericită, urări de sănătate, bătaii din palme, buchete de flori, pavoazări, placarde, coruri, coruri din opere, șoimii patriei vioași și zburdalnici. Dar ai cui copii sunt? În orice caz, fac parte din noua aristocrație. Nu vezi un copil zdrențaros și, slavă Domnului, sunt destui.

– Păi bine, măi, Ganea Nicolae, adică eu, în trecut nu ai fost mulțumit că mă-ta a spălat rufe la boieri? Aristocrația? Nu ți-a trebuit, că nu-i de tine. Pe atunci nu ai plătit chirie pentru casa statului. Lemne? Ai primit gratuit. Curent electric? Gratuit! Două perechi de bocanci, cu talpa dublă din piele, ai primit, gratuit. Ai fost funcționar de stat, cu leafă fixă, lunară. Bani ai avut. La școală ai primit gratis haine de uniformă și nu ai fost obligat să bați din palme, ca astăzi, în fața acelor care îți iau totul și în schimb nu-ți dau nimic. Pe deasupra, trebuie să mulțumești semenului tău că ți-a lăsat viața și nu te pune la zid. Măi, Ganea, pe timpul trecut, când erai buiac, te-ai gândit tu la zilele de astăzi cum vor fi?

Măine voi continua dialogul cu persoana mea. Cu persoana unui om veșnic nemulțumit.

Lăudat să fie Iisus. Amin!

Este ora 21:16. Mă culc, că la ora 22:00 va fi întuneric.

Azi este luni. 26.01'87. Afară-i frig și ger. În casă este frig și întuneric. Lumina s-a luat după programul descris mai înainte. Caloriferele reci, în casă îngheț. Oare, Doamne, cu ce am greșit noi, românii, înaintea ta? De ce lași, Doamne, pe niște bătrâni demenți să-și bată joc de noi? De copii, de alți bătrâni fără de apărare. Uleiul ni se ia. Din an în an șurubul se tot strânge în jurul grumazului nostru. Ne sufocăm. Vai de noi, vai de viața noastră!

Acum, să mă întorc în trecut și să reiau dialogul cu Ganea Nicolae, adică cu mine.

– Măi Ganea! Îți mai aduci tu aminte din timpul războiului mondial, al doilea?

Să ne întoarcem la Roșia Montana. Era cooperativă, era economat. Te duceai după mâncare la economat. Era carne de porc afumată, făină, zahăr, ulei, slănină, stofe de haine, lenjerie, acareturi, tot ce doream. Primeam telefon:

– Domnule Ganea, să vii să-ți iei rația. Îl trimitem pe Cioară Liviu și îmi aducea rația.

Țin minte că, odată, mi-a pus pe sanie o jumătate de porc afumat. Când l-am întrebat pentru ce, mi-a răspuns că se dau tantiemele, că este război, ca să am. Măine vă trimit și un sac de făină albă ca să aveți pentru pâine.

– Vezi, măi Ganea! Și tu ai fost comunist. Nu ți-ai încăput în piele! Ai fost iertat de burghezii capitaliști și te-au pus în funcție după pregătirea ta școlară și după capacitatea ta.

Întotdeauna mi-a fost milă de omul prost, fără să știu că-i al dracului de periculos atunci când îi deschizi mintea.

– Ai fost popular cu muncitorii, pentru că și tu ai făcut parte din ei. Tu nu ai uitat nici o clipă cine ai fost și ce hram porți. Ție ți-a plăcut tot cu muncitorii.

Îmi plăceau glumele lor, naivitatea lor, felul lor de a gândi. Din cauza acestei popularități, parțial, eram ocolit de către ceilalți funcționari și de multe ori interceptam convorbirile telefonice între Gura Roșie și Mină, pentru că firul trecea prin Biroul meu și prin telefonul secției mele.

Pe vremea aceea nu era chipul regelui pe la prăvălii și băcănii. Chipul lui era la Birourile instituțiilor de stat și la școli.

Mereu primeam bani, iar anual venea directorul general de la București cu mașina și-mi înmâna un plic care conținea 30-40 de hârtii de câte o mie de lei,

echivalentul a cinci sau șase salarii lunare de ale mele.

– Ei, măi Ganea Nicolae. A început războiul și continuă înaintarea trupelor rusești spre România. Filmul s-a tot desfășurat. Adică, filmul vieții mele și am ajuns la ziua de astăzi. 26.01.1987. Deci, din 1940 la 1987. S-a schimbat mult viața poporului român. În bine? Nu mai zic nimic! Este ora 18:11. Chiar în clipa acesta a apărut lumina electrică. A dat-o cu o oră mai devreme. Probabil, pentru ziua Împăratului.

Dialog cu mine însumi.

Eram în Abrud când am văzut primul soldat sovietic. Era un om cu figură zâmbitoare, care a scos o mică ciocolată și i-a dat-o lui Mihăiță. Lumea i-a primit cu simpatie și bucurie. Eu mă umflam în pene de bucurie. De, cum îi omul? Porc. Veșnic nu-i mulțumit.

Anii s-au scurs repede. Unul după altul. Și am ajuns în anul 1965. Din acest an, a început să apară burghezia proletară. Până atunci am fost cineva și pe linie de partid.

Am divorțat și au început persecuțiile mele. Am fost pus la lopată și am început să-i urăsc pe acei pe care i-am iubit. Nu erau oamenii pe care i-am așteptat, odată ajunși la putere, au uitat de unde au plecat.

Am îndurat insulte și umilințe și mi-am adus aminte de inspectorul de la Inspectoratul Minier, inginerul Ionescu, ginerele lui Iancu. Mi-am adus aminte de cuvintele lui, când eram la „Phöenix” și am luptat în sindicat contra patronului care m-a luat în serviciu și mi-a plătit 11 lei pe oră, iar drept mulțumire i-am plătit inginerului Ionescu cu vârf și îndesat, pentru că și-a pus obrazul pentru mine la patron, când acesta m-a luat în serviciu. Nu voi uita niciodată că atunci când am fost concediat mi-a spus:

– Măi, nenorocitul! Eu mi-am pus obrazul pentru tine și tu te-ai înhăitac cu comuniștii? Păi, știi tu

cine-s comuniștii? O ceată de derbedei care voiește să pună mâna pe putere și odată ajunși la putere, ție și altor proști ca tine, îți dau cu piciorul în cur.

Sunt de 75 de ani. Îmi sună și azi în urechi aceste cuvinte spuse de către un om cu scaun la cap. Suferințele mele pentru tovarășii comuniști le-am descris în alte capitole, amănunțit.

Din anul 1980 a început să lovească o urgie năprasnică asupra noastră. Împrumutul de milioane de dolari. De atunci și până astăzi, Dumnezeu ne-a părăsit. Am ajuns vite de suferință și povară. Șurubul s-a strâns și se strânge din zi în zi, din an în an, în jurul grumazului. Ne-a mai rămas viața, dar și aceea ni se ia prin asasinarea criminală și inumană a tăierii gazului. Că Cezarul îți ia totul. Pentru el și pentru ai lui. Banii, viața, curentul electric, apa caldă, gazul, căldura, hrana cea de toate zilele. Pentru plata dolarilor împrumutați și imputați nouă, celor fără de vină. O mână de oameni, care sunt de origine, români, te sfășie fără milă. Oameni fără de Dumnezeu, pe care setea de putere i-a înnebunit, transformându-i în ființe sălbatice.

Vina cea mare o poartă situația geografică în care ne găsim. Aceasta-i situația și trebuie să ne resemnăm. Am luat locul boierilor și biciul. În trecut nu era voie la unele întreprinderi să se înființeze sindicat. Dar și azi este la fel. Cine are acest interes să facă haos? A doua vină o poartă oamenii politici, care nu au știut să se orienteze atunci când a fost capitularea necondiționată a Germaniei naziste. E drept, se mai cerea vărsare de sânge și vieți omenești.

Azi este marți. 27.01.'87. Afară ninge, iar în casă, ca de obicei, este frig. Seara, când se ia curentul, lumea fuge de casă și se bagă în cafeneaua de la Complexul „Dalia”. Dacă te plimbi printre mese și tragi cu urechea, numai ce auzi:

– Doamne! Dă-i lui Cezar, de ziua lui, fericirile pe care el ni le dă nouă.

La orele 19:10, băieții de la E.L. i-au urat și ei ceva. Printre alte urări de fericire pentru el și nefericire pentru noi, tot băieții de la E.L. i-au citit o scrisoare trimisă de către un șofer german din România, scrisoare scrisă la flacăra unei lumânări, din lipsă de lumină electrică. Concluzia a fost că, în timp ce își serbează ziua de naștere în Castelul Peleş, la lumină și căldură, el cu ai lui zbiri, cetățeanul de rând scrie scrisori la lumina lumânărilor.

Hai să râdem.

Am un nepotel frumușel și foarte blestemat. Este elev la Școala generală numărul 15 și este în clasa I-a C. Are o învățătoare foarte exigentă. Copilul este blestemat ca și maică-sa și este tare mucalit. Când este timpul rece, stă la noi. Eu am obiceiul să-l întreb cum a trecut ziua de astăzi. Ce evenimente s-au mai petrecut în clasă în ziua respectivă.

– Măi Daniel. Au fost bătaii în clasă?

– Oilo! Mai toată clasă. Pentru că nu am știut la matematică.

– Dar pe tine nu te-a captușit?

– Nu! Că m-am băgat sub bancă și am râs până ce tovarășa învățătoare a întrebat: – Cine-i acela care râde? Am tăcut chitic și am ascultat cum se smiorcăie ceilalți.

În altă zi:

– Măi, Daniel! A fost bătaie în clasă?

– Bătaie nu a fost, dar în schimb a fost altceva.

– Ce?

– A venit tovarășa învățătoare în pauza a doua beată. I-am spus colegului de bancă că tovarășa învățătoare este beată și el, prostul, m-a pârât.

– Tovarășă, Daniel spune că sunteți beată!

– Și rezultatul?

– Tovarășa a zâmbit și a ridicat din umeri, iar eu am să-mi țin gura.

Am terminat, dar chiar în clipa acesta a venit soția de la piață și mi-a adus o veste pe care mă grăbesc să o scriu. Anume, aceea că organele de partid și de stat din Baia Mare au primit premii mari, bănești, pentru cruzimea cu care suntem tratați. Vagabonzii și borfașii cocoțați la putere. Străini de neam ne sug sângele, ca paraziții, din spinările noastre, din agonia copiilor, din tăierea gazelor și flămânzirea copiilor.

– Hoo, nenorociților! Derbedeilor! Vai de voi în ceasul morții!

Lumea-i foarte revoltată. Ce va fi? Vom vedea după masă.

A venit Daniel de la școală. Cum a intrat în casă, l-am întrebat ce noutăți mai sunt.

– Daniel, dragă, a fost bătaie în clasă?

– Da, a fost. Și pe mine m-a tras tovarășa de urechi.

– De ce te-a tras de urechi?

– M-a auzit că am vorbit prostii...

– Și ce prostii ai zis?

– Să-mi mănânce p-a.

– La cine ai zis prostia asta?

– La o fată!

Hai să plângem.

După cum am relatat și după cum trăim viața noastră, zi de zi, pentru crimele comise se realizează economii importante de pe spinarea bieților oameni, în timp ce trompeta asupririi trâmbițează marea iubire a oamenilor față de Atila (biciul lui Dumnezeu), bici care execută și face economii pe spinarea noastră. O parte din bani se împart între zbiri, între cei ce țin biciul în mână și dă pe noi ca pe sclavi. Doamnel! Ce suflet au? Nu se gândesc nenorociții că vine ceasul morții? Oare familiile lor ce zic? Copiii lor ce spun de meseria de călăi a părinților săi? După mintea mea, aceștia sănătoși la cap nu sunt. Se știe că omul, cu cât îmbătrânește, se și tâmpește. Am ajuns să-mi pun

întrebarea: oare îmbătrânirea cu cât avansează în organismul uman, mintea îl părăsește? În cazul nostru, da. Faptele care se petrec la noi nu sunt comise de oameni normali, ci de niște bestii cu creierul sclerizat.

De vorbă cu Ganea. Adică cu mine.

Măi, Ganea! Mamă-ta, țăța Sița, a spălat rufe pe le boieri, iar mai târziu a fost menajeră la familia Săndulescu. Ea a fost luată de la serviciu, adică de la RMS, departamentul de fermentare a tutunului. Casa acelei familii boierești a fost pe mâna sa. Despre acest lucru am mai scris. Când comuniștii au venit la putere, am fost tratat că făcând parte din așa-zisa aristocrație burgheză. Uglăroaia a spus către Pop Viola, fosta soție, și ea mi-a transmis mie. Și am fost pus la lopată. Asta s-a întâmplat după ce am fost exclus din partid. Excluderea mea s-a făcut arbitrar și nestăutar. Am fost exclus din partid pentru motivele pe care le-am mai scris și la care a colaborat cineva... cineva... cineva. Am suferit la fel ca și copilul meu la Aiud.

Măi, Ganea! Ce zici tu de tovarășii noștri de astăzi? Atât pot să zic, că Dumnezeu le-a luat mințile și sunt programați pentru pierire.

Azi este miercuri. 28.01.1987. Timp frumos cu zăpadă mare. Ca de obicei, stau cu paltonul pe mine și căciula pe cap. Este ora 20:10. La 9:10 am ascultat pe băieții de la E.L. Prin evacuările făcute, îți vine să plângi după timpurile trecute, timpuri pe care le-am trăit și plâng când le compar cu timpurile de astăzi, ale unor oameni bătrâni și demenți care ne asasinază cu sânge rece. S-au dat citate din D.N. Cocea scrise în 1939. Memorii profetice care se împlinesc și le trăim noi astăzi. Felul de expunere și citatele din acele vremuri, comparate cu vremurile noastre, te fac să râzi, dar mai mult să plângi de nebunia Cezarului bătrân, care se comportă ca regii de odinioară ai

României. Zorile speranței înspre mai bine încep să se arate și se vor contura și pentru noi, românii. Mihail Gorbaciov, conducătorul Rusiei, dorește să desființeze dictatura comunistă, înlocuind-o cu democrația occidentală. Să vedem ce va fi, dacă am să trăiesc când acest bătrân nenorocit va dispărea în eternitate și alte generații vor lucra la dărâmarea construcțiilor culturale ale lui și la reconstruirea bisericilor trecutului. Va dispărea în blestemele poporului, în blestemele mamelor, în blestemele bătrânilor, în blestemele poporului, fără nici o speranță de la Dumnezeu. Când Domnul va rosti: „Ajunge!”, toate lanțurile vor cădea de la grumazul poporului. Pământul iar se va acoperi de innuri de slavă adresate lui Dumnezeu. Timpul se apropie, iar cei care s-au îmbogățit din suferința poporului, din dărâmarea caselor oamenilor săraci, cum a fost și a noastră, fără să le dea un ban, plătiți cu prime pentru chinuirea poporului român, ce vor zice? Ce vor zice cei de la securitate, care au executat asasinate, comise în camerele de tortură, comise pe oameni nevinovați? Au lucrat ca niște animale, fără să se gândească la urmări. Să vedem ce vor face, izolați și singuri, când acești bătrâni vor ajunge în agonia morții și când vor vedea dracii în jurul patului cu furcile în mână și îi vor chema: „Vino încoace, puișor! Cu el! În cuptorul numărul unu!” De remarcat că postul de radio E.L. nu a fost bruiat. O, Doamne sfinte, ajută-mă să trăiesc, ca să mă pot bucura cântând și preamărind slava ta, în vecii vecilor. Amin!

Este ora 20:42.

Hai să râdem!

Într-o ședință de partid, cineva care prezida a observat că auditoriu dormea buștean.

– Stimați tovarăși! Nimic.

– Stimați tovarăși! Nimic.

Oamenii continuau să doarmă. Acel cineva care prezida ședința s-a mirat că toți dorm și a continuat:

– A sosit un tun! Oamenii dormeau mai departe.

– Tunul are roțile de cașcaval! a continuat Ceza-
rul. Atunci, minune, toți au deschis câte un ochi.

– Țeava tunului este din salam de Sibiu! a conti-
nuat Cezarul. Oamenii au deschis amândoi ochii în
liniște.

– Afetul tunului este din mușchi țigănesc! asta
ca încheiere.

În sală au început aplauze și strigăte de bravo,
bătăi din palme cu mâinile pe sus și „Trăiască Ceza-
rul!”. Și asta a fost povestea.

Azi este duminică. 01.02.'87.

Afară-i frig și ger. Soția a plecat la biserică, du-
când cu ea o scrisoare prin care cere înscrierea la
pensia de bătrânețe. Scrisoarea este adresată Minis-
terului Muncii, Direcția generală a problemelor de
muncă și ocrotirii sociale, București.

Azi este marți. 03.02.'87. Este ora 17:20. Afară
începe să se încălzească. Am fost pe stradă, la aer
curat, și am stat o oră. M-am plimbat printre blocuri,
prin piață. Zăpada este destul de mare. Junghiurile
încep să dispară. Aștept să vină primăvara.

Întreruperile de curent persistă ca mai înainte.
Poporul român subjugat geme sub călcâiul asuprito-
rului, al asupritorilor. Odată cu venirea primăverii
începe să slăbească jugul asupririi în Rusia. La con-
ducere a venit un om cu scaun la cap. Poporul aș-
teaptă de la el eliberarea din cătușele bolșevicilor și
căderea lor. Să plece de unde au venit și să ne lase
poporul pace.

La noi, din contră. Cătușele asupritorilor se
strâng pe grumazul poporului român. Ce au acești
oameni cu noi, de ne asupresc? Cu ce drept ne iau
sistematic viața? Asistăm la ultima zvârcolire a Ceza-
rului înainte de a-și da sfârșitul. Este mai periculos,
mai mult ca oricând. În timp ce în alte țări ca Rusia,
Ungaria, Polonia și chiar China se luptă pentru re-
forme în sensul umanității, la noi se zvonește că

începând din luna aceasta rația va fi de 0,500 kg. pe cap de persoană. Adică, 0,5 l ulei și 0,5 kg. făină. Asta timp de trei luni. Și alte fericiri ale epocii de aur ale asupritorului, ale asupritorilor.

Scriu mai rar, din cauză că nu mai am ce scrie. Nebunia și demența de la noi au întrecut orice închipuire. Minte omenească este neputincioasă pentru a da o definiție asupra acestor canalii, asupra acestor huidume cu chip de om. Acești descreierați au întrecut măsura și au atins apogeul demenței. Băieții de la E.L. ne susțin moralul. S-au împrăștiat manifeste prin care se îndeamnă lumea la grevă. Ce va fi, știe numai bunul Dumnezeu. Cei din vârful piramidei luptă și ucid sistematic oamenii de rând, furându-le banii muncii, hrana, lumina electrică, forțează femeile să facă copii, numai și numai cu scopul de a nu-și pierde scaunul de sub cur.

Poveste.

Am citit odată, nu mai știu unde, o poveste asemănătoare cu ceea ce se petrece la noi. Se zice că un om avea trei câine: un urs, Greul pământului, un iepure, ușurelul vântului și un câine sau altă jivină, nu-mi aduc aminte, care se numea N-aude-nu-vede. În acea țară era un zmeu sau căpcăun care asuprea poporul. Într-o zi, zmeul/căpcăunul l-a prins pe stăpân și înainte de a-l ucide, stăpânul l-a rugat pe zmeu/căpcăun să-l lase să strige trei chiuituri. Câinii erau năzdrăvani și au fost închiși într-o cușcă cu lăcăt. Stăpânul câinilor a chiuit de trei ori zicând: „Au... mă vede și n-aude greul pământului, ușurelul vântului s-a dus capul stăpânului”. Câinii au sfărâmat cușca și au venit ca vântul și l-au salvat pe stăpân din ghearele balaurului sau căpcăunului. Această poveste se aseamănă cu noi, poporul român, care se va transforma în zmeu. Se pune întrebarea dacă pe stăpânul nostru câinii îl vor putea scăpa din ghearele zmeului, adică ale poporului. Stăpânul nostru are

mai mulți câini, dar dintre toți, trei sunt cei mai periculoși.

Azi este miercuri. 04.02.'87. Este ora 16,53. Soția a plecat la Niculina cu Daniel, iar eu stau cu Niniricu, adică Adina, acasă. Vremea fiind caldă, am început să mai umblu și eu pe afară, la aer curat. Peste pantofi am un ciorap tras, adică doi ciorapi, pentru că am două picioare. Ciorapii reprezintă materialul antiderapant pentru mine. În casă, stau mai departe cu paltonul pe mine și căciula pe cap. Nu avem ce face. Așa sunt legile date de către cel mai iubit, preamărit și slăvit și din marea iubire a Cezarului nostru ce o are către noi ne blagoslovește cu aceste fericiri. Curentul electric se întrerupe mereu, noaptea trebuie să dorm cu veioza stinsă și simt că nu-i bine pentru SNC-ul meu. Mă gândesc la femeile care au copii mici, nou-născuți. O, Doamne! Oare cum se descurcă aceste ființe nefericite? Cine sunt cei care ne chinuiesc și asupresc? Și pentru ce? Oare nu avem dreptul de a trăi?

Vedeți, dragii mei tineri din generația viitoare, unde duc prostia? Unde duc faptele unor oameni dereglați? Băieții de la E.L. spun că mai marele nostru zice că nu avem ce mânca pentru că mâncăm prea mult. Urmează să se micșoreze rațiile. Ne-au mai rămas viața și aerul pe care îl respirăm. Să sperăm că bunul Dumnezeu nu va îngădui celor care nu cred în el să mai comită mult timp alte și alte nelegiuiri. Așteptăm timpuri mai bune și vor veni. Sunt sigur de acest lucru.

În Baia Mare puterea locală își face de cap. Fiecare pentru el.

Medicii, care înainte erau respectați, acum stau cu pălăria în mână și așteaptă „ceva”. Pentru acest „ceva” au început să se sfâșie și să ducă o luptă ne-bună între ei. Îi vezi cum se maimuțăresc unii pe alții și îți este scârbă când apare un țăran în halat alb sau la fizioterapie, pe lelea Frusina și pe țața Maria cum

intră în cabinetul medicului și la ieșire este cu sacoșa goală. Nu condamn pe medicul respectiv, ci sistemul care i-a adus în halul acesta.

Îmi vine să râd când văd câte un măgar că merge la policlinica cu plată crezând că îl consulta altfel. Și numai ce auzi:

– Ei, acolo îs medici!

Parcă cei care consultă gratis nu sunt medici. Dar și unii și alții își au partea lor.

Cât privește pe mine, mă consultă, că dacă ceva nu-mi place, imediat sunt în biroul directorului poli-clinicii, dr. Radu Romulus.

Ce bine era când medicul avea cabinetul lui și era om față de cei care nu au bani. Față de omul să-rac și jefuit de către semenul său, „omul”. Ce bine era înainte, când primeam medicamentele gratuite. Aveam medici umani, care te consultau conștiincios și îi vedeam mulțumiți că și-au făcut datoria, salvând o viață omenească din ghearele morții.

Azi este vineri. 06.02.'87. Orele 19:46. Timpul începe să se încălzească. Tipii de la noi au început să intensifice întreruperile de curent electric. Ziua avem numai trei ore. Seara, patru ore. Restul întuneric. Asta în anii de lumină ai „epocii de aur” a câtorva neisprăviți sadici și analfabeți care fac de răs rasa umană.

Acum, hai să râdem.

Nepoții mei, Daniel și Lucian, stau de vorbă. Eu îi ascult fără ca ei să bănuiască. Zice Lucian că tatăl lui Bula l-a trimis în America. Bulă s-a dus. Acolo, a intrat într-un restaurant și a mers la toaletă. Suferind de cufureală, a bătut în ușa unei cabine și a primit un răspuns:

– Yes!

Iar mai bate și iar primește răspunsul:

– Yes!

Fiindu-i tare a șorgoși, mai bate și a treia oară și iarăși:

– Yes! a fost răspunsul.

Supărat Bulă că s-a scăpat în pantaloni, striga la cel din cabină

– Acum poți să stai și să nu mai ieși, că eu m-am cufurit pe mine!

Vine Daniel de la școală supărat că învățătoarea l-a trecut în prima bancă, chiar lângă catedră, ca să-l poată altoi cu linia, de bun ce este. Îl trag de limbă și trag concluzia:

Învățătoarea, orice ar face, orice ar drege, îi izolează pe români de țigani. În banca întâi, unde este acum Daniel, au fost un țigan și un român. Pe țigan l-a trecut lângă o fată. Fata i-a dat brânci țiganului pe motivul că o umple de păduchi. Acum, în banca întâi stau doi copii de români, iar țiganii stau separați.

Zvonuri auzite.

O muncitoare de la Filatura a scos un împrumut de treizeci mii lei. Casiera a rugat-o să-i dea zece mii lei împrumut pe timp de o săptămână.

– Bine! a zis femeia. Hai acasă și am să-ți dau. Probabil a vrut să se consulte cu soțul ei pentru această chestiune.

Seara, cineva a bătut în ușă. Femeia a văzut că vizeta era acoperită cu palma și nu a deschis.

– Cine sunteți? a întrebat femeia.

– Deschideți, că vă aducem o veste proastă. Soțului dumneavoastră îi este foarte rău.

– Nu-i adevărat! Acum am venit de la soțul meu de la spital și era bine. Nu deschid pentru că nu știu cine sunteți.

A doua zi, femeia anunță organele de miliție. Seara s-au prezentat trei milițieni în civil. Doi s-au ascuns în dulap și unul a stat la ușă.

După un timp, iarăși s-au auzit bătăi în ușă. Era cam după orele 23 spre 24. Femeia a deschis ușa și au năvălit trei persoane mascate. Toți țineau în mână câte un cuțit lung.

- Banii sau viața! strigau indivizii.
- Banii sunt în dulap, a zis femeia.

S-au dus la dulap și au văzut trei guri de foc îndreptate asupra lor.

Le-au dat jos măștile și minune! Erau trei colege de muncă de la filatură. Era chiar casiera care îi dăduse banii, o ingineră și o colegă. Prinse asupra faptului, s-a descoperit că tot ele ar fi asasinat un maestru, tot de la filatură, cu doi ani în urmă și care scosese tot 30.000 lei de la CAR. Acesta a dispărut fără urmă. Se zvonește că piciorul de om găsit într-un container ar fi aparținut maestrului. Ce canalii sinistre!

Din nefericire zvonul este adevărat.

Azi este sâmbătă. 07.02.'87. Orele 11:35. Timp corespunzător și blând. Corespunzător acestei dare. Soția face baie, că s-a milostivit Cezarul să ne dea apă caldă. Futu-i mama lui, de măgar!

Băieții de la E.L. și noi, din țară, așteptăm plecarea Cezarului. Eu am scris în aceste caiete despre prostia umană, dar Cezarul a întrecut orice închipuire omenească. Este bătrân. Ce va fi din el? Va fi bogat? Oare va fi bogat? Eu cred că cenușa lui va fi spulberată în cele patru colțuri ale vânturilor vremurilor de tristă amintire pentru țara românească. Ce va fi din el când va trage să moară, când în agonia morții va vedea faptele criminale produse asupra noastră?

Azi este duminică. 08.02.'87. Este ora 11:10. Timp cu zăpadă. Ieri, mila Cezarului s-a revărsat peste noi, ne-a dat apă caldă. De, ca la vite, o dată la una sau două săptămâni. Se zvonește că, din prostia omenească, dar mai ales din încăpățânarea unui om, resursele naturale au ajuns la epuizare. Din cauza Cezarului care s-a întins mai mult decât îl cuprinde plapoma. Pentru greșelile lui noi trebuie, prin suferință, să recuperăm. Ziarele, radioul și televiziunea

sunt pline de lozinci criminale, îndemnând instituțiile și cetățenii să facă economie la gazele naturale și energia electrică. Oare la el casă sau la huidumele lui există această restricție? Ai circa șase ore de lumină pe zi. De unde, tovarăși, să mai faci economie? Poporul nu mai are nevoie de atâta industrie care l-a adus la sapă de lemn. Poporul are nevoie de viață ca să trăiască. De ce, tovarăși, cântați în struna unui om bătrân și fără minte, numai și numai că să trăiți bine? Doamne, nu ne lua mintea ca să ne pierdem sufletele! Așa cum și le-au pierdut cei care ne conduc spre mizerie, spre întuneric, spre frig, spre moarte! Oare, tovarăși, trăiți bine? Fiți atenți tovarăși și când veți vedea prostia înconjurată de curtenii ei la televizor, vă rog să vă uitați bine la curteni. Niște ființe deformate, urâte ca mama dracului, niște mutre tâmpite și disproportionale, niște grăsani, unul mai pocit ca celălalt, cu priviri feroce în ochi, care nu prevestesc nimic bun, nimic omenesc. Vai de voi! Vă compătimesc. Unii zic: „Dă-i în aia mă-sii, că eu, cel puțin, trăiesc”. Din partea mea eu îi dau bucuros, că eu trăiesc mai bine decât ei, din cauză că am o speranță în Iisus Hristos, care înseamnă viața de după, pe câtă vreme ei nu au nici o speranță. La ei așa ceva nu există. Există doar grăsimea îngrămădită pe corpurile lor, din suferințele bieților oameni de rând.

Hai să râdem.

Nepotul meu Daniel ieri s-a jucat cu fetița doamnei Stela. Daniel fugea după Oana ca să o prindă. Vine Oana la mine, disperată că Daniel o fugărește ca să o prindă pentru ca să o sărute. Mare pramatie de copil. Nu-i mai breaz decât unchiul din Tecuci. Și când te gândești că este în clasa întâi, iar Oana în clasa a doua.

Dante Alighieri.

Dintre toți muritorii de rând singurul care a coborât pe tărâmul celălalt, în infern, a fost Dante

Alighieri. În infern, Dante l-a văzut pe Nero, pe femeia lui și pe un copil. Copilul lui Nero l-a însoțit pe Dante în infern și au văzut cum se chinuiau oamenii. Unii în flăcări, alții în căcat. Tot plimbându-se, copilul lui Nero și Dante Alighieri l-au văzut pe Calligula, care era băgat în căcat până la glezne. Mai încolo era un împărat băgat în căcat până la subțiori și, în sfârșit, l-a văzut pe tatăl său, Nero, băgat până la glezne în substanță aducătoare de noroc.

– Păi, bine, măi tată, tu care ai distrus atâta lume, ai adus atâta jale, atâtea blesteme pe lumea acesta pământească, tu numai până la glezne?

– Păi, dragul meu, îi răspunde Nero, eu stau pe capul lui maică-ta!

CAPITOLUL 8.

Anticrist

Azi este luni. 09.02.'87. Este ora 9:30. Timp friguros, dar acceptabil. Zăpada este destul de mare și lunecoasă. O profesoară de la școala numărul 15, îmbrăcată elegant și cu o pălărie pusă cochet pe cap, mergea grăbită și țațoș pe drum. În dreptul ferestrei mele face o piruetă și... buff! Cade jos. Am început să zâmbesc. Nu că a căzut alunecând, ci prin faptul că, pe loc, ca electrizată, s-a ridicat și și-a continuat drumul mai departe. Acum stau la fereastră și scriu.

Ieri a venit Daniel de la școală și ne-a spus că Bebe ar fi bătut pe băiatul lui Michi, cel mare, și că a fost dus la miliție. Se spune că ar fi recunoscut și că a furat ceasul Niculinei. Mie nu mi-a plăcut această veste. Ea periclitează prestigiul lui Mihăiță. Pentru el, pentru Robi, pentru Mihaela s-a deschis o altă lume și alte orizonturi. La Baia Mare toți erau desconsiderați. Cât privește pe Niculina, ea nu va confirma furtul ceasului în fața autorităților. Eu consider această rătăcire a lui ca una a tinereții. O rătăcire trecătoare, care lasă urme în conștiința lui. Ce să-i faci? Orice familie dă și rebuturi. Așa-i viața! Pentru unii mumă, pentru alții ciumă.

Ieri au venit de la IREM și au controlat contorul electric. I-am întrebat pe respectivii:

– Ce, domnule, nici duminica nu stați acasă?

– Păi, zice omul, avem mult de lucru și sunt mii și mii de apartamente cărora trebuie să le înregistrăm contorul.

Banc.

Se zice că și pe vremuri se făcea economie. Am văzut la televizor că în epoca de piatră era curent electric. Dumneavoastră nu i-ați văzut pe Fred și Barney cum porneau televizorul?

Un împărat a decretat odată o drastică economie de curent electric și de gaze naturale. La îndemnul împărătesc, a suspendat și mijloacele de transport în comun și le-a reprofilat pe tracțiune animală. Au făcut rost de cai, dar nu aveau vizitii ca să-i conducă. Au adus oameni din toate colțurile țării, iar împărăteasa făcea teste cu ei. Știa să imite nechezatul iepei, iar oamenii se speriau și o luau la fugă, fiindu-le frică de cai. Mai rămase un ținut cu oameni viteji, sănătoși, voinici ca brazii, nu ca astăzi, triști, amărâți și plini de jeg. Acel ținut astăzi se numește Maramureș. A adus împăratul un maramureșan și l-a întrebat:

– Măi, omule, dragi ți-s caii?

– Vai de mine! zise omul. Cum să nu-mi fie dragi. Doar eu cu ei am crescut.

Împărăteasa îl testează și ea nechezând ca o iapă. Omul, având și un bici în mână, o croiește binișor peste șale, zicând:

– Hoo, gloabă. Ți s-a făcut de armăsar?

Orele 18,36. Curentul electric nu s-a întrerupt, dar, în schimb, caloriferele sunt reci. Deci, s-a întrerupt căldura. Îmi este frig tare și mă dor niște colți de la măseaua de minte care mi-a crescut, spre bucuria mea, la vârsta de 65 de ani. După ce că nu aud bine, mai trebuie să umblu și cu vată în urechi. Aștept ora 19,10 ca să văd ce mai spun băieții de la E.L. despre fericirile noastre, date de Cezar și compania.

Soția este dusă pe teren, iar eu stau în casă și tremur de frig, împreună cu Niniricu și cu Daniel. De la orele 18 am ascultat discul cu „Crai nou” și pe „Dalida”. M-am plictisit și am luat caietul și am

început să scriu. Ce repede trece viața! Adică, filmul vieții. Se desfășoară cu repeziciune și toți ne apropiem cu fiecare clipă de dispariția în eternitate. Vei lăsa, ca mâine, această lume ticăloasă care asuprește și chinuiește oameni cinstiți și fără de apărare. Le țâțâie curul de frica armelor nucleare și a rachetelor, dar de ce se tem nu scapă!

Azi este marți. 10.02.'87. Este ora 10:15. A venit lumina electrică și scriu pe apucate. Cu acceleratul de 9,38 a venit la Baia Mare nepotul meu Robi și mi-a adus o pungă de pulpe de găină și o bucată de slănină de casă foarte bună, din care am mâncat o bucatică cu mare plăcere.

Tot Robi mi-a adus trista veste că Ganea Pop Viola a decedat de două săptămâni.

Lenuța a visat acum două săptămâni că i-a căzut falca, mandibula, și a aruncat dinții afară. Să nu crezi în vise?

– Măi, să știi că a murit Viorica!

– Taci! Dacă murea, Mihăiță m-ar fi anunțat.

Și tot Robi ne-a spus că în clipa morții ar fi zis niște cuvinte neuzite de nimeni. De trei ori. A repetat și brusc a murit. Altceva nu putem să facem decât să ne rugăm lui Dumnezeu. L-am așteptat pe Robi ca să-i dau două scrisori. Una lui Mihăiță și cealaltă cuscerei. Robi nu a mai venit la noi. A plecat și dus a fost.

Începând de ieri m-am lăsat de fumat. Nu mi-ar fi ușor, dar cu ajutorul lui Dumnezeu sper să înving această patimă dăunătoare sănătății oamenilor.

Aseară a fost la televizor filmul „Othello”. M-am uitat cu Daniel și Adina. I-am explicat lui Daniel filmările trucate, cum a fost cazul asasinării Desdemoniei. Hoțul de copil și-a dat seama, că-i tare deștept și șmecher, dar și frumușel.

E.L. înseamnă Europa Liberă.

Azi este miercuri. 11.02.'87. Orele 10,10. Afară-i timp friguros și zăpadă mare.

Ca de obicei, stau în casă cu paltonul pe mine și căciula pe cap.

Azi este vineri. 13.02.'87. Este ora 9:24. Afară este cald și zăpada se duce, încet, încet. Ieri nu am scris, pentru că am băut două beri și m-am simțit bine. Căldura din casă nu mă scutește de a sta cu paltonul pe mine și cu căciula pe cap. Ce vreți? Este căldura epocii. Dacă vrei să fie mai cald, ridici mâinile în sus și bați din palme. Dacă ți-e frig la față, strigi tare: „fute-o-ar pe mă-sa de bandiți”. Căldură de epocă, tovarăși!

A venit Daniel în recreație. A dat și pe acasă. L-am întrebat:

– Daniel, a fost bătaie?

– Olio! Cum să nu fie? Chiar în mine a dat, din cauză că nu am fost cuminte.

Și, uite așa, o zi bună, zece rele, iar filmul vieții rulează mereu, clipă de clipă. Băieții de la E.L. spun că lumea ne compătimește. S-a citit o scrisoare din țară dusă la destinație de către un străin care ne-a vizitat. Nu-i nici o scuză din partea lor. S-a știut ce este comunismul. De ce au acceptat? De ce atunci când a capitulat Germania nazistă, și pe atunci era haleală, nu au continuat războiul contra tovarășilor? Acum nu mai stăteau la aceeași masă cu proștii!

Dacă domnul Gorbaciov va desființa sclavia în țara lui, atunci aventurierii noștri rămân izolați și îi mâncam cu alea cu tot.

Mă gândesc la Mihăiță și îmi pare bine că nu-i la Baia Mare. Am rămas eu, care nu am nimic cu Baia Mare. Adică am. Am rușinea pe care mi-a făcut-o Lia. Discreditarea mea din partea unei femei sărace cu duhul. Te amesteci în tărâte și te mănâncă porcii. Doamne! Odihnește-i pe cei morți și iartă-i pe cei vii. Aseară a venit Anni la noi ca să-i facă Ciuciurecu o injecție. Frumoasă bucatică! Dar totu-i trecător și îmi

pare bine că mi s-au dus fumurile și sunt bătrân, cu scaun la cap și sănătos. Simt o repulsie pentru actul sexual și consider femeia ca pe un soare care-ți luminează casa. Ca o floare care îți aduce mireasmă în casă. Dacă o împărți în două, partea de sus aparține nouă, oamenilor serioși, iar partea de la buric în jos aparține tinereții. Și, vorba aceea, cui nu-i place să o mănânce.

Scriu și stau cu ochii pe fereastră. Să văd când vine Ciuciurecu, că s-a dus la vânatoare după lei.

Clari trăiește cu un om de 64 de ani. Al dracului boșorog. Are un penis cât toate zilele. Clari mi-a spus de multe ori că nu-l poate suporta. Că, măgarul, fiind prost, nu a crescut la minte, ci jos. Alaltăieri ea a plecat la Satu Mare, la părinți, iar el, fiind un om josnic, a început să o discrediteze și să o defăimeze pentru că nu vine acasă.

Azi este sâmbătă. 14.02'87. Ziua sărăciei și a frământărilor gândurilor în familia lui Balla Eugen. Ia leafa. Iar luni, 16.02.'87, ziua supărărilor mele. Este ora 9:09. Timp cald, iar zăpada începe să-și ia valea. De atâtea gânduri încâlcite, bieții oameni le reduc la un singur numitor: cârciuma. Îi vezi pe două trei cărări, ba chiar pe patru, pușcând din degete și jucând bătuta pe loc. Țuică, bere și alte bozgoane alcoolice se găsesc berechet. Cât privește mâncarea? Huoo! Tăceți! Toate sunt calculate de către creiere demente. Creiere cu tumoare, creiere dereglate în care se alcătuieste un calcul perfid și plin de șiretenie, ca bând să uiți de sărăcie, să uiți de mâncare.

Mariana toată ziua stă prin crâșme. De te duci la „Miorița”, o găsești acolo. De te duci la „Expres”, acolo o găsești. Mai este o țigancă care când se îmbată, strigă în gura mare:

– Cui îi trebuie p...dă, uite aici, că și mie îmi trebuie p-lă!

Și uite așa, făcând haz de necaz, mai trece o zi din viață.

Ieri, tatăl lui Ciucur, Ciucur cel bătrân, a decedat. Vestea mi-a adus-o Dorina. Ciucur cel tânăr zilnic bea și urmează să plece și el după tat-su. Vine la mine și mă roagă să mă duc cu el la „Expreso”, la o bere. Ca să scap de el, i-am făcut jocul. Am mers cu el la „Expreso”. El beat eu treaz. S-a băgat în rând la bere. Eu m-am dus la toaletă și m-am pișat. Când am ieșit afară de la WC, am tuns-o urgent spre casă de s-a crucit Ciuciurecu că are un așa bărbat de ispravă.

Ieri după masă, soția a fost cu Lia după o coroană frumoasă și a venit seara, din cauză că lui Ciucur nu-i trebuie coroană din flori artificiale, ci naturale. Am uitat să vă spun că Ciucur, venind beat la noi și cu căciula într-o parte, la auzul cum că tatăl lui este mort, a început să urle ca Tarzan din junglă. În momente de acestea, de restriște, este bun și alcoolul!

Pe de altă parte, nepotul meu Daniel a găsit o metodă avantajoasă de a se pișa fără să mai meargă la closet. Vă rog să mă iertați că scriu mai original, că nu am ce face, nu sunt o persoană simandicoasă. Balla a șterpelit un ol sau o canistră din plastic și a lăsat-o la noi. Este de aproape un jumătate de an. Mă întreabă Daniel de ce nu duce tatăl său canistra acasă?

– Pentru ca să nu te piși tu în ea.

Până m-am învățat eu prin casă, și-a scos puțuca și s-a pișat în canistră. Azi vine mă-sa să-l ducă acasă. Este un copil foarte deștept.

Despre Anticrist.

Anticrist este un nume care se compune din nouă litere. Mai sunt și alte nume care se compun din nouă litere. Cine este Anticrist? Apocalipsa evanghelistului Ioan îl aseamănă cu Împăratul Întinericului, omul lui Satan. Am mai scris eu acest lucru, dar nu strică dacă mai repet.

Sfârșitul lumii nu-l știe nimeni, după cum spun scripturile. Chiar Mântuitorul nostru nu-l știe. Cu

atât mai puțin sfinții îngeri. Însă, se vor trimite semne prin care se va vesti acest lucru.

Despre isprăvile lui Anticrist se scriu multe. Deci, să revenim la subiect.

În zilele noastre, după evenimentele pe care le trăim, ziua sfârșitului lumii nu-i departe. Acest sfârșit al lumii bate la ușa zilelor noastre, dar ziua când se va produce acest fenomen o știe numai Tatăl ceresc. Nelegiuirile care se comit astăzi au atins apogeul nebuniei. O lume deșartă, o lume a diavolului, o lume a asasinării demnității umane, o lume dementă, o lume satanică, o lume a nelegiuirilor ce se comit asupra unui popor de către o mână de oameni înarmați care se dau cu sălbăticie la un popor, chinuindu-l iarna în frig, chinuindu-l în întuneric, chinuindu-l de foame, chinuind femeii, copii și bătrâni.

Aceste fapte criminale se săvârșesc în numele unor decrete de către niște oameni înguști la minte, fără frică de Dumnezeu și fără rușine de oameni. Acești executanți exercită nelegiuirile cu sânge rece, fără muștrări de conștiință, zicând:

– Dă-l în aia mă-si! De ce să sufere familia mea și cu mine? Mai bine familia lui.

Și vine nenorocitul, trimis de către alți nenorociți, și îți taie gazul la bucătărie ca să nu mai poți prepara mâncarea necesară traiului vieții. Când vin la asemenea acțiuni, această comisie este însoțită de milițieni, un procuror și un reprezentant de la IGL. Doi instalatori de la gaze îți desfac instalația. Motivul? Ai 3-4 mii de lei restanță la taxele comunale.

Se discută datoria și numai datoria. Nu și cauzele ei. Să zicem că legiuitorul are dreptate. Dar ce suflet au acei care, în miez de iarnă, lasă cinci copii în frig și fără de mâncare? Ce suflet au acești nenorociți de călăi? Că ambii părinți sunt bețivi, merită pedepsiți, dar cu ce au greșit copiii, stimați sălbatici tovarăși? Ei nu-s de vină! Atunci de ce îi asasinați? Săvârșiți aceste nelegiuiri ca să vă salvați postul,

adică funcția de călău și viața pământească în care trăiți ca niște animale.

Pe de altă parte, vin poruncile dumnezeiești, care zic: făcând o nelegiuire care îți salvează viața aceasta pământească, tu, mai măgar și tâmpit, ți-ai pierdut sufletul!

Poate că, citind aceste rânduri, vei zice:

– Ha! Ha! Ha! S-a tâmpit Ganea. Iar eu, la rândul meu, voi zice:

– Ha! Ha! Ha! Măi, cititorule. Ești un măgar.

O altă nelegiuire a „Anticristului” este și aceea că hoții de la IGL îți iau casa fără să ți-o plătească. Ți-o fură fără pic de rușine. Te constrâng să intri în bloc. Tot acești ticăloși îți cer chirie, iar dacă nu o plătești la timp, pe lângă chirie mai plătești și majore.

– Ce ziceți, tovarăși, de acest furt diabolic? Când veți puteți în morminte, unde va fi sufletul vostru? Huoo! La oase! Bandiți și tâlhari nerușinați.

Sunt peste treizeci de familii demolate, fără să li se plătească casa, cumpărată cu bani muncii, cu banii unei orfane. Între aceștia, se află și casa lui Ganea Nicolae, autorul acestor însemnări. Vai de cei care își pierd sufletul pentru a-și salva viața și fericirea pământească. Fericiți sunt cei care își salvează sufletul pierzându-și viața pământească. Așa este cu cei de la IGL. Pe mâine, când voi continua cu capitolul „Anticrist”.

Azi este miercuri. 18.02'87. Timp frumos, cu dispariția zăpezii. Aseară am ascultat radio E.L. și, printre altele, au vorbit despre „nebunica” și trăsările lui Anticrist.

Pe Anticrist îl găsești ușor în Sfânta Scriptură, la Apocalipsa evanghelistului Ioan. Acolo, se spune că Anticrist are pe stema lui trei semne „666”. Întrucât trăim timpuri de restriște, dragii mei tineri din generația viitoare, cu puțină intuiție din partea minții, veți găsi și numele Cezarului, care este tot din nouă litere,

iar emblema tot din trei semne. Ghiciți! Este foarte ușor de găsit. Este foarte ușor.

A N T I.... T 6 6 6

C E A U....U P C R

Mai nou, am început să scriu cu stiloul. Ciuciurecu mi-a găurit astăzi fundul cu o injecție de „Estrolent”. Aseară, spuneau băieții de la E.L., că atunci când mașina infernală trece pe Calea Victoriei, drumul trebuie să fie ca-n palmă de neted. El și ea se întrec în cruzime. Privesc oamenii de la înălțimea funcțiilor pe care și le-au creat în aparatul de stat. Mă gândesc la acești doi aventurieri. Ce vor ei, în definitiv, cu noi? Cine i-a chemat? Pe cine reprezintă ei? În nici un caz nu ne reprezintă pe noi și nu reprezintă pe nimeni. Am mai scris acest lucru și-l mai scriu. De câte ori citești cuvântul „cinste” îți vine să râzi și totodată să plângi.

Hai să revenim la Anticrist. Să-i luăm etapele vieții așa cum arată propaganda lui. La ora actuală, el este miliardar. Este cel mai bogat om sau diavol în viață pe pământul satanic. A fost băiat sărac și la etatea de 15 ani a plecat în lume. Isprăvile lui le cunoaștem. Nu a muncit în viața lui. A făcut cursuri de asuprire a poporului român. El nu are o gândire proprie și, dacă are ceva, aceasta este o gândire în sensul distrugerii românului din toate punctele de vedere. Cu o ceată de huidume fără Dumnezeu asasinează și distruge fără milă poporul din care face parte. Nero, pe timpul lui, numai ce doar mișca degetul de la mâna dreaptă și călăii înfingeau cuțitul în victimă. Așa și el. Dacă trece cu mașina pe Calea Victoriei și vreun taximetrist are o pană, l-a bătut fericirea. Pierde permisul de conducere pentru totdeauna. Se spune că însuși ministrul de interne, Olteanu, sau cel de la securitate, l-ar fi arestat pe șofer și l-au dat prin „rotisor” pentru drăguțul de anticrist.

Ce este rotisorul? Este un rotisor, cu deosebire că în loc de pasăre se leagă nefericitul pe o scândură rotativă, pe care un milițian o învârtește, iar alții, cu

pulanele de cauciuc în mână, lovesc victima pe unde se nimerește. Fie vorba între noi, aceste haimanale de milițieni de la rotisor ar merita, la rândul lor, ghilotina.

Suntem de douăzeci de ani în împărăția lui Anticrist. Ce suflet are de ne chinuiește? Ce imaginație și cu ce se alege? Doamne! Nu am cuvinte ca să-ți mulțumesc că nu m-ai pedepsit luându-mi mintea! Anticristul și uneltele lui nu-și pun întrebarea referitoare la urmări. El este bătrân și va pieri în curând. Ce va rămâne din el? Praful și pulberea. Gemetele femeilor maltratate și lovite în demnitatea lor, blestemele mele, ale bătrânilor și ale copiilor. Blestemul lui Dumnezeu.

El este și primul miner! Nu a lucrat niciodată în mină. Este primul topitor și nu a lucrat în topitorie. Se bagă peste tot, pentru că-i prost ca noaptea. Un om normal și inteligent nu ar face ce face el. Nu l-a ales nimeni și nici nu-l va alege. Când se votează, poporul scrie pe buletinele de vot fel de fel de lozinci. Jos comunismul, jos Cezarul. Alții îl șterg, alții scriu: să mă țucați în cur. Fel de fel de cuvinte jignitoare și vulgare.

În Sfânta Scriptură scrie că împărăția lui Anticrist nu va dăinui după cum nici o împărăție nu a dăinuit până-i lumea. „Anticrist, 666” Ia să vedem despre ce este vorba. Oamenii lui Hristos vor suferi, iar oamenii lui Satan vor trăi fericiți. Acest paradox este necuprins de mintea omenească, dar cu puțin calm și judecată iese la iveală. Înfometarea noastră aparține celor în suferință, oamenilor lui Iisus Hristos. Acei oameni care aparțin lui Anticrist au prăvălii separate, cu de toate. Ei poartă pecetea lui Anticrist cu ștampila PCR care corespunde cu ștampila 666, ștampila anticristului satanic din Apocalipsa lui Ioan.

Azi este joi. 19.02'87. Timp corespunzător pentru sezonul în care ne găsim. Este ora 09:00. Ciudat! Scriu greu și îmi tremură mâna.

Ieri am ascultat pe băieții de la E.L. Futu-le mălaiul lor!

Teodor Briscan de la întreprinderea Electroaparataj, saturându-se de atâta fericire, a protestat pe la toate instituțiile țării, exprimându-și nemulțumirea față de conducătorii noștri, precum și călcarea în picioare a legilor drepturilor omului, care legi sunt cuprinse în constituția țării și pe care Cezarul, cu sceptrul în mână, a jurat să le respecte. Tot el a semnat și actul privitor la Drepturile Omului de la Helsinki. Dar, vorba aceea, de la vorbă la faptă este cale lungă, iar un om prost unde scuipă și linge. Și acum, de-ale casei.

Maltratarea fiicei mele, Lia.

Am spus. Lui Ciucur Dumitru i-a murit tatăl din cauza bătrâneții, dar mai ales din cauza beției. Tot din cauza beției a murit și Fanateanu, care a lucrat la „Salvare”, iar mai târziu la Centrul de Librării. Tot din beție va muri și Lia. Trăind într-o familie de țigani, în care toți sunt băutori, a decăzut în așa hal încât dacă are un ban pe mână, prima dată îl cheltuiește pe un litru de vin sau două trei beri. Soțul ei, Ciucur, în fiecare zi vine beat acasă. Lia este bolnavă și distrusă. A avut și o durere la inimă. Are patru copii. Unul mai ticălos ca celălalt.

Ieri am fost la pomană cu Ciucur. În comuna Coas, o înmormântare costă în jur de 20 mii de lei. Un obicei costisitor la care tot satul ia parte. Cum ziceam. Trăind în societatea alcoolicilor, a devenit și ea alcoolică. A trebuit să-și cumpere medicamente ca să se trateze. Medicamente nu a cumpărat, iar banii i-a cheltuit pe băutură. Acum zace în pat bolnavă. Atențiune!

Aseară a venit beată de la Coas și s-a culcat în pat. Fiind și obosită, a adormit. Are un bastard făcut cu Duma Vasile. Acest copil este un sadic și un ticălos. Împreună cu Ciucur o chinuiește pe Lia. Din cauza geloziei țigănești, îl învață pe copil să o

pândească și să o maltrateze. Lia i-a prins firea și în loc să-l omoare, îi face jocul. A venit un vecin la ea. El, când a venit țiganul acasă zice:

– Tati! A venit un nene și s-a băgat cu mami în cameră. Țiganul a bătut-o, iar copilul râde și se bucură când o lovește. Aseară, soția s-a dus să vadă ce-i cu Lia. Dacă a venit sau nu de la Coas. A găsit-o dormind în pat. Cei patru copii, cu bețe în mână, băteau în marginea patului, făcând un zgomot infernal, încât șeful blocului, tovarășul Barna Leon, a fost obligat să bată în țeava de la calorifer. Bietul meu copil, biata mea fetiță. Tresărea din somn, iar copiii se distrau pe socoteala ei, bătându-și joc de propria lor mamă. Am fost și eu la ea și, săraca, se sculase. Am simțit un fel de leșin și dorința de a-i tăia pe toți patru bucățele.

Iarăși de Teodor Briscan și Nagy Alexandru. Primul, sindicalist în Sindicatul Liber. Acești doi au suferit șicanele autorităților și în special ale securității care, înarmată fiind, își bagă nasul peste tot. Eu scriu în rezumat despre acest lucru. Vor scrie alții mai detaliat despre aceste vremuri ale „epocii de aur”, de tristă amintire. Trăim între fel de fel de decrete. Care mai de care mai inumane decât altele. Dacă i-ai întreba pe acești nebuni la ce le folosește nebunia lor, sunt sigur că nici ei nu ar ști ce să răspundă. Eu știu de ce. Pentru că sufletele lor sunt planificate pentru pierire. La ei toate s-au făcut de florile mărlului. Suflet? Nu există. Pentru că nici ei nu există ca oameni.

Și acum, voi vorbi despre organele securității și ale miliției.

Se știe că avem în țară o mulțime de vagabonzi, oameni certați cu legea și cu codul manierelor elegante. Orice țară are organe de securitate, organe care se ocupă de siguranța statului respectiv. De asemenea se știe că în orice țară există servicii de spionaj, servicii de contrainformații. Securității îi

revine rolul important de a apăra siguranță țării și a poporului țării respective. Cât privește găinarii, asta revine miliției. Am mai spus acest lucru. Sunt sigur că atât în miliție, cât și în securitate, sunt și oameni de treabă.

Azi este vineri. 20.02.'87. Orele nouă. Timp închis, cu dezăpezire anevoioasă. Ieri am fost luat de acasă de către doamna Juji și invitat la o bere la „Miorița”. Îl cam simpatizează pe zeul Bachus. După ce am băut berea, ne-am dus acasă la ea. Acolo, m-a servit cu niște vin, adică un pahar de circa o sută de grame. Am rămas trăsnit și cu paharul în mână. Era vin de Tecuci. L-am băut cu plăcere gândindu-mă la Tecuci. Am mai băut încă un pahar de vin pentru fosta ei zi de naștere. Apoi, ne-am pupat și mi-a arătat casa, diploma de subingineră a lui Gabi, compasul complicat pe care îl are și cu care lucrează. Săraca mamă! Și ea mi-a cumpărat un compas cu 300 lei. Are o bibliotecă aranjată frumos. În general, este ordine și curățenie în casă. A venit vorba de Mihăiță, pe care îl cunoaște bine și despre care mi-a vorbit cu respect. Mi-a recomandat vitamina E. Futu-le mama lor de femei, asta-i a doua cu astfel de recomandare. Am întrebat-o de unde are vinul de Tecuci. M-a întrebat de unde știu că este vin de Tecuci? Pentru că este bun, i-am răspuns. Iar ea a confirmat că într-adevăr este vin de Tecuci.

Am făcut o pauză lungă, de o săptămână.

Mi-a spus Robi că Mihăiță s-ar fi apucat de redactarea însemnărilor mele, dându-le forma definitivă. S-a apucat de un lucru foarte greu și foarte complicat și foarte delicat, pentru că trebuie ca aceste însemnări ale mele să rămână originale. Așa cum le-am scris eu. Din care să reiasă timpurile grele de suferință ce le-a simțit poporul român, din cauza asupritorilor români, străini de țară și de neam, străini cu totul de popor.

Azi este sâmbătă. 28.02.'87. Orele 17:30. Timpul este friguros al dracului și nici nu am poftă să mai scriu. Și acum, despre securitatea statului.

Înainte vreme, cam prin anii 1954-1955, am avut de lucru cu securitatea. Am mai vorbit despre rolul de bază al securității statului. Din păcate, băieții de la securitate, în intervalul de mai sus, își făceau de cap și își băgau nasul și în lucruri care nu-i priveau. (Am pierdut stiloul sau mi l-a furat nepoții). Țin minte că îi ridicau pe oameni noaptea din casă și îi duceau spre o destinație necunoscută și îi asasinau. La fel au vrut să facă și cu mine. Era pe vremea când acești securiști își făceau de cap și în unele cazuri, ei sfidau chiar autoritățile statului. Având o poziție sănătoasă în partid, secretar al organizației de bază PMR la IIS Agrofruct, nu au îndrăznit să mă ridice și să mă lichideze. Eram în proces cu șoferul de la securitate, Masaros, ginerele lui Valtford și am fost atacat chiar de către șeful garajului, Blaga, nu mai știu numele exact și mi-a spus că voi fi ridicat noaptea, dacă nu renunț la proces. Eu am reclamat la partid acest lucru și i-am pus la punct.

Ce fac în prezent băieții de la securitate? În poporul român asuprit sunt două clase: a săracilor și a îmbuibăților. În prezent, țara noastră este independentă față de celelalte țări din Europa de est. În realitate, în timp ce țările vecine sunt ocupate de către ruși, țara noastră este ocupată de către asupritorii autohtoni, străini de țară și de neamul din care fac parte.

Securiștii sunt plătiți bine, hrăniți bine, săraci cu duhul și incuți. Cine sunt ei? O ceată de oameni de nimic, certați cu legile dumnezeiești, certați cu legile omenești, sadici, cruzi, care își bagă nasul până și în așternutul patului conjugal al tinerilor. Sunt în stare, în prostia lor, să asiste la relațiile sexuale ale cuplului, să urmărească ca oul fecundat să nu se piardă. Să urmărească nașterea copilului, oricum, numai să se nască și să figureze în hârtiile Stării

Civile și în statistici. Că nu are de mâncare, că nu are căldură, că nu are lăptic, asta nu-i interesează pe securiști. Că moare după ce s-a născut, iarăși, nu-i interesează. Rolul lor de căpetenie este să stea cu pistolul în mână, ascunși după copaci, îmbrăcați civil, să-l păzească pe Cezar, când trece cu suita lui în mașină blindată. Frumoasă meserie! Ce ziceți, tovarăși? Asta-i lumea pe care o propovăduiți cu nerușinare? O lume mai bună și mai dreaptă? Veniți acasă. Aveți familie, copii, pe care îi iubiți! Veniți în mijlocul lor cu mâinile pătate de sânge, de român nevinovat. Pentru că îl înjură pe criminalul care nu reprezintă pe nimeni, pe care nimeni nu l-a chemat ca să ne asuprească. Vii tu ca să-l aperi pe acest bandit, pe acești bandiți, sătul de sângele supt de la popor și îl bați în camera de tortură. Oare, dacă ai o soție, o profesoară, să zicem, care învață copiii la școală și vii și zici: „Dragă, mi-e o foame de lup”, dânsa te servește cu pui fript și alte bunătăți și îți săruți soția și copiii și uiți de copii cărora le-ai adus suferințe. Ai bătut, sătul fiind, pe nenorocitul de tat-su sau pe mă-sa că nu fac copii și i-ai dat în cap ca să nască, ca să execuți un decret criminal, fără să te gândești la urmări, pentru că nu ai rațiune sau judecată. Rațiunea ta este ca atunci când șeful tău ține un discurs, să zvâcnești ca un nebun cu mâinile în sus și să aplauzi o măgărie ce durează de zeci de ani, de care tu și copiii tăi veți răspunde: dărâmarea bisericilor, dărâmarea monumentelor istorice ale neamului românesc. (Am găsit stiloul. Era la picup.)

Am mai spus, sunt și oameni de la securitate de treabă. Acest lucru nu poate decât să ne bucure. Să fiu înțeles, Securitatea este o instituție a statului. Am cuvinte de laudă atunci când un infractor, spion, dușmanul din afara țării noastre, cade pe mâna securității. Aceasta-i datoria de onoare care-i revine. Dar, stimați tovarăși de la securitate, când un cetățean al țării este asuprit și nu are de mâncare, este chinuit de către un om crud și incult care te ține iarna în frig,

îți ia casa fără să-ți dea nimic și te bagă în betoanele lui, apoi îți taie gazul să nu ai unde să-ți faci de mâncare; din salariul de 1400 lei, când vii acasă îți mai rămân 400; copiii pe care un nebun decretează să-i faci; poruncește pe pizda femeii; poruncește pe pula bărbatului, ca să-i facă copii; un om bătrân și sclerizat care nu-i în toate mințile, vii dumneata și altul inconștient ca dumneata și îl aperi. Te întreb pe dumneata: „De ce vii asupra cetățeanului fără de apărare și îl scoți trădător de țară?” Îi înscenezi un proces politic, îi rupi fălcile pentru că nu mai poate respira, iar în loc să fie ajutat, tu-l bagi la mititica, în timp ce pe adevăratul criminal îl aplauzi și îl lauzi. Pentru ce? Când faceți percheziție la domiciliu confiscăți toate însemnările de pe agendă și alte acte de barbarism. În numele cărei legi din constituție săvârșiți aceste fărădelegi? Ca să prezinzi cetățeanului de rând cinste și corectitudine, nu-l chinui. Dă-i de mâncare și ia-i de guler pe zbirii și lingăii de cur și dați cu ei de pământ, pentru că de la cap se împute peștele. Depui jurământ pe constituția țării, pe care o scuipi, iar după aceea lingi unde ai scuipat. Mă întreb, acești oameni care bat și chinuiesc un român, călăul fiind el însuși un român, ce gândesc în acele momente? Ce judecată au? Domnul nostru Iisus Hristos a murit pe cruce pentru păcatele noastre, iar noi îl răstignim în fiecare clipă. Dar, puilorilor, ați uitat că sunteți muritori? Ce veți face în clipele de agonie când și Cezarul va ajunge acolo? Pe cine veți mai asupri? Vai de voi, oameni pierduți și vânduți diavolului!

Azi este joi. 05.03.'87. Orele 13:56. Afară-i frig, al dracului în casă, caloriferele reci ca gheața. Dacă te duci la centrala termică, vezi pe ușă un afiș pe care scrie o minciună mare. Și anume: apă caldă: marțea, joia și sâmbăta, între orele 6-22. Ziua: căldură de 50 grade Celsius, iar noaptea, 35 grade Celsius. Se uită oamenii, se uită și Ganea Nicolae și scuipăm în

dreptul afişului, ca să ne răcorim. Venim acasă în frig şi iarăşi ne mai răcorim şi uite aşa ne trece viaţa, ca la animale, înjurând huidumele mincinoase care ne omoară cu zile.

Aseară am ascultat pe băieţii de la E.L. S-au comemorat zece ani de la cutremurul de la 4 martie 1977. Discuţia s-a purtat în legătură cu domnia Cezarului, care era la plimbare prin Africa, împreună cu consoarta sa. Când s-a declanşat seismul, o mulţime de clădiri s-au transformat într-o clipă în ruine şi multe vieţi omeneşti s-au stins. Mii şi mii de oameni răniţi sau mutilaţi şi morţi. Au apărut vaiete, oameni sub dărâmături, oameni în agonia morţii. Spun martorii din ţară şi cei de la Ager-Press că şi cei mai cruzi duşmani, în faţa unor nenorociri, s-au transformat în oameni buni şi, înţelegând momentul situaţiei critice în care se află ţara, au pus mână de la mână şi umăr la umăr periclitându-şi viaţa, venind în ajutorul celor aflaţi sub dărâmături, salvându-i.

Tineretul cu plete şi bărbi, care era urât de oameni şi de autorităţi, s-a comportat cu un eroism vrednic de toată lauda. La Comitetul Central ardea lumina, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Medicii au intervenit din proprie iniţiativă şi au dat ajutor zile şi nopţi la rând pentru salvarea celor aflaţi în suferinţă. A fost multă durere şi suferinţă, mai ales la cei care nu se aflau acasă şi, venind, au găsit locuinţele celor dragi, ale familiilor lor prefăcute în ruine, iar cei dragi dispăruţi sub dărâmături. Poporul român a fost la datorie şi a luat parte, muncind cu abnegaţie, la salvarea celor în suferinţă. Acest popor brav, plin de omenie, cult şi inteligent, a suferit la vederea fraţilor căzuţi în durere în urma cataclismului dezlanţuit de capriciile naturii. S-a mers până acolo încât, în absenţa şefului statului aflat în Africa, s-au luat măsuri pentru dirijarea lucrărilor pentru ajutorarea celor salvaţi de la cutremur.

Dar, să mergem în Africa. Tocmai se dădea un ospăţ în onoarea preşedintelui României. În cealaltă

zi, urma ca șeful statului nostru să dea și el un ospăț. Avionul cu alimentele de la noi din țară deja sosise cu cele necesare, cadouri, și ospățul urma să aibă loc. Deodată, a intrat în sală Nicu Ceaușescu și cu o voce răstită a zis:

– Unde-i pilotul avionului?

De la o masă s-a ridicat pilotul, care era în civil. A strigat, iarăși:

– Unde-i comandantul aeronavei?

S-a prezentat și el.

Nicu Ceaușescu s-a uitat urât și aplecat spre ieșire. Comandantul s-a așezat la loc. Nicu Ceaușescu a crezut că îl urmează, dar întorcând capul și văzând că nu, s-a mâniat tare.

Toate comunicațiile cu România au fost întrerupte, precum și legăturile telefonice. Primii care au anunțat au fost rușii. În fine, s-a stabilit legătura și doamna Ceaușescu a vorbit acasă. I s-a spus că acasă totul este bine. Nimic nu a fost atins. Ea s-a bucurat. Au vorbit și ceilalți. Și toți s-au bucurat că locuințele lor nu au fost avariate. Șeful statului, cu o parte din suită, a plecat noaptea spre România, rămânând o mulțime din însoțitori la aeroport ca să se descurce fiecare cum a venit. Marea aeronavă prezidențială a decolat cu 30 de locuri libere, adică, neocupate de nimeni.

A sosit în țară și prima sa grijă au fost pagubele materiale. De viețile omenești s-a interesat după aceea. La conferința de presă ținută de șeful statului s-a discutat despre pagubele materiale și mai puțin sau foarte puțin despre viețile omenești.

De aceea suferim noi. Primul este banul, iar omul este în ochii regimului un sclav care trebuie să facă venit unor oameni fără de milă și fără de Dumnezeu. Cu ceea ce am scăpat din vedere voi reveni mâine. Radio E.L. a ajutat foarte mult la difuzarea știrilor, informând opinia publică mondială despre soarta României timp de zece ani. S-a întrerupt programul și a transmis în continuare știri despre nenorocirile poporului român.

CAPITOLUL 9.

Ziua femeii

Azi este vineri. 06.03'87. Afară este o vreme gerasă. Orele 16:00. Stau cu paltonul pe mine și tremur de frig. Soția a plecat de acasă să caute de mâncare. Nu se găsește nimic, iar în măcelărie sunt numai capete de oaie, burtă de vită împachetată împreună cu legume în pungi de plastic, la 34 lei kilogramul. Se mai găsește, câteodată, parizer umplut cu soia, dar cu porția, o jumătate de kilogram de căciulă. Cât privește pâinea, ea se găsește și fără cartelă.

Despre cutremurul din 1977 am ascultat la E.L. și voi căuta să-mi aduc aminte de unele chestii de atunci. Îmi cam tremură mâna, dar scriu cum pot.

În învălmășeala care s-a creat în timpul cutremurului, se spune că era și un corespondent E.L. în Laos. Domnul Carp. Acesta a stat la masă cu un colonel de securitate. Au băut „punch” și au discutat despre diferite probleme politice și nepolitice. Colonelul în chestie relata unele probleme pe care domnul Carp le asculta în tăcere. La un moment dat, colonelul s-a răstit la domnul Carp:

– Dumneata taci din gură și nu-ți spui părerea la ceea ce eu vorbesc! Dumneata ai alte păreri?

Tăcerea a continuat, iar în panica creată și în Laos, a rămas baltă convorbirea lui, iar discuția a luat-o pe alt făgaș, ocolindu-se problemele politice.

Se știe că toată puterea politică în țara noastră este concentrată în mâna Cezarului. Din această

cauză și mai ales că Cezarul era la plimbare, multe vieți omenеști nu au putut fi salvate, nefiind la fața locului, nu a putut să dea indicațiile necesare. Cei din țară, de la Comitetul Central în special, tovarășul Trofin și altul, pe care nu-l mai știu, au alcătuit, din proprie inițiativă, un comitet de acțiune pentru organizarea operațiunilor de salvare până la sosirea aeronavei prezidențiale. La sosirea aeronavei, toți au fost de față pentru a-l întâmpina pe Cezarul nostru. Se spune că cei doi, Trofin și celălalt, au avut de suferit din cauză că au luat inițiativă. De, ca de obicei. Cezarul greșește, iar alții sunt scoși țapi ispășitori.

A sosit imediat un avion american, care a aterizat la Otopeni, încărcat cu medicamente. În special antibiotice, echipamente sanitare și corturi.

După cum spun băieții de la E.L., Cezarului nu i-a plăcut și a afirmat că România se descurcă și fără ajutor străin.

La conferința de presă, unde ziariștii străini au lăudat solidaritatea și loialitatea poporului român, Cezarul a răspuns:

– Poporul este educat în spiritul socialist și de aceea s-a comportat cum s-a comportat!

Mare minciună! Dar nu miră pe nimeni, Pentru că și câinii cunosc realitatea. Dar, fiindcă veni vorba de câini, să vă spun ceva.

Zvonuri adevărate sau mincinoase.

La Baia Mare este obiceiul ca atât femeile, cât și bărbații, să frecventeze cafenelele. Se bea cafea. 1,75 lei ceașca. Rar și la zile mari se găsește cafea cu patru lei ceașca. Și, cum lumea stă în jurul mesei, fără să se cunoască, sau cei care se cunosc încep discuții sau bârfe, mai ales dacă mesele sunt ocupate toate și asta se întâmplă des, respectivul sau respectiva vine la masa unde găsește loc liber, își cere voie să bea cafeaua și să tragă o țigară. Din vorbă în vorbă, din discuție în discuție, s-a auzit că o grămadă de câini vagabonzi a inundat unele străzi din București cu

manifeste legate de coadă. Gurile rele spun că miliția a tras cu arma în ei.

Despre cutremurul de la 04.03.1977 am să revin și am să mai scriu ce am omis, mai ales că mâine și, probabil, duminică, cei de la E.L. nu mai fac comunicări. Totuși, ziarele, radioul, televiziunea nu au încetat cu laudele aduse Lui și Ei. În durerea mare ce a fost, Ea, în blană de vizon, lua parte alături de el, aducându-li-se osanale. Ce-i drept, l-am auzit și eu pe șeful statului zicând:

– Generale! Să se sape cât mai adânc! Acolo unde este viață, să fie salvată.

Ceea ce a mai rămas nescris, pe mâine! Să fim drepti, și băieții de la radio sunt niște pramatii. Dacă le este milă de foametea romanilor, de ce ne primesc mâncarea? Sunt toți niște porci, atunci când iau mâncarea de la gura unui popor ca să o mănânce ei iar, sătui fiind, îi mustră conștiința pe care nu o au. Cât privește pe ai noștri, ei sunt scuzați, pentru că ei nu au conștiință și nici nu cred în Dumnezeu.

Ieri a fost duminică. 08.03.1987.

Azi a fost Ziua Internațională a Femeilor, de pe întreg globul pământesc. Mai repet odată. ZIUA INTERNAȚIONALĂ A FEMEILOR.

Femeia. Acest nume drag și scump care aduce în casă floarea vieții. Un soare însořit, o lumină, un zâmbet dulce și drăgălaș, bucuria vieții de a trăi. În urma sa sunt dăre de parfum ce se amestecă cu viața copiilor nevinovați. De ce unii au bani și alți nu? Dar să schimbăm subiectul. Să ne gândim numai la nelegiuirea celor cu bani. De ce, domnilor tâlhari din birouri, ne-ați furat banii pe care trebuia să ni-i plătiți atunci când ne-ați furat casele? Anul 1975. Hoții de la IGL care trăiesc numai din mișmașuri. Ieri, soția a sărbătorit ziua femeii, după ce a venit de la biserică. Bărcuțiu a venit pe lângă drum, pe lângă hopuri și cu chef. Lia nu a avut bani. Așa că în afară de minciună

și propagandă, nu a fost nici o zi a femeii. În ziarul „Pentru Socialism” au fost niște articole care, comparând cele scrise cu realitatea, îți vine să vomți. Zice soția:

– Măi, Nicule! Eu pun oala pe foc să încălzesc apă ca să fac o baie. Că mă simt murdară. Iar eu zic:

– Fă tu baie astăzi, că mâine este Ziua Internațională a Femeii și fac eu. O să ne dea apă caldă.

– Fă, dragul meu, mâine, dar eu fac astăzi. Vorba aceea: „Ce-i în mână nu-i minciună”.

Și, am așteptat ziua femeii, dar bielele femei nu au primit apă caldă.

Eu, din partea mea, autorul acestor însemnări, pensionarul Ganea Nicolae, în vârstă de 75 de ani, din orașul Oltenița, felicit din toată inima și cu profundul meu respect pe toate femeile de pe pământ, dar mai ales pe femeia româncă, ce le întrece în frumusețe pe toate celelalte femei ale globului terestru.

Să aruncăm o privire și asupra bărbaților care își bat femeile. Da! Da!

Manifestațiile de ieri, care au fost pentru ziua de 8 Martie, nu s-au referit la lelea Gherghina și nici la țiganca Leontina, ci la prima femeie, cu blană de vizon. La celelalte lingărese de cur. Ce, credeți că printre femei nu sunt și lingărețe de curulic? Acestora le-a cântat Elvira Cârje și alții care și-au expus talentul ca să le ofere o operă de valoare sau o operetă. Dar, vă întreb eu, stimată doamnă Elvira Cârje și celelalte doamne, pentru cine ați cântat? Și vă mai întreb eu pe dumneavoastră, pentru cine ați pus să ruleze filmul „Aripile Valsului”? Aceste opere nemuritoare pe care mintea omenească nu-i în stare să le descrie frumusețea, duioșia care te transportă pe alte meleaguri în închipuire. Eu vă amintesc numai de I.L. Caragiale care a scris despre vestitul măgar ce cântă „Carnavalul de Veneția” cu variațiuni. Și acum, în timpurile noastre, sunt măgari pe care îi aplaudăm. Acești măgari, de ziua femeii, nu au dat apă

caldă ca să se spele femeia, să fie cochetă și să răspândească parfumul feminin în casă și familia sa.

Despre bărbații bătauși, acești oameni de nimic, am mai scris și nu se merită să mai scriu din cauză că acestor brute care își bat femeia nu merită să li se dea vreo considerație.

Azi este marți. 10.03.'87. Este ora 10,10. Timp geros și soare cu dinți. Am ascultat pe cei de la E.L. În special pe domnul Vasile Mărmureanu. După felul cum vorbește, se pare că este un om bun, care spune numai și numai adevărul. Acest adevăr, natural că-l supăra la urechi pe Cezarul nostru. Îl gâdilă într-un mod neplăcut. Acest bătrân dement se ține de putere ca o căpușe de oaie. Își înfige capul în spinarea nefericitului popor și îi sugă sângele care a mai rămas de la de la resturile deșeurilor alimentare ce cad de la masa lui. Peste tot își bagă nasul și își arată prostia pe care o are. Cum ar fi, bunăoară, cu ziua de 8 Martie. Acest dement are un obraz foarte gros și este certat permanent cu codul manierelor elegante. Mai are nerușinarea să vorbească despre „cinstirea femeii”, de „copii”. Desigur, femeia lui, cocoțată la putere, cu titluri academice și studii, pe care nu le-a făcut, își iubește copiii. Fură fără milă țara românească, poporul român. Atât femeile, cât și bărbații lor, sunt niște lași, că în loc să pună mâna pe pulă și să facă copii, ar trebui să pună mâna pe par ca să-și apere femeia, demnitatea ei și a copiilor, care, toți laolaltă și fără excepție, sunt exploatați și batjocoriți de către niște techerghei care au mâncat la pușcărie terci de mămligă, nimeni nu știe cine sunt și ce hram poartă.

Vin zbirii și îți taie gazul de la bucătărie, lăsându-i pe copii fără mâncare, lăsându-i pe copii fără apă caldă, plini de jeg și păduchi, luându-le bani cu „acordul global”, lăsându-i muritori de foame. As-tea toate din cauza decretului inuman dat de către un bătrân dement pe care moartea îl caută pe acasă iar

el se ține de putere cu forța. Dacă i-ai lua viața, ceea ce a făcut el în viață e nimic. Nu ai să găsești nimic, prin faptul că nu a făcut nimic. Și totuși a făcut și face. De dimineața până seara numai minciună. Se bagă ca strechea sub coada vacii, înțepând cu „indicațiile lui prețioase”, până biata vacă pune coada pe spate și fuge mâncând pământul ca să scape de indicațiile lui prețioase.

Este vorba de minoritățile maghiare, germane și sârbe din țara noastră. Dacă citești ziarele, tot de discursurile lui dai. Discursuri ținute și vorbite cu șiretenie. Nu are un pic de obraz ca să spună adevărul. Și anume, de ce pleacă oamenii din țară? Ba că-i pun la cale reacționarii cu revizuirea de frontiere, ba că ungurii sunt așa și pe dincolo. Ba că de 2500 ani au locuit dacii și cu Decebal și Burebista, cu geții și ale neamuri ce atestă că acest pământ este românesc. Fel de fel de discursuri, unele mai deochete decât altele. Toate vorbite cu meșteșug, cu șiretenie, ocolindu-se adevărul cu bună știință.

Adevărul care se ocolește este MIZERIA, foamea, lipsa de alimente, lupta pentru supraviețuire, statul la cozi. Și nu uitați, stimați tovarăși, un lucru, poporul român vă urăște. Poporul român este un popor cult, este un popor civilizat care este condus de către niște proști de dau în gropi. La fel, maghiarii, germanii sunt popoare culte și civilizate ținute flămânde, întrebuițând cea mai odioasă metodă de constrângere fizică, „înfometarea”. De ce dai hrana poporului român la ruși, pentru petrol? Cu ce te alegi? Cu moartea! Și ce ai realizat, nebunule? Toate se vor strica și ce se va alege din ele? Praful. De toate „operele” tale „nemuritoare”? De cultul personalității tale? Te vor și vă vor înjura chiar și copilașii care încă nu sunt embrioni în pântecul mamei lor. Dacă ați ieși pe stradă, în cafenele, în societate, ar râde poporul în hohote atunci când apăreți, de cultul personalității

voastre. Cu masca aceea caraghioasă de ciocoi parveniți.

Duminică, a ținut discursul de ziua femeii, iar luni a luat-o spre India. De, țara arde, iar baba se piaptănă! I s-a făcut omului și mârtoagei sale de plimbare prin India. Recepții, tabieturi, discursuri, onoruri militare și alte prostii costisitoare. Salve de tun și românii fut pe mama voastră de aventurieri. Oare când ai fost la mititica, tot așa ai trăit? Așa-i că ai uitat? De ce? Pentru că ai învățat să cânti „Carnavalul de Veneția” cu variațiuni. Și joci pe spinarea poporului pe care îl disprețuiești și mai te miri că nemții și ungurii vor să-și ia valea ca să nu mai rabde de foame.

Azi este duminica. 22.03.'87. Timp frumos și, ca de obicei, soția a fost la biserică. La ora 18,00, Niculina m-a făcut o injecție cu „Estolent”, 25 mg. Viața-i grea. Bani nu sunt și răbdăm mult de foame. Totul la export. Răbdăm de foame ca în „epoca de aur” a Cezarului. Mai arată la televizor figura lui când a fost de 15 ani. Dacă te uiți la el, îți vine toată scârba care te cuprinde privind o astfel de caricatură. Amărată, necăjită și nimic bun prevestitor din figura lui. Am văzut filmul „Bătrânul de pe malul mării”. O aiureală și o tâmpenie pe care mintea omenească nu o poate pricepe în vremurile noastre. Cum o secătură de om fără rațiune luptă în ilegalitate, înfruntă primejdii și pentru ce? Pentru ce le înfruntă? Fără nici un folos. Ai dat ciocoi la o parte și le-ai luat locul cocoțându-te tu în locul lor. Ai devenit un ciocoi periculos. Ai pus mâna pe putere, ne flămânzești, ne infometezi, te plimbi, îți bați joc de femei, pe care le forțezi să nască copii, din căsătorie, din curvie, din preacurvie și din alte nelegiuri, condamnându-le de patimile și moartea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Luptele în ilegalitate la care unii proști s-au expus nu au nimic de a face cu crimele amărâtului și nenorocitului de copil vagabond de atunci în vârstă

de 15 ani care în afară de politică nu a făcut nimic. Ba, a făcut! S-a plimbat pe tot globul pământesc, petrecând el și familia lui. Când îi vezi ce urâți sunt, îți vine să vomîți. Râsul lui drăcesc, râsul ei satanic, lăudați și preamăriți de către niște copii nevinovați, dar care arată bine, îmbrăcați frumos, plini de viață și de hrană bună, buiaci. Lozinci, diplome academice, de care poporul român râde. Dar ei, fiind proști, nu-și dau seama. Își mai pune și uniform de „Doctor Honoris causa”, cu bereta aceea pătrată pe cap, pozând în „savanta cu renume mondial”.

Azi este luni. 23.03.'87. Viața merge înainte. Timp urât și ploios. Ieri am fost de două ori în oraș. Odată pentru mine și a doua oară pentru Răulică. Am fost la farmacia nr.51, pe strada Avram Iancu și i-am scos la copil medicamentele. Fiind frig, toată familia Bala, cu câțel și purcel, a dormit la noi. Aseară, soția a plecat la injecții. Am ascultat pe băieții de la E.L. Pe Cezar l-a apucat nebunia. Nu vede nenorocitul că-i bătrân și nebun. Se urcă în avion și valea. „Strălucită solie de pace, prietenie și colaborare”.

Vizita tovarășului...?? Nu-i mai spun numele ca să nu-mi murdăresc caietul. Vorbeau cei de la E.L. că a obosit de plimbările lui și iarăși urmează să-și ia valea la plimbare, în altă parte. De abia au venit, că l-au dus și pe Valentin. Fericiți ciocoi, au transpirat din cauza căldurii de pe acolo.

Azi, 31.03.'87. Timp ploios. Căldura din camere s-a luat. Haimanaua noastră se plimbă mereu cu consoarta. N-ai ce face. Comunismul va distruge planeta noastră. La distrugerea ei au contribuit americanii. Toți o să murim. Și îi plângi de milă pe cei cu vile și garaje în formă de poartă la intrare. Măi fraților! Dar când veți muri, când veți trage să muriți și veți intra în chinurile agoniei morții, vă doare sufletul. Ah! Vila mea. Ah! Mașina mea. Ah! Lilica. Ah! Milica. Ce picioare, ce corp superb, ce plăceri, ce voluptăți!

Mâncăruri, la discreție! Și tu, să mori? O, tu, Cezar nebun, dar cu tine ce va fi? Cu cei care te slujesc? Ce-ai făcut pentru suflet? Nu mai coborâți pleoapele în jos. O scrâșnire și gata pușor! Te-ai liniștit în frigiderul de la morgă. Gaz ai avut în pământ. Să se încălzească omul. Dar tu nu ai vrut. Te-ai plimbat prin toate țările Asiei și Africii cu fel de fel de oameni. Legați la cap ca dracii care au un harem de femei, ca animalele. Se fut de se rup. Se destrăbălează. Nebuni care scot pistolul și îți trag un glonț dacă le vezi fața. Și pentru un cur căcat se plătește să ucizi o femeie? Tu, nebunule, degeaba te regenerezi, că de moarte nu ai să scapi. Ai ucis oameni, copii. Femei dezonorate, obligate să-și arate pizda la medic ca să se respecte și să se execute un decret idiot, dat de către un nebun bătrân, atins de apogeul demenței. Le dezveliți și le căutați în cur de ou, nenorociților. Tu, Ivan de la Mi- liție și alți demenți! Când te vei întoarce cu zgaibele în sus și vei muri, iar corpul tău cel nebun va fi supus autopsiei și tăiat cu bisturiul de către cursanții și cursantele serviciului sanitar, ce vei zice?

Mă uit la Iisus, este în fața mea. Stă și se roagă pentru noi toți. Și pentru tine, Cezar, care vei fi judecat, haimana nenorocită care ai început păgânismul de la vârsta de 15 ani. Dar să nu crezi că el se roagă și pentru tine, ci în primul rând pentru aleșii lui, care sunt în lume fără să facă parte din lume. Este îmbrăcat într-o mantie de purpură și șade pe ceva. Ceva. Ceva ce nu deslușesc bine. Icoana o am de la Viorica, prima soție, care a murit și ea ca vai de capul ei și eu, la rândul meu, voi muri ca vai de capul meu. Trist este să treci prin viață. Vine derbedeul de semenul tău, te demolează, fără să-ți dea un ban pe casă. Muncești din greu, muncești pe gratis. Nu plătești chiria, te aruncă în stradă și nu se cumintesc, nenorociții, până nu-i apucă damblaua și le pune mâinile pe piept.

Ce frumos este când ai o speranță. Tu ce speranța ai, Radule de la CARP? Faci venit din banii

bătrânilor pensionari? Toți greșim, dar greșeala cu voie diferă de greșelile cele fără de voie. Dacă omul s-ar gândi mereu la Iisus Hristos și la învățămintele lui, eu cred că mai mare fericire nu-i trebuie unui om decât cinstind și preamărind numele lui cel scump.

Astăzi este joi. 02.04'87. Ieri am fost cu Silvia Birö la o bere. Este bolnavă și, după părerea mea, cred că are piatră la rinichi. Nu poate suporta tratamentul cu Negram și Biseptol. La analiză i-au apărut nisip și oxalați de calciu. Și eu mă simt bătrân. Niculina ne dă mereu de lucru cu problemele ei. La fel și Lia. Situația este de așa natură că este greu să te poți descurca din cauza răutății omenești. Și când te gândești că nu te alegi cu nimic. Nimeni nu are milă de tine. Toți caută să te fure. Poți muri liniștit în mijlocul acestor canibali care, fără de nici o rușine, te lasă să mori de foame. Îi compătimesc când îi aud la radio cum se mănâncă unii pe alții. Au rachete cu rază lungă, medie sau scurtă de acțiune. Al nostru are minte că numai se plimbă printre sălbatici și ne aduce de pe acolo decrete inumane pe care el le vede acolo și le aplică în România. Români nu mai există. Au dispărut odată cu era fericită a timpurilor trecute. Mor oamenii pe capete.

Televizorul mi s-a stricat. Cel puțin nu mai cu ce să-mi distrug nervii. Acum avem o lume nouă care va zbură pe planeta Marte. Vom călători în spațiu și alte aiureli din imaginația dementă a așa zișilor savanți. Cezarul nostru este foarte înțelept. Îl cântă, îi bat din palme, se plimba, își belește ciocanul, dacă-l mai are. La televizor ne arată producții mari de animale. Porci grași. Porcii ceilalți, îmbrăcați în halate albe și cu carnețele în mână, scriu balivernele celui mai înțelept om al nemerniciei și al cruzimii, huiduit, înjurat de oameni, pentru că din porcii aceia noi nu vedem decât „ciuciurile” pe care ni le arată cu mâna, iar de sărbători ne dă unghiile de la picioarele porcilor, capul și câte o coadă belită. Ziua de mâine a

dispărut. La fel și mila. Satana domnește peste tot și pe mulți oameni îi atrage în păcat executându-i decretele. Când este vorba de dat ceva, primești ciuciu, iar când trebuie să dai, zbirii sunt în stare să-ți ia și piele de pe pulă. Ce-o fi în capul lor, numai cel de sus știe.

La fiecare ședință de bloc vin „tășcarii” cu amenințările, vin cu miliția. Îți ia ce mai ai prin casă dacă ești restanțier. Dar el, tâmpitul, ți-a furat casa pe gratis, ca un tâlhar de birou ce este. Te-a scos cu smacul din locuința ta și te-a băgat în bloc unde nu poți plăti și trebuie să te descoperi de departe către Bârna Iosif, către Glodeanca, să le câștigi bunăvoința ca să mai poți sta și mâine în bloc. Așa că la ședință nu vin oamenii și fug ca dracu de tămâie de ea. Sunt restanțieri, sunt restanțier. Cauzele nu-i voie să le discuți. Din vina unor neghiobi nepricepuți, corupți și incompetenți, vii cu plicul gol acasă. Cum am spus, ce-i al tău nu ți-l dă, în schimb ia biciul și dă pe tine ca să plătești, că atâta și atâta ai datorie! El nu-ți plătește că nu ai făcut planul, cu toate că tu te-ai spetit muncind, dar la taxe comunale ești restanțier, că nu ai bani să plătești. Asta nu este voie să se discute. De aceea zic: când va fi cu burta în sus, la morgă, la Dancu și la Loti, la crăpat scăfârliile lor nebune, atunci se vor cumînții.

Măgarii dracului, stau la ședință. La masa de onoare. Unul mai prost ca altul. Și te judecă și te amenință până te năucește. Nu mai lipsește decât puțin pentru ca să batem din palme și să le mulțumim pentru felul în care ne regulează, pe gratis.

Azi este vineri, 03.04.'87. Timp frumos. Soare cu dinți. Ca să umplu mai repede caietul, am să copiez un mic roman, „Preafrumoasa porcăriță” de Martini Larni. Acest roman mi-a parvenit de la Doinița. O femeie tânără, frumoasă, care nu se dă în lături să plângă după pula lui Iura, soțul ei. Doinița este asistentă medicală. Are un corp frumos. Bea când are

bani și este bună la suflet. Îmi cunoaște băiatul, pe Mihai. Am să copiez din roman, pentru el, uite așa, ca să treacă timpul.

O prefață care trebuie citită.

Odată, într-o seară din decembrie 1958, când abia se terminase buletinul de știri la radio, a sunat telefonul și o voce necunoscută a întrebat de mine.

– Vă vorbește consiliera economică Minno Karlson Kanamen. Aș vrea să discut cu dumneavoastră o chestiune foarte importantă. Nu ați putea să-mi faceți o vizită chiar acum? Mașina mea va fi la dumneavoastră peste zece minute.

După 20 minute eram pe insula Kulossari, în vila somptuoasă a faimoasei femei de afaceri cunoscută și pentru activitatea ei filantropică. Am recunoscut-o imediat pe stăpâna casei, deoarece îi văzusem ani în șir numeroase portrete apărute în ziare și reviste. Era o femeie bine făcută, cu multă prestanță și tâmplesu ușor încărunțite. Chipul ei frumos trăda oboseala și era aproape sever. Vorbea finlandeza corect, dar cu un vag accent străin.

– Iertați-mă! Am îndrăznit să vă deranjez. Sunteți unul din cei unsprezece scriitori finlandezi care nu au apelat niciodată la împrumuturi și ajutoare din fondul meu ca să-și poată continua activitatea literară și singurul pe care am reușit să-l prind la telefon. Luați loc, vă rog. Whisky, cognac, cherry?

– Mulțumesc, nu.

– Perfect. Nici eu nu beau, însă eu nu sunt scriitoare, ci un om de afaceri, așa că îmi pot permite unele libertăți. N-am obiceiul să bat apa în piua așa că o să trec direct la subiect. Măine părăsesc Finlanda. Probabil că pentru totdeauna. În ultimii doi ani, am trăit retrasă, timp în care am scris, pe lângă jurnalul intim, amintiri despre unele întâmplări din viața mea. Aș vrea să le public în volum și am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Întrucât finlandeza nu este limba mea maternă, firește că în manuscris s-au strecurat greșeli. Vă

rog să înlăturați erorile gramaticale și să depuneți lucrarea mea la o editură. Pe urmă, veți înainta o notă de numerar la casieria fondului și stăruințele dumneavoastră vor fi recompensate. O să dau dispoziție să vi se pregătească banii. Asta este tot ce aveam de spus.

Mi-a înmănat manuscrisul și s-a ridicat să mă conducă în hol. Am îndrăznit să îmi exprim curiozitatea în privința planurilor de călătorie.

Mi-a răspuns în maniera ei calmă:

– La început, aveam de gând să mă stabilesc în insulele Canare, dar m-am repezit până acolo să văd cum stau lucrurile și am renunțat pe loc la ideea asta. Să te stabilești în Canare, este ca și cum te-ai muta pe insula Korkearsoari de lângă Helsinki. Secretara mea a căutat un an întreg locul potrivit. Până la urma l-a găsit. Așadar, plec în insulele Galapagos, unde am reușit să cumpăr cinci mii de hectare. Mă și așteaptă în portul în care să ancoreze yachturile mele și un aerodrom. Este un loc ideal pentru cei cărora li s-a acrit de societatea semenilor. Nici radio, nici televizor, nici electricitate, nici poliție, nici curioși. Vila de aici, cu tot mobilierul, am pus-o la dispoziția Fondului. Asta-i tot. Sper că îmi veți îndeplini rugămintea și veți avea grijă ca modestele mele amintiri să devină o carte.

Audiența durase cincisprezece minute. Și iată că am îndeplinit rugămintea consilierii economice, Minno Kurlson Kananen, memoriile ei văd lumina tiparului. Nu am schimbat nici o iotă, deși mi-a fost foarte greu să mă abțin. Nu am făcut decât să înlocuiesc din motive de respect numele câtorva persoane cunoscute. Vă pot asigura că personajele care figurează în amintiri nu sunt rodul imaginației.

Helsinki, mai 1959.

CAPITOLUL I

Prieteni buni nu am avut niciodată. Cât privește cunoscuții pe care i-am ajutat cu vârf și îndesat de-a lungul anilor, mulți dintre ei m-au pisat să-mi scriu

memoriile, vroid parcă să-și manifeste recunoștința. Am respins întotdeauna cu hotărâre acest gen de lingușire a cărei sinceritate mi s-a părut dubioasă. Laudele sunt ca parfumul. Poți să le savurezi mirosul, dar să nu le bei. Din cauza aceasta, încerc un sentiment de repulsie când cunoscuții se extaziază în fața fizicului meu, neobișnuit de bine conservat, în fața colecțiilor mele de bijuterii și a sumelor substanțiale pe care le donez pentru opere de binefacere, exclamând aproape cu lacrimi în ochi:

– Ah! scumpa Menna. Trebuie neapărat să-ți scrii memoriile. Ai atâta experiență, ai văzut. Toată lumea știe că ești o femeie cultă și elegantă, o adevărată lady.

După asemenea efuziuni sentimentale, mă prefăceam, de obicei, profund mișcată. În viață trebuie să joci permanent tot soiul de roluri și le mulțumeam pentru atenție.

Azi este luni. 27.04.'87. Timp schimbător, cu soare și vânt polar care te pătrunde până la oase.

Mă doare ficatul. Am fost la doctorul Crișan. M-a consultat și mi-a făcut o rețetă cu tropofar și mecopar.

– Nu-i așa grav, spune domnia sa. Este la fel ca tensiunea. Odată crește și odată scade. Am fost la farmacie. Nu am găsit nici una, nici alta. Așa-i moda. Medicul scrie medicamente care nu se găsesc la farmacie. La alte farmacii nu am fost din cauză că frigul încă mai persistă și nu mă pot deplasa așa cum voiesc eu.

Am vrut ca să copiez o carte, dar m-am răzgândit. Dar o voi trece în rezumat.

Eroina a fost o femeie care a suferit și prin fizicul ei a știut să se descurce în așa fel că a ajuns milionară. Spune adevărul despre bărbați, dar nici defectele femeilor nu le cruță, ci le scoate în evidență, descriind oamenii așa cum au fost pe vremea ei și așa cum sunt și astăzi. După ce s-a îmbogățit, s-a retras

din lume pe o insulă în apropierea Insulelor Canare. A lăsat fonduri imense pentru scopuri filantropice. Descrie cu haz despre un director de întreprindere care a vrut cu forța să se culce cu ea, dar ea, fiind și boxeră, i-a aplicat o directă de l-a trântit la pământ. I-a luat pantalonii și i-a trimis la soția lui. Tot în carte spune cum a speculat bărbații, cum s-a căsătorit cu un om bogat. De remarcat este faptul că, fiind plecată după afaceri, când s-a întors casă, nu și-a găsit bărbatul, în schimb a găsit o femeie culcată în patul și în locul ei. Dânsa s-a purtat inteligent cu femeia. A trezit-o, a tratat-o cu cafea și ciocolată. Aia, aiurită, a întrebat-o cine este. Eu? Sunt stăpâna casei! În fine, toată treaba s-a terminat cu un divorț clasa întâia. Pe urmă, ea a câștigat enorm de mult în combinațiile ei afaceriste. Cam asta ar fi, în linii marii, „Preafrumoasa porcărită” de Martini Larni.

De aceea zic că tare aș vrea ca aceste însemnări să devină o carte, bineînțeles, după ce au fost corectate și îndreptate greșelile de ortografie. După părerea mea, acest lucru nu-l poate realiza decât dr. Ganea Mihai sau, mai târziu, Ganea Robert.

Azi a început să se dea carne de porc pentru 1 Mai. Dimineață a fost și Miliția la noi la măcelăria de la „Dalia”. Oamenii sunt înnebuniți, prin faptul că nu stau frumos la rând, ci după putere! O, Doamne! Ce zile amare am ajuns. Și când te gândești că toate acestea provin de la oameni. Oameni certați cu credința în Dumnezeu, care te asupresc și sistematic te sugrumă, luându-ți viața. Ești exploatat și furat ca în codru. Gazul metan vine din pământ. Vine omul și te silește să-l plătești, lăsându-te muritor de foame. Dar lui Dumnezeu cine îi plătește că ni-l dă? Dacă Dumnezeu ar închide robinetul apei și a gazului, pe ce ați mai pune taxe comunale? O, vă compătimesc prostia din capul vostru, voi moștenitori ai morții. Stau la fereastră și scriu pe mașina de cusut. Afară începe să se întunece. Este ora 20:20. Pe mâine.

CAPITOLUL 10.

Bărbații lași

Astăzi este marți. 28.04.'87. Afară este timp bolund și frig. Acum iese, acum dispăre soarele între nori. Lumea mișună pe străzi după haleală și după cele necesare traiului vieții. Pe la Iza, pe drumul care duce spre piață, oamenii circulă. De la fereastra casei mele se văd tarabele. Avem lângă casă o piață unde rar mai găsești câte o felie de slănină cu 100 lei kilogramul. Totul la export. Export și iarăși export. Că așa-i porunca. Întâi exportul și după aceea poporul. Dar nu se face să ne mai batem capul, ci, mai bine să mergem cu mintea spre prostia omenească.

În vechime, a fost nobilimea. Apoi aristocrația, burghezia, boierii, prostimea și, în sfârșit, comuniștii. Și acum, hai să-i analizăm pe fiecare în parte.

Se știe că pe vremuri se puteau cumpăra pe bani și cu aprobarea regilor titluri de noblețe. Mai căpătați aceste titluri și pentru fapte, servicii deosebite aduse statului. Acum, știe dracu, conții, contesele, lorzii, pairi de France, marchizii și alte specii unde să-i poți clasa. În nobili sau aristocrați? Eu fac deosebire. Nu știu cum au trăit oamenii cu hrana pe vremea aceea. În ori ce caz, nu ca noi. Sunt nobil, în vine curge sânge albastru, cu toate că-i roșu și alte aiureli. Vai, dragă! Este contesa Ciano, contele Ciano, Marchiza de Pompadour și alte fâțăite și târfe care mai trăiau și cu feciorii din casă De ce erau nobili? De ce erau bogați? Prin muncă cinstită? Nu! Se vindeau oamenii ca iepurii de casă. Erau sclavii unor oameni bogați care

dispuneau de viața lor după bunul lor plac. De ce? Pentru că oamenii erau proști cum sunt și astăzi și vor fi cât va ține această planetă.

Lenin a spus clar. „Proletari din toate țările, uniți-vă”. Uniți-vă. Ce cuvânt frumos. Se șterg la cur cu el comuniștii de astăzi. Dacă acest cuvânt al lui Lenin s-ar fi respectat, noi astăzi trăiam bine, fără restanțieri și fără crime, tăind în plină iarnă gazul metan de la bucătărie ca să lași patru copii fără mâncare, în frig și fără să aibă pe ce încălzi apa pentru spălat și gătit. Huo! Criminalilor, hoților, canaliilor! Ce inimă aveți? De ai 700 lei venit sau 7000, tot atâta plătești. De ce? Pentru că nu s-a respectat cuvântul lui Lenin. Mai bine o moarte pe câmpul de onoare, decât să fii sclav la un sărăntoc ca și tine care te-a trădat, îți batjocorește patul conjugal, dezvelindu-ți la cur nevasta, fiind obligată să se crăcească, să-și arate curul la fel de fel de canalii, să-i bage degetul în pizdă să vadă dacă are ou ca să o forțeze să-l ouă. Ptiu! Fi-r-ați ai dracului de lichele și de demenți mintali. Asta este situația femeilor române fiindcă au avut nefericirea să se mărite cu niște bărbați lași. Bărbații adevărați trebuiau demult să lupte până la unul, nu să trăiești ca să-ți dea de mâncare niște străini de neam și de țară care îți mai batjocoresc și soția.

Și acum, revin la subiectul Aristocrația burgheză pe care o caracterizez, după mintea mea. Eu zic să trăiască. Cu toate că a trăit. De ce? În primul rând, au fost respectați intelectualii. Au fost respectate uniforme școlare. A fost respectată șapca de student, având fiecare facultate emblema imprimată pe ea. În casa unui aristocrat burghez ai putut pătrunde oricând. Spre exemplu. Dacă un boier avea o slugă credincioasă și deșteaptă, dacă avea un copil care învăța bine, boierul îl trimetea la liceu, la facultate și pe cheltuiala lui. Umbla laolaltă cu copiii săi. Dacă copiii boierului plecau la studii în Franța, la Paris, numai atunci se despărteau. De fapt, am mai scris

despre acest lucru. Acum să revin la „Aristocrația socialistă”.

Aristocrația socialistă, comunistă. Au venit muncitorii la putere sub Gheorghe Gheorghiu-Dej. Totul a fost bine până în anul 1965, când a venit Incompetența. Nu mai scriu cum trăim, că am mai scris. Proletari din toate țările, uniți-vă. Contra cui? Acum nu mai avem boieri, moșieri, ciocoi și alte javre, ci avem un singur boier, care este cel mai mare milionar, capitalist, comunist. Ne fute, cu și fără pulă, așa cum vrea ea, Incompetența, și are avere o țară întreagă. Asuprită mișelește de către o mână de incompetenți. Proletari din toate țările, uniți-vă contra Incompetenței. Cam asta ar fi, în linii generale, părerea mea despre această lume. Asta-i aristocrația comunistă.

Când prostia predomină și lăcomia domniei îi ia mintea unui proletar, își strânge o mână de lichele înarmate și te asuprește, devenind el capitalist. De ce? Pentru că oamenii de azi sunt proști și nu s-au unit și nu vor fi uniți, niciodată. În aristocrația socialistă predomină banul și totul este calculat cu șiretenie, în așa fel cum și prin ce mijloace să-ți stoarcă banul. Au apărut țișcani care stau la ușa toaletelor și îți cer un leu pentru pișat, micțiune. La restaurantul „Expreso” lângă gară, azi am văzut cum țiganka de la WC-ul public strângea halbele de bere și ajuta personalul de serviciu la bar și bucătărie. Ce zici, scumpul meu fiu, dr. Ganea Mihai? Tu, acasă, îi tot dai zor cu microbii. Dar vezi că microbii există pretutindeni. Ce să-i faci. Nu poți umbla cu microscopul în buzunar ca să-i vezi. De care microbi sunt, de sifilis, de gonoree, de alte specii? Să fie vorba între noi, mă cutremur și mă înfior de cele ce se întâmplă azi. Mă gândesc la femei. Oare și cele din birouri se crăcesc? Oare și ștăboaicele? Nu! Numai muncitoarele și sărăcimea. Și, atunci, unde-i proletariatul? S-a transformat în boieri?

Diplomele vin de la Academia „Ștefan Gheorghiu” ca ingineri, academicieni, doctori ingineri și alte

titulaturi. În trecut, ai învățat pe brânci ca să faci o facultate, un liceu. Acum, dacă faci politică, îți vine diploma pe degeaba. Ce trist, ce dureros. Eu sunt inginer, sunt bacalaureat, sunt doctor inginer, dar din proști. Prostia, oricum ai îmbrăca-o, tot prostie rămâne. Au opt clase sau mai multe și nu știu tabla înmulțirii, de tabla împărțirii nici nu mai vorbim, restul pe altădată. Este ora 23:13. Mi-e somn.

Azi este sâmbătă, 02.05.'87. Timp frumos și cald. Este ora 18,00. A început să plouă și a plouat cinci minute.

Stela s-a îmbătat. De mânie și de ciudă, a început să-și înjure picioarele că nu o mai ascultau ca să poată urca scările.

Ciucur Dumitru a venit beat de la serviciu și, în loc să se culce, a început să trâncănească vrute și nevrute. În loc să-și rezolve situația cu tăierea gazului, el are altă grijă. Că cutare și cutare s-au mârlit.

Două moldovence din Făurei și o ardeleancă s-au certat pentru Trică. Cine-i Trică? Un țigan. Această poveste durează mai de mult. Am mai scris la începutul acestui caiet. Ei, dar povestea se repetă. Trică țiganul a mârlit-o pe Glodeanca, iar prostul de Glodeanu cică i-ar fi prins. Glodeanca se fălește cu aventura cu Trică.

Pe Rusu, bărbatul lui Ani, și pe fratele ei, care este și acela însurat, i-a pus dracul și au șparlit un porc de la „Colectivă”. Pentru treaba asta, acum stau amândoi la pârnaie. Furt din avutul obștesc. Nevasta fratelui lui Ani și cumnata sa s-au mutat amândouă la Ani și stau împreună. Cumnata lui Ani face serviciu la scările blocului, iar cealaltă, știe dracu ce învârtește. Ani este gravidă. A avut grijă Rusu să o aranjeze. Copiii lui Ani au fost luați de stat. Doi copii.

Țiganul de Trică, băiat bun, cu leafă în buzunar, a intrat la Ani și la cumnată-sa ca să le facă puțină curte. Glodeanca, de gelozie, l-a pândit pe Trică, să vadă unde se duce. Văzând că acesta a intrat la Ani, i-a telefonat Vioricăi, soția lui Trică, care lucrează la Confecții. A venit Viorica precum fulgerul. A intrat în casă la Ani și a început o păruială în lege. Văzând moldovencele că gluma se îngroașă, au pus mâna pe cuțite și a ieșit Viorica bătută și parțial tăiată de către cele două moldovence. Cât privește pe Trică, a luat-o la sănătoasa și dus a fost. Ca să vezi de ce-i în stare o curvă bătrână.

Seara, a fost Ani la noi și mi-a povestit tot ce s-a întâmplat. Zice Ani către mine:

– Domnu’ Ganea! Al dracului Glodeanca. Nu-i e rușine? Femeie bătrână! Și are grija curului celor două tinere. Probabil că, de ciudă că își pierde porția de sulă, a apucat-o dracii. Dar, zău, domnu’ Ganea, că nu a fost nimic între noi, a venit omul în cinste și omenie.

A doua zi, îi zice Trică lui Glodeanca:

– Cuvă bătrână! Nu-ți este rușine să-mi ții evidența pulii mele?

Și, cam asta a fost povestea.

Azi, 1 Mai 1987, m-am lăsat de fumat și de băut. Voiesc ca să trăiesc și să-mi restabilesc în organism ordinea, disciplina și un metabolism normal. Voiesc să se îndepărteze de organismul meu cardiopatia ischemică.

De la scara a doua a murit subit un om. Lucra ca funcționar la cooperativa de invalizi „Drum Nou”. Au venit organele de procuratură, medicul de circumscripție și au constatat decesul. S-au făcut fotografiile, s-au luat amprente și cadavrul a fost dus la Spitalul județean pentru autopsie.

Tot azi, 1 mai 1987, Ciucur Dumitru, în loc să-și caute de treabă, a venit la scara noastră. Copilul lui Pepi scutura banca unde stătea Lenuța. Ciucur îi spune copilului să se astâmpere. Pepi, de la fereastră, striga în gura mare să-i lase copilul în pace. Aruncă o cană de apă spre Ciucur, dar apa nu-și atinge ținta. Nimerește pe pieptul soției mele. Țiganca Pepi îi strigă lui Mitru că-i ȝigan borât. Mitru îi răspunde:

– De aceea ȝi-ai vopsit părul? Ca să nu fi borâtă? Haidi jos, mâncaȝi-aș mingiu, ca să ne luăm la bătaie!

A treia zi de Paști, Lenuța a petrecut-o cu tinerii la o cafea. Cu Ghiță, Doina – asistenta medicală, Niculina, Lia. Eu m-am dus sus la doamna Stela, unde mai era încă o tânără, doamnă Aghi, tatăl vitreg a Stelei și bărbatul Irinei.

Doamna Stela are o bibliotecă foarte aranjată. Mama sa umblă cu mașina Dacia 1300.

Și, uite așa, eu și soția am petrecut cu tineretul.

Tot azi, la Stela au fost niște securiști în vizită. Doamna Eva o bârfește crunt că-i rea de muscă. Nu-i place că-i țin partea. Este tânără, 28 de ani, blondă, frumoasă, are o fetiță, Oana, iar cu noi se comportă foarte inteligent. Ce am eu cu curul ei? Îl dă cui vrea și la cine vrea. Așa-s femeile!

Am făcut 25 mg. Estrolent. Am un stetoscop și un bisturiu. Stetoscopul a fost adus de Lia de la restaurantul „Expres”. I l-a dat Aurel pentru mine cu 60 lei. Nou, costă 250 lei.

Mi-am cumpărat bisturiul ca să-mi tai bătăturile cu el. Taie al dracului. Zice Lia:

– Când am venit acasă cu stetoscopul în mână, se uita lumea la mine ca la miratura!

Azi este luni. 04.05.'87. Timp frumos și cald. Este ora 19:00. Lenuța a plecat cu Ildico în oraș. Ildico este o infirmieră de 30 de ani, brunetă și face

serviciul la Spitalul Județean, la Urgență, unde a lucrat și Mihăiță.

Se schimbă timpul că mă doare piciorul drept. Viața merge înainte și cu viteză. Mihăiță mi-a trimis o scrisoare. În scrisoare îmi scrie cum s-a distrat el la schi. Se știe că familia mea este dificilă și veșnic cu probleme. Livia a zăcut cu piciorul în gips și tot nu s-a învățat minte. La fel, Mihăiță continuă să schieze, uitând că are 47 de ani, și că sportul cu schiurile este un sport dificil și periculos. Cu toate că i-am atras atenția asupra acestui lucru, s-a șters la cur cu sfatul meu. Cică zece mii de lei costă un echipament care te protejează. Mă gândesc la femeia lui. Ce echipament a avut când a schiat de și-a rupt picioarele? Alți medici, de exemplu dr. Vereș, medicul partidului, face altfel de sport. Mersul pe jos este, după părerea mea, cel mai sănătos și euforic. Alți medici au acasă greutăți, niște arcuri montate în pereți, un „Zonder” și alte aparate de îmborsărire a organismului. Sunt și sporturi periculoase, ca boxul. Se spune că Julio, cântărețul spaniol, a fost fotbalist, dar a avut un accident care l-a obligat să părăsească arena și să devină celebrul cântăreț de muzică ușoară. Băiatul meu face pe cascadorul cu schiurile, iar femeia lui, la fel. În loc să-și cumpere o casă particulară, la bătrânețe să stea la căldurică și să-și mângâie femeia cu gândul, căci cu fapta, ioc! Mai este medicina lui Robi, copilul Liviei, de crescut și de făcut un viitor. Nu la asta se gândesc, ci la bolunzi ce sunt, de-or să-și sucească gâtul și-or să fie infirmi.

Azi dimineață am luat cafeaua la restaurantul „Expres” cu Silvică Biri, care mi-a spus de Bebe că umblă cu gașca pe la „Gutinel”, la cârciuma aceea infectă unde sunt cele mai ordinare curve. Florica Borodi le este patroana. Când este la mititica, când e în libertate. Și uite așa se scurge viața omului în felul în care trăiește. Bebe când este ca un vagabond, când ca un apaș... După mine, Bebe se poate recupera.

Vina nu o poartă el, ci noi, părinții, când suntem tineri și ne lasă mintea și ne conduce pula sau un cur de muieră. O întreb pe Sivica:

– Dar tu ce ai căutat pe acolo? Zice:

– Îmi place că auzi multe și vezi multe.

Îmi spune că un om a plătit bani la o curvă ca să o reguleze. Femeia nu a stat, iar omul i-a cerut banii înapoi. A început o ceartă în gura mare cum că nu-i dă banii înapoi, că a voit omul să o reguleze și că o are foarte mică, numai atâtica. Când a auzit omul, a plecat lăsând totul baltă. Florica supraveghea prietena, vigilentă, ca să intervină la țanc atunci când situația o cerea. Al dracului și Sivica. Umbla seara cu bărbatu-său la Gutinul. Ale dracului curve.

Îmi este dor de Mihăiță. Dar mă simt bătrân și-mi vine greu ca să mai merg la Tecuci. Mai este și situația financiară de vină. Îmi trebuie o pereche de sandale, vreo patru metri de flanelă, niște ciorapi groși, pentru iarnă. Al dracului linie. Tot timpul trebuie să te gândești numai la gara Ciceu, ca nu cumva să o depășești. De la Ciceu la Tecuci acum știu să mă descurc mai bine. Voiesc să-mi restabilesc sănătatea. Alții o au și nu știu să o prețuiască. Mor ca proștii. Fie în accidente de mașină, fie în alte sporturi periculoase. Să revin la schiuri. Domnul Polgar de la Uzina „1 Mai” Ferneziu și doamna doctor în chimie, Elena Balaj, mergeau iarna mereu la schiuri. La bătrânețe, pe Polgar îl trăgeau doi copii pe un cărucior la uzină și îl puneau pe scaun în birou ca să facă serviciu. Schiurile i-au lăsat o amintire frumoasă, un reumatism. O distrofie musculară progresivă, un fel de boala Charchot-Marie-Tooth sau paraplegie spastică și... dracu să le mai știe. Îmi este frică să nu ajungă și Mihăiță în felul acesta. Scriu și în imaginație îmi apare domnul Polgar în cărucior, cu picioarele răsfirate, având în fiecare boala descrisă.

Mă uit pe fereastră și în raza mea vizuală o văd pe Clari cum își sucește dosul cel voluminos mergând

în curtea școlii să-și caute pramatia de fiică. Vorba aceea, așchia nu sare departe de tăietor. În curtea școlii noastre au jucat handbal elevele de la Clubul Sportiv Școlar. A fost lume multă. Acum, trece Clari acasă, cu nepoatele mele și fata ei. Se face seară. Este ora 20,30. Lenuța nu a sosit încă acasă din oraș. La ora 21,10 este un film american. Mi-e somn și las tocul jos. Pe mâine!

Azi este marți, 05.05.'87. Timp frumos și cald. N-avem bani. De la 1 la 10 ale lunii poți să dai cu pușca, bani ioc! Lenuța se descurcă cum poate, dar nu ne lasă în pace Lia. Ne cere bani împrumut și nu ni-i dă înapoi decât în rate. Îmi fute direcția și planificarea economică a bugetului meu casnic. Din cauza lor, am o restanță la taxele comunale de 1392 lei. Când mă duc să plătesc chiria, cei de la birou care îmi iau banii fără de rușine, se uită urât la mine. Eu mă uit urât la ei și nu o dată le-am amintit că mi-au furat casa fără să-mi plătească nimic, în vreme ce pe alții i-au plătit. Niște hoți de drumul mare care ne conduc și ne iau totul și, în schimb, ei nu ne dau nimic în afară de propagandă și mutrele lor scârboase, care ne sfidează fără de rușine la televizor și radio. Numai de Ciuciuri avem parte din partea acestor imbecili, cocoțați sus, cu buzduganul în mână și cu proștia în cap.

Oare se poate recupera Bebe? Nu știu ce să cred. Ar trebui ca Mihăiță să facă ceva. Ce să facă? Nimic. Pentru că-i major. Să fie vorba între noi și să nu ne audă nimeni, așchia nu sare departe de tăietor. Bebe ar putea fi om de treabă. Numai dacă l-ar împinge cineva, așa cum a fost împins de spate altcineva!

Azi am vorbit cu nașa lui Bebe. O condamna pe Nina, iar pe Robi îl felicita. Mai am o bubă care mă doare, și anume, nora mea are un băiețel deștept la care țin foarte mult. Când am fost la Tecuci, copilul

s-a jucat cu o casetă cu microscopae adevărate. L-am întrebat ca ale cui sunt acelea și mi-a răspuns că ale lui „domnu doctor”. Zic:

– Care doctor?

– Cel care stă cu Livia!

Am rămas năucit. Vin acasă și îi spun Lenutei. A rămas și ea năucită. Adică. Cum vine asta? Mama copilului este soția doctorului și, totuși, cum ar trebui să-i spună copilul tatălui vitreg? În niciun caz domnul doctor, ci „nenea Mihai”. Vă rog să citiți pe Duiliu Zamfirescu în „Îndreptări Ana”. Acolo este vorba de doctorul Comăneșteanu Mihai. Medicina a terminat-o la Paris și toate rudele lui îi spuneau „nenea Mihai” și făcea parte din marea aristocrație a trecutului. Adică băiatul meu e mai cu moț? Nu se gândește că se compromite? Să-mi fie iertată această observație, dar spun adevărul. Îmi apare în imaginație scena petrecută între fiul meu și nora mea cu privire la puști. Alte comentarii le țin sub tăcere.

Dragii mei, de la Tecuci. Să știți de la mine că grăul s-a cernut și a căzut neghina din el. Din tot grăul cernut au rămas două boabe. Fiul Liviei și Robi. Grijiți de ei ca să-i aveți la bătrânețe. Și nu mai schi-ați, că-i de rău pentru voi și pentru ei. Ai o femeie frumoasă și tânără. Nu i-ar sta mai bine îmbrăcată în costum de tenis și ție la fel, decât în costumul de cascador al schiurilor? Sau jucați handbal. Iarăși un joc frumos și sănătos și atât feminin, cât și masculin!

Iar acum, despre Robi. Când a început destrămarea familiei fiului meu, copiii au suferit. Odată, pe stradă, când Robi era mai mic, l-am întrebat:

– Robi, cum vezi tu comportarea părinților tăi? Mi-a răspuns:

– Eu nu am dreptul ca să-mi judec părinții!

Alte comentarii sunt de prisos.

Este ora 22:09. Mi-e somn. Pe mâine. Slavă ție, Iisuse Hristoase! Stavă ție. Amin.

Azi este joi, 07.05.'87. Orele 11:14. Timp înnoirat și ploios. Din când în când soarele se mai arată și iar se ascunde în nori. Ieri i-am scris lui Mihăiță o scrisoare pe care am să i-o expediez sâmbătă, 10 mai 1987.

Zece Mai ne-o fi de-a pururi
Sfântă zi că ea ne-a dat
Domn puternic țării noastre
Libertate și regat.

Ridicați cu toții glasul
Și din șesuri și din plai,
Să trăiască România,
Ura! Pentru zece Mai.

Zece Mai. Ziua independenței și libertății Neamului Românesc.

Ca să mai vorbim de „mafioți” (vorba doctorului Ganea M.), nu se plătește. Sunt atât de proști, încât zilnic le vedem mutrele tâmpite la televizor și îi auzim la radio. Ne iau totul, iar în schimb nu ne dau nimic, în afară de promisiuni. Lozinca este: „Totul pentru export”, iar la popor, ciuciuri. Și ne sfidează fără rușine.

Asistenta Doina a început să vină în vizită la noi, adică la soția mea, cu câte un prieten. Ea este căsătorită cu Iura. Un rus, născut de către o doctoriță ru-soaică. Tatăl lui Iura este inginerul Onofrei. Din cauza beției, acest inginer a decăzut, iar după moartea doctoriței s-a încurcat cu o zidăriță. O femeie zdravă, bețivă și rea de muscă. La ora actuală, căsătoria lor este legitimă. Cineva din familia mea a făcut o escapadă cu ea. Numele este secret. În familia mea, tuturor le-au plăcut femeile și libertatea. Tatăl meu a fost un bețiv și un curvar de toată frumusețea. Eu nu i-am semănat, ci mai mult mamei. Dar să nu mă depărtez de subiect și să revin.

Doina este o femeie frumoasă și are un bazin de toată frumusețea. De pilit, nici nu mai vorbim. Știe să pilească. Până se face criță. Când se îmbată, mă trimite în aia a calului.

– Du-te, măi Ganea, în p-a calului!

Copii nu are, că-i sterilă. Ea îl iubește pe lura la nebunie. Și lura, dă pe ea ca pe sac. Un timp nu a lucrat și au trăit din leafa ei amândoi. Acum, el lucrează la o mină în afara orașului Baia Mare și sâmbăta vine acasă. Doina, când se îmbată, vine cu prieteni. Eu i-am tăiat din aripi, în sensul de a nu mă mai vizita cu bărbați. Sunt tatăl unui medic și țin la onoarea casei mele. A venit la noi de două ori și de fiecare dată cu alt prieten. Eu m-am uitat urât la ea și ea s-a uitat zâmbind la mine, iar soția i-a pus în vedere că nu mai are ce căuta cu alți bărbați la noi. Când are bani, nu știe să-i conducă și trăiește o viață dezonorantă.

Mă uit în lume și, Doamne, strâmbă-i lumea asta. Și în trecut a fost lumea strâmbă, dar ca azi, niciodată. Au ajuns măgarii să conducă oamenii. Proștii să te conducă. Proștii să-ți dea de mâncare. Resturile ce rămân de la export. Hai să-i dăm dracului, că nu noi o să schimbăm lumea. Lumea se poate schimba, dar numai cu oameni de acțiune.

Azi este vineri, 08.05.'87. Timp foarte urât și frig de tremuri ca în timpul iernii. Soția umblă pe la milițieni și la ingineri, la țigani și peste tot și multe vieți a scos din ghearele morții, salvând oameni, dar mai ales copii mici. Când o văd copiii pe stradă, cu frică și respect o salută:

– Sărut mâna, tanti Ganea!

Așa se tem bieții copii de ea, ca mine de moarte.

Ieri seară a fost la Mărioara. Soțul ei lucrează în cadrul miliției, la penitenciarul din Baia Mare. Și, cum ziceam, vine Ciuciurecu de la Mărioara, unde i-a făcut o injecție copilului și îmi spune că era de față și un profesor, probabil de istorie, prieten bun cu Sinerdeanu, cam așa ceva îl chema, și vine cu știri cenzurate.

S-a documentat că, mai demult, pe malul Oltului, între hotarele Munteniei și Olteniei, vreo câteva

localități au fost colonizate de țigani, nu le numesc din cauza nesiguranței în care trăim. Totuși, o localitate se numește Scornicești. Pe atunci erau puțini și este documentat că Cezarul ar face parte din acea colonizare. De consoarta lui se spune că ar fi fiica lui G. Petrescu sau că-i jidancă.

Măi, să fiu al dracului. De aceea trăim noi țigănește? Mă miram eu de unde izvorăște atâta prostie, în sensul că țiganii își fac de cap. La blocuri, pe unde sunt țigani șefi de scară, terorizează locatarii. Mai ales pe români. Țiganul, dar mai ales țiganca, mă refer la scara noastră, este al dracului de rău.

– Mâncați-aș ochii! Bărbatul meu este șef de scară. Eu sunt șefuleasa!

Cu toate că s-a făcut cerere ca să fie schimbat, el a rămas șef de scară mai departe. Sunt bătrân, dar când mi-or veni pandaliile și mă va scoate din sărite, îl scol de pe scaunul de șefie.

Azi am fost la doctorul Crișan. Când mă vede asistenta, o bufnește râsul.

– Ce te doare, domnule Ganea?

– Nu mă doare nimic. Scrie-mi o tetraciclină pe rețeta asta.

– Nu se poate. Numai domnul medic poate scrie!

– Hai! Scrie, că unde am eu pile nu-i tetraciclină, iar pe bulevard, la Odeșteanca, este tetraciclină, dar sunt farmacistele noi și nu vreau să mă enervez.

Doctorul Crișan nu are pe nimeni în cabinet. Mă bag la el, îmi scrie rețeta și zice să-i spun asistentei să-mi caute fișa. Îi spun și dau să plec. Crișan îmi spune să mai stau, că trebuie să mi se facă o fișă medicală. Zic:

– Păi, eu am fișa!

El spune că mai trebuie să se completeze un formular. Mă duc în sala de așteptare. Acolo este un fel de birou, la care erau o doctoriță și un doctor care

a fost împreună cu Mihăiță la Fundeni. Mai era o asistentă durdulie și medicul Crișan Aurel.

Vine asistenta lui Crișan cu formularul și încep întrebările, în felul următor:

– Numele și prenumele.

– Ganea Nicolae.

– Adresa.

– Strada Neptun, 3/44

– Anul nașterii.

– 24 mai 1911.

– Data căsătoriei.

– Păi, zic eu, m-am însurat de două ori, care dată-i valabilă?

Râsete, până la lacrimi.

– Domnu' Ganea! Acum ai nevastă?

– Păi, cum să nu am, parcă dumneavoastră și domnu' doctor nu o cunoașteți? Râsete. Dau data căsătoriei, a doua. Anul 1957, luna august.

– Câți copii aveți, în total?

– Patru copii, de la două neveste. Râsete.

– Ce studii ai?

– Școala Superioară de Arte și Meserii.

– Copilul cel mai mare, când s-a născut și ce meserie are?

– S-a născut la trei august 1940 și este medic chirurg.

– Câți copii are?

– Cinci, tot de la două neveste. Râsete.

– Câți ani aveți?

– 75 de ani.

– Cel mai mic, când s-a născut?

– 16 ianuarie 1969.

– Ce boli aveți?

Răspunde doctorul Crisan:

– Saturnism cronic, hepatită cronică, depresie psihică, apendicită cronică.

Și asta-i povestea. I-am salutat și am plecat.

M-am dus la Farmacia 80 de pe Bulevard și am luat tetraciclină. Am și acolo pile. Mă cunosc toate farmacistele, ca pe un cal breaz. Cea nouă nu era acolo și dacă era tot primeam eu medicamentul fără rețetă. Ce să-i faci, obișnuința. Ce fel de obișnuință? Să cumpăr orice medicament fără rețetă.

Azi este 13.05'87. Timp închis, căldura relativă. Încă nu au venit căldurile. Viața trece cu repeziciune și din zi în zi merg spre sfârșit. Dacă m-aș mai naște o dată, aș ști să-mi îngrijesc sănătatea și dantura. Aș ști să-mi păstrez sculele și să nu-mi bat joc de ele. Ce să-i faci. Ce-i trecut, e bun trecut. Totuși și bătrânețile au fericirea lor. Cea mai mare fericire este când stai de vorbă cu Dumnezeu. Rugăciunea.

Alaltăieri a fost 10 Mai. Ziua unirii României și formarea Regatului Român. Comuniștii, în special cei din țara noastră, ne-au stricat și dărâmat bisericile și au comis nelegiuiri prin aceea că ne sfidează fără de rușine și trăim mai rău ca țiganii. Mă uit în curtea școlii și văd aproape o sută de țigani care joacă fotbal. A lor este lumea. La miliție avem și printre ofițeri țigani.

10 Mai. Pe timpul meu s-a sărbătorit în fiecare an, cu muzică militară. Aceasta era invitată în fața bisericii ortodoxe din parcul unde este turnul lui Ștefan. Comandantul regimentului, colonelul Petrescu, venea călare. La ivirea sa, trompetul suna „pentru onor”. După ce trecea trupa în revistă, mergea în biserică, înconjurat de domni și doamne. Se oficia tedeumul și se citea evanghelia cu „Să dai Cezarului ce-i a Cezarului, iar lui Dumnezeu, ce este a lui Dumnezeu”. Doamne! Ce vremuri am ajuns? Să conducă coada măturii, mătura. Intelectualii să lucreze la lopată, iar proștii să le comande. Femeia română să-și arate curul la niște derbedei, să se crăcească, să fie forțată și controlată ca să nască copii

după concepția unui dement care n-are nimic cu poporul român.

Femeia, această floare. Femeia, acest trandafir. Femeia, această ființă delicată care înfrumusețează căminul conjugal prin gingășia ei. Femeia, mama Domnului nostru Iisus Hristos, a ajuns de batjocura ateștilor din zilele noastre, de azi. Femeia, mamele comuniștilor, care i-au născut, iar nenorociții de ei nu-și dau seama că această femeie, căutată cu forța și controlată, batjocorită de ei, demenții, uită că femeia crăcită o reprezintă pe mama lor.

Ciuciurecu nu are bani. Mariana trebuia să-i aducă ieri, dar nu a venit.

Clari a fost înjurată de Costică. Care Costică? Un milițian. Paznic, adică fost paznic, la penitenciar. Are 64 de ani și este gelos ca un moldovean. Este din Huși și este tare al dracului. Judecata lui este curul femeii și obsesia sexuală. Această femeie recunoaște acum, la bătrânețe, are 49 de ani, rătăcirile ei din tinerețe. Dar, mai ales, regretă foarte mult că nu s-a ținut de serviciu și este prisosită pentru un blid de mâncare. A adus-o și pe Monica de la Satu Mare, locuind împreună. Ieri dimineață, când a venit Costică de la oi, a aruncat apă în pat peste Clari. Eu m-am revoltat și l-am certat, ca să nu-și mai bată joc de unguroaică, nu se știe niciodată ce aduce ziua de mâine. Roata morii se-nvârtește, țac, țac, țac și niciodată nu obosește, țac, tac, țac. Acum îmi dau seama cât este de necesar ca femeia să fie în câmpul muncii. Femei, nu părăsiți serviciul, în orice situație ați fi, pentru că sunt și bărbați porci care vă batjocoresc.

Azi este marți, 19.05.'87. Timp ploios. Acum vreo cinci zile, Lenuța, făcând baie, a alunecat, scăpând ambele mâini de pe marginea vanei și a căzut în ea. În timpul căderii și-a sucit mâna dreaptă, și, având dureri mari, și a ajuns la fizioterapie. După cinci zile, foarte puțin a cedat durerea. Foarte puțin. Am fost

foarte îngrijorat de starea ei, mi-a fost teamă că îi va paraliza mâna dreaptă. Am fost disperat la gândul că eu ce voi face? Ce va fi cu Adina? Bunul Dumnezeu este foarte, foarte bun cu familia mea și, cu ajutorul rugăciunii, situația s-a ameliorat puțin.

Zvonuri adevărate sau mincinoase.

Se zvonește că pramatia Cezarului ar fi „vândut” Uzinele Tractorul din Brașov la ruși. Se spune că ar fi ruși la Brașov, iar muncitorii de acolo trăiesc foarte bine sub patronajul lor. Nu iese afară nici o mașină cu carne până ce muncitorii și personalul uzinei nu au carne și toate cele de trebuință traiului. (Transmis mie de către domnul Nandor, bețivul, fost revizor contabil.)

Lia este o alcoolistă foarte recalcitrantă. Bea bannii de mâncare și bea până pică jos. Nu știu ce va fi cu ea? Dacă mai continuă așa, va muri. Sunt foarte supărat. Oricum, este copilul meu. Mitru bea la fel, de stinge și natural că, trăind în mediul alcoolismului, unii slabi de înger cad pe panta degradării umane.

Daniel. L-a prins ieri Niculina în trenul de Baia Mare – Cluj. Impiegatul de mișcare a ridicat paleta și a dat drumul la tren. Daniel, cum a văzut-o pe mă-sa și cum trenul pornise, a sărit din mers și a fugit cu mă-sa după el, fiind prins cu ajutorul altor copii, și a mâncat o bătaie cum scrie la carte.

Am să mă străduiesc să termin însemnările mele. Din zi în zi mă simt tot mai obosit. Să fii scriitor nu-i lucru ușor. A fi scriitor este o meserie foarte frumoasă și foarte nobilă, care cere vocație și dăruire. Orice scriitor are un ideal, să fie citit și respectat.

Azi este duminică, 24.05.'87. Timp ploios și cam frig. Soția a plecat la biserică. Cu sănătatea, se simte

mai bine. La radio E.L. am ascultat slujba religioasă de la Vatican. Aseară, la orele 19:20, am reușit să prind postul de radio E.L. Nu l-am mai putut prinde demult, pentru că s-au schimbat frecvențele de emisie. Îți vine să-l plângi pe acest nebun. Cum maltratează femeia română. Un impotent dement, îmbătrânit de ani, își bate joc, împreună cu o mână de derbedei analfabeți, fără conștiință, fără Dumnezeu, străini de neamul românesc, fără credință în Dumnezeu, își bat joc de mama lor, de soția lor, de fiica lor. Tu, nenorocitele, care execuți ordinul unui nebun, unui dement, ce ai în capul tău? Creier? Tărâțe! Măi, dementule! Huo! Omorâți lumea! Huo! Huo! La oase! Nebunilor și derbedeilor. Ați făcut Medicina? Unde-i Jurământul lui Hipocrate? Te-ai șters la cur cu el. S-au intervievat trei femei românce care au ajuns pe teritoriul francez.

CĂTRE TOATE NAȚIUNILE CIVILIZATE!

De ce, onorate doamne din țările civilizate, lăsați pe semenele dumneavoastră, femei ca dumneavoastră, să fie maltratate de către un bătrân nebun care a atins apogeul demenței, cât și al impotenței, și ne sfidează? sfideze? Acest nebun pe care nu l-a chemat nimeni și care nu reprezintă pe nimeni să ne ia totul, să ne batjocorească, să ne chinuiască, să ne dărâme bisericile. O! Tu, marea țară a sovietelor! De la dumneavoastră ne provine tot răul. De ce lăsați un vagabond să ne distrugă? Luați-l de gât și dați-l în aia a mă-si, afară din țară. El nu are nimic cu țara și nu reprezintă țara. De ce-i dați dolari și îi aruncați pe fereastră? Ați lăsat un popor cult pe mâna unui vagabond care, venind de la „mititica”, l-ați pus să comande o țară pe care a distrus-o și nu mai poate fi tras la răspundere, nelegiuirile comise au depășit sferele judecății omenești.

Hai să râdem.

Dacă veți căuta în acest caiet, o să găsiți scris cu creionul ceea ce scriu acum cu cerneală.

Se spune că un împărat, dat dracului, se lăuda că pe el îl iubește poporul, și că este deștept al naibii. El dă toate indicațiile, el dă și cu nasul în cur, el e mare și tare!

Acest împărat avea trei copii care erau mari pramatii. Acest împărat se credea nemuritor, pentru că era nebun. Și, totuși, i-a venit și lui ceasul să moară, așa că și-a chemat odraslele și unuia i-a dat puterea de a fute fără pulă, la al doilea, fiind fată, i-a dat un castel regal, iar celui de al treilea, portretul său. După moarte, a cerut Sfântului Petru să-l lase puțin pe pământ să-și viziteze copiii.

Venind pe pământ în chip de strigoi, l-a găsit pe cel mai mare cerșind. L-a întrebat unde-i țara pe care i-a dat-o. Am pierdut-o la cărți, fu răspunsul. S-a dus la castelul cu fata și a găsit-o codoașă de curve. O ducea destul de bine. Pe cel de al treilea l-a găsit foarte bogat. Cum ai ajuns așa de bogat? Cu portretul Măriei tale. Doi lei un scuipat, trei lei un pișat. După cum vezi, m-am îmbogățit și o duc foarte bine. Alte comentarii sunt de prisos.

Toată lumea își pune speranța în Mihail Gorbaciov. Mă întreb, în sinea mea, oare să fie domnul Gorbaciov așa de inteligent încât să-și dea seama că comunismul reprezintă un pericol pentru omenire?

Hai să judecăm la rece. Se știe că marea țară a sovietelor a luat naștere prin neamestecul în treburile interne ale altor state. Comunismul este foarte periculos pentru toate popoarele și este urât de către toate popoarele unde conduce. De ce? Pentru că un om simplu nu poate ocupa funcții superioare în aparatul de stat. Funcții care depășesc cultura lui intelectuală. Comunismul ar fi bun și ar da roade frumoase dacă ar fi condus de către oameni cu scaun la

cap. Cât privește comunismul, în general, nu-i bun deloc pentru omenire.

Azi este luni, 08.06.'87. Afară-i timp frumos. Este marea sărbătoare a Rusaliilor. Este luni. A doua zi de Rusalii. Este Sfânta Treime. Soția a plecat la cimitirul din parc. Urmează să ia parte la înmormântarea doamnei Catia Bagzoy, născută Motola. A luat cu ea și pe Adina. Eu nu m-am dus, fiind prea cald și anișorii cam mulți, nu prea mă aventurez. De murit, moare toată lumea. Dar nu asta-i povestea. Simt mai mult nevoia de a mă odihni. Ce repede trece viața! Ce dureros este pentru acei la care Dumnezeu le ia mințile, făcând din ei ucigași ordinari și asasini ai aproapelui său.

Hai, să râdem. Hai, să filozofăm.

– Ce-i, măi tovarășe? Voi ați învățat cultură pe timpul burgheziei. Acum se învață!

– Ce ești? Bacalaureată? Bacalaureat? Ai învățat formula apei la chimie? Da? Care-i?

– H_2O !

– Nu se poate.

– Și de ce, mă rog frumos, nu se poate?

– Păi, să vezi! O cațaveică de femeie, cu diplome multe, multe, multe, multe, multe, cu „Doctor Honoris Causa”, academician, doctor inginer, prostia cu renume mondial etc. Etc. Etc. Etc. Etc. Etc. Etc. Și... pula calului. Se spune că Prostiei i-ar fi venit bâzdâcul să facă o escapadă peste graniță, călătorind incognito. Fără acte și fără să știe cineva. Grănicerii au luat-o la tăbăceală din cauză că nu se putea legitima. Fiind luată la refec, a mărturisit că este doamna Prostia din România. Organele competente au raportat soțului, tovarășul Incompetent. Soțul, fiind și el cu studii academice și cu „Doctor Honoris Causa”, a dat ordin ca persoana respectivă să fie întrebată dacă știe formula chimică a apei.

– Nu știu! a răspuns Prostia.

– Atunci, dați-i drumul! Este soția mea, Prostia, Prima Doamnă din țara comunismului, România.

Azi este vineri, 19.06.'87. Orele 22:00. Am văzut un film documentar despre păsări. Am mai vorbit despre I.L. Caragiale. El spune că este greșit să judeci extremele, întrucât și omenirea se conduce prin organizare și nicidecum prin judecată. Și când te gândești că este foarte adevărat. De ce-i adevărat?

Gazul metan sau cel natural vine din pământ. Păi, să judecăm la rece. Tovarășii comuniști pun taxe pe acest gaz. Pun taxe și pe clădirile ale căror construcție nu prea i-a costat, pentru că le-au făcut deținuții și alți nenorociți. Totul s-a reprofilat, iar pentru că totul s-a reprofilat, hai să-l luăm pe Ganea Nicolae, adică pe mine. Tâlharii de la IGO mi-au furat casa fără să-mi dea nimic. Pensie am 2.300 lei. Am o soție și un copil debil mintal. Iarna suferim de frig. Doi ani nu a fost apă caldă și totuși am plătit 4-500 lei căldură, iar din 2.300 mi-au mai rămas 1.500 lei. Am mai plătit chiria 101 lei. Rămân 1.400 lei. La fiecare trei luni RTV, 75 lei. Curentul electric și Casa înmormântărilor plus CARP etc. Rămâi cu pula. Deci, organizare pentru a-l beli pe bietul român. Judecată? Canci! Că te regulează prostia.

Al dracului derbedei. Când eram noi la putere, adică burghezia, unde, din toate cele descrise mai sus, nu plăteai nimic, era rău. Că puteai să trăiești. Astăzi, venind ei la putere, ți-au luat totul. Și ești furat ca în codru, de către niște escroci. Măi, măgariilor! Ați uitat de moarte? Ce aia a mamei voastre faceți cu banii furați? Îi duceți cu voi? Măi nebunilor și neghiobilor! Ți-o sări sceptrul din mână cât colo și va rămâne în schimb un schelet de bandit împuțit, blestemat de oameni, judecat și osândit de către Bunul Dumnezeu.

Ciucur Dumitru este foarte supărat. De ce? Că n-are bani și că-i prost. Bani are, dar nu are cap ca să-i administreze.

Azi, Niculina s-a pregătit. S-a spălat. Are o pălărie albă, iar Silvia, un concii proaspăt făcut la coafor. Măine scap de ele.

Se zvonește că, ori e iarna ori e vară, taxele tot atât vor fi. Iar organizare fără judecată.

Ieri, Daniel a fost bolnav. A avut serbarea de terminare a clasei întâi. Au fost sute de prăjituri și puțini copii. Când s-a văzut el între atâtea prăjituri, a dat navală ca porcul la troaca de la cocină. A mâncat vreo opt sau nouă prăjituri și l-a durut la lingurică. Plus 39 grade temperatura.

Azi este sâmbătă, 20.06.'87. La orele 14:25 a plecat acceleratul 442 de Satu Mare – Mangalia, ducând cu el pe Silvia cu Marius și pe Niculina cu Raul. La gară, a venit și Viorica, soția lui Jan, Birö, Eugen, Daniel, Lenuța. De la fereastra vagonului, Raul a făcut la bunicu' un tăi, tăi, de toată frumusețea.

Cum te belește prostul. Epoca de aur a Cezarului. Da, este adevărat că de la mititica a ieșit, mâna pe sceptru a pus. A plătit bietul român până acum opt milioane de dolari și mai are încă cincizeci de milioane de plătit. Ce jaf ordinar și crud pe bietul român. Boala Cezarului este aceea de a nu-ți da de mâncare și de a-ți lua toți banii prin diferite sisteme și decrete, toate calculate cu șiretenie. Când vorbește, Cezarul dă din mâini și ne arată „ciuciu”, iar ca să uităm cu desăvârșire ce a fost în trecut, adică să uităm sacii cu făină albă „dublu zero” pe care i-am avut, cică n-a fost bine. Acuma e bine, că nu-ți dă deloc, pentru că el are destulă. El și ai lui. În trecut nu a fost bine, că aveai ce mânca. Slănină, cârnați,

carne la discreție, plus bani. Acum este bine, că ei au de toate, adică a lor este lumea și a poporului sunt „ciuciurile” și mizeria, frigul, defăimarea femeii și alte fericiri ateiste. Incompetența a reușit să facă, din unii oameni, fiare care se sfâșie unii pe alții. Este ora 20,16. La 20,25 începe la televizor „Stratagama”.

Lăudat fie Iisus. Amin!

Azi este marți, 23.06.'87

A venit Mihăiță cu Livia și cu Robi la mine. Le predau caietul și nu mai scriu nimic. Nu se plătește. Că nu ai ce scrie. Nu ai nici o bucurie. Eu cu ei nu pot să stau de vorbă, pentru că sunt foarte ocupați. Au plecat cu mașina la Claudia.

Mai este un amănunt care mă întristează. Și cum este vorba de un abuz făcut într-un moment de disperare, cred că am să-l rezolv întrucâtva.

Cu Tecuciul, am să văd ce fac. Au și ei greutate. Altele le voi scrie în alt caiet, mai ordonat.

Scuze și iar scuze pentru unele pasaje scrise ne-cugetat și fără să vreau. Vă rog, să fiu iertat pentru unele necuviințe. Baia Mare. 23.06.1987.

Sfârșit.

PARTEA a PATRA

HAI LA LUPTA CEA MARE

*Fericit este omul pe care Dumnezeu îl mustră!
Și să nu disprețuiești certarea
Celui Atotputernic.*

IOV, Cap.V (17)

CAPITOLUL 1.

Lingătoarele

Hai să râdem!

Azi, sâmbătă 04-07-'87, vecinul meu Gaspar Paul mi-a povestit următorul „banc”:

Un bărbat și o femeie. Amândoi șmecheri. Cu ocazia primirii salariului, venind el cu banii acasă, a luat femeia de talie, a dus-o în fața oglinzii și i-a arătat banii din palmă, în fața oglinzii și i-a spus:

– Vezi tu banii care se văd în oglindă? Sunt ai tăi!

A băgat banii în buzunar, iar femeia a rămas cu banii din oglindă, cu nimic adică.

După câteva zile, venind omul acasă, a găsit pe masă carne friptă, grătar, mititei vin și alte bunătăți. Omul mirat o întreabă de unde a avut bani de a cumpărat atâtea bunătăți?

Femeia îl duce pe om în fața oglinzii, își ridică rochia, își scoate chiloții și rămâne cu pizda goală. Îi spune, arătându-i-o:

– Pizda ce se vede în oglindă va fi a ta de azi înainte, iar asta de la mine este a măcelarului care mi-a dat carnea. Orice comentariu e de prisos.

În acest caiet voi căuta să scriu câte ceva. Am să încep cu restanțieri.

Senatul american a propus anularea clauzei națiunile cele mai favorizate aplicată României, din cauza călcării în picioare a drepturilor omului și

suferințele îndurate de către poporul român. Această clauză este valabilă șase luni, timp în care se cere revizuirea și anularea schimbării sistemului.

De altfel, viața trece fără nici o bucurie, fără nici o speranță în mai bine pentru poporul român. În URSS este vorba că pentru oameni fără de lucru se va introduce ajutorul de șomaj, ca în occident.

Niculina, fata mea cea mijlocie, este persecutată și maltrată de bețivul de Bala Eugen, care zilnic vine beat acasă. Deși bolnavă, cu doi copii, unul de șapte ani și celălalt de un an și șapte luni, el îi cere să muncească. O maltratează împreună cu mama lui care trăiește în curvișag cu Ion Tincu. Ce va fi, vom vedea.

Am trimis cartea de muncă la Oficiul de Pensii în ziua de 22 iunie și au trecut de atunci 17 zile fără nici un răspuns.

Măine am să scriu despre un medic chirurg criminal, care a lăsat să moară o mamă cu doi copii, refuzând să o opereze, din cauză că oamenii, fiind săraci, n-au avut bani să-i dea; a lăsat-o să moară, lăsând doi copii orfani. A fost vorba de un plic în care trebuiau să fie 5000 de lei. Asemenea medic ar merita să fie împușcat fără milă. Amănunte mâine, cum am spus.

Cealaltă fiică, Lia (Natalia) este o alcoolică cronică. Mereu ne supără și ne distruge cu bețiile ei.

Am cerut niște bani împrumut de la Livia. Este vorba de 1000 de lei, pe 10 rate. Femeia mi-a trimis suma imediat și eu i-am trimis 100 de lei prima rată. Între timp a fost la noi și ne-a jignit foarte grav. Cauza a fost că, primind 100 de lei, dânsa nu are nici un folos, pentru că banii împrumutați nu aduc folos suplimentar, că trebuie să mai dea și la poștaș 10 lei. Nu știu ce m-a apucat ca să cer bani de la ei. Livia are un copil pe care îl crește cuscra, mama ei. De câte ori o întreb de băiat, îmi răspunde vag. Mihăiță împrăștie bani în stânga și-n dreapta ca să-și

recupereze mustrarea de conștiință care s-a ivit din cauza rătăcirilor tinereții. În concluzie, sunt oameni de treabă pe care îi iubesc și la care țin foarte mult. Ne-am bucurat și ne bucurăm când vin la noi și căutăm să se simtă ca la ei acasă.

Lenuța se distruge și îmi este frică ca să rămân singur pe lume împreună cu Adina. Îmi este frică să nu mor și să nu rămân dator la Mihăiță și la Livia. Ei mi-au donat restul de bani, adică 900 de lei, dar cunosc eu regătenii. Vocile se vor auzi: „Nu-i destul că am mereu probleme cu Mihai? Acum mai vine și taică-su. Ce să fac dacă m-am născut deștept și știu? Când am fost la București, la Jean, au început bârfele contra lui nenea Partenie. Că s-a căcat pe el, că s-a căcat în pat... până le-am spus: „mie nu-mi plac bârfele de mahala”. A început să-l bârfească și pe Mihăiță, că are o amărâtă de mamă și mai departe tac... (rău de muscă, așa cum a fost taică-su) Napoleon Bonaparte a spus că lui îi plac bârfele, pentru că din ele înveți să cunoști oamenii. Este ora 22, a fost o căldură înăbușitoare.

Baia Mare, 09-07-'87

Azi este marți, 14-07-'87, orele 22. Am să scriu despre acel medic chirurg care, pentru bani, a lăsat să moară o mamă, lăsând pe lume doi copii orfani. Vă rog să citiți revista „Pentru Patrie” nr.3/1987.

Oprobriul public.

Căpitanul Spirățeanu, oprind pe colegul lui mai tânăr, lt. maj. Vasile Jurcă:

– Într-adevăr! O spargere azi noapte. Trebuie să ajung la fața locului...

– E-n regulă. Vezi însă că doi copii întreabă de tine. Sunt la poartă.

– Doi copii întreabă de mine? își lungi fața Jurcă.

– Da, de tine. Au spus clar că vor să stea de vorbă cu tine adică lt. maj. Jurcă Vasile. Nu ești tu

acela? Salut! Și căpitanul Spirățeanu se depărtă grăbit.

Băiatul era slăbuț, îmbrăcat cu o bluză fără guler, mai degrabă un tricou, pantaloni scurți, iar în picioare pantofii erau cam scâlțiați. Fata, deși era un pic mai înaltă decât băiatul, era la fel de plăpândă. Privindu-i îndelung, lt. maj. Vasile Jurcă își aminti vag faptul că-i mai văzuse cândva și nu o singură dată pe acești copii, dar unde și când nu putea preciza. Că nu erau bine îngrijiți se vedea clar.

– Ia spuneți, de ce mă căutați? Luați astfel, copiii se bloca, se uita la el fără să scoată un cuvânt. Să ne așezăm pe banca de colo, zise Jurcă și le-o arătă pe cea lipită de perete, opusă ghișeului.

– Tovarășe! Ne cheamă Neacșu, pe mine Constantin, pe sora mea Aurora. Suntem frați. Ochii băiatului se umplură de lacrimi, fata se puse pe un plâns sfâșietor. Învățăm la Școala generală „George Coșbuc”. Părinții au divorțat. Tata a plecat și în fiecare lună ne vin bani puțini. Locotenentul privi pe furiș cadranul ceasului de la mână.

– Pe noi ne-a furat cineva și ne-a distrus.

– Cum v-a furat și când?

– Un om mare și-a bătut joc de noi. Doctorul Căciulescu, chirurgul. Toată lumea zicea că, dacă pe mama o va opera doctorul Căciulescu, o salvează. Ne-a primit, ne-a ascultat.

– Să ne mai gândim tinere, să ne mai gândim! a spus doctorul. Nu ne-a spus de ce ne amână. Am vorbit cu sora șefă pe care o vedeam tot cu doctorul și ne-a spus că fără 5000 de lei nu o operează și gata. Doctorul nu intră în operație dacă nu i se dau banii la timp. Suntem săraci, de unde să luăm atâția bani? Nu știu, primește plicul, operează, dacă nu, nu. Încerc de colo până colo, mă împrumut de la colegele mamei, de la vecine și am strâns 5000 de lei.

– Am înțeles, spuse ofițerul. Și cum i-ai dat?

– Așa bine! spuse băiatul. Am intrat în cabinet singur, am pus plicul pe masă și am plecat. Așa m-a învățat sora șefă.

– Ți-a spus doctorul ceva când ai intrat?

– Nu, s-a făcut că nici nu mă vede, se uită în altă parte. Nici la bună ziua nu mi-a răspuns.

– Și operația a decurs normal? întrebă ofițerul.

– Nu i-a mai făcut operația, răspunse fata, de la colțul ei.

– Nu i-a mai făcut? Se întoarce uimit ofițerul. Și nu v-a spus de ce?

– Nouă nu, însă sora șefă ne-a chemat și ne-a zis că doctorul a examinat-o, i-a făcut radiografie și a spus că nu mai este cazul să o opereze.

– Adică?...

– Domnul doctor s-a grăbit, a intrat în concediu, a scos-o pe mama din spital. Când eu am văzut toate astea, m-am dus a doua zi la vila unde locuiește, pe Str. Mureșului. Scosese mașina din garaj și se pregătea să plece cu soția lui la fata lor, una blondă și lungă. M-am apropiat de el, își pusese valizele în portbagaj. S-a făcut că nu mă cunoaște și m-a luat la goană. Soția, care aștepta pe trotuar, l-a întrebat cine sunt. A răspuns: „Un vagabond, ce știu eu...?”. Mama, după o săptămână, a murit.

– Acum are cineva grijă de voi?

– Tovarășa Marinescu, de la Primărie.

Cutremurat, tânărul ofițer îi îmbrățișă. Copiii începură să plângă.

Ce s-a întâmplat după aceea? Pe copii i-a cuprins ca o flacără mistuitoare. Costel Neacșu a întocmit și o reclamație scrisă pe care a depus-o la Miliția Municipiului, unde găsisse multă înțelegere.

În cele din urmă, la capătul unor cercetări amănunțite, doctorul Căciulescu a fost tras la răspundere, potrivit legilor noastre drepte, dar aspre față de cei ce le încalcă.

Povestea începuse să fie cunoscută în oraș și întocmai unei ape ce sapă, neștiută, așa indignarea

copiilor și a cetățenilor supărați de prestația și numele chirurgului. Întreaga statură morală a medicului chirurg se năruie sub forța acuzatoare a orfanilor.

Apoi, la sesizarea miliției, instanța a cerut celor din familia Căciulescu să justifice proveniența averii.

Un milion și jumătate de lei, materializați într-o vilă cu două terase, paisprezece camere, mobilă de lux, tablouri, o casă de vacanță cu livadă, disimulată pe numele unui cumnat, două autoturisme, o casetă voluminoasă cu bijuterii de tot felul cumpărate fără respectarea legii și multe altele. Și în legătură cu aceste valori și bunuri s-au luat măsurile ce se impuneau.

Soții Căciulescu s-au văzut nevoiți, datorită blamului urbei, să-și ceară mutația în altă localitate.

Am reprodus din revista „Pentru Patrie” nr. 3, 1987.

Azi e sâmbătă, 18.07.'87. Zi călduroasă și senină.

Mitru și Lia au devenit niște alcoolici cronici. Viața lor atârână ca un fir de ață. Lia bea „Carmol” atunci când nu are bani. Ieri, la Niculina, i-a explodat călcătorul (fierul de călcat). Este din acela de 290 lei care pulverizează apă. Datorită condensării vaporilor și a presiunii, călcătorul a explodat și Niculina era să fie accidentată mortal.

Azi e marți, 28.07.'87. Dimineață a fost puțin soare, iar mai târziu s-a înnoorat. Vremea s-a răcit.

Claudia, fata lui Mihăiță, este gravidă de 3 luni. I-a spus o fostă colegă de liceu, la Lenuței, la spital, când a fost cu Lia gravidă și care a avortat din cauza bătailor de la țigan. Suferă foarte mult. Nu va trăi mult. Ieri am fost foarte rău bolnav, mai mult psihic. M-a cuprins o melancolie severă. Îmi plătesc păcatele și greșelile din tinerețe. Tot cu gândul la moarte sunt. Mă simt foarte nefericit și nenorocit. Sunt mai mult singur. Mă năpădesc câteodată gânduri negre și mă

rog la Dumnezeu să mă ia. Mă mângâi cu gândul că toată lumea trebuie să moară. Țsta-i sfârșitul vieții. Hoții și tâlharii trăiesc bine, iară noi, săracii, ne blestemăm soarta.

Iar am fost la cofetăria de pe Karl Marx, cu Lenuța și Adina, la o cafeluță. Ne-am întâlnit cu Mărgineanca și cu Adela, colegele, adică fostele colege de liceu, de la Liceul Maghiar și Liceul „Gh. Șincai” din Baia Mare. La masa noastră a venit și Ghata beat criță. A lucrat și cu Mihăiță la chirurgie. Mihăiță a fost foarte lăudat din punct de vedere profesional. El a fost coleg și cu Lenuța la Școala Sanitară de doi ani de la Baia Mare. Pe vremea aceea eram contabil la Crucea Roșie, Regiunea Baia Mare.

Acest cartier este cel mai frumos din Baia Mare, din cauza spațiilor verzi, dar mai ales din cauza pomilor și a parcurilor ce înconjoară blocurile. Este un aer foarte sănătos și plin de ozon. Te simți bine în această atmosferă sănătoasă și plăcută. Mă gândesc cu groază la venirea iernii, când voi sta în frig, cu paltonul pe mine și permanent în casă din cauza zăpezii ce va fi și a alunecuşului ce se va forma, din cauza circulației enorme a mașinilor.

Azi e vineri, 31.07.'87. Dimineață a fost cald și timp frumos. Am făcut plajă la picior timp de 25 de minute, la un soare dogorător. După masă, după odihnă, când m-am sculat, timpul se schimbase și a plouat și plouă și acum când scriu, adică la orele 20.20.

Am trimis cartea de muncă a soției și cererea de înscriere la pensie pentru Lenuța în 22 iunie. Azi Lenuța a fost la Oficiul de Pensii și i s-a spus ca să aibă răbdare, că actele sunt spre rezolvare. A fost o coadă serioasă. A stat Lenuța la rând aproape trei ore. Lângă ea era inginera Ioneascu, o scroafă, așa cum sunt majoritatea inginerilor de sex femeiesc. Această ingineră este născută în același an, aceeași lună,

aceeași zi cu Lenuța, adică 22 iunie 1930. Ea este olteancă și a fost bună prietenă cu Lenuța, până într-o zi, când inginerul Drăgănescu, tot oltean, a dat ordin la Ionească să o saboteze la CTC, unde lucra. Ea a ascultat orbește și a început persecuția. În ajutorul lor a sărit inginerul politic Dumitrescu Marin, pe care eu și Mihăiță, fiind proști, tot i-am vizitat, neținând seama de demnitatea noastră. Și cum ziceam, a ajuns ing. Ioneascu la rând, ca toată lumea, la Oficiul de Prevederi. Fiind curioasă din fire, s-a apropiat de Lenuța la ghișeu ca să vadă și să asculte discuția cu funcționara. Scumpa mea nevestică, ca să-i facă în ciudă, a vorbit pe ungurește cu funcționara și d-na ing. Ioneascu a rămas cu gura căscată neînțelegând nimic, lucru care pe d-na Ganea Lenuța a înveselit-o grozav.

M-am certat cu Bârcu ca să o lase-n pace pe mă-sa. Îi trebuie bicicletă cu scăunel pentru ăla mic. Eu i-am spus că bicicleta are două roți, pentru ea îi trebuie o bicicletă cu ataș sau cu trei roți ca să-și țină echilibrul când trage la măsea.

Azi a venit Silvia și m-a rugat să-i țin companie la o bere. A venit și Bârcu. Eu am gustat puțin și le-am lăsat acolo. Bețivul de Nandor m-a făcut curvar bătrân. Dacă ar veni un ordin să se omoare toți curvarii, eu aș muri nevinovat.

Când îl întâlnesc pe subinginerul Mihali mă bufnește râsul. Are un cap în formă de ou și fără păr, dar, în schimb, este foarte deștept și al dracului.

A mai fost săptămâna trecută și ing. Gogan Gavrilă de la CFR. Acela este mai dat dracului de muca-lit și hazliu. Era în trecere și a venit să ne vadă.

- Ce mai faci, domnule Ganea?
- Mor de cald!
- Ei, aș! Știi povestea cu căldura?
- N-o știu.

Îmi spune că la armată, la metrologie, trimite căpitanul pe un țigan să ia temperatura la soare și la umbră. Vine țiganul și raportează:

– Să trăiți, d-le căpitan! La soare 20 grade, la umbra doi soldați se căcau. Am răs pe chestia asta, iar după aceea a plecat cu Lenuța în oraș. Au băut câte o bere și au târguit amândoi aceleași alimente. Ce a luat soția a luat și el. Are o nepoată, pe doctorița stomatolog Ana Maria Pidicon. Mai demult, mi-a povestit că odată a găsit-o pe ea și pe Bârcu bete și se țucau în bot. Am scris banalități. Pe mâine.

Sabotarea soției mele, Ganea Elena.

Azi e luni. 03.08.'87. Orele 14:55. Afară-i un timp bolund de toamnă cu soare, ploaie și iarăși soare și iarăși ploaie. Doamna Amandi, mama judecătorului și procurorului Amandi, biata bătrână, arăta ca un cadavru viu. Datorită bunului Dumnezeu, care a lucrat prin soția mea, biata bătrână a mai trăit doi ani. Soția a ținut-o în viață. Azi a venit mașina salvării și a dus-o la spital, probabil că-i va tăia și celălalt picior. Ce va fi, vom vedea. A venit Doinița la Lenuța. Din convorbirile avute, reiese răutatea omenească, în special a oltenilor, și felul cum a fost sabotată soția mea. Merită să povestesc pe larg faptele. Am mai scris în celelalte caiete cu însemnări câte ceva din chestia asta, dar acum voi scrie detaliat.

Eram, pe vremea aceea, la flotația de la Baia Sprie. Șeful Flotației era ing. Munteanu și ing. șef Drăgănescu Radu. Eu, în timpul acela, am cerut să fiu numit șef de schimb. Am cerut acest lucru din cauza salariului, care era mai mare. Față de pretențiile mele ing. șef a luat o atitudine ostilă și a început persecuția. Odată, la o ședință cu activul de partid și în ședință, a spus, în public, că eu, Ganea Nicolae, am pretenția să fiu șef de schimb și că, dacă s-ar întâmpla acest lucru, el, Drăgănescu, mă va prinde de un picior și mă va azvârli afară din Flotație. Eu, la rândul meu, am luat cuvântul și i-am spus numai atât:

– Se vede că sunteți oltean! Asta a fost tot.

Terminându-se Flotația Centrală de la Baia Mare, toți care făceam naveta Baia Mare-Baia Sprie am fost mutați definitiv la Flotația Centrală.

Eu nu am știut nimic, eram la stațiunea Călimănești și când am venit acasă m-am prezentat la Flotația Baia Sprie în serviciu pe schimbul trei. Când am ajuns la Flotație, cei din Baia Sprie mi-au dat ordinul de transfer la Baia Mare. Eu am protestat și n-am vrut să merg, din cauză că era și ing. Drăgănescu mutat. Cumnata inginerului Drăgănescu, Jenica, mi-a tot spus ca să nu plec. Ea lucra la Baia Sprie, la reagenți. Era o femeie tânără și căsătorită de curând, dar era o femeie de treabă. Odată, la cofetăria „Violeta”, din Baia Mare, mi-a povestit viața ei dusă în familia Drăgănescu și cum sora ei, soția lui Drăgănescu, a ținut-o ca pe o slugă. Am luptat, dar chiar în noaptea aceea a trebuit să plec la Baia Mare. Toată lupta mea de a mă întoarce la Baia Sprie a fost zadarnică. Diaciuc Olga, colega mea de la Ferneziu, și prietenul ei, maestrul Leng, au rămas la Baia Sprie,

Odată cu pornirea Flotației de la Baia Mare a fost necesară angajarea de personal și mulți s-au căpătuit acolo. Odată cu programul de angajări de personal s-a angajat și soția, dar nu pe poartă, ci peste gard, adică prin partid. Eu, presimțind furtuna ce va fi, am fost la biroul de cadre, unde șef era unul, cum dracu-i zice..., Perșe sau Pestă, nu mai știu cum. Îi spun toată tărășenia. El mă pune să dau o declarație contra lui Drăgănescu și despre conflictului ce am avut cu el. Interesant a fost că în declarație am scris că se va răzbuna cu prima ocazie, că eu îl cunosc, știu ce-i poate capul. Întocmai așa s-a întâmplat. A intrat soția în serviciu. Șefa laboratorului era ing. Ionescu (să mă scuzați, dar celelalte nume nu le știu), ing. Cristea și trei maiștri pe schimb, dintre care unul Pop. Aceste lichele, scuzați, am uitat să o trec și pe Iuhășoaia, o scroafă mare, care ardea gazul de po-mană. Între muncitoarele de la CTC de la prepararea probelor mai era și doamna Ilieș, soția maistrului Ilieș

de la secția concasoare. Ce făceau aceste femei? Ah! Dar am uitat-o pe doamna Bența și Lungu Doina, o lingătoare de cur. Deci, ce făceau aceste femei? Lucrau pe rupte sub supravegherea a trei maiștri, plus Iuhășoia, plus inginera Ionescu. Printre aceste roabe lucra și soția mea. Lucrul consta din luarea de probe de la toate concentratele, punerea lor pe cântar, înregistrarea felului concentratului, plumb, zinc, cupru etc., punerea în tăvi și uscarea la foc, apoi recântărirea lor în stare uscată, scăzând apa. După aceea începea munca de distrugere a sănătății. Cernutul pe site. Se făcea un praf oribil de mult pe care ele trebuiau să-l inhaleze timp de opt ore. Două femei munciau și ele erau supravegheate de către curva de Iuhășoia, la rândul ei asistată de trei maiștri, dintre care unul făcea lucru de mână la gherghef. Subinginerul Cristea ardea gazul de pomană. Peste toți acești derbedei era șefa ingineră Ionescu. De multe ori mă duceam în laborator și priveam cum ele lucrau și îmi era milă de soția mea, iar curvele dracului, împreună cu Ioneasca, stăteau la taclale cu ceilalți.

La început, soția mea s-a împrietenit foarte mult cu inginera Ionescu și din vorbă în vorbă au aflat că sunt de aceeași vârstă, născute în același an, în aceeași lună și în aceeași zi. Ce coincidență!

Într-o zi, vine pe la laborator inginerul Drăgănescu Radu și o vede pe soția mea la prepararea probelor. Nu a zis nimic, ci numai s-a mirat. În ziua următoare vine inginera Ionescu cu o falcă în cer și una în pământ și începe să zbiere la soția mea, căutându-i nod în papură.

Au început persecuțiile din partea Ioneascăi, ajungând până acolo încât în probele lucrate de către soția mea a apărut în concentratul de zinc plumb și în cel de plumb, zinc. Lucru de pușcărie. Am intervenit la inginerul politic Dumitrescu Marin, cumătrul, ca să mă ajute și să-l domolească pe Drăgănescu și vine măgarul și nu zice nimic, nici nu-i dă atenție

Lenuței, ci merge la Iuhășoaia și cochetează cu ea. Deci, iată isprava a trei olteni.

– Bravo, nea Marine! Țuca-o-ai în cur pe Iuhășoaia.

La ședința care a avut loc după aceea, Lenuța a luat cuvântul și a informat organele de partid și sindicatul de sabotarea ce i se face. A bătut toaca la urechea surdului. Cui să spui? Lui Ghiro? Păi, acela era un măgar ca toți ceilalți și, pe deasupra, un puturos care stătea toată ziua în birouri și-și băga nasul peste tot. Iar funcționarii:

– Tovarășul Ghiro, încoace! Tovarășul Ghiro, încolo! Toți îi lingeau curul. Până și Drăgănescu se temea de el, că era un comunist înfocat, așa că se lingeau reciproc la cur fără să mai fie nevoie de hârtie igienică. După isprava asta, Lenuța s-a cerut în Floatație și a fost schimbată. Într-o zi, ducându-mă la Ioneasca în birou să fac contestație, aceasta mi-a spus că va lucra cu cifre la magazine. Dar nu a fost așa. La magazine lucra un techerghiu din Ferneziu, Fazecas Ștefan, cu hârtie politică, care avea necaz pe soția mea, din cauză că aceasta știa că a fabricat niște acte false la Secția de Învățământ de unde a fost pus pe liber. În locul său a fost numită suplinitoare tovarășa Deragan Elena, care la ora aceea era Ganea Elena. Curvarul dracului, vicleanul și lingăul de cur, a întors lucrurile împreună cu Drăgănescu, așa încât în locul ei a fost angajată altă persoană. Dacă aș fi fost eu membru de partid, mamă, mamă, i-aș fi învățat eu minte. Îi chițăiam de le mergea buhul! Cam asta-i povestea. Fără comentarii!

Azi este marți. 04.08.'87. Timp noros, iar după masă a plouat și chiar în clipa asta tot plouă. Este ora 20:57.

Vineri este programată pentru amputarea piciorului doamna Amandi, mama procurorului Amandi. Cu această femeie este o poveste lungă. Acum doi ani și mai bine, biata femeie s-a lovit la un picior. A avut

o mică rană. Soția a tratat-o cu antibiotice. Doctorul Mohila a vizitat-o și i-a spus că soția o tratează bine și să asculte de ea. Doamna Amandi are diabet zaharat, iar rana a fost rebelă la tratament. A luptat doamna Ganea Elena cu injecții și a localizat infecția. Doamna Amandi nu a mai putut rezista la tratament și s-a internat în spital. Acolo, medicii de la chirurgie au găsit de cuviință să-i propună amputarea piciorului. Lucru care s-a și întâmplat. Au ținut-o două săptămâni în spital fără să-i facă nici un antibiotic. În sfârșit, i-au dat drumul acasă cu bontul amputat infectat, având la șold o pungă de puroi. A fost chemat doctorul Pop care i-a amputat piciorul și a spus că nu se mai poate face nimic. A fost chemat doctorul Mohila Tiberiu de la Circumscripția numărul 11. La fel și el a luat mâna de pe pacientă, lăsând-o la voia întâmplării. Dacă doamna Amandi asculta de soția mea probabil că nu ar fi ajuns la amputarea piciorului, dar nu a mai putut suporta durerea. Soția mea a făcut un an școala tehnică sanitară la Satu Mare și învățământul de atunci nu corespunde cu cel de astăzi. A mai făcut încă șase luni un curs de surori de Cruce Roșie, iar la absolvire, doctorul Crăciun și președintele Crucii Roșii, doctorul Păltineanu, i-au dat o diplomă.

Bazată pe cunoștințele și experiența acumulate la școala tehnică și în teren, soția mea și-a luat angajamentul că va lupta pentru prelungirea vieții bătrânei chiar contra medicilor. A desfăcut operația pentru ca să se scurgă puroiul și a infiltrat cu antibiotic regiunile din jur. A făcut o toaletă riguroasă a plăgii și a menținut permanent un pansament steril îmbibat cu penicilină în plagă, până ce aceasta s-a vindecat complet. Au venit dr. Pop și dr. Mohila și au felicitat-o pe soția mea. După un an și jumătate a apărut infecția la celălalt picior. Iarăși muncă, iarăși injecții, iarăși pansamente, iarăși injecții, iarăși suferință. Aurica, fata bătrânei, din greșeală, a călcat-o pe

picioar. Degetul cel mare s-a gangrenat și puroiul a ieșit la exterior.

S-a dus Aurica la dr. Mohila și i-a spus că lucrează doamna Ganea, iar dr. Mohila i-a spus să asculte de doamna Ganea, care face bine ceea ce face. Cât despre infiltrarea cu antibiotic a recunoscut că el nu a făcut așa ceva, dar că este bună și această metodă. Soția urmărea ca să nu ajungă infecția mai sus, iar amputația să vizeze numai degetul mare. În felul acesta să se evite generalizarea infecției și drenajul puroiului. După un scurt tratament, soția mea a trimis-o pe Aurica la dr. Mohila ca să o aducă pe asistentă Reghina, să-i recolteze sânge pentru VSH ca să vadă reacția organismului la tratament. Reghina a venit, a recoltat, dar VSH-ul tot mare a rămas. Familia a fost ținută la curent, inclusiv procurorul, fiul bătrânei, și s-a hotărât internarea în spital pentru amputarea degetului. Luni, 03.07.'87, a venit ambulanța și a luat-o pe bătrână, ducând-o la Secția de Terapie Intensivă.

Dialogul dintre Aurica și doctorița de la reanimare.

Cum a ajuns bătrâna la reanimare, asistentă de serviciu a trântit-o în pat, iar bătrâna a țipat. A desfăcut pansamentul și l-a aruncat cât colo:

– Ce faceți, doamna doctoriță? zice Aurica. De ce ai luat pansamentul? De ce ai bruscă-o pe bătrână?

– Dumneata să nu mă înveți pe mine, că vă bag în pușcărie, atât pe dumneata, cât și pe cine a tratat-o!

– Ascultă, scroafo! Femeia aceea o ține în viață de doi ani și nici pe mine, nici pe ea nu o să ne bagi în pușcărie. În schimb, dacă moare mama, tu vei intra în pușcărie.

Se duce Aurica la frate-său, la procuror, și acesta se pune în mișcare.

Să fi văzut, mamă, mamă, ce atenție. Perfuzii la ambele mâini și ce îngrijire din partea personalului de la reanimare.

Seara, se duce Aurica și face cunoștință cu doctorul Marton, chirurgul care a felicitat-o pe doamna aceea care a reușit să o țină pe bătrâne atâta timp în viață. Vineri, 07.08.'87, este programată amputarea, mai jos de genunchi, a piciorului. Iarăși povestea se va repeta.

Dacă Ganea Elena ar fi fost doctoriță, spun unii, ar fi făcut minuni. Așa se pierd talentele. Din cauza sărăciei. Și vin cei cu bani ca să învețe medicina, ca pe baza unei diplome să te trimită pe lumea cealaltă cu zile, uitând de jurământul depus.

Am uitat să spun ceva.

Doctorița de la reanimare îi spune Auricăi, după discuția avută:

– Ia-ți baba în cârcă și ieși afară!

Hai să râdem.

Azi este miercuri. 05.08.'87. Afară-i timp ploios. Timp de toamnă. Plouă și este cam frig. Soția a plecat la spital împreună cu Aurica, fata bătrânei, și cu Silvia II. A plecat să-și vadă pacienta, mama Auricăi și a procurorului Amandi.

Barcutu a fost bătută azi, iar Lia a fost beată ieri. Uite așa se scurg zilele noastre. Trăim într-o lume de bețivi.

Este ora 18:00. Vecinul meu, Gaspar Poli, a venit astăzi la noi. Este șchiop. Are un picior în gips. A avut un accident de muncă. Acum este în convalescență. Este un om al naibii de mucalit și glumeț. În bloc, trăiește un țigan cu numele Bora. Este pensionar. Om inteligent și foarte manierat. Are un fiu care este certat cu cunoștințele medicale. Hătrul de Gaspar Poli îi spune cum a petrecut timpul cât a fost internat în spital. În salon era el și încă doi bolnavi, la secția chirurgie. Alături, în alt salon, era internat băiatul țiganului Bora care avea și el ceva la un picior și

trebuia operat. Am uitat să spun că-i mare amator de fotbal. Acolo, în salon, era un bolnav grav care se căca pe el și putea. Țiganul se temea grozav de operație și mai mult ar fi vrut să scape de ea, decât să o suporte. Face ce face și se mută în salon cu Gaspar Poli.

– Vai! Frică îmi este de operație. Oare, cum o fi?

– Păi, foarte simplu, i se răspunde. Te adoarme și nu simți nimic.

– Cum, mă adoarme? Că mie mi-e frică de injecții.

– Aș! Nu-ți dă nici o injecție. Are un ciocan mare de gumă, de cauciuc, și când te pocnește cu el în cap, te adoarme imediat și te pune pe masa de operație fără să te mai lege și te operează.

Când a auzit țiganul ce-l așteaptă, toată ziua s-a frământat. Seara, vine medicul de salon și îl întreabă țiganul:

– Domnule doctor! Dar pe mine când mă operați?

– Păi, zice doctorul, cred că săptămâna viitoare.

Când să iasă din salon, doctorul se întoarce către țigan și-i spune:

– Te operez mâine.

A sosit ziua de mâine și s-a bucurat țiganul că nu a fost operat. Între timp, a fost internat primarul orașului Baia Mare și s-a creat o harababură prin saloane. A venit ziua de sâmbătă. Bolnavii au fost învoiți acasă până luni dimineață. Printre cei învoiți a fost și țiganul. Luni dimineață toți bolnavii sau întors, în afară de țigan care, de frica ciocanului, nu a mai revenit. Ulterior a fost la spital și a anunțat că el, nu se mai operează.

Acum aleargă ca dracu după minge și joacă fotbal în curtea școlii. Al dracului Poli. Tot striga după el:

– Măi! Când te operezi?

– Ce-s nebun! Nu mă mai operez.

Dar trebuie să se opereze.

Am uitat să vă spun că șmecherii din salon i-au mai spus țiganului că, după operația la picior, va rămâne impotent.

Azi este joi. 06.08.1987. Dimineață a fost timp ploios, timp de toamnă. Apoi timp schimbător. Cald, frig, cald, frig. Pe la orele 16:00, cerul s-a limpezit și a apărut soarele. În momentul în care scriu este soare și cald. Este ora 19:30.

A fost Olimpia la noi cu o colegă de-a ei. Urâtă foc. Este măritată cu unul din Teleorman. Cu acte civile, adică căsătorită legitim. M-a surprins această vizită. Femeia o duce bine cu el. Se iubesc. Apoi a început să trâncănească vrute și nevrute despre Nina Țâncău și despre Bebe. Această vizită îmi este suspectă. Și nu tare mă bucură. Informativ, mi-a spus că Nina lucrează la „Avicola”, unde a fost angajată și soția în trecut. Adică, la abatorul de tăiat păsări. Prestează o muncă grea și este toată numai răni. De asemenea, mi-a spus de Bebe că nu lucrează nicăieri. A spus că o bate și îi cere de mâncare, în timp ce el stă în pat și fumează. Îmi vine greu să scriu întocmai afirmațiile ei despre comportarea lui Bebe. De, ce să-i faci? Omul prost trebuie să-și plătească prostia. Când o mai veni, am să-i închid ușa în nas.

Joi, 13.07.'87, nepotul meu Raul va fi operat de doctorul Man. Este o operație dificilă, copilul este mic și slăbuț. Man i-a fost profesor lui Niculinei la școala de surori de cruce roșie. Avea număr de consultație 33, dar doctorul a prins-o de după cap și a luat-o prima la consultație. A întrebat de dr. Mihai Ganea. Bietul Mihăiță. Trebuie să suporte consecințele purtării lui Bebe.

Datorită băiatului meu, ne bucurăm de oarecare respect în Baia Mare. Și prin relațiile pe care le face Lenuța, umblând pe la tratamente. De curând fost chemată telefonic la soacra unei doctorițe, ca să-i

facă tratamente, nora, adică doctorița, fiind în altă localitate.

Este foarte dureros când părinții trebuie să suferă din cauza copiilor sau copii din cauza părinților. Acum, la bătrânețe, îmi dau seama că un raport sexual presupune răspundere mare și seriozitate din cauză că se nasc suflete nevinovate care pot suferi. Dintr-o clipă de voluptate trecătoare se nasc ființe care nu se cer pe lume.

Seara, când mă culc, citesc „Medicină pentru familie”. Din ce în ce mai mult îmi dau seama despre această știință nobilă. Grea, dar foarte frumoasă. Sunt fericit că o mică parte, minusculă, a pătruns și în scâfârlia mea. Cel mai interesant capitol mi se pare cel cu bolile sângelui. Am găsit și boala Adinei, fiica mea. Este vorba de un cromozom în plus. La grupa II, Rh pozitiv tatăl și Rh negativ mama, apar copii nereușiți. Așa cum sunt și ai mei. Mă adâncesc în lectură și mă culc pe la unu-două noaptea, din cauză că mă atrage foarte mult curiozitatea și îți dai seama mai bine de unele erori medicale. Erorile mă captivează mai mult pentru că le descopăr eu. La aparatul circulator am descoperit că Propanololul este mai eficient decât Carbocromenul pe care îl iau eu. Propanololul și alți derivați. De aceea ziceam că medicina este o știință tare grea și dificilă. Dacă ai încăput pe mâna unor medici care sunt niște aiuriți, dar cu diplome, te-a luat gaia. Cu ajutorul cărților ce le am și cu studiile ce le-am făcut în sala de lectură a Bibliotecii Municipiului Baia Mare, din reviste de specialitate și dicționare medicale, îmi dau seama pe ce lume trăiesc cu privire la bolile mele. Când mergeam la bibliotecă, se uita tineretul mirat când mă vedea în sala de lectură și studiam literatura medicală. Ce o fi zicând:

– Uite, boșorogul! Moartea îl caută pe acasă, iar el la bibliotecă.

Lăudat să fie Iisus Hristos. Amin!

CAPITOLUL 2.

Criză de alimente

Azi este vineri, 07.07.'87. Soare și frig la orele 18:00. În casă se mai afla Lenuța și Adina. Mai este și Lucian. În momentul acesta a sosit Doina, asistenta. Este supărată că bărbatul ei nu lucrează și trăiește ca un parazit pe spinarea sa. Păcat de așa bucatărică, că-i frumoasă foc, mai ales la liniile bazinului.

L-am văzut pe bancă pe ȝiganul cu operația și l-am întrebat când merge să se opereze. A tăcut chitic și nu mi-a răspuns. Ce să mai scriu? Și totuși voi scrie.

Spunea Olimpia că Bebe o bate pe mă-sa și îi zice târfă.

– Târfă! Dă-mi de mâncare.

Ca să vezi că Bunul Dumnezeu nu bate cu cio-magul. Primește înapoi ceea ce a făcut cu Viorica. Nu numai dânsa plătește înaintea lui Dumnezeu, ci toți vom plăti și plătim.

Mă gândesc. Cine dracu m-a pus să-i cer Liviei o mie de lei? Biata femeie. Mi-a dat din leafa sa sau din altă parte, și eu nu-i pot restitui. Omul sărac trebuie să-și cedeze și cinstea și conștiința în fața banilor murdari. În acest moment, Lenuța și Doina au plecat împreună la cofetăria de pe bulevardul București ca să bea câte o cafeluță amestecată. Cu numele că-i cafea, căci e mai mult orz prăjit. Mai trage și o țigară „Dacia” și asta-i distracția la Baia Mare.

Despre hoți și hoție.

Întruna din zile, mergând pe strada Luchian, am trecut prin fața casei în formă de vilă, cu numărul 30. Lângă clădirea cu numărul 30 se afla altă vilă, mare și frumoasă, cu un etaj și un garaj. Cine-i proprietarul? Proprietarul este Anghel Petru. De unde știu că este hoț? Păi, l-am prins cu mâța în sac. Și felul cum fură! Nu trebuie să spun eu că-i hoț, că-l dau de gol vila și acareturile. De unde fură banii? De la centrele de recoltare ale IIS Agrofruct. Pe fiecare camion încarcă „x” tone, iar pe avizul de expediție scria „y” tone, cu o jumătate de tonă în plus. Să facem un mic calcul. Foarte simplu. O mie de camioane cu 500 kg fac 500 de tone. Înmulțit cu doi lei kilogramul, fac un milion de lei. Și asta, să zicem, într-un an. Dar în 30 de ani, cât face? Nu vă speriați că nu-s nebun, ci prost. Prost, pentru că trebuia să fac un dosar în toată regula când l-am prins furând.

Anghel Petru are un coleg. Pe Marinescu Ioan, care, la ora actuală, locuiește în casa statului. E un prost. Și este la pensie. Anghel Petru stă în casele lui, făcute cu banii furați. Iată, dragii mei, de ce sunt oamenii săraci. Toți cei cu vile sunt niște hoți. Dacă s-ar face cercetări, hoția ar ieși la iveală. Dar cine să facă cercetări? Hoții? Haida, de! Să fim serioși. O vorbă din bătrâni spune că peștele de la cap se impute! Dacă ne gândim bine, Anghel Petru de la cine a furat? A furat de la statul socialist. Alții spun că bine a făcut, că hoțul a furat de la hoți. Când l-am strâns cu ușa pe responsabilul centrului, mi-a mărturisit că el trebuie să fure pentru alții. Așa că aceste sume mari de bani, o bună parte din ei, erau furate și împărțite între hoți. Neavând experiență de detectiv, m-au neutralizat și m-au dat afară.

Alt maistru, Belbe Livia, opera la Centrul de Achiziție de la Șomcuta Mare. Se regula cu șoferii. Banda de hoți a băgat-o la mititica pentru delapidare și au neutralizat-o ca pe mine.

Dacă te duci pe strada 9 Mai, la numărul 10, este casa fostului șofer Pop Simion. Vizavi de casa cu numărul 10 este o altă vilă frumoasă, cu un etaj, care este tot a lui Pop Simion. Ca să vezi cum poartă renghi soarta. Boșorogul o regula pe Belbe Livia, de se clătina camionul. Ea a făcut pușcărie, iar șoferul o vilă cu etaj. Acuma-i bătrân. Într-o bună zi o mierlește și rămân vilele și acareturile la alții, iar vila lui va fi pe strada Horea numărul 6, cimitirul.

Lângă Pop Simion, la numărul 12, locuiește familia Madaras Ion. Alt hoț și tot șofer la „Agrofruct” Baia Mare. Și acela are o vilă cu un etaj și mașină Dacia 1300. Numai el singur muncește. Și el e un curvar ordinar. Odată, am fost cu el în comuna Breb, lângă Sighet, și în podul cu fân unde am dormit, a dat de o femeie, o rusoaică, de la care s-a ales cu sculament.

Mă miram eu de ce nu mă lăsa să merg pe teren pe la centre. Ca să mă îndepărteze de ei, mă trimeteau în toată țara, pe la întreprinderi, după repartiții de materii prime, combustibil și alte treburi.

În 1976 Lia, fiica mea, a dat examen la facultate, dar nu a reușit. Fata lui a dat la Medicină, unde a reușit. Și astăzi este doctoriță. Dar s-a dus mă-sa cu ea la Cluj și cu 20.000 lei în buzunar.

– Măi, Iani! i-am zis. Ești tu sigur că fata ta va reuși la concurs?

– Sută la mie, va reuși! Și așa a fost.

Oameni vicleni. Dacă eu sau altul ca mine ar fi încercat să intre în banda lor, erai imediat neutralizat și înlăturat.

Azi este sâmbătă. 08.08.'87. Afară-i timp tâmpit, cu aer semirece și cer acoperit. Ieri a fost Dragomir, cumnatul Lenuței, însoțit de Ocsy la noi, cu mașina. Eu nu eram acasă. Se știe că Dragomir Vasile nu bea și nici nu fumează. Este un mare comunist și ateu. Mergând ei cu mașina, știe dracu pe unde, îl pune păcatul pe Dragomir să bea o halbă de bere și...

mână, băiete! Mergea cu mașina având farurile cu fază lungă aprinsă. Îl oprește miliția și-l întreabă de ce merge cu faza lungă aprinsă:

– Păi, zice Dragomir, din cauză că-i întuneric.

– Ia, suflă în fiolă!

Suflă Dragomir în fiolă, iar fiola se înverzește imediat. Rezultatul? I-a luat permisul de conducere și a mai dat 1000 de lei amendă.

– Uite, domnule! Odată beau și eu și mă costă foarte scump băutura. Ca să vezi ce face ateismul, oamenilor slabi de înger.

A plecat Dragomir, iar la volan i-a luat locul Ocsy.

Mamei procurorului Amandi, ieri, între orele 10-11, i s-a amputat piciorul, de către doctorul Gherman, chirurgul. Cât pe ce să rămână biata bătrână pe masa de operație. Groaznice chinuri a mai avut, fiind îngropată de două ori. Prima dată i s-a îngropat piciorul stâng, acum doi ani, iar acum piciorul drept. A treia oară va fi îngropată definitiv. Are 72 de ani.

Joi. 13.08.'87. Urmează să fie operat nepotelul meu, Bala Raul, în vârstă de doi ani. Mai corect, un an și opt luni. Va fi o operație foarte grea. Nu numai la testicule, dar îi face deschizătură și în burtă. Umblă și la intestine. Ce să-i faci? Copii cu defecțiuni. Născuți din părinți adepți ai zeului Bachus. Miercuri îl duce la biserică la slujbă ca să-i citească Gabi o rugăciune închinată lui Dumnezeu, pentru reușita operației. Se internează și Niculina în spital. Îl operează doctorul chirurg pediatru Man de la Firiza.

Alaltăieri, Lenuța a făcut cunoștință cu un domn bine înstărit. Din vorbă în vorbă, au ajuns cu discuția la doctorul Man.

– Doamnă, zice omul, am avut un necaz mare cu un copil. Numai doctorul Man mă putea ajuta.

Dânsul era în concediu la Firiza. M-am urcat în mașină și am ajuns la Firiza la domiciliul natal al doctorului. Ce credeți că făcea? Săpa în grădină. A lăsat omul lucru. Era plin de pământ pe haine, s-a spălat pe mâini și așa murdar s-a urcat în mașină și a venit la spital și mi-a rezolvat problema. L-am recompensat regește, că am avut de unde.

Alaltăieri a făcut o operație la un copil și au venit părinții cu ceva cafea și țigări. Se uită doctorul Man la ei și văzându-i cam modești le zice:

– Măi, omule, câți copii ai?

– Patru, domnule doctor.

– Ia-ți cafeaua și țigările de aici. Mergi și le vinde, iar cu banii primiți pe ele cumpără de mâncare la copii.

Am auzit că-i credincios în Dumnezeu. Vecina Niculinei, grășana, este din Firiza și este vecină cu doctorul Man. Povestește cum lucrează acasă la săpat, la cosit, întocmai ca un țăran. Ia și el ciubuc, dar de la bogați. De la cei care ne fură pe noi. Așa spun gurile țățelor!

Azi este joi. 22.08.'87, orele 18:30. Afară-i cald și frig. Timp de toamnă. Lenuța a plecat la terasa cofetăriei de pe bulevardul București. Cu Doina. La o cafeluță de 1,75 lei ceșcuța. Au luat-o cu ele și pe Adina.

Criză de alimente. De 23 August se dă carne de porc. Cozile sunt foarte lungi. În rânduri stau câte cinci oameni. Rândurile sunt alandala și se merge după putere. Cine-i mai tare. Pe lângă rânduri patrulează miliția. Pâinea este foarte rea și neagră. Așa, ca la Tecuci, cu deosebire că mai bagă la vânzare și pâine albă. Din zi în zi se tot strânge șurubul și vom ajunge să scoatem limba de un cot.

Luni, 17 august 1987, am fost la CARP și am plătit cotizația pe două luni. Funcționara de la ghișeu, Tipei Maria, mi-a refuzat banii zicând că este prea puțin. Ne-am luat la harță și am mers la Radu,

care mi-a aprobat să plătesc 300 plus 80 de lei. Acest bătrân, de 78 de ani, este un om al dracului și, pe deasupra, un sclerozat. Dă cu biciul în bieții pensionari dacă iau un împrumut. Majoritatea pensionarilor au un capital mai mare decât împrumutul luat. Această casă de ajutor este o hoție curată. Aici ești exploatat până la sânge. Am 26 de ani vechime la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor. Am plătit dobânzi uriașe pentru împrumuturile luate. Dacă puneam banii la CEC, aveam o sumă mai mare, iar dacă îmi trebuiau bani, scoteam frumos, fără să mai plătesc dobânda. Ba, mai mult, CEC-ul îmi dădea dobândă pentru banii depuși. Se strâng sume fabuloase din prostia pensionarilor. Ar fi multe de spus, dar orice comentariu este degeaba. Cât privește pe Radu, președintele, acesta dă cu biciul în pensionari, împreună cu cuconițele plătite din banii noștri. Acest derbedeu de președinte caută să obțină cât mai mulți bani pe care să-i dea în interesul lui.

Azi este duminică. 23 August 1987. Este aniversarea zilei când comuniștii au venit la putere în țara noastră. Cântece de laudă și mărire conducătorului nostru iubit. Recitări ale copiilor, defilări, distracții la comandă și alte fericiri. Soția a plecat la biserică, de unde se întoarce pe la orele 13:30-14:00. Timp frumos. Dimineața și seara, timp răcoros. Orele 12:50.

Lia bea zilnic. Ciucur, la fel. Copiii suferă foarte mult. Lia, dacă nu termină cu destrăbălarea asta, va muri. Și nu de moarte bună, ci din prostie. Niculina, la fel. Lasă copilul mic pe capul nostru și se duce, hai-hui, ore întregi.

Mahalagisme.

Aurel, băiatul vecinului Hordău, s-a însurat cu o țigancă. Țiganka nu-i urâtă și lucrează la abator. Aurel a părăsit serviciul și stă la părinți. A părăsit și țiganka. Părinții fetei au venit la Aurel. Pe mama lui

Aurel o cheamă Maria și îi place să tragă la măsă. Vin țiganii la cuscra Maria să-l caute pe Aurel. Acesta era în pat împreună cu o femeie, găzduiți fiind de Maria. Cu țiganii era și sora nevastei lui Aurel, cu un bățator de covoare în mână. Dau țiganii să intre cu asalt în casa Mariei, dar ușa era închisă cu yala. Vine Pepi și bate la ușă. Cere niște sticlele de bere împrumutate. Cu ocazia asta, intră și țiganii în casă. Cum Maria era beată criță, a primit câteva lovituri cu paleta bățatorului de covoare de s-a trezit imediat și a scos țiganii afară, pe coridor. Avea părul în dezordine de nu-ți puteai stăpâni râsul când o vedeai. Aurel a sărit pe fereastră și, vorba aceea, „Fuga-i rușinoasă, dar e sănătoasă”. Dus a fost. Pe femeie? Au bătut-o și pe ea. Concluzia? Țiganii au dreptate. Țiganca-i cununata legitim cu Aurel, iar acesta, dacă i-a trebuit femeie, are femeia lui. Aurel se apără că a lăsat țiganca pentru că trebuia să-i întrețină și pe ai săi, care nu lucrează nicăieri. La discuții a luat parte și Ivanciuc. Să o apere pe Maria. Pepi i-a răspuns prompt:

– Dacă dumneata îi tragi sub coadă lui tanti Maria, este natural că trebuie să o aperi.

Ca să vezi de ce sunt în stare țiganii. Pupa-i-ar în cur cine i-a băgat între români!

Azi este vineri. 04.09.'87. Timp călduros. Este ora 19:51. Și acum să scriu.

Știrile. Doamna Elena Popa Scurtu, din R.S.R, dă sfaturi. Ce fel de sfaturi? Aiurite ca și dânsa. Ea este medic pediatru și recomandă următoarele: în spitale, copiii să fie aerisiți prin deschiderea cât mai des a ferestrelor. Ca să pătrundă aerul cât mai mult. Chiar și iarna. La ferestre se vor pune perdele, iar copiii să nu fie îmbrăcați prea gros. Cât mai mult soare și cât mai multe lichide să bea, ca să se întărească. Despre hrana copiilor, nimic. Despre laptele praf, nimic. La școală, cât mai multă mișcare. Despre

mâncare, nimic. Comentatorii de la Europa Liberă îi recomandă, în cazul că este mamă, să-și țină sfaturile pentru copiii săi.

Luna trecută am fost la Oficiul de Prevederi Sociale și Pensii. Funcționara de la ghișeu mi-a comunicat că dosarul soției mele este la calculare.

– Domnule Ganea! Să fiți fără grijă, că pensia se va calcula din urmă, adică de la data când soția dumneavoastră a introdus dosarul.

Azi, 04.09.'87, am fost din nou la Oficiul de Pensii. Mi-au spus că acum se calculează dosarele care au fost depuse în luna iunie, deci și al soției mele. Să sperăm că se va rezolva cu data de 01.10.'87. Așa că banii după trei luni, iulie, august și septembrie sau dus pe apa sâmbetei!

Doamna Adela. Cine-i doamna Adela? Este o bătrânică simpatică, fostă desenator tehnic la Proiectări, colegă de liceu cu Lenuța. O femeie care trăiește modest și este foarte hazlie. Luna trecută m-am dus într-o zi pe Karl Marx la o cofetărie, la o cafeluță. Din una în alta, a venit vorba și despre medici. Era să mă piș pe mine de răs, de felul cum știe să povestească.

– Mai demult, zice dânsa, la policlinica de pe strada Karl Marx lucra dr. prof. Petrișor și cu dr. Mohila.

Se duce doamna Adela într-o după-amiază la policlinică, mai spre sfârșitul consultațiilor, la doctorul Petrișor, după o rețetă cu Hypazin.

Intră femeia în cabinetul de consultații și îl vede pe doctorul Petrișor beat criță. În cabinet mirosea puternic a țuică de prună. Zice ea, că se cunoșteau bine:

– Domnule doctor! Dar s-a mutat crama lui Festingher aici?

– Taci din gură! zice medicul. Iar către asistenta care murea de răs. Tu, ia toarnă-i și ei un pahar de palincă!

Femeia, bucuroasă, ia paharul și îl dă peste cap.

– Încă unul, zice medicul.

– Stai, domnule doctor, mai încet.

Cineva bate în ușă. Asistentă deschide și intră doctorul Mohila.

– Nely, mai pune un pahar. Și iară mai trage femeia o dușcă.

– Domnule doctor! Păi eu am venit după o rețetă cu Hypazin.

– Aici nu-i, „domnule doctor”, ci tu și măi!

Și femeia a pornit la tutuit cu medicii. Doctorul Petrișor îi zice, apoi:

– Ce rețetă? Că aceea ai băut-o adineaori! Dă tensiunea jos.

Scoate doctorul Petrișor niște cârnați și dă-i, împreună cu țuica. Zice, către asistentă:

– Ia vezi! Mai este cineva la consultație?

– Sunt trei bolnave. Și așa s-a brodit că erau trei femei bătrâne, dintre care una surdă.

Intră femeile, una câte una.

– Domnule doctor! zice prima, mă doare falca de nu mai pot.

– Na! Ia din medicamentul ăsta și să vii mâine. Iar către asistentă.

– Fă cafele! Cafea naturală.

Intră și celelalte femei, iar doctorul Petrișor scapă și de ele. Apoi, dă-i la cafele și țigări, Kent. Zice doamna Adela către medic:

– Păi bine, măi, acum se tutuiau, mi-ați dat țuică să-mi coboare tensiunea, acum îmi dați cafea ca să o urce la loc?

El:

– Pentru Hypazin vii mâine!

– Fiți sigur că vin, răspunde doamna Adela. Am să vin cât mai des la voi, că la voi este viață de trăit.

Azi este duminică. 13.09.'87. Afară-i cald și bine. Vânătorii de pepeni din Tecuci au plecat acasă. După părerea mea, s-au dus cu cel puțin 100.000 lei,

dacă nu și mai mult. Am trimis o scrisoare cu unul din ei și un creion lung de 50 cm. pentru Liviu. Pe unul îl chema Grigoraș și avea o tumoră la tâmpla stângă. Zice că se va opera la Mihăiță. Este un zgârcit și un zgârie brânză. Nu-i păcat când medicii le jupoaie pe aceste lighioane, că și ele au jupuit destul pe băimăreni. Au vândut pepenii cu 10 lei kilogramul. Eu cred că la Tecuci este mai puțin de 4 lei. La început au vândut cu 15 lei, ba chiar și cu 20 de lei kilogramul. Au venit cu o cisternă de 15 tone și un vagon. Să zicem 20-25 tone, înmulțit cu zece lei, fac 250.000 lei. Scădem 50.000 lei cheltuieli, rămân 200.000 lei. Leafa unui medic chirurg pe șase ani și ceva. Ai dracului hoți!

Este ora 12,00. Lenuța, ca de obicei, este la biserică. După slujbă merg la OJT la o cafeluță și la o țigară „Dacia”. După masă mergem la plimbare, eu, Loli, Lenuța și Adina. Mergem pe strada Karl Marx la cofetăria de lângă farmacie și mai bea o cafeluță cu mine, din orz prăjit și mai fumează o țigară „Dacia”. Adina mănâncă o prăjitură și bea un suc. În total, 10-20 lei și gata pe săptămâna asta.

Niculina s-a intoxicat voluntar cu Ciclobarbital și acum îi este bine. Are probleme cu Eugen. Dar când nu a avut ea probleme?

Șeful de scară este un țigan, Martocean Tiberiu. Un țigan abil și șiret așa cum sunt toți țiganii. Conduce scara cu teroare și cu denunțuri mârșave pe la miliție. Joi, 17.09.'87, vom avea ședință pentru schimbarea lui. Nu a rămas un locatar cu care să nu se fi certat. Are o țigancă cu numele Pepi, care este bolnavă psihic și, când o apucă pandaliile, aruncă pe fereastră tot felul de obiecte în capul lui bărbatu-său. Dacă se întâmplă cumva să fi în dreptul traiectoriei, se poate să te trezești cu capul spart. Are niște copii loviți cu leuca în cap. Sunt foarte blestemați. Strică tot în calea lor. Casa scărilor, sparge geamurile,

deteriorează ușile, escaladează conductele de gaz, sforile pentru întins rufe le leagă de conducte și alte blestemății de ne pune pe gânduri, pe toți locatarii.

Când o apucă dracii pe Pepi, un alt țigan, lovit și el cu felehestru, joacă mingea pe sulă și-i face grimazuri lui Pepi. De, ce să-i faci? Țiganu-i tot țigan!

Azi este luni. 21.09.'87. Afară-i soare și bate un vânt rece de toamnă. Este ora 18,05. Viața merge înainte. Pentru derbedei și alte canalii cu chip de om viața-i mumă. Pentru oamenii sărmani viața-i ciumă. Măncare nu se găsește. Primim un kilogram de făină albă la trei luni. Slănină nu-i. Untură nu-i. Zvonurile care circulă sunt din ce în ce mai rele. Ca distracție, la radio și televizor avem „Prostia și îngâmfarea”. Pentru cei avuți, pentru șmecheri și șireți, sunt bătăile din palme și imnuri de preamărire, pentru săraci, măcinarea sistemului nervos central, până te tâmpești. Pensiile și salariile sunt în așa fel calculate ca să plătești datoriile către stăpânire. Viața în sine este foarte grea, prin faptul că aceste greutateți ale vieții le fac oamenii fără frică de Dumnezeu și fără rușine de semenii.

Aici, în Baia Mare, oamenii beau foarte mult. Inclusiv femeile. Se bea foarte multă bere. Barmanele te fură fără rușine. În loc de halbă îți dau ȕap, iar la plată plătești halbă. Dacă îți vine să te piși, țiganca stă cu ușa de la WC închisă și trebuie să-i dai un leu pentru o micȕiune. Oamenii beȕivi urineză afară, pe tablele prefabricate pentru construcȕii aflate lângă bufetul „Expres”. La „Semiluna” este și acolo, tot o țigancă!

Datorită mie și doamnei Eva, am reușit să schimbăm șeful de scară. În locul țiganului am ales un român, Rusu Mihai, iar ajutor un tovarăș țigan.

E noapte, citesc „Medicină pentru familie”. Sunt la capitolul „Stomatologia copiilor”. Mai citesc și pe Damian Stănoiu, nuvele și romane.

Pensia Lenuței este cu semnul întrebării. Foarte greu dă stăpânirea bani. Când este vorba să-ți ia, atunci se rezolvă imediat. Am făcut cerere în luna iunie, ziua 22. Acum suntem în septembrie și nicio comunicare. Oare din suferințele noastre cine ia folosul?

Dragă generație viitoare. Să vă aduceți aminte de suferințele îndurate de muritorii de rând, de oamenii muncii, dar mai rău au dus-o mamele cu copii mici, din cauza lipsei de mâncare. La fel au dus-o și pensionarii.

Asistența medicală lasă mult de dorit. Peste tot ești furat cu sălbăticie. Ce să-i faci? Așa este stilul sistemului.

Azi este joi. 24.09.'87. Este ora 20:15. A fost o căldură de vară de toată frumusețea.

Pe la orele 11:30-12:00, au venit în control doi delegați de la IGO, asistați de către președintele asociației de locatari, Bărnă Leon, și măgarul de Glodeanu Ion. S-a discutat, ca de obicei, despre restanțieri. Cât privește cauzele pentru care există restanțieri, nu s-a discutat nimic. Nu-i voie, pentru că adevărul supăra pe om. Adică, pe măgar.

Cum ziceam. Am avut inspecție de la I.J.G.L. despre felul cum întreținem locuințele. Stăteam pe pat și văd că vine un măgar cu o mapă în mână și se plimbă prin casă, fără să zică nimic. Intră ca un măgar și iese ca un bou. Nici cine este, nici ce caută în casă, mă rog, un prost fără pereche!

Mărti, 22.09.'87. Am fost la Oficiul de Prevederi Sociale și Pensii. Niște escroci ordinari. Când m-am dus în luna august, funcționara de la ghișeu mi-a spus că dosarul soției mele se află la calculare și să fiu liniștit, că soția va primi pensia din urmă, adică de la 01.07.1987. M-am dus în luna septembrie. La ghișeu era un bărbat care mi-a spus că se lucrează la dosarele din luna iunie și că poate va fi ceva în luna

octombrie. Deci, de la soția mea s-a furat pensia pe trei luni. În 22.09.'87, la ghișeu era alt bărbat. Acesta mi-a spus că soția va primi pensia prin luna ianuarie 1988 sau februarie. Deci, alte trei luni furate. Merghând la Oficiul de pensii, m-am întâlnit cu doamna Mirescu, care a râs de mine. Mi-a spus că dânsa a trimis dosarul în luna februarie și nici până azi nu a primit un răspuns. Doamna Mirescu a fost activistă de partid la Comitetul Orășenesc al P.M.R. Baia Mare.

Am ascultat pe băieții de la E.L., care au relatat despre jalea noastră catastrofală și suferințele noastre. Ni s-a luat totul. Ne-a mai rămas viața. Acum se atentează și la ea. Clasa săracă este la pământ. Proștia și îngâmfarea este cu genunchiul pe pieptul nostru, iar cu mâinile pe gâtul nostru, ne sugrumă ca să ne înăbușim. Trăim o viață de câine, nu din cei de casă de la boieri, ci câini de rând, iar proștii și hoții își bat joc de noi, în sensul că-ți iau totul și te disprețuiesc.

Mă gândesc la trecut, la anul 1936, la suferințele mele pentru tovarășii comuniști, care mi-au luat totul și care m-au batjocorit punându-mă la lopată de-am lucrat sub comanda unor derbedei fără școală, care mi-au poruncit și comandat. Futu-le muma în cur de derbedei și borfași, escroci, canalii și alte lighioane!

De asemenea, mă gândesc la inginerul Ionescu, care în 1936 era inspector la Inspectoratul Miner, cu a cărui recomandare am intrat la Uzinele „Phoenix” și de unde am fost dat afară pentru că simpatizam cu comuniștii.

– Măi, nenorocitul! Eu mi-am pus obrazul pentru tine ca să te bag în serviciu, iar tu m-ai făcut de râs!

Mereu mă gândesc la cuvintele domniei sale.

– Tu știi cine-s comuniștii? O ceată de derbedei și de haimanale care caută să conducă lumea și se servesc de proști ca tine ca să pună mâna pe putere,

iar odată ajunși, ție și altora proști ca tine vă dau cu piciorul în cur!

– Ai avut 11 lei pe oră și perspective să devii cineva? Dar nu ai fost mulțumit.

Plâng și astăzi starea în care mă găsesc, munca mea furată. Stau în casa statului și trăiesc numai și numai ca să plătesc datoriile pe care stăpânirea mi le face, datorii pe care oamenii săraci nu pot să le plătească.

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor, C.A.R.P. Este o capcană diabolică în care se prind bieții pensionari ca musca în plasa păianjenului. Ea este condusă de către un președinte, Radu Florian. Forul tutelar este Consiliul de Administrație, compus din pensionari. Există un statut, foarte șiret. Dacă soliciți un împrumut, ți se dă cu dobândă. Să zicem că ai cotizat 6-7000 lei, depinde de vechime. La CEC, dacă ai depus 7000 lei, primești dobândă 5%. Poți să scoți din această sumă când vrei și fără să plătești dobândă sau comision. La CARP, dacă iei din banii tăi, plătești dobândă, plus 19 lei contribuție la fondul CARP. Dacă decedezi, ți se rețin banii împrumutați. Se realizează sume uriașe de pe spinarea bieților pensionari. Se mai acordă și împrumuturi nerambursabile. Oare cui se dau împrumuturi nerambursabile?

Să zicem că ai scos 4000 lei, pe 18 luni. Pentru 18 luni plătești la cei 4000 lei circa 120-130 de lei. Să zicem că din diferite cazuri de forță majoră ai rămas cu o datorie de câteva sute de lei... Ești penalizat cu 8% din suma de 4000 lei, nu la 4 sau 5 sute de lei cât ai rămas dator. Faină, Casa de ajutor, tovarășe Radu Florian. Se mai plătesc și excursii la pensionari. Oare cine beneficiază de aceste excursii? Eu sunt de 26 de ani cu vechime în CARP, dar pe mine nu m-a chemat nimeni la nici o excursie. Sunt o mulțime de funcționari, în majoritate femei tinere, cu drept la pensie de bătrânețe. Ce caută acești funcționari sau, mai bine zis, acele cuconițe cocoțate în funcții diferite care se

uită de sus la bieții pensionari? Am mai scris despre acest lucru.

Hai să râdem!

În blocul nostru, la scara A, locuiește Mișulea Constantin, pensionar. El are cam 63-65 de ani. Este moldovean din orașul Huși. Serviciul la făcut la penitenciar, în calitate de paznic. Are grad de plutonier. Soția i-a murit și este văduv. De aproape doi ani trăiește cu Balint Claudia, o femeie cam de 50 de ani, care vorbește rău românește. Claudia este pe nicăieri și s-a lipit de Costică, dând de trăi bun. El seara și noaptea nu-i acasă, că lucrează de 12 ani la saivanele cu oi, iar lui Claudiei îi convine acest lucru. Ca pensionar militar, are dreptul și la serviciu. Așa că face serviciu la oi, berbeci și miei. Claudia, zisă Clari, s-a aciuut pe lângă el la mâncărică bună și culcuș cald.

Viața Claudiei este umbrită de nestatornicia lui Costică. Costică este sărac cu duhul. El s-a dezvoltat jos și nu la cap. Este gelos ca un arab și prost ca o pulă. Din când în când îl apucă pandaliile și o pune pe liber pe biata Clari. Are o imaginație foarte bogată în plâsmuiri și vedenii închipuite. Face planuri de viitor cu Clari pentru ca a doua zi să se spulbere ca o casă făcută din cărți de joc la adierea unui suflu. Costică:

– Futu-ți aia mă-tii de curvă! Te-am văzut că te mârleai cu un tip, rezemată de containerul de gunoi. Iar Clari:

– Du-te-n beteușug, obială! Mâncate-ar cancerul, să te mănânce.

Apoi, pleacă de acasă și șade pe unde poate. Umblă Costică ca un nebun după ea să o aducă înapoi.

A doua zi, se împacă și iarăși este bine. Îi dă porția și se liniștește. Când îl apucă strechea pe Costică, iar iese bucluc. Și uite așa trăiesc amândoi de aproape doi ani. Are Clari o prietenă cu numele Iuțica. Este o femeie cu pregătire, cu un fizic plăcut,

dar bolnavă de schizofrenie. Trăiește cu un bărbat foarte inteligent, dar lumea spune că ar avea și el o defecțiune. Iuțica stă bine și are și telefon acasă.

Mai acum câteva zile s-au certat în public, la gară, de s-a mirat lumea de ei. Este vorba de Costică și Clari. Clari are acum un apartament mobilat și, când o pune Costică pe liber, se refugiază în apartament și se descurcă și ea cum poate.

– Hai, curvă, acasă! îi zice Costică

– Du-te-n betesug și-n aia mă-ti de nebun! Ce umbli după pizda mea?

A râs lumea de ei, vorba aceea, „fiecare după facultatea lui”.

Se pregătește Costică să meargă la Huși. Zice Clari: ce-s nebună! Să merg cu bolundul ăsta la drum? Dacă se va uita vreun bărbat la mine să nu mai pot să mă întorc acasă? Acum stă pe gânduri Clari, să-și legalizeze relația cu el. Când voiește unul, nu vrea celălalt și uite așa se tot amână, iar timpul trece.

Mai recent, adică sâmbătă, Clari a plecat de la el. Costică nu s-a mai dus la serviciu. La serviciu este văzut ca om de încredere. Oile din saivane valorează câteva milioane de lei. Directorul întreprinderii știe situația, iar lipsa lui Costică se cunoaște. Costică a luat-o razna. Umblă ca un nebun și o caută. Zice directorul către Clari:

– Doamna Clari! Ce ai făcut cu Costică? Din cauza lui sunt probleme la serviciu. Absentează căutându-te pe dumneata.

Seara, a fost Rodica la noi. Și aceea o poama bună. Vine și Costică, chipurile, să ne vadă. Clari i-a întors spatele și s-a dus să se culce în altă parte. La Iuțico. El se duce la apartamentul pe care-l are Clari și stă la pândă. Eu am plecat cu Adina la film, la doamna Eva, iar Lenuța a rămas acasă cu Rodica. Când m-am întors acasă, îmi spune Lenuța:

– De trei ori a fost Costică la, noi căutând-o pe Clari!

Dimineață, când să trezit Costică, a mers la piață după un pepene și o tufă de ardei iuți ca să-i planteze într-un ghiveci, să-i aibă la iarnă proaspeți. Între timp, Lenuța a plecat la biserică, era zi duminică. Vine Costică la mine și îmi zice:

– Hai, Nicule, să mâncăm un pepene.

Când a intrat în casă, a văzut-o pe Clari și i-au sticlit ochii de bucurie. Dar nu s-a arătat.

– Vin! Dar numai cu Clari. Zic eu.

– Bine! zice el. Să vină și Clari. Dar când pleci tu, pleacă și ea.

– De acord! i-am zis.

Mergem cu Clari. Taie pepenele și Costică zice:

– Lasă pepenele jos, că te-am văzut prin fereastră cu cinci țigani!

Pe urmă, că a văzut prin perdelele de la gemuri umbrele.

– Du-te-n pizda mă-ti de nebun. Mâncate-ar corhazul și cancerul de gunoi ce ești!

Eu, profitând de cearta lor, am luat-o pe Adina și am ieșit afară. I-am lăsat pe amândoi să se împace. Ceea ce s-a și întâmplat.

Dacă vine la Iza, la cafea, se laudă cu prostia lui, zicând că i-a măsurat-o Clari și are 28 centimetri, moartă. Femeile îl ocolesc și-l evita din cauză că-i prost și sărac cu duhul.

Banc.

La granița cu Serbia, pe un loc de arătură, două găini se întâlnesc cu un măgar. Găinile mergeau în Serbia, iar măgarul în România.

– Da', încotro suratelor? zice măgarul.

– Ia, mergem în Serbia, că la noi nu-i chip de trăit. Ne pune să facem două ouă pe zi!

– Apoi, rămâneți cu bine, răspunse măgarul. Eu merg la voi, pentru că, am auzit că măgarii o duc foarte bine.

Mi l-a spus Blăjeru, la 30.09.'87.

Azi este miercuri. 30.09.'87. Începe să se lase race, iar frigul își anunță venirea. În piața noastră și-au făcut apariția moldovenii din Tecuci. Vând pepeni cu 7 lei kilogramul. Viața este foarte grea. Fără bani, fără mâncare. Oamenii se sfâșie unii pe alții din cauza mizeriei și a sărăciei.

Vecinul Michi, care locuiește cu Niculina pe scară, a venit din Rusia. Lui îi cam place să tragă la măsea, dar la ruși nu i-a mers. În Rusia se găsesc de toate, în afară de Țuică. La noi este invers. Se găsește Țuică, dar „niet” mâncare. Pe noi ne așteaptă o viață grea și plină de lipsuri. Oamenii stăpânirii, adică omul, semenul nostru, te jupoaie de viu și mori cu zile. Trăim în continuu în spaimă și disperare cu privire la plata taxelor comunale, care sunt foarte mari față de veniturile ce ți se oferă. Eu am 1348 lei restanță la taxele comunale. Am o pensie de 2000 lei. Casa mi-a luat-o stăpânirea și m-a băgat în bloc. Din 2000 lei, o mie o dau pe mâncare, din care trăim trei persoane. Din 1000 lei care rămâne trebuie să plătesc 5-6 sute lei lunar. 264 CARP, 59 taxa de înmormântare, 105 lei chiria. Mai vine plata curentului electric, plata radio, TV. Nici nu mănânci, că n-ai ce, ci numai bani, bani și iar bani trebuie să dai stăpânirii. Ori ai 500 lei venit, ori 5000, taxele sunt aceleași. Murim cu zile din cauză că nu avem bani pentru medicamente. Se împlinesc cuvintele Sfintelor Scripturi, unde sunt scrise aceste vremuri. Blestemat să fie omul care ia viața semenului său. Toți dau cu biciul pe bieții oameni săraci. Săracii au dus greul în trecut, săracii o duc și mai greu acum, în casa statului, unde stai în frig și întuneric. Aproape doi ani nu am avut apă caldă la blocul nostru. Acum, le-a venit să ne pricopsească cu apă caldă vara, când oamenii s-au scaldat în râul Lăpuș. Toate astea sunt calculate cu șiretenie. Numai și numai să te distrugă. Oamenii nu pot plăti și, de necaz, beau de sting. La fel și femeile. S-a creat un haos de nedescris în viața noastră de toate zilele. Pensia Lenuței este sub semnul întrebării. Când e

vorba să-ți dea ceva, stăpânirea îți dă foarte greu. De luat îți ia imediat.

Azi este joi. 01.10.'87. Este ora 20:30. Timpul s-a răcit, iar căldurile sau dus. Vine iarna, cu întreruperi de curent și frig. Specialitatea sistemului.

Niculina mi-a sustras din sertar 20 bucăți de tranchilizante. Meprobamat. Probabil se pregătește de o nouă intoxicație. Și iarăși vor urma problemele cu ea.

Băieții de la E.L. semnaleză întemnițarea unui medic psihiatru care nu a vrut să încalce jurământul lui Hipocrate. Motivul? A refuzat să semneze și să se supună cererilor autorităților, în sensul de a declara bolnavi mentali oameni sănătoși, pentru considerente politice.

Ministrul Energiei Electrice a fost demis din funcție pentru incapacitate. Țap ispășitor. Ca de-obicei.

Azi am fost în vizită la doamna Rodica Cozma. Este mama tânărului Cozma de la liceul numărul șase. A fost coleg cu Ganea Robert și îl cunoaște foarte bine și pe Bebe. Urmează să discut cu el la a doua vizită, pe care o s-o fac pentru că am fost rugat.

Tot azi am vizitat-o pe doamna Aurica, sora judecătorului Iamandi. Această femeie a transformat apartamentul unde a locuit înainte Silvia, într-un apartament luxos, pentru care a cheltuit mulți bani.

Am mai făcut o vizită la doamna Rațiu Iuți. În 21.10.'87 urmează să se căsătorească cu un băiat de 21 de ani, care la ora actuală face armata. Am mâncat struguri. Iuți mi-a povestit că o femeie i-a rupt penisul soțului său, care acum se află la reanimare. A nenorocit un om tânăr. A dracului Iuți. Are trei copii, are 31 de ani și se căsătorește cu un băiat de 21 de ani. Eu râd de nebunia ei.

Azi este vineri. 02.10.'87. Timp frumos, cu soare, dar dimineața și seara este frig. Este ora 18:20. Soția

a plecat la tratamente, iar eu sunt singur în casă. M-am apucat de scris.

La orele 9:00 m-am dus la I.R.E.M., pe strada George Coșbuc, cu o cerere ca să-i lege Doiniței Onofrei curentul la apartament. A plătit femeia taxele, plus penalizările, iar hoții de la RENEL nu i-au dat drumul la curentul electric. A venit unul de la IRE și i-a montat siguranța centrală, dar atât. Cât privește curentul electric în apartament, acesta lipsește din cauză că au demontat contorul electric și l-au dus la IRE. Hoțul de lucrător a montat siguranța centrală fără să monteze și contorul, așa că becurile nu ard. Am făcut, în acest sens, și o cerere, care a fost respinsă. Șeful Rețelei Electrice este un bou, un prost și un îngâmfat, de dă în gropi.

La orele 10,30-11,00 m-am plimbat pe la „Expreso”, la gară, și m-am întâlnit cu Nandor, care mi-a spus că în blocul II, blocul turn, un bărbat i-a tăiat gâtul femeii sale după care s-a spânzurat. El este din Bozanța și are doi copii, două fete care sunt acolo, la Bozanța. A venit mașina procuraturii și ambele cadavre au fost duse la morgă pentru autopsie. Știrea este adevărată și confirmată de toată lumea.

Bărcuțiu o tratează pe învățătoarea lui Daniel cu ampicilină injectii. Diagnosticul? Un abces dentar. Măine urmează să bea cu învățătoarea o ceșcuță de cafea naturală.

După amiază a venit în vizită Aurica, sora judecătorului Iamandi. Ciucur Dumitru a venit beat și căuta cearta cu lumânarea. Îl mânca pielea și cerea injectii de frasin, pe care Lenuța cu Niculina se pregăteau să i le aplice. „Hai la lupta cea mare” pe spina-reă țiganului.

Tecuceanul de la pepeni a venit la noi la WC. Lenuța i-a închis ușa în nas. Vai de viața lor. Suferă de frig la temperaturi joase pentru niște bani murdari. Bieții oameni. Își primejduiesc viața ca să câștige un ban din vânzarea pepenilor. Numai ei știu cât o duc

de greu. Cred că mai au de stat cel puțin o săptămână, dacă nu mai mult, în Baia Mare.

Zilele trec una după alta, iar despre pensia Le-
nuței nimic. Este vorba de dat, iar de dat se dă greu

Azi este sâmbătă. 03.10.'87. Este ora 17:50. Afară s-a făcut rece. Peste zi, a fost cald. Tecucenii vând pepeni și încasează bani cu nemiluita.

Săracii din cartierul nostru o duc foarte prost din lipsă de bani. Între unu și zece ale lunii este o criză de bani de toată frumusețea. Alimente nu se găsesc. Pâinea se procură stând la cozi lungi, dar se găsește, și chiar este bună în raport cu zgârcenia celor ce ne-o dă.

Lui Onofrei Doiniță i s-a dat azi lumina electrică în apartament. Șase luni a stat pe întuneric. De bucurie, tot aprindea și stingea lumina și nu-i venea să creadă că are curent electric.

Aseară, pe la orele 22:00-23:00, Doinița a bătut în fereastră, venind acasă de la Curtius. De, acasă este bogată și a venit cu carne de oiță, cu struguri și cu țigări. Ne-a dat și nouă, juma-juma. Eu am ajutat-o foarte mult în problema curentului. Șeful RENEL este un țăran foarte prost și îngâmfat. M-a tratat distant și cu dispreț. Când l-am amenințat cu procuratura, n-a ezitat să trimită oamenii de la deranjamente, care i-au legat urgent firele.

Azi, la orele 18:00, a plecat la Autogară ca să ia autobuzul de Curtius, să plece acasă, că mâine, duminică, 04.10.'87, are fratele său nuntă. Este o nuntă de pocăiți. Martorii lui Iehova. Se cunună la starea civilă. Femeia nu-i mireasă cu voal, ci poartă doar o rochiță albă. La masă nu se bea alcool, ci numai apă minerală și mâncare bună. Vin cam 500 de persoane din câteva sate din împrejurimi. Orchestra cânta muzică religioasă și imnuri de slavă lui Dumnezeu. Se va servi carne de berbec și de porc. Mireasa va fi, cum am spus, îmbrăcată într-o rochie albă și cu o floare în

păr. Tot satul se va duce ca să vadă această nuntă de pomină. Mama Doinei este și ea pocăită.

Mă gândesc la Doina. Cum îi place să tragă la măsea până se face criță. Cum se va descurca ea bând apă minerală?

– Noroc că tăticu' nu-i pocăit și cred că-mi va da și mie un kil de țuică de casă! zice Doinița. Ce, se va cunoaște că eu beau țuică?

A dus cu ea și o sacoșă mare făcută de Lenuța, ca să aducă de-ale gurii de la nuntă.

Îmi vine să râd. De ce? Păi cum să nu râzi! Nunta pocăiților va fi o nuntă frumoasă, pe câtă vreme, dacă citești pe Damian Stănoiu, despre viața călugărilor din mănăstire, și vezi desfrânarea cuvioșilor care beau țuică și trag tabac, natural că te apucă râsul.

CAPITOLUL 3.

Cât vrei să mai trăiești ?

Azi este duminică. 04.10.'87. Timp frumos și puțin răcoros. Este ora 12:50. Soția a plecat la biserică la orele 10:00 și vine la orele 14:00. În acest interval de patru ore intră și cafeluța dinaintea intrării în biserică și cea de după ieșirea din biserică.

Onofrei Doinița petrece la nunta pocăiților. Cum va petrece bând apă minerală? Voi afla mâine dimineață când va sosi acasă.

La ora 00:03 ne-a vizitat dr. Ganea Mihai. Eu dormeam, că își făcea efectul Indometacin-ul pe care l-am luat. Îmi trebuie bani de medicamente și nu am. M-au surprins crizele reumatice în toiul sărăciei. Băiatul, după ce m-a văzut, s-a urcat în mașină și dă-i bătaie, călcând-o pe coadă, spre Zalău. Dacă minte el, mint și eu. După cinci minute a plecat. Mă gândesc că dacă ar fi fost un cizmar sau un lăcătuș, ar fi stat cu taică-su mai mult. Dar, întrucât face parte din aristocrație, a plecat cât mai repede. Și Man este doctor, dar acela sapă în grădină la părinți și nu umblă hai-hui noaptea cu mașina, în timpul când stafiile își părăsesc culcușurile, transportând pe Hal și pe Pal la Zalău. De, vorba lui Clari, fiecare cu facultatea lui.

Ieri am fost la spital la fizioterapie. Am avut bonul cu numărul 3. Trebuie să fac tratament, că-i de rău. Cu banii stăm prost. Măine, luni, 05.10.'87, mă gândesc că dacă îmi dă ultrasunete nu am bani de Pell-Amar sau de Hidrocortizon sau Boicil. Trebuie să-mi fac tratamentul înainte de a ninge, până nu

sunt blocat în casă. Mă gândesc la mama și la vorbele ei:

– Lasă, Culăiță, că și tu vei avea copii!

Așa am făcut și eu cu mama și primesc înapoi de la băiatul meu, cu deosebire că mama a pus la inimă, pe câtă vreme eu, având mai multă minte ca dânsa, nu pun la inimă deloc. Ca să vezi că și cultura este bună la ceva!

Și, cum ziceam, ca să nu deviez de la subiect, am stat pe bancă la camera numărul 28, așteptând pe doamna doctor Dragomir, care nu a venit deloc, iar mâine trebuie să stau din nou la consultație și la tratament sub aparate.

Medicină.

Acid acetil salicilic este aspirina. Acid maledixic este Negram. Hormonii gonadotropi hipofizari dezvoltă funcția organelor sexuale la copii. Ibuprofenul este Paduden.

Din filozofia subsemnatului. Dintre toate viețuitoarele pe care Dumnezeu le-a creat pe pământ, cea mai desăvârșită în frumusețe este femeia. Femeia este o ființă delicată. Păcat de cei care nu o respectă.

Dacă vrei să fii bestie, apucă-te și îți bate femeia. Dacă vrei să fii prost, forțază oamenii să te aplaude. Prostia conduce întreaga omenire și distruge demnitatea umană. A fi deștept înseamnă minte care nu-i dată tuturor.

Este ora 18:56. Stau în casă. Adina se joacă cu păpușile, iar Lenuța croșetează. În urmă cu o jumătate de oră m-am întors de pe Bulevardul București, unde am băut câte o cafeluță de orz. Stând de vorbă cu Lenuța, mi-a povestit următoarele. Lenuța a fost crescută de către bunică-sa, mama preotului Pop Carol, doctor în teologie. Venind odată episcopul în vizită cu Pop Carol s-a adresat mamei preotului, respectiv bunicii Lenuței:

– Doamnă! Ți-am făcut feciorul mare, mare.

Bunica Lenuței i-a răspuns:

– Înalt preasfințite! Eu nu mă bucur deloc. Din cauză că nu am nici o bucurie de pe urma lui. Și mai este ceva, preasfințite! Niciodată să nu-ți ridici copilul mai sus decât tine, că te disprețuiește. Am încheiat citatul. Exemple. Cezar Petrescu. În povestirea „Iarna”, doctorul Negrea, venind mă-sa la el în vizită, îi dă 1000 de lei, apoi o omoară cu trăsura. „Moș Toma”, tot de Cezar Petrescu. Fiul, ajungând avocat, îi este rușine de părinți. Îi dă lui tat-su 2000 lei ca să plece cât mai repede, că domnișorul Titel își aștepta gagică. La fel și domnul preot doctor în teologie Pop Carol, i-a fost rușine de părinți. Cât privește băiatul meu, el face vizite de cinci minute, apoi gonește în noapte la Zalău, ca să doarmă.

Spune Lenuța că ar fi zis bunica episcopului:

– Înalt preasfințite! Cu cât îi mai sus, cu atât va cădea din vârful scării mai repede.

Episcopul a rămas cu gura căscată și nu a mai zis nimic.

Azi este miercuri. 07.10.'87. Este ora 20:30. Timpul a fost bun, raportat lunii octombrie. Vine iarna. Cresc taxele comunale. Ce să-i faci? Oamenii puterii te strâng de gât, luându-ți viața. Stau și mă întreb:

– Doamne, oare cui folosesc toate acestea?

– Nu am, Doamne, cuvinte ca să-ți mulțumesc pentru că nu m-ai planificat la rebuturi, la construcția lumii acesteia. Fii milostiv, Doamne. Nu ne lăsa pieirii în mâna oamenilor de nimic, care fac parte din rebuturile tale.

– Dă-le, Doamne, înțelepciune, ca să-și amintească că înaintea ta sunt muritori, iar carnea lor va sluji ca hrană viermilor și altor viețuitoare scârboase.

Tot mă gândesc, oare Doamne, cum văd și cum înțeleg nebunia lor? Deșteaptă-i, Doamne, și scapă-ne de oamenii de nimic care, dacă ar putea, ar pune

biruri și pe oxigenul pe care-l inspiram și pe carbonul bioxid pe care îl expirăm. Oprește, Doamne, vântul care le suflă în scăfârlie. Amin!

Ieri, Clari a fost pusă iar pe liber. De ce? Pentru că Costică este nebun. De ce-i nebun? Pentru că așa l-a făcut mă-sa. A avut raporturi sexuale cu Clari, iar porcul de el, după ce s-a satisfăcut, a gonit-o pe biata femeie pentru motivul că în timpul actului sexual femeia nu i-a răspuns prin declanșarea orgasmului. Azi a început să o caute ca un nebun și iarăși se repetă vechea poveste.

Nu are bani și a voit să-și vândă surtucul îmblănit lui Grigorescu. Tecuceanul care vinde pepeni. Am râs de m-am prăpădit de disputa lor. Dispută între doi moldoveni. Unul din Huși, iar celălalt din Tecuci.

Grigorescu, cel din Tecuci:

– Cât ceri pe scurta aceea?

Costică:

– Șapte sute de lei!

– Du-te, măi omule! Ce crezi că eu am bani de aruncat în vânt?

– Dar, dumneata, cât vrei să dai pe ea? zice Costică.

Grigorescu nu a mai zis nimic, iar Costică și-a luat șuba și a plecat.

400.000 înmulțit cu 18 fac 7.200.000 unități de penicilină. Atât a primit tecuceanul și degeaba. Are o gonoree maramureșeană. Trebuie Efitard sau Moldamin.

Am mai spus că am cunoscut familia Grigorescu din Tecuci. Este pentru a doua oară în Baia Mare. Ce face el la Baia Mare? Vinde pepeni, lubeniță, în piață, de lângă Iza. Am cunoscut familia lui, adică pe el, pe ginerele lui, care a dus o scrisoare domnului doctor Ganea Mihai. Acum, a doua oară, a venit și soția lui la Baia Mare. Este o femeie de treabă, distrusă de

muncă, plină de bube pe picioare. A venit și un copil cu ei.

– Măi, urâtule! îi zic copilului. Îți place la Baia Mare?

– Nu-mi place! îmi răspunde urâtul.

– Văd că mănânci pâine albă și cozonac.

– Îhî!

– Mai bine la voi, la Tecuci, unde pâinea este neagră ca tine?

– Măi!

Fără comentarii.

Azi vine tecuceanul foarte supărat. A sărit pârleazul și s-a umplut de noroc de la o femeie. M-am dus la dr. Crișan Aurel și i-am cerut o rețetă de penicilină. Mi-a dat omul. Îl întreb:

– Dar cum te descurci cu soția?

– Păi, zice el, o mai amân o zi două, până trece rușinea. Ce să fac?

– Dar, unde dracu ai sărit pârleazul?

Îmi arată pomul de lângă gardul școlii, unde bietul moldovean a păcătuțit.

La ora 22:00 primește porția de tratament. Asta pentru că l-a condus pula și nu capul.

Azi este joi. 08.10.'87. Este ora 20:56. Afară a fost cald, ca toamna, ca în luna octombrie. Se anunță o iarnă grea. Viața este foarte aspră în bloc, prin faptul că stăpânirea îți ia totul, banii de mâncare, banii de medicamente. În general, te despoaie de strictul necesar vieții. Șarlatanii și, în general, canalele au bani pe nemuncite, iar săracilor li se ia și ceea ce nu au să dea.

Astăzi am avut două evenimente triste.

Primul eveniment a fost acela că nepoțelul meu, Daniel, băiatul fiicei mele, Niculina, m-a stropit cu apă. Eu i-am luat sticla din mână și l-am udat puțin. Atunci, el a luat o piatră și m-a lovit în pulpa piciorului. Mi-am adus aminte că, fiind copil și nesupravegheat de nimeni, am dat și eu cu pietre în bunicul.

Deci, iată că primesc înapoi ceea ce am făcut cu bunicul meu, copil fiind și neavând cine să mă educe. M-am rugat Bunului Dumnezeu să mă ierte și mi-au dat lacrimile, gândindu-mă la copilăria mea nefericită, pe care am avut-o, orfan fiind de tată, crescut de o mamă bună și iubitoare, dar care m-a crescut cum a putut și care mi-a dat puțină învățătură, după posibilități, iar eu, la rândul meu, am ocolit-o, plictisindu-mă de iubirea sa. Primesc înapoi, de la băiatul meu, ceea ce merit, ceea ce am făcut. Vizita de cinci minute și aceea în trecere.

Al doilea eveniment a fost că, stând pe bancă afară, a venit fratele Mariei, beat ca de obicei și s-a luat de mine zicând:

- Ce mai faci, bătrâne?
- Bine, zic.
- Câți ani ai?
- 76 de ani, îi răspund.
- Păi, ai trăit destul! Cât vrei să mai trăiești?
- Dumneata să bei mai puțin! i-am zis. Și să-ți vezi de treabă, dacă mai vrei să o vizitezi pe sora dumatăle.

Este o familie de alcoolici. Toți beau de sting.

Umblu la tratament, la fizioterapie. Ieri, asistenta de la camera 13 mi-a făcut galvanizări. Aparatul s-a dereglat în timpul funcționării și m-a ars un pic.

Azi am fost primul, împreună cu vecinul meu, Gaspar Paul. Asistenta nu a întors fișele și am rămas la urmă. Zic, către Poli:

- Spune-i asistentei că m-am dus la toaletă.
- I-a spus Poli, dar asistenta i-a replicat:
- Eu nu am timp să aștept după dânsul. Și a chemat pe altul.

Când m-am întors de la WC, am văzut că Poli intrase și mi-am luat fișa de tratament și am plecat la cabinetul 35, la ultrasunete. A venit asistenta de la cabinetul 13, mi-a luat fișa și după ultrasunete, înapoi la ea.

Clari este pe liber. Costică umblă după ea nebun. Om bătrân și tâmpit ce este. Oare toți moldovenii sunt așa? La Tecuci am văzut unul care a furat o bicicletă. Altul, moldovean din Huși, este bolund după curul femeii. Altul este plin de sculament. Ce dracu o fi cu ei?

Azi este marți. 13.10.'87. Timp ploios. Este ora 09:45. Trebuie să plec la spital, la fizioterapie. Mă simt bine și umblu ca și cum aș fi tânăr. Picioarul nu mă mai doare. De două ori pe an fac fizioterapie. Dumitrescu Marin, faimosul inginer politic, zace în pat bolnav de inimă. Am telefonat la Magda și le-am comunicat că Drăguțescu Aurel a murit de un an de zile. Ei nu au știut nimic și au rămas mirați. Doamna Moraru, mama Magdei, a murit și ea. Lola, fata lui Rica, urmează să se căsătorească. Prima întrebare a fost:

– Ce mai face Mihăiță?

– Este un om mare. Le-am răspuns. Un om la locul lui, care la ora actuală are lucrări științifice publicate.

– În care ziar?

– În „Chirurgia”, „Revista Medico-Chirurgicală”, „Contemporanul”, „Ateneu”, „Viața liberă” și altele.

– Adu-le ca să le vedem și noi.

– Ce am, am să vă arăt. Ce nu am, urmează să am!

M-am gândit la această familie ratată. Are dreptate Mihăiță când afirmă acest lucru.

Mihăiță are perspective să fie transferat la Baia Mare, dar nu am încredere în oameni și am să-l sfătuiesc să fie prudent. Baia Mare ne-a disprețuit. Azi vor să-l aducă dușmanii la Baia Mare, pentru ca mâine să-i rupă gâtul și să-l arunce la gunoi. Familia mea a fost distrusă de două femei fără cultură, iar fiul meu a suferit din cauza sărăciei și a mizeriei. Am o familie pe cinste, care este compusă din intelectuali

și urmează să mai apară. Pot să mor liniștit, că sămânța mea, din prima căsătorie, a dat roade, iar cea din a doua căsătorie a dat numai rebuturi. Tot din cauza sărăciei și a mizeriei.

Doamne Iisuse Hristoase, coboară harul tău și binecuvântarea ta în casa mea și a celor dragi. Amin!

Azi este miercuri. 14.10.'87. Afară-i frig și plouă. Azi am fost la fizioterapie la lampa Solux. Fiind frig și dând de căldură, am adormit ca o valiză în gară și am visat că sunt acasă, în patul meu. Am auzit un hohot de râs. Era asistenta care m-a trezit.

Azi este luni. 19.10.'87. Afară este frig, dimineața și seara. Peste zi este timp cald, corespunzător lunii octombrie. Este ora 19,40.

Ca de obicei, mă lupt cu sărăcia. O mut de pe un umăr pe celălalt. Viața merge înainte. Peste tot domnește haosul și mizeria. Am fost la Ferneziu cu autobuzul numărul 2. La capătul liniei, o dezordine și mizerie de nedescris. Drumul deplasat în așa fel încât a trebuit să mă deplasez în sens invers ca să ajung cu greu pe drumul cel bun pe lângă gardul uzinei. Uzina din Ferneziu, din uzina murdară, a devenit și mai murdară, exact după indicațiile prețioase date de sus.

Dacă te duci la Școala Generală numărul 15, de pe strada Neptun, și dacă numeri geamurile sparte, sunt în jur de optzeci de bucăți. Sun, într-o zi, directorul:

– Tovarășe director! Am numărat geamurile sparte și sunt 80.

Face directorul către mine:

– Păi, altă treabă nu ai? Lasă-le și fă-te că nu le vezi. Ce să fac?

Are omul dreptate. Ce să facă cu ȧiganii? Joacă fotbal în curtea școli. ȧigănușii și dănciușii. Trag cu praștia în geamurile mari și mici. Mai mult în cele mari, că fac zgomot mai puternic atunci când se sparg și se amuză mai tare. La sfârșitul anului,

părinții plătesc bani grei, câte o sută de căciulă. La câte 1300 de elevi, fac 1.300.000 lei. Iată cum părinții plătesc isprăvile odraslelor. La fel se întâmplă și cu porțile și gardurile școlii. Le bat prin închidere și deschidere, una de alta, de fac un zgomot infernal, iar dacă te-ai așezat să te odihnești puțin, îți sare somnul din cap și sari în sus ca un purice. Tovarășii maștrii instructori veșnic au de lucru cu repararea gardurilor care, fiind din beton, sunt sparte și cu găuri ca de șobolan. Numai ce vezi capetele țigănușilor cum apar printre găuri, pe unde intră în curte sau le escaladează.

Dacă te duci la spital, pe sala de așteptare la cabinetele de kinetoterapie, parafină, solux, hidroterapie, este întuneric beznă. Se cunoaște că medicii, medicina, personalul sanitar, sunt conduși de către activiști de partid. Pe holuri, sunt canapele nou-nouțe tăiate cu cuțitul, că se vede buretele din interior, făcute harcea-parcea. Pe coridorul mare, în dreptul camerelor cu numărul 13, 28 și 12, ortopedie, pe unde sunt scaune tapițate, la fel. Materialul PVC este tăiat, iar buretele la fel. Peste tot domnește prostia activiștilor postați în halate albe, care lucrează la aparatele de fizioterapie. Mă gândesc. Cui folosește această debandadă și cu ce scop? Această delăsare, această devastare, după mintea mea, este răzbunarea poporului. Poporul batjocorit, poporul înfometat, poporul disprețuit, poporul chinuit de către cei care se laudă că-l reprezintă.

Dacă te plimbi pe strada gării, mai sus de restaurantul „Expres”, este o mercerie, după care vine o librărie, apoi materiale electrice, articole de fierărie și, în sfârșit, magazinul de obiecte de menaj. Peste tot geamuri sparte și cârpite cu fel de fel de suporturi înșurubate ca să țină cât de cât, de azi pe mâine. Se văd vasele și oalele de menaj, damigenele, vasele din plastic, toate sunt făcute praf. Peste tot se vede mânia poporului căruia în loc de mâncare i se dă băutură, pentru ca bând să uite de sărăcie. Mâncarea copiilor

se dă la străini. Mâncarea poporului se vinde pe valută, la export. Nimeni nu are milă de tine. Oamenii, înnebuniți, se sfășie unul pe altul, fie din prostie, fie din lașitate. Unii asuprind, alții suferind, numai și numai ca să supraviețuiască.

Hai să râdem.

Azi este marți. 20.10.'87. Este ora 17:15. Afară, azi, a fost cald. Am fost cu vecinul Gaspar Paul la spital, la tratament, la fizioterapie. Am dat fișele de tratament la camera numărul 13 la orele 10,40-11,00. De serviciu era asistentă fosta doamnă Hotea. Ne-a strigat pe amândoi să intrăm la tratament. Cu noi, a mai intrat și un șchiop în cârje și am început tratamentul. Cum stăteam, câteșitrei sub aparate, se aude o bășină discretă. Bine că eu nu am auzit-o, pentru că aș fi sărit în sus de sub aparat și muream de râs. Zice Poli:

– Doamnă asistentă! Domnul Ganea a dormit ca o valiză în gară la Solux.

Eu îl aud și îi spun:

– Taci! Ros Saco.

Pe asistentă a pufnit-o râsul. Ne știe cine suntem. Face Poli:

– Era să spun că dumneata te-ai bășit!

Noroc că asistenta era lângă mine.

Venind acasă, am luat aparatul de fotografiat și i-am făcut o poză pe drum, așa cum mergea în cârje. Zice Poli:

– Am uitat să-mi scot pula afară!

– Scoate-o! zic. Îți fac altă poză.

– Păi, după câtă minte ai dumneata, ai face-o.

– De ce, nu, îi zic. Și cu asta basta!

Mă gândesc, în general, cum pot fi oamenii așa de ticăloși? Așa de cruzi, de dereglați? Stau de vorbă cu mulți, tete à tete, și se miră de mine:

– Măi, Ganea! Tu ești un visător. Tu nu vezi realitatea?

– Ba, o văd! Dar gândirea mea diferă de a voastră.

Lumea zice:

– Dă-i în pizda mă-sii! Că ei trăiesc, iar pe noi ne chinuiesc. Mă gândesc atunci la Mântuitorul nostru Iisus Cristos. Mă uit la icoana unde este zugrăvit chipul ce-l reprezintă pe el în amintirea Sfintei Scripturi de Ioan evanghelistul. Rugăciunea cea din urmă.

Mă gândesc la cadavrele care se află la morgă. În fața autopsierului sunt egale. Mă gândesc la acei nenorociți, la acei sadici care, fie că decretează legi, fie că sunt executanți criminali pentru ca să trăiască mai bine, în sfârșit, la toți acești nenorociți laolaltă ce alcătuiesc „Aparatul de Represiune”. Și ei merg la morgă. Toată povestea asta se sfârșește la marginea gropii din cimitir, huiduiți, blestemați, cu sufletele pierdute din partea lui Dumnezeu și, atunci, îmi pun întrebarea: Oare se merită ca să mori asasin? Ce ai câștigat? Cu ce te-ai ales? Cu goana după vânt prin deșertăciunile vieții pământești. Ale lumii acesteia. Ale lumii lui Satan.

Azi este joi. 22.10.'87. Ora 15:17. Afară-i cald și rece. Timp corespunzător lunii, zilei și orei la care ne aflăm. De la inginerul CFR Gogan Gabi am auzit un banc.

Doi tineri se drăgăleau lângă un gard.

– Draga mea, zice el. Te iubesc atât de mult că îmi vine să te rup în două!

De după gard se aude vocea celui de al treilea:

– Jumătatea inferioară mi-o dai mie!

Aseară a venit, pe la orele 18,00, președintele asociației de locatari, tovarășul Barna Leon, însoțit de două delegate de la municipiu, a făcut vizite pe la restanțieri, printre care sunt și eu. La blocul numărul trei din strada Neptun, scara A, țiganul Petrea a zis, către delegate:

– Ce, ați venit după pulă?

Altă țigancă, una mică, tot de pe scara A, le-a zis și ea:

– Ați venit după pula lui bărbatu-meu? Pofțiți, este în baie. Vă așteaptă în pielea goală! Mi-a povestit Lia.

S-a ajuns cu controlul și la scara C, unde sunt eu.

Se aud bătăi în ușă. Eu eram cu doamna Rodi, discutam închiși în casă. Când deschid ușa, îl văd pe Barna și pe cele două delegate care îmi întind o soasă de plată. 1855 lei.

– Când plătești acești bani? mă întreabă.

– Când îmi va da Întreprinderea IGO banii pe casa pe care mi-a furat-o. Atunci și eu voi fi la zi. Apoi le-am povestit pe îndelete cum stă târășenia cu casa demolată, din anul 1975, fără să-mi dea un ban despăgubire. Le-am povestit, de asemenea, și chestia cu pensia soției despre care nici acum nu știm nimic.

– Stimate tovarășe de la municipal! Pretindeți cetățeanului să fie corect. În primul rând cereți organelor puterii de stat să dea exemplul bun pentru cetățeanul de rând.

După ce pleacă tovarășele de la Sfatul Popular Municipal, vine Barna la mine, împreună cu Glo-deanu.

– Nea Ganea! Nu-i vorba de dumneavoastră, ci de ceilalți care nu plătesc. Trebuie să-i speriem puțin, că au luat-o razna.

Despre politică.

Politica din țara noastră este foarte ciudată. Îți trebuie cap de neamț ca să o înțelegi. Dacă o înțelegi și ești om întreg la minte, rămâi năucit de cele ce descoperi.

În țara noastră, puterea politică se află coordonată de către Partidul Comunist Român.

Partidul Comunist Român este forța conducătoare a Clasei muncitoare din țara noastră.

Întrebare:

– Cine-i Clasa Muncitoare?

Răspuns:

– Nu știu.

– Ministerul de Interne face și el parte din clasa muncitoare?

Răspuns:

– Nu știu. Și dacă știu, tac!

– Dar activiștii de partid? Și ei fac parte din clasa muncitoare?

Răspuns:

– Nu știu, iar dacă știu, tac!

Partidul Comunist Român este condus de către Secretarul General. În mâna domniei sale se află centralizată toată economia țării.

Secretarul General este și Președintele Republicii Socialiste România.

Secretarul General este și Președintele Organizației Frontul Unității Socialiste

Secretarul General este și Comandantul Suprem al Armatei.

În cadrul Armatei sunt și unele rubedenii ale domniei sale.

Viceprim-ministru al Consiliului de Miniștrii este soția Secretarului General.

Secretarul General este Șeful Statului Român.

Tot ce se întâmplă în țară face parte din centrismul politic arătat, ceea ce este obositor pentru o singură persoană. Se comit erori cu consecințe care se revărsă asupra cetățeanului de rând.

Secretarul General este sprijinit foarte mult de către Ministerul de Interne și Ministerul de Justiție. Secretarul General numește și demite miniștrii după comportare și după abaterile săvârșite. La ora actuală sunt circa 29 de ministere.

Toate indicațiile și recomandările, în toate ramurile de activitate, pornesc de sus, de la preaînțeleapta sa persoană și se distribuie pe ministere.

Dacă un departament a ieșit prost cu planul, ministrul respectiv este tras la răspundere. Spre

exemplu, ministrul Energiei Electrice a fost destituit și urmează să fie tras la răspundere pentru nerespectarea indicațiilor date de sus, indicații date fără ca să se țină seama de conținutul cărbunelui de proastă calitate. Cărbune recomandat centralelor termice de la Turceni și Rovinari.

Peste tot unde nu merge cum trebuie treaba, intervine aparatul represiv, care acționează orbește, fără să analizeze cauzele, lignitul, praful de cărbune care a înfundat agregatele și care dispune și de conținut mic în calorii. Dar, să revin la clasa muncitoare.

Muncitorii sunt de două feluri: productivi și neproductivi. Muncitorii productivi, la rândul lor, sunt de două feluri: calificați și necalificați. Muncitori fizici.

Muncitorii neproductivi și incompetenți ar fi cadrele de conducere, cei care conduc pe muncitorii productivi.

Știri. Nicu Ceaușescu a fost numit Prim Secretar al P.C.R al județului Sibiu. Ministrul Energiei Electrice destituit, se numește Pere Avram.

Ceva cu numele Iliescu ar fi rivalul Cezarului și candidat la puterea țării, spun cei de la E.L.

Azi este vineri. 23.10.'87. Orele 19:10. Timp cald, ca toamna. Se apropie iarna, iar odată cu ea și frigul. Sistemul nostru socialist ne strânge de gât fără milă. Ne stoarce ca pe un burete sângele ce ne-a mai rămas.

Pensionarilor bătrâni și bolnavi li se iau locuințele, cheltuim pe mâncare 1000 lei trei persoane, așa ca să fim la limita subzistenței. Încă 1000 de lei sunt datoriile pe taxe comunale, casa de înmormântare, CARP, RTV, curent electric. Se adună restanțe, că nu putem plăti la timp. Stăpânirea nu are milă. Îți ia totul cu ajutorul organului represiv.

Am fost la Oficiul de Prevederi Sociale. Iarăși, altă minciună. Cartea de muncă a soției a fost trimisă

la Ministerul Muncii. Mi s-a spus să aștept rezultatul, care va veni acasă în scris. Dragă generație viitoare. Poate că unii dintre dumneavoastră vor zice că sunt nebun. Dar eu nu-s nebun. Nebuni sunt cei care ne conduc. Ateiştii. Sclerozații. Cum stăm la rând, vine unul bătos, cam „Cine-s eu”, și face gălăgie că de șase luni a depus cerere și nu i-a venit nici un răspuns. Zice, tovărășica de la ghișeu:

– Ce răspuns să-ți dau, dacă nu avem fonduri?

Ați auzit bine? Nu avem fonduri. Acești derbedei, certați cu demnitatea omenească, nu au fonduri. Și știți ce zic ei în prostia lor?

– Ia uite, boșorogii dracului! Le trebuie banii! Cerșetorii dracului.

Atât sunt de înapoiți, încât uită că și ei vor îmbătrâni. Afară de cei cărora dracu le va da vreun gând să se spânzure. Ca să nu mai îmbătrânească.

– Păi, atunci ce mă fac? zice omul la ghișeu.

– Mergi și lucrează și gata! răspunde funcționara de la Oficiu.

– Lasă, zice omul, mă duc la București și vă aranjez eu.

– Să-ți fie de bine, zice funcționara.

Iar eu m-am scârbit de ce am văzut și auzit și, până la urmă, am râs cu cineva de la Ulmeni de prostia lui. De naivitatea lui. Săracu de el, oare nu știe că funcționarul de la ghișeu de Prevederi Sociale lucrează după indicațiile prețioase pe care le primește de sus? De la București? Din vârful piramidei? Că legea, făcută și iscălită, este linsă de către cei care au scuipat pe semnătură?

Hai să termin, că mi-e scârbă.

CAPITOLUL 4.

Frig, foame, frică

Costică și Clari sunt în Moldova de două săptămâni. Și-a dus moldoveanul unguroaica la Moldova. Cheile de la apartament sunt la mine. Am televizor, am telefon. Când este film, mă uit la televizor, când am ceva de rezolvat, rezolv telefonic.

Niculina este bolnavă grav. Știe Bunul Dumnezeu dacă mai scapă. S-a jucat cu intoxicările cu medicamente, se joacă cu intoxicarea cu tutun, se joacă cu intoxicarea cu alcool. Atât eu, cât și Lenuța, suntem foarte îngrijorați.

Sâmbătă, 27.10.'87, a venit Mihăiță la Baia Mare, cu Livia, Liviu și Robi. Mihăiță arată foarte bine. Probabil că folosește cosmetice, că arată mai tânăr. Livia mi-a adus trista veste că a decedat cuscru Bejan. Urmează să-l îngroape azi. Liviu este un golan de toată frumusețea. Un golan așa cum sunt toți copiii care îmi plac mie. L-a bumbăcit pe Daniel de i-au mers fulgii. Așa bătaie nu a mâncat el de când l-a făcut mă-sa.

Mihăiță cu familia lui au venit la Baia Mare datorită unui eveniment important din viața lui, aniversarea a 30 de ani de la terminarea Liceului „Gheorghe Șincai” din Baia Mare. Petrecerea a avut loc la restaurantul „Carpați” din Baia Mare.

Sunt informat că Mihăiță ar fi avut un mic incident cu Ciucur Dumitru, care era cu chef și care și-a dat arama pe față, arătându-și prostia prin faptul că

și-a făcut apariția în fața societății, în fața foștilor colegi care erau de față.

Luni dimineață, la orele 00:10, au plecat spre Tecuci.

Azi este marți. 27.10.'87. Afară-i frig, corespunzător anotimpului în care ne aflăm. Este ora 13,50. Afară este soare și puțin calduț. Soarele intră în nori, iar frigul revine.

Și acum, zâmbiți, vă rog. Azi dimineață mă cheamă Clari la Iza, să bem o cafeluță cu Costică.

– Măi Costică, îl întreb, de ce voi, moldovenii, nu îngropați morții în ziua de luni?

– Ca să nu-i ducă și pe ceilalți! Dar tu știi de ce maramureșenii îngroapă mortul cu capul spre răsărit?

– Nu știu!

– Ei bine, pentru ca să-și vadă femeia când se fute. Dar oltenii știi de ce au gâtul lung?

– Păi, nu știu.

– Ca să se uite peste Carpați, ca să vadă dacă mai sunt locuri în Ardeal, să vină și ei.

A venit Brodaci Feri de la Baia Sprie la noi. Din una în alta, a venit vorba despre regăteni și facultăți.

– Cum dracu, măi Feri, facultățile de azi sunt bune? Calitatea absolvenților lasă mult de dorit, prin faptul că sunt inculți și mitocani, lipsiți de maniere. Diplomele le primesc pe pile, bani, țuică și diferite plocoane.

Feri s-a dus la toaleta funcționarilor de la întreprindere, să-și facă nevoile. Pe pereții de faianță erau desenate cu degetul, cum s-au șters la cur, fel de fel de figuri geometrice.

Se întoarce Feri în birou și zice:

– Măi, da civilizați mai sunteți voi! Vă ștergeți cu degetul în cur și apoi dați pe pereți. Se vede că

sunteți funcționari cu pregătire superioară! Unde ați primit educația?

– Mai taci din gură, ungurul dracului, nu mai băga în seamă toate nimicurile, i-au răspuns funcționarii, în majoritatea lor regăteni.

Glodeanu Ion este șef de scară. Pe scara A. A avut cândva un accident de mașină și, de atunci, îi cam suflă puțin vântul prin scăfârlie. Țiganii de pe scară sunt mânioși pe el, din cauză că dă cu pietre după ei. Din acest motiv, au făcut o listă cu semnături că să-l schimbe. Acest lucru nu le-a reușit. Supărați, au trecut la acțiune. Ieri, 26.10.'87, Glodeanu a găsit doi căcați puși la ușa lui. Întocmai ca două plantoane. Unul la dreapta și unul la stânga ușii. Astăzi, aceeași poveste. Au apărut iarăși doi căcați puși pe hârtie și pasați în ușa lui Glodeanu.

Cum este Glodeanu prost, a telefonat la Miliție. A venit plutonierul Lazăr:

– Bine, tovarășe Glodeanu, pentru niște căcați pui Miliția pe drumuri?

După-amiază am fost la Cristina și am văzut și eu murdăria. Așa m-am convins că Glodeanu este sărit de pe fix.

Azi este miercuri. 28.10.'87. Afară-i frig. Este ora 19:48. De o jumătate de oră s-a dat drumul la căldură în calorifere. O căldură de zece grade. Azi dimineață gheața pe lac a fost de doi milimetri. Ziua este frig în casă, iar seara mai puțin.

Azi a fost Ildico la noi. Este o țigancă foarte rea de muscă. Face serviciul ca infirmieră la spital, la urgențe. Pe vremea când trăia Rațiu, gurile rele spun că se avea cu Vasile, un tânăr de 20 de ani. Spun țatele că, odată, când se regula cu Vasile, a uitat ușa deschisă și cineva i-a prins. Vasile era cu picioarele lui Ildico la galoane, adică pe umeri.

Ildico stă bine acasă. Vasile, asemenea. Țiganca are 32 de ani și trei copii. Doi băieți și o fată. Cel mai

mare are 13 ani. Anul trecut i-a murit subit soțul și acum, săptămâna trecută, s-a căsătorit legitim cu Vasile. Tânărul lucrează la mină și nu cunoaște femeile. Mă gândesc ce va fi cu Ildico când va începe să le cunoască? Acum l-au luat în armată. Ieri a venit Ildico la Niculina și i-a zis:

– Tu, Niculina, și așa locuiești lângă cazarmă, du-te la poartă și ia-i biletul de voie ștampilat că el l-a uitat.

Vine Iuții și o întreabă dacă a fost:

– Ce-s nebună? zice Niculina. Să merg eu, femeie cu doi copii și de 28 de ani, să mă fac de răs la soldați?

– Lasă, tu, zice Iuții că, am fost eu azi și am aranjat chestia.

Când vine cu el la noi, nu am mai văzut femeie să se urce așa pe un bărbat ca Iuții. Peste tot este numai de răs. Zice Iuții:

– O fi el copil, dar nici boșorogi nu-mi trebuie. Iar Niculina:

– O fi al meu mai bătrân, dar mă pot duce cu el oriunde în societate, pe câtă vreme tu nu!

– Ce nevoie am eu de societate? i-a răspuns Iuții.

Eu, boșorog fiind, și cu musca pe căciulă, m-am luat de Lenuța, care-i ținea parte lui Iuții. Și în gândul meu am zis: să se pupe în cur una pe alta, iar amândouă pe mine.

Săraca Iuți. Când o da Vasile de altă pizdă și de alți craci, habar nu are ce o așteaptă. S-o băga mutu' de i s-or vedea numai urechile, ca iepurelui la varză.

Știri de la E.L.

Cel mai crud și cel mai represiv om din Europa de est este Incompetența.

Cel mai nefericit popor care suferă din cauza Incompetenței este poporul român.

Drepturile Omului dintr-o anumită țară, nu spun care, sunt inexistente.

Demografia merge mai departe, așa cum a mers.

Televiziunea nu aparține poporului, ci Statului.

Dărâmarea bisericilor. Biserica „Cuibul cu Barză” și alte lăcașuri sfinte.

Restul? Știți și dumneavoastră, mai bine ca mine, că aveți radioul mai bun ca al meu.

Astăzi este duminică. 01.11.'87. Orele 11:00. Afară este frig și soare strălucitor.

Pe străzi circulă lumea cu buchete de crizanteme pentru ziua morților.

Aseară am fost la film, la Clari. Acolo era și Rodica. Până a început filmul, am povestit multe și mărunte din viața mea. Mai mult despre cele ale trupului. Mai puțin despre cele ale sufletului. Am văzut filmul românesc *Un pumn de stele*.

Filmul *Un pumn de stele* este un film foarte bun și foarte educativ pentru adolescenți. Eroul din film, un adolescent, se îndrăgostește la nebunie de o femeie neserioasă și cu capricii, așa cum sunt unele femei. După ce îl posedă pe adolescent, cu sânge rece, îl părăsește și revine în lumea ei, adevărată. Nu-mi place să critic femeile, pentru că nu mi-am pierdut mintea și controlul pentru nici una.

Filmul mai scoate în evidență și caracterul josnic al tipului, care pune pe alții să-l bată pe adolescent. Frumoasă este iubirea de adolescent. Platonică și sinceră.

Pe vremuri, când eram adolescent și elev la Școala de Arte și Meserii, gradul doi, din Baia Mare, am cunoscut o fată frumoasă, foc și bine dezvoltată. Era elevă la Liceul de Fete din Satu Mare. Era foarte elegantă, iar uniforma școlii îi venea foarte bine. Se numea Baby Veis și era evreică. Ne-am plimbat toată după-amiaza pe „Corso” spunându-i cât o iubesc și ea, la rândul ei, la fel.

Spre seară, văd o domnișoară în compania unui ofițer mergând foarte intimi. Știți cine era domnișoara? Era eleva de la Satu Mare, Baby Veis. Mi-a

zâmbit și mi-a făcut un gest amical cu mâna. Și gata! Am rămas mofluz.

Azi este miercuri. 04.11.'87, orele 17:55. Afară-i frig. În casă-i frig. Toată vara, cât au fost căldurile, a fost și apă caldă. Cu ocazia iernii a apărut frigul, apa rece, iar apa caldă s-a desființat. Ca să nu ne îngrășăm, suntem chinuiți, suntem furați suntem fără mâncare. Ni se vând gheare, copite, gâturi de la puii tranșați. Vai de zilele noastre. Clasa săracă-i la pământ. Boșorogul, nebunul și dementul ne ucide cu sânge rece. Ne dă în loc de mâncare băutură. Banii și se fură sistematic din buzunare. Asta vară ne-a dat apă caldă și ne-a încasat câte 250 lei lunar. Trei persoane. Acum, că este puțin dezmoștit caloriferul, plătim din greu căldură pe care nu o avem. Se fură banii de mâncare bătrânilor, la copiii și femeilor. Oamenii mor cu zile din cauză că românismul a dispărut. Iubirea de frate a dispărut. Omenia și rușinea au dispărut. În schimb, a apărut Anticrist, cu indicații prețioase, care te năucesc ascultându-le, iar executanții, sătui și grași, joacă bătuta pe spinarea noastră. Când îi vezi la TV, când îi asculți la radio, îți vine să vomități de scârbă și de mizerie. Banii nu au spor. Legile se fac cu duiumul, iar executanții te obligă să le accepți cu toate că tocmai cei care le inițiază nu le respectă. Dar obligă pe cetățeanul de rând să le respecte. Ei nu. Ei scuipă, apoi ling unde au scuipat.

În ziua de 15.11.'87 este alegerea deputaților în Marea Adunare Națională. Iarăși o mascaradă de toată frumusețea. Iarăși ești dirijat să participi la o votare unde toată lumea știe că votul nostru nu are nici o valoare.

A început iarna. De azi am luat căciula la purtat. Prostata mă supără din cauza frigului. O duc foarte greu cu frigul. Nu numai eu, dar și ceilalți. Apartamentul unde stau este foarte friguros. Celălalt

apartament, ce l-am avut și l-am schimbat, a fost mult mai călduros. De vină este numai sărăcia și lipsa de bani.

Băieții de la EL ne-au avertizat de ceea ce ne așteaptă odată cu venirea iernii. Mă gândesc, cum poate un om bătrân să chinuiască cu sânge rece milioane de oameni.

Femeile trebuie să nască forțat, că vine tovarășul Ivan, de la Miliție, ca să ia recolta de nenorociți care se nasc. Nenorociți care vor muri de foame, de mizerie, de frig și de alte binefaceri din fericirea epocii de aur a unui dereglat. Tovarăși! Cealaltă lume cu pâine albă, cu mâncare și bani, a fost, desigur, o lume strâmbă? Probabil că a fost pentru acești tovarășși, de, „musai”.

Azi este luni. 09.11.'87. Ora 20:08. Timpul călduros, corespunzător acestei perioade. În clipa acesta, soția a plecat la injecții. Eu scriu amintiri, iar gândul îmi fuge după cum scriu.

Îmi pun întrebarea: Oare merită să scriu? Oare am pentru cine scrie? Oare le va publica Mihăiță la timpul oportun? Cred că nu. Această convingere a devenit o certitudine. Pentru cine le va publica? Pentru fiica-sa, Mihaela? Haida, de! Să fim serioși. Sau pentru Claudia? Aia numai că nu împunge de tâmpită ce este.

De câte ori vine băiatul la mine, mă umilește groaznic. Să nu fiu înțeles greșit. Eu nu am pretenția să-mi aducă nimic, dar lumea zice așa:

– Domnu' Ganea! A venit domnul doctor la dumneavoastră? Ce cadou frumos v-a adus? La dumneavoastră a dormit? Vai, ce soție drăguță are! Discuții la o cafea. La o cafea și la o țigară.

– Păi, să vedeți! A fost numai în trecere. Adică, în tranzit.

– Păi bine, doamnă Ganea, dar mereu este grăbit?

Pe mine, când mă în treabă, eu le spun adevărul, pentru că eu nu curăț cojile de ouă la nimeni. Cu atât mai puțin la embrionul meu. Doctorul Gabriel Cozma a fost coleg de facultate cu feciorul meu. I-am spus adevărul despre vizita fiului meu. Despre relațiile modeste ce le am cu el. Cum femeia îi face patul cu cearceaf curat, iar el își aduce lenjeria și pătura de acasă. Ca să nu se umple de microbi. La Florica lui Borodi nu s-a umplut de microbi? Numai pene de gâscă avea în cap. Când umbla prin casă, în chiloți, o mână o ținea veșnic pe pulă. Acea nu are microbi? Numai curățenia exemplară și modestă a noastră are microbi.

Să mă scuzați dacă ce zic nu vă place. Poate că aveți și voi dreptate. Dar sunt bătrân și se poate să scriu prostii.

Despre Ganea Claudia. Ganea Claudia, i se mai zice și Iuduța, este o femeie foarte tâmpită și ticăloasă. A fost Mihăiță la noi. Așa cum obișnuiește el să treacă, în fugă.

– Domnul doctor Ganea nu are mândrie? Ba are! Dar să-l umilească pe taică-su. La fel și doamna inginer Ganea Livia, nu are omenie și nici mândrie. Explicația?

Claudia a afirmat că ei îi este rușine că este fata doctorului Ganea. Domnul doctor Ganea Mihai, neavând onoare, a mers și s-a culcat la nepoata lui, Nina Țâncău. Tot Claudia a declarat că Livia este așa și pe dincolo. Doamna inginer Livia nu a avut nici ea onoare și demnitate, tot din cauză că s-a culcat la Nina Țâncău. La nepoata ei.

Hai să fim corecți! Între cele două neveste ale lui Mihăiță a fost o oarecare diferență și anume, Nina Țâncău nu a avut școală, dar pe undeva a avut mândrie. O respect prin faptul că nu l-a ținut în cur pe Mihăiță și l-a ținut la distanță. Nu și-a îndoit spina-reă lingându-i curul. Ganea Livia are școală, dar se

lăsă mulsă ca o oaie și nu are voința de a se împotrivi bărbatului. Deci, Iuduța a tras sforile că s-a urcat în mașina lui taică-su cu curva cealaltă. Așa a numit-o pe Livia. Iată, dragii mei, un exemplu de caracter josnic al fiicei voastre, Claudia.

Claudia a fost amenințată cu exmatricularea din cauza absențelor multe ce le-a avut... Soția mea, Ganea Elena, a mers la școală, s-a rugat de director și de diriginte și a salvat-o. În schimb, Iuduța i-a mulțumit. Nu-i dă nici bună ziua.

Celelalte binefaceri nu le mai pomenesc, că nu se plătește.

Adevăratul motiv al supărării Claudiei. Claudia și mamă-sa s-au supărat pe mine din cauză că i-am primit pe Mihăiță și pe curva de Livia. Feciorul meu s-a împăcat cu Claudia, nora mea s-a împăcat și ea cu Claudia. Eu și soția am rămas țapii ispășitori. Vorba aceea, facerea de bine este futere de mamă. Acum, când a venit Mihăiță și cu Claudia în mașină, au râs de mine, că Claudia nu mi-a dat nici o atenție, în loc să-i fi futut vreo două palme ca să-i strămute căpriorii.

Mâine vom vorbi despre votarea de la Brașov. La Brașov au avut loc niște demonstrații de protest contra mizeriei în care trăim.

Adina a votat duminică, 15.11. 1987. Are și ea dreptul la vot. Dar la ajutor social, nu!

Azi este duminică. 22.11.'87. Afară-i timp urât. Frig și ploaie. Lenuța, ca de obicei, a plecat la biserică. Eu cu Adina am rămas în casă. Este ora 11:42. Dimineată, când m-am trezit, Lia era în bucătărie și bea cafea cu mamă-sa. Mi-a dat și mie.

Și acum, despre ziua de 15.11.'87, ziua votării.

În ziua respectivă, se afla în deplasare la Brașov un coleg de al lui Mitru. La ieșirea din oraș, șoferii au

fost blocați cu mașinile să plece. Iată ce povestește acest martor ocular.

În ziua de 15.11.1987, muncitorii de la Uzinele „Tractorul” și „Steagul Roșu” au pornit într-un marș pe străzi, cântând „Deșteaptă-te, române”. La această adunare s-a alăturat mulțimea de pe străzi și convoiul s-a mărit. Ținta lor a fost să-l pedepsească pe primar, pentru foamea și mizeria în care se află locuitorii municipiului Brașov, cum, de altfel, este în toată țara, de când omul nostru iubit o conduce. „O lume mai bună și mai dreaptă, tovarăși”. Frumoasă minciună!

Se zice că gloata a devastat primăria, dând foc dosarelor primăriei. În mijlocul flăcărilor, într-un proțap, era chipul Incompetenței și o lozincă „Jos dinastia Incompetenței”. Și, au ars toate, plus chipul faraonului.

Tot gloata, se spune că, purta cu ea un sicriu căutându-l pe primar că să-l pună în el, dar nu l-au găsit.

După două ore au apărut fostele de ordine ale securității și ale miliției. S-au operat arestări. Circa 2000 de oameni. Focuri de armă nu s-au tras. Nu au fost victime, deocamdată. Același lucru au comunicat și cei de la E.L.

Pe urmă, a apărut armata cu misiunea de a forța oamenii să voteze.

– Votați voi, dacă ați venit. Se spune că oamenii s-au risipit în pădure și n-au votat.

Se mai spune că și în Săliștea Sibiului ar fi fost ceva. Lumea vorbește, dar „dacă nu faci foc, nu iese fum”. Cezarul nostru ne-a cam chinuit zeci de ani cu foamea și mizeria și trebuie să plătească. La fel vor plăti și anchetatorii și executanții. Dacă nu ei, vor plăti copiii lor.

Altcineva din Baia Mare era la Brașov în ziua respectivă. Iată ce i-a povestit lui Clari această femeie.

Duminică, 15.11.'87, de ziua votării, cam pe la orele trei, au pornit muncitorii din uzine înarmați cu fiare, răngi și alte scule. S-au încolonat pe stradă și au pornit spre primăria municipiului. Se spune că muncitorii din Brașov de luni de zile nu au mai mâncat carne. Cu ocazia votării, zice că s-a aranjat ca fiecare votant să primească o jumătate de franzelă și o bucată de carne. A pornit convoiul de oameni, înfuriați de foame, spre primărie. Au omorât pe toți care le-au stat în cale. Cine a fost deștept și nu i-a atacat nu a pățit nimic. După incidentul avut cu forțele de ordine, franzela și carnea au fost retrase. S-au operat arestări, fabricile Brașovului au fost închise, iar muncitorii nu se mai întorc la lucru până ce tovarășii lor nu vor fi eliberați. Li se dă o pâine neagră, un fel de lipie din tărâțe. Mă gândesc la acești oameni care suferă și mor de foame. Mă gândesc la cruzimea acelora care chinuiesc pe bietul popor român. Mă gândesc la soldații care au fost trimiși să moară pe front pentru o minciună, „O lume mai dreaptă și mai bună”. Abia aștept să vină orele 19,10, ca să aflu amănunte de la băieții de la E.L. Restul, pe mâine.

Azi este miercuri. 25.11.'87. Este ora 18:36. Timp ploios, corespunzător anotimpului.

Azi, doctorița pediateră, Orosz Maria, a depus Jurământul lui Hipocrate, corespunzător ca un îndrumător în muncă, care a început să transforme cabinetul medical într-o tavernă de bârfe și mahalagisme. Amănunte, urmează.

Soția mea, Ganea Elena, a făcut Școala Tehnică Sanitară un an. Din cauză că era orfană și nu avea pe nimeni, a trebuit să o întrerupă și să intre în învățământ ca să poată trăi, atât ea, cât și bunică-sa care a crescut-o. Timp de un an a făcut practică la spitalul din Satu Mare, sub îndrumarea doctorului internist dr. Damian și a doctorului oftalmolog Moise, dar și a altora. După ani, ne-am cunoscut și ne-am căsătorit. Eram contabil la Crucea Roșie, la Regiunea Baia

Mare. S-a format, pe timpul acela, o școală de doi ani de Surori de Crucea Roșie. A frecventat șase luni. Fiind lipsă de cadre sanitare și luându-i în considerare timpul de un an de la Școala Tehnică Sanitară, a fost chemată la o verificare pentru a i se da diploma. Fiind bolnavă, nu a putut să se prezinte. Având o experiență solidă, s-a apucat de tratamente în sânul familiei. Mai târziu, a fost solicitată și de vecinii cărora le-a tratat copiii din pasiune pentru medicină, având cunoștințe superioare colegilor săi din Baia Mare.

Și acum, despre bârfele din Cabinetul Medical a doctoriței pediatru Orosz Maria.

Soția a început tratamente și la vecinii care au solicitat-o. Doamna doctor pediatru Chioreanu a aflat acest lucru și a verificat-o de câteva ori. S-a convins că Lenuța își cunoaște bine meseria și a recomandat-o la pacienții la care nu avea cine să le facă injecții la copii. Și astfel, tratează tot cartierul de 15 ani. Este solicitată foarte mult și mulți copii mici cu pneumonie au fost vindecați.

Între timp, doctorița Chioreana a fost mutată, iar în locul ei a venit doctorița Orosz Maria. Această doctoriță a avut o asistentă care s-a pensionat, iar ca să o ajute, a început o campanie de calomniere contra Lenuței, chiar în fața părinților cărora ea, de nenumărate ori, le-a salvat copiii de la internarea în spital, băgându-le cu sila pe gât asistenta pensionară. La fel și aceea. Nu o cunoștea pe Lenuța, dar o bârfea împreună cu doctorița Orosz.

Părinții s-au alarmat, iar lucrurile au ajuns până la Direcția Sanitară.

Eu i-am scris „Jurământul lui Hipocrate” și i l-am trimis plocon la cabinetul său, la Circumscripția unde prestează serviciul.

Între timp, respectiva asistentă a fost izgonită din casele oamenilor, sub amenințarea că-i rupe picioarele dacă mai vine pe la ei cu tratamente. Cam asta a fost sfârșitul.

Azi este 01.12.'87. Timp ploios. Este ora 19:44. Lenuța a plecat la injecții.

Gaspar Poli, vecinul meu, urmează ca mâine să se prezinte cu citație la Procuratura locală pentru a se stabili cine-s vinovații de producerea accidentului suferit de acesta. Ar trebui să primească o pensie de invaliditate. Din dosarul pe care Gaspar Poli mi l-a dat să-l citesc, reiese că bietul Poli a făcut demontarea schelei de capul lui și nu și-a pus centura de siguranță. Îmi vine să râd. Ce să facă el cu centura de siguranță? Și de ce să o prindă? De pulă? Sau de gât? Că de tavan nu avea unde să o prindă. Mă tem că amărâtul de Poli, până la urmă, o să primească în loc de pensie un „ciuciu” mare.

Toate guvernele țărilor civilizate condamnă nebulnia unui Cezar întârziat care, împreună cu circa treizeci de persoane, în majoritate rudenii de a le lui, își flămânzește și își chinuiește propriul popor.

De la Crucea Roșie din Bavaria sosesc pachete cu alimente pentru muncitorii din Brașov. Se pune întrebarea: pentru care vină a închis Cezarul pe muncitori? Pentru vina că nu s-au sinucis în propriile locuințe, în întuneric, foame și frig? Că au îndrăznit să se împotrivescă contra unui dictator cu totul străin de neamul românesc. Știri transmise de E.L.

Funcționarii de la Asistența Socială și de la Oficiul de Pensii sunt niște escroci și niște canalii. Dacă ceri pensie, ei îți dau „ciuciu”. Te amână cu zăhărelul, mințind de îngheață apele. Dacă ești dator, sunt foarte harnici, în sensul de a-și lua partea lor și foarte pungași când este vorba să-ți dea. Pe legile pe care a pus semnătura, adică unde au scuipat, vin executanții legiuitorului și ling. Ar fi în stare să te pupe și în cur, numai și numai să facă economie. Te sacrifică fără milă, luând banii de la săraci ca să petreacă cu ei

„tășcarii” la vânătoare, la excursii sau la plimbări de divertisment. Asta-i aristocrația provenită din măgarii lui Caragiale, care cânta Carnavalul de Veneția cu variațiuni.

Azi este 16.12.'87. Este Sfântul Nicolae. Este ora 19:45. Afară-i frig. Lenuța, ca de obicei, a fost la biserică, iar eu, tot ca de obicei, am rămas acasă. După-amiază s-a dezlănțuit uraganul în familie asupra mea. Motivul? Ei bine, din cauza Niculinei.

Lenuța a venit de la biserică. Ieri a făcut niște piftie, cociune. După ce am luat masa, Lenuța a plecat la injecții. Îmi spune că va veni și Niculina ca să mănânce piftie. M-am mirat când le-am văzut pe la ora 16:00 apărând împreună. Natural că m-am scandalizat, pentru că a plecat de dimineață de acasă, iar în loc să fie în sânul familiei la ora asta, ea era pe străzi și, mai bine tac. Spațiul în care locuiesc este foarte mic. Niculina și Lia mereu ne vizitează. Asta nu ar fi nimic, doar sunt copiii noștri. Dar nici așa. În fiecare zi, ani de-a rândul, de dimineață până seara. Copilul, Daniel, umblă la școala de la noi.

Lenuța este la pământ de atâta solicitare. Să spele vasele, să facă mâncare, să spele rufe, să meargă la injecții – ca să aibă bani de casă. Ele, cucoanele, nu o ajută cu nimic. De mâncare caută prin oale, de copii nu se îngrijesc. Îl lasă pe ăla mic ca să-l îngrijească Adina. Ea merge ore întregi să rezolve diferite probleme. Și, slavă Domnului, are destule probleme. Când stă în casă, se uită la masă cum lucrează și trage din țigară. Una după alta. De multe ori vine, de pe unde umblă, beată, iar câteodată beată criță. Lia, la fel. Eu, nemaiputând suporta această atmosferă, desigur că mă revolt și simt că mi se apropie sfârșitul. Azi, mi-a spus:

– Ticălosule! Tu și cu fiul tău, doctor Ganea Mihai. Că mult rău au făcut. Și tu, la fel! Din cauza ta Lia a părăsit casa și s-a măritat cu un țigan, pentru

că fiul tău a denunțat-o că a fost gravidă. Și multe alte cuvinte grele.

Da' eu sunt de vină că elevă fiind în clasa unsprezecea, la Liceul de Muzică, a părăsit școala și a fugit cu un țigan? Tot din vina mea Niculina s-a intoxicat cu benzină la școala de unde a fost exmatriculată. În general, eu sunt țapul ispășitor. etc. etc. etc.

Astea le am la sfârșitul bătrâneților mele. Atât eu, cât și Adina. Sunt cu nervii la pământ din cauza Lenuței care, la ora actuală, putea să aibă o pensie. Eu și eu sunt cauza.

Nu pot să le scriu pe toate, că îmi este frică de o nouă intoxicare cu medicamente. Și, uite așa, Lenuța va muri, iar eu la fel și Adina. Din cauza acestor două pramatii.

– Ce, îți pare rău că mănă și ea un pic de cociune?

– Nicidecum!

Nu știu cât va mai dura această atmosfera nesănătoasă pentru bătrânețile mele.

Azi este miercuri. 09.12.'87. Timp răcoros. Buletinul meteorologic anunță răcirea vremii în continuare. E ora 20:20. Apa caldă s-a sistat până la noi ordine. Astă vară, când lumea se scâldea în Lăpușel și la ștranduri, în locuințe era apă caldă. În toiul verii. Îmi aduc aminte că odată am discutat cu domnul Bârna Leon, președintele asociației de locatari numărul 102, despre acest lucru. Țin minte cum i-am atras atenția asupra faptului că la iarnă, când vom avea nevoie de apă caldă, nu o să avem, lucru care s-a și întâmplat. Din cauza conducerii fără cap a unui Cezar incompetent.

Rășcoala de la Brașov a fost zadarnică. Cine dracu și-ar fi închipuit că muncitorii vor fi trădați, flămânziți, că vor lucra pe gratis pentru un plan irealizabil, întocmit cu șiretenie în sensul exploatării nemiloase a omului. Frigul și mizeria. Bani furați

hoștește din buzunarul cetățeanului de rând prin diferite sisteme de hoție.

Azi au început iar întreruperile de curent electric. De la orele 16:00 la 18:00. Economie drastică de curent electric și alte fericiri ale minciunii „o lume mai dreaptă și mai bună, tovarăși”. Unde se găsește această lume? Numai Dumnezeu știe.

Guvernul maghiar și alte guverne vor să ajute pe români cu alimente și altele, dar se lovesc puternic de guvernul nostru, care nu le dă voie. Cine sunt acești oameni? Oamenii poporului? Da' de unde. Sunt boierii comuniști. Ghiftuiți de bine. Sătui fiind, chinuiesc poporul prin foame și mizerie cu ajutorul aparatului represiv. Dacă ar sta și ei la cozi, dacă ar primi alimente cu porția și insuficiente, atunci ar fi altfel.

Desființarea rachetelor cu rază medie sau scurtă de acțiune nu rezolvă nimic pentru oamenii de rând din țara noastră. De acest lucru se vor bucura asupritorii noștri, care ne vor chinui cu zile mai departe în mizeria în care ne găsim astăzi.

Azi este joi. 10.12.'87. Afară-i frig. În Baia Mare, adică în oraș, nu a căzut zăpadă. Pe drumul Baia Mare – Dej este zăpadă abundentă. În casă, țevile caloriferelor sunt puțin calde, însă în camere este totuși foarte frig.

Este ora 18:20. Aștept ora 19:00, ca să mai ascult postul de radio Londra. Cât privește postul de radio E.L., nu-l mai pot prinde. Pentru mine a început izolarea în casă, din cauza frigului, Și a zăpezii care urmează să cadă și să transforme drumurile în alunecășuri periculoase pe care mulți oameni se vor nenoroci, căzând și fracturându-și picioarele și mâinile. Vor urma imobilizările în gips, iar după aceea, o lungă convalescență.

Curentul electric se întrerupe ca de obicei. Dimineața, de la ora 8:00 la 12:00, patru ore. De la 16:00 la 18:00, două ore. De la zero la 4:00, patru ore. În total, zece ore de întuneric și 14 ore de lumină din cauză că este ziua. Mai mult nu ai nevoie, că depășești cota de 30 kilowați pe lună. Uite așa ne trece viața, care și așa este scurtă. Ne-o mai scurtează și niște pramatii care ne năucesc cu minciuni ca ridicarea nivelului de trai al poporului. Care popor? Tot ce se poate vinde la export, la export se dă. Noi, românii, mâncăm gheare de găină tranșată. Avem o situație demografică excelentă, cu ajutorul decretelor și a prestației zeloase a aparatului represiv. Copiii au asistență medicală care constă în vaccinări, consultații, dar „lăptic”, nu! Niet, lăptic! Oițele lui Costică mănâncă lapte, că oițele merg la export. Puii de om? Dă-i încolo, se descurcă ei. O să avem un popor numai din subnutriți. Copii nervoși. Copii loviți cu bâta în cap sau cu felehertu. Bătuți la cap ca țăpul la coaie.

Citesc *Medicina în familie*, de profesorul Marin Voiculescu. Acolo, se spune că numărul persoanelor în vârstă formează un număr impresionant de mare și, cică, trăiesc foarte mult. Oare nu-i dă de gândit Incompetenței acest lucru? Cine știe ce ne mai așteaptă și ce ne mai rezervă viitorul. Este drept că știința medicală s-a dezvoltat foarte mult, ca fizioterapia, kinetoterapia, hidroterapia, antibioticele etc. Dacă sunt conduse de către medici pricepuți, rezolvă multe cazuri, dar dacă aceștia sunt îndrumați de niște „țâșcari” analfabeți, care nu au habar de medicină, ce ne facem?

Azi este sâmbătă. 12.12.'87. Este ora 21,00. Afară-i frig și zăpadă. Sau format alunecușuri, care m-au blocat în casă. Lenuța muncește foarte mult cu tratamentele. Luptă din greu să ne ajute ca să supraviețuim. Este foarte surmenată. În multe locuri oste-nește degeaba. Salvează vieți omenești, în special ale

copiilor, dar unii derbedei de părinți uită să-i plătească și se alege, săraca, doar cu oboseala. Toți o solicită pentru că personalul sanitar de la Pediatrie este slab pregătit și indivizii își dau aere de pricepuți în ale medicinei, făcând tratamente în mod necorespunzător, ignorând cele mai elementare reguli de aseptie și antisepsie. Părinții copiilor le alungă și le refuză tratamentul și o cheamă pe Lenuța, fiind astfel foarte solicitată. Pentru acest motiv este urâtă și bârfită de doctorița Orosz Maria, care face multe greșeli în medicină.

De la urgența spitalului vin copii trimiși de către doctorul primar pediatru doamna Chioreanu. Medicii se bârfesc între ei ca țatele din mahala. Lenuța se distrează pe chestia asta, dar își vede de treabă. Studiind literatura medicală, descoperi unele erori foarte grave și îți dai seama de pregătirea medicului respectiv. Cel prost și insuficient pregătit, cu diploma pe bani, pile și relații, pășește țănoș cu stetoscopul după ceafă, pe coridoare, dându-și ifose că el îi medic. Câtă vreme ceilalți? Ceilalți medici, adevărați, sunt oameni de omenie și foarte populari. Îmi place știința medicală prin faptul că este foarte grea, nobilă și frumoasă. Corpul omenesc este o uzină cu multe circuite, foarte complicate, foarte dificile, iar dereglările unora, care se ivesc instantaneu, pot să înceteze viața în orice clipă și suntem în mâna lui Dumnezeu. Cutărică a murit subit. A avut un infarct, un blocaj de rinichi, sau altele.

Orice medicament este toxic și, la nevoie, se ia cu prescripție medicală. Dozarea, după mine, și-o face omul singur. Bineînțeles, ținând cont de sfatul medicului

Situația politică este gravă. Se prevăd jertfe omenеști și s-ar putea să curgă sânge românesc. Incompetența nu vrea să înțeleagă că omul îi om și nu animal. Crimele sale și blestemele oamenilor au ajuns în ceruri, au ajuns în fața lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 5.

Prostia și îngâmfarea

Clari și Rodi.

Clari și Rodi sunt prietene la cataramă. Se bârfesc una pe alta de le iese foc din gură. Una pe alta se fac bolunde. Rodica este cu pregătire și vorbește radical. Poartă pe cap o pălărie tip Malek, care seamănă cu o farfurie zburătoare.

Clari poartă o căciulă care aduce cu căciula cioabanului și are un dos cât un tanc rusesc. Clari a absolvit un curs de cosmetică de patru luni. Eu citesc *Medicina în Familie* și am ajuns cu capitolul *Cosmetică*. Azi a venit și asistenta Doina la mine și am discutat cu ele despre cosmetică și despre rețete. Amândouă știu bine. Vreau să știu totul, vreau să știu de toate.

Rodi umblă ca dracu. Tot mereu o vezi pe stradă, la telefon, vorbind de la Clari cu diferiți tipi. Este rea de muscă. Mai umblă și noaptea, pe la orele 22:00-23:00. Clari spune că umblă după aia bărbătească. Întrerup, că mi-e somn.

Filozofia lui Rodi.

Bărbați impotenți nu există, ci numai femei nerăbdătoare.

Bretan Maria Rodi

Azi este duminică. 13.12.'87. Este ora 12:50. Afară-i cald, cu soare frumos de iarnă, corespunzător lunii decembrie. Zăpada este de zece centimetri pe la

noi, la Baia Mare, cartierul gării. Lenuța a plecat la biserică, iar eu fac în lipsa ei bucurii casnice. Curățatul și fierberea cartofilor, spălatul vaselor, curățenie prin casă, igienizare. Mă plictisesc ca să mai scriu și ce să scriu? Hoțiile acestei lumi? Despre prostia ome-nească? Sau banalitățile de zi cu zi din lumea mize-rabilă? Viața este ca un tren care merge de la punctul A, nașterea omului, și se oprește în B, moartea lui. Pe parcurs, întâlnești dezamăgire, dispreț. Trenul vieții gonește spre punctul B și acolo se oprește, iar omul dispare în eternitate odată pentru totdeauna. În fami-lia mea am semănat copii care mă disprețuiesc. Dr. Ganea Mihai. Copiii lui, la fel, mă disprețuiesc. Nepo-ții mei? Claudia, Mihaela? Ambele, numai că nu îm-pung, una mai tâmpită ca cealaltă.

Când era Rodica elevă la liceu, a întrebat-o pro-fesoara:

– Ce înseamnă cuvântul multilateral?

Rodi nu a știut să răspundă, iar profesoara i-a pus un patru.

Seara, Rodi l-a întrebat pe taică-su, care i-a ex-plicat:

– Cuvântul multilateral? Înseamnă un căcat aruncat de undeva de sus care, căzând pe pământ, se sfărâmă și se risipește în toate direcțiile.

Zâmbiți, care puteți.

Odată, Cezarul a plecat la plimbare și a lăsat treburile țării pe mâna unui credincios sfetnic de-al lui. Fiind în campania strânsului recoltei de grâu i-a zis:

– Să se culeagă recolta fără să rămână un bob. Să se rezolve problema cu locuințele, ca toți să aibă un adăpost. Să se scoată oamenii din biserici și să meargă toți la muncă.

A plecat Cezarul, iar când s-a întors s-a mirat de hărnicia slujitorului și de felul cum s-a descurcat. L-a pus să povestească cum a procedat.

– Măria ta! Am cules grâul. Au venit rușii și l-au cules de a rămas pământul ca în palmă. Cât privește problema locuințelor, am trimis ȣiganii în țara lor, iar locuințele rămase le-am dat românilor, așa că acum toți au unde să stea. Iar ca oamenii să nu mai meargă la biserică, am dat afară toți sfinții de pe pereți și în locul lor am pus portretul măriei tale. Așa că nu au mai intrat în biserică.

Azi este miercuri. 03.12.'87. Afară este timp ca de primăvară. Este ora 20:45. Lenuța a plecat la tratament pe la ora 18:30. Am fost la Clari. Acolo era și Rodi. Tot dădea telefoane.

Pe Rodi, când o apucă strechea, merge și se scarpină. Are o colecție în acest sens. Indivizi de tot soiul.

Când am intrat în casă, era cu cartea de telefoane în mână. Tot căuta numere de telefon. Cum m-a văzut, m-a întrebat:

– Măi Ganea, ai țigări?

– N-am! îi răspund.

– Dar ochelarii, îi ai la tine?

– Nu!

– Păcat, că nu văd.

– Ce dracu, îi spun, la 40 de ani ai tăi, ai dat în orbul găinilor?

Și căuta Rodi pe unul Turturică și sună:

– Alo! Casa Turturică?

– Nu! îi răspunde o voce de femeie.

– Doamnă dragă, sunt o rudă de la București, venită în Baia Mare și nu am unde să mă cazez.

– S-a mutat pe strada Vlad Ȣepeș!

Cere Rodi la centrală și i se răspunde că telefonul cu care a vorbit este acel al lui Turturică. Numai respectivul s-a mutat.

Formează Rodi alt număr. Și, la cine credeți că sună? La doctorul Achim. Cel de la cardiologie.

– Alo! Casa doctor Achim?

– Da, îi răspunde vocea de la celălalt capăt al firului, care era vocea medicului.

– Ce mai faci, tu? îl întreabă Rodi.

– Bine, îi răspunde medicul.

– Mai ai ceva țuică de vânzare?

– Nu am! Dar cine ești?

– Bretan Maria.

Se înmoaie doctorul și schimbă placa.

– Măi! Dar ceva cafea ai?

– Am! Și am și țuică!

– Cu cât o dai?

– Cu 150 lei litru.

– Dar pe gratis nu se poate? Că nu am bani.

– Pe gratis? Nu! zice Achim.

– Dar un piure de castane ai?

– Am, dar cu bani!

– Păi, nu am decât 25 lei.

– Hai la mine și vei plăti în natură!

Acest dialog m-a năucit. Și mi-am zis:

– Uite, măi! Boșorogul dracului, om bătrân și îi trebuie țurcă!

Ăștia-s medicii. Fac comerț cu cadouri pe care le primesc de la pacienți și mărlesc femeile.

Medicină. Scintigramă hepatică. Aur coloidat, substanța de contrast.

Azi este joi. 31.12.'87. Mai avem șase ore până la Anul Nou.

Lenuța toată ziua a umblat la tratamente, iar în pauze, în oraș, după aprovizionare. Eu cu Adina suntem mai mult singuri. Este seara de Anul Nou și nu am nici o bucurie. Acum Lenuța este la Niculina. Acolo se simte bine. Mă simt foarte singur și este foarte rău în singurătate. Adina are lumea ei. Din zi în zi, se face ceva mai inteligentă. Pe stradă, dacă te duci pe stradă cu ea, salută lumea cu „Sărut mâna”. Pe cei cunoscuți mai îndeaproape îi salută cu „servus”.

Azi am primit o scrisoare de la Oficiul de prevederi Sociale care sună așa:

Direcția pentru Probleme de Muncă și Ocrotiri Sociale.

Oficiul de Asigurări Sociale și Pensii de Stat.

Nr.788 din 16 decembrie 1987

Tovarășei Ganea Elena, strada Neptun nr.3/44,
Baia Mare

Urmare a scrisorii dumneavoastră în legătură cu înscirarea de pensie pentru limita de vârstă,

Vă facem cunoscut că nu s-a pronunțat încă Comisia Județeană de Pensii asupra cererii dumneavoastră.

După primirea Deciziei, în cazul că nu sunteți mulțumit de soluție, veți putea depune apel.

Șef Serviciu, Trif Ioan

Deci, se va respinge. Art.13 din Legea 3/77 prevede că persoana de 57 de ani și cu o vechime în muncă de cel puțin zece ani, are dreptul la pensie.

Ori, Lenuța, după cartea de muncă, are zece ani, șase luni și 12 zile. Știe naiba ce va fi. La mijloc nu este decât o escrocherie prin faptul că s-au lăsat șase luni ca să treacă ca să-i spună că nu are dreptul la pensie. Tovarășii de la Oficiul de Pensii nu au avut timp ca să o anunțe că are sau nu dreptul la pensie și au tras de timp.

Azi este luni. 04.01.'88. Afară a fost o căldură de primăvară. Este ora 17:45. Azi m-am plimbat mai mult timp pe afară. Se poate săpa în grădină. Bunul Dumnezeu are grijă de cei săraci. De cei săraci cum suntem noi, batjocoriți de unul căruia îi suflă vântul prin scăfârlie. Ce periculoși sunt prostii când ocupă funcții care le depășesc capacitatea intelectuală. Disprețuiesc pe cei deștepți și îi subjugă cu prostia și

nebunia lor cu ajutorul aparatului represiv, făcând abuz de putere, cocoțați în vârful piramidei, neche-mați de nimeni și care nu reprezintă pe nimeni și nu au nimic comun cu poporul român.

Revelion.

Televiziunea maghiară a arătat niște secvențe din epoca de aur de la noi și despre fericirile noastre.

Se duce unul și sună la ușa unui polonez. Se deschide ușa. În casă este lumină și voie bună. Se duce la ușa unui bulgar. La fel și la bulgari. Se duce la un ceh. La fel lume și voie bună. În sfârșit, se duce la român. Aici nu sună, că nu-i curent electric, se face economie, așa că bate în ușă... Ușa se deschide. În casă, arde o lumânare!

Credincios popor în Dumnezeu.

Cel mai credincios popor în Dumnezeu sunt românii.

Se trezesc în frig și merg la serviciu.

La ieșire de la serviciu, vin acasă în frig și țin post. Lipsă de mâncare și căldură.

Seara, când se culcă, aprind lumânarea și se roagă la Dumnezeu. Lipsă de lumină, hrană și frig.

Dragă generație viitoare! Așa-i că nu credeți? Ne veți judeca și aveți acest drept, pentru că am lăsat un om nebun să-și facă de cap. Cum a fost posibil ca un prost să ne conducă? Un tâmpit care de la vârsta de 15 ani a umblat hai-hui prin țară și nu a creat nimic, afară de haos și mizerie, pricinuind moartea unor bătrâni fără de apărare, moartea unor copii nevino-vați, distrugerea tinerelor femei, obligându-le să nască copii, după care să privească la ei cum se sting din viață fără hrană, fără asistență socială, fără asistență medicală, fără medicamente și medici corecți.

S-a născut în Scornicești,
Într-un cuib de cioară,
Și-a venit la București,
Să-și bată joc de țară

(După Iura Onofrei, la 04.01.'88, Baia Mare)

Azi este duminică. 10.01.'88. Timp de primă-vară.

Barna Leon. Cine-i Barna Leon? Este președintele Asociației de Locatari numărul 102. Un om foarte înapoiat. Foarte îngâmfat și foarte prost. De ce-i prost? Este prost prin faptul că, fiind pocăit, penitenciar, are un suflet negru și răzbunător. Se uită de sus la familia mea. Mai recent, eu, om bătrân, îl salut, iar el nu-mi răspunde. Soția mea pățește la fel. Și când te gândești că asemenea lighioană scârboasă ne conduce.

Începând de sus și până jos ocupă posturi de conducere, posturi cheie, iar lumea suferă. Locatarii se tem de el și fiecare caută să-l ocolească.

Biata Lia, a suferit foarte mult din cauza lui. Iarna i-a tăiat gazul, lăsând patru copii fără mâncare. Lia umbla cu oalele prin vecini și gătea mâncare pe aragazul nostru.

Începând de mâine voi acționa mai mult cu scrisul și voi căuta să scriu, ca să am o ocupație, cu speranța că viața va trece mai plăcut.

Azi este 12.01.'88 Afară timpul s-a cam răcit. Este ora 20:30. Aștept să mai treacă 15 minute, când va începe piesa de teatru „Fata care a deschis toate ferestrele”. La ora 19:10 am prins postul de radio E.L. S-a vorbit despre cinismul Incompetenței. S-a vorbit despre memoriile generalului Ion Mihai Pacepa și despre cartea „Orizonturi Roșii”, apărută în Statele Unite ale Americii. Rămâi năucit de cruzimea unui parvenit care-și chinuiește propriul popor. Acest Anticrist este ocrotit nu de providență, ci de Satana!

Azi este miercuri, 13.01.'88 Afară-i cam frig. Când rămân în singurătate, mă cuprinde melancolia. Gândurile triste mă năpădesc. Mă apropii de sfârșitul vieții. Am dus o viață foarte zbuciumată din cauza incapacității mele, în sensul că nu am știut să mă descurc în viață și tot sărac am fost. Din cauza lipsurilor și a mizerei au suferit suflete nevinovate, pe care le-am adus pe lume numai și numai ca să sufere. Am fost un om bun, cel puțin așa cred, am crezut în oameni fără ca să-i cunosc, iar ei, oamenii, o parte din ei, și-au bătut joc de mine.

M-am bucurat, totuși, că am pe cineva. Pe Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care m-a ajutat să înțeleg rostul vieții mele pe pământ, precum și cunoașterea scopului său în sensul menirii pe care o are omul de a preamări și slăvi numele lui pe acest pământ, precum și fericirea adevărată. Slavă lui! Amin!

Acum, stau în casă. A venit Sandu, fratele judecătorului Iamandi, și mi-a adus două cărți de la bibliotecă.

Banc. Cu ocazia Sărbătorilor de iarnă, Crăciunul, au venit colindătorii. S-au dus la București la familia „I”. A ieșit soția și i-a rugat pe colindători să vină a doua zi, pentru că „I” este bolnav. A doua zi, se duc colindători și află că „I” a mierlit-o. De bucurie, au început să colinde „O, ce veste minunată”.

Azi este vineri. 22.12.'88 Afară-i cam frig, dar a fost și soare. Vorba românului, soare cu dinți. În locuințe, în special în cea în care stau eu, din cauza căldurii insuficiente, a apărut igrasia. Se vede pe pereți și este tare frig. A deschis Lenuța dulapul cu haine și a ieșit un abur cu miros de mucegai și igrasie. Ieri ne-au schimbat contorul electric de la apartament. Motivul? Nu-l știm. Am primit unul transparent. De ieri și până azi s-a consumat 1 kw. 30 kw lunar acordați la un apartament sunt puțini.

Pretutindeni se lucrează cu șiretenie și sistematic ca să aibă de unde fura. Vai de noi! Nu-i destul că suntem furați? Dar nici nu este de unde! O, Doamne, până când? Până când?

Azi, Ciucirescu a venit din oraș râzând, cu o pungă de tacâm de pui. Când desface punga, erau vreo șapte capete și de gheare, până-i lumea. A dracului găină mai avem pe noi în era fericirii. Niște lighioane cu mai multe capete și o mulțime de picioare.

O întreb pe Lenuța de ce râde.

– Cum să nu râd? zice ea. Am fost la o cafea, la OJT, cu Lia. La masa noastră s-a așezat un cunoscut, tot la o cafea, de meserie măcelar. Ne povestea cum o babă avea două sticle și aștepta în spate la „Spicul” să ia lapte. Înainte de a se așeza la rând, a văzut doi câini care vroiau să se încățelească. Câțelul era mai mic decât cățeaua și tot încerca să se împerecheze. Baba îi dirija cu o sticlă în mână, zicând:

– Nu așa! Mai la stânga. Acum, puțin la dreapta. Între timp, vine un copil cu lapte, iar baba l-a întrebat:

– Măi, băiete! Mai are lapte?

– Este! zice copilul. Dar, mai este puțin.

Se duce baba și vine cu o sticlă de lapte și, iarăși, se oprește și privește la câini.

– Sus, Fiom. Mai sus! Puțin mai jos! Și tot așa, până a intrat sabia un teacă. Baba, de bucurie, strigă fericită:

– Bravo Fiom. Sicherult!

Și dă să bată din palme. Izbește sticlele cu lapte una de alta și le sparge. Astfel s-a terminat povestea.

Același măcelar povestește:

– Cu ocazia sărbătorilor Crăciunului, am fost invitat la un prieten. În timp ce se împărțeau cadourile, femeia prietenului meu scoate un pachet de nylon capsat, având în interior patru bucăți de izmene. Bucuros de cadoul primit, omul desface pachetul.

– Măi, zice bărbatul, da' ce izmene sunt astea?

Nevasta, de colo:

– Sunt ale tale!

Se uită bărbatul mirat și desface mai departe până vede pe la craci niște danteluțe franjurate, iar în dreptul sulei, un frumos trandafir.

Prietenii de față, că erau mai mulți, îi zic:

– Bravo, măi, îți mai trebuie și sutien.

Femeia a rămas cu gura căscată un moment și toată lumea s-a pornit pe un râs de pomină. Erau chiloți femeiești.

Dragii mei... Am televizor și nu am ce vedea. Antenă de Ungaria nu am, iar dacă aș avea, sunt surd, pentru că la unguri glumele sunt sincronizate. Televizorul meu este cu obraz subțire. Se defectează mereu. Acum, când merge, n-am ce vedea. De mâine îl pun la păstrare, să se odihnească până vor trece sărbătorile naționale.

Joi avem pe Iancu Jianu, iar sâmbătă, un film de al nostru, „Liniște în adâncuri”.

Trebuie să facem economie la curent. Trăiești continuu într-o tensiune nervoasă care-ți face viața amară. Mă întreb: cui folosește această atmosferă? Pentru ce ne-am mai născut? Iar dacă ne-am născut, pentru ce această pacoste? Atenție, dragii mei! Vine moartea. Și pentru asupritori și pentru asupriți. La ce folosesc toate ticăloșiile și cui folosesc? Numai Pro-stiei.

Către

Ministerul Muncii

Direcția Generală pentru Probleme de Muncă

Comisia Centrală de Pensii

Stimate tovarășe Director general,

Subsemnata Ganea Elena, domiciliată în Baia Mare, Alea Neptun, 3/44

Prin prezenta și în baza adresei numărul 788 din 16.12.1987 și primită în ziua de 22.01.1988, redactată și dactilografiată de către tovarășul Trif Ioan, prin care mă împuternicește să fac apel, respectuos vă rog ca să-mi primiți următoarea contestație.

Împotriva Deciziei de respingere R-9202 din 18.01.1988 care, după părerea mea, este neîntemeiată. Motive.

Decizia în cauză este calculată în așa fel ca Oficiul de Pensii din Baia Mare să se spele pe mâini, lăsându-mă la bătrânețe fără nici un sprijin. Iar acum,

Amănunte.

În 24.01.1987, soțul meu s-a adresat Ministerului Muncii pentru lămuriri, dacă eu am dreptul la pensie de vechime și limită de vârstă.

Cu adresa C 241350 din 24.II.1987, am fost îndrumată să mă adresez Direcției pentru Probleme de Muncă și Ocrotiri Sociale a Județului Maramureș.

În luna martie 1987 m-am adresat Oficiului de Pensii din Baia Mare și am primit răspuns că, în conformitate cu art. 13 din Legea nr.3/77, are dreptul la pensie femeia care a împlinit vârsta de 57 de ani și are cel puțin zece ani vechime în muncă. Această adresă se găsește la Dosarul meu de Respingere numărul R-9202. Mi s-a respins pentru faptul că mai aveam două luni până la împlinirea vârstei de 57 de ani.

În ziua de 22-23 iunie 1987 am depus din nou actele la Oficiul de Prevederi Sociale din Baia Mare și în baza art.13 din legea 3/77 am cerut din nou înscrierea la pensie, întrucât aveam 57 de ani.

În luna august am fost la Prevederi și mi s-a spus să aștept rezultatul acasă.

În luna septembrie a fost soțul meu la Oficiul de Prevederi Sociale și Pensii. Funcționara i-a spus că va veni rezultatul cu pensia luându-se în considerare și din urmă, adică de la data depunerii cererii. S-a pus

întrebarea dacă am dreptul la pensie. I s-a răspuns că da.

În luna octombrie a fost, din nou, soțul meu la Oficiul de Pensii. La ghișeu era, de data aceasta, tovarășul Trif Ioan, care a afirmat: „Să vedem”. Vom face ceva, de la 01 noiembrie 1987. A mai adăugat că răspunsul întârzie întrucât sunt foarte aglomerați cu lucrul. Am mai fost și eu pe la sfârșitul lui octombrie și mi s-a spus să aștept răspunsul acasă.

În luna noiembrie 1987 a fost iară soțul meu la Oficiul de Pensii unde același tovarăș Trif Ioan i-a spus că numai în luna ianuarie sau februarie 1988 se va rezolva. Tot în noiembrie, pe la sfârșitul lunii, a fost din nou soțul meu la Oficiul de Prevederi, unde tovarășa funcționară de la ghișeu i-a spus că actele mele se află depuse la Ministerul Muncii pentru calculare și să așteptăm acasă.

În luna decembrie, soțul meu a fost din nou la Oficiul de Pensii, unde tovarășul Trif Ioan i-a spus că cererea de înscriere la pensie se va respinge pentru motivul că am vechime în muncă opt ani și nouă luni.

Și acuma.

Cartea de Muncă

Nr. crt. 1. Școala Elementară Ferneziu. Anul, 1946, luna, 09, ziua 01. Angajată

Nr. crt. 2. Școala Elementară Ferneziu. Anul, 1951, luna, 08, ziua, 31. Încetat activitatea. Total. 4 ani, 11 luni și 30 de zile. Cu martori.

Menționez că această perioadă am fost nevoită să o fac cu reconstituire, din cauză că s-a pierdut cartea de muncă, la Secția de Învățământ al Raionului Beiuș, județul Bihor.

Arhiva de la Baia Mare fiind distrusă la data întocmirii noii cărți de muncă de către Flotația Centrală.

Nr. crt. 5 și 6. TAPL. 1955.09.01, încetat activitatea și 1954, 11, 15. Angajată. Total. 9 luni și 16 zile.

Nr. crt. 7 și 8. 1963.06.03. Încetat activitatea și 1963.01.30. Vechime de 4 luni și 3 zile.

Nr. crt. 9 și 10. 1957.02.16. Încetat activitatea și 1957.09.27. Vechime 4 luni și 19 zile.

Nr. crt. 11 și 12. 1957.08.31. Încetat activitatea și 1957.03.01. 5 luni și 30 de zile, vechime în muncă.

Nr. crt. 13 și 14. Vechime. 1 luna și 8 zile

Nr. crt. 15 și 16. Vechime. 9 luni și 15 zile

Nr. crt. 18 și 19. Vechime 217 zile.

Nr. crt. 22 și 23. Vechime 1 an 8 luni și 14 zile.

Nr. crt. 25 și 26. Vechime 1 luna și 26 zile.

Total ani 5. Luni 52. Zile 378.

Total General. 10 ani. 4 luni. 18 zile.

Stimate tovarășe Director general.

Sub conducerea înțeleaptă a Partidului Comunist Român și a Secretarului General, tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele țării noastre, s-a elaborat Legea numărul 3/77, cu articolele respective, care cuprinde profundul umanism pentru cei care nu au putut munci mai mult de zece ani și neexistând acte originale, statul nostru socialist a venit în ajutorul nostru prin recunoașterea reconstituirii vechimii în muncă cu drept de înscriere în cartea de muncă, sub semnătura Inspectoratului Muncii, adică a inspectorului șef. Aceste vechimi sunt valabile și au fost. Acest lucru îl știe și tovarășul Trif Ioan, șeful Oficiului de Pensii de la Baia Mare. Și mai știe că 2 x 2 fac 4. Nici 3 și nici 2, ci 4. Iar acum,

Concluzii.

Au trecut aproape 8 luni de la cererea de înscriere la pensie. Soțul meu a discutat cu tovarășul Trif și nici vorbă rezolvare a respingerii vechimii în muncă.

Prima respingere a fost pe motivul că nu am 57 de ani. A doua respingere că nu am zece ani și din 8 ani și 9 luni s-au tot redus ani, pe care eu i-am muncit prin viscol, bătând drumul de la Ferneziu, pe

Lunci, la școala din localitate, pentru ca acum să nu mi se calculeze la pensie.

Acum.

În Decizia Nr. R-9202 apare vechimea de numai 4 ani, 6 luni și 24 de zile.

S-a dus o luptă tacită și tăinuită, atâtea luni, numai și numai ca să fiu lăsată fără sprijin la bătrânețe.

Sunt o femeie cu fizicul slab, care nu rezistă la tăvăleală, fiind născută din părinți bolnavi de tuberculoză și orfană de mamă de la vârsta de trei ani, crescută în mizerie și lipsuri. Trăiesc din pensia soțului meu și mai am și o fată de 19 ani, handicapată. Casa pe care am avut-o mi-a luat-o statul fără să-mi dea nici o despăgubire. Legile noastre în vigoare la ora actuală nu sunt pentru ocrotirea acestor copii. Mila oamenilor, unii față de alții, a încetat să mai existe.

Tovarășe Director General. Doamne ferește să-mi moară soțul, că și eu și fata vom fi muritori de foame câteva luni, până când Oficiul de Pensii din Baia Mare îmi va da o pensie de moștenire după soțul meu. Ne descurcăm greu ca să supraviețuim, din cauza semenilor noștri, oamenii care nu se gândesc că sunt muritori și, fiind tineri, nu se gândesc că vor îmbătrâni și vor apărea alții și alții care vor fi fără milă, fără conștiință.

În concluzie. Vă rog, apelând la generozitatea dumneavoastră și a colaboratorilor dumneavoastră, inclusiv și a tovarășilor de la Oficiul de Pensii din Baia Mare, să se revină asupra Deciziei de Respingere R-9202 din 18.10.98. Și s-o anuleze, pentru că nu e dreaptă. Ce este scris în cartea de muncă este sfânt. Adică, vechimea de 10 ani, 4 luni și 18 zile. Încă o dată vă rog să mă ajutați.

În speranța rezolvării favorabile a prezentei, vă mulțumesc anticipat.

Cu stimă, Ganea Elena. Baia Mare la 27.01.1988.

Azi este duminică. 31.01.'88. Este ora 18:00 când scriu. Afară-i un timp ploios și tâmpit, de nu-ți vine să scoți cățeaua din casă. Căldură în apartament, „niet”! Facem economie pentru Cezar. Ca să aibă de toate și să trăiască bine. Noi? Rămâne să ne descurcăm.

Și acum, zâmbiți, vă rog!

În „sala pașilor pierduți” pe holul Judecătoriei Baia Mare.

Domnul Nandor.

Cine este domnul Nandor? Este un bețiv veritabil, cu diplomă de alcoolic.

Lenuța, soția mea, împreună cu Lia, fiica mea, se duc pe la ora 7:00-7:30 pe la „Semiluna”, la o cafea. Acolo era și domnul Nandor. Șezând ei la o cafea, domnul Nandor povestește:

Ieri am fost în „sala pașilor pierduți” și am asistat la un proces. Era vorba de un băiat care a lăsat gravidă pe o fată mută. Aceasta a născut un copil. Părinții fetei l-au dat în judecată pe băiat, pentru pensie alimentară. Fata era foarte frumoasă și avea un corp de-ți lăsa gura apă când te uitai la ea. Întreabă judecătorul pe băiat:

– Cum a fost?

Băiatul:

– Tovarășe Președinte! Fata tot îmi cerea bani împrumut și eu îi dădeam. Ultima oară când s-a întâlnit povestea, mi-a cerut 50 de lei. Eu am pândit-o și, ajungând acasă, fata s-a dezbrăcat de haine și a rămas numai în bluză și chiloți. Eu m-am uitat pe fereastră și când i-am văzut trupul, m-a apucat o amețelă și mi-am pierdut controlul. Am năvălit în casă, peste ea.

– Tovarășe președinte și onorată instanță! Recunosc, copilul este al meu. Voi plăti pensie alimentară cât va rupe legea, iar când copilașul va mai crește, îl

voi lua la mine. De luat de soție nu pot să o iau, având în vedere starea în care se găsește.

Președintele întreabă fata, prin semne, ce părere are?

Muta, nervoasă, arată cu mâna dreaptă ceva de la cot, apoi cu două degete răsfirate de la mâna stângă peste un deget de la mâna dreaptă.

Traducere verbală:

– Pentru o sulă atât de mare, atât de mică ome-nie are?

Râsete în sală și suspendarea ședinței pentru pauză.

Azi este 1 februarie 1988. A fost un timp primă-văratec. Pe la orele 14:00, din cauza soarelui, a fost călduț bine. Este ora 18:10 când scriu. Lenuța a plecat cu Ferii de la Baia Sprie spre „Spicul”, ca să caute brânză de oaie, să facă găluște. Chiar în acest moment a venit acasă mânioasă foc, pentru că nu a găsit brânză.

Zâmbiți, vă rog.

Cum cade omul prost în cursă?

Mi-am adus aminte că acum câțiva ani, când Lia era în proces cu Ciucur, înaintea noastră s-a judecat un proces la care am fost și eu de față și, fiind puțin surd, am văzut că lumea din sală râde în hohote și am văzut că președintele, procurorul și grefiera râ-deau de se țineau cu mâinile de burtă. Ieri seară Le-nuța și-a amintit de proces și mi l-a povestit.

Era vorba de o fată care a dat în judecată pe un băiat pentru motivul că a lăsat-o gravidă.

Se prezintă în fața instanței și se dă cuvântul re-clamantei, care expune împrejurările și cum a lăsat-o gravidă băiatul. Președintele îl întreabă pe băiat dacă recunoaște.

– Tovarășe Președinte! Eu pe dânsa nu am vă-zut-o în viața mea. Acum o văd pentru prima dată și nu o cunosc.

Președintele îl întreabă dacă știe că fata este gravidă? Iar băiatul, prost:

– Știu că-i gravidă.

Președintele:

– Cine ți-a spus?

Băiatul:

– Ea!

A răs președintele, a răs publicul în sală și, la urmă, totul s-a terminat cu:

– Să-ți fie de bine și să plătești sănătos.

Iese băiatul în curte și-l iau prieteni la rost.

– Măi, da' mare tâmpit ai fost!

Azi este joi. 04.02.'88. Timp friguros, fără zăpadă. Între orele 13:00-17:00 timp cald, cu soare strălucitor. Seara, frig. Caloriferele sunt foarte reci. Cruzimea și abuzurile puterii continuă să ne sugrume. Mizeria își arată colții. Este ora 20:00 în momentul când scriu. Mă supără niște colți de măsă și mi-e frică să-i scot. Mi-e frică să nu mor în scaunul medicului stomatolog. Alaltăieri am cumpărat două sifoane foarte reci. Și bând, am primit o gripă clasa întâia. Mă tratez cu Cloramfenicol și Electovit. De la orele 19:10 până la 19:50 am ascultat pe băieții de la E.L. Te ia groaza când îi asculți. Ce-i la noi, nu-i la nimeni. Peste tot în lume mitinguri, articole în ziare, portrete, despre viața fericită pe care o ducem în epoca „minciunii”. Fel de fel de nemernici ne regulează de ne merge buhul. Trăim de azi pe mâine. În țările vecine se fac reforme, în sensul respectării drepturilor omului. Trăim ca să supraviețuim. Ziua de mâine nu mai există. Oamenii sătui chinuiesc pe cei flămânzi. Bunul Dumnezeu a ascultat rugăciunea băimărenilor și nu le-a trimis zăpadă. Tremur de frig și stau cu paltonul pe mine îmbrăcat. Mă apropiu cu pași repezi de sfârșit. De abia aștept să trec și ultimul obstacol, în lumea umbrelor. Mă gândesc la cei dragi, mă gândesc la tragedia vieții mele.

Azi a fost la noi doamna Aurica, sora judecăto-rului Iamandi. Din vorbă în vorbă, am ajuns cu discu-ția la nora mea, Nina Țâncău. Doamna Aurica mai știe și dânsa câte ceva de Nina. Lenuța povestea când odată venea băută și a luat-o Nina cu ea pe la blocuri să-l caute pe Mihăiță prin apartamente:

– Lenuța! Am greșit etajul. Lenuța! Îmi pare că-i la etajul doi. Ba, este mai jos. Hai, să-l căutăm!

– Du-te dragă și ți-l caută singură, că eu m-am urât de aiurelile tale.

Mi-am adus aminte de nepoțica mea Mihaela. Îmi spune odată, ce mă privește viața ei. Că din par-tea mea nu a primit vreodată un leu. Și atunci m-am gândit la doamna Angheloiaia. Eu nu i-am dat un leu, dar dânsa i-a dat 36.000 lei. Și tot nu a fost bine. Ce a făcut cu banii? A stat Nina cu curul la mare. Doamna Angheloiaia i-a mai lăsat și o avere, care s-a dus pe apa sâmbetei. O femeie chibzuită putea să trăiască fericită cu acea avere, plus cele 36 de mii de lei. A doua prostie a fost că fiind funcționară și având un serviciu bun s-a plictisit că, de, era soție de doc-tor. O trimetea pe Mihaela să facă serviciul în locul său. Dacă venea marfa în depozit, ea se trăgea de la muncă, în sensul că, fiind nevastă de medic, nu pu-tea să care marfă la fel precum celelalte colege.

Aceste însemnări vor valora aur și iarăși aur. Depinde în ce mână vor cădea.

Și acum, o vorbă înțeleaptă auzită de la fostul meu coleg de muncă Drăguțescu Aurel, vorbă care sună cam așa:

– Măi Ganea! Să știi că cea mai mare pedeapsă de la Bunul Dumnezeu asupra unui om este atunci când îl bate cu PROSTIA și ÎNGÂMFAREA. De aceea suntem noi astăzi așa cum suntem. Șefia nu-i pentru tot omul. A fi șef înseamnă să fii un om deosebit, cult, inteligent, milos și să fii competent. Dar mai ales

educat. De exemplu: dacă-l iei pe golanul Stan și-l faci căpitan, atunci iese formula următoare:

– Unu-i Stan când e golan, altu-i, Stan ajuns căpitan. Cervantes în Don Quijote și Sancho Panza.

Rezultatele se văd. Comentariile-s degeaba.

Și uite așa a trecut timpul vorbind despre nora mea, cu care de multe ori am discutat, dar nu am avut cu cine. Și despre părțile negative puse la dosar i-am spus. Să nu facă prostia să le depună la dosarul de divorț. Dar nu m-a ascultat.

Azi este luni. 08.02.'88. Este ora 18:00. Dimineață a fost foarte cald, cu soare opac. După masă a început ploaia și plouă și în prezent. Datorită timpului, a început gripa să ne pupe și umblă de la un om la altul.

Gripa este prietenoasă și foarte drăguță, prin faptul că transmite sărutările ei drăgălașe de la unii la alții și numai ce auzi:

– Hapciu! Hapciu! Hapciu!

Nici eu nu am scăpat de sărutările ei. Ce să-i faci? Se bucură și ea de acest timp minunat.

După masă a venit Iuți la noi, cu lucru de mână, și am băut câte o cafeluță îndulcită cu bomboane cumpărate de la Cofetăria „Iza”.

Azi a venit și Ferii de la Baia Sprie la noi. Am discutat fel de fel de lucruri de actualitate. Situația la noi este de așa natură, că nu poți scrie ce vrei. Vorba aceea, pe hârtie nu se pot scrie toate.

Pe vremea mea se putea scrie orice. Iar dacă eu nu pot scrie ce trebuie, vor fi alții care pot și fiți siguri că deja s-a scris și încă se vor scrie, de rămâi năucit de faptele antiumane comise de prostia și îngâmfarea Incompetenței. Va muri, pierzându-și sufletul înaintea lui Dumnezeu, în blestemul văduvelor și al orfanilor. Va plăti pentru asasinarea poporului, pentru uciderea bătrânilor și copiilor nevinovați. Va fi urât chiar de proprii săi copii. Glasul românilor a ajuns la

ceruri. La scaunul de judecată al lui Dumnezeu. Se pune întrebarea: Cu ce s-a ales? Se știe că oamenii intelectuali sunt periculoși pentru Incompetență.

Și executanții vor fi trași la răspundere pentru execuție. Cel ce dă ordine va răspunde ca și executantul, în fața lui Dumnezeu. Cine-s executanții? Niște oameni ale căror creiere stau la talpa picioarelor, iar în scăfârlie le suflă vântul. Atât Incompetența, cât și executanții, sunt muritori. Urăsc pe Dumnezeu, zicând că „nu există”. În schimb, există prostia lor, nebunia lor. În agonia lor, în spasmele dureroase ale agoniei, vor geme și vor plânge, până ce sufletul le va ieși din trup și vor dispărea în eterna împărăție a lui Scaraotchi, împăratul dracilor și al întunericului. Vor avea o securitate aleasă, care se numește „Securitatea Dracilor”.

CAPITOLUL 6.

Comunismul înseamnă...

Este ora 20:00. Am ascultat Radio E.L. S-au discutat diferite probleme de politică. Este vorba de acei nemernici care, prin delirul nebuniei, preamăresc și cinstesc și slăvesc un om păcătos și degradat din toate punctele de vedere. Această mamă, care l-a născut și l-a crescut cum a putut, care a murit creștinește, fiind îngropată creștinește, atât dânsa, cât și soțul ei, dacă s-ar scula din mormânt și ar vedea păgânismul necredinței fiului lor, înconjurat de nemernici, de profesie asasini și alte lighioane, dacă ar vedea decăderea fiului lor în așa hal în mâna satanei, cum se dă nemuritor, slavă lui, el este Mesia Marxismului și divinitatea românilor, ar cădea din nou în glie și s-ar acoperi cu pământ, numai și numai să nu-și vadă odrasla muncită de dracu, dându-i în stăpânire niște oameni nevinovați care prin munca lor, l-au acoperit cu aur și alte bucurii ale lumii pământești.

Ziua de „1 Februarie” a fost declarată „Ziua Internațională a Solidarității cu Suferințele Poporului Român”.

E.L. a vorbit despre falsificarea istoriei României. Oamenii de știință unguri, în limbaj academic, au scos la iveală multe probleme la care nici la ora actuală nu se cunoaște adevăratul răspuns. Au scris o „Istorie a Ardealului”.

Azi este joi. 11.02.'88. Timpul destul de bun pentru anotimpul în care ne aflăm. Este ora 20:00.

Lia va muri, ori va paraliza și va ajunge la Sighet. Ieri a fost beată criță. Azi iarăși este beată. Umblă cu geanta după băutură, dar noroc că nu are de unde să cumpere. Este muncită de satana care o chinuiește îngrozitor. Cade jos, se lovește la nas, curge sânge și vine la mine și îmi înfige pumnalul în inimă. O, Doamne! Până când? Până când? De ce, Doamne, m-am mai născut? Fă, Doamne, ceva cu ea, că numai se chinuiește pe acest pământ. Statul nu pune restricții pe băuturile spirtoase și dă nenorociților băutură numai ca să aducă venit în visterie. Lia a decăzut foarte tare. Sfârșitul îi dă târcoale. Duce o viață de animal și numai se chinuiește pe lume. Veșnic drogată. Pe mâine!

Azi, Lia a fost iarăși beată criță. Arată ca un cadavru viu. Degeaba îi spun, degeaba. Bat toaca la urechea surdului. Ea nu aude. Merge drept spre prăpastie.

Azi este vineri. 12.02.'88. Timp favorabil cu soare și cald.

După mincinoșii de la Buletinul meteorologic, azi trebuia să fie lapoviță și ninsoare. Este ora 22,40 când scriu. La orele 19,10 am vrut să ascult pe cei de la Radio E.L. M-a întrerupt apariția lui Clari și a lui Costică, așa că a trebuit să pun frână. Luni se duc să-și facă analizele în vederea căsătoriei legitime.

Am vorbit cu asistenta Doina la telefon. Este internată la Psihiatrie, pe strada Baia Sprie. A venit la noi și infirmiera Iuți de la urgența spitalului. Am vorbit cu ea despre căsătoria sa cu Vasile. Am felicitat-o, că stă bine, de vorba aia, dar i-am recomandat ca să fie tare în spinare. Al dracului femeie, mi-a dat o replică care m-a atins la sentiment:

– Domnule Ganeal! Dar nici așa, cu un boșorog bășinos nu m-aș fi măritat.

M-a atins la pălărie. Așa că am înghițit gălușca și am tăcut chitic.

Tot azi, dar pe la 11:00, am fost la școală, pentru Nicoleta a Liei. Am cunoscut-o pe învățătoarea sa. O femeie cu exterior plăcut, simpatică și foarte populară. Am rămas dezamăgit când am văzut pe nepoțica mea și încă un băiețel, fiind cei mai proști din clasă. Nu de matematică era vorba, ci de limba română. Nu cunoaște literele. Sărmana femeie. Mă refer la învățătoare, are 40 de elevi în clasă și, natural, că nu are timp să se ocupe mai îndeaproape de ei. Noroc, zice dânsa, că nu am familie. După câte am înțeles, mi se pare că și dânsa are probleme familiale, așa cum avem și noi.

Ieri, mă prinde învățătoarea lui Daniel. O salut, iar dânsa mă amenință cu degetul, zicând:

– Pentru bunicuțul, am o notă separat. Pentru că îl răsfăță pe Daniel și îi foarte blestemat!

– Doamnă învățătoare! i-am răspuns, dacă nu ar fi blestemat, nici nu m-aș uita la el. Mie îmi plac copii dezghețați. Nu blegi. Mai închideți și dumneavoastră ochii și lăsați-o cu exigența mai moale și faceți-vă că nu băgați de seamă și mai puneți și la spate. Nu totul la inimă.

Azi este sâmbătă, 13.02.'88. Timp foarte cald. Este ora 17:30. Sunt cu Adina în casă. Lenuța a plecat în oraș după haleală. Și acum, despre Daniel.

Acest copil este foarte deștept și simpatic. Este cel mai dezordonat elev din clasă. Cel mai blestemat, din toate punctele de vedere.

Într-o zi, vine învățătoarea cu ghiozdanul la mine. Eu eram pe coridor.

– Bunicule! M-a trimis Daniel cu ghiozdanul ca să îl duc acasă. Pofțiți și mi-l luați în primire.

Eu, de colo, îi răspund:

– Vreți și confirmarea în scris de primire a ghiozdanului?

– Nu, vi-l dau pe cuvânt.

– Bunicule, îmi spune învățătoarea, aveți un nepot foarte deștept. Este păcat să se piardă. Îl trimit cu bani grei să-i pună la poștă când trimit mandat telegrafic băiatului meu, care este student la Mecanică, la Galați. Și Daniel se achita cu cinste de sarcina încredințată. El îmi face diferite servicii și umblă cu bani și se descurcă admirabil. Dar are ore de bătaie. Se bate cu toți copiii și este spaima clasei. Atacă și pe cei mari și natural că mai încasează și el. De, bunicule, nu-i numai câștig de cauză. Mai sunt și pierderi.

Într-o zi, povestește Daniel, a vrut să-l prindă învățătoarea. A fugit după el în toată curtea școlii să-l prindă, dar fără succes. Directorul stătea deoparte și se strica de râs. Învățătoarea are 48 de ani și, natural că nu l-a prins.

Într-o zi îl trimite Clari să-i plătească taxele comunale la Asociația de Locatari nr.102. Se duce Daniel la asociație, bate în ușă și intră.

– Sărut mâna, doamnă! Aici este asociația?

– Da!

– Am venit să plătesc taxele comunale pentru nănașă.

Apare Președintele.

– Dar de ce nu vine ea? De ce te trimite pe tine?

– Nu poate să vină că sunt amândoi bolnavi. De aceea m-a trimis pe mine!

Președintele șade pe aceeași scară cu Clari și a priceput că Daniel taie piroane.

– Spune-i lui nănași-ta să-i mănânce purecii fundul cel mare!

Azi este duminică. 14.02.'88. Este ora 11:50. Timp cald, cu soare opac. Lenuța s-a dus la biserică, iar eu stau cu Adina, singuri în casă.

Și acum o poveste adevărată și tristă declanșată de Doina Macovei.

Doina Macovei șade pe scară cu fiica mea Niculina, la etajul III. La etajul II șade doamna Melania

care trăiește de ani de zile cu Pintea Nicolae, zis Miky, în concubinaj. Miky are un băiat de 18 ani care lucrează. Câștigă în jur de 3000 lei lunar. Miky lucrează la Exploatarea Minieră din Căvnic și câștigă bani grei. Doamna Melania are un copil cu Miky și mai are o fată de 17 ani, care este destul de frumoasă.

Miky a fost în URSS și de acolo a adus un lucru valoros. Între ei a survenit o neînțelegere care prevede pentru Miky un sfârșit tragic, cu perspective de a deceda. Pe lângă că a trăit cu Melania, Miky a început să mai dea cu coada și pe la femeile vecinilor de pe scară. Pe Melania a pricopsit-o cu fel de fel de lucruri valoroase de uz casnic, cum ar fi: o mobilă frumoasă, o bibliotecă valoroasă și altele. Și-a cumpărat omul o mașinuță și toate cele necesare pentru un trai comod. Melania lucrează la fabrica de mobilă și a fost colegă de muncă cu Clari.

Și acum intră în scena doamna Doina Macovei.

Doamna Doina Macovei este o tânără de 30-32 de ani. Este o femeie frumoasă, cu un fizic plăcut, cu părul roșcat și are trei copii. Lucrează la Filatura de Bumbac și este originară din Huși, din Moldova. Foarte rea de muscă.

A profitat de Miky, s-a culcat cu el de nenumărate ori și s-a ales cu ceva lucruri cumpărate de Pinte Alexandru, zis Miky.

Doina Macovei are un bărbat. Pe Titi. Cu un fizic foarte frumos. Într-o zi, Miky, a prins-o în casă la el pe Melania în brațe la Titi. Pe de altă parte, Miky îi dă sub coadă Doinei, cum s-ar zice: ambii bărbați au câte două femei, iar femeile, la rândul lor, au și ele câte doi bărbați. Și acum, tragedia.

Lui Miky îi cam place să tragă la măsă și fiind el beat, a strigat după Doina, curvă!

Doina, ca să-și apere onoarea, a transmis acest lucru lui Titi, bărbatul ei. Acesta a pândit momentul și într-o zi a năvălit în casă la Miky și, găsindu-l singur, l-a bătut măr, dându-i cu picioarele în plămâni.

Asta s-a întâmplat acum două luni. Miky nu s-a tratat, nu a reclamat, boala s-a întins și a apărut puroi la plămâni, puroi care a atins și alte organe. Este bolnav grav și miroase a cadavru. Starea lui este foarte precară, iar la ora actuală se afla în reanimare la Spitalul TBC, cu slabe perspective de a scăpa cu viață. Azi, Lenuța și Niculina Bala se duc la el să vadă cum e. În linii generale, Doinița, ca să-și salveze onoarea, a lăsat să fie omorât un om, fi-i-ar pizda a dracului!

Azi, la orele 20:10, au venit Rodi, Clari, Costică și Tia la noi la televizor și au văzut filmul francez „Plăcerile orașului”.

Și, acum, zâmbiți, vă rog!

Două femei aveau păduchi lați. Se duc la o farmacie și întreabă pe farmacistele dacă are alifie pentru animale mici și inteligente care provoacă mâncărimi.

– Avem! spune farmacista și le întreabă de câtă cantitate au nevoie.

– Pentru două pizde. Au răspuns ele.

(Rodi)

Doi soldați ruși intră la o babă ca să-și aprindă luleaua. Nora i-a văzut și a fugit de ei urcându-se în pod. Soldații au cerut bătrânei să le dea cărbuni să-și aprindă luleaua. Baba, cam surdă, le-a răspuns că ea nu are un cur bun în schimb nora ei are un cur bun și s-a urcat în pod.

(Costică)

Azi este joi. 18.02.'88. Ora 20:45. La televizor nu este program. Timpul este friguros. La orele 19:10 am ascultat Radio E.L. Îți vine să plângi când auzi despre situația dezastruoasă în care ne aflăm. Suntem ultima țară din blocul european de răsărit peste care a dat urgia Incompetenței. Pretutindeni este huiduită și

blestemată de către popor. Am încetat să figurăm ca popor, figurăm ca populație.

Ieri, 17.02.'88, am avut ședință la O.F.D.U.S., unde am fost ales în prezidiul de onoare. Am făcut eu pe „niznaiu”, dar nu mi-a mers. A venit președintele asociației și m-a luat cu japca și m-am dus. S-a discutat fel de fel de măgării. Îmi place să mă amuz când un măgar căruia îi suflă vântul în scăfârlie ia cuvântul și spune fel de fel de măgarii. Spre exemplu:

– Avem atâția restanțieri! De ce nu-i dați afară?

Iar eu, în gândul meu:

– Dar unde, aia mă-ti, să-i puie?

Acest măgar nu are habar că minerii și în mai toate ramurile personalul este plătit în acord global și ies cu leafa furată 50%. Și atunci, cine-i de vină? Hoții! Și cine-s hoții? Aceia care ne exploatează, fi-ar mama lor a dracului!

La masa prezidiului mai era un delegat de la Comitetul Municipal de Partid. Eu începusem să mă ambalez și să aduc vorba la ceea ce mă durea pe mine, dar o voce lăuntrică mi-a șoptit:

– Pune, Ganea, frână, dacă nu vrei să stai la „mititica”.

Delegatul respectiv ne încuraja ca să luăm cuvântul și să spunem tot.

– Aici se spune tot! Nu afară, pe la colțuri de străzi.

Apoi a luat cuvântul tovarășul delegat al Comitetului Municipal de Partid Baia Mare. Printre altele, a spus că se obișnuiește ca în timpul friguros să se monteze la calorifere robinete prin care se scoate apa caldă și în felul acesta se face perturbare la celelalte apartamente.

Și acum, dragă generație viitoare! Să vă dați seama cum am trăit și cum trăim în prezent, în „era fericirii”. Adică, să mori în frig, nespălat. Bătrânii să crape. Femeile lehuze să nu-și mai spele fundul. Copilul nou născut să rămână neîmbăiat. Tot el a spus că se vor reține banii pentru 6 zile pe an de la toți

cetățenii, pentru „muncă voluntară”. Fiți atenți! „Muncă voluntară”, cu reținere din salariu, iar la pensionari, din pensie. Ați auzit bine? Ca să vedeți ce lighioane, ne sug pula în loc să ne lase banii pentru medicamente, ei numai la bani se gândesc. Să vă faceți o idee ce fel de oameni avem la conducere. „O lume mai bună și mai dreaptă, tovarăși”. Nici nu se mai merită ca să comentați, că ajungi la psihiatrie, pe Baia Sprie sau, în cel mai fericit caz, la șocuri electrice la spitalul din Sighet.

Mă gândesc la acei medici psihiatri care au învățat această ramură a medicinei și care o aplică în scopuri politice, că trebuie să fie foarte nebuni atunci când fixează la oamenii sănătoși diagnosticul de „bolunzi”. Cât privește Jurământul lui Hipocrate? Cu acela se șterg la cur!

A luat cuvântul tovarășul Tătaru. Alt deștept. Acela a fost maior la miliție. A vorbit despre curățenia în jurul blocului. Să se facă ronduri de flori și altele. Să se păstreze ordinea și curățenia și alte lucrări de folos obștesc în cadrul asociației de locatari respective.

Fac o pauză ca să pot să-i înjur în gând, să mă răcoresc.

Adică, noi să le facem pe toate, iar statul numai să încaseze banii. De aceea se fură banii de la asociații. Gurile rele spun că Munteanu ar fi furat și el, în calitate de casier, o sumă frumoasă, pentru care i se mai reține din salariu. După el a venit tovarășa Arghir. O blondină roșcată și bună de pus la dunga patului. Și aceea a furat cam 10-20.000 lei. Se aude că a fost și condamnată, dar cu ocazia amnistiei femeia se află acasă, iar banii furați i-au rămas. Cine plătește? „Turcu’ și ceilalți”.

După tovarășul Tătaru a luat cuvântul tovarășul Ganea Nicolae. Adică eu! Înainte de a lua cuvântul m-am uitat prin sală să văd cam câți țigani se află și cu bucurie am constatat că era numai o țigancă. Marghit a lui Sabo.

- Stimați tovarăși. Am început eu. Referitor la cele expuse de către tovarășul Tătaru, vreau să mai adaug și, totodată, să-l întreb, dacă și la ei pe scară sunt oameni certați cu ordinea și disciplina, că la noi pe scară avem destui. Și, atunci, cum rămâne cu rondurile de flori când gunoiul se aruncă de la etajul patru și trei la mine în grădină și mai găsesc și câte un chilot murdar peste flori. La școală sunt 84 de geamuri sparte de către „dănțuci”, pardon, de copii. Vin oamenii din schimbul de noapte și nu se pot odihni pentru că „dănțucii”, pardon, copiii, bat porțile una de alta, iar când ți-e somnul mai dulce, sari în sus ca un purice, până în tavan. Noaptea, din când în când, vin copii, cei de ȝigan, și îmi bat la fereastră, gata să o spargă, după care fug. Vorba aceea „prinde orbul, scoate-i ochii”.

În concluzie. Aiureli, măgării și bătutul apei în piuă. Asta s-a discutat.

Azi este duminică. 21.02.'88. Este ora 22:55 când scriu. Timpul a fost foarte friguros. Eu, ca de obicei, am stat în casă cu paltonul pe mine. De, specialitatea casei. Suntem singura țară între celelalte țări comuniste din răsăritul Europei în care se rabdă de frig.

Am ascultat pe băieții de la E.L. Spun că Marea Britanie a intervenit pe lângă Incompetența noastră ca să înceteze cu demolarea bisericilor și a monumentelor trecutului. Boșorogul! Își face de cap și se ia la colți cu toți oamenii civilizați care îi atrag atenția ca să se astâmpere. El, în nebunia lui, se crede o divinitate, o zeitate, menită ca să ne distrugă, să ne ucidă, să ne facă numai rău și iarăși rău. Se știe că asemenea bestialități care se comit sunt aproape de sfârșit. Moartea îl caută pe acasă, iar indicațiile lui vor veni și generațiile viitoare se vor șterge cu ele la cur. Generațiile viitoare vor reclădi și reconstrui toate nebuniile lui. Vor avea de restaurat cel puțin vreo 50 de ani de muncă foarte grea.

Se știe că resursele de gaze natural, se vor sfârși. Se va sfârși și pământul. Incompetența nu știe acest lucru. Și ce a făcut? Producție cât mai mare. Exploatarea de cărbune le-a mecanizat. Cât mai mult cărbune, tovarăși, cât mai mult. Să facem planul. Să-l depășim. În România, cu cât viața se modernizează, oamenii trăiesc mai prost. Poate că veți zice:

– Lasă, domnule! Avem apartamente, avem confort, avem de toate și, pe deasupra, avem pe dracu. Scopurile acestor construcții, toate și toate sunt făcute pentru a se preamări un păcătos. Fără scrupule. Să nu avem grijă, că va veni „generația viitoare”, care îl va preaslăvi la fel ca și cei de la Brașov, care l-au preamărit cu vârf și îndesat în ziua de 17 noiembrie 1987. Au fost scoși oamenii din locuințele lor și mutați în blocuri de beton, cu ciment pe jos, iar peste ciment lipit linoleum. Pentru demolarea caselor oamenilor, Incompetența a plătit o foarte mică parte din bani ca despăgubire, iar unora ca mine nu le-a plătit deloc, adică, în loc de bani am primit câte un „ciuciu mare”.

Pentru încălzirea acestor milioane de apartamente, natural că trebuie multă energie, de gaze naturale pentru gătit mâncarea la bucătărie, la spitale, școli, grădinițe și creșe de copii, precum și alte instituții. De ce trebuie? Pentru că aceste apartamente sau reprofilat. Industria forțată acaparează cea mai mare parte din această energie, iar pentru apartamente se dă ce rămâne. Întâi industria, pentru slava de a preamări pe cineva prin cântări de laudă și să-i mulțumești că nu te pune la zid, ca să te ucidă rapid, ci te lasă ca să-ți pui tu singur funia la gât. Pentru a încălzi aceste apartamente este nevoie, iarăși, de multă energie, de gaze la centralele termice. Incompetența, prin marea sa înțelepciune, a rezolvat totul astfel: cantitatea cea mai mare de gaze naturale a dat-o industriei. Cea mai rămasă a dat pentru centralele termice ca să încălzească apartamentele. Rezultatul? În timp de iarnă caloriferele sunt reci. Seara se

dă puțină căldură, de la ora 22:00 la 02:00, pentru a se încălzi țevile și nicidecum camerele. În timpul zilei stau cu paltonul pe mine și cu rugăciunea în gând. Mă rog la Dumnezeu să supraviețuiesc. Când vine apa caldă, cum a fost și ieri, de la orele 20:00 până la 23:00, până când ai prins de veste că ai apă caldă, până ți-ai pregătit mașina de spălat, apa s-a închis și rămâi mofluz în așteptarea prea milostivă a celor care ne conduc spre „o lume mai bună și mai dreaptă, tovarăși”.

Deci, în linii generale, cam asta-i căldura noastră în faimoasele apartamente în care, prin milostivirea înțeleaptă a Cezarului, avem parte de ea.

Azi este luni. 22.02.'88. Este ora 00:10. Acum mă culc, că îmi vine Moș Ene pe la gene. Afară-i frig, în noaptea neagră. Mie, de căldura care este în casă, mi-au înghețat picioarele în ciorapii de lână primiți de la Mihăiță, atunci când am fost la Tecuci. La noapte, urmează să scriu despre energia de combustibil lichid.

Înainte de a trece la combustibilul lichid, vreau să vorbesc și despre noi, cei care trăim în apartamente

Mâncarea oamenilor.

Se știe că după cel de-al doilea război mondial și datorită situației geografice în care ne aflăm, am căzut în sfera de influență a comunismului rusesc. Știm că în Rusia a luat naștere comunismul, iar la ora actuală tot marea țară a Rusiei face reforme, pentru că nu-i bun.

Ce a dat comunismul lumii? Niște dictatori cruzi care au chinuit pe bieții oameni, luându-le mâncarea de la gură prin colectivizare. Dacă ai deschis pliscul, imediat ai fost neutralizat. Cazul lui Iosif Vissarionovici Stalin.

Comunismul înseamnă oameni de rând, proști, tâmpiți și incapabili de a gândi. Executanți cruzi a căror inteligență sfârșește la vârful nasului. Adepți ai supliciului nebuniei, demenței, păgâni sadici, atinși de delirul grandorii, de cultul personalității și care obligă copii nevinovați să-i aclame. Într-un cuvânt, aceste lighioane vor să conducă lumea, să conducă oamenii inteligenți cu ajutorul torturii, mizeriei, frigului, foametei. Să îngenuncheze oamenii nevinovați și fără de apărare.

Mâncarea oamenilor este foarte variată. Din când în când, mai apare câte un miez de carne. Cei care au bani o cumpără. Când încep să apară salariile și pensiile, carnea dispare. Și, atunci, cumperi pui tranșați sau, cum li se mai spune, „pui rahitici”, mici ca vrăbiile, din cei prematuri sau malformați, care sunt băgați în pungă de plastic capsate. În pungă, când gospodina o desface, găsește o mulțime de capete și picioare din cele cu unghii. Dacă le aduni și le cântărești, la un kilogram de pui, găsești circa 250 de grame deșeuri, pe care omul sărac și de rând, le plătește ca fiind carne tranșată, rahitică. Un furt ordinar, care se comite din buzunarul cetățeanului de către bandiții înarmați.

Pâinea este bună. Dar după două zile se și înne-grește.

Și acum, să revin la combustibilul lichid.

Sărăcia țărilor comuniste derivă din colectivizarea pământurilor țărănești și centralizarea economiei în mâna unui singur om. Vorbesc de cum e la noi. Se știe că România a fost grânarul Europei. Îmi amintesc că fiind născut la Oltenița, pe timpul când eram copil și adolescent, veneau chiristigii cu cereale în portul Oltenița, iar hamalii descărcau căruțele și transportau grâul și porumbul în pântelele marilor șleपुरi care erau ancorate în port. De ce nu mai este astăzi? De ce? Trăiai în căruța ta. Erai fericit, mulțumit,

sătul de toate. Slăveai pe Dumnezeu. Era benzină destulă, iar rezervele pământului pline. Eram fericit.

Astăzi? O! Astăzi? Ați venit voi, comuniștii, oamenii noi, cu „știința”, ca să smulgeți din rădăcini acea plantă divină ce-și trăgea seva din fundul inimii noastre și nu v-ați mulțumit cu atât. Peste rană, în adâncul inimilor, de teamă să nu mai fi rămas acolo un germene cât de infim din care să poată reîncolți ce a fost, ați turnat leșie caustică, otrăvitoare, distrugătoare, otrava scepticismului, pesimismului, ateismului. „Onoare vouă, distrugători ai fericirii umane” (I.L. Caragiale).

Locomotivele cu abur s-au înlocuit cu locomotivele Diesel care consumă carburanți lichizi (motorină). S-a făcut o industrie mare care consumă energii uriașe pentru funcționarea ei. Ne-am modernizat. Dar unde-i omul? Cu ce s-a ales el? Incompetența, ca să-și mențină prestigiul, a neglijat capitalul cel mai de preț care este OMUL.

Unde-i omul în zilele noastre? S-a transformat într-un animal care este bătut cu biciul de către niște bandiți înarmați și sătui de bunătăți. Funicularele care transportă minereu de la Ferneziu la Baia Sprie, Cavnic, Băiuț s-au desființat, iar în locul lor au apărut mașini grele care consumă combustibil lichid, motorină sau benzină. Au apărut fabricile Dacia care consumă energie cât încape. Și, atunci, se pune întrebarea. Ce a adus viața modernă? Civilizație? Hai, să fim serioși! Rezervele de petrol scad. Măncarea, adică agricultura, s-a dus. I-a luat locul industria.

În primul plan industria, pentru fala unui om, și după aceea agricultura, pentru suferințele oamenilor din țara noastră în „epoca de aur” a fericirii unei familii. Industria este mare. Stimații noștri tovarăși s-au întins mai mult decât le este plapuma și le-au rămas picioarele afară. Rezervele țării noastre sunt prea mici ca să poată hrăni o uriașă industrie pe care o avem și care a dus poporul la sapă de lemn. Acum se extrage petrol de pe fundul Mării Negre. Această

manoperă este foarte costisitoare și apasă foarte greu pe umerii poporului. Care popor? Adică supușii, care numără cam 22 milioane de suflete. Un milion este poporul de sadici, atești, nemernici și alte lichele care dau ordine, dar mai ales care execută ordinele venite din vârful piramidei, cam trei milioane de oameni, săraci cu duhul, criminali, terchergei, oameni fără rațiune, cu instinct de conservare, și alte lighioane scârboase, satanice. Acești derbedei se laudă că ne-au civilizat? Cum ne-au civilizat? Hai să analizăm această civilizație. Ai bloc în care stai într-un apartament. Pe jos este „linoleum” lipit peste cimentul gol. Craphi de frig și mori cu zile. Celelalte „fericiri” ale acestor sălbatici le-am mai descris. În bloc, craphi de frig pentru că nu ai căldură. Am mai spus. Copiii mor de frig în creșe. La fel mor și bătrânii.

Se știe, comunismul nu este pe placul popoarelor care domnesc. Acești bandiți se mențin cu puterea terorii înarmate. Omul este suprasolicitat să producă muncind pe brânci, iar leafa i se reține pe motivul că nu a realizat planul. O mână de străini veniți și strânși în jurul unei familii care nu are nimic cu poporul român, pe care poporul român nu i-a chemat, au năvălit ca niște hoarde păgâne pângărind sfintele biserici și monumentele de artă ale aceste țări.

Și ce a făcut lumea civilizată? A stat și stă cu mâinile în sân privind nepăsătoare cum un popor latin, un popor civilizat, din răsăritul Europei, este distrus fără milă și scrupule de către un dereglat. Intelectualitatea Incompetenței se rezumă numai la aceea ca poporul să fie supus și iarăși supus și de trei ori supus unei dictaturi diabolice și dirijată de o aparatură foarte ingenios construită, cum ar fi microfoanele camuflate, cu ajutorul cărora se spionează rechinii unii pe alții. Vorbesc de cei din vârful piramidei satanice. Ministerul de Interne are școli speciale în care se studiază anatomia corpului omenesc pentru a fi distrusă. În aceste „școli” prima calitate pe care trebuie să o aibă un elev este să fie ateu. După

aceea, vin instructorii și le împuiază capul cu lozinci cum ar fi „decât să moară mă-ta, mai bine să moară mă-sa”, precum și alte lucruri drăcești. Se învață asasinarea sau dispariția oamenilor, transformarea victimelor în cadavre vii. Acești elevi, cărora li se mai spun și „gorile”, învață carate, box, judo, părțile vulnerabile ale corpului omenesc, cum să dea cu pumnii în stomac ca victima să cadă jos, unde i se aplică lovituri cu picioarele în spate, adică în rinichi. Dacă pică în nesimțire, o stropește cu apă, o ridică de păr în picioare și iar i se aplică pumnul sau i se dă lovitura de grație, mortală, și gata. Călăul și-a îndeplinit misiunea și vine rânjind în fața celui care i-a dat poruncă, gudurându-se și încovoindu-și spinarea pentru a-i țuca curul.

Mă gândesc la acei nenorociți care comit aceste asasinate. Cam ce-i în capul lor? Nimic omenesc. Numai drăcesc. Iar acum, să mergem mai departe cu gândul. Oare nu se gândesc la propria moarte? La sufletul lor? Natural, nu se gândesc la sufletul lor. Dar cum să se gândească la sufletul lor, dacă nu-l au?

Lumea civilizată, în special America, Germania Federală, l-au ajutat pe belferul român cu milioane de dolari și mărci germane cu toate că a știut că aceștia nu sunt oamenii poporului și nu reprezintă pe nimeni. Ce s-a făcut cu acești bani? Și de ce suntem asasinați sistematic? Cu banii împrumutați s-au făcut construcții faraonice. Canalul Dunăre-Marea Neagră, al doilea canal se construiește pentru a lega capitala țării de Dunăre-Marea Neagră, Casa Poporului.

Ca să restituim împrumutul, conducerea țării noastre, în care sunt oameni fără de Dumnezeu și care nu au milă de semenii lor, au pus această povară pe umerii omului de rând, exploatându-l mișelește prin plata în acord global a muncitorilor, prin diferite sisteme de jefuire a banului din buzunarul omului de rând, silindu-l să muncească, prin

exploatarea copiilor la munca câmpului, a studenților, la raționalizarea alimentelor de bază, a exportului de alimente către Lumea Civilizată. Și această Lume Civilizată, în loc să refuze alimentele unui popor sugrumat de foame, se laudă că în RFG sunt cotlete de porc din România și alte bunătăți extra. Cu asta se făleau acum câțiva ani cei de la Radio Europa Liberă.

Acum, când cunoaște realitatea, în loc să ne ajute să putem răsufla, aruncă vina pe Cezar, că el nu a condus și nu știe să conducă. Dar ei? Pe ce bază au avansat miliarde de dolari, 13 miliarde de dolari, și pe a cui barbă? Acum, ne consolează cu compătimiri, cu insulte la adresa Incompetenței care, nouă, poporului român, nu ne ține nici de cald, ci numai la rece și la lipsuri. Ar mai fi ceva, dar nu ai bani cu ce să te poți descurca.

În seara asta, am ascultat radio E.L. Critică și iar critică. Puterea este în mâna lor, dar nu ne ajută. Este vorba de cartea liderului sovietic Mihail Gorbaciov, „Perestroica”. A doua revoluție necesară pentru reforme. Ungurii se plâng de tratamentul aplicat românilor de origine maghiară. Bulgarii se plâng de Combinatul Chimic de la Giurgiu, care emană gaze de clor ce periclitează viața bulgarilor din orașul Ruse. Sârbii se plâng că românii fură curentul electric și din cota lor la Hidrocentrala Electrică care s-a construit împreună la Porțile de Fer. Toate câte se întâmplă în lume sunt datorită genialei gândiri a Cezarului nostru. M-am uitat la televizor și îți vine să urli de nervi de felul cum ești bombardat pretutindeni de El și Ea. Apar amândoi cu râsul lor drăcesc. Televiziunea, zilnic, de ani și zeci de ani, când își începe programul, începe cu cultul personalității. În timp ce în celelalte țări comuniste se duce o luptă aprigă pentru desființarea acestui cult al personalității, la noi acest lucru se adâncește mai vârtos din zi în zi, din an în an. Îți pui întrebarea: de ce? Și pentru ce? Când încetează emisiunea de la televizor, se încheie cu apariția

figurilor, a lui și a ei. Se văd pe față prostia și îngâmfarea. Adevărata față a lucrurilor s-a văzut la Brașov în ziua de 15 noiembrie 1987.

El nu aude și nu vede. Îi dă înainte cu osanalele. Numai noaptea când e liniște se termină și cu pronunțarea numelui Cezarului.

Cum te scoli, dimineața, dacă aprinzi radioul, seara televizorul, constăți că totul, știrile, reportajele, aparțin „Minciunii”. Are o bandă de canalii bine înarmată, bine educată în sensul de a ne asupri, de a ne fura sistematic fără să poți protesta. Stăm în blocuri, mă refer la blocul nostru, care din cauza lipsei de căldură, se deteriorează. La fel și alte blocuri. Pe perete este igrasie și curge pe podea apa condensată din lipsa căldurii. Mobila se strică, în special furnirurile de la dulapuri, care sunt din placaj. S-au dezlipit picioarele de la dulapuri, putrezesc în căsuța mea modestă. Azi noapte a început să se întrerupă curentul electric. M-am simțit foarte bolnav de nervi. Mă gândesc la bieteile femeii care au copii mici. Cum se descurcă pe întuneric și frig? Vai de capul lor! În timp ce propaganda regimului scoate osanale și laude de mulțumiri pentru viața minunată pe care o trăim. Ei, de buieci ce sunt, compară viața lor, care trăiesc bine, cu a noastră, care stăm la rând de la patru dimineața pentru un litru de lapte. Aduc circa 10-15 lăzi și stăm la rând câte 100-150 de persoane. Începe cearta, lumea-i înnebunită, mai ales cei cu copii mici. Unele, mai șmechere, iau câte un copil mic în brațe și se bagă în față. Sistemul nostru politic înțelege îmbunătățirea vieții prin blocurile ce le-a construit, industria care s-a dezvoltat și nu mâncarea omului de rând. Laude și mulțumiri la adresa Cezarului. Au dreptate să-i mulțumească securiștii, miliția, că ei nu stau la coadă, ei, trebuie să fie sătui și tari ca să poată să joace bătuta pe spinarea omului flămând, a omului sărac, omul despuiat de dreptul la viață. Și pentru ce toate acestea?

Toate se fac pe spinarea oamenilor nenorociți, numai și numai ca familia sa să fie păzită, să poată trăi bine, să se laude cu construcțiile de clădiri murdare, prin care iarna sufla crivățul. Oamenii plătesc taxe comunale pe care nu le pot duce. Muncitorul vine cu plicul acasă având 50% din salariu redus. Că nu a îndeplinit planul. Viața este scumpă. Hoția este mare. Corupția, la fel. Dacă te îmbolnăvești și ești sărac, te-a pupat gaia. Poți muri liniștit. Dacă ai nefericirea să fii bătrân, este și mai rău.

Pe vremea mea, muncitorul era respectat. Bacșiful la medici era o insultă. Cinstea și corectitudinea era respectată. România era condusă de intelectuali, nu de „tășcari”. Medicina era condusă de medici nu de activiști.

Îmi pare rău că sunt bătrân, dar vor veni iarăși timpuri bune. Aceste lichele care ne-au profanat țara vor dispărea în negura uitării. Generația viitoare va avea de lucru cu stărpirea lichelelor și cu refacerea patrimoniului național al României.

S-a vorbit din nou despre demografie. Iarăși va fi planificată. Cu procentaj. Cât să crească, câți să se nască. După ce se naște, Dumnezeu cu mila, Cezarul cu băta. Descurcă-te, femeie, cum știi! Că Cezarul nu le dă lăptic, iar la părinți mâncare cu porția, raționalizat. Când este ulei, nu-i zahăr. Dacă este zahăr, nu-i ulei. Nu-i nici măcar faină de porumb. Iarna? Ce să mai vorbim? Copiii se călesc în frigul blocurilor. De spălat? Când ai apă caldă. Săpun? De multe ori nu-i. Păduchi au fost și încă o să mai fie. Bani nu-s. Când ajungi la pensie, te amână cu zăhărelul. Ba că nu-s fonduri, ba că mai poți lucra, ba că mai ai nevoie de niște acte, ba că mai ai nevoie de ceva vechime, ba că vechimea înscrisă în cartea de muncă, dacă este cu martori, nu-i bună. Și, uite așa, se trage de timp și ești furat în stil ordinar. Se fac economii enorme pe spinarea nenorociților. Milostivul Cezar, în marea sa milă, se oferă să ajute șomerii din RFG, în loc să ajute șomerii din propria sa țară. Trăim în minciună și din

minciună, pentru construcții, industriei și toate la un loc, pentru preamărirea milostivului nostru Cezar, pentru prestigiul Prea Măriei Sale.

Viața pe care ne-a dat-o bunul Dumnezeu este și așa scurtă. Dar s-a atentat la ea de către oameni atei care, cu austeritatea ce ne-o impun, ne-o scurtează și ne-au scurtat-o ani și zeci de ani. O parte din banii furați de la popor întreține organele de ordine ale securității și ale miliției, pentru paza și securitatea persoanei preamăritului nostru Cezar și a familiei domnitoare a Măriei Sale.

Mă gândesc la nebunia șefilor de state. Cum au putut ei să stea nepăsători în loc să intervină cu armatele lor pentru a împiedica consolidarea comunismului în marea țară a sovietelor? Tovarășii noștri activiști tot spun că Cezarul este iubit și preaiubit de popor. Și, atunci, mă întreb: de ce atâta pază? De ce atâtea măsuri de prevedere? Șeful statului Ungar, tovarășul Ianoș Kadar, se spune că umblă pe jos printre oameni. Este foarte popular și nu-i păzit. Se spune că merge cu soția la cumpărături și locuiește într-un apartament compus numai din trei camere. Stă la rând ca toți oamenii. Așa spun ungurii. Dacă mint ei, mint și eu.

Păi Cezarul nostru se îmbracă în fiecare zi cu alt costum sau mai multe, iar cu pantofii, la fel. Nici regele Carol, nici regele Mihai nu cred că au avut 360 de costume de haine sau 360 de perechi de pantofi. Preamăritul nostru Cezar are vile cu duiumul, aur cât vrea, țara întreagă este a lui. Săracii nu au ce îmbrăca, iar dânsul un costum nou îl poartă o zi, apoi se pune într-o pungă de plastic sigilată și se arde în crematoriu special. Trăiește cu paza. Mâncarea este controlată. La recipientele unde se păstrează are acces numai bucătarul lui. Așa se teme de moarte. Dar de ce se teme, de aia nu va scăpa. Mai are și mașină blindată. Este fricos ca un iepure. De, ce să-i faci? Să mă ferească Dumnezeu de o asemenea viață. Întocmai ca un câine hăituit. Lumea îl urăște și nu-l va

ierta că și-a bătut joc de intelectuali. Așa l-a orbit bunul Dumnezeu de bunurile acestei lumi a lui Satan, că și-a vândut sufletul la dracu, așa cum Faust și-a vândut sufletul lui Mefisto.

Ca să fie sigur că nu-l va vătăma nimeni, s-a servit de o rețea de specialiști în spionaj, cu ajutorul microfoanelor camuflate în casele miniștrilor și a altor persoane, mergând până acolo încât l-a trădat până și pe Gheorghe Apostol și pe Chivu Stoica și pe alții care i-au stat în cale. Are de toate și vorba aceea:

Frumusețea-i înșelătoare,
Banu' este amăgitor,
Mintea e folositoare,
Dar nu-i dată tuturor.

Mai acum câțiva ani, când a fost în Statele Unite, americanii l-au bombardat cu ouă și cu roșii și cu lozinci de felul „C... – u și teroarea purpurie”.

La fiecare atingere de mână, fie și cu șefii de stat, se spăla imediat pe mâini cu alcool. Chiar și copiii, când îi sărută, sunt unși și dezinfectați ca să nu se umple cu microbi (din Memoriile fostului General Ion Mihai Pacepa, transmise de către băieții de la E.L.)

Aseară, la televiziune, iar s-a legat de bieteale femeii, în sensul de a se împui cu ori ce preț. Domnia sa dorește ca să se realizeze planul și în domeniul demografiei. Am mai scris despre asta.

CAPITOLUL 7.

Cezarul nostru

Acum, altă trăsnaie auzită astăzi, 28.02.'88, la E.L.

Cezarul a refuzat Clauza națiunii celei mai favorizate. Vorba aceea, când un pisic vede un șoarece sus pe o poliță unde nu poate să ajungă, zice că nu-i trebuie.

Țările civilizate s-au scandalizat, cunoscând evenimentele din România, caută să ajute poporul român cu alimente și medicamente, dar conducerea țării noastre refuză să le permită și, natural, stimații noștri tovarăși au dreptate când spun că România are de toate și nu duce lipsă de nimic. Când ai 360 de costume de haine, 360 de perechii de pantofi, când primești cadouri știuleți de porumb din aur și cu frunze din platină, ai medicamente din străinătate, soția se îmbracă în haine de la Paris, mâncarea ca la mama acasă și pe alese, sigur că nu au nevoie, el și ai lui. La fel și cei care-i ling curul sau tălpile. Ei au, iar în delirul nebuniei lor cred că are și poporul.

Stimați tovarăși! Totul se va plăti și se plătește. Fie în viață, fie după moartea trupului. Pentru că nici o fărâdelege nu scapă fără pedeapsa Bunului Dumnezeu. Știința ateistă nu a dovedit și nici nu poate să dovedească inexistența lui Dumnezeu. Vai de voi! Și eu, așa sărac cum sunt, vă compătimesc pentru răătăcirile voastre care au mers până acolo încât Dumnezeu v-au dat spre pierzanie pe mâna Satanei. În nebunia voastră ați mers până acolo încât ați profanat credința strămoșească dărâmând sfintele biserici și

monumentele culturale, pângărind memoria domnitorilor noștri care au luptat cu ghioaga și cu buzduganul, cu paloșul și cu sabia, pentru apărarea patriei. Oare această nebunie a voastră nu va avea sfârșit? Se știe că pe acest pământ nimic nu este veșnic.

Să revin la Pacea.

Odată, spune dânsul, am fost în strălucitul palat al Cezarului. Este o clădire impunătoare. Când s-a apropiat mașina, porțile de la intrare s-au deschis singure, iar vehiculul a străbătut o alee impunătoare până la peronul de la intrarea în palat.

– Dar, zice Cezarul, hai să stăm de vorbă în pavilionul de acolo, și îi arată cu mâna.

Peste tot alei frumoase și ronduri cu trandafiri. În palat totul este spionat cu ajutorul unor aparate foarte complicate și diabolice. În rondurile cu trandafiri sunt instalate microfoane camuflate în așa fel, încât orice convorbire este înregistrată. În casele miniștrilor la fel, se găsesc microfoane camuflate de către organele de securitate. Soția Cezarului, în biroul său, arde gazul de pomană. În spatele biroului său se află o cameră de unde Măria Sa recepționează convorbirile celor care au funcții importante pe lângă Cezar. Securitatea spionează cu ajutorul Serviciilor Speciale pe tovarășii miniștrii. Cei căzuți în plasa spionajului dispar fără urmă. Dintre toți doar Emil Bodnăraș nu a căzut la examen, rămânând fidel și credincios câine al Cezarului. Și când te gândești la hao-sul din țară, la suferințele bietului popor român, rămâi năucit ce preocupări pot să aibă acești mișei, în sensul de a-și păstra scaunele, cum să trăiască mai bine, cum să stoarcă bani de pe spinarea bietului popor ca să aibă fonduri cât mai mari la capitolul „secret”. Am mai spus și o repet, paza Măritului Nos-tru Cezar a fost de vreo 78 de securiști. Acum s-a mărit la 200 și ceva de securiști.

Când se dă la televizor „Omagiu Conducătorului Iubit”, „Epoca de aur a tovarășului Cezar”, se știe că propaganda și agitația se bazează pe minciună.

Această minciună o știe numai poporul. De ce o știe numai poporul? Pentru că poporul este inteligent, cult și de „gintă latină”. Manierat. Cei proști care au epoca de aur, au într-adevăr epoca de aur. Poporul care îl iubește sunt securiștii și milițienii. Care-i motivul pentru care-i iubește? Scaun bun, leafă bună, mâncare fără cartelă. Acești oameni fără de minte îl aclamă, bat din palme, îl perie, îl tămâiază, își îndoie spinarea, îi pupă tălpile. Deci, am arătat, pe scurt, ce a ieșit din el, sărac fiind și având o țară a lui.

Epoca de aur a Cezarului. Poporul care-l iubește este din acei care trag foloase, cu lefuri bune și mâncare bunicică, ciubucuri sub diferite forme și în diferite ocazii. O a treia categorie de oameni care-l iubesc este formată din cei fără de minte și cu frica în sân. Această a treia categorie îl iubește la ședințe și îl înjură când vine acasă, găsind camera rece de la apartamentul unde locuiește, plicul cu salariul diminuat cu 50% pentru că nu și-a îndeplinit planul. Aceștia mai constată că la ședința de partid unde iau parte, sunt trași pe sfoară și atunci își pun întrebarea: pentru ce m-am dus la ședință? Ce folos am avut? Mai constată că la ședință nu ai voie să discuți cauzele eșecurilor. Mai constată că a stat pe bancă ca un manechin care se mișcă atunci când se trag sforile, pentru aplaudat. Mai constată că delegatul de la partid te îndeamnă să iei cuvântul și să spui tot ce te doare, dar dacă ai face așa cum te îndeamnă el s-a zis cu tine. Dacă ai vorbit în plus, ai încurcat-o.

Astă seară cei de la Europa Liberă iar ne-au criticat Cezarul, pentru că a respins oferta cu clauza națiunii celei mai favorizate oferită României de Statele Unite ale Americii, valoarea a câtorva sute de milioane de dolari. A mai spus că România, printre obiectivele de comerț exterior, oferea și alimente, iar printre acestea era și carnea smulsă de la gura poporului român și continuă să fie luată și trimisă peste hotare, iar ce rămâne de la export se dă poporului român: oase simple și puse la afumat, care costă 9 lei

kilogramul, oase care pe vremea mea erau aruncate pe maidanul Olteniței la câini sau se strângeau și se făcea făină de oase. La găini se taie pieptul. Pulpele și pieptul se împachetează separat, se găsesc rar, aproape deloc, și costă mai mult.

Cât privește Cezarul nostru? El are orgoliu. El nu simte nimic, ci poporul. Este o vorbă: „obrazul subțire cu bani de pe spinarea poporului se ține”. Și alte și alte bazaconii de felul acesta. Ei ne mănâncă mâncarea, iar noi răbdăm. Cu ocazia evenimentelor de la Brașov din 15 noiembrie 1987, au adus slănină de porc vreo două zile și, după ce s-au liniștit lucrurile, slăcina a dispărut. Cezarul nostru este orgolios nevoie mare și cu el dacă ai început, trebuie să mergi până la capăt. Dacă te-ai oprit în mijlocul drumului, te ia gaia. Ți se joacă bătuta pe spinare, iar coastele și rinichii suferă lovituri de picior date de către niște oameni cărora nu le-ai făcut nimic, pe care nu i-ai văzut în viața ta. Dacă te pune păcatul să spui adevărul, că ai îndrăznit să-i înjuri pe bandiții care nu te lasă să trăiești, ești declarat „trădător de țară” și dispari fără urmă sau cu urme de nu mai ești om. Parcă ei nu vor dispărea.

Închei cu filozofia mea, copiind o scrisoare a nepotului meu, Bala Daniel, elev în clasa a doua A, învățătoarea Robas, către mama lui și către tatăl lui, cu ocazia zilei de 8 martie 1988.

Mamă bună, mamă dragă
Te iubesc o viață întreagă
Pentru că mă îngrijești,
Pentru că tu mă iubești.

Și pentru că tu mă crești
Pentru că tu mă înveți
Ca să scriu și să citesc
Îți voi dăruî o floare

Pe care să o îngrijești
Și mereu să o iubești
Îți doresc ani fericiți
Și îți spun și-o poezie.

Care-i place lui Daniel
Și o iubește
8 martie 1988

Mămica mea lucrează toată ziua acasă, iar tati la Autobază.

Tati este un porc ordinar, iar mami o femeie curată.

Este și un desen.

Copiată de bunica la orele 23:28.

Post Scriptum. Orice comentariu este de prisos. Ce semeni, aia culegi. Iar pentru Bărcuțu, trăiască butelcuța!

Azi este joi. 03.03.'88. Orele 10:15. Timp răcoros, cu perspectivă ca în cursul zilei să se încălzească. Eu, cu sănătatea, o duc bine, la cei 77 de ani pe care urmează să-i împlinesc la 24 mai 1988. Am suferit foarte mult de frig din cauza mărinimosului Cezar care, în marea lui milă, ne regulează cu sau fără pulă.

Clari este pusă din nou pe liber. Așa-i place ei. Este tipul de femeie căreia nu-i place să muncească, ci să trăiască de azi pe mâine și pe spinarea bărbaților. Azi unul, mâine altul.

A doua femeie pierdută este Onofrei Doina. Soțul ei este la fel ca Bebe. Trăiește pe spinarea femeii. Aseară a venit la noi și mi-a spus că a căpătat și la moacă. Atât Clari cât și Doina sunt sărace cu duhul.

Cezarul nostru este fudul și cu orgoliu. Bineînțeles, pe barba noastră, sau, mai bine zis, pe spinarea noastră.

Azi este o lună de când Ministerul Muncii a confirmat primirea cărții de muncă și a contestației ce am depus-o din partea soției mele, Ganea Elena.

Și, acum, din nou despre filozofia proprie.

Am mai spus, anul trecut, când a venit Bebe la noi mi-a pus următoarea întrebare:

- Bunicule, ești dumneata sigur că memoriile dumitale mai există?

Am rămas năucit. De altfel, ce mă privește? Eu, în lipsă, de activitate scriu. Condeiu este o armă care lasă cel mai mare cadou și cel mai mare venit cultural și uman. Asta depinde de cultura pe care o vor avea urmașii mei și numai lor și, iarăși, numai lor, le revine această cinste.

Cui să le las? Lui Bala Eugen? Haida de. Să fim serioși. Lui Bala? Ce să facă cu ele? Să-și șteargă popoul? Lui Robi? „Da!”. Claudiei? Ha, ha, ha! Aceea se șterge la cur cu ele. Mihaelei? „Da” și iarăși „Da”. Dar nepoții? „Da”. Bebe este tânăr și se poate recupera. Și acum să vă spun un secret. Dar să rămână între noi. Când eram la Baia Mare, elev, mi se urăse și mie de școală și i-am scris mamei la Silistra că aș părăsi-o. Mama mi-a trimis o scrisoare prin care mă avertiza: „Culăiță, dragul mamei! Te omor cu mânuța mea”. Pe scrisoare erau niște pete abia vizibile. Se poate să fi fost lacrimile mamei sau să fi fost simple bănuieli... Destul, că mi-a părut rău și m-am pus cu dinții pe carte.

Azi este vineri. 04.03.'88. Este ora 21:00 când scriu. Timpul a fost friguros și umed, foarte favorabil pentru gripă și tuse cu dureri de gât. Pe așa vreme, tusea și junghiul își dau mâna și se reped la bietul om să-l răpună. Azi noapte, am avut o noapte albă. Am crezut că dau ortul popii. Tuse peste tuse. Deasupra tuse și pe dedesubt altă tuse. La orele 02:00 mă zvârcoleam și pe o parte și pe cealaltă, căutând un fel de refugiu prin schimbarea corpului în diferite poziții, pentru a putea respira, întrucât simțeam că mă sufoc din cauza tusei. Cam pe la orele patru, vine Lenuța cu un spray cu codeină și mi-l pulverizează în gât. Peste o oră toate sufocările au dispărut. Tusea s-a oprit ca prin farmec, iar bătrânul Lolî a dormit, ca puiul în budă.

Astăzi am ascultat pe E.L., rectific, pe Sandor. Situația la noi se agravează, Incompetența nu ne dă pace ca să trăim, iar prin felul său își menține prostia sacrificându-ne mai departe.

Tot mă gândesc. De ce ne urăște omul acesta? Ce i-am făcut? Are 70 de ani. Ce mai vrea de la noi? Cine îi dă dreptul să ne ia viața? Face pe „Grande de Spania”, dar nu pe barba lui, ci pe a noastră. Doamne, Dumnezeu! De ce i-ai luat mintea și l-ai înnebunit în halul acesta? Moartea îl caută pe acasă, iar el se crede o divinitate. Se poate să fie o divinitate. Chiar că este. Dar această divinitate este a răului. Iar răul aparține lui Satan. (Satana = Stalin + Incompetența). Acum, schimbă tactica. El nu știe nimic! Și, cine-i de vină? Pozează în divinitate, iar el este un maimuțoi și un caraghios, iar nemernicii din preajma lui trag de sfori și-l îndreaptă acolo unde vor ei. Să-raca țara noastră! Rău a mai bătut-o Dumnezeu când a trimis „Anticristul” tocmai în România. Să distrugă bisericile și să pângărească credința strămoșească.

Orizonturi Roșii, de Gen. Ion Mihai Pacepa.

Povestește Pacepa că, odată, fiind la Palatul Cezarului, acesta l-a invitat să stea de vorbă, nu în casă, ci afară și cât mai departe de rondurile cu trandafiri (unde erau microfoane camuflate), ca să nu se înregistreze ceva din convorbirea lor.

Odată, Pacepa a stat de vorbă cu Gheorghe Maurer. Amândoi s-au consultat cum ar putea face ca Cezarul să se schimbe, în sensul de a fi mai bun. Să revină asupra unor stări de lucruri care sunt păgubitoare pentru economia națională. Gheorghe Maurer i-a propus lui Pacepa să încerce el, că de încercat a mai încercat în repetate rânduri, dar fără succes. De aici reiese că milostivul nostru Cezar este recalitrant și greu de dat pe brazdă.

Altădată, povestește în memoriile sale Pacepa, erau împreună Gheorghe Maurer și Cezarul. Era vorba ca cineva să dispară. Tovarășul Maurer i-a zis:

– Nicule, treaba ta! Dar eu te sfătuiesc să nu dai ordin să fie omorâți oameni.

– Atunci, să fie bătuți! a răspuns Cezarul cu nepăsare.

Altădată, Maurer îi povestește lui Pacepa:

– Soția m-a întrebat dacă eu l-am propus pe Cezar la cârma țării?

– Da! i-am răspuns.

– Nenorocitul! Ce ai făcut?

Baia Mare.04.03.1988. Orele 21,54

Astăzi este joi. 17.03.'88. Timp ploios. Zăpada s-a dus. Am scăpat de ea până la iarna viitoare. Sufărințele poporului român au fost imense. Este ora 19:55. Și, acum: Zâmbiți, vă rog!

Marius este elev în clasa a cincea la Școala generală numărul 15. Azi, ca de obicei (îmi place să stau de vorbă cu copiii), pe coridor, la intrarea pe la scara „C” de la blocul nostru, se aflau Marius și un coleg și aveau în mână câte un bloc de desen.

– Ai! Să văd, Marius, cum desenezi tu? Te rog să-mi arăți și mie! El, bucuros, îmi arată câteva desene din bloc. Am văzut că desenele erau bune. La fel, mi-a arătat și colegul său. În concluzie, ambii elevi desenează bine. Îi întreb:

– Cum se numește profesorul vostru de desen?

– Îl cheamă Dumov, sau știe dracu' cum, că-s cam tare de ureche.

Spune Marius:

– Baci Ganea! Mașina aceea cu portbagaj este a lui, și umblă la Stela. Doamna Stela este o femeie de 29 de ani, frumoasă, blondă și este prietenă cu Lenuta. Am râs de m-am prăpădit. Al dracului copil, Marius.

– Ganea Bacii! Ne-a pus la tablă un tablou cu o femeie în pielea goală, să o desenăm.

Iarăși am râs. Când am intrat în casă, Stela era la noi. Mă întrebă de ce râd. I-am povestit și a roșit toată. Bineînțeles că nu i-am spus de Marius.

Ai dracului copii! De, copii ai epocii.

Azi este vineri. 25.03.'88. Este ora 20:00 când scriu. Timpul? De dimineață a fost urât și ploios. După amiază, cald și frumos. Ieri a fost frig, frig tare. Picioarele (membrele inferioare) m-au durut. Simțeam că sângele nu circulă. Ca un fel de arterită. Și mă gândeam: Doamne Iisuse Hristoase, să nu ajung la amputarea membrelor inferioare. Noaptea am luat un Paduden și m-am simțit mai bine. După masă am avut apă caldă și am făcut o baie. După cum se anunță, în Ungaria au rămas zece mii de români de origine maghiară. Printre ei sunt și români de origine română. Populația i-a primit cu simpatie, iar guvernul maghiar a alocat circa 30 de mii de forinți pentru ajutorarea acestor refugiați năpăstuiți de soartă. A mai contribuit și populația civilă, inclusiv Crucea Roșie Internațională. Relatează postul de radio Europa Liberă. Aseară, tot băieții de la E.L. au transmis că „Orizonturi Roșii”, cartea generalului Ion Mihai Pacepa, a apărut și în limba română. Tot de la Radio E.L. s-a transmis și o convorbire între ambasadorul român din Statele Unite cu „băieții de la Europa Liberă”. Tema discuției a fost emigrarea evreilor și dărâmarea sinagogilor, precum și a bisericilor noastre, între ele și ale cultului baptist. Și atât! Despre suferințele noastre? Nimic. S-a amintit în treacăt despre cei fugiți în Ungaria. Ambasadorul român i-a declarat reacționari și elemente fasciste. Ca să vezi. Dacă stai în țară și mori de foame, frig și mizerie, ești patriot. Dacă mergi pe calea lumii mai libere, ești reacționar și fascist.

Azi, Daniel s-a jucat cu mingea la scara lui Glodeanu. Împreună cu copiii Liei au spart un geam de la intrarea în casa scărilor. Glodeanca, această femeie redusă, a venit cu o falcă în cer și alta în pământ ca să se certe cu Lenuța. Glodeanu nu era acasă. Mai târziu, vine acasă beat ca un porc și fiind ațâțat de către Glodeanca, a venit să-l bată pe Daniel. Datorită

nouă, copilul a fost salvat, dar eu mi-am pierdut autoritatea în fața ȝiganilor, în sensul că nu-i mai pot acuza de stricăciuni făcute de copiii lor la casa scărilor noastre. Este un copil tare blestemat, dar la care eu țin foarte mult. Baia Mare, 25.03.'88, ora 20:33.

Azi este marți, 29.03.'88 este ora 12:30. Afară-i cald, cu soare opac. Este un timp trecător. Cred că va ploua și astăzi. În casă este frig, umed, bun pentru a favoriza reumatismul. Și acum despre fericirea noastră.

Trăiesc de azi pe mâine. Picioarele mă dor din cauza frigului și a umezelii. Uliul pe care l-au pus rușii ne suge sângele, ne distruge cu foamea și mizeria. Am ajuns la cuvintele Sfintei Scripturi care zice: „Ieșiți voi morților din morminte ca să intrăm noi, din cauză că nu mai putem răbda pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele noastre”.

Mă dor ambele picioare, șalele, rinichiul drept, din cauza frigului. Simt o senzație ca la arterită. Un fel de amortire, cu senzație de amputare a membrelor inferioare. Betonul blocului trage al dracului. Mai țin de frig și caloriferele înghețate care se găsesc în camere, în „camerele morții”. Tot în camerele morții mai sunt montate și conductele de apă, neacoperite, care și acelea contribuie la menținerea frigului.

În Ungaria au fugit circa zece mii de români care, după părerea fostului ambasador Brucan, sunt o mână de rătăciți, o mână de reacționari, o mână de fasciști. Ai dracului nemernici. Ei mănâncă bine, beau bine și fut bine, iar cei suferinzi, dacă fug, sunt reacționari și fasciști.

În loc de mâncare și căldură, ne umple capul de „fericirea” pe care o are dictatorul Kim-Ir-Sem al Coreei de Nord. Aceste pușlamale puse de ruși ne distrug fără milă. Ca un uliu de găini s-a repezit asupra noastră, asupra poporului și-l ține în gheare, devorându-l treptat, treptat. Acești moscotârci, acești boșorogi demenți se gândesc să-și formeze o dinastie

a lor cu moștenitori din familie, pentru nașterea altor ulii care să devoreze la rândul lor pe biata Generație viitoare ce se naște în frig, mizerie și foamete. Ce ne pasă nouă de fericirea lui Kim-Ir-Sem sau Kim-Ir-Gean... Geon... Gea... Nin, naiba să-i ia! Că lui îi place arta, că lui îi plac mișcările din șolduri ale balerinelor. Mă tot gândesc. Cum dracu se poate că dintr-un derbedeu și un vagabond să iasă un Cezar care te fute cu și fără pulă, să te aducă la nivelul animalelor, iar prin înfometare să te oblighe să faci lucruri contra voinței tale? Contra conștiinței tale.

Acum, în Baia Mare, se vinde în măcelarii coadă. Coadă de vacă sau de porc, în fine, cozi. Lumea le cumpără, ca să aibă ce mânca. Într-o zi, mă gândesc că tâmpitul ăsta al nostru va pune în vânzare și pule de cal, în loc de cârnați.

– Vreți să știți unde vinde Anticrist carnea noastră?

– La ruși! La prietenii noștri ruși. Mari consumatori de carne românească.

Se mai trimite și în Occident o parte. Aceștia ne compătimesc, cu milă.

Adevărată țară este Ungaria. Adevărat popor sunt ungurii. Dumnezeu să-i binecuvânteze. Amin!

– Cine poartă vina că noi suferim?

– Occidentul, care a avut posibilitatea să neutralizeze comunismul și nu l-a neutralizat. De asemenea, au știut ce-i comunismul și, totuși, l-au lăsat ca să se dezvolte. Dacă poporul german a știut, de ce a acceptat? Cum a putut fi nimicित acest popor cult și deștept, care a știut totul despre comunism. În revista „Signal” scrie totul. Arată bolșevicii cu securea în mână prin cimitire tăind crucile în păgânismul lor. Puteau fi desființați până nu au primit secretul bombeii atomice de la savanții evrei soții Rossenberg. Și acum am fi trăit liniștiți și nu am fi cunoscut aceste lighioane cu chip de om care să dea decrete asupra trupului femeii cam „câți viței să fete”. Stimatele mele Doamne! Vă rog să mă scuzați, că eu vă respect, dar

în limbajul comunist, cam așa ceva se înțelege. Vă mulțumesc și cu profund respect vă zic. „Sărut mâinile”.

Azi este joi, 31.03.'88, este ora 16:52. Primăvara își arată prezența. Timpul începe ca să se încălzească. Țiganii și, în special, danciucii, au început să umple strada cu prezența lor. Și acum despre familia Glodeanu.

Soția lui Glodeanu este femeie de serviciu la secția de chirurgie a Spitalului Județean, Baia Mare. El este pensionar și îi cam tra-la-la la cap. Adică lovit cu felehertu. Este o familie foarte blestemată și nesociabilă. Ambii soți sunt niște depravați și niște curvari ordinari. Amândoi dau pe de lături, cum pot și cu cine pot. Sunt urâcioși, parșivi și nu-i agreează nimeni. Sunt urâți de toată scara. Glodeanca este foarte bisericoadă și are mare ciudă pe Lenuța. Motivul? Proastă ca p..a și cu creier în cap de scrumbie. Nu o poate suferi pe Lenuța din cauză că nu-i dă atenție, din cauză că Lenuța are societatea ei, iar Glodeanca pe a ei. De, fiecare cu lumea lui. Fiecare cu vederile lui, care vederi despre lume se deosebesc ca cerul de pământ. Dacă vine, spre exemplu, o mașină a „Salvării”, ea iese din casă și se prezintă la șofer:

– Sunt soră la Chirurgie!

Umblă cu capul sus. Pe cap are un turban și își rotește ochii spre scara noastră ca să vadă dacă Lenuța o zărește și, în special, să fie admirată de țigani. Teoretic, ea urăște țiganii, dar practic, o fute Trică, un țigan voinic care are un copil, Cepsi, și o nevastă, Viorica. Aceasta i-a prins odată, că au lăsat ușa deschisă din greșeală. Glodeanca era sub Trică. Ca să vedeți că două corpuri pot ocupa și același loc în spațiu, ignorând fizica.

Cu ocazia spargerii geamului de către Daniel, la ea pe scară, a sărit ca arșă și a venit la Lenuța ca să se mute Daniel pe „Hatvon” între țigani, că acolo îi este locul. Ce caută el la școala noastră? Eu, dacă

eram acasă, i-aș fi spus să se mute ea la țigani, ca să fie mai aproape de Trică. Cu ea s-a asociat și Clari, o femeie de nimic, care, la rândul său, l-a ațâțat și pe boșorogul de Costică, care vorbește cam bâlbâit. Pe Costică, Clari l-a îmbrobodit în așa hal că numai curul ei îl vede și ascultă de ea orbește. Această pramatie a dat de bine, în sensul că niciun „boier proletar” nu se încurcă cu ea. Toată ziua doarme. Lucrul îi pute. Costică are câștig între cinci sau șase mii lei lunar pensia și două, trei mii leafa la saivanul oilor. Carne de oiță, fudulii de berbecuț, ouă de la fermă. Mai face rost și de pește, carne de găină de la „Avicola”. Este om de bază. Directorul îl cinstește din când în când cu rachiu, așa că s-au făcut amândoi ai dracului. A uitat Costică faptul că soția mea i-a legat laolaltă. Vorba aceea: „Facerea de bine, futere de mamă”. Deci, să revenim la subiect.

Se duce soția mea la Costică și îl întreabă:

– Ce aia a calului vrei, mă?

Costică, cum îi bâlbâit, spune:

– Păi! La-la-ba-ba-la-ba și iarăși, ba-la-ba, când puneți geamul la loc?

– Măine! îi răspunde Lenuța.

Costică:

– Ba-la-la-ba, la anul poate, ba-la-la-ba.

A treia zi, geamul a sosit și s-a montat la loc. Dar, ce să vezi? Vine Glodeanu și cum are el obiceiul de a-și baga nasul peste tot, îl pune dracu' să se bage și la montatul sticlei pe ramă. Acolo lucrau Lenuța și cu Niculina. M-am dus și eu ca să asist. După ce intră sticla în rama ușii se pun colțarii care țin geamul. Dar atunci, Glodeanu, ca să se afle în treabă, că sticla avea grosimea de trei milimetri în loc de cinci, ia de jos o bucată de lemn și o bagă în spațiul liber dintre sticlă și colțar. Apoi, începe să bată cu un ciocan colțarul să intre mai adânc. Deodată, zdrang, sticla se sparge la colțul de sus lăsând ca o pată, o gaură în formă de ștampilă. Eu să crăp de necaz că nu s-a

spart toată sticla. Dar nu am avut noroc. Pe la orele 15 și ceva, vine Glodeanca acasă și de departe strigă:

– Așa, da!

Când se apropie și vede gaura, începe să vocifereze. Dar copii lui Leți îi spun că șeful, adică Glodeanu, a făcut isprava asta. Și acuma are sticlă cu șampilă, cu o gaură în sus.

Azi este vineri, 01.04.'88, este ora 19:27. Timpul a fost cald și cu cer închis. După masă a început o ploaie și puțină răcoare. Și acum, despre administratorii de cimitire.

Nu știu ce să zic despre cele auzite. Să cred sau să nu cred? Să fie adevărat, sau numai o născocire sau o legendă? Mintea mea refuză să admită cele ce am să povestesc mai jos. Vis-à-vis de blocul 3, scara C, se afla patiseria „Iza”. Acolo se bea cafea, se servește mâncare, se fumează, se bârfește, se stă la table. Știri din țigănie, mahalagisme etc. etc.

Și acum, să revenim la subiect.

Printre bârfele de la Iza, a venit vorba și despre administratoarele de la Cimitirul din strada Horea nr. 6 din Baia Mare. Acuma, în prezent, este o femeie dată dracului. O exploatoare și o ciubucară fără să aibă pereche în lume. La exterior, pozează în femeie cinstită, dar după fapte, nu ar fi chiar așa.

Se spune, după gurile rele, ca înaintea acestei femei ar fi fost un om care ocupa funcția de administrator al cimitirului de pe strada Horea nr. 6 din Baia Mare.

Un tată al unui băiat care era în armată a murit și a fost înmormântat în cimitirul de pe strada Horea. Când l-au îngropat, a fost îmbrăcat omul într-un costum de-al fiului său care, cum spuneam, era în armată. Venind băiatul acasă într-o permisie, a întrebat pe maică-sa unde-i sunt hainele? Mă-sa i-a răspuns că pe taică-su, l-au îngropat cu hainele lui. Băiatul i-a spus mamei că în căptușeala sacoului erau cusuți 20.000 lei, bani pe care nu-i putea lăsa să se

piardă. S-au dus la organele în drept, procuratură, miliție și acestea i-au aprobat deshumarea mortului. Când au desfăcut sicriul, au găsit mortul în pielea goală. Hainele îi dispăruseră. Vine băiatul în casă la omul de la cimitir, adică la gropar și întrebându-l de haine, vede sus pe un dulap sacoul lui. Au luat sacoul, l-au desfăcut, iar în căptușeală au găsit banii, acolo unde îi pusese băiatul. Ieșind din casă și uitându-se prin curte, au văzut niște porci mari și grași. Îl întreabă autoritățile pe gropar.

– Ce dai la porcii ăștia de sunt așa de grași?

– Păi! răspunse omul, le dau și eu ce pot.

Zvonul s-a răspândit repede, iar autoritățile au mai dezgropat niște răposati ca să vadă dacă mai au hainele pe ei. Și dezgropând, ia răposatul de unde nu-i. Deci, răposatul dispăruse. Erau morți îngropați recent. Groparul, strâns cu ușa de către miliție, a mărturisit. El i-a luat și a îngrașat porcii cu cadavrele dispărute din groapă. Scuzați-mi povestea. Vă spun drept că nu aș crede cele auzite și povestite, dar sunt fanatici care îngroapă cadavrul cu ceas de aur la mână, cu lanț de aur la gât și-i mai pun și câte un ban de aur pe ochi ca să aibă cu ce-și plăti mortul vămile până la cer. Păi dacă-i vorba de aur, atunci se schimbă situația, că sunt oameni din aceia care, la vederea aurului, își pierd mințile și ar fi în stare să-ți dea și în cap.

Am fost pe la ora 15:00 la scara A și m-am uitat la geamul pus de Glodeanu. M-a bufnit râsul!

Am fost în spatele blocului. Roza Contiu s-a mutat în alt bloc, pe strada Cuza Vodă, și astfel s-a despărțit Glodeanca. Una le era cununa. În locul lui Roza Contiu s-a mutat o familie de țigani cu „dănciuci” mulți. Glodeanu lucrează la pământul din grădina lui Roza. Deci, cum țiganii sunt puturoși și nu au nevoie de grădină, el profită de ocazie și le ia grădinile. Le sapă, le seamănă și tot el culege roadele.

Ieri, Lenuța i-a făcut părul permanent Silviei. Pe păr erau ouă de păduchi. Firea Silviei este de așa natură că nu o deranjează felul în care se află. Are un prieten cu care se are bine. Îl cheamă Pitiu. Acum este concentrat pe șase luni. Este cam colțos de gură și vorba aia „gura bate curul” sau „tonul face muzica”. Așa-i și cu Pitiu. S-a certat cu șefii, iar șefii l-au concentrat. Mă tot mir cum s-a putut întâmpla, pentru că Pitiu, este un bleg și fiind el bleg, altă femeie nu se uită la el în afară de Silvia, care și ea este un fel de Florica Borodi. Comentarii nu sunt.

CAPITOLUL 8.

Cel mai iubit fiu

Azi este joi. 07.04.'88. Timp cu soare, dar bate vântul iar aerul este cam rece.

Este ora 17:10. Rar îmi mai vine să iau stiloul în mână și să mai scriu, dar vorba aceea, nu scrii, caietul nu se completează și Mihăiță când va veni, nu are ce duce cu el. Și acum.

Barcu, a avut de suferit cu o operație grea și anume. Ea nu a avut ciclu de un an și mai rar acum câteva zile. S-a internat la spital ca să vadă care-i cauza. La urgența spitalului, i-au fixat diagnosticul de sarcină; luna a doua. Barcu a protestat și l-a contrazis pe medic.

– Domnule doctor! Cum să am sarcina când eu nu am ciclu de un an și mai bine?

– Las, doamnă Bala, că vor stabili medicii de pe secție.

Niculina s-a prezentat la spital în urmă expulzării unui cheag de sânge, care s-a revărsat spontan. A fost internată la secția septică la etajul șase. Doctorița securității se numește domnișoara doctor Golgoțiu. Fi-i-ar mama ei a dracului. Aceasta javră este șefa secției septică.

Ieri, Barcu a venit acasă plângându-se de felul animalic și inuman al criminalilor de medici. De purtarea lor avută față de ea. A început să ne descrie cum s-au purtat cu ea.

Aceste bestii cu diploma de medici, acești nebuni care execută ordinele unui bătrân dement, se

poartă cu bieteile femeii ca la tarla, sub comanda unei doctořițe tâmpite care-și chinuiește sexul ei, uitând de Jurământul lui Hipocrate.

De la urgența spitalului i-a recomandat două perfuzii și două flacoane de sânge. Perfuzia a primit-o, dar sângele nu. Pe urmă, cu o seringă mare, ca la vite, i-a străpuns abdomenul, să vadă dacă nu are sarcină extrauterină. Și asta, după ce a chiuretat-o. Mai mult ca sigur că speriată că i-a străpuns uterul cu ocazia chiuretajului, a verificat dacă nu are sânge în burtă de la perforație. Dacă nu a dat bani, așa a și lucrat-o.

– Ești la un pas de moarte!

– Dar cine provoacă moartea?

Aceste canalii.

– Trebuie să ai patru copii. A zis unei contabile de la Filatura de bumbac.

– Dar dumneavoastră, domnișoară, câți copii aveți?

La care, bestia, nu a mai zis nimic.

Le caută pe bieteile femeii de ou. Ca să nască și numai ca să nască. Niște demenți. După ce s-a născut copilul, Dumnezeu cu milă. Dacă moare, să moară. Bine că s-a născut. Despre condiții? Vorba aceea, descurcă-te cum poți. După ce s-au născut, aceste ființe, aceste suflete nevinovate, părinții, trebuie să-i întrețină. Ca să se ajungă la o populație de 30 milioane de locuitori, pentru domnia nebuniei unui pierde vară, căzut din senin asupra poporului Român. Cam care ar fi aceste condiții? Frig, foame, mizerie, taxe comunale, chirie, egale de plătit atât pentru cei cu 1000 lei venit cât și pentru cei cu 5000 de lei. Ai, n-ai, cotele de plată trebuie să le achiți. Dacă nu, te evacuează. Măncare pentru părinți nu există. Iar dacă există, există burta de vacă, pui tranșați, cât o vrabie și alterați, tacâmuri de iepuri de casă, gâturi. Mai lipsesc sule de cal, pentru că batjocura să fie deplină.

Băieții de la E.L. vorbesc despre manifestările românilor fugiți în Ungaria. S-a cerut intervenția forurilor internaționale pentru acești refugiați. Aceste demersuri ale românilor au fost pline de simpatie față de poporul maghiar. Printre semnatori, a fost și o ingineră din Baia Mare, cu numele Doina. Celălalt nume l-am uitat. Tot aseară s-a vorbit și despre statisticele din țară. Unele lucruri sunt omise, altele eronate, cu bună știință în așa fel încât nimeni să nu afle adevărul.

Astăzi, la noi în țară se trăiește în teoria fericirii prin propagandă. În realitate, suferim îngrozitor.

Cei sături de sângele supt din trupurile noastre, se fălesc cu traiul bun pe care îl au. Oamenii de rând se fălesc și ei înjurându-l pe nemernic de le iese foc din gură.

– Poporul! Cel mai iubit fiu al poporului! Cum dracu' vine asta? Te flămânzește, îți ia totul, te batjocorește, te disprețuiește și noi... îl iubim?

– Ha! Ha! Ha! Faină glumă.

Copii? Și ei cântă imnuri de slavă, de mărire, de mulțumire. Tot aceluiași, cel mai iubit fiu al poporului. Despre copilăria fericită pe care le-a creat-o.

– La care copii? Că la ai noștri, nu! Și uite așa trece viața unor nebuni, de azi pe mâine, ghiftuindu-se, iar la noi, viața trece iarăși, înjurându-i cu foc și așteptând zile mai bune.

Constantin Alexandroaie, corespondentul postului de radio Europa Liberă pentru România la Națiunile Unite, a transmis marți, 05.04.'88. La ultima vizită în SUA, „el” și „ea” au fost cu un grup restrâns în avion. După cum spune redactorul, atât el cât și ea sunt niște oameni sadici. După cum relatează corespondentul persoanele care exercită diferite funcții în preajma Cezarului și a soției sale, nu ar duce o viață prea fericită. Fiind la cheremul lor, nu știu ziua, ora sau clipa când primesc un picior în cur și le zboară scaunul și se trezesc pe dușumea.

Se spune că Cezarina, ca om de știință cu renume mondial, a avut o întrevedere cu Președintele Academiei din SUA. Întrevedere care a durat cam 15 minute. Discuția a fost: „ce frumos este timpul afară sau îmi place aglomerația de oameni de aici de la dumneavoastră”. Precum și alte banalități. Colegii lui C. Alexandroaie și ziariștii Cezarului și-au prezentat materialul pentru presa din țară... Cam un sfert de pagină din ziar. Printre altele, s-a vorbit și despre știință, despre colaborare, etc.

Mă gândesc la această femeie, care-i dracu' gol, nicidecum, femeie. Înainte de a se preda materialul la „Agerpress” intră Cezarul și îi întreabă pe ziariști:

– Ce-i cu materialul acela din mâna lor?

Luând cunoștința de conținut, s-a supărat și le-a spus să-l simplifice, reducându-l la numai cinci rânduri. Apoi, a venit Cezarina care, s-a supărat foc auzind de rectificarea făcută de către soțul său. Deci scaunele lingăilor, sunt permanent amenințate. Cezarul și Cezarina dau cu biciul pe ei, de le merge buhul. Faină pâine mănâncă ziariștii de minciuni de pe lângă persoanele Prea Măriilor Lor ca drept mulțumire pentru pupatul în cur. De aceea îi schimbă, așa cum îmi schimb eu hainele. Frumoasă atmosferă, n-am ce zice! Multe ar mai fi de spus, dar dracu' le mai ține minte.

Azi este duminică. 10.04.'88. Este ora 10:58. Timp plosos și urât.

Este Marea Sărbătoare a Învierii din morți a Domnului Nostru Iisus Hristos. Este ziua întâia a Sfințelor Paști. Duminica trecută a fost Sfintele Paști ale catolicilor. Anul acesta este cel mai modest Paste. Cei săraci? Știe Cel de Sus cum s-au descurcat. Mai acum câțiva ani copii umblau cu „stropitul” și căpătau câte un ou roșu. Acum nu mai este. Trotuarele erau acoperite de coji de ouă roșii. Anul acesta, nu!

Cezarul se plimbă cu consoarta prin Indonezia și se simte ca la mama acasă. Măi! Dar tare ne-am mai pricopsit cu prieteni de culoare care ne aduc cadouri frumoase. Exemplu, SIDA și alte „fericiri”.

Cei bogați s-au mai descurcat că s-au adus și ouă și carne. Dar de unde bani? Majoritatea se aprovizionează prin dosul magazinului. Prin cunoștințe. Clasa săracă a rămas cu rugăciunea, iar cea bogată cu mâncarea. Ar fi multe de spus dar nu se plătește pentru că numai te enervezi.

Lenuța a plecat la biserică cu pălăria cu borurile mari și și-a prins-o de păr cu ajutorul unor ace înfipite discret, ca să nu i-o sufle vântul din cap. Mai an, era tot cu aceeași pălărie și i-a luat-o vântu, l dând-o de-a dura pe asfalt, iar Lenuța fugea după ea să o prindă. Doamna Stela are și ea o pălărie, dar este prevăzătoare, ea merge pe stradă și cu o mână ține pălăria.

Așa Paște sărac nu am avut în viața mea. De Paște, adică în 07.04.'88, au venit cei de la IRE (Întreprinderea Regională de Electricitate) și ne-au adus cadouri frumoase, ca de Paște. La unii 740 lei să plătească consumul de curent, la alții 344 lei, la Lia, 800 lei, lui Dancos iar lui Ganea, 92 de lei pe timp de două luni. Ni s-au schimbat contoarele vechi cu contoare din acelea care se învârt repede și care țin cu statul. Cele vechi au ținut cu poporul. Cu adevărul. Ești jefuit din toate părțile. Cu brutalitate și cu cinism feroce. Totul s-a profilat. Case dispărute, blocuri construite, în loc de lemne – gaz. Curentul electric se întrerupe dacă n-ai bani. La fel și gazul. Dacă n-ai bani de taxe, ești evacuat. Cel puțin patru copii trebuie să aibă o femeie. După ce-i naște, am mai spus, Dumnezeu cu mila, Cezarul cu prostia.

Of! Doamne! Până când? Până când?

Timp urât și ploios. La fel și gândurile mele.

Hristos a înviat din morți

Hristos a înviat

Și clopotele bat în sat

Adevărat a înviat
Hristos, Hristos a înviat
Am cântat la corul Catedralei din Baia Mare.

Hristos a înviat din morți
Cu moartea pe moarte călcând
Și celor din morminte
Viață dăruindu-le

Se cântă de trei ori.

Baia Mare, la 10.04.1988.

La orele 24:00 A Înviat Domnul.

Mă cutremur și mă înfior când Îngerul Domnului a venit din cer și a prăvălit piatra de pe mormântul Domnului. Ostașii care erau de pază s-au înfricoșat și au căzut cu fața la pământ, orbiți fiind de strălucirea veșmintelor Îngerului Domnului.

Mărește suflete al meu pe Domnul. Doamne, iartă-mi păcatele mele, în special rătăcirile din epoca tinereții. Mă căiesc Doamne și îmi pare rău. Din trupul meu s-au născut suflete nevinovate care au suferit și suferă lipsuri și mizerie, numai pentru că s-au născut.

Izbăvește-mă Doamne că să pot supraviețui, să mă pot ruga, să te Prea măresc și să te Slăvesc.

Ajută-mă Doamne că să pot să mă parte de Bucuria Iertării Tale, de Bucuria Vieții Veșnice. Ajută-mă Doamne ca să-mi pot îndeplini misiunea mea pe pământ. Ți mulțumesc Doamne pentru înțelepciunea pe care mi-ai dat-o ca să descopăr, cu ajutorul ei, misiunea mea pe acest pământ.

Doamne! Mă apropii de sfârșit. Ia-mă sub ocrotirea ta.

Doamne! Fă ca aceste Însemnări să fie publicate așa cum sunt scrise. Și dă-le Doamne sănătate celor care mă iubesc. Amin!

Baia Mare. 10.04.'88. Ora 12:00.

Azi este luni. 11.04.'88. Este ora 12:00. Este a doua zi de Paști. Afară-i un timp frumos și cald. Oamenii sunt îmbrăcați de sărbătoare. Lenuța este la biserică, iar eu stau în casă cu Adina. Aseară am ascultat postul de radio E.L. L-am putut asculta afară ca să fie bruiat. Sufletul meu tresare de bucurie pentru apropierea unei lumi mai drepte și mai bună care se profilează la orizont.

S-a oficiat la Moscova slujbe religioase.

A fost condamnată ierarhia bisericii ortodoxe de la noi din țară pentru motivul că se supune orbește autorităților statului. Din relatările unor corespondenți de la România Liberă au reieșit greșelile care s-au făcut, din cauza cărora poporul român suferă astăzi. Prima greșală a fost plecarea M. S. Regelui Mihai Întâi din țară. A doua greșală a făcut-o armată. A treia greșală au făcut-o țărani, care au lăsat să li se ia pământurile. A patra greșală au făcut-o aceiași țărani, care au venit la orașe. Aceste convorbiri au avut loc la Paris.

Azi este luni. 06.06.'88. Este ora 22:00. Din puturoșenie, am neglijat un timp îndelungat a mai scrie în acest caiet. Rog pe Bunul Dumnezeu și pe Fiul său Domnul Nostru Iisus Hristos să-mi dea putere de muncă, să pot scrie lucruri adevărate și fără ură asupra familiei mele. Rog pe Bunul Dumnezeu să mă ajute ca să scriu și să demasc unele greșeli ale mele cu care m-am copleșit din prostie, și pe care le-am ascuns.

Cu ce să încep?

Să încep cu botezul copilului Claudiei, fata lui Mihăiță. Acest copil, adică aceasta fetiță îmi este strănepoată, iar eu la rândul meu îi sunt străbunic. A venit fiul meu Dr. Ganea Mihai, joi, 02.06.'88 la Baia Mare și a plecat azi, luni 06.06.'88 la Tecuci. Aceasta pramatie și acest derbedeu, nu m-a vizitat deloc. Motivul: este domnul doctor Ganea Mihai, un tâmpit

și un imbecil. Familia lui a distrus-o pe mă-sa, pe Viorica care l-a făcut. Conform declarațiilor locatarilor unde a stat ea, a fost bătută și maltrată de către familia Țâncău. Prin aceste descrieri, vreau să descopăr unele evenimente care s-au petrecut, iară acest derbedeu s-a servit de evenimentele de atunci și s-a strecurat printre ele. Primul eveniment a fost acela că pe timpul când obișnuia să bea, se ocupa de avorturi clandestine, ajutat fiind de Nina, ca să-și procure banii necesari traiului vieții, așa că aveți o idee de ticăloșiile lui. Îmi amintesc de avortul studentei Sima Doina, care a fost dovedit de procurorul de serviciu, tovarășul procuror Cioltea, și mușamalizat de către Țâncău Niculina, care îi era soție. Procurorului de serviciu, tovarășul procuror Cioltea. Nina Țâncău l-a ajutat pe Mihăiță ca să scape de urmărire. El era în relații intime cu Inginera Chirilă Livia de la Sondele petroliere din Tecuci, de la care primea bani pentru susținerea procesului. Soția lui l-a susținut că să nu facă pușcărie un an și șase luni. Eram de față la proces. Vor urma alte detalii ticăloase ale acestui fiu al meu denaturat.

Să scriu de toate și pentru toți, dar numai adevărul. Despre suferințele mele, am scris în celelalte caiete pe care la ora actuală, sigur nu știu, dar cred că le-a distrus Mihăiță. Natural că le-a distrus, pentru că a avut tot interesul să le distrugă. Pentru că erau în defavoarea lui.

Nina Țâncău, a fost și este o tâmpită prin faptul că de, a fost soție de doctor. Aceasta canalie de om mi-a făcut și alte probleme. Odată, eram cu Lia pe strada Karl Marx și mă întâlnesc cu profesoara Năstase. Zic:

– Doamna profesoară! Mi-a venit băiatul acasă.

– Domnule Ganea, băiatul dumneavoastră este un escroc.

Mă gândesc, și mai târziu am văzut și m-am convins că această femeie a avut dreptate. De unde

denotă că îmi cunoștea mai bine băiatul decât mine. Am să scriu tot, absolut tot despre suferințele îndurate de fetele mele precum și despre avorturile lui, pe care a încercat să le arunce în spinarea surorilor lui. Cum au fost denunțate de el, precum și alte ticăloșii... M-am divorțat de Viorica care la ora actuală zace în pământ. Că mâine, sau poimâine, mă voi preface și eu în oale și ulcele. Am trăit în ticăloșii, care ticăloșii mi le-au făcut oamenii, în special Viorica. Dumnezeu să o ierte, că și eu am iertat-o. Toți greșim pe acest pământ, în afară de Bunul Dumnezeu, care numai el singur este fără de păcat. Și acum, să revin la avorturile lui Mihăiță. El a fost un copil foarte dificil. A învățat zece clase de liceu, fără bacalaureat, ci numai cu o Diplomă de Maturitate. Este un copil foarte prost și foarte îngâmfat. În societatea lui nu te simți bine, deoarece îi cam sărac cu duhul.

După ce s-a terminat divorțul cu Viorica, ea nu m-a lăsat în pace și a început să tragă sforile împreună cu fiul său, Ganea Mihăiță. Când am avut discuția cu profesoara Năstase, i-am scris și am vorbit despre faptul că el a reușit să se afirme în viață, iar profesoara Năstase, a zis că nu. Am văzut cât este de prost. După el, numai medicii se pot afirma. Ceilalți oameni, nu. Mi-am dat seama că-i suflă vântul în scăfârlie și că nu-i nimic de capul lui.

În anul 1978, eram internat la Spitalul din Negrești. Doctorul Pop Mihai, despre care am mai scris, îmi spune în fața bolnavilor din salon că băiatul meu, Dr. Ganea Mihai, este un prost și că nu-i bun de nimic. Nu se poate conta pe el.

Și acum, să revenim la studenta Sima Doina de la Institutul de Subingineri din Baia Mare, precum și la avortul său. Sima Doina a cerut ajutorul lui Mihăiță ca să avorteze. Doctorul a promis că o ajută, dar cu condiția să o reguleze.

Să nu uit de cunoștință, inginer Gogan Gabi, asistent universitar. Eu nu eram acasă și odată, vine

ing. Gogan de la Cluj, la noi. Din nefericire, era și doctorul Ganea în casă. Soția a făcut prezentările de rigoare. Doctorul Ganea abia i-a întins mâna. Și când te gândești că acel om deștept a fost asistent universitar la Cluj. Fiind om deștept. Asistentul s-a pișat pe mâna lui. Și acum să revin la studenta Sima Doina.

Femeia a câștigat pentru Mihăiță la proces. Procurorul Cioltea a contat mult pe mărturia soției lui Mihăiță, Nina Țâncău, pentru a-l băga în pușcărie, dar Nina, la a doua dezbatere, l-a trădat pe procuror lăsându-l cu buzele umflate. Mihăiță fusese condamnat la un an și șase luni de închisoare. Nina l-a scos. Și pentru acesta domnul doctor pregătea divorțul cu Nina Țâncău. Aceia habar nu aveau de ceea ce urmează. A invocat motivul că Nina este bețivă. Proprietărea sa lui se numea Chirilă Livia și era ingineră la sonde. Oricum Mihăiță avea nevoie de bani. Nina a făcut prostia că a lăsat serviciul. El s-a înhăitat cu acesta pramatie de ingineră, care pe lângă salariul de 4000 lei mai avea și alte venituri ilicite care au fost foarte bine venite în scopul lui de a scăpa de Nina.

Am cunoscut mai bine această familie, mai ales din gură de la Bebe, și după cum mi-a povestit cuscra, mama lui Livia. Tatăl său, pe care l-am cunoscut, avea o mutră de șnapan și după cum mi-a spus, a stat cu vreo șapte femei. Cu serviciul de la sonde, după cum îmi spuneau nepoții, Mihăiță și Livia, aveau bani din comercializarea gazolinei. Pentru mașina lui, Mihăiță nu avea nevoie de combustibil că slavă Domnului, avea destul. Nina Țâncău, neavând bani, nu s-a putut apăra și a pierdut procesul. Pierzând ea, procesul, a câștigat Chirilă Livia. De! Poziție aristocratică. Ingineră fiind, bani având destui, relații destule, așa că biata Nina s-a ales cu băutura și cu un telefon dat în noaptea zilei de 03.08.'86 prin care a făcut-o pe Livia curvă. „Curva dracului! Mi-ai luat bărbatul”.

După alte zvonuri, se pare că Livia ar fi avut o altă ocazie de a se căsători cu altul, dar nereușindu-i chestia, a fost bun și băiatul meu, care își tine coaiele în mână.

Jurnalul meu.

Azi este duminică. 19.06.'88. Timp călduros. Soția este dusă la biserică.

Și acum, despre Mihăiță. Și Livia.

Deci, mi-a distrus Jurnalul.

Mihăiță când era student la Medicină bea de stingea. Avea bani mereu la el din cauză că se ocupă cu avorturile. Familia o neglija. În timp ce el se juca cu banii, Nina a suferit foarte mult din cauza lui. Și ea îl ajuta la avorturi, ba mi se pare că și mamă-sa. Am mai scris eu în treacăt despre acest lucru.

Mai recent, a venit la Baia Mare cu Livia ca să se distreze la o aniversare de absolvire de la Liceul „Gheorghe Șincai”. Tatăl lui Livia, adică, tatăl vitreg, era întins pe masă mort, la Tecuci, iar ei erau la distracție la Baia Mare.

Mai târziu, când a ajuns medic, a încercat să o distrugă pe sora lui Niculina cu ajutorul lui Ivan de la Miliție (Mașina 890). El făcea avorturile cu ajutorul unor sonde speciale. Ca să iasă el basma curată, a denunțat-o pe sora lui că se ocupă de avorturi, iar el, om serios, Jurământul lui Hipocrate, a voit să o distrugă pe sora lui nevinovată, fiind sfătuit de către Viorica, mamă-sa. Doamne Iisuse Hristoase! Odihnește-o în pace, unde toți sfinții și dreptii se odihnesc.

Altă dată, la „Agrofruct” a vrut s-o ucidă cu ajutorul unei seringi, vrând să-i recolteze, în locul Liei, sânge, din cauză că era anemică. A pus seringă cu acul steril pe fereastră în praf și pe urmă i-a luat sânge. De abia a putut fi salvată. Bieții mei copii, mult au avut de suferit din cauza lui și a aliatului său, mamă-sa.

A rămas Lia gravidă. Țiganul o bătea. Soția s-a rugat de el ca să o ajute pe Lia. Iarăși a fost escroc. A pozat în om cinstit și a denunțat-o pe Lia că-i gravidă, ca să fie luată în evidență, pentru ca fata să nu poată scăpa de țigan, iar rușinea să-mi rămână în familie, pentru că mă divorțasem de mamă-sa. Doamnel! Fă-mi parte de bucuria iertării tale, că mult am mai suferit pentru păcatele mele. Când a fost divorțul cu Nina, în 1986, acesta canalie a acuzat-o că bea. Și aici am greșit și eu că m-am pus de martor. Dar eu nu am spus că bea, ci doar că el îi trimite bani regulat acasă, iar după declarația Claudiei, ea bea banii. În realitate, nu a fost așa. El trimetea la copii numai alocația, iar din salariul său nimic. Nina m-a întrebat la tribunal dacă mi-a făcut vizite cu femeii străine. Eu am afirmat că „Da”, cu proprietăreasa. Realitatea era ca el trăia deja cu ea. Va urma alt eveniment.

Din partea lui Nina a fost martor inginerul Tălpșos. Cu soția. Aceștia au spus adevărul despre comportarea lui Mihăiță din vremea aceea, comportări care te cutremură numai auzindu-le.

Venea Claudia la noi și spunea:

– Bunicule! Azi n-am mâncat nimic că n-am avut.

Suntem săraci și mă durea sufletul din mine. Ce-i puteam oferi? O supă nenorocită și de multe ori cu mămăligă. Acești copii au suferit foarte mult, în timp ce Mihăiță bănea pe la Tecuci. La Baia Mare, la fel. Mereu îmi arăta banii câștigați de pe urma avorturilor. Cel puțin 1000-1500 lei avea la el în portofel zilnic. Pe Nina o ura pentru că a lăsat serviciul. Săraca Nina. L-a ajutat foarte mult, dar față de noi a fost câteodată și ticăloasă. Mie îmi pare rău că m-am dus ca martor. Eram ocupat cu obsesia să am în familie numai oameni inteligenți, culti. Să vadă mai departe de vârful nasului.

Robi muncea pe la Aprozar ca încărcător și descărcător de varză. Odată, trecând pe strada noastră i-a dat soției două verze mari. Este un copil bun. Cât

despre Mihaela, aceea a fost tâmpită chiar din timpul școlii, ca elevă. Trecea ca o vacă pe lângă bunicu-său și nici tu bună-ziua sau futu-te-n cur de bunic sau boșorog!

Bebe a lăsat școala și s-a făcut „inginer de drumuri”. Poate va intra în istorie, într-o zi, aclamat și cinstit ca alți analfabeți.

Așa-i viața. Azi golan, mâine, căpitan iar a treia zi, pe „Dealul Florilor” sau „Horea nr.6” Baia Mare. Cele două cimitire!

Robi va ajunge om pentru că ne-a ascultat. Însă, mi-e frică să nu capete boala Prostiei și a îngâmfwării de la taică-su și Livia. Îmi amintesc de seara cununiei lui Mihăiță, când am stat de vorbă cu doamna Nușă. Îmi vine să râd și astăzi.

Despre o inteligență inginerească.

După cum în familiile de medici sunt și vagabonzi, și în familiile de ingineri, așijderea.

El inginer, dar vagabond. Ea doctoriță. Sunt căsătoriți de zece ani. Mai mult ea îl tine pe el, că lui nu-i prea place munca.

Văzând femeia cum stă chestia, de vreo doi ani s-a încurcat cu alt bărbat, care la ora actuală este la Budapesta.

Ieri femeia a primit un telefon de la socru-său, tot inginer. O roagă ca la ieșirea din servicii să treacă pe al el. Ea lucrează la o creșă. Când iese din serviciu, se prezintă la locuința lui socru-său, unde primește o ilustrată cu pupăturile de rigoare de la Budapesta. Inginerul, cunoscând ce pramatie este fiu-su, i-a dat vederea care i-a fost pusă în cutia poștală de către un necunoscut (?). Adică de către una din colegele femeii. Ce-o fi mâine, vom vedea.

Bravo, domnule inginer. Vă admir și vă stimez.

În privința intelectualității, fac o precizare. Există două feluri de intelectuali. Oameni culti cu adevărat și oameni proști și periculoși, care pozează

în oameni culți. Pentru primii, am cel mai profund respect. Pentru ceilalți? Mă piș pe ei.

Azi, 04.07.'88, a fost foarte cald și a fost o zăpușeală mare. M-am dus în curtea școlii și am stat la umbră. Pe o masă de ping-pong. În timp ce ședeam, m-am gândit la filmul vieții mele și l-am vizionat în imaginația mea. Mi-am adus aminte de timpurile bune. Eram o familie de oameni modești.

Am trăit fericit împreună cu mama și fratele meu. Aceste timpuri au dispărut și au venit hoardele barbare care ne-au luat totul. Ne-au dărâmat bisericile, ne-au dărâmat locașurile de artă, ne-au luat libertatea și ne-au lăsat săraci lipiți pământului. Am ajuns în rândul dobitoacelor. Din casele noastre am fost izgoșiți, azi suntem batjocoriți. A apărut hoția.

Pretutindeni birourile s-au umplut de hoți, care cu ajutorul „decretelor” îți iau banii din buzunar sub diferite pretexte. De când am ieșit pe lume, din pân-tecele scumpei mele mame, am fost fericit până am ajuns ca să-mi câștig pâinea. Din cauza sărăciei, am părăsit Oltenița, unde ca elev am trăit fericit. Mama a părăsit serviciul și a intrat menajeră la boierii de pe atunci. Acei boieri au fost oameni de treabă și de omenie. Pe parcurs, a apărut tata, care ne-a părăsit când aveam trei ani și a voit să se împace cu mama. Eu, neavând minte, m-am opus. Aveam 17 ani. Tată, arăta ca un mocan, iar mama, cum am mai spus, era de familie burgheză. Deși săracă, avea neamuri sus-puse și situate bine.

Și acum, din nou despre hoardele barbare. Au venit hoții și pungașii la putere. Au năvălit că lăcustele supra poporului Roman. Din fericit cum am fost, m-am trezit deposedat de tot ce am avut. Acuma, nu mai avem nimic. Cinstea și omenia au fost înlocuite cu minciuna, corupția, hoția. Toate la un loc, formează o lume tristă și în descompunere. Lumea lui, Satan, lumea lui, Anticrist. „666” din Apocalipsa lui Ioan din Sfintele Scripturi.

Aceste hoarde barbare și ateiste au năvălit peste noi, fiind ajutați și de puterile străine care, după cel de al doilea război mondial s-au aruncat asupra noastră cu ajutorul tancurilor rusești. Planeta pe care trăim a ajuns la ora actuală pe mâna criminalilor atești, pe mâna criminalilor care asupresc și exploatează oamenii de rând și care, și-au bătut joc de oamenii intelectuali. Totuși, există și intelectuali care terminând o facultate nu se mai uită la părinții care i-a puscat din pulă afară și de pânțele în care a stat nouă luni ca embrion, făt și nou născut.

Am citit diferite întâmplări, dar cea mai vie, se află în familia mea. Din cauza nepotrivirii de caracter, am divorțat de prima mea soție. Cu ea am un băiat cu numele Dr. Ganea Mihai. Asta vreau să spun sau să mai repet. Că acuma planeta noastră este gospodărită prostește de către oameni nepricepuți. La o simplă apăsare pe buton, pământul, Terra, își încetează activitatea și existența. La copilul meu care a fost un om cu probleme, aceste lucruri nu se observă, fiind ocupat și măcinat de cele două boli, prostia și îngâmfaarea.

În zilele de zi, se vorbește mult despre faimoasa minciună „O lume mai bună și mai dreaptă”. Ce fel de lume o fi aceea când ți se ia totul iar în schimb nu primești nimic? Auzi tot timpul aceste două cuvinte: Fascism și Socialism.

Stimați tovarăși! Vă rog să mă credeți și jur pe conștiința mea că eu unul, habar nu am ce înseamnă cele două cuvinte. Întrucâtva, atâta știu că, sub fasciști aveam mâncare și toate cele necesare vieții iar sub Socialism n-ai nici mâncare și ești batjocorit și mângâiat de flăcări de la securitate, care îți joacă bătăta pe spinare, cu picioarele în coaste și în rinichi... Cât privește minciuna, ea este în Socialism marea doamnă și servește la secția de propagandă. În Socialism ți s-a luat totul, inclusiv banii. Plătești curentul electric, plătești chirie, ceea ce în trecut nu ai plătit. Ai 2000 lei pensie, 1000 ți-o ia statul

socialist iar cu cealaltă mie trăiesc trei persoane o lună de zile.

Păi, tovarăși socialiști! Când a fost burghezia la putere, tot asta ziceați că „Domnii au de zece ori mai mare salariul decât un muncitor”. Dar voi, acum, cât aveți? Cât are un „Tascar” care taie câinilor frunza și în cap îi suflă vântul? Hai, să fim sinceri. Ați dat oamenii cu cap jos și ați pus pe alții cu capul pătrat care gândesc cu pula.

Miercuri. 07.07.'88. Orele 17:00.

Doiniței i se returnează scrisorile de la Budapesta. În schimb corespondența dintre Gyusi și Lenuța, sosește regulat din Budapesta. Mă întreb care să fie cauza? Nu poate fi decât una. Lenuța îi scrie ungurește, iar Doinița, românește. Sau știe dracu. Poate că pe fir să se fi băgat vreo Ghizica din Hungaria pentru că Gyusi este de fapt un bărbat bine la vârsta lui de 40 de ani.

Azi este joi.07.07.'88. Este ora 18:30. Afară-i o căldură teribilă și o zăpușeală de toată frumusețea. De vreo jumătate de oră, Lenuța a plecat de acasă cu Doinița la Miliția Județeană pentru a vedea ce s-a rezolvat cu Pașaportul ca să poată pleca la Budapesta. De fapt, Doinița este cam săracă cu duhul și trece la acțiune fără să judece.

Și acum, din nou despre divorțul lui Nina Țancău.

Am mai spus că Nina a suferit foarte mult. A voit să fie soție de medic (mare scofală). Datorită acestui fapt, organele locale de partid și de stat au ajutat-o foarte mult ca să aibă un serviciu de funcționară, lucrând în birou. Cum s-ar zice, un fel de serviciu domnesc. Am mai scris despre această chestiune, așa în linii mari, dar îmi place să mai repet. A crescut patru copii. Avea o societate bună și nu-mi amintesc ca ea să fi băut la începutul sau în timpul căsniciilor lor. Mihăiță, mai mult pe la facultate. Când era la

facultate, când era pe liber. Și iarăși la facultate și iarăși pe liber. Asta așa timp de 14 ani. Cam așa a învățat el medicină.

Am scris de două ori aceste „Însemnări”, iar cele trei volume se află la Mihăiță, care m-a dus în eroare și, după declarațiile lui Bebe, cică le-ar fi nimicit, pe motivul că am scris adevărul despre el. Să revin la subiect. A ieșit Mihăiță medic. Un medic bețiv și curvar. Fiind în comună, se îmbăta și nu era cine să consulte bolnavii. Nina îmbrăca halatul alb și făcea pe doctorița. Tot ea făcea și tratamentele.

Un mare banc.

Se spune că printre sectele pocăiților ar mai fi apărut o sectă.

– Cum se numește?

– Secta marelui Scrântit.

Ea se compune din Scrântit, plus Scrântita care face parte din această conducere. Ei au departamente, cu un fel de miniștri. Mai au și pe fiul și fii lor.

– Dar poporul unde-i?

– Poporul? Poporul este pula calului!

Azi este miercuri. 13.07.'88. Zi caldă, cu zăpușeală. Eu stau în casă și tot scriu. Aștept ca timpul să se răcorească ca să mă pot plimba pe la gară, unde-i un parc frumos și un aer curat.

Azi, a avut loc procesul lui Evi și Stela. Un proces cam fistichiu. Doamna Stela are dreptate. Familia Gaspar cam sunt răi platnici. Și noi am pățit așa când le-am dat 50 de lei și ne-am ales cu o jumătate de litru de ulei. Doamna Stela s-a compromis pentru că nu trebuia să-i ia covorul de pe gard, ci trebuia să o acționeze în judecată pe Evi.

Și acum, din nou despre familia Țâncău.

S-a întâlnit Nina cu Lenuța în oraș. Nina a întors capul. Noi nu ne supărăm deloc, pentru că nu

avem nimic cu familia Țâncău și nici cu familia Ganea Mihai. Atât îmi pare rău, de banii pe care i-am luat de la Livia. Cei 1000 de lei. Și nu am putut să-i dau înapoi grămadă, cum mi i-a dat, ci în rate. Au fost atât de amabili că restul de 900 de lei i-a donat, pentru care fapt m-au umilit, că s-au distanțat de mine. Și acum, la subiect. Să revin.

Mihăiță, ca să scape de Nina, s-a servit de familia Hailac Fransisc. Această familie este foarte lacomă de bani. Mihăiță și Livia, având posibilități, după cum gândesc eu și după cum mi-a spus el, au primit ceva bani ca să declare ceea ce nu a fost. De remarcat că, fiind odată pe stradă cu nepotul său, a declarat că umblă cu bărbați, că a fugit pe stradă cu sandalele în mână, că-i o bețivă precum și alte ticăloșii. Când am avut nevoie de 1000 de lei pentru taxe comunale, ce s-a gândit? Ia să-i dăm și lui taică-tu 1000 de lei pentru că a venit de martor. Și cu asta, basta! Am scăpat de obligații. Așa s-a întâmplat. Nu mi-a mai dat nici o atenție și face pe nebunul față de mine. Mi se rupe în paișpe de ei. Dacă în felul acesta gândesc sau au gândit. Viorica, să o ierte Bunul Dumnezeu, a suferit bătaie de la familie, adică de la propria familie, după cum a meritat. La toți ne vine rândul ca să primim răsplata după faptele noastre de la Bunul Dumnezeu. Și ca să vorbim drept și acești bani nu i-a dat din salariu, dar nu mă interesează, mi i-a dat și le mulțumesc. Eu am declarat ceea ce mi-a spus Claudia și m-am mulțumit cu atât. Realitatea am ascuns-o și dacă o spuneam, tot în defavoarea lui Nina mergea. Din cauza obsesiei, că-i soție de medic, a lăsat serviciul și a suferit groaznic de foame și mizerie. La fel și copii. Gazul i l-a tăiat că nu a avut bani să-l plătească. A purtat și bucățele de lemne ca să se încălzească. Îmi vine să plâng când mă gândesc la mizeria în care a trăit. Copii dormeau în casa unde sloiurile de gheață atârnav de tavan, iar acești copii nenorociți trăiau în lipsuri și mizerie. A fost săracă Nina, foarte pedepsită pentru greșelile ei. În sensul că

a lăsat serviciul. Ea crede că eu i-am făcut rău. Eu, din contră, i-am făcut bine în sensul că am scăpat-o de Mihăiță. Nina a fost foarte bună atunci când l-a păscut dezonoarea și pușcăria. Nina a fost bună atunci când mergea la București pe la Ministerul Sănătății ca să-i aranjeze șustele ca să vină mai aproape de Baia Mare. Și pentru ce? Pentru cine? Pentru Livia, că-i ingineră? Iar el este doctorul, Ganea Mihai. Iată, dragii mei că, cuvintele profesoarei lui, doamna profesor Năstase, a avut dreptate când l-a făcut escroc.

Săraca Nina. Făcea lucru de mână ca să poată trăi, iar el, domnul doctor, ajuns în pită, a uitat de ea, a uitat de copii și la ora actuală, își manifesta gelozia pe o biată femeie tânără căreia îi cântă în strună și ea joacă. Frumoasă viață! N-am ce zice. Cât privește pe mine, m-am săturat de asemenea intelectuali și de așa cocoș curvar. La ora actuală Nina muncește la „Avicola”, la abatorul de păsări. Bebe nu lucrează, sau muncește undeva, nu știu. Mi-a spus Lenuța că arată foarte îmbătrânită de muncă și probabil că mai și bea... Nu pot să mă pronunț cu certitudine.

CAPITOLUL 9.

Despre țărani

Jurnalul meu.

Azi este marți. 26.07.'88. Este ora 18:10. Afară este un timp foarte cald și o zăpușeală foarte mare. Nu poate merge omul nicăieri de căldură. Pe la „Iza”, mișună țiganii și danciucii. S-a mutat „Hatvanul” la gară. Este o priveliște foarte frumoasă pentru un călător străin care pătrunde în piață de pe strada Jupiter și vine către strada Neptun. Acel călător rămâne cu o impresie frumoasă despre reclama pe care o fac țiganii în orașul Baia Mare. Câte odată, stau și mă gândesc la ceea ce spun băieții de la Radio Europa Liberă cu privire la ospitalitatea ungarilor care, cu dragoste și prietenie, au întins o mână frățească refugiaților români, dându-le adăpost, ajutându-i ca să scape de teroarea Incompetenței. Lumea este săracă. Statul le ia și ultima lescaie de pe bieții oameni săraci, de pe bieții pensionari. Se fură ca în codru.

Țăranii ne jupoaie, pentru că mâncarea este prea scumpă iar statul este incapabil să aprovizioneze poporul cu cele necesare de ale gurii. Dacă vin roșii la Aprozar, este rândul mare. Un kilogram de roșii costă șase lei. Se bagă țăranii cu puterea și pumnul în orășeni, luându-le totul. După această ispravă, se duc în piață și le vând cu 20 de lei kilogramul. Banii sunt la țărani și la țigani. Ei fac speculă, bișniță și au bani grei, fără să lucreze nicăieri.

Mai zilele trecute, Lenuța s-a întâlnit cu Nina. Aceasta a întors capul ca să nu o vadă Lenuța. După

cum îmi spune Lenuța, arată a femeie îmbătrânită și i se cunosc pe figură urmele alcoolului. Claudia și Niculina se vizitează câteodată reciproc. După cum am înțeles eu, nu prea se are bine cu mă-sa.

Iarăși revin la țărani. S-a dat margarină iar Daniel s-a băgat la rând. A sărit un țăran și l-a palmuit. Viața este foarte grea și propaganda minciunii funcționează din plin. Prin gara Halmeu ies zilnic vagoane cu carne de porc care merg spre ruși. La dușmanii noștri dintotdeauna care ne sug sângele împreună cu „El” și familia lui.

Se bate pe piept că-i Român. Ce fel de Român, îl știe numai dracu’. Se ceartă cu ungurii pentru Transilvania. Falsificând istoria. Mare Român mai este! Atunci de ce-i distruge pe Români? Mare pungaș și escroc mai este.

Îmi amintesc cum erau țărani în trecut. Când treceau pe lângă un orășean, își descopereau capul și te salutau cu „Lăudat să fie Iisus!” iar răspunsul era „În vecii vecilor, amin!” Astăzi, fiind lipsa de alimente pe piață, s-a dat dracului țăranul. A deschis „ochii” și i s-a dezvoltat mintea în sensul hoției, speculei și al tâlhăriei. Au venit la oraș din cauză că pământurile le-a luat statul. La fel și cu vitele. Acest nebun, care se pretinde Român, jupoaie fără milă națiunea, din toate punctele de vedere. În primul rând, zbirii lui au luat casele oamenilor și le-au plătit cam o cincime din valoarea inițială a imobilului. Pământul și vitele, le-au luat pe gratis. Cei care s-au opus, au luat bătaie sau au dispărut fără urmă. Au distrus lăcașurile de cultură, bisericile. Delirează prin nebunie. Ia totul pentru persoana lui și a familiei sale. Măncarea săracilor o dă la export, iar tu rămâi cu „ciuciu”.

Este ora 18:45. Azi este miercuri, 27 iulie 1988. La ora 19:10, începe emisiunea la postul de radio E.L. Să vedem ce mai spun băieții despre capul pătrat al Incompetenței. Îmi este rușine că fac parte din acesta

societate a incompetenților și mă gândesc la neamul și la națiunea mea română din care fac și eu parte.

Despre greșelile care s-au făcut am mai scris și este păcat de ostașii care au murit pe front și este păcat de eroarea care s-a făcut prin alianța cu rușii. Dacă nu se făceau aceste greșeli, noi aveam ce mânca și trăiam liniștiți și ne rugăm și slăveam pe Bunul Dumnezeu.

Pentru cine au murit flăcăii noștri? Oare s-a meritat ca să lupte? Pentru ce s-au luptat? Pentru un golan, ajuns general? Poate că dintre cei căzuți în luptă, mai trăiesc în familiile lor membrii care stau la rând după mâncare, înjurând pe nebunii care s-au aliat cu Stalin ca să ne omoare cu foamea, cu lozinci ca: „O lume mai dreaptă și mai bună!”.

Jurnalul meu.

Azi este joi. 28.07.'88. Este ora 18:35. Afară este foarte cald și o zăpușeală îngrozitoare.

Și acum, diverse.

Îmi spune Lenuța că alaltăieri pe când se afla la OJT, la o cafeluță, vine Puiu Dumitrescu și ai spune lui Lenuța:

– Doamnă Ganea! Vă rog să-i recomandați lui tata un medicament ca să i se scoale pula.

La masă era mai multă lume. Bîră, Silvia, Niculina și alții care, din fericire nu l-au auzit pe Puiu, în afară de Niculina. Lenuța a rămas năucită și i-a arătat prin semne că-i tra-la-la și că-i suflă vîntul prin scăfărlie. Îmi spune Lenuța că a văzut-o pe Pușa a lui Dumitrescu care se prezintă ca o balenă. Dezordonată, desfigurată, grasă exagerat și cântărește peste o sută de kilograme.

Și acum despre țărani.

Țăranii, din cauza incompetenței statului unde, la cîrma țării se afla tolomaci certați cu inteligența, nepricepuți în ale conducerii treburilor unui stat, a marelui român care știe tot, care este un om deștept

și care cunoaște „orice” (fie vorba între noi) iar în schimb, nu se pricepe la nimic, ne macină fără milă, acest mare român. Își nimicește propriul său popor. A făcut vrajbă între oameni. Oamenii nu se mai iubesc și se sfâșie unii pe alții. Dacă se întâmplă ca să fie o femeie gravidă la rând, țăranul, o calcă în picioare și ar fi în stare să-i smulgă până și copilul din pânțe. A reușit să transforme țăranii în niște bandiți ordinari care te sfidează fără rușine. Numai ce vezi țărâncile, de pe lângă satele limitrofe, cum sunt legate la cap cu zaghie și mâna la volanul mașinii proprietate personală. Și mână voinicește mașina cu remorca după ea, încărcată cu varză, roșii și alte alimente, la piața unde îl despoaie pe bietul băimărean, exploatându-l fără milă. Mai vin și mașinile ARO de pe la Arad și Satu Mare sau alte localități din țară. La ei roșiile se vând cu 5-6 lei. La noi, le vând cu 20 de lei. Castraveții, de asemenea. Asta-i epoca de aur a bandiților înarmați. Viața săracului este la pământ. Noi, pensionarii cu pensii mici, nu mai putem face față. Nu mai putem face față vieții de toate zilele.

Rămâi în restanță cu chiria, cu taxele comunale care la unii se ridică până la 20.000 de lei. Vine IGO și cu miliția, te dau afară din casă și rămâi pe drumuri. Casa pe care am avut-o mi-a luat-o statul fără să-mi dea o lescaie. Vin zbirii de la IGO și de la „Municipiu” îți pun sula în coaste și îți dau termen până când să achiți. Prima dată, ți-a luat casa, acum vin să-ți ia și viața.

Dacă vine ceva la Aprozar, ei iau totul și vând la preț de speulă. Lista cu Mercurialul stă afișată în piață, dar cine o respectă? Te poți șterge la cur cu ea. Dacă-i spui țăranului de Mercurial, te trimite să cumperi de la Mercurial. Toți au mașini. Vinde vreo zece coșuri de vișine și cumpără o mașină ARO. Trăiesc ca în sânul lui Avraam. Dacă te duci duminică la biserică, vezi pe badea Ghiță, pe lelea Maria, lelea

Floare, la biserică cu mașina și cu zaghia în cap. Vin să facă prezența. Orășenii o duc greu. Aceste lighioane care se numesc țărani, au pătruns în Miliție, în Securitate, pe la Consiliul Municipal și în toate posturile cheie din aparatul administrativ și de stat. Sunt foarte uniți iar mulți dintre ei care mai ieri erau niște golani, astăzi sunt căpitani. Și cum te fute prostul, nu te fute nimeni. Țin laolaltă unii cu alții contra orășeanului. Îi vezi în piață cu șorțul dinainte la care au cusute buzunare cât o jumătate de sac, care până seara se umplu de bani. Stau umflate de bani de parcă arata ca niște femei gravide. Dacă te legi de careva, este vai de tine. Copilul, contabil la Consiliul Județean, nepotu-i procuror, consăteanul este la Miliție. Poți să reclami, că rămâi cu pâra sau chiar cu câteva pulane pe spinare. Toate posturile care de fapt ar trebui să revină orășeanului, sunt ocupate de țăranul care vine cu curcanul și cu banii și le cumpără. Te duci la Forțele de Muncă, îți oferă serviciul unde nu poți să faci față. Te duci de două sau trei ori după care te trece că refuzi să muncești. Așa ajungi la Miliție unde, îți face dosar că trăiești ca un parazit. „O lume mai bună și mai dreaptă, tovarăși!” În basme. Cei sătui, aplaudă. Cei flămânzi înjură. Și uite așa trece viața.

Aseară la orele 19:00, am ascultat radio E.L. S-a vorbit mult despre „nemernicii de țărani”. Mai detaliat, pe mâine!

Jurnalul meu de azi.

Astăzi este vineri. 29.07.1988. Este ora 18:15. Afară este o căldură și o zăpușeală îngrozitoare. Am vorbit cu doamna Agnes, soția lui Andrei, fratele Tiei. A venit cu mașina de la Sighet. Dânsa șofează din cauză că Andrei este cardiac. Am întrebat-o:

– Cu ce ocazie pe la Baia Mare?

– Am venit după găscă. Îmi răspunde femeia.

Îmi povestește că la Sighet este o jale și mai mare în privința alimentelor. Am întrebat-o dacă merge la Mănăstirea de la Rohia.

– Bineînțeles! Mi-a răspuns ea.

S-a făcut o femeie foarte frumoasă. Andrei s-a îngrășat foarte mult și arată tare îmbătrânit. Stă lângă mașină și face de pază.

– Ce să caut sus la Tia. Zice ea. A coborât Antol, fiul lui Tia cu găscă. Au băgat-o în portbagaj și au închis capacul, ermetic. Îl întreb pe Andrei, de ce nu lasă capacul puțin deschis ca să aibă găscă aer. Zice Andrei:

– Păi, îi mai pompez aer cu furtunul.

I-am salutat și ei, au plecat spre Sighet.

Și acum, să revin iarăși la țărani.

Spun băieții de la postul de radio, E.L. despre țărani, cât sunt ei de ai dracului. O parte din ei, nu mai vin cu marfă pe piața din cauză că au legături strânse cu orășenii bogați, care având mașina, se deplasează la ei în sat și își cumpără tor ce le trebuie de mâncare. Cât privește clasa săracă, Dumnezeu cu mila, iar Cezarul cu teroarea.

Vecinul meu, Ivanciuc Vasile, lucrează la Întreprinderea de Exploatare a gazelor naturale. Acela lucrează și iarăși lucrează numai și numai să fie bogat. Are omul o vilă frumoasă la țară. Muncește pe rupte. Colectează fier vechi și sticle goale de prin gunoaie. Le spală și le vinde la chioșcul de la Recuperarea Ambalajelor. Face omul ce poate și zilnic câștigă între 200-250 lei de pe urma speculațiilor. Trăiește cu Piroșca. O unguroaică tânără care-i alcoolică și nu-i deloc urâtă. Odată, Piroșca l-a ușurat pe Ivanciuc de 800 de lei.

Toate astea la care se adaugă și frigul din timpul iernii și munca făcută fără de cap, cam de o săptămână, l-au adus pe Ivanciuc la pat. Are un reumatism de toată frumusețea. Ieri i-a făcut Lenuța

tratament cu Vitamina B6, forte și B12. Vitamina B1 nu se găsește în injecții așa că l-am îndrumat să ia tablete. Vitamina B1, oral. Acelea se găsesc. Azi noapte i-a fost foarte rău. Simte dureri îngrozitoare în șale și a trebuit să stea la pat. A telefonat după Salvare dar Salvarea a refuzat să vină. A zis să vină pe jos până la Urgență Spitalului. Eu i-am spus să dea telefon la Miliție. Dacă m-ar fi ascultat, Salvarea ar fi venit într-o clipă.

– Uite, domnule! Atâta omenie are omul. Până-i bun de muncă. Zicea Ivanciuc.

Mi-a venit să râd de naivitatea lui. Om de 60 de ani. Ar trebui să știe acest lucru la bătrânețe.

Până și copii de școală știu că Anticrist nu dă nimica pe oameni. Nu da nimic pe viața lor. Și, se știe că având capul pătrat, este plin de gărgăuni. Și cu asta, bietul țăran, a învățat un lucru pe care nu l-a știut toată viața. Și anume: incompetența multilateral dezvoltată dă cu biciul pe oamenii deștepți și competenți.

Aseară, ascultând Radio E.L. de abia am prins câteva frânturi din cauză că neavând antena corespunzătoare, postul este bruiat. A fost vorba de deșeurile chimice și textile pentru care Anticrist a luat valută ca să fie depozitate la Sulina. Aceste substanțe s-au scurs în Dunăre, altele în Tisa și Someș, unde au omorât mulți pești. La o anchetă Hungaro-Română, la hotarele celor două țări, s-a adunat peste două tone de pește mort.

Dacă Scaraoschi nu-l duce pe Anticrist în Împărăția Întinericului cât mai repede, va fi vai de noi. Vor continua bieții copii să-i mulțumească, lingăii de cur să bată din palme iar cei săraci, să-l înjure, până le va ieși foc din gură.

Baia Mare. 29.07.'88. Mai detaliat, pe mâine!

Jurnalul meu de azi.

Este duminică. 31.07.'88. Ora 11:00. Afară-i timp frumos și mai puțin cald. Soția a plecat la biserică împreună cu Tia. Demarcec Cristina. Eu am rămas cu Adina în casă.

Ieri a fost timp urât și ploios. Doinița și-a vândut un jersey de lână albă lui Evica, cu 50 de lei. Din acești bani, a primit numai 25 de lei. Nu a avut mai mulți. De bucurie, Doinița a trimis după un litru de vin pe care l-am băut în sănătatea noastră. Mai târziu, m-am dus cu Niculina la Iutii. Săraca Iutii. A născut un băiat care seamănă cu Vasile, soțul ei. A avut o naștere foarte grea și foarte complicată. Acuma, se află în afara oricărui pericol. A început să se însănătoșească.

Ieri a venit vecinul Gaspar Paul la televizor și a început să-mi comande să las televizorul în funcțiune două ore ca să vadă meciul. Eu l-am repezit spunându-i că mie nu-mi plac meciurile de fotbal.

Au fost nepoții la mine și le-am pus televizorul cu desene animate. După ce s-au terminat desenele am închis televizorul iar vecinul Poli s-a dus supărat acasă. După un timp, s-a întors ca să-mi comunice că nu va mai pune piciorul în casa mea. Zice Poli:

– La mine? Televizorul merge de dimineață până seara!

– De aceea nu ai televizor, că-l strici. Nu știi să-l exploatezi.

Se știe că în timpul funcționării, emisiunea se dereglează de la Stația Mogosa. Conform instrucțiunilor, la televizor nu se umbla la butoane că se reglează singur. Este o familie cam obraznică. Evi, ca telespectatoare, sare de pe scaun în timpul emisiunii și mereu este cu mâna pe butoane. Se dă pricepută și dacă nu bagi de seamă, cât ai zice „cuțu” te lasă fără aparat. Au costat-o pe Lenuța patru sute de lei cele două reparații. Ne-am învățat minte și grijim de televizor ca de ochii din cap. Locuind în bloc cu toți nebunii, trebuie să fiu foarte vigilent, că mai sunt și

între locatari oameni certați cu politețea și, slavă Domnului, avem din aceștia destui.

Aseară la orele 19:00, am ascultat pe băieții de la E.L. S-a vorbit mult despre relațiile dintre Români și Unguri.

Un Cezar uns cu toate unsoarele. Se leagă de trecutul relațiilor, de fostul șovinism. În timp ce mii de români au fugit în Hungaria, el persecută în țară pe unguri și pe nemți. S-au evocat cuvintele lui Petofi și a altor oameni de știință maghiari despre relațiile din trecut, româno-maghiare. Am luat cunoștință despre unele lucruri istorice pe care eu nu le-am știut. Are de furcă poporul maghiar împreună cu conducerea lor cu cei de la București. Au fost citate o mulțime de nume ale unor intelectuali maghiari.

De asemenea, s-a vorbit despre absolvenți ai învățământului superior, despre repartizarea lor. Cei de la facultățile maghiare sunt repartizați în Dobrogea și alte localități din Muntenia, unde se descurcă greu cu elevii care știu numai românește. Și, invers, cei din facultățile române sunt repartizați în ținuturile populate de maghiari, creându-se în acest mod un haos care nu servește decât „Prostiei omenești”.

Diverse.

Familia Birö Vasile, se compune din soț, soție și patru copii. Pe femeie o cheamă Silvia. Felul în care gospodărește Silvia casa în care trăiește, și curățenia la ea, las mult de dorit. Birö muncește la U.M.M.U.M. După serviciu lucrează și la Cimitirul de pe strada Horea numărul șase. Pe post de gropar. Câștigă bani grei, pe care Silvia îi cheltuiește, azvârlindu-i în dreapta și stânga. Silviuța este și cam curvuliță. Trăiește cu unul care a fost pe la Miliție, iar acum este pensionar de boală. Lenuța zice că ar fi foarte bolnav. Birö este gelos ca un arab. Este foarte prost atunci când se îmbată. Silvia a mai avut un gagic, pe Pitiu.

Acela arăta ca un tăntălău, așa, ca după Silvia. Se bagă în societate unde nu-i de ea și are pe păr nisip, ouă de „nichitani”, rămași de la mă-sa și de la Soveja-Focșani-Panciu pe unde a umblat. Din când în când, se duce pe la Cluj încărcată cu alimente de mii de lei la una Cocan Ana, care este șefă la o spălătorie din Cluj. Știe dracu', poate că are și pe acolo ceva combinații. Acuma despre Mihali Aurel, subinginer prieten bun al casei.

Birö s-a întâlnit cu Eugen și de gelozie i-a spus de Silvia că umblă cu bărbați. I-a spus și de Niculina că are și ea un prieten. Zice Eugen:

– Du-te, măi omule și lasă-mă în pace! I-ai prins tu pe-olaltă?

Acum s-a hotărât Birö să-i bată pe curvari. Eu i-am spus Silviei dar ea zice că nu se teme, că gagicul ei știe karate.

– Tu! I-am zis. Nu vezi că-i beteag? Cel puțin, face treaba?

– Ce te privește? Îmi spune ea.

Este și Aurel trecut pe răbojul lui Birö. Acela este mai înțelept. Spune că-l va purta prin tribunale până-i vor ieși ochii din cap.

Raul este nepotul meu. Este un copil foarte deștept și blestemat. Eugen îl cunoaște pe Aurel. Așa că l-a învățat pe Raul ca să-i spună Costică. Zilele acestea Lenuța se afla cu Eugen, Niculina și Raul la cafea. La o altă masă ședea Aurel cu cineva. Raul îl observă și strigă la masă:

– Uite, tati, pe Costică!

Se duce Raul și-l trage de pantaloni.

– Hai, Costică la noi.

Aurel se teme de Eugen și când și-a dat seama, a dispărut fără urmă din raza lor vizuală.

Multe face copilul ăsta. Odată, controlarea Aurica era pe autobuzul numărul 4. Îl vede pe Raul și îi zice:

– Raul! Ce mai faci? Și îl pupă.

Râul se șterge pe obraz și supărat îi zice:

– Lasă-mă în pace! Mânca-mi-ai pula.

A râs lumea din autobuz, iar Niculina și-a băgat capul între genunchi de rușine. De ce semeni, aia culegi.

Jurnalul meu de azi.

Este marți. 02.08.'88. Este ora 18:00. Timpul s-a mai răcit. Totuși este foarte cald. Azi dimineată a sosit Robi de la Tecuci și de la gară a poposit puțin și pe la noi. Lenuța a plecat în piață ca să caute lapte ca să putem prânzi. Până să vină ea, Robi a plecat. De la el am aflat că Mihăiță trece printr-o perioadă critică. Și-a vândut ceva ceea ce lui îi este foarte drag. Și anume, mașina. Am mai auzit că și-a creat o atmosferă neplăcută la serviciu. Se știe că medicii au început să se sfășie unii pe alții. Asta Robi, i-a spus lui Lenuța. Mie nu mi-a suflat o vorbă. Deci, Claudia, a avut dreptate. Mihaela mai are un an până să iasă ingineră. Robi a dat admitere la medicină la Iași. Rezultatul cică s-ar fi comunicat dar el nu-l știe prin faptul că ieri, când s-a făcut comunicarea era în tren în drum spre Baia Mare. Urmează ca la întoarcere să afle rezultatul. După părerea mea cred că-i negativ.

Duminică, 31.07.'88, am fost la „Carpați” cu Ocsy, cu Lenuța, cu Doina. Am băut câte două beri acolo la terasă. A fost o bere foarte bună, cu un gust plăcut și fără să ai probleme. Între timp, apare și Puiu Dumitrescu și dă de noi. Este foarte obsedat din punct de vedere sexual. Din vorbă în vorbă, am ajuns cu discuția la bani.

– Eu am 5000 lei și îi țin la tata, zice Puiu. Acuma am să le dau de lucru că-mi cumpăr două capre cu lapte.

Conform planului lui Puiu, cele două capre vor da cam 8 litri de lapte.

– Vom avea mâncare, lapte, smântâna, cașcaval, etc. Zic către Puiu:

- Dar cine o să caute de ele? Cine le duce la mârliț?

- Cum cine? Tata!, zice Puiu. Tata le va duce.

- Dar nutreț! De unde?

- Păi, umblu în toată țara, că sunt merceolog. Pun în mașină, într-un colț fân.

- Dar, tărațe, huruială?

- Păi, mă descurc eu cumva.

Am văzut că bate câmpii.

Aseară am ascultat băieții de la E.L. Se vorbește de Transilvania. După cum spun, cam șase mii de refugiați ar locui în Budapesta. S-au citat nume de oameni intelectuali maghiari care au căzut în dizgrație. Ianoș Fazecas, a fost un bun diplomat pe lângă „Generalul” țării noastre în sensul că știut să țină echilibrul între guvernul țării noastre și cel unguresc. Se vorbește de falsificarea istoriei Transilvaniei de către unii istorici unguri. Ei spun că românii, fac același lucru. De, ce să-i faci? Așa-i politica.

Baia Mare la 02.08.'99.

Din jurnalul meu.

Astăzi este 07.08.'88. Este ora 11:00. Este ziua de duminică. Soția a plecat la biserică. Eu stau cu Adina în casă. Îmi este cam frig puțin. Stau la masă și scriu. Scriu din amintirile pe care le am, despre cruzimile oamenilor. Din acestea, am să povestesc una.

Mai acum câțiva ani, un muncitor din Coruia îmi povestea. Muncitorul se numește Avram. El șade în Coruia. Cum intri în sat, casa lui este pe dreapta, spre deal. Este un om mic de statură și nu mai știu dacă mai trăiește. Iată ce mi-a povestit el:

A luat parte la al doilea război mondial. A fost pe teritoriul Ungariei. Acolo s-a dedat la barbarii. A batjocorit o femeie, iar după aceea a băgat baioneta în ea. A omorât și un copil. Acest om, a fost muncitor sub mâna mea la Uzinele Metalochimice din

Ferneziu-Baia Mare. L-am întrebat cu înfiorare cum a putut face o asemenea crimă? Și pentru ce? Femeia fusese dezonorată, de unde această cruzime? Și pentru ce?

Eu i-am iubit pe unguri și îi iubesc și îi voi iubi din cauză că sunt oameni inteligenți și buni la suflet. Sun român, dar am fost batjocorit de către români și insultat de frații mei români. Începând cu fostul meu profesor de matematici, inginerul Ion Marin. Au venit comuniștii. Ingerul Trifu Cristea și-a bătut joc de mine. Ingerul Drăgănescu Radu, la fel. Ingnera Ionescu de la Flotația Centrală, CTC, la fel și-a bătut joc de soția mea. Olaru Ștefan, Dumnezeu să-l ierte, la fel. Olaru Estela a lăsat-o fără pensie la bătrânețe cu toate că au fost colege de muncă. Învățătoarea Baban, soția lui Mihai Baban, a împiedecat-o, din invidie, pe fiica mea Niculina, să termine Liceul de Muzică și mulți alți derbedei din nația mea.

Am fost fără serviciu și ungurii mi-au dat adăpost. Ungurii mi-au dat de mâncare, ungurii mi-au purtat de grijă, cu ungurii am suferit laolaltă în anul 1936, când am fost concediat de la uzinele „Phönix”. Eram muritor de foame. La familia Sipos Karol mâncam turte din făină, pe care doamnă Sipos, le cocea pe șpor, adică pe sobă. Prietenii mei cei mai apropiați au fost unguri, ca Gyuri Ketney care avea atelierul „Foto-electric”. Lucra cu Suba Zoly. Gyuri nu știu dacă mai trăiește. Știu că el se afla în Ungaria, la Budapesta. Familia Sipos, surorile lui Kori Karoly, familia Petric, familia Balaj, soția lui, era pictoriță. Familia Nagy Karoly, Moni, Iolan, Ghiță-Olga, fiul lor Karol, fiul lor Bondi și alții și alții...

În general, ungurii sunt mai inteligenți și mai buni decât noi. Luați exemplul din zilele noastre, când românii sunt batjocoriți și asupriți de către un român împreună cu familia lui.

Românii care zac în închisori, bătuți și asasinați de către români. Luați aminte că răbdăm foame, lipsuri, averea ni s-a luat pe gratis, viața ți se ia, mâna

românului o simți strânsă în jurul gâtului tău. Tu, român, ești batjocorit de către o mână de călăi români. Iată, dragii mei, că eu am dreptate când afirm aceste lucruri. Țăranul român îți ia totul și este în stare să te ucidă pe la rânduri. Toate relele care s-au abătut asupra noastră vin de la comunism, de la trădătorii de țară și neam, care, în numele românismului, el, sau ei, român sau românii, te despoaie de cele mai elementare drepturi.

Față de cele de mai sus amintite, poporul maghiar a întins o mână frățească fraților lor în suferință din România. I-au primit cu drag și și-au împărțit pâinea pe din două. Eu cunosc pe unguri, și pe mine nu mă poate duce nimeni de nas.

Ungurul nu-și bate joc de poporul său luându-i 3 lei pe kilowattul oră de energie electrică. Și atunci de ce-l mai batjocorim zicându-i, boanghen, oagăr și alte cuvinte necivilizate și condamnate de politețea latinității noastre? De ce trebuie să fugă românul din țara lui? De ce româncă trebuie să „fete”? Scuzați-mi exprimarea și, să nu fiu înțeles greșit, cei care ne conduc așa respectă femeia, din moment ce o obligă să nască „forțat”. Cu procurorii, cu milițienii care i se uită în cur și îi fac control periodic. Ungurii așa ceva nu fac, pentru că sunt sănătoși la cap și acolo au creier de om civilizat.

Unde-i mintea românilor? La tălpile picioarelor. Capul lor este un cap pătrat. Să nu fiu înțeles greșit. Vorbesc de dictatură și de dictatori. Pentru că dictatorii, știu până și copii de la școală, sunt dereglați mintal. Ei se mențin cu forță armată și cu brutalitate peste poporul civilizat și pașnic.

Mă tot gândesc. Ce dracu este în capul lor? Uită un lucru: că-i muritor, adică MOARE.

– Nenorociților! Degeaba faceți crime, că tot moartea vă va duce dracului. Fiți siguri că și oasele voastre nu se vor odihni în pământ din cauza blestemelor oamenilor săraci. Le pocnesc fălcile, injurându-vă până le ies foc din gură.

Pe pământ sunt de toate. Și atunci, dacă sunt de toate, de ce suferă oamenii? De ce? Toți ne-am născut cu dreptul de a trăi. Atunci cine aia mamei lor le dă dreptul să ia viața românului. Și ei, români.

Ar fi foarte bine că măcar pe jumătate să fie conducerea civilizată ca la poporul maghiar. Poporul și intelectualitatea română, sunt civilizate așa ca și prietenii noștri unguri.

Români! Să nu uităm că suntem latini. Să nu uităm că totul este trecător. Să nu uităm că nimic nu dăinuiește definitiv pe acest pământ în afară de:

Latină Ginta e regina
Între a' lumii ginte mari
Ea poartă-n frunte-o stea divină
Lucind prin timpii seculari.

Trăiască poporul român și maghiar! Trăiască prietenia acestor popoare! Trăiască toți oamenii civilizați și cușii!

Avem o datorie de onoare ca popor latin, să stărpim prostia din capul acelora unde este și să-i aducem lângă Regina noastră, „Ginta Latină”. Iar unguirilor să le fim pe veci prieteni și să se șteargă trecutul întunecat și șovin care a fost.

Azi este duminică, 21.08.'88. Ora 10:38. Afară-i timp foarte frumos. Ganea Robert a fost la noi acum trei zile. I-am dat o scrisoare pentru Mihăiță. Dintre nepoții mei știe dracu' care-i mai corect. Robi? Bebe? Eu nu-i prea cred, pentru că fiecare pozează în om corect.

Și acum despre tecuceni.

În piața noastră au sosit niște tecuceni. Au o mașină străină de culoare neagră cu remorcă. GL 2880. A mai fost și un ARO. Tot al tecucenilor. În fine, lângă peretele termocentralei au îngrămădit câteva tone de pepeni, ajungând cu grămada până la fereastra clădirii.

Se știe că în cartierul gării Baia Mare sunt mai mulți țigani decât români. Țiganii au copii și vorba aia, țiganu-i tot țigan. Capul pătrat al Incompetenței a găsit de cuviință să ne omogenizeze. „Dănțucii”, tot vorba românului, ce vede ochiul, nu lăsă mâna.

Vineri, 19.08.'88. M-am dus la gară pe la ora 19:30. Să-l văd pe Robi când pleacă la Tecuci cu trenul accelerat 426 de Baia Mare-București. Robi nicăieri. De aceea zic: ce mi-e Tanda, ce mi-e Manda. Minte și acela, ca Bebe. Nici vorbă de plecarea lui cu acceleratul 426 de București.

De la gară, venind spre casă, văd multă lume în piață. Văd și duba miliției, văd și câțiva milițieni. Apropiindu-mă de piață, văd un milițian, care conducea pe un vlăjgan de tecucean ce avea o rangă în mână și l-a băgat în dubă. Am intrat și eu în mulțime și am întrebat țiganii, care-i baiul? Și iată ce am aflat:

Un dănțuc șchiop, băiatul lui țiganca Leontina, aceea care cântă frumos pe la gară și restaurante. Cică alt dănțuc a furat un pepene, unul mic și l-a dat să-l țină șchiopul, probabil cu intenția să mai fure unul. Copilul cel șchiop, l-a dat vânzătorului să-l cântărească iar acesta îi spune că face 30 de lei. Zice copilul:

– Păi, bine nene, nu-i prea scump?

Atunci, un altul, vlăjgan de la altă masă, ia ranga și-l altoiește pe șchiop peste picioare și una peste spinare, de-l lasă lat. A venit salvarea și l-a dus la spital. Atunci, toți țiganii din cartier au năvălit pe tecuceni și i-au somat ca imediat să părăsească Baia Mare. Au stat doi milițieni pe lângă tecuceni ca să nu-i linșeze țiganii.

– Ce căutați cu castraveții în Baia Mare? De ce nu-i vindeți la voi, în Tecuci? Veniți cu momela la noi? Ca să faceți afaceri? Să deveniți milionari? Veniți din Moldova în Maramureș ca să ne omorâți? La voi este 3-4 lei kilogramul iar aici îl dați cu 15-20 de lei? Beliți pe bieții oameni săraci ca să vă îmbogățiți voi?

Să nu vă mai prindem prin Baia Mare că vă distru-
gem.

Apoi s-au luat la ceartă cu milițienii.

– De ce-i apărați? Dați-vă la o parte ca să-i jude-
căm noi!

Lângă milițieni se afla și Glodeanca. Eu îl întreb
pe un vecin:

– Dar ce caută Glodeanca prin mulțime?

– Caută p-lă, îmi răspund niște golani.

O aduce dracu' pe Glodeanca lângă noi, iar eu îl
îmboldesc pe vecinul ca să o întrebe ce caută acolo în
grămadă?

Glodeanca vine și ne arată mâna zicând că și pe
ea a lovit-o peste mâna.

Se iau țigani de ea și o întreabă:

– Dar tu, ce ai căutat acolo? Ți-a trebuit p-lă?
Nu ești mulțumită cu ce capeți de la futălăii tăi? Ți
mai trebuie și a lor? Pupa-ia-i în cur!

Povestea s-a terminat. Tecucenii sunt blânzi ca
niște mielusei. Dar țigani la pepenii lor, nu mai vezi.
Și nici dănțuci ca să le dea târcoale pe la pepeni. Zice
Poli, a doua zi:

– Măi! Ar trebui strânși de gât, și odată cu ei și
pe domnul Ganea că-i foaita lor. Și face cu ochiul că-
tre țigani. Eu m-am cam supărat pentru asemenea
glumă proastă.

Baia Mare la 21.08.'88. Orele 11:40.

Jurnalul meu.

Sâmbătă, 20.08.'88. De la orele 9:30 și până la
13:00 am stat lângă Nandor.

Nandor este un om cam de vreo 50 și ceva de
ani. Este un bețiv cu diplomă de doctorat în beție ca
și alți doctori în academie și prostie. Numai că el este
un „profesionist” al alcoolului. Este un băiat cu carte,
cu o pregătire bună, dar l-a stricat zeul Bachus. Am
avut o tovărășie plăcută în compania lui. Ieșind la
pensie, și-a scos o autorizație prin care i se dă voie să
cântărească persoane cu taxa de un leu. Îl cunosc toți

câinii, toate femeile culte sau simple. Îl mai cunosc ștabii, autoritățile, îl mai cunosc șmecherii și lichelele.

La rândul meu, fiind mai puțin cunoscut ca el, apariția mea lângă Nandor a făcut senzație.

– Uite-l pe Ganea lângă Nandor! Ce faină potriveală. Unul mai băutor ca celălalt. Numai cântar îi mai lipsește.

De ziua pensiei, în 13 ale lunii, dacă trec pe acolo, mă cheamă și-mi zice:

– Domnule Ganea! Du-te la „Expres” și adu două beri. Am uitat să vă spun că autorizația lui i-a fixat locul tocmai lângă restaurantul Expres de lângă gară, Baia Mare. De multe ori eu stau în locul lui, iar el merge să se pișe sau să facă alte treburi. Prima dată am fost verificat și, reușind la examen, are încredere în mine.

Să revin la ziua de sâmbătă, 20.08.’88. La ora 9:30 m-am dus la Nandor. Prima dată m-a însărcinat să studiez terenul, „Miorița” și „Espresso”, ca să văd dacă se va da bere la ora 10:00. Bere nu a fost nici la Espresso, nici la Miorița. Venind eu repede din misiune, îl găsesc cu o jumătate de litru de vin din care băuse deja puțin. L-am ajutat și eu și până la ora 10:00 l-am dat gata. Mai dau o raită pe la Espresso și văd că bere nu-i, dar, în schimb, la Miorița se vindea vin cu 23 de lei litru.

– Du-te la Miorița!

Mă duc la Miorița și iau sticla cu mine. Când mă întorc la el, mă întorc cu sticla plină. Dar el era supărat pe sticlă că nu era una de un litru, ci de o jumătate. Zic către Nandor:

– Mă duc să iau niște țigări Bucegi.

Ne așezasem la taclale. Vin mușterii la cântărit. Vine o cucoană:

– Nandor! Ai cântarul bun?

– Păi, zice Nandor, așa bun nu-i, că mi-l cam strică femeia.

– Măi, du-te dracului. Și se urcă pe cântar. Se cântărește și pleacă. Nandor așteaptă leul. Acea se face că a plecat, apoi se întoarce și îi zice:

– Na, măi, amărâtul de leu. Mai luați un cântar, ca să fiți doi.

După ce pleacă, zice Nandor:

– Dă-o în p-la mea, că-i mare șmecheră.

Mai vorbim, mai tragem din sticlă și uite așa trece vremea într-un mod plăcut. De mințit, nu-l întrece toată propaganda partidului, așa piroane știe să taie.

Vine o altă doamnă, cu o prietenă la cântărit. Se urcă pe cântar.

– 59 kilograme, zice Nandor.

– Fi-ți-ar cântarul al dracului! Acum vin de la circă și acolo am avut 60. Doamna avea în mână o plăcintă. Eu o întreb:

– Numai o plăcintă ați avut în mână la circă, când v-ați cântărit?

– Nu! Două am avut, dar una, am mâncat-o.

Zice Nandor:

– Vedeti, de aceea aveți la mine 59 de kilograme.

Iar doamna, dând din cap:

– Și cântarul este ca și dumneata, domnule Nandor.

Mai tragem din sticlă. Sticla se tot golește, iar mușterii vin. Banii cresc în buzunarul lui Nandor, și totul merge de minune până când vine un șmecher cu funcție înaltă, ceva, un semi-ștab, prieten cu Nandor. Îi dă un leu și se suie pe cântar. Apoi îi mai dă un leu, cu rugămintea să-i cântărească separat pula.

– Păi, are cam 200 de grame. Ca să știi precis, pune-o pe cântarul de la nevastă-ta.

Râde și pleacă. Vorba continuă, râsetele, la fel. Sticla trece din gură în gură, până se golește. Nandor scoate banii și îmi dă sticla să mă duc cu ea la Ex-preso. Acolo vinu-i mai scump cu 4 lei... Mă plâng la Silvia, care era la masă cu Niculina. Silvia îmi dă patru lei și aduc sticla, care din nou începe să funcționeze de la gură la gură.

Pe când noi beam, mai trece doamna Viky. Se aude un:

– Ciao!

Nu trece bine dânsa că apare un alt golan. Se oprește în fața lui Nandor și îi strigă:

– Ho! Sperietoarea dracului. Fugi și te ascunde cu cântar cu tot că se sperie lumea de tine.

Îl întreb pe Nandor.

– Ce l-a apucat?

– Are ciudă pe mine că l-am păcălit odată de întâi aprilie. L-am trimis la impiegatul de serviciu de la gară, să-i belească pula.

S-a golit și a doua sticlă. Și iarăși m-am dus la Expreso și am umplut-o. Aceea a mers mai repede cu golitul din cauză că la ora 13:00 Nandor trebuia să plece acasă să se îmbrace ca să meargă la nuntă cu nevastă-sa.

Astăzi îmi spune că la nuntă nu s-a mai dus, din cauză că soacra mare a murit subit, așa că în loc de nuntă, a fost înmormântare.

Am venit acasă cu chef, iar Bărcuțu a mai adus un kil de vin și am băut o cană, așa că astăzi sunt băiat cuminte.

Baia Mare, la 21.08.'88.

P.S. Am uitat să spun că Nandor, când are șase lei câștigați fuge la bere. Mai câștigă șase lei, încă o bere, sau țiucă de drojdie, cică-i bună pentru sănătate. Este foarte interesant ca bețiv. Poate că bună-tatea Celui de Sus se pogoară asupra bețivilor. O fi sau nu, dar Nandor o prea face de oaie. El zilnic, după cum îmi spune, consumă cam unul sau unul și jumătate de litru de băuturi alcoolice la care se mai adaugă circa trei pachete de țigări pe 24 de ore. Este foarte mult și exagerat consumul acesta. Păcat de el, că-i un om bun la suflet dar și mincinos ca Clari. Vine Tia acum la mine și-mi spune că biata Clari este din nou pe liber. A prins-o Costică cu mâța în sac. Au făcut analizele, iar Clari nu s-a dus după rezultat.

CAPITOLUL 10.

Săracu' popor român !

Alt jurnal al meu.

Azi este duminică, 29.08.'88. Este ora 17:14. Afară-i frig. Dimineața soția a plecat la biserică, iar eu am rămas cu Adina. Acuma să trec la subiect.

Stau la masă și scriu. Sunt bolnav și sufăr. Nervii îmi sunt la pământ. Am avut două soții care m-au chinuit. Prima soție m-a chinuit cu gelozia, iar a doua mă chinuiește cu prostia. Este vorba de Niculina. Ea este odorul lui maică-sa, care o protejează, chinuindu-mă pe mine și pe Adina. De ani de zile stă pe capul nostru, împreună cu copiii. Bala numai bea și mănâncă pe la restaurante. Familia lui o ținem noi. De dimineață și până la ora 17:00 tot pe capul nostru șade. Ce face ea la noi? Șade ce șade și pleacă. Revine cu o oră înainte de a pleca acasă. Pe unde merge? La un prieten care i-a salvat viața. Bala, după mine, este cel mai mare derbedeu și cel mai mare escroc. Ei veșnic nu au bani. La fel și Lia. Doi copii nereușiți, plus al treilea.

Ce face Niculina când este acasă la noi? Stă pe scaun și tot trage din țigară. Nici blidul din care mănâncă nu-l spală. Nici blidele din care mănâncă cei doi copii. Dacă apare Doina se duce cu ea și câteodată la ea. Dacă apare Silvia, se duce cu ea și cu amantul ei. De multe ori vine cu chef. Cine caută de copii? Soția mea și cu Adina. Locul, spațiul, este prea mic pentru atâta lume. Eu mă uit și înghit. După

plecarea lor, Adina ia mătura și le curăță murdăria. Dacă zic ceva îmi sare soția în cap și mă înjură.

– Ticălosule! Nemernicule! Sunt copiii tăi și trebuie ajutați. Mai pun o cană de apă și le iese și supa lor. Ce să facem? Doar sunt copiii noștri.

Mai vine și Lia... Umblă și ea la oale. Și aceea nu are un ban de pâine. Și atunci caută sticle goale care se mai găsesc și le comercializează ca să cumpere pâine.

Dis-de-dimineață se prezintă la mă-sa la cafea. Ea nu aduce niciodată. Dacă eu sau Adina am făcut din greșeală puțin gunoi, ne sare Lenuța în cap:

– Ce tot să mătur și să curăț după urma voastră? Sunt obosită și nu mai pot.

Da! Nu mai poate? Este adevărat. Dar noi nu o solicităm. Pentru Niculina și familia ei nu-i obosită. Se poate căca copilul și pe jos, că nu-i nimica. La fel și cu Lia. Vin amândouă bete criță. Pe Niculina o scuză că înăbușește, iar pe Lia o mai alungă. Atât Niculina cât și Lia sunt foarte recalcitrante la beție.

Acum vă imaginați și vă închipuiți, stimați prieteni, ce viață duc eu. Nu reușesc să o deșept pe Lenuța. Unde-i baiul și unde-i răul care ne tulbură sufletele, casa noastră? Pâinea-i mică. Două pâini nu ajung la șase persoane. Plus că mai vine și Lia. Atât una, cât și cealaltă sunt măritate. Au bărbați. Au salariul lor. Și atunci, eu sunt de vină că nu știu să se gospodărească? Seara mai luăm o pâine, ca să avem la cină. Lenuța mai câștigă un ban, dar cum îl câștigă așa îl și cheltuiește. Dacă eu beau o bere, este bai. Mă pune Nandor să stau la cântar și-mi dă șase lei ca să-mi plătesc berea.

Și acum, despre convorbirea avută cu mulți ani în urmă cu cuscra, mama lui Bala.

Cuscra este o femeie cam de vreo 60-65 de ani, are o pensie în jur de 1800 lei. Este singură la folosirea acestei pensii. Ea s-a adunat cu un vâduv, anume Tincu. Acela este foarte bogat, iar cuscra pune pensia la CEC. Are vite, are porci, curcani, pământ. Într-un

cuvânt, sunt foarte bogați. Deci cuskra trăiește în concubinaj cu acest țăran.

Într-o zi, anul nu-l mai țin minte, eram eu și dânsa în casă. Și din vorbă în vorbă, am ajuns cu discuția la copii.

– Domnule, Ganea! Eu mi-am crescut copiii. Și dumneavoastră la fel. Fiecare cu viața lui, cum și-a sărat, așa va mânca. Atât eu, cât și dumneavoastră, nu trebuie să ne facem griji. Cine se căsătorește și-și întemeiază o familie este răspunzător, atât soțul cât și soția, să-și crească și să-și educe copii. Noi, părinții, în special eu, dar și dumneata, nu avem nici o obligație față de ei.

Și acum discuția avută cu Bala.

Această discuție nerușinată a avut loc tot în casă la mine. Voi căuta să fiu foarte concis.

– Păi, socrule, mai ajută și dumneata și nu te supăra pe soacră, că, de, îți este fiică, iar copiii noștri, nepoți.

Am crezut că se crapă pământul și dacă aș fi avut în mână un revolver aș fi tras în el ca într-un câine.

– Dar mă-ta?

– Păi, mama nu poate că-i ocupată cu treburile gospodăriei.

Ați auzit, dragi prieteni? Nu-l poate supăra pe Tincu. Așa parcă îmi aduc aminte că ar mai fi adăugat.

Adică ei bogați și cu bani nu-i pot ajuta, dar Daniel și Raul ai cui nepoți sunt? Ai „contesei” Bala nu sunt? Nu le este bunică? Ca și soția mea? Futu-i aia mă-si de târfă! Bala Eugen are un capital la CAR de circa 15.000 lei. Eu nu am nimic. Nu-mi trebuie de la nimeni nimic. Nu deranjez pe nimeni, dar, în schimb, vreau să fiu lăsat în pace. De ce să-mi sufere soția? Cine le dă acest drept ca să-mi distrugă familia și pe Adina? Fiecare om trebuie să se bucure de roadele muncii sale.

I-am amintit discuția criminală, a mă-si, avută cu fiica mea, Niculina.

– Taci și rabdă! De aceea ești femeie.

Așa este incurajată o noră tânără de către o babă gârbovită, numai pentru ca un escroc, când vine beat acasă, să aibă unde să-și descarce pușca. Cu alte cuvinte, mi-a dat să înțeleg că noi, fiind săraci, trebuie să pupăm curul celor bogați și să le creștem sămânța pulii lor, iar pe ei, adică pe bogătoaică, să nu o deranjeze nimeni. Ho! La oase, porcilor!

Pentru cele de mai sus, am discutat cu soția, ea zice că nu am dreptate. Sunt un ticălos, sunt un nemernic. Sunt un om rău. Am 2003 lei pensie, din care trăim trei persoane. În realitate suntem șase. Zilnic. Săptămână de săptămână, lună de lună. An de an. Cu câți bani avem, plus ce câștigă soția, am putea avea două sau trei mii de lei la CEC. De mai mult nici nu aş avea nevoie. Și acum, cheltuielile casei.

Taxe comunale, 450 lei, chirie – 101 lei, înmormântare – 59 lei, CARP – 40 lei, TRF – 60 lei, medicamente – 150 lei, mâncarea – 100... 1100. Acești bani reprezintă strictul necesar în casă. Cu 1000 de lei nu se poate trăi. Ce poți cumpăra cu ei? Sfoară și săpun. Asta-i viața pe care ne-o fac boierii comuniști. De 40 de ani de când sunt ei la putere, sau, mai bine zis, din anul 1965, mereu auzim la radio și la televizor, faimoasa minciună „O lume mai dreaptă și mai bună, tovarăși!” Frumoasă minciună anti-intelectuală. Bună pentru măgari și pentru măgarul care o propovăduiește.

Diferite măgării.

Azi, 18.09.'88 este duminică. Un timp urât de mama focului. Un timp specific pentru oamenii de azi. Soția, ca de obicei, a plecat la biserică. Eu stau în casă cu Niniricu (Adina). Când vine de la biserică, mereu vine cu ceva. În ziua de 11.09.'88 mi-a povestit un fapt cu miliția care face dreptate. Se știe că la noi în țară corupția domnește în țară, inclusiv și în

rândul miliției. Hoții și pungașii, dacă fac abateri, sunt apărați de către acest aparat represiv. Și acum, iată povestea, așa cum s-a întâmplat.

Dreptatea miliției din Baia Mare.

În ziua de 11.09.'88 soția s-a dus la o cafea naturală la OJT. Ea s-a întâlnit cu un cunoscut care a invitat-o să ia câte o cafea împreună. Pe lângă cafea, omul a mai cerut și un decilitru de cognac. Când se așează la masă și gustă cafeaua, în cafea se găsea cognac. Se duce omul la barmaniță și reclamă chestia, zicând:

– Doamnă! Eu am cerut o cafea curată și nu cu cognac. Cognacul l-am cerut separat.

– Nu se poate domnule, pentru că noi așa o vindem.

– Dați-mi condica de reclamații, zice omul. I se servește condica de reclamații. Domnul scrie și ia condica ca să meargă cu ea la Miliție. Nu a apucat să facă decât câțiva pași când doi vlăjgani l-au oprit. Se știe că anticriștii securiști și milițieni care umblă în civil au tunsoarea lor. Deci erau de la Miliție.

– Hai! Înapoi!, zic omului cei doi vlăjgani. Dumneata, tovarășe, să bei mai puțin și să nu faci scandal într-un local public.

– Tovarăși! zice omul, dar eu la dumneavoastră mergeam. Pofțiți condica. Și le-a dat condica celor doi milițieni îmbrăcați civil. Asta-i povestea și... jos cu prostia de azi.

Două cuvinte radicale:

Titan = Tiran (Ghiciți cine-i?)

Titana = Tirana (Ghiciți cine-i)

Cum se numește capitala Albaniei?

Trăiască și să revină iarăși fericirea din trecut!

Jurnalul meu.

Mă gândesc la secolul al XIX-lea. Acest secol a dat țării oameni de valoare și respectul României în lume. Să luăm pe fiecare în parte.

I.L. Caragiale, cu satira lui. Ce s-ar fi întâmplat cu el când activiștii și toți ceilalți ar fi citit pe Ion și măgarul lui, care cânta Carnavalul de Veneția, cu variațiuni?

Octavian Goga, cu poezia lui, *La noi*. Ce s-ar fi întâmplat cu el pentru această poezie față de sistemul de azi?

Mihai Eminescu, pentru poeziile sale?

George Enescu, acest mare geniu muzical, ar fi fost constrâns ca în loc de cele mai frumoase rapso-dii, să slăvească, sau în cel mai bun caz, să pună pe note „Măgarul lui Ion” cu faimoasa minciună, „O lume mai dreaptă și mai bună, tovarăși”.

Ion Creangă, cel șugubăț?

Barbu Delavrancea, Bogdan Petriceicu-Hasdeu care a făcut castelul de la Câmpina după indicațiile fiicei sale, Iulia Hașdeu în vis și în spiritism.

Ioan Slavici, Vasile Alecsandri, care, în amintirea lui Porojan, a desființat robia la țigani, a scris versuri despre „Ginta noastră latină” și alte poezii frumoase.

Astăzi, în secolul XX, când domnește prostia peste oamenii inteligenți, mă gândesc la acei oameni enumerați mai sus, ce soartă ar fi avut? Să fi văzut cum un pretins român își distruge țara și poporul din care face parte pentru o teorie comunistă, străină și condamnată de către poporul din care făcea parte.

Străinii ne condamnă și ne vor condamna spun băieții de la radio E.L. Și acum, părerea mea.

Comunismul a adus toate relele asupra întregii omeniri. O parte din popoare trăiesc sub teroarea acestui flagel. Se știe că românii sunt latini, inteligenți, capabili de misiuni gigantice în orice domeniu. Dar cei care ne conduc și ne bat, caută femeile la cur să vadă dacă au ou și ne chinuiesc, mai sunt români? Haida, de! Să nu ne jucăm cu cuvintele și să păstrăm un cuvânt mare. Românii au fost pe vremea mea. Legionarii de mult ar fi fost la înălțime ca să servească cauza țării. Să nu fiu înțeles greșit, nu am fost legionar, cei de azi nu sunt români, ci niște lichele.

Cine i-a ajutat pe acești miniștri ca să urce la putere? Cine a făcut alianța cu Stalin? Nu au fost și atunci oamenii inteligenți? Trebuia să fie Hitler lăsat în pace să lupte în Rusia până-i lua dracu' pe bolșevici, iar odată obosele ambele țări se putea distruge comunismul și tercherghiei. Țăranii își vedeau de treaba lor, bisericile nu se mai dărau, iar „palatul” nu ar mai fi existat. Titanul și Titana ar fi stat în banca lor. Pe când așa, generațiilor viitoare le trebuie cel puțin o sută de ani ca să-i astupe și să le distrugă nebunia, restaurând ceea ce a fost prin reconstrucție. Ungurii, bulgarii, polonii sunt oameni care au luptat pe baricade, iar noi murim în lașitate cu mâna românului, fratele tău, în beregată. Bravo vouă, lașilor și putorilor! Nu țineți laolaltă, în goana după bani și mașini – în loc de vaci în grajd, distrugeți pe bietul orășean. I-ați furat averea, căsuța și nu ați plătit nimic, voi, bandiți și nemernici care vă pretindeți și vă bateți cu cărămida pe piept că sunteți români. Huo! La oase cu voi nenorociților și mânia lui Dumnezeu să cadă asupra voastră. Amin!

Cântece patriotice.

Sub drapel când țara cheamă
Steagul nostru să-l păzim,
De la munți și de la mare
Cu el neamul ni-l umbrim

Născut român din tată-n fiu,
Atât cât mă vedeți de mic.
Sunt plin de suflet și voinic
Și să mă lupt cu sete știu.

El conduce fiii țării,
Ca să-nfrunte pe dușman
Și să-nvingă sau să moară
Ca urmașii lui Traian

La mine nu-i ceva mai scump
Decât al patriei pământ.
Atâta moștenire am
Și mi-a rămas din neam în
neam.

Cu jurământ Înainte, înainte!

Viteaz și falnic ca un leu
Să fiu atât cât voi trăi
Și să mă lupt până-oi muri

Nu ne pasă de oțel
Ploua gloanțe și obuze
Sfântă-i moartea sub drapel

Așa mi-a spus tăicuțul meu.	Vom arăta la lume noi
Și-am ascultat iar pușca mea	Că nu ne temem de război,
Azi pildă poate să vă dea,	Că țara noastră ne-o iubim
Iar noi urmașii lui Traian,	Și pentru dânsa știm să fim
Cu pușca-n mână-i vom primi	Eroi.

Le-am cântat la Școala de Arte și Meserii Inferioară din Oltenița, având emblema SAMI cu numărul 32.

Azi este joi, 22.09.'88. Este ora 20:20. Timpul a fost frumos, corespunzător începerii anotimpului de toamnă.

Ieri am început tratamentul la fizioterapie cu ultrascurte la șale. Pentru economie, pacientul trebuie să-și cumpere unguentul respectiv ca Pell-Amar sau Boicil, sau Hidrocortizon acetrata. Ionizări la șale și a doua fază a aparatului, sub tălpile goale ale membrilor inferioare. Curenți diadinamici la ambele picioare (genunchi), o zi la dreptul, o zi la stângul. Azi dimineată când am sosit la Fizioterapie, la ultrascurte, lumina era stinsă. O întreb pe asistentă de ce este întuneric. Asistentă îmi răspunde:

– Pentru economie!

Săracul popor român! Trebuie să rabde umilință, având curentul electric în casă să nu se poată atinge de el, că-i mănâncă salariul. Trei lei kilowatt-ul. Toți trăim cu frica în sân. Oare cât ne va costa, Doamne, curentul? Economiiile se fac pentru faimosul palat al prostiei și pentru cultul Măriei Sale Prostii.

La orele 19:00 am ascultat pe băieții de la radio E.L. Ce spun ei, ți se face părul măciucă. Frații tăi români te ucid în bătaie. Se comit asasinate. Grănicierii români, îndoctrinați, împușcă fără milă pe cei care vor să scape de Tirania Prostiei. S-a organizat în RFG un Târg Internațional de Artă Culinară.

(Întrerup din cauza lui Gursky Peter, care a venit beat ca un porc și am pierdut șirul gândirii. Voi reveni mâine).

Noi vrem să mergem orișicând
Cu drag ca să luptăm.
Ce este frica nu știm deloc
De la părinți am învățat
La luptă când plecăm
Să-nvingem sau să murim în foc.

Căci fericirea unui brav oștean
E ca să lupte pentru țara sa
Și-n România nu e cetățean
Care să nu știe cu drag a lupta.

Și mândri fi-vom noi când vom putea
Să dovedim că tot la fel
Suntem ca cei ce au știut să lupte
Pentru Țara pentru Rege și Drapel.

Și-n orice moment
Noi cu devotament
Cu arma în mână
Striga-vom prezent.

Că țara ne-o iubim
Și pentru ea noi știm
Pe câmpul de război
Ca să murim.

Azi este sâmbătă, 24.09.'88. Este ora 17:45. Afară-i timp cald, corespunzător anotimpului. Pe trotuare este apă și puțin noroi. Și acum să continuăm cu băieții de la radio EL.

Cum am spus, s-a organizat un Târg de Alimente în RFG. Ungaria a fost prima cu exponatele, apoi Polonia, RF Iugoslavia, Bulgaria și URSS. Aceste țări cu regim comunist din Răsăritul Europei, s-au întrecut între ele ca să prezinte viața popoarelor lor. Domnul Constantin Nicolae Munteanu de la Radio EL a fost și el acolo și împreună cu alți colegi, au căutat Pavilionul României. De abia l-au găsit. Și ce să vezi? Era numai salam de Sibiu și niște cârnați uscați. Nebunia lui „Nero” din veacul nostru a atins apogeul. Se știe că Nero era cel mai crud tiran. De asemenea, se

știe că era și cel mai mare bufon, așa cum avem și noi în zilele noastre pe al nostru. Pentru capriciile lui, Nero a dat foc Romei ca să se inspire, chipurile, să facă niște versuri. Dar a distrus numai Roma. Al nostru a distrus Țara Românească. A distrus prin prostie propriul său popor, iar după Nero urmează să se scrie o altă istorie a unui alt „Nero”, dar al României. Radio E.L. în emisiunea sa a amintit atrocitățile și crimele fostului ucenic de cizmar. Astăzi poporul român suferă mizerie și foame. Bătut și chinuit de către frații lui români, care îi pun mână în beregată. Se clădesc blocuri și mereu se clădesc. Oamenii săraci nu pot plăti taxele comunale enorme, din leafa lor mizerabilă. Familiile cu copii mulți sunt la pământ. Sunt restante cu zeci de mii de lei pe unii locatari săraci. Vin zbirii lui „Nero”, împreună cu Miliția și Procuratura și îi duc departe de oraș. Îi duc la frig, împreună cu copiii care se nasc nedoriți, din ordinul lui „Nero”, ca să moară în frig, tot din „Ordinul lui Nero al României”.

Andrei Mureșan

Marșul Românilor la suferințe

Deșteaptă-te Române
Din somnul cel de moarte
La care te-adânciră
Tiranii de barbari

Acum ori niciodată
Croiește-ți altă soartă
La care să se-nchine
Și cruzii tăi dușmani.

.....

Dacă am greșit, vă rog să mă corectați. Este greu ca după 65 de ani să-l mai țin minte pe de rost.

Azi este luni, 26.09.'88. Este ora 20:10. Timpul a fost foarte cald și frumos. Țiganiilor joacă fotbal în curtea școlii. Au și arbitru, un cioroi cu mustață,

mândru și îngâmfat. Are un costum de arbitru, merge țațoș și bățos și cu fluierul în plisc. Și acum, să revin la fizioterapie.

Azi am fost după masă la ultrascurte. M-am dezbrăcat la șale și asistenta mi-a tras chiloții jos. O jumătate de cur a ieșit la iveală, ca să-mi facă ultrasunete. Pentru mâine, trebuie să-i aduc unsoare de acasă. De la ultrasunete, camera 35, mă duc la camera 12, la curenți diadinamici. Acolo îmi tratez genunchii. O zi, dreptul, o zi, stângul. De la camera 12, trec la camera 13, la ionizări și galvanizări. Acolo mă descălță de încălțăminte și rămân cu picioarele goale. Mă pun în pat, iar asistenta îmi pune un electrod de la aparat sub șalele goale, iar al doilea electrod sub tălpile picioarelor. În prima zi mi-au alunecat picioarele de pe aleza de cauciuc și i-am spus asistentei ca să-mi schimbe aleza. Mi-a râs în nas și mi-a spus că prea multe vreau. Am tăcut chitic și am avut grijă ca să nu îmi mai alunece. Sper să fac circa 12 ședințe. După aceea urmează Ciuciurecu. Trebuie ca să ne grăbim, că vine iarna și odată cu ea sosesc „fericirile” celui mai iubit fiu al epocii.

A murit Fănățeanu Nicolae. Marele Comunist și Uglarist. Familia lui mi-a făcut mult rău. Dumnezeu să-l ierte și să se odihnească în pace. El a fost muncitor sub mâna mea. Este din Ferneziu. În ziarul „Pentru Socialism” a apărut la rubrica „Anunțuri Decese” și numele lui.

„Cu adâncă durere anunțăm trecerea din viață în neființă a celui care a fost Fănățean Nicolae, maestru principal la IMMUA”.

Măi, mi-am zis. Ai dracului comuniștii din Ferneziu. Și mort, tot maestru principal este. Deh, făcut la normă. Că inginerul Dumitrescu Marin, după un an la Moscova, iată-l și inginer. Cât este de capabil? Eu îl cunosc foarte bine. Eu am fost bun numai la lopată. De, așa au vrut Viorica și cu Uglăroaia. Dar, întrucât nimic nu-i definitiv pe acest pământ și având

în vedere că totul se termină la marginea gropii, eu i-am iertat că și eu am nevoie de iertate de la Bunul Dumnezeu. Este ora 20:45. Noapte bună și Dumnezeu să ne aibă în paza lui. Amin!

Astăzi este 28.09.'88. Este ora 15:15. Timp cald și plăcut. Am controlat jurnalele mele scrise cu privire la Mihăiță, dr. Ganea Mihai, medic chirurg. Acum, voi încerca să-i descriu și părțile pozitive ale lui. În părțile negative, a avut abateri. Totuși, este medic. A suferit mult și foarte mult. Medicina a învățat-o el singur. Bani nu prea i-am trimis, că nu am avut de unde. Eu provin dintr-o familie dezorganizată. El de asemenea, provine tot dintr-o familie dezorganizată. Soția lui, inginera Livia Ganea, provine tot dintr-o familie dezorganizată. Mihăiță este bun la suflet. Livia, la fel. Este foarte darnic și foarte galant. Este un om glumeț și afurisit. În general, greșelile lui și ale mele se datoresc din cauza lipsurilor pe care le-am avut în plan economic... Aceste lipsuri mai persistă și azi, tot pe plan economic, în casa mea. Vorba lui, Ion Creangă care zice: „Așa sărac cum sunt astăzi nu am fost niciodată”. Pe linie profesională, este capabil așa cum am fost și eu. Dușmani a avut chiar pe foști lui profesori, așa cum am avut și eu pe ing. Ion Marin, profesorul meu de matematici. Mai are dușmani cu duiumul din cauză că Mihai Ganea este copilul lui Ganea Nicolae și a ajuns medic. Pe mine m-au dușmănit Fernezenii și poate nu mă credeți, dar venind comuniștii la putere, m-au pus la munca de jos și au dat cu parul în mine, fără milă. Vreți să știți motivul? Pentru că atât eu cât și doctorul Mihai Ganea, suntem deștepți și nu lingem curul nimănui. Amândoi suntem colțoși de gură și vorba aia: *Ce mi-e-n gușe, și-n căpușe*. Fetele și femeile ne cam ocoleau și ne mulțumeam cu ce pica. Acum că este medic, toate mă întreabă: ce mai face Mihăiță? Este bine de el că este în Tecuci. La Baia Mare s-ar fi pierdut reputația lui. Ba l-a mai ajutat și Nina cu prostia ei. La Tecuci este

ocrotit de Dumnezeu și de Livia. A suferit și el foarte mult. Cât privește aristocrația cucoanelor, vorba aceea, nu cu persoana se culcă, ci cu diploma. Asta am constatat și eu la bătrânețe. Când am fost tânăr, nu am avut timp că eram ocupat cu... ca să gândesc.

Ieri, la Fizioterapie, ședeam pe hol la masaj. Pentru mine, este sărbătoare mare când merg la Fizioterapie. Ședeam și așteptam să mă strige la camera 13, la Ionizări și Galvanizari. Pe holul de la camera 16, erau îngrămădite fel de fel de lămuri. Lângă ele stă de pază o infirmieră. Deodată, apărură Vasilica și Grigore, cei doi nevăzători de la masaj și încearcă să ridice coșul de rufe de la masaj. Coșul, greu al dracului, iar bieții băieți nu biruiau. Erau o mulțime de cucoane pe bănci, care își așteptau rândul ca și mine. Zic, lui Grigore și lui Vasilica:

- Copăcel, copăcel, băieți! Să nu vă hâiți! Iar ei:
- Pune mâna, Moș Ganea și ne ajută.
- Dragii mei. Le-am zis. Eu când eram de anii voștri, un coș de asta, îl puneam deasupra vânei și mergeam cu el fără să simt nimic! Face, Vasilica:
- Stai aici, moșule până mă întorc ca să-ți dau o bătaie.

Au râs femeile, am râs și eu iar când s-au întors și au întrebat, „Unde-i Moș Ganea? Eu m-am lipit de perete și am tăcut chitic, iar ei au trecut fără să mă simtă.

Îi întreb azi:

- Ce dracu ați avut în coș? Iar ei zic:
- Domnu' Ganea! Am avut sare.

Aseară am ascultat radio Belgrad. Cu privire la nebunia lui „Nero”, organizația partidelor democratice de la ONU luând cunoștință de distrugerea României de către bufon, urmează să trimită o delegație în România, care să stea de vorbă cu poporul. De asemenea, a criticat abuzurile de putere, distrugerea țării, a bisericilor, a monumentelor istorice și culturale și s-a

referit la călcarea în picioare a demnității omului și la politica de cruzime care se duce cu poporul Român, luându-i hrana cea de toate zilele. Despre agresiunea asupra Românilor care se exercită de către rețeaua albastră a securiștilor și a altor lighioane ca ei, cu toate că, bufonul a semnat Tratatul de la Helsinki cu privire la Drepturile Omului.

Mai nou, pâinea la Baia Mare este de culoarea penelor de cioară. Se mai vând și bojoci de porc, pentru Români. Hrana de căpetenie a românului este oțelul, pentru mâncare – bojoci și alte delicatese specifice cruzimii comuniste ale lui Nero al nostru.

Azi este duminică. 02.10.'88. Este ora 15:55. Timpul a fost foarte bun, corespunzător anotimpului în care ne găsim.

Azi noapte am citit o broșură intitulată „Turnul de veghe”. Broșura este difuzată de către Martorii lui Iehova. Totul se rezumă la tălmăcirea prorocirii lui Daniel. Îngerul Domnului se descoperă și îi spune lui Daniel unele lucruri de care în interpretarea Martoriilor lui Iehova rămâi, năucit! Începe cu Mânia, dezlănțuirea mâniei, răul pe care al face mânia din punct de vedere medical. Se referă la stresul care provoacă hipertensiunea arterială și altele. Cum să ne stăpânim în prezența atacului de mânie și alte recomandări folositoare pentru om. Cele două supraputeri, vor fi nimicite de către Prințul Mihail (Iisus Hristos) iară pentru cei răi nu există pace.

Despre transfuziile medicale cu sânge și refuzul unor creștini de a recurge la acesta practică medicală care, prin transfuzie se poate transmite SIDA și alte boli... Se dau citate din Biblie, apoi se referă la Moartea a doua. Toate se referă la citate din Biblie. Merită să fie citită această broșură.

La Conferința de la Biserică Anglicană din America, se pregătește ungerea unei femei ca episcop.

Sunt dezbateri serioase în sânul bisericii sus amintite.

La Budapesta, preoții și episcopii au intervenit pe lângă Guvernul Maghiar ca să intervină la ONU pentru a-l obliga pe Gog al nostru, să respecte Drep-turile Omului... Transmite radio BBC.

De ale mele.

Azi este joi. 06.10.'88. Este ora 16:37. Timpul a fost foarte frumos și cald. La orele 15:20 soția a plecat la Spital pentru Fizioterapie. Este amenințată, după părerea doamnei doctor Dragomir Rodica, să-și piardă piciorul drept. Adică să paralizeze, iar ca să prevină acest lucru i s-a recomandat încălțăminte ortopedică la Cluj, până își revine piciorul. Trăiesc o tensiune nervoasă de toată frumusețea. Viața este foarte grea. „Gog” ne strânge de gât cu era lui albastră care îi execută ordinele orbește în sensul asupririi. Curentul electric s-a scumpit enorm. Autoservirea s-a desființat. Odată cu desființarea autoservirii, ești furat ca în codru. Din zi în zi, din an în an, ești tot mai trist, batjocorit de către crudul bufon al erei de aur. Și când te gândești că acest nebun, ne-a distrus și ne distruge în continuare viața... Te uiți la patrula miliției și te minunezi când vezi „Piezanii” cu mutrele lor idioate și cu capul lor pătrat. Pe subinginerul Mihaly Aurel îl mănâncă pielea din cauză că vorbește în plus în loc să-și țină pliscul acasă. Merge până acolo, încât prinde gura cu derbedeii de milițieni.

S-a dat carne. Toți derbedeii s-au strâns la Baia Mare. Se înghesuie țărani, făcându-și loc cu coatele, lovind în dreapta și stânga ca să ajungă în față. Odată ajunși în față, îți ia carnea și se duce, iară tu care ai stat cuminte la rând, rămâi cu buzele umflate. La rând, șade și subinginerul Mihaly Aurel. Apare miliția, chipurile, ca să facă ordine. Când îi vede Aurel, le strigă:

– Acuma se vine, măi, ca să faceți ordine? După ce s-a omorât lumea, veniți și voi că să faceți ordine? Ce păziți voi? Era albastră, a voastră?

Altă dată, se duce la măcelărie și îl întreabă pe măcelar:

– Aveți carne?

– Nu!, răspunde măcelarul.

– Dar, Epoca de Aur, aveți? De ce stați aici și ardeți gazul de pomană?

Clasa săracă este la pământ. Bani nu sunt. Ba sunt, la țărani, la țigani și... la tecuceni. Toată lumea este ocupată. Țăranii te despoaie și se îmbogățesc. Țigani cu bișniță și cu șmecherie se îmbogățesc, iar tecucenii? Aceștia pleacă cu bani grei din Baia Mare. Toți sunt ocupați cu veniturile lor personale nemuncite. Toți cu bani! Poporul flămând, în special orășenii, gem sub teroarea țăranilor, care din cauza corupției, dezordinii și a speculei care domină în țară, constăți că frații tăi Români stau cu mâinile în beregata omului sărac și împreună cu stăpânirea, te flămânzesc și te batjocoresc fără milă. Totul pentru mine și ai mei. De rest? Nu-mi pasă! Să se descurce, fiecare. Futu-le muma în cur. De aceea suntem unde suntem. În loc să murim cu arma în mână pe baricade, mai bine lovim în fratele nostru Român, luându-i totul cu șiretenie și fără rușine. Huo! Derbedeilor! La oase cu voi, că și pe alea le vinde „Nero” cu patru lei kilogramul. Pe vremea mea, oasele se dădeau la câini. Măi, derbedeilor! Cu ce vă alegeți? Cu praful și goana după vânt, în mormântul pe care fiecare dintre noi îl vom avea la timpul convenit. Nu-i tot una dacă mori ca un creștin sau dacă mori ca un ticălos. Deci, atenție măgarilor! Cei din epoca de aur a unui Bufon.

Ieri, am avut ultima zi de Fizioterapie. La camera 35, la Ultrasunete, asistenta m-a întrebat:

– Ce mai faceți, domnule Ganea?

– Cu bătrânețea, îi răspund.

Pornește aparatul și îmi plimbă receptorul pe șale. Este o femeie populară, tânără. Pe toate le cunosc. Și ele pe mine. Cu deosebire că ele, știu cum mă cheamă, eu nu știu cum le cheamă. Cu toate că au emblema pe piept. Iar acum, să revin la subiect.

– Domnule, Ganea! Îmi zice asistenta. Dumneata acum trăiești din amintiri. Și începe să-mi zică:

– Ți-aduci aminte când pe atunci..?

Eu, răspund de sub aparat:

– Când ne plimbăm prin văi și lunci.

Rădem amândoi și mă roagă să-i povestesc ceva din trecutul meu îndepărtat. I-am povestit, perioada de adolescent din timpul școlii de la Oltenița. Cum învățam „Politețea”, „Codul manierelor elegante”, cum ne purtăm în societate, cum respectăm fetele, adică elevele. Cum fiecare școală avea uniformă separat și manuale, separat sau la fel, după cum credea de cuviință direcțiunea școlii.

Pe mâine!

Azi este sâmbătă. 08.10.'88. Este ora 17:10. Timpul a fost de dimineață foarte ploios. După aceea, soare cu dințișori și, în sfârșit, vremea s-a răcit ușor. Capricii de-ale toamnei.

Și acum, politică.

Titanu' și Titana au fost în URSS. La Mihail Gorbaciov. Probabil că a fost chemat la ordine. Radio Londra a difuzat știrile în sensul că ambii plimbăreți au fost criticați de Șeful Statului URSS. Degeaba i-a amintit Gorbaciov că lasă o pată politica deplorabilă asupra Europei de Est. S-a referit la urbanizarea satelor României pe care voiește să o lase în urma lui, despre haosul din România. De asemenea, i-a recomandat o mai bună înțelegere între el și unguri, „Nero” al nostru este un încăpățânat. Și nu voiește ca să știe nimic. El o ține una și bună. Nu cedează deloc. Fiecare țară își clădește felul său de socialism. El nu se îndură să mai slăbească șurubul. Fiind un om

crud, îi place să-și chinuiască propriul lui popor și să-l strângă de beregată.

Azi au fost câteva kilograme de costiță afumată de porc. O femeie care stătea la rând cuminte a fost azvârlită din rând de către țăranii care au acasă carne în pod și slănină și untură și de toate. Bietul orășean rămâne cu buza umflată și se uită la țăranul care i-a luat bucățica de la gură. Țăranul mănâncă mereu carne, iar orășeanul își linge buzele. Au mai fost și cârnați și parizer, dar toate au trecut. Gestionarii ascund lăzi întregi cu carne, costiță, cârnați pe care le comercializa la întreaga familie. La mama, la tata, la cumnați, nepoți, vecini, prieteni, autorități. Se dă prin ușa din spate. „O lume mai bună și mai dreaptă, tovarăși!”

Mai! Ai dracului tovarăși cu minciuna lor. Să tot trăiești și să înjuri pe acei care îți iau viața.

O nouă fericire.

De data asta ești jefuit de către IREM. După cum se știe, serviciul de autoservire de la IREM, a fost desființat. Acest serviciu a fost cinstit și corect. Derbedeii de la IREM au luat contoarele electrice bune, și care arătau consumul corect și le-au înlocuit cu alte contoare care te fură. Acestea se învârt mult mai repede iar în loc de câțiva lei, plătește bietul cetățean și 960,745, 470 și uite așa, te trezești că ești ucis sau forțat să te ucizi din cauză că stăpânirea lui Satan îți ia totul. Până și sufletul ți-l ia, din cauză că înjuri și fără să vrei, îl mai superi și pe Bunul Dumnezeu. Toate acestea fericiri le face Satana prin „Nero” al nostru. Suntem batjocoriți de „Gog” prin Cultul Personalității care se prezintă cu „Cântarea României” sau cu „Cântarea Sărăciei”. Cei care îți joacă bătuta pe spinare, adică securiștii, îți joacă și în hori. El veșnic tânăr și ea, la fel... Are un surâs drăcesc și ne sfidează și își bate joc de noi. Îți macină nervii până te năucește cu „Omagiul țării și conducătorului iubit”.

Oare cei de la Braşov l-au iubit? Atunci de ce i-au ars portretul? Este mare şi tare pentru că-i păzit. Se ştie că toţi aceştia la cea mai mică adiere de vânt, se cacă pe ei. „O lume mai bună şi mai dreaptă, tovarăşi!”

Şi acum, revin la Fizioterapie.

În ziua de 04.10.'88, după amiază, doamna Ganea Elena, soţia mea, a început Fizioterapia. La Camera 28 este Cabinetul Medical al Fizioterapiei balneare. Medic de serviciu a fost doamna doctor Dragomir Rodica. În ziua respectivă a fost foarte multă lume. Printre acei care-şi aşteptau rândul, erau oameni corecţi şi se prezentau la consultaţia medicală ca să se întocmească Fişă de tratament. Perindarea bolnavilor a fost corectă. Când a venit şi rândul soţiei mele, au apărut doi boşorogi, care nici una nici alta, s-au băgat în faţa soţiei mele.

– Domnule, zice soţia mea. Acum, este rândul meu.

Din uşă, prietenul intrusului, se dă la soţia mea.

– Se vede, doamnă, că nu eşti educată.

– De ce, domnule?

– Îţi lipsesc cei şapte ani de acasă, zice celălalt boşorog.

Se vede, domnule, cine nu este educat. Eu, sau dumneavoastră, care vă băgaţi în faţă şi insultaţi femeile?

O altă doamnă, cam de vreo patruzeci de ani, îi ia apărarea soţiei mele:

– Eu, când voi avea anii dumneavoastră, n-am să stau la rânduri la Cabinetele Medicale şi să insult femeile!

Şi acum, atenţie!

Iese doamna doctor Dragomir Rodica şi strigă:

– Să intre cel cu numărul cel mai mic.

Boşorogul cel mai bătrân, pe care moartea îl căuta pe acasă, intră triumfător râzând, iar soţia rămâne cu buzele umflate.

Şi acum, comentarii:

– Cine-i de vină pentru treaba asta?

Eu:

– Doamna doctor Dragomir Rodica.

– De ce-i de vină, doctorița?

– Pentru că dânsa a tulburat bunul mers al intrării pacienților la Cabinetul Medical al domniei sale.

Și acum, o paranteză.

Măi, câțiva ani în urmă, în locul doamnei doctor Dragomir Rodica, era de serviciu la Cabinetul Medical de la serviciul de Balneo-fizio-terapie, doctorul Chifor Grigore. Tot așa, a voit ca să strice rândul o doamnă și, am ascultat următorul dialog:

Dr. Chifor:

– Să intre cine urmează cu numărul..

– Păi, domnule doctor! Eu am numărul 2.

– Nu-i nimic, doamnă. Dumneata, aștepți până-i consult pe toți și încep de la numărul unu și când vine rândul numărului doi, intrați.

– Păi, să vedeți... Am fost pe la celelalte cabinete și mi-a trecut rândul.

– Să fii sănătoasă, cucoană! îi răspunde doctorul, și cu asta basta!

La fel procedează și doctorul Man de la Pediatria chirurgicală.

În dată de 05.10.'88, în timp ce asistenta îmi făcea ultrasunete, i-am spus:

– De ce, doamnă asistentă, nu o ajutați pe doamna doctoriță atunci când este aglomerație, se descurcă foarte greu?

– De ce, domnule Ganea?

– Pentru că nu-i lăsată în pace să lucreze. Ba un medic vine cu soția, ba o asistentă vine cu un bolnav de sus de la spital, ba, este chemată la telefon și este nevoită ca să părăsească cabinetul. Ba mai este suprasolicitat și cu scriptologia.

– Domnule Ganea! Pe schemă (fișa postului) nu se prevede acest lucru și gata!

Deci! Boșorogii mai bătrâni erau în aceeași cauză ca și doamna aceea care a avut discuția cu doctorul Chifor.

– Ai dracului, boșorogi!

Azi este duminică. 09.10.'88. Este ora 11:40. Timp de toamnă, cu soare opac. Este cam frig. Vremea corespunde anotimpului în care ne aflăm. Soția a plecat ca de obicei, la biserică, iar eu stau cu Adina. Și așteptam să se întoarcă. A plecat supărată din cauză că nu am avut bani.

Caietul se apropie de sfârșit. Mă gândesc cu groază la clipa morții care se apropie cu pași repezi de mine. Îmi este dor de Tata, cel care ne-a părăsit la vârsta când aveam trei ani. Îmi este dor de Mama, de Unchiul Costică, de Tanti Mița, de Nicușor pe care nu o să-i mai văd niciodată. Îmi pare rău de păcatele pe care le-am făcut în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, și sincer, mă căiesc. O parte din viața mea, sau cea mai mare parte, am trăit-o în „Romantism”. Că mâine, mă voi cobori în mormânt și îmi este frică de Judecata lui Iisus Hristos. Mă gândesc cu groază la dispariția mea de pe acest pământ. Îmi dau lacrimile când mă gândesc că am făcut și lucruri urâte în viață. Am remușcări pentru tot răul pe care l-am făcut în viață, precum și de păcatele mele din tinerețe. Oare, cei care asasinează, cei care anchetează, bat și torturează oameni care nu le-au făcut nimic, oare ei, se gândesc ca mine?

Ieri, sâmbătă, 08.10.'88, am avut multe ghinioane. Mi s-a defectat televizorul și nu am bani pentru ca să-l repar. Cred că mâine, 10.10.'88, vor veni cei de la IREM după bani. Oare, Doamne, cât o fi de plată? Și, de unde voi lua bani ca să plătesc? Îmi va întrerupe curentul electric? Și ce voi face eu, pe întuneric?

În ziua de vineri, 07.10.'88, m-au asaltat șobolanii cu prezența lor în locuință. O altă pacoste pe

capul meu. Unde să fug? Că n-am unde. Și de-aș avea cum să-mi las femeia care a fost corectă cu mine? La fel și pe Adina? O, Doamne! Fie-ți milă de familia mea și de mine. Ajută-ne Doamne că să supraviețuim și iartă-i pe dușmanii mei și pe cei ce m-au adus în disperarea de față în care mă aflu.

Îmi este dor de Mihaela, de Nina, de Claudia, față de care am greșit și îmi pare rău. A fi om este o virtute și nu-i bine ca omul să facă prostii. În viață, omul trebuie să se controleze în orice moment și trebuie să aibă grijă asupra faptelor ce le comite, precum și la cuvintele care-i ies din gură. De când m-am născut și până la etatea când am crescut și am ajuns la cunoașterea binelui și a răului, eu m-am gândit la „Moarte”. Judecata omului se dezvoltă și se adâncește în raport cu vârsta. „Totul este trecător și lupta omului pentru o viață mai dreaptă și mai bună, nu-i decât deșertăciune și goană după vânt”. A ucide oameni sau a-i obliga să se sinucidă din cauză că le iei totul, inclusiv viața, la fel, este deșertăciune și goană după vânt. Atenție „Nero”, „Gog” sau „Bufonule” că și la tine sună, iar când te vei coborî în mormânt, ți s-a dus „Cultul Personalității”. Ce ai realizat? Palatul păgânesc? Canalul Dunăre-Marea Neagră? Oțelul? Găini cu 13-15 picioare și 8 capete? Fii cuminte, puîșor! Ești în ghearele morții. Lasă-te de prostii. Tu nu vei fi iubit niciodată! Și nu fi prost, că cei care te aplaudă și te linguesc o fac pentru bani și nicidecum că te iubesc. Așa de prost ești?

Hai să-l lăsăm în plata Domnului și să revenim la ale noastre.

Ieri, 08.10.'88, am văzut la televizor „Moșii”. Cântă Maria Tănase. Am văzut Bucureștiul așa cum a fost și lumea fericită în care am trăit și eu. Comparând cu blocurile de beton, este o diferență ca de la cer la pământ. Omul a fost liber să zburde în mijlocul naturii, pe câtă vreme azi, nu ai nimic al tău. Ești

hăituit încontinuu de către zbirii Incompetenței, care au distrus țara prefăcând-o în haos.

Mă gândesc la viața fericită pe care am avut-o în trecut. Totul era al omului. Acum, nici în pădure nu poți merge să culegi ciuperci. Riști să fi amendat cu 500-1000 lei. „O lume mai bună și mai dreaptă, tovarăși!”

Marti, 11.10.'88, Clari și Costică urmează să se căsătorească la Starea Civilă. Biata Clari. Termină cu pusul pe liber de către Costică. Dimineața am fost la el și l-am găsit umflându-se în pene.

– Măi, Costică, zic. Frumos ai mai zugrăvit.

El, de acolo:

– Mie nu-mi place.

Clari, zice:

– Mie îmi place.

– Păi, zice Costică. Dacă ție îți place și mie îmi place. Apoi, zice Costică:

– Eu de acuma, voi deveni musafir, iar tu stăpână!

Alte comentarii, nu-s.

Tot azi, duminică 09.10.'88. Orele 13:15. După ce am terminat de scris, am ieșit în curtea școlii ca să fac pauză și să mă uit totodată pe drum ca să văd dacă vine Lenuța de la Biserică. Intrând în curtea școlii, l-am văzut pe Lucian care se juca în praf cu o sticlă de plastic. Punea în sticlă praf de zgură cu niște pietricele și apăsând apoi sticlă cu piciorul, țâșnea praful aruncând pietricelele. În picioare, avea niște teniși rupți și i se vedeau degetele de la picioare, goale, prin deschizătura tălpilor tenișilor.

– Lulică, îl întreb. Ieri a luat tat'tu salariul. De ce nu ți-a cumpărat încălțăminte?

– Nu mi-a cumpărat, bunicule!

– Dar băutură a cumpărat?

– Da!

– Ce a cumpărat?

- Țuică!
- Ce zice tovarășa dirigintă?
- Mi-a făcut observație. La fel și profesorii.

Am ieșit din curtea școlii, am ocolit pe după IZA și am ieșit în stradă. Ciucur și Lia, amândoi, mergeau la „Expreso” ca să bea bere.

Și când te gândești că Statul, pentru creșterea și educația acestui copil, le dă alocație. Unde sunt banii lui de alocație?

Nimeni nu se gândește la acești copii. Lucian a mai fost dat la Stat și l-au luat părinții, ca să nu piardă alocația. Conducerea Școlii numărul 15 ce are de spus? Când am sesizat acest lucru organelor competente, cei în drept ne-au avertizat că să nu ne mai băgăm în familia lor. La fel, colectivul din scara A, unde locuiesc, nu zice nimic. Comentariile le las la aprecierea opiniei publice din strada Neptun, Baia Mare.

De mâine, trebuie să pregătesc materialul pentru încheierea acestui caiet.

Totuși, doresc ca, dacă aceste manuscrise se vor publica vreodată, rog să nu se scoată o iotă din ele și să se scrie originalul, așa cum este. Bineînțeles, cu corecturile respective, din punct de vedere ortografic, și bineînțeles, dacă vremurile se vor schimba în bine și vor permite acest lucru.

Acest lucru numai Doctorul Ganea și familia lui poate să facă acest lucru.

Cine va distruge acest manuscris, Bunul Dumnezeu să-i adauge la această faptă și distrugerea lui și a familiei sale din punct de vedere al Sfintei Scripturi!

Totuși, dau voie ca să se corecteze cuvintele vulgare și să fie înlocuite cu cuvinte radicale care să reprezinte întru totul pe cele vulgare.

Azi este marți. 11.10.'88. Este ora 10:35. Soția a plecat cu Clari și Costică ca să ia parte la ceremonia

căsătoriei lor. Azi noapte i-a ars toate hainele lui Clari din cauza neglijenței ei, în sensul că și-a întins hainele pe sârma din bucătărie, deasupra flăcărilor aragazului. În timpul nopții, sârmă s-a rupt, iar hainele au căzut în flăcări și s-au făcut scrum. Cum ea doarme greu, a trezit-o doar mirosul înțepător de cârpă arsă, care i-a gădilat nasul. Când s-a trezit, hainele erau prefăcute într-un morman de scrum.

Ieri am fost la „Pietrosul” la bere, cu Lia. La masa noastră a venit inginerul Rasprin. S-a făcut și se face că nu mă cunoaște. L-am întrebat.

– Nu cumva dumneavoastră sunteți inginerul Rasprin?

– Ba, da! A venit răspunsul.

– Odinioară, am fost colegi de muncă!

Și, atât. Comentariile le las în seama celor care vor citi.

Tot ieri m-am întâlnit cu inginerul politic Dumitrescu Marin. Am trecut unul pe lângă altul și ne-am făcut că nu ne cunoaștem. Întotdeauna s-a ținut mărreț față de mine. De, acum s-a schimbat Ganea. Cine-i el, că este tatăl doctorului chirurg, medic principal la Spitalul din Tecuci, Dr. Ganea Mihai. Binecu-văntează Dumnezeu! Amin!

La Ciucur Dumitru și la Ciucur Natalia, le-a venit citație pentru evacuare din locuință. Au o restanță de plată de 10.052 lei. Deși lui i se rețin din salariu câte 600 lei lunar. Cât privește, „butelcuța”, beau amândoi până nu mai știu de ei. Se îmbată criță. Aseară erau amândoi băuți. Mitru a vrut să ardă pe foc restul de bani care i-au mai rămas. Își reproșau reciproc, unul la altul că beau banii casei.

– Lia, ai băut 86 de lei!

– Mitrule! Tu ai dat banii casei la nunta lui Rozalia. O mie de lei.

– Dar eu câștig și am dat din banii mei.

- Și eu, am băut 86 de lei, tot din banii mei. Zice Lia.

Și uite așa, el din bani lui, ea din banii ei, copilul Lucian nu are pantofi în picioare. Cine să-i cumpere? Comentariile la aprecierea celor care vor citi.

Organizația Națiunilor Unite. O N U

Această Organizație a Națiunilor Unite nu face o para chioară. Din cauza că ea nu servește popoarelor. Eu am mai scris acest lucru și îl mai repet. Membrii acestei organizații adică, țările semnatare, scuipă și după aceea ling unde au scuipat. Cât despre poporul Român, ea nu-i ține nici de cald nici de rece.

Această Organizație nu are dreptul să se amestece în treburile interne, și datorită acestui lucru sunt călcate în picioare Drepturile Omului. Se face mare agitație în jurul acestei chestiuni. Fără nici un folos. Întocmai ca pasărea aceea care „fute vânt”.

Se vorbește foarte mult și constăți că toți bat apă în piuă.

De ce, Domnilor, nu lăsați acesta Organizație să-și bage nasul în treburile interne? De ce, Domnilor Șefi de State, nu vă place acest lucru? De aceea își fac de cap „Dictatorii”.

În România Dictatura își face de cap. Ea, adică România, este considerată ca o avere personală a dictatorului. Până când va exista „Neamestecul în treburile interne” vor continua să cadă multe lăcașuri de cultură și civilizație ale trecutului. Vor continua să dispară multe biserici, locașuri de închinăciune și de rugăciune ale strămoșilor noștri.

Să luați exemplu, Domnilor Străini! Dictatura din țara noastră este străină de poporul Român. Iar „Dictatorul” nu reprezintă pe nimeni. Cine l-a ales? Poporul? Să fim serioși și să nu ne mai jucăm cu cuvinte mari. Dar dacă Dictatorul este dereglat? Cum este cazul la noi.

Încă un lucru. Statele semnatare au armatele lor. De ce? Domnilor, nu-i bine. Armatele trebuie să

dispară de sub conducerea Șefilor de State, în sensul că ei, să nu mai aibă nici un drept asupra lor.

Să fie o singură armată, sub conducerea O N U. Aceasta să fie formată din țările semnatare din cadrul Națiunilor Unite. Pentru tulburările Interne, în cazul că se ivesc, securitatea și miliția sunt suficiente. Această armată să aibă dreptul ca să detroneze pe Șeful de Stat, atunci când se constată că o ia razna și asuprește poporul respectiv pe care îl conduce.

O N U să instaureze Democrația Reală iar Șefii de Stat să fie schimbați din patru în patru ani. Unde este monarhie, la fel, regele să fie îndrumat și ajutat în treburile Statului de către O N U, dacă și regatul său este membru O N U. Vedeți, ce-i la noi? HAOS!

Aceasta-i o părere a mea și este bună.

Baia Mare, 11.10.1988.

Rugăciune.

Mulțumescu-ți ție, Doamne că m-ai ajutat să termin acest caiet. Binecuvântează-mă, Doamne întru împărăția Ta cea cerească, atât pe mine cât și pe cei dragi.

Binecuvântează, Doamne, Poporul Român!

Trăiască România Mare!

Trăiască România Latină!

PARTEA a CINCEA

A DOUA APOCALIPSA

*„Cine are urechi să audă ceea ce Duhul
zice bisericilor: Cel ce biruiește nu va fi
vătămat de moartea cea de-a doua”*

APOCALIPSA 2 (12)

CAPITOLUL 1.

Asociația de locatari

Să continuăm.

Azi, 20.09.1989. Este ziua de miercuri. Timp foarte cald și cu poftă de viață.

Este ora 19:55.

Eveniment. După cum se vede, am distrus restul de caiet pentru că trăim vremuri grele, vremuri de restriște și nu mai erau potrivite pentru securitatea mea.

Un alt eveniment, de data asta tragic, este că vecinul nostru de bloc Rus Ioan, a fost înmormântat la Cimitirul din strada Horea nr.6. A avut o moarte groaznică, un accident mortal. Evenimentul s-a petrecut în felul următor.

Tovarășul Rus Ioan, era angajat la Întreprinderea de Construcții și lucra pe Șantierul de Construcții de Locuințe din cartierul „60” Hatvan, Vasile Alecsandri. Lângă macaraua pe care o deservea, lucrau patru persoane într-o groapă. Două persoane au ieșit din groapă, iar alți doi au rămas în groapă. La un moment dat, o avalanșă de pământ a venit peste ei, îngropându-i de vii. Unul din ei, Rusu Ioan, a strigat ajutor!. Macaragistul, în zăpăceala, a băgat cofa de la escavatorul macaralei în groapă pentru a evacua pământul care era deasupra lui Rus Ioan. În loc să lucreze cu atenție, a băgat adânc pârghia escavatorului în pământ, retezându-i capul. Asta s-a întâmplat duminică pe la ora 10:00. Dimineață, înainte de a pleca la serviciu, a vorbit cu mai mulți vecini. În urma morții sale, trei copii au rămas fără tată. A fost o

procesiune foarte tristă. Să ne aducem aminte că Domnul Dumnezeu Nostru, când a creat pe primii oameni a zis. „Șase zile pe săptămână să lucrați iar pe a șaptea zi să o cinstiți pentru că este ziua Domnului Dumnezeu”. Că și EL a lucrat; dar la sfârșitul creării lumii și a universului, s-a odihnit. Trăind în era lui satan și a ateismului, omul nou de astăzi se revoltă contra sfintelor porunci, pe care EL ni le-a dat. Jale mare, durere și plânsete din partea familiei și a celor din jur.

Lia, Natalia. Se va îmbolnăvi și poate că va și muri. Ea. După cum spune Mitru, a jurat la preotul Breban că nu va mai bea. Se spune, după cum declară Lia că, asupra casei mele, s-a abătut un blestem! Ar fi zis preotul că, ar fi nevoie de trei slujbe pentru că Bunul Dumnezeu să se îndure de noi.

Fiind un creștin credincios și cu frică de Domnul Dumnezeu meu și știind că iubirea Lui față de oameni este mai mare decât păcatele noastre, eu continui să nu cred acest lucru. Cele ce spun, le-am aflat din gura lui Mitru care, a venit azi la mine și mi-a adus ca trofeu, două sticle de „Carmol” pe care le-a băut Lia. Viața ei este în pericol când se îmbată. Atât! Comentarii? De prisos.

Este necesară internarea ei la Psihiatrie la Spitalul din Sighetul Marmației, pentru dezalcoolizare.

Azi este joi. 21.09.1989. Este ora 08:21. Timp foarte cald și plăcut. Viața noastră, adică viața muritorilor de rând, este foarte grea. Nomenclatura o duce bine, dar noi suntem lipsiți de dreptul de a trăi de către semenul nostru „OMUL”.

“Proletari din toate țările, uniți-vă”. Astăzi este mai necesar că oricând ca noi, oamenii, să fim uniți. Să ne iubim unii pe alții. Să ne ajutăm reciproc ca să putem supraviețui.

Am rupt caietul pentru că nu a fost sănătos ca să scriu ce gândesc, prin faptul că te paște

nenorocirea și capul de pe umeri îți zboară. Dumnezeu l-a lăsat pe Satana ca să-și aleagă grâul din neghină. Orice pe lume nu-i definitiv și om nemuritor nu am văzut și nici nu am auzit. Minteă unor oameni s-a mutat din creier la tălpile picioarelor iar unele capete, din forma pe care au avut-o s-au transformat în capete de cuburi.

Lozincile țin loc de mâncare. Dreptatea și adevărul au coborât de sus printre oameni. Oamenii nu au voit să le primească și s-au dus de unde au venit. Adică tot sus.

Mă gândesc la secolul al XVIII-lea. Oamenii au putut să gândească și să scrie ce vroiau, să preamărească natura și să zburde în mijlocul ei. Azi te trezești că ți se ia totul. Că nu ai nimic al tău în afară de lacrimi și plânsul înăbușit al oamenilor sărmani. Unii au apucat drumul pribegiei, alții zac în morminte plătind cu viața nesăbuița lor.

Mă gândesc la Mihai Eminescu, Ion Creangă și în special la I.L. Caragiale, care a scris despre măgarul lui Ion ce știa să cânte Carnavalul de Veneția, cu variațiuni! ...Alexandru Vlahuță, Octavian Goga și alții. Nuvelele lor, povestirile lor, poeziile lor, cugetările lor, ar fi rămas sub semnul întrebării? Aceasta urgie ne-a adus un om fără judecată, care a prins fitilul de la dinamită.

Pământul a rămas același. Mă refer la suprafața lui. Oamenii întocmai ca viețuitoarele, s-au înmulțit. Peste toate aceste dăunătoare, omul este nevoit ca să ia măsuri pentru că unele din ele să fie înlăturate. Așa s-a întâmplat și cu oamenii. Se fac războaie pentru a se extermina și oameni. S-au înmulțit și ei, iar degeaba zicem noi ca „O lume a păcii, fără de războaie”. Bine, să zicem că va fi pentru un moment dat, dar nu la infinit. Războaie vor fi dar de scurtă durată. Omul va distruge planeta pentru că, înmulțindu-se, se înmulțesc și techergherii, pușlamalele, vagabonzii, lingăii de cur și alte lighioane cu chip de om și apucături de fiară. S-au înmulțit necinstea, minciuna,

hoția. Hoții, tâlharii care îți dau în cap ca să-ți ia ce-i al tău și să și-l însușească el, uitând că sunt muritori, din cauză că Dumnezeu drept pedeapsă le-a luat mintea lăsându-le căpățânile goale în care să șuiere vântul.

În unele părți ale globului, oamenii nu au ce mânca și trebuie să sufere din cauză că ce-i al lor li se ia și se dă celui care nu muncește și arde gazul de pomană. Se știe că pe pământ se nasc mai mulți oameni decât mor. Mor mai puțin în raport cu natalitatea. Hoții își fac de cap. Înainte vreme ei erau la pușcărie, azi stau în birouri și te duci, tu singur cu banul tău ca să i-l dai lui, pentru ca el să trăiască bine, iar pe tine, om sărman, te aduce la disperare, ca să-ți pui funia la gât! Când mor, stau cuminți la morgă în fata autopsierului cu zgaibele în sus și cu pula afară.

Peste tot, se strigă pace. Pace, pace și se aruncă cu porumbei în sus, încă de aceia albi. Dacă zici ceva? De! Ca omul păcătos. Îl mai scapă gura fie de sărăcie, fie de necaz și vorba aia, gura bate curul, ești „mângâiat” tovărășește de cel care te asuprește. Te altoiește cu lopata, cu patul puștii, cu roboți și alte drăcii. Și uite așa dispari. Dar parcă el nu dispare? Tot dracu îl duce și pe el.

Se știe că pacea, oamenii nu sunt în stare să o păstreze. Pacea nu se ține cu rachete cu rază lungă, medie sau scurtă de acțiune. Nici cu bombe nucleare, bombe chimice, biologice și alte drăcii omenești. Omul păcătos nu poate da pacea. El sătul și buiac, iar tu flămând și sărac. Unul zbiară de ghiftuit, altul înjură de necăjit. Pacea nu va veni de la oameni. Pacea va veni de la Dumnezeu.

De la oameni îți vine pieirea trupului, nu pace. Te bate cu cizmele în coaste, cu lopata și alte drăcii satanice, pentru motivul că gândești, pentru motivul că ești deștept, iar în concluzie pentru motivul că așa prevăd poruncile în cartea vieții. Atât!

Banc adevărat.

Am un nepoțel. Îl cheamă Raul. Este un copil frumos și hazliu. Are trei ani și știe să vorbească multe prostii dintre care și despre... vorba aia.

Cu ocazia începerii anului școlar, s-a înscris și el la grădiniță. La înscriere s-a prezentat cu fratele lui, Daniel.

– Cum de vii tu, singur, la grădiniță ca să te înscrii?

Raul a răspuns că mămica lui este bolnavă, și tot el neîntrebat a adăugat:

– Mama ieri a fost beată!

Educatoarea:

– Nu-i adevărat. Nu a fost beată.

Și uite așa, Niculina a dat cinstea pe rușine.

15 septembrie 1987. S-a deschis Grădinița. Unii copii au început să plângă și era o larmă ca aceea a mieilor care se vând în piață înainte de a fi sacrificați.

La un moment dat, Raul începe să zică:

– Sâc! Sâc! Sâc! Lovind pumnii mici unul de altul. Plângeți pentru că sunteți proști. A învățat și o poezie care se intitulează: „Turcul și țiganul” pe care o spune, după cum urmează:

Cum se duce omul
Sfredel cuțitoare
Cu țiganu-n cale
De lemn vreun butuc
Strigă Harabaua
Ba mă duc bădiță
Coborând la vale
Uite chiar mă duc

Uite tu țigane
Și-n dată pornește
Tu de-o altă lege
Către turc grăiește
Mai degrabă poate
Harabaua harabaua
Te-ai putea înțelege

Drumarea încurcătură

Mergi la turcu' asta
Drumarea pe-o joale grea
Cearcă n-ai putea
Harabaua ververea
Niscaiva unelte
Ba că-i har ba că-i măr
De cioplit să-ți dea
Aferim catâr

Când nici gând de tenghi
Phiu avradim viestim
Titiri foflenghii
Iar țiganul către om
Ce bre, zice turcul,
Hai cumetre să fugim
Întrebând turcește
Asta nu știu ce vorbește
Nu pricepe românește
Iar țiganul haide
Vorbînd țigănește
Bughilie bughilie
Căca-m-aș în pălărie

– Bunicule! Am să-i spun tovarășei educatoare
că bunicul m-a învățat să spun poezia asta.

Parcă-i duci la Prefectură	Și a mai fost nu ști de-ai voștri
Tevatura	Dintre rude careva
Toată lume-i grijorată	Care nu vedea așa?
Iar flăcăii la armată	Fost cum nu a fost și tetea
Recrutare	Că și lui i s-a-ntâmplat
Zarvă mare	Într-un rând de n-a văzut
Generali militari	Și săracu' a fost bătut
Epoletii călăreți	Căci mă rog dacă-l vedea
Se păzea și nu-l bătea	Printre cei ce-au fost luați
Ca să vezi cum s-a-ntâmplat	La peretele din crâng
Că șade de așa păcat	Mamele lor plâng
Seara pe întuneric mare	Iese tetea la plimbare
Pe fereastra în odaie	Și mergând printre vecini
Văd flăcăii dezbrăcați	Iaca dă de dânsul popa
Cercetai	La cotețul cu găini

Asta la artileriști	Și cum dă de el deodată
Asta la cavaleriști	Haide îi trage o scârmănată
Iar când vine și țiganul	Îl întinde îl sucește
După rând la cercetare	Și mi-l bate de-l smintește
Hop rămâne nemișcat	Până-l lasă amorțit
Și de atunci a orbit	Dar ce stai așa țigane
Bat cu ochii pironiți	Și tu cu orbitul tău
D-apoi nu văd să trăiți	Ești așa cum spui de rău
Apoi rău că ce să-ți pară	Cum nu vezi de ce de când
Că nu văd de-aci la scară	D'apoi nici nu-mi vine-n gând
Nici pe domnul Căpitan	Că eram mic de tot
Care stă colea pe scară	Și nu știu cum s-a prilojit
Și tot trage din țigară	C-am orbit

Așa că simularea pe țigan l-a dat de gol și a trebuit ca să facă armata ca toți ceilalți.

Poeziile au fost preluate și adaptate de mine pentru Raul, după Tudor Speranța.

Azi este luni. 25.9.1989. Timpul mai puțin cald și cu înclinații spre toamnă. Este ora 19:15. Și acum, despre Asociația de Locatari numărul 102, condusă de președintele Bârna Leon.

După cum se știe, acesta asociație există împotriva locatarilor care o deservesc, plătind cele mai mari taxe. Cam la șapte blocuri, sunt două asociații de locatari. Una pe Jupiter și a noastră, pe Neptun. La aceste șapte blocuri, sunt doi președinți și o singură casiera, care le deservește pe amândouă primind, bineînțeles două salarii.

Președintele nostru este tovarășul Bârna Leon. Pensionar. El a lucrat la Flotația Centrala la secția Concasoare. Interesându-mă mai îndeaproape despre activitatea lui ca muncitor, printre colegii lui, am aflat că, așa-i plăcea munca, ca la câine când linge sare. Se cam trăgea de la lucru greu lăsându-i pe alții să se descurcă cum poate și umblă după șmecherii și chiul. După cum relatează tovarășul Kis.

La început, tovarășul Bârna a fost om de treabă. Înțelegător. La ora actuală, s-a schimbat complet. A fost propus ca președinte al Asociație nu de oameni,

ci a venit de la municipiu, gata ales. De formă l-a propus tovarășul Munteanu care a fost casier, și care gurile rele spun că ar fi șparlit din bani. După ce l-a propus Munteanu s-a mutat la alt bloc, aparținând de altă asociație.

Înainte vreme, fiecare cartier avea o singură asociație. Acum, la fiecare stradă aproape că există o asociație.

Pe vremuri, nu erau restanțieri la plata taxelor comunale. Acum majoritatea oamenilor sunt restanțieri. Din ce cauză? Veți vedea mai jos.

La calcularea chiriilor se ia în considerare venitul pe care îl ai. Nu același lucru se întâmplă și cu taxele comunale. Și uite așa au apărut restanțierii. În raport cu traiul vieții care a crescut enorm de mult, clasa săracă nu poate să plătească taxele mari care se pun. Cei care calculează taxele comunale, au uitat de unde au plecat. Fiind și ei boieri cu bani, au uitat că au fost cândva săraci. Cine fixează taxele comunale și după ce criteriu?

În comisia care fixează taxele comunale, ar trebui să fie și oameni cu 900, 1080, 1200 lei venit și atunci altă ar fi situația. La un venit de 900 lei sau 1500 lei, se plătește la fel ca acela care lucrează în mână și câștigă 6000, 7000, 8000 lei, lunar. Adică, pe pensionarul bătrân care nu poate plăti, îl pune în stradă. Așa procedează tovarășul Bârna Leon. Banii strânși sunt aruncați pe fereastră, cheltuindu-se pe tipărirea Somațiilor de Plată, cu expedierea lor, care costă circa 7-8 lei de căciulă, cu plata avocatului, și se trezește bietul om aruncat în stradă. De reținut că pensionarii mai cheltuiesc din banii de mâncare, pe medicamente pentru că nu se mai dau gratuit ca altădată și de multe ori, mor cu zile din mai multe cauze, pe care nu se mai merită să le înșir, că toată lumea le cunoaște dar ne ascundem după căciula.

La Asociația de Locatari numărul 102 mai există și Șefii de scară și șefii cu Cartea de Imobil în care sunt înșcriși locatarii de pe scara respectivă. Când se

face taxarea lunară a locatarilor, se face după tabelele șefilor de scară cu numărul de persoane din fiecare apartament. Tabelul se semnează și se trimite la Asociație. La Cartea de Imobil are acces numai șeful de scară, controlat fiind de către organele de Miliție. Atât președintele cât și casiera, nu umblă la Cartea de Imobil. Luând pe ansamblu, numărul de persoane care sunt înscrise în Cartea de Imobil ar trebui să corespundă cu numărul de persoane care locuiesc pe scara respectivă, controlată de Miliție.

Acum să revenim la Bârna Leon. Bârna Leon este un individ al dracului. Dacă te uiți la el, are privirea ca de vulpe care stă la pândă. În orice moment, este gata să-și prindă prada. Este pocăit. Face parte din secta pocăiților penticostali. Turma mică, care sunt foarte acceptați de către stăpânire.

Întrerup acum pentru ca să scriu o întâmplare adevărată, după care revin la tovarășul Bârna Leon.

O întâmplare adevărată!

Azi este vineri. 29.09.1989. Timp închis și puțin cam rece. Este orele 19:30. Soția a plecat la Satu Mare cu Rafila, după ale mâncării. Au plecat la orele 12 și ceva și au sosit acasă, așa cum s-au dus, la orele 19:00. Vorba aceea. Huiuiuu! Cocoș belit, cum ai mers, așa ai venit. Adică, fără haleală! Și acum, întâmplarea.

Măști, 26.09.'89. A murit prin accident colonelul Ivan de la Serviciul Securității Statului, la orele 07:25. Corpul defunctului va fi înmormântat în Cimitirul Orchestrei Simfonice din Satu Mare, după zvonurile care circulă printre lumea care a stat la coadă după zahărul din luna August 1989. Se vorbea la rând cu voce tare despre împrejurările accidentului care a avut loc.

Dimineața, tovarășul colonel s-a urcat în mașină ca să plece la serviciu. A băgat cheia ca să facă contactul la motor și mașina a explodat. Tovarășul

colonel, a murit pe loc, rupt în două. Comentariile mulțimii sunt că în mașină ar fi fost o bombă cu legăturile la cheia de contact.

Este destul de trist faptul că au început să se ucidă unii pe alții; și pentru ce? Pentru o prostie! Nu mai încape om de om și se ucid cu sânge rece uitând că toți suntem muritori și în loc să ne iubim unii pe alții, noi ne ucidem. Plâng și îi compătimesc că oamenii sunt chinuiți și flămânziți, iar unii sunt sătui și buieci. „Totul este deșertăciune și goană după vânt” Atât! Comentariile sunt de prisos. Iar acum iarăși despre Bârna Leon.

Am un nepotel cu numele Bala Daniel. Este elev în clasa a doua la Școala Generală numărul 15. El face naveta din cartierul Vasile Alecsandri. Mai vine și pe la bunicii lui. Pentru el taxele se plătesc la Asociația de Locatarii numărul 65.

Tovarășul Bârna Leon a găsit de cuviință că să-mi rețină, din ură personală, taxe și pentru nepotul meu pentru care părinții lui plătesc taxe la Asociația 65. Adică se plătește în două locuri. Asta fiindcă face naveta la școală numărul 15. Deși nu figurează în Cartea de Imobil a Asociație numărul 102, Bârna l-a trecut din răzbunare la taxe comunale în asociația lui. Aceasta și după doi ani de școală. Am pensia mică, și totuși, s-a atins de ea ca restanța să crească de la 2300 lei la 3500, trimițându-mi și Somația, așa cum îi este obiceiul. Nu numai cu mine a procedat așa, ci și cu alte familii, furând banii din buzunarele oamenilor sărmani, până l-am prins cu mâța în sac. Probabil că, având nevoie de bani mai mulți, își provoacă plusuri. Nu fură Statul, ci pe noi, chiriașii, prin faptul că o seamă de locatari, fiind și eu printre ei, am scris la București, la Comitetul Central unde ne-am dat cu părerea că Asociația de Locatari 102, ar trebui desființată din cauză că taxele sunt mari și la șapte blocuri nu-i nevoie de două asociații. Nu-i nevoie de doi președinți și o casierită care să încaseze

două salarii. Aceasta asociație produce mulți restanțieri. Oameni sărmani care au fost demolați și puși în blocuri împotriva voinței lor, fără să li se plătească nici un leu despăgubire.

Hoții care ne-au furat! Unii din ei au ajuns în cimitir. Alții, urmează! Blestemele noastre au ajuns la ceruri și va avea grijă Bunul Dumnezeu de ei. Amin!

Comentarii? De prisos!

Omul s-a născut ca să trăiască, dar unii te azvârl pe drumuri să mori de foame și în frig.

Azi este duminică. 01.10.1989. Timp bolund și soare cu dinți. Ploaie? A la minut. Vânt și frig. Soția a plecat la biserică, că de obicei. Vine iarna pe nesimțite și odată cu ea suferințele oamenilor sărmani. La Niculina, cei de la IGO au tăiat gazul. Are zece mii de lei restanță, care nu este din vina ei, ci a celor cu capul pătrat și tâmpit. Lui Bala îi rețin lunar 66 lei taxe comunale, însă contabilitatea întreprinderii nu vi-rează banii în contul Asociației numărul 65 de care aparține și uite așa, tovarășul Mare Marxist s-a trezit fără gaz și având în casă și doi copii mici. Bravo, tovarăși! Trăiască Demografia! Trăiască Natalitatea. Faceți, stimate femei române, cât mai mulți copii. Numai să se nască. Cât mai mulți. Nu contează ce fel de copii. Să fie cât de mulți. Nu calitate contează, ci cantitatea. Aveți grijă, tovarăși. Copiii sunt viitorul patriei. Dacă părinții nu pot plăti taxele comunale, sunteți ocrotiți de legile noastre tovarășești. Vi se taie gazul! De ce vă aduce barza în casele oamenilor săraci? După ce se termină toată povestea, „Dumnezeu cu mila, iar tovarășii cu tăierea gazului”.

Vineri, 29.10.'89, Lenuța cu Rafila s-au dus la Satu Mare după coaiele taurului. La întoarcere de la Satu Mare spre Baia Mare, în tren s-a întâlnit cu o femeie care lucrează la „Agrofruct” Baia Mare în calitate de semi-merceolog. Ea are un frate care lucrează

la Securitate, iar tovarășul Colonel care a avut accidental mortal, îl vizita în familie.

Din vorbă în vorbă, convorbirea a ajuns la trista întâmplare pe care dânsa a redat-o cam așa.

Accidentul s-a întâmplat din vina fostului colonel. Dânsul a avut în mașină o butelie cu aragaz și voia să plece la Cluj. Neavând benzină, omul s-a gândit să folosească gazul din butelie. Făcând contactul, gazul a explodat și explodând, s-a întâmplat nenorocirea. Comentarii? De prisos!

Vine iarna și odată cu ea, vin și suferințele mele și a soției. Prin nașterea celor trei copii din căsătoria a doua, am mult de suferit. Lia bea zilnic. Niculina, mai rar. Eu din zi în zi mă îngreunez de bătrânețe și de povara anilor pe care i-am trăit în mizerie.

Cu venirea tovarășilor la cârmă, am fost batjocorit, dat jos din funcția pe care am avut-o. Dat jos de către aceia în care eu am crezut orbește și am ținut la ei. Odată cu capul nu am crezut că sunt mai mincinoși decât ceilalți și mai fără de suflet. Îmi aduc aminte că, la început, înainte de a pune mâna pe putere, au fost „epurările”. Cutare funcționar, cutare inginer – nu-l primim. Să se ducă dracului că a dat cu biciul în muncitori.

Vă recomand să citiți romanul lui Radu Tudoran „Dunărea Revărsată”. Acolo, patronul care era la Întreprinderea navală trebuia să plătească muncitorilor și timpii morți și grevele, pentru că Muncitorul nu-i capitalist.

Când tovarășii comuniști au ajuns la putere, s-a schimbat socoteala. Și dâșii preferă pe acei care dau cu biciul în muncitori. Vorba aceea, burghezii au dat cu biciul în muncitori iar noi cu lopata. Și cu alte drăcii. Pe burghezi ai putut să-i înjuri și să faci grevă, dar ia să te pună dracu' să faci acum așa ceva. Fără comentarii!

În romanul lui Eugen Barbu „Groapa”, Nea Fane lucra la morga unui spital. La autopsii. Era un bețiv de primă clasă. Pe masă erau înșirate mai multe cadavre. De țigani, de procurori, de asupriți și asupritori. Toți erau în pielea goală în fața lui. Când era beat sta de vorbă cu ei.

– Mai! Al dracului ai fost când erai viu.

La asupritori le zicea:

– Măi, pulică! Și tu ai fost al dracului! Cum stați voi liniștiți în fața mea, cu zgaibele în sus și cuminți. Și cum zicea, le mai trăgea câte o scatoalcă pe la țurloaie spunând:

– Când sunteți vii, ai dracului mai sunteți. Nu încăpeți unul de altul, pe când acuma, stați ca mieluşii în fața mea.

Mă gândesc și zic:

– Doamne! Cum este cu putință ca un om să-l flămânzească pe aproapele său? Ce câștigă făcând această nelegiuire? Un ciuciu! Toate rămân aici. Pe cel care făcut bine, lumea se roagă la Dumnezeu pentru el. Iar pe cel care a făcut rău, lumea-l injura de-i ieșea foc din gură.

Azi este luni. 02.10.1989. Timpul s-a răcit bine. Oamenii au început să iasă mai îmbrăcați. Ora 18:45. Lenuța a plecat la tratamente împreună cu Lia. Și acum știrile.

Lia a fost gonită de la casă de către Țiganul Ciucur. Am relatat pe scurt groaznica moarte a lui Rus Ioan. Soția lui Ani are o soră care a venit la ea. Între Ani și președintele Asociației Bârna Leon, există o legătură, întrucât el o protejează pe Ani. Cu ocazia morții soțului ei, Bârna Leon a făcut o chetă prin șefii de scară de a strâns bani de înmormântare. Un gest frumos. Dar această chetă a fost impusă de către Bârna Leon, fixându-se chiar suma de 50 lei de căciulă, ceea ce pe scara A s-a și executat. Bârna Leon este pocăit și a convertit-o și pe Ani. Gurile rele

vorbesc ca între Ani și Bârna Leon ar fi ceva legături pe linie de relații intime, în afară de legăturile de credință în Dumnezeu.

Sora ei, Gică, a venit din Regat unde a părăsit patru copii și umblă haimana, fără să fie înregistrată nicăieri în Baia Mare.

Sâmbătă, 30.09.'89, Lia a plecat cu Doina la Satu Mare după alimente. Seara când s-au întors, au dormit la Doina. Se știe că atât Lia cât și Mitru sunt niște alcoolici cronici. Amândoi beau de sting. Bârna Leon, profitând de ocazie, s-a gândit să o plaseze pe aventuriera în casă la Mitru, în locul lui Lia.

A doua zi, Lia s-a dus după haine la Mitru. Acesta i-a dat un picior în cur, de față cu Gică, care era în casă, iar pe Lia a dat-o afară.

Azi, luni, 02.10.'89, Lia s-a dus de dimineața iarăși după haine. De data aceasta, s-a prezentat Președintele asociației, tovarășul Bârna Leon, care a gonit-o de la ușa ei cu avertisment că nu mai are ce căuta pe scara A.

Acest pocăit, în nenumărate rânduri, i-a propus lui Tia (Cristina) să se culce cu el. Ceva este între el și Ani. De 13 ani, Ciucur Dumitru a bătut-o cu pumnii în cap, cu picioarele în coaste. A bătut-o la serviciu. A scos-o din serviciu. A distrus-o și a adus-o la beție, iar acum o alungă ca pe o cârpă. Pe scara ei, trăiesc fel de fel de mahalagioaice și Mitru o bătea afară în stradă distrându-se prin beția lui țigănească în fata locatarilor. Deci! Iată sfârșitul rătăcirii ei și a beției sale și a neascultării. A făcut cerere la Miliție unde a arătat cele întâmplate, și astăzi a pus-o recomandată.

Ieri, Duminică, Bala Eugen l-a bătut pe Gopo pentru că nu-i dă pace lui Niculina. L-a prins în apropierea Securității și l-a bătut în public. În timp ce-l bătea, un Milițian l-a prins de mână, dar Bala, cu cealaltă mână, l-a mai pocnit odată pe Gopo... Pentru treaba asta, a fost amendat cu 300 lei pe care a trebuit să-i achite în termen de 24 de ore. Acest Gopo

s-a servit de niște imprimate false cu antetul miliției cu ajutorul cărora le-a calomniat pe amândouă. Urmează ca Miliția să cerceteze de unde provin aceste imprimate și cine i le-a dat. Atât! Dacă fetele mele erau femei serioase nu ajungeau să umble pe la Miliție.

Azi este marți. 03.10.'89. Timp ploios și frigos. Oamenii sunt necăjiți că n-au bani de mâncare și de plătit taxele enorme față de Statul atotputernic pe acest pământ.

Este ora 19:00. Lenuța, a plecat la Magazinul „Maramureș” cu fratele său ca să-i cumpere o pijama pentru că se internează în Spital. Are un necaz cu ochii. Din cauza sudurii, care-i meseria lui de bază. Și mai are un necaz și cu piciorul pentru că i s-a făcut o incizie la chirurgie, în Spital.

Stau singur în casă și sunt foarte abătut. Urgia asupra casei mele vine de la neascultarea și rătăcirile lui Liei. Trăim sfârșitul acestei lumi satanice. Sufletul meu este foarte întristat și mă rog lui Dumnezeu ca să mă ia. Am datorii la taxele comunale, 2963 lei. Știe Bunul Dumnezeu când le voi putea plăti. Trăiesc cu frica în sân că voi fi evacuat în frig și ger, unde urmează moartea în chinuri grele. Peste tot e jale. Țărâanii ne jupoaie fără milă pentru traiul zilnic. Asociațiile îți fură banii. În special a noastră. Plâng și mă gândesc la Lenuța. La cei dragi care vor rămâne în urma mea. Nici o speranță pentru ziua de mâine. Trăiești ca un animal. Pe lângă toate acestea, a mai venit și Lia pe capul meu, ca să o întrețin. A fost gonită de la Mitru pentru bețiile ei, și batjocorită sălbatic de către Mitru. Bărna Leon este un om satanic care m-a furat sălbatic, și fiind el pocăit, nu are milă de nimeni. El în locul lui Lia a băgat la țigan o altă femeie, care și aceea este o poamă bună, și care și-a părăsit copii și a venit la Baia Mare ca să strice altă casă. Nu mai pot suferi. Nervii mei și ai soției sunt la pământ. Plătesc

pentru păcatele și rățăcirile mele scump. Cu toate că mă căiesc. Rog pe bunul Dumnezeu ca să mă ierte, că sunt slab și fără voință. Mă gândesc la moartea lui Nicușor, la Nina Țâncău, la Pop Viola care putrezește în mormânt la Tecuci, între alte câteva cruci răzlețe, la marginea cimitirului. O, Doamne! Iartă-mă. Toți greșim în fața ta Doamne. Numai tu ești fără de păcat. Ajută-mi neputinței mele ca să trec cu bine peste ultimul prag care este al morții. Trecerea mea în ne-ființă. Nu am realizat nimic în viață, în afară de păcate și de ticăloșii. Am contribuit cu rățăcirile mele la zămislirea a trei suflete nevinovate care au vărsat mult sânge sub pumnii bărbaților. În special Lia. O, doamne! Dă-mi o moarte ușoară și fără de suferințe fizice. Ajută-mă, Doamne, ca să uit suferințele ce le-am îndurat pe acest pământ din partea oamenilor lui Satan, care m-au chinuit și m-au batjocorit, atât pe mine cât și familia mea. Mă scol, mă culc și iarăși mă scol și mă culc. Ghemul vieții mele se desfășoară cu repeziciune și deja se vede lemnul de la mosor. Lumea suferă foarte mult. Mă uit la Tia. Are o inimă de aur și un suflet foarte bun. Se chinuiește cu Vasilică, un bătrân paralizat care se tot cufurește pe el, iar ea spală după el, în casă mirosind îngrozitor. Se hrănește cum poate și așteaptă ca să-i vină răspuns de la Miliție în vederea obținerii pașaportului pentru a putea pleca definitiv în Hungaria, unde speră să găsească o viață mai bună.

CAPITOLUL 2.

Statul îți ia totul

Azi este miercuri. 04.10.'89. Timp friguros. Oamenii au început să se îmbrace mai gros. Mie îmi este frig. Urmează pentru mine fericirile iernii. Cu picioarele umflate și alte minciuni Satanice.

Ciucur și-a introdus noua femeie în societatea lui țigănească. Fericiri de rigoare, fericiri euforice. Am reușit să o dezinfectam pe Lia de mirosul țigănesc. Pentru prima oară, am mâncat din mâna Liei și nu mi-a fost scârbă. Pe undeva, începe să se trezească la viață. Ar trebui să dispară din Baia Mare pentru totdeauna. Să intre în lumea ei. În locul ei, a căzut victimă altă româncă. Cel puțin aceea îi corespunde. Urmează ca Miliția să-și spună cuvântul. Este vorba de o haimana din Făurei-Slobozia, care și-a părăsit patru copii și și-a stricat casa venind la Baia Mare ca să o strice și pe a altuia. Tot lucrul rău are și un bine. După 13 ani de pumni în cap și suferință, scapă, în sfârșit, de teroarea unui țigan și a prostiei mahala-gioaicelor de pe scara A.

Președintele Bârna Leon.

Lumea spune că pe Ani o vizitează mereu, iar ca să aibă cale liberă, a plasat-o pe sora ei la țigan, ca să nu mai fie deranjat. Tot el i-a tăiat gazul de la bucătărie acum doi ani. A făcut mâncarea la bucătăria noastră și a cărat toată iarna oalele de la scara C, la scara A. A uitat țiganul acest lucru, așa cum a uitat și Clari că i-am dat loc atât ei cât și fetei ei și le

culcam pe unde puteam, împărțind bucăți de pâine cu ele, făcându-mi datoria de creștin. Totul s-a uitat. Tia, săraca, ne este recunoscătoare cu trup și suflet și nu știe cum să ne mai mulțumească. Atât!

Azi este vineri. 06.10.'89. Timp friguros. Ocsy a montat aparatele de bord ale mașinii de spălat. Mai are de montat legăturile electrice la centrifugă. El va merge la spital să se opereze la ochi. Este ora 21:10. Lenuța a plecat pe teren și o așteptam să vină în sânul familiei.

Clari Misulea. A fost și este o curvă ordinară. S-a ocupat cu practicarea prostituției și o practică în casa lui Malvina. Această femeie s-a introdus în casa noastră datorită obrăzniciei cu care este înzestrată din naștere, dar și datorită naivității soției mele, care nu m-a ascultat, iar acum suferim din cauza sa. Ea este inițiatora ca ȋiganul de Ciucur să o lase pe Lia. Ajutată fiind și de Bârna Leon.

Cauza principală este că Lenuța nu-i mai dă nici o atenție, iar ea a aranjat totul. Ea practică și lângă bărbat prostituția, și Lia i-a arătat lui Costică blocul unde se destrăbălează în pielea goală cu bărbații. Este foarte lacomă de bani. Bani stoarce și de la Mitru sub diferite motive. Lia a prins-o în casă pe ea și pe Mitru, cu ușa încuiată. Azi Lia s-a dus în casa unde era și aventuriera Glodeanca. Leți și Clari. S-a dus ca să-și aducă hainele. Mai era și Ani care trăiește cu Bârna Leon. Doamna Glodeanu, Leți și Marghit, l-au rugat pe Mitru să o ierte pe Lia că oricum au patru copii,. Clari a sărit cu gura zicând:

– Mitrule! Nu te împăca. Dă-o afară. Dă-i două palme ca să te lase în pace.

Seara Lia a fost la Doina și a aflat că Mitru le dă bani pe mână și că le întreține, atât pe Ani cât și pe sora ei care locuiește cu el. Mitru rabdă de foame. ȋiganul este exploatat fără milă de către aceste două

femei. Mâncarea lui Mitruț o mănâncă copii lui Ani și bietul copilaș suferă.

Angajament

Începând cu data de 12.10.1989, nu am să mai beau să fiu beată. Am să beau ocazional, cum beau toate femeile. Doamne ajută-mă să mă pot ține de jurământ. Lia.

Nu s-a ținut de cuvânt, dar o bere este scuza-bilă.

Azi ziua de 12.10.'89 este joi. Este frig. Eu deja stau în casă cu paltonul pe mine. Suntem mulți noi cei oropsiți ai vieții. Oamenii nomenclaturii ne chinuiesc. În special pe cei săraci. Îi asasinează sistematic, forțându-i ca singuri să-și curme zilele din cauză că nu au bani să-și plătească datoriile care le au către stat. Statul îți ia totul, inclusiv viața. Nu putem plăti taxele cele mari acestui stat reprezentat de oameni care nu au milă de semenii lor. La ei nu contează viața omului, a copiilor care nu au nici o vină că s-au născut, a pensionarilor, a bătrânilor săraci. Înainte erau mai ocrotiți. Mai nou, vin tascarii cu lucrătorii care întrerup gazul la bucătărie să nu mai poți face mâncare. Firesc ar fi să nu ai nici o obligație atâta timp cât ai fost obligat să-ți părăsești casa fără să primești nicio despăgubire. Aceste haimanale te consideră dator. Peste tot contează numai banul. Banul și iarăși banul. Oamenii fug îngroziți peste graniță, în Ungaria. Țiganiile trec în grupuri de câte zece până la patruzeci de persoane, probabil sub protecția grănicerilor că ajung în siguranță în Ungaria. A venit doamna Dancu și a început să plângă. Neluțu a dispărut. L-a dat în urmărire la Miliție. Pentru ce aceasta urgie? Și cui folosește? Prostiei.

Alaltăieri Kici Marica a fost la noi. Azi ea se află la Budapesta împreună cu toată familia sa. Atât!

Este vineri. 13.10.'89. Timp urât. Țigani ne dau cu tifla. Rația de mâncare care i se cuvine Liei, a scos-o Mitru să nu i-o dea. Pretinde bani. Ascultă orbește de această haimana care se numește Claudia; și-a legitimat relația cu Misulea Costică. Această pramatie, înainte de a se căsători cu Costică, a practicat prostituția, în casă la Malvina. Un martor ocular a spus.

Stătea pe divan în poziție de relație sexuală. Bărbații, amețiți, se perindau pe rând și îi plăteau după cum erau de beți. 100, 500 lei. Strângea banii, pe care îi băga la portjartieră sau în ciorapi. Acuma ca să arate mai tână se vopsește și jos cu vopseaua care-i rămâne de la vopsitul capului.

Azi este luni. 22.10.'89. Timp foarte frumos și foarte cald.

Demarcec Cristina. Tia. S-a căsătorit cu un om foarte bogat. Ieri a plecat cu avionul din Baia Mare în Ungaria. De la Aeroportul din Oradea a luat avionul de Hungaria. Acum este la Budapesta împreună cu soțul ei. La ora actuală se numește doamna Pentek Cristina. A primit pașaport pentru repatriere în Hungaria. Soțul ei este născut în Hungaria. Are 60 de ani iar Cristina 56. Din Budapesta va pleca în Elveția, unde soțul său are neamuri situate bine și sunt bătrâni. Din Elveția Tia va pleca în Canada, unde Tia are o moștenire în statul Indiana. Voiește să le ducă pe Lenuța și Adina, dacă va reuși. Și eu! Dacă voi trăi. Mă duce și pe mine.

Acestea sunt numai proiecte de viitor. Realitatea încă nu se cunoaște și nici Tia nu o știe. Soțul ei este un om prezentabil și foarte prietenos. Rămâne de văzut cum se va descurca Tia. Îmi vine să râd când mă gândesc la Tia și la unele evenimente petrecute împreună în orașul Sighet. Ne povestește Antol, fiul ei, că la imbarcarea în avionul de Oradea-Budapesta, Tia

era foarte elegantă. Purta o pălărie ungureasca, pusă pe cap, cochetă, și avea o frumoasă geanta de piele și un geamantan, de asemenea din piele. Săraca Tia. Doamne! Cât a mai suferit această femeie. Are un roman de evenimente triste. Plângea cu Adina în brațe și zicea:

– Lasă, Adina, că o să am grijă de tine când mă voi aranja, să nu te mai las să suferi.

Și de Lia a fost vorba. Această fată suferă de schizofrenie și necesită un tratament serios. A fost bătută cu pumnii în cap și, după cum se știe, a suferit în copilărie de spasmofilie.

Țiganul trăiește cu o curvă ordinară bețivă ca și el. Cum e turcul și pistolul. Noi o ducem greu cu Lia pe cap. Are obsesii și e cu gândul numai la raporturi sexuale.

Litera î din I și â din a. Așa am învățat și așa am să scriu.

Doina a venit azi la noi. Pe drum s-a legat Osanul de ea și de vorba aia. Doina le-a spus, atât lui Osanu cât și lui Evi că s-a pocăit și că-i păcat să vorbească de rău pe pocăiți.

Cum a intrat în casă, și-a aprins o țigară, iar pe mine m-a trimis să-i aduc de la „Dalia” o sticlă de lichior.

– Bravo, Doina, zic. Faină pocăință!

– De, domnule Ganea! Omul este cuprins de slăbiciuni.

Azi este marți. 24.10.'89. Este ora 19:20. Timpul a fost foarte cald. Dimineată mai rece, iar după masă căldură de vară. Aerul miroase a vară. Lenuța a plecat să facă injecții. La orele 20:20 va rula filmul „Familia”. Dacă nu cumva se va băga fiul cel mai iubit al poporului. Care popor? Comentariile, vă rog să le ghiciți. Vreți? Nu? Treaba dumneavoastră!

Despre Pentek Cristina, fosta Demarcek Cristina.

Aseară, Andrei și cu Agnes, femeia lui, cam pe la orele 23:00 au venit cu mașina de la Craidorult unde a vorbit cu domnul Molnar, fratele lui Molnar Vasile care este paralizat. Familia ei l-a lăsat pe capul Lenuței.

Suferim foarte mult. O! Doamne. Până când? Până când? Lia urmează ca să moară. Lenuța nu mă ascultă să nu o aranjeze la Sighet. Este bolnavă de schizofrenie. Titi își bate joc de ea. Îmi ucide femeia. O! Doamne. Nu-i nimeni care să ne ajute? Sunt prada deznădejdiei. A venit acum acasă, beată criță. Iura i-a dat 100 lei ca să cumpere băutură. S-a bătut cu Doina. Lia a venit toată zgâriată pe față.

Să revin la Demarcek sau doamna Pentek Cristina.

Mie nu-mi place cum s-a procedat cu omul paralizat, lăsat pe capul nostru. Mai mult, a trebuit să fugă din cauza pașaportului care s-a întocmit pe baza declarației din formularul Tiei, din care s-au omis multe lucruri, pe care Tia nu le-a declarat.

Datorită împărțirii unor bunuri, nora ei care cunoaște acest lucru, a venit ca să o divulge la Miliție. Nu se știe cum s-au aranjat lucrurile și cum s-a aplanat situația, că Tia era să se sinucidă în cazul că i se rata aceasta plecare în Canada. A suferit o viață întreagă, strângând ban cu ban.

Moșul paralizat are neamuri și era vorba că-l vor îngriji fiul ei și cu nora. Ei s-au eschivat, iar Andrei de la Sighet împreună cu nevasta, i-au promis Lenuței că o să aibă grijă de moș până îl aranjează la azil. Azi noapte ei au venit de la fratele lui și i-au spus Lenuței să-l mai îngrijească câteva zile, până își culege porumbul și fac actele pentru azil.

La ora actuală Lenuța este la pământ cu nervii. Bețiile și curvușagul lui Lia... Injecțiile la bolnavi.

Vizitele la Spital la Ocsy, care s-a operat la un ochi. Îngrijirea lui Vasile, paralizat. Împărțim mâncarea în toate părțile și nu se știe care va fi sfârșitul. Atât!

Azi este miercuri. 25.10.1989. Timp cald. Este ora 19:05. Lia va pleca la Satu Mare, împreună cu Rafila, după mâncare. Pleacă doi obsedați cu obsesii diferite. Lia are obsesii pentru bărbați, iar Rafila pentru mâncare.

Nenorocirea Liei și cruzimea lui Clari. Adevăratul motiv.

Lia are o prietenă. Doina. Împreună trag la pahar. La butelcuță. Doina locuiește la blocurile de la „Dalia”. Într-o zi Doina a surprins-o pe Clari goală. Ușa nu era încuiată, iar Doina i-a surprins în timpul actului sexual. După cearta Liei cu Clari, aceasta din urmă o tot făcea pe Lia curvă.

Lia s-a mâniat și i-a spus lui Costică totul, iar acesta a pus-o pe Clari pe liber. Aceasta, având experiența în ale prostituției și fiind născută cu acest talent, a învățat așa fel lucrurile că i-a legat la ochi pe tâmpitul de Costică și pe ȝiganul de Mitru, plus Bârna Leon. Și, toți, împreună, au complotat împotriva lui Lia, iar Mitru a gonit-o din casă fără să aibă acest drept.

Aici iese în evidență și interesul lui Bârna Leon de a o avea pe Ani oricând și la orice oră. Între timp, sora lui Ani, haimanaua din Făurei, a fost plasată lui Mitru. Astfel s-a realizat nelegiuirea.

Azi 19.10.'89 este duminică. La Comănești este ziua recoltei. Timpul a fost mai puțin cald decât ieri. Lenuța și Lia au fost la biserică. Este ora 19:00 când scriu.

Știrile.

Molnar Vasile a fost dus la azilul din Cărei. Alaltăieri a fost vineri, 27.10.'89. Urmează detalii.

Molnar Vasile a fost un om foarte rău în viață. Neamurile nu l-au iubit. Tia, Cristina, au trăit cu moșul în concubinaj. Au spălat mult căcat după el. Au dus o viață foarte grea alături de el, îngrijindu-l. A fost un bețiv ordinar. Zilnic, împreună cu Puiu, un actor, bețiv și el, beau în medie cam cinci litri de vin. Puiu a murit demult și, poate, a și putrezit. Datorită Tiei, moșul a fost salvat și, parțial, l-a ajutat și ea. Tot bând, el a paralizat. Paralizia i-a atins în special membrele inferioare. Mersul lui era un mers dansat. El are un frate care a fost notar în comuna Craidorolt. Mai are o nepoată în Baia Mare pe strada Vasile Lucaci, azi strada Baia Sprie, care are o vilă cu un etaj, aproape de pompieri. După părerea mea, că am fost acolo, această vilă are vreo douăsprezece camere sau mai mult. Am fost solicitat să fac acest demers ca să o înduplec pe nepoată ca să-și viziteze unchiul. Pe Dr. Ganea îl cunoaște foarte bine. M-a primit cu amabilitate făgăduindu-mi că-l va vizita. Dacă ați venit dumneavoastră, stimați cititori, așa a venit și dânsa. Motiv ca să scape de mine. După plecarea Tiei în Canada, a venit fratele lui și l-a dus la azil. A fost foarte nervos când a văzut că se cacă pe el. L-a găsit în pat cu o ploscă sub cur. L-a curățat sumar și a venit cu o mașină ARO de ocazie, și dus a fost. Doamne, iartă-mă, că îți vine să și râzi de prostia unor oameni. În timp ce îl târa pe scări, întrucât moșul nu vroia să meargă, îl aduce dracu' pe vecinul Hârdău, bărbatul lui Tanti Maria,, care-i zice:

– Măi, Vasilică! Stai cuminte că te duce la azil unde îți dă o injecție și mori liniștit.

Când a auzit Vasilică și pe asta, s-a lăsat moale ca să fie mai greu, crezând că în felul acesta va scăpa de azil. La ieșire din bloc și înainte de a-l pune în mașină, o aduce dracu și pe Glodeanca, care începe să-l căineze zicând:

– Săracul! Nu a fost îngrijit, că Tia tot după bărbați umbla; trebuia plimbat și scos la aer.

– Pe cine să-l plimbi la aer, doamnă Glodeanu? Să-l ia în brațe? Dumnealui îi este frate și de 15 ani a venit vreodată să-l vadă? Este ușor să vorbești, dar dumneata ai spălat atâta murdărie de sub el, așa cum a spălat Tia? Atât!

Doamna Pop Stela, este o locatară care șade la etajul întâi în apartamentul cu numărul 45. A făcut liceul. Are 30 de ani. De o seamă cu Niculina, fiica mea. A fost căsătorită, iar din căsătorie are o fetiță în clasa a cincea, la Școală numărul 18. Pe fetița o cheamă Oana. Doamna Stela este o femeie foarte frumoasă. Blondă. Nici ochii nu-i stau bine în cap. Meseria de bază nu i-o cunosc și nici nu mă interesează. Este foarte cochetă și excentrică. La ora actuală este o femeie divorțată. Nu știu ce pregătire are bărbatul ei. Doamna Evi spune că este un fluieră vânt și un „Don Juan”. Nu știu sigur dacă are sau nu barbă. Doamna Stela preferă bărbații bărboși. Din cauză că se spune că ar avea, vorba aia mare. Mai toți prietenii săi au barbă. Cu ce trăiește? Nu știu. Face și ea ce poate ca să supraviețuiască. A avut tot slujbe bune, dar știe dracu’ că pureci mulți nu face cu slujbele. Când ne-am mai împrietenit, mi-a spus în mare, Odiseea vieții sale. Are oroare de o încă căsătorie. Stela, număr de telefon 37377. Mi-a vorbit despre bătăile crunte pe care i le aplica soțul ei. Chiar și divorțată, a vizitat-o și i-a dat pe moacă. Mi se pare că are femeie, însă nu știu de unde are bani, că a fost la mare cu familia lui și cu Stela. Ea mai are o soră studentă și căsătorită în orașul Tulcea. Stela spune că, deși este căsătorită, învață foarte bine.

Ieri doamna Evi îmi spune că s-a îndrăgostit de soția unui medic din Tecuci și că a fost pentru treaba asta de două ori la Tecuci. Aceasta i-a transmis Stela. Atât!

Astăzi este vineri. 03.11.1989. Timp cald, ziua și frig, dimineața și seară. Este ora 20:20. Lenuța a plecat în cursă, la injecții împreună cu Lia.

Aseară am ascultat Europa Liberă. Printre altele, circulă zvonuri despre femela din cuplul prezidențial. Să fie aleasă Secretar General al P C R. Manifestări contra masculului din cuplu. Puterea! Ah, puterea. Ah! Cruzimea. Ah! Nelegiuirile. Flămânzirea poporului. Distrugerea monumentelor și a patrimoniului cultural, Sugrumarea Românilor de către un român criminal, care ți-a luat totul și nu ți-a dat nimic în schimb. Tăierea gazului de la bucătărie și suferințele copiilor nevinovați, care nu au nici o vină că s-au născut. Și câte și mai câte nelegiuiri săvârșite de către acest nebun smintit, cu ajutorul oamenilor, români și ei dar făcând parte din nomenclatura bestială a acestui bufon dereglat.

A sosit Ciuciurecu de pe teren. Cu Lia. Urmează cină și cuca-puca și iarăși vise, halucinații, mâncărimile și urmărirea ceasului până se face ziuă. Și uite așa se scurge timpul de la o zi la alta, după care va urma sfârșitul!

Azi este luni. 06.11.'89. Timp rece. Este ora 19:00. Știrile!

Aseară a fost Antal pe la noi. Băiatul lui Tia. Ne-a comunicat că mamă-sa, adică Tia, le-a telefonat din Canada că a ajuns cu bine și toate sunt bune. S-a interesat de bătrânul Molnar Vasilică. Ce s-a făcut cu el? I s-a telefonat că bătrânul ar fi la Azilul de la Carci. Atât!

A fost Claudia la noi, cu fata, nepoata lui Mihăiță. A fost chemată la telefon de la Tecuci cu ocazia jurământului depus de cei doi militari, Bebe și Robi. S-au fotografiat cu Mihăiță, care are barbă.

În acest moment a venit Lia. Am fost întrerupt de musafiri și... atât!

Azi este luni. 13.11.'89. Timpul a fost soare cu dinți. Este ora 18:00. Lenuța se afla la Spital, la Peter, fratele ei. Așa cum am spus, acesta s-a operat la un ochi, iar operația a reușit. Urmează să se opereze și la celălalt ochi.

Despre I. L. Caragiale.

Toată lumea știe că a fost un scriitor hazliu. Norocul său că s-a născut și a murit în trecut, că dacă mai trăia și acum, ar fi jucat hora ursului în fața altui măgar, care nu cântă Carnavalul de Veneția cu variațiuni. El cânta altceva: minciună! de dimineată și până seara. Cântecul lui se numește „Danga-langa, rupe creangă”. El cântă în fața unui popor bolnav psihic, care-l aplaudă cadențat și la comandă, tot mulțumindu-i din inimă pentru nu știu ce. Dar îi mulțumește. Dar, să-l dăm dracului de nebun și să revenim la subiect. I.L. Caragiale. Nuvele, Povestiri, Amintiri. Editura Facla. La pagina 208 se găsește povestea lui Ion. Citiți-o cu atenție, că-i povestea care seamănă ca două picături de apă cu ceea ce se întâmplă în zilele noastre. Pe vremea lui Caragiale, poporul Român era sănătos la minte. Era fericit. El aducea laudă celui de sus pentru binecuvântarea roadelor pământului și pentru sănătate. În războaiele pe care le-a dus, poporul Român se acoperea de glorie și lauri. I s-a dus faima de vitejia și curajul său. Poporul formează o masă care este bolnavă de schizofrenie, în sensul că face mișcări dezordonate într-o anumită direcție. Bătăi din palme. Se mai practică bătăi și în camerele de tortură atunci când Românul vrea să se rătăcească peste hotare, în Iugoslavia sau aiurea. Se mai bate Românul cu lopata, cu roboții și cu patul puștii. Ce mai tura-vura Ha! Ha!

Ion. Un om sărman a avut un băiat și o fată. Fata, probabil fiind frumoasă, a ajuns să frecventeze saloanele aristocrației ajungând să fie acceptată chiar

în familia imperială. Ion, fratele său, a rămas un simplu muritor de rând. Când au ajuns maturi, se urau de moarte. Ca vecinii mei, Sandu cu Aurică. Într-o zi, trecând Ion pe drum spre orașul imperial și intrând acolo, vede într-o grădină de vară o scenă improvizată. Pe scenă era un măgar gătit cu funde în toate culorile. Pe la urechi era împodobit cu două de toată frumusețea. În formă de brățări. Ceva mai, mai, că să încapă pe capul urechiatului. În general, măgarul semăna cu toți măgarii, prin faptul că era un măgar adevărat, cu singura deosebire că era un măgar gătit. Un crainic anunță că faimosul măgar de pe scenă este un măgar deștept, care știe muzică și că în seara respectivă va prezenta un repertoriu compus din „Carnavalul de Veneția” cu variațiuni. A început măgarul să zbieră. Zbieră ca orice măgar iar lumea, entuziasmată, bătea din palme exclamând.

– Oh! Ce frumos. Oh! Ce frumos.

În delirul mulțimii, străbate ca un fior, un fluierat mitocănesc și pe loc, s-a făcut liniște. Era Ion, care intrase și el să vadă măgarul!

Surioara lui, care era în față, amestecată printre mărimi, auzind fluieratul a exclamat:

– Țsta nu poate fi decât nenorocitul de frate-meu!

Cei care aplaudau, erau și ei bolnavi pe vremurile acelea de schizofrenie, ca și ai noștri, de azi. Au început să-i dea lui Ion ghionturi și palme, și care cu ce apucă, zicându-i:

– De ce, măi, nu-ți place cântarea lui? Nouă ne place. La toți. Și Împăratului, și Împărătesei, și boierilor și la noi toți! Numai tu ești mai cu moț?

– Păi, Nene! Ce să-mi placă? Eu nu văd nici un artist pe scenă, ci un măgar ca toți măgarii, care zbieră ca măgarii și nicidecum un artist care cântă „Carnavalul de Veneția” cu variațiuni.

Iarăși l-au luat la bătaie pe bietul Ion; și mai departe, vă rog să citiți povestea.

Comentarii. Ion era un om sănătos la cap. Ceilalți care aplaudau, erau cu „luesul” în sânge și cu „schizofrenia” în cap. Vă rog! În timpul nostru, nu se întâmplă același lucru? O mână de oameni care nu reprezintă pe nimeni, bolnavi mintali, nu bate sacadat din palme? Și pentru ce? Ghiciți! Vă rog.

Azi este luni, 11.12.'89. Nu am mai scris din cauza frigului cu care suntem chinuiți de către o familie de nebuni. Este ora 18:00. Suferim mult din cauza frigului. Ne chinuim ca să supraviețuim. M-am apucat să scriu bancuri. Aceste bancuri le-am auzit de la Iura. Știți cine este Iura? Un rus, din Siberia, foarte blestemat și foarte hazliu!

Jocul Călușarii. Undeva, cum ar fi de exemplu la Baia Mare, la Spitalul de Psihiatrie de pe strada Baia Sprie, o grămadă de bolnavi și un singur WC. Așa cum este și azi. Mai mulți bolnavi așteptau la rând. Toți aveau cufureală.. Ca să nu se cufurească pe el, cel din urmă, un maestru de la Flotația Centrală, pe numele său Croitoru a început să strige îndesându-se în ceilalți:

– Haida! Haida! Haida! Haida!

Și, tot haida! S-a încins o horă pe vine. Dar ce păcat. Croitoru, tot s-a cufurit pe el.

Așa a luat ființă jocul „Călușarii”.

Sanepidul. Cei de la Sanepid au descoperit că într-un sat oarecare, oamenii, țăranii de acolo, nu aveau closete. S-a trecut la muncă de lămurire că orice țăran să-și construiască un closet.

După o vreme au venit cei de la Sanepid în control. Tot în satul respectiv.

Pe uliță, se întâlnesc cu o femeie bătrână cam săracă cu duhul. Se încinge următorul dialog:

– Bună ziua, mătușă!

– Bună ziua, Maică!

– Ți-ai făcut, closet?

– Da! Maică.
– Unde-i, gaura?
Bătrâna își ridică peneteleul în cap și zice.
– Aici este, maică!
– Nu aceea, mătușă! Arată gaura care pute!
Bătrâna în aceeași poziție, se întoarce și le arăta
curul.
– Aici e, maică!

FRONTUL SALVĂRII NAȚIONALE sau F.S.N.

Azi este duminică. 24 decembrie 1989.

Stau în casă, unde trăiesc amintirile trecutului. La radio se cântă colinde de Crăciun. Ochii Lenuței sunt plini de lacrimi. La fel și ochii mei. După 45 de ani de robie comunistă, azi, 24 decembrie 1989, se aud corurile românilor cântând imnuri de slavă în amintirea nașterii Domnului Nostru Iisus Hristos prin Colindele Strămoșești.

Acest flagel, care se numește „Comunism”, a adus poporul Roman la suferințe, lipsuri, disperare și degradare umană. Dictatorul Clanului Ceaușescu, țăranul și nebunul din Carpați, un Român dement din Scornicești, un pierde-vară care în viața lui nu a făcut nimic, acest vagabond tembel, dereglat mintal, a chinuit și maltratată propriul său popor. Crimele lui au depășit cu mult apogeul nebuniei iar nelegiuirile lui – mintea omenească. Numai Bunul Dumnezeu îl mai poate condamna, judecata omenească este incapabilă de a-l condamna. Orice pedeapsa ce ar primi din partea judecății omenești, este prea blândă în fața crimelor comise de el și familia lui.

22 decembrie 1989 este ziua care a intrat în Istoria Neamului Românesc, prin faptul că acest dictator odios a fost alungat de la conducerea statului. În prezent, el și soția lui, Elena Ceaușescu, fiul lor Nicu Ceaușescu și fratele său, Ilie Ceaușescu, Emil Bobu și alți demenți, au fost prinși de către unități

MFA și MAI ale armatei și se află sub pază militară, în închisoare militară.

Pe Nicu Ceaușescu l-am văzut la televizor. Arată ca o ființă umană cu chip de fiară. Se vedeau pe fața lui întipărite, urme de bătaie și bestialitate. Poporul Român este în sfârșit liber. Dar, această libertate este sub semnul întrebării. În timpul domniei sale a instruit niște trupe speciale. Pușcași cruzi, demenți care formează bande de teroriști. Conduși de Ceaușescu, aceștia acționează din plin, ucigând cu sânge rece pe oricine, militari, civili, bătrâni, femei și copii. Deci suntem liberi dar nu complet, din cauza acestor haimanale și oameni iresponsabili, care încă mai atentează la cuceririle democratice ale poporului român.

Orașul Timișoara s-a acoperit de glorie. Generația de tineret a orașului, acești tineri minunați ai zilelor de astăzi, alături de toți tinerii din minunați ai României dovedesc că indiferent de generație tineretul rămâne tineret și că Românul rămâne tot Român. Dar mai ales faptul că fac parte din Ginta Latină, deci în ei curge sânge de Roman și suntem urmașii lui Traian și ai lui Decebal. Am 78 de ani și sunt mândru că sunt român și voi muri român.

Ginta Latină

Latină Ginta e regină
Între a lumii Ginte Mari,
Ea poarta în frunte o stea divină
Lucind prin timpii seculari.

Menirea ei tot înainte
Măreț se-ndreaptă pașii săi,
Ea merge în capul altor ginte
Vărsând lumină-n urma ei.

Frumoasă, vie, zâmbitoare
Sub cer senin și aer cald,
Ea se oglindește-n splendid soare,
Se scalda-n marea de smarald.

Trăiesc timpurile mele, amintirile tinereții mele,
amintirea timpurilor fericite pe care le-am avut. Trăiesc amintirea vieții mele de elev, la Oltenița și Baia

Mare, unde noi aveam viața noastră particulară, iar uniforma de elev și student, era respectată. Noi, elevii și elevele, studenții, eram respectați și aveam viața noastră. Nimeni nu ar fi îndrăznit să se amestece în viața noastră. Eram educați de către profesorii și diriginții noștri ca, prin politețe și maniere alese, să ne purtăm corespunzător în lume și cu colegile noastre și ele eleve.

Este ora 17:45. Stau în casă și ascult Colindele Strămoșești. Suflul meu se înfioară de bucuria cerească pe care mi-a dat-o Dumnezeu, în sensul că m-a ținut în viață ca să ajung aceste clipe. Oamenii lui satan au fost învinși. A venit timpul când eu am fost fericit. Păcat că sunt bătrân. Am suferit mult în cei 45 de ani de robie comunistă. Am fost chiar disprețuit de către propriul meu copil, în clipele lui de rătăcire. Îl iert, l-am iertat și am uitat. Este copilul meu, și poate și eu, ca părinte, am greșit față de el. Viorica nu a mai apucat să trăiască și să se bucure și ea de aceste fericite momente. Dumnezeu să o ierte. Trebuie să-i iertăm și pe dușmanii noștri care ne-au greșit, și să uităm de asemenea de răzbunările personale, pe care, din prostie, le-am folosit contra aproapelui nostru, făcându-i rău.

Să nu uităm că suntem muritori și că înaintea tatălui Ceresc suntem niște păcătoși.

În ziua de 24 decembrie 1988, deci acum un an, a încetat din viață prietenul și vecinul meu, Glodeanu Ion. Nu am cuvinte ca să mulțumesc Domnului nostru Iisus Hristos pentru frumosul cadou ce mi l-a făcut, în sensul că mi-a dat viață și posibilitatea ca să mă bucur de ea, și să apuc aceste clipe fericite de a mă ruga, Preamărind și slăvind numele lui Iisus Hristos, Dumnezeu și mântuitorul sufletului meu.

Lenuța este la biserică. Este seara de Crăciun. Mărește suflete al meu pe Domnul Să ne bucurăm de această mare sărbătoare. Amin!

CAPITOLUL 3.

Din lupi nu se fac oi

Azi este joi. 28.12.'89. Este ora 17:03. Timpul a fost soare cu dinți. Ceva mai călduț. Seara se răcește și dorm în cameră, în frig.

Evenimente. Stau și scriu și mă înfior de minunile pe care Bunul Dumnezeu le săvârșește. Orice cerem de la Dumnezeu, ni se dă. El are tainele Lui și se descoperă oamenilor. Căci credincioșii în Domnul receptionează și se bucură, preamărind pe Dumnezeu. Și acum despre ceea ce vreau să spun.

În luna noiembrie 1989, tiranul se bucura la Congresul al XIV-lea, că-i reales. Bucurie mare pe el și pe căteii lui care îi aplaudau prostia. Te uitai la ei și îți venea să vomți de scârbă. Unul mai urât ca celălalt. Între ei mai erau și femei. Una cu o față de șarpe. În general, niște haite de femei care nici una nu avea o figură de vino încoace, ci numai de du-te în colo.

Aceste lighioane ateiste, în euforia lor diabolică, au uitat un lucru, uitare care i-a costat scump. Au uitat de Dumnezeu. Au uitat de existența lui. Au uitat că poporul se pregătește de praznicul Nașterii Domnului Nostru Iisus Hristos. Tiranul, împreună cu sînistră lui soție, habar nu aveau că vor muri în fața gloanțelor plutonului de execuție. De aceea, trebuie să fim pregătiți în orice clipă să ne putem înfățișa înaintea Domnului și Dumnezeului nostru. Curați să fim, cu inima și sufletul nostru.

S-a dovedit cu prisosință că omul prost și îngâmfat este periculos pentru ființa omenească, în cazul că-i ales să conducă un popor. Pe intelectualii poporului.

Execuția lor am văzut-o la televizor. Am luat cunoștință de nebunia unui țăran și a soției sale, care prin mistificare s-au împodobit cu titluri academice, ca cel de „Doctor inginer”. Titluri ce aparțin intelectualilor care și-au tocit coatele pe băncile școlilor și ale facultăților. Aceste canalii au sfidat, prin nebunia lor, pe specialiștii pe care i-au înlăturat cu ajutorul incompetenței lor. Ajutați de către organele de securitate, care erau compuse în majoritatea cazurilor din lichele, oameni de nimic, haimanale, oameni fără scrupule, certați cu justiția omenească și justiția cerească, oameni sadici și fără de Dumnezeu. Acest nenorocit de vagabond care a depășit apogeul demenței, nu a avut timp să se gândească la ceea ce face, timp de 25 de ani.

Astăzi este sâmbătă. 30.12.1989. Este ora 13:00. Afară-i frig și soare cu dinți. Eu stau la masă și scriu. Lenuța este în bucătărie și face de mâncare pentru praznicul noului an. Are cârnați, carne de porc, pește mare și varză. Avem sănătate și bucuria de a ne ruga și mulțumi lui Dumnezeu

Îmi pare rău că am distrus însemnările mele. Dar nu am avut ce face. Dacă autoritățile, organele de represiune, ar fi pus mîna pe ele, atât eu cât și familia mea am fi dispărut de pe suprafața pământului. Am trăit clipe de groază printre atâția dușmani care erau pe scara A a blocului 3. În fine, totul a trecut.

Și acum, despre Ceaușescu Nicolae și soția lui, Ceaușescu Elena.

Acești oameni proveniți din oameni săraci... Proveniți din poporul Român, s-au înscăunat la cârma țării. Odată instalați, Bunul Dumnezeu le-a luat

mintea. Amândoi s-au dedat la comitere de nelegiuri aici pe pământ, întocmai ca Lucifer în ceruri.

Au început, prin nebunia lor, să-și facă de cap, ucigând cu sânge rece propriul lor popor. Au început cu oameni fără de apărare ca să-i ucidă cu ajutorul Securității pe care au pregătit-o minuțios pentru acest scop. Decretează legi contra legi Constituției țării, pe care el a jurat să o respecte. I-a călcat în picioare pe intelectualii țării, sfidând cu incompetența lor, competența. Au elaborat fel de fel de acte normative demente care se încadrau în nebunia lor.

A construit edificii faraonice, luând hrană de la gura poporului, silind femeile să nască forțat, fiind ajutați de uneltele trădătoare ale sexului feminin.

Doctorița Golgoțiu de la Spitalul Județean Baia Mare și alți medici derbedei care au călcat în picioare Jurământului lui Hipocrate....

Au adus la sapă de lemn pe oamenii săraci.

Ciubucuri și iarăși ciubucuri la unii medici certați cu conștiința. Țigări Kent, cafea naturală și alte atenții...

Să nu fiu înțeles greșit. Eu mă refer numai la oamenii săraci. Cât privește pe cei îmbogățiți peste hotare, acehora bine le-au făcut medicii. Trebuia să-i jupoaie de vii, au meritat, și dâșii, medicii, pe care eu îi respect, cum zic, trebuia ca și ei să trăiască.

Se cunosc de către popor actele de banditism ce s-au săvârșit în „epoca de aur”.

Mă gândesc, și nu pot să înțeleg, cum unii oameni săvârșesc nelegiuri fără să se gândească la urmări. Se știe că nimic nu-i definitiv pe pământ. Ceaușeștii nu au știut acest lucru? Securistii și alte lighioane cu funcții de executanți, nu au știut nici ei acest lucru? După mine, mai vinovați sunt executanții decât cei care le ordonă, prin faptul că ei comit direct fapta.

În timpul domniei lor chipurile le erau pe afișe, retușate ca să ascundă bestialitatea din ei. În

realitate, când au fost aduși în bunkerul blindat, în fața judecății poporului, arătau ca două haimanale de moșnegi, gârboviți și urâți ca dracu'. În special baba. Avea un ochi mai închis ca celălalt și arăta ca vrăjitoarea din povestea „Albă ca zăpada”. Prin acel ochi mai închis, se revărsa veninul de viperă care era aruncat supra femeilor tinere și frumoase. Balerinelor le suspenda spectacolele cu un simplu telefon.

Azi este luni. 26.03.1990.

Timp cald alternând cu friguros, cum e mai rău pentru organismul uman din cauza schimbărilor atmosferice. Apar diferite boli provocate de virusuri, specifice anotimpului.

Și acum, despre flagelul „Beția”.

Din cauza neascultării, fiica noastră, Lia, a zămislit pe acest pământ patru suflete nevinovate care nu s-au cerut pe lume. Oamenii sunt răi din cauză că se înmulțesc ca șobolanii, iar odată cu înmulțirea lor se înmulțesc și ticăloșii.

Ciucur Dumitru, acest criminal odios, a distrus cu sânge rece viața a patru copii, pe care i-a dat ca să fie crescuți de către Stat.

În aceste momente a venit Ramona de la Ocna Șugatag și mi-a spus ce s-a întâmplat acolo. S-au primit cadouri din străinătate pentru ajutorarea copiilor, dar au fost furate de către cadrele didactice și personalul școlii și duse acasă la ei. La copii le-au dat numai câte o portocală. La fel și din celelalte bunătați. Despre acest lucru a aflat și străinătatea. La ora actuală s-a sistat trimiterea oricărui ajutor către România. Asta din cauză că la noi există cei mai mari bandiți și hoți care n-au nimic cu rugăciunile care se înalță către Dumnezeu, de către preoți, pentru vărsarea de sânge a eroilor patriei; și totul este o spoială în spatele căreia apare cruda realitate. Îmi pun mereu întrebarea: Ce va fi cu Adina? O! Doamne. Până

când? Până când? Timpul lucrează și el va rezolva totul. Cum? Când? Vom vedea!

Și copiii mei au suferit. Și copiii lui Mihăiță. Crimele săvârșite de către Ciucur Dumitru și Lia, întrec orice închipuire. O! Beție, beție... De ce oare omenirea nu pune capăt acestui flagel?

Azi este marți. 23.03.1990. Este ora 20:30. Soția a plecat la injecții. Odată cu ea a ieșit și Inginer Gogan Gavrila care se află la noi împreună cu Lia. Este un timp foarte urât și plin de boli.

Stau singur în casă și meditez la tristul sfârșit al vieții mele care se apropie cu pași repezi. Îmi este frică de fenomenul morții care urmează să aibă loc. Adina este lângă mine și tușește îngrozitor. Tusea ei seamănă cu cea convulsivă. Mă apuca groaza de singurătate atunci când stau singur în casă. Aproape în fiecare noapte, mă apucă crizele, care se manifestă cu zgârciuri serioase la ambele mâini. Câteodată mă apucă crizele și la pulpa piciorului drept. Ni se dau medicamente gratuit la pensionari. Dar ia-le dacă ai de unde, pentru că nu se găsesc. Lipsesc cu desăvârșire, din cauză că se fură. Așa s-a întâmplat cu medicamentele care au venit din străinătate. Până s-a descoperit, și au sistat și ajutoarele. Mă apucă depreziile psihice care îmi tulbură mintea și-mi macină creierii. Aș fugi din iadul familiar, dar nu am unde fugi. Este îngrozitoare apropierea sfârșitului vieții din cauză că este un necunoscut. La fel ca și fenomenul nașterii, care este tot ceva necunoscut. Până în momentul când apare priceperea și celelalte anexe ale ei. După aceea, începe păcatul. Păcatul cu manifestările lui, nelegiuirile ce se comit, apoi lupta pentru existență. Lupta ca să trăiești.

Acum altă pacoste pe capul nostru. Au început ungunii din țară să pretindă iarăși Ardealul. Acest lucru se va repeta la infinit, iar aceasta dușmănie nu

se va stinge niciodată. Acest fenomen mereu se întâmplă între aceste două țări.

Astăzi 31.03.1990. Este sâmbătă. Timp cam rece. Am făcut baie și apoi m-am bărbierit. Pe la orele 13:00, a venit Nicoleta, fata lui Lia, cu o hârtie de zece lei ruptă, pe care Lenuța i-a lipit-o. Ne-a adus următoarea veste.

Szabo Baci a murit. Szabo este sau, a fost, un locatar de pe scara A a blocului numărul trei unde locuim și noi. Lenuța a rămas foarte mirată de această veste, întrucât la ora 7:00 a stat cu el de vorbă și s-au despărțit ducându-se fiecare în drumul său. Pe la ora 11:00 Szabo a lui Marghit era mort. A căzut în fața Berăriei cu capul pe scara de la ieșire, iar din cădere s-a produs o hemoragie cerebrală. Sângele îi curgea pe gură și urechi. A rămas mort pe loc. A fost transportat la morga Spitalului Județean urmând să i se facă autopsia. Szabo a fost un mare alcool!

Măine duminică, 01.04.'90, Niculina este de serviciu 16 ore, singură pe secția de Neurologie.

Ce va să zică omul? Nu știe clipa în care Dumnezeu îl cheamă la el. De aceea, omul trebuie să fie pregătit în orice moment pentru trecere de la viața pământească în eternitate. Dumnezeu să-l ierte pe Szabo!

Azi este duminică. 01.04.'90. Timp frumos dar cu tâlc. Soția a fost la biserică și, interesant, ortodocșii au luat biserica românilor Greco-catolici. Neavând biserică, sfânta liturghie se oficiază la mormântul soldatului necunoscut lângă Liceul de Muzică. Lumea stă la slujbă în părculețul din jurul monumentului și ascultă glasul de Slavă și mărire ce i se aduce lui Dumnezeu.

Se împlinesc o sută de zile de la eliberarea țării de odioasa dictatura a nebunului de Ceaușescu. Poporul Român se roagă Domnului în mijlocul naturii și în libertate. Până a venit soția de la biserică, am dat o raită prin piață la noi, la „Iza”, și am constatat următoarele:

În timp ce unii creștini se roagă, alții au improvizat în câmp deschis servindu-se de mesele pieții, crâșme ambulante. Oamenii tâmpiți beau țuică de la țărani. Se îmbată și se retrag mai la o parte, puțin mai încolo și cad. Unii răniți, alții morți. Această constatare am făcut-o astăzi și am descoperit jertfele bețivilor.

Lupta lor începe cu paharele. Țuiculiță de casă. 15-20 lei litru. Banii ies din buzunarele bețivilor cu repeziciune. Când tărtăcuța s-a umplut, nenorociții se trag în partea cealaltă. Cei care cad în comă alcoolică sunt morți pe câmpul de luptă. Tot pe câmpul de luptă sunt și răniți. Aceia care mai mișcă, dau din cap sau din picioare. Este o priveriște tristă și sinistră, care face multă cinste, dar și mai multă rușine, pentru Domnii care reprezintă puterea locală a orașului Baia Mare.

Azi este luni. 02.04.1990. Este ora 21:50. Timpul a fost cald și am stat în curtea școlii, la soare, împreună cu Adina. În acest timp, soția este la tratamente și o aștept ca să vină acasă.

Azi a venit Rafila cu un robinet ca să repare bateria de apă rece de la bucătărie. Am constatat că nu se pricepe de loc și că îndrugă numai prostii. Cum dracu' mai este și el maistru, că nici atâta lucru nu a știut.

Azi este marți. 03.04.1990. Timp cald. Sunt foarte bolnav de reumatism. Este ora 20:25. Soția a plecat la injecții.

La noi a murit Ceaușescu și am câștigat mâncare.

Cu ocazia democrației, au zburat din farmacii medicamentele pe care le fură cadrele sanitare și le vând pe bani. Lame de ras nu se mai găsesc. Pensionarii plătesc mai departe din pensia lor marile taxe comunale pentru blocuri.

Au năvălit fel de fel de partide pentru putere și pentru a roade ciolanul.

Medicamente gratuite pentru pensionari nu se găsesc.

„O lume mai dreaptă și mai bună”... Asta a mințit Ceaușescu și văd că mulți Ceaușești se află la cârma statului. Ne trebuie un „Vlad Țepeș”. Atunci toate hoțiile și tâlhăriile ceaușiste ar dispărea cu desăvârșire.

Cu scrisul am terminat prin faptul că nu mai am ce scrie. Îmi este milă de Eroii Neamului de la Timișoara și București. În special de tineretul căzut pe câmpul de luptă, pe baricade, și care jertfe s-au adus în zadar ca să beneficieze alți escroci, care, la adăpostul lozincilor mincinoase, vor chinui mai departe poporul român. Din lupi nu se fac oi, niciodată. Atât!

Mihai Ganea

Despre Culae al Țații Siții din Oltenița sau o carte numită *Loli*

Asemeni unui actor conștiincios, l-am interpretat pe Iagan Ameih, autorul lui, **Loli** într-o ipostază mai puțin obișnuită, dar nu exclusivă și din rațiuni lesne de intuit. Asemănarea dintre mine și personaj nu este întâmplătoare. Fiind de felul meu un non-conformist, persistent și rebel la tentativele de tratament obișnuit în asemenea cazuri, am încercat să anticipez impactul cu cartea, prezentând-o mai întâi unui eșantion de intelectuali din generația apropiată de Loli. Am ales cu grijă „jurații”, inspirat fiind în demersul meu de însuși autorul ciudatelor însemnări. Rezultatul a fost o surpriză pentru mine. După ce am prezentat „cuvântul înainte” și primele două capitole din volumul al doilea, auditorii mei au ajuns, aproape în unanimitate, la concluzia că asemenea texte constituie o maculatură tocmai bună de aruncat în foc. „Cine, domnule, mai cultivă astăzi chestii din astea? Gata! Să terminăm odată cu istoria aceasta. Ce a fost, a fost. A trecut și asta e! Nu ne mai interesează. Altele sunt de acum prioritățile noastre. Orice aducere aminte este desuetă și păgubitoare”. A fost un șoc pentru mine. Ceva ca un duș rece de care probabil aveam nevoie și eu odată. Nu mi-aș fi închipuit sub nicio formă că pentru marea majoritate a oamenilor cele patru decenii de dictatură care au dominat nefericita mea țară la sfârșitul mileniului care abia a trecut, se pot uita cu atâta ușurință. Ca o ștergere cu

buretele de pe tabla istoriei. Să fie vorba oare de „o altă apocalipsă”? Nu m-aş mira deloc. Mulţi au prezis-o şi încă din primele zile de libertate şi democraţie.

Mai apoi, după două săptămâni, invitat fiind la o manifestare culturală unde se aflau o bună parte din scriitorii de marcă din ţară şi chiar de peste hotare, am reluat experimentul, încercând să pledez, cu multă prudenţă de data aceasta, pentru o literatură memorialistică, susţinând cu încăpăţânare ideea revenirii la o scriere „non fiction” care ar fi de bun augur pentru generaţiile mai tinere şi viitoare. Asta, bineînţeles dacă deprinderea de a citi o carte mai rămâne valabilă în cadrul procesului de instruire, creştere şi educare a noilor vlăstare ale acestei ţări şi ţinând cont de faptul că televizorul şi calculatorul ne-au invadat împreună cu infractorii şi câinii, toate la un loc şi deodată. Scriitorii din Moldova aproape că s-au năpustit asupra mea cu argumente „pro memoria” iar impresia creată de aceştia mi-a umplut sufletul de speranţe şi iluzii. Ciudat este faptul că acum putem tipări orice. Dar nu avem cititori. Noi, scriitorii am ajuns să ne citim între noi. Am depăşit performanţele medicilor, „*Invidia medicorum pessuma*” ni se potriveşte şi nouă. Este adevărat şi faptul că din criză de timp, omul mileniului trei este mai selectiv atunci când îşi propune să lectureze ceva dar de ce, Doamne, ne copleşeşte în ultima vreme cu o violenţă sălbatică literatura „porno”? Altă întrebare fără răspuns deocamdată.

Eu scriu în limba mea. O limbă extraordinară. Bogată în imagini şi fecundă în idei ca oricare altă limbă de circulaţie universală. Se poate traduce cu uşurinţă şi din această limbă şi în această limbă. Nu înţeleg politica marilor edituri ale lumii de a accepta numai manuscrise în limba engleză, de exemplu. Deci scriu şi voi scrie despre Loli numai în limba mea. Este şi o scuză, desigur comodă, pentru mine care sunt un introvertit şi un romantic incurabil. Loli, personajul

atât de controversat al cărții, a ținut mult ca însemnările lui să ajungă la urmași așa cum le-a scris, în limba și spiritul lor. Blestemul lui Loli rămâne valabil în continuare.

Loli este, asta numai ca să fac o comparație mai subtilă, un fel de Ivan Denisovici (ALEXANDR SOL-JENIȚÎN) care își descrie, nu una, nici o sută, ci mii de zile din viața lui și le descrie „așa cum au fost”. Iagan Ameih, autorul cărții are neșansa de a fi român. Niciodată un român nu va primi premiul Nobel pentru literatură. Vă rog să mă condamnați fără judecată pentru această calomnie. Dacă cineva absurd și revoltat se alătură condamnatului din infern care-și urcă zilnic stânca pe munte, aceștia sunt Loli și autorul său.

Am decis să nu dau foc însemnărilor lui Loli. Ele însele sunt un material incendiar. Cred că aceste caiete au ars dintotdeauna. Și ca un rug, ard mereu. Nu sunt ranchiunos, dar trebuie să menționez că în afară de cățelușii dalmățieni, naivi și nevinovați, deloc „activiști” sau „colaboratori” ai „turnătoriei umane”, care au ascultat citite prin cenacluri literare sau cărciumi texte din carte, recomandând distrugerea manuscrisului sau atrăgând atenția asupra unor posibilități de trimitere în instanțe de judecată a autorului sau chiar a personajului „post mortem”, au fost și unii oameni de factură intelectuală, profesională și umană de excepție care au înțeles, chiar mai bine decât autorul, povestea și mesajul lui Loli.

Cartea a avut un parcurs obișnuit. Odată predate, însemnările lui Loli au stat pe masa de lucru doi ani, cu multe pauze, dat fiind alte și alte preocupări ale autorului legate de banalul și inepuizabilul program cotidian. Alături se găseau într-o mapă peste treizeci de scrisori și câteva fotografii pentru care nici până acuma nu s-a luat vreo decizie. Puteau fi integrate în text sau atașate la sfârșitul cărții, dar niciodată nu s-a impus cu necesitate acest lucru. Paharul deja plin suportă cel mai greu ultimele picături.

Anul trecut, am decis să public un capitol din carte sub forma unui mic roman autobiografic. M-am referit la perioada refugierilor din Ardeal în urma Dictatului de la Viena. Un interval de patru sau cinci ani în care Loli a trăit ca refugiat, alături de familia sa la Zlatna și Roșia Montană. Nu aş putea spune că redactorii sau cronicarii unor reviste literare din țară s-au grăbit cu aprecierile. Nu aş putea spune nici că romanul a trecut neobservat de unele publicații de prestigiu dar în orice caz nu era nimic din ceea ce m-aș fi așteptat să fie. Poate mai târziu! Pentru unii, mai bătrâni, cicatricile sunt încă dureroase iar pentru cei din noile generații preocupați de „manele” și sex, vremea nu a venit încă, tinereții lipsindu-i sentimentul morții proprii deci și al timpului. Ignoranța pentru aceștia din urmă este răspunsul ciudat la perfuzia de libertate și democrație pe care ne-a administrat-o Europa Unită, în demersul său generos. Încercarea mea de a injecta câteva doze de realitate presupunea și existența unui „pat receptor” în structurile bolnave și compromise din eșantioanele respective. Așa că am șovăit, de câteva ori fiind chiar pe punctul de a renunța, dar „blestemul” lui Loli m-a trezit de fiecare dată la realitate. Dacă trebuie să scap de carte, atunci o scriu, iar dacă „însemnările” lui Loli trebuie arse, atunci să le dea foc oricine dorește, în afară de mine, căci mie îmi este frică de stafia lui. Am terminat manuscrisul în urmă cu doi ani, dar nu m-am grăbit să caut un editor. Asta din cauza obiceiului editurilor din această țară de a lua în considerare numai „autorii consacrați” cu premiile și recomandările de rigoare și bineînțeles totul pe filiera unei „frății” care prin riturile din bisericuțele sale amintește perfect de „uniunea scriitorilor comuniști din România”.

Spre deosebire de alții eu nu am riscat. Am găsit editura potrivită după câteva tatonări la primele trei asemenea instituții reprezentative din țară. De Europa sau America, nici vorbă. La fel și cu „diaspora”

Toți aceștia nu mai încap la ora actuală, unii de alții. Pentru Loli nu mai este loc. Însuși mormântul său nu mai este. Locul, terenul, a fost revendicat „peste noapte” de un fost proprietar, abuziv desproprietărit de regimul totalitar, iar movila cu modesta cruce de lemn pe care scria numele lui Loli a dispărut fără urmă în bezna uitării. Nici Viola, soția lui geloasă și iubitoare, nu a avut o soartă mai bună. A murit în urma „tratamentului” aplicat în cadrul secției de bolnavi psihici furioși de la spitalul din Sighet, fiind îngropată în celălalt capăt al țării tocmai la Tecuci, din cauză că „tovarășii” de la miliție nu au aprobat deplasarea unei mașini pe o distanță atât de mare cu un cadavru. Dorința ei a fost să fie îngropată lângă fiul ei, asasinat la numai 21 ani, tot de către miliție și securitate, dar nu s-a realizat. Deci, pentru Loli trebuia găsită o editură mai puțin ortodoxă.

Mulți au fost induși în eroare și din pricina jurnalului lui Culae al Țații Siții din Oltenița, care nu este altceva decât un procedeu tehnic specific multor scrieri din literatura clasică sau modernă utilizat și la noi (STEINHARDT), așa că au abandonat cartea de la primele pagini sau capitole.

Nici casele de film nu au fost interesate de achiziționarea cărții în vederea elaborării unui scenariu cinematografic pentru ceea ce „specialiștii” numesc „un film de epocă”. Se pare că „epoca de aur” a trecut așa, fără să lase urme prea adânci în conștiința popoului român. Cel puțin așa reiese din atitudinea editurilor sau a altor instituții abilitate în acest sens, față de romanul memorialistic. O operă excentrică fără efect estetic.

După experiența cu prezentarea lucrării unor critici literari de la câteva reviste cu pretenții în topul publicațiilor de specialitate care s-au dovedit a fi sceptici în ceea ce privește succesul romanului vieții lui Loli pe piața cărții din țară și Europa, am decis să o arăt și unor edituri mai puțin cunoscute dar cu niște cote în creștere la ora actuală în lumea

cititorilor de rând, care pentru mine reprezintă categoria cea mai vizată și avizată să aprecieze mesajul unei cărți de epocă. În plus, m-am conformat și dorinței testamentare căreia mă simțeam dator să-i dau curs tipărend cartea. Dar nu acest lucru mă îngrijora, ci obsesia impactului cu lumea de „după, 89” Îmi este imposibil să o descriu acum și nu știu dacă cineva ar putea-o face. E prea devreme, iar pentru, Loli este prea târziu. Ciudat este faptul că el a anticipat-o.

În România editurile nu cumpără carte. Cărțile se scriu așa cum se scriu, iar autorii, în marea lor majoritate, le tipăresc în „regie proprie” sau la modul elegant și confidențial, prin „sponsorizare”, apelând la lideri politici sau miliardari de carton, apăruiți ca ciupercile după ploaia din Decembrie 1989, mulți dintre ei analfabeți și ignoranți, dar preocupați de promovarea propriei lor imagini pe plan local din rațiuni politice.

Au fost „specialiști” care mi-au propus să rescriu cartea. Să o stilizez și să o comprim într-un roman siropos dându-i și un titlu comercial, iar unul mai înțelegător, mi-a propus chiar să-i predau manuscrisul pentru a-l rescrie el, „așa cum trebuie” Pătrunzând mai adânc în această lume a criticilor, editorilor și revistelor literare, am fost izbit de la început de ceea ce am numit, pe loc, *numitor comun de conjunctură*. Cred că am identificat eroarea. Dominată de sărăcie și situată la periferia preocupărilor guvernanților și parlamentarilor țării “liberă și democratică”, lumea aceasta supraviețuiește prin compromisuri și tribalizare. Autori destul de valoroși, scot în condiții numai de ei știute, câte o carte în tiraj de câteva zeci sau sute de exemplare pe care le oferă cadou unii altora, citindu-se între ei și bârfindu-se pe la colțuri în crâșme sau cafenele, iar la întrunirile denumite pompos „festivaluri” se tămâiază reciproc, în funcție de serviciile pe care și le-au adus pe parcurs unii altora sau și-au promovat „pipițele” atât de numeroase,

încât la ora actuală nu găsești un premiu literar, mai ales de debut, pentru un bărbat. Toate geniile literaturii noastre actuale sunt tinere femei. Mă abțin de la orice comentariu, cu mențiunea că nu sunt misogin.

Aș vrea ca romanul să-i învețe ceva pe cititori. Ceva care nu ține neapărat de istorie, nu este un roman didactic, ci de conștiința noastră, pentru unii foarte încărcată, pentru alții, absentă nemotivat. Cartea nu urmărește un scop anume, moral sau de altă natură. Este o carte de impact. Poate reprezenta o interfață între autor și cititori, având ca obiect de studiu, personajul Lori și viața sa. Nu cred că ar produce vreo bucurie estetică ca un roman de ficțiune, conectându-ne la niște trăiri sau emoții speciale. Mai degrabă consider lectura ei ca un îndemn la meditație și chibzuință.

Unii m-au acuzat că romanul este anticomunist și vizează personalități, încă în viață, din fosta conducere de partid sau securitate și că aș risca niște procese penale sau civile prin tribunalele țării, procese care ar putea să se finalizeze în decizii devastatoare pentru mine. Dar eu mi-am făcut inventarul odată cu Lori. Nici unul nici celălalt, nu mai avem nimic de pierdut. O vorbă înțeleaptă spune: Ferește-te de cel care nu mai are nimic de pierdut. Un asemenea ins este ca o fiară dezlănțuită, cu reacții imprevizibile și imposibil de anticipat. Este un fel de salt calitativ, rezultat al unor acumulări cantitative preexistente. Bineînțeles că un foarte bun prieten care a citit ceva din Lori, m-a asigurat că această carte nu va fi niciodată biletul meu de intrare în U.S. Care U.S.? Uniunea Sovietică, sau altă uniune? Nu sunt primul care am spus-o dar sper să nu fiu nici ultimul.

Nu mi-aș fi închipuit niciodată că m-ar putea acuza cineva că am scris o carte complet diferită de ceea ce se poartă în literatură la ora actuală. O carte fără stil și greu de încadrat în codurile genurilor literare clasice sau moderne, dar nu imposibil. Am vrut ca adresabilitatea și accesibilitatea să se realizeze

spontan și simultan, atât din partea autorului, cât și din punctul de vedere al cititorului mediu. Ființa umană medie constituie ponderea covârșitoare în structura societății umane. Dacă ar fi să mă ghidez după teoriile „X” sau „Y” de motivație a ființei umane medii, conform tratatelor de specialitate în științele managementului modern, aș fi cu totul nefericit. Loli, creația mea este un fidel reprezentant, dar în același timp, complet diferit și chiar de excepție. Personajul meu este modest. Modest și absurd în tentația sa de a schimba ceva din lumea asta nefericită. Ca scriitor, eu i-am înțeles mesajul, rămâne de văzut în ce măsură am reușit să-l transmit mai departe, „generațiilor viitoare”

Pentru mine, autorul care mi-am asumat riscul publicării unei cărți atât de controversate, satisfacția este pe măsură. Trecând prin fazele de gestație și apoi dincolo de momentul nașterii distocice a romanului memorialistic, *Loli*, am savurat pe rând toată gama de incertitudini aferentă momentului istoric prezentat, ajungând la concluzia că dacă nu aș fi scris cartea eu, altcineva nu ar fi făcut-o, iar pentru generațiile viitoare ar fi fost o mare frustrare. Încetul cu încetul, amintirea lui Loli, stârnește gândul și-mi pare mai prezentă ca oricând pe lângă mine. Loli și Viorica, două borne ale aceleiași acumulator, fără de care diferența de potențial ar fi imposibilă. De aici, autorul își trage sufletul scormonind prin nervii cărții în căutarea durerii absurde. Nu sunt cărți asemănătoare în literatura de actualitate, la modă fiind maculatura de idei, ficțiune siropoasă și sexul obscen împins la exces, toate înghesuite în ambalaje comerciale și de prost gust, pe lângă care se strecoară din când în când trecutul ca să ne tulbure conștiința.

După ce revista „Porto Franco” a publicat un fragment din roman, iar Biblioteca revistei a acceptat tipărirea cărții sub egida sa, Editura Transilvania a dat startul plecării lui Loli în universalitate. Pentru unul ca mine este foarte greu să obțin favoruri sau

aprecieri critice. Tragedia mea personală este aceea că vreme de patru decenii am fost un personaj indezirabil, deloc comod pentru orice colectivitate în care a trebuit să-mi realizez parcursul meu profesional, în primul rând, apoi de om al unei epoci în care a nu fi membru de partid și colaborator al poliției politice echivala practic cu o interdicție spre orice tentativă de promovare în breaslă. Lumea era obișnuită să mă știe ca pe un cal breaz, când „dușmanul poporului și al tovarășului Ceaușescu” când „burghezul și imperia-listul anglo-american” periculos și extrem de contagios pentru întreaga societate, omul pe care, dacă vrei să-l saluți, trebuie să ai încuviințarea conducerii locale sau județene de partid. Un asemenea ins se „bucura” de o atitudine specială din partea oamenilor obișnuiți să-l perceapă într-un singur fel zeci de ani. Dacă își închipuie ceva că o răzmeriță sau „o revoluție de paie”, pot să schimbe o astfel de atitudine într-o societate față de un individ, se înșeală amarnic. Unele statornicii betonate sistematic în zeci de ani, nu pot fi nici măcar zdruncinate în tot atât interval, dar mi-te aruncate în aer instantaneu. Am fost, sunt și voi muri, indezirabil și nonconformist. Acesta este destinul meu. Pentru a înțelege mai bine gravitatea situației mele, gândiți-vă numai la faptul că indivizii vizați pentru a fi racolați în vederea unei colaborări cu poliția politică, „securitatea statului” erau selectați după anumite criterii bine codificate. Majoritatea acceptau colaborarea, cunoscând consecințele nefaste ale unui refuz. Cei care refuzau, deveneau, sigur, victime ale sistemului, uneori până la eliminarea lor din societate sau chiar din viață. Dar destinul celor care nu erau apți pentru a li se propune „o colaborare”? Păi aceștia erau la periferia societății socialiste multilateral dezvoltate. Pe aceștia îi știa toată lumea. Erau nenorociții țării. Ei, unul dintre aceștia a fost, este și va muri, atunci când va decide cel de sus, Iagan Ameih autorul lui „Loli”.

Cu „Loli” începe „saga” clanului Ganea, prima generație. Ce va urma? Numai Dumnezeu știe. Cititorii vor decide dacă a doua generație este aptă pentru a intra și ea în istorie. A doua, sau alta. Oricum, dacă vom trăi, vom vedea. Eu l-am iubit pe Loli iar despre carte, nu am cuvinte decât de bine.

Tecuci, 24 noiembrie 2008

Virginia Paraschiv

COMENTARII CRITICE

Loli – Malaxorul politic și destructurarea prozei

Acum când scriu aceste rânduri, am terminat de străbătut avatarurile lui LOLI (Iagan Ameih, LOLI. Tecuci: Ed. Transilvania, 2009), pe care autorul le prefătează în această iarnă „ce ne îngroapă încet”, iarnă lungă a indiferenței noastre, pe care o definește explicit în postfață, Mihai Ganea: „Despre Culae al Țații Siții din Oltenița sau o carte numită Loli”. Când mi-a încredințat cartea, autorul mi-a recomandat să citesc începutul, apoi să sar peste roman și să mă duc taman la sfârșit, la epilog. Așa am și făcut, unui autor-actor conștiincios, un cititor aidoma răspunde provocării. După aceea, avertizată, dar oarecum nedumerită, am fost părtașă la amintirile lui Culăiță, alias Toma (înregistrare eronată în foaia matricolă a școlii primare), Tomescu, Miclos, sau, pur și simplu, Ganea Mihai cu anagrama Iagan Ameih. Oricum, indiferent de numele de circumstanță, personajul narator are conștiința de sine riguroasă a categoriei de apartenență, din copilărie până la adânci bătrânețe: „Blegul”, cinstit sărac, care se visează funcționar la stat și când și cum i se împlinește dorința de mărire și de prosperitate. „Aveam leafă mare... în șase luni mi-am cumpărat haine, pardesiu, pantofi, ceas de mână”. Pentru a-și vedea însă împlinită cu adevărat menirea existențială, omul nostru, prostul și credulul de serviciu, face un lung drum inițiativ, din frageda

copilărie până la limanul senectuții, de la Oltenița la Baia Mare, cu relevante trasee ocolitoare și rezidențe fortuite, popasuri, prin București, Zlatna, Sibiu, Roșia Montana și câte ateliere, fabrici și uzine se vor găsi. Geografic vorbind, omul nostru merge și tot merge către vest, cu poticneli devoratoare de idealuri, în al sau „Weg zum Tode”, Culăiță orbecăiește disperat în căutarea adevărului despre sine într-un timp istoric lunecos. Autorul propune programatic demantelarea faptului de viață de orice artificiu estetizant. Maupassant, Zola, Celine să fie familia culturală de apartenență? Propun ca ipoteză de lucru susținerea acestei filiații printr-un studiu de text comparat.

Povestea aventurii inițiatice ratate e relatată de însuși Culăiță, prin alter-ego-ul sau venerabilul septuagenar. Memoria lui Ganea senior străbate maniacal durata și spațiul trecerii prin viață, în speranța că își va găsi audiența postumă. Asistăm la căderea din înalt destin visat într-o amărâtă de biografie. Atât i se cuvine unui Culăiță, chiar dacă bătrânul narator proferează autoritar: „Cine va rupe aceste amintiri, Dumnezeu să-i rupă și lui partea de fericire a vieții veșnice”. Autorul își adjudecă modelul de la Ivan Denisovici, raportându-se cu precădere la durata narativă. Analogia propusă este inadecvată fie și numai pentru că Ivan Denisovici e fiu născut, crescut, și pedepsit de maica Rusie. Un rus, deși renegat de maica mașteră, are vocația înaltei tragedii. Or personajele din Loli, inclusiv Culăiță, sunt în criză cronică de identitate, socio-comunitară, pribegesc în voia sortii, fără matricea făuritoare, fără sens, directive și rădăcini spirituale. Culăiță și lumea la care se raportează în rutina mizeriei cotidiene, suferă de o boală neaoș românească, sadismul jovial. Nici relaționarea auctorială cu Steinhardt nu e oportună, nici sub incidența formei, nici ca sugestie subliminală de impact. Universul uman din Loli e sterilizat de

transcendență. Evlavia creștină clamată și practică e mai degrabă o credință surogat, alimentată de dogma învățată mecanic la școală și convertită în fixații, în practici formale și de rutină. Mihai Ganea se declară mulțumit pentru că a îndrăznit să-și asume riscul publicării unei lucrări controversate. Până la controversă e cale lungă, romanul se află mai degrabă în stand-by și își așteaptă cititorii. Critica estetizantă tace sugestiv. „Loli” deranjează Kalokagathia normativă, iar autorul Mihai Ganea ar trebui să renunțe a victimiza cu inocență, știe bine ce scriere provocatoare și atipică a publicat. Romanul stă sub semnul manuscriselor păstrate vreme îndelungată și încredințate unui custode-editor, în cazul de față, transferul de caiete, cinci la număr, se face „în familie” către urmașul vrednic de încredere, iar „custodele” se erijează și în comentator de text. El definește cartea „scriere de caz” și pledează patetic pentru personajul protagonist. Titlul „Loli” trimite euforic către o mondenitate savuroasă. În prefață aflăm de la autor că suma celor cinci caiete este un rechizitoriu anticomunist, redactată în formula unui memorial, cu valoare documentară strictă și precisă. Perpetua teroare planează și în postcomunism, de unde și motivația publicării anonime. Avem la îndemână explicit și cheia anagramei „Iagan Ameih”. {...} În cuvântul de început al cărții autorul mai propune prezentarea explicită a personajului sau: „Loli este un răzvrătit, un non-conformist. Caracterul său este destinul său. Este un Prometeu și un Sisif în același timp. Loli a trăit și a fost educat într-o lume în care spiritul decenței și morala creștină erau elementele dominante” etc...

Nici că se putea un mod mai bun de a-l orbi pe cititoru-jurat în pragul cărții, decât această mostră de truism pe post de invitație la lectură. Și totuși, dacă e o provocare, un test, un purgatoriu lexical și ideatic? Ei bine, se pare că tocmai

arsenalul de truisme perpetuat dinspre personaj către autor, conferă identitate cărții. De fapt, cine este acest Culae decât un eșantion din masă, românul majoritar, modelator din cioburi și frânturi formative, sortit deriziunii? Condiție umilă, marginală, un pic de școală, cu învățatură opintită după „programa școlară analitică”, spiritualitate confuză, de împrumut, la presiunea mediului, mimetism socio-cultural, eros penibil, mediocru. Limbajul necesar de exprimare este inevitabil cutumiar, o limbă română vulgată, împestrită cu mostre de neologisme de reprezentare a urbanității. Ca formă supremă de dezinhibare se exersează voluptuos, obscenitatea, scatologia, trivialitatea lexicală.

Școala românească antebelică, prin tradiția ei scolastică severă, va fi pregătit involuntar vorbitorul mediu de limbă română pentru receptarea și asimilarea, suspect de rapid și natural, a noului limbaj, limbajul de lemn. Chiar exprimarea liberă a atitudinii „anti”, în speță, anticomuniste, în epoca postdecembristă, e pasibilă de schematismul dihotomic și de formalismul năucitor al limbajului propagandistic.

Captiv clișeele de exprimare, bietul Culae (ce nume derizoriu), nu poate recepta lumea mișcătoare și nici nu o poate relata decât buimac mintal și fidelizat cu bună credință unei brume de valori, stătute, substitute jalnice ale unor valori puternice, tradiționale. Ca orice om care a trecut prin școală, dar mai ales prin școala vieții, ca să se afirme social, întoarcerea în timpul amintirii, în paradisul pierdut, e musai la bătrânețe. Memoria detaliului e strivitoare; detaliu după detaliu convoacă episoade narative. Fondul evocării: sărăcia, mizeria, promiscuitatea, violența, frica de ziua de mâine, ca motivație a tenacității. Repere ale sensibilității în demersul memorialistic: lamentația hotărât senilă în alternanță cu veselia tipic românească, hazul de

necaz, ca opoziție antitetic clasicizantă a prezentului mărturisirii și a trecutului evocat. Memoria plebeizată pulverizează memoria aristocratic proustiană.

Între detaliile memorate „corect” se afla numele proprii. Bătrânul narator debitează impasibil nume proprii, legate de diverse circumstanțe ale biografiei sale. Nume de persoane defilează ordonat, în largi enumerații. Cele mai multe nume proprii apar și dispar meteoric, în și din substanța narativă. Culae are o meserie onestă, fasonază lemnul, are atribuții deosebite și pentru compas, e talentat și la desenul tehnic, numai că el nu vrea să fie un simplu tâmplar, un amărât de meseriaș, vrea cu orice preț să aibă responsabilitate, să ajungă funcționar în slujbă la stat, patronul cel mai generos, dar și abstract. Statul are uzanța de a-i înregistra pe oameni ordonat, statul ține evidența populației, statul nu obosește niciodată să listeze oameni. Strigarea la catalog și apelul de rutină la armată, sunt exerciții inițiatice necesare, ca să se dumirească individul că identitatea sa unică, sacră și ireproșabilă, este reductibilă la un nume dintr-o listă. Viața ca nume într-o listă, viața ca număr, ca fapt statistic, fapt divers. Or, Culae visează zi și noapte statul ca inger păzitor, de unde și memoria activă, febrilă a listelor de nume. Memoria bătrânului e fără cusur. La fel de riguros și de precis, ținerea lui de minte funcționează pe reperele de timp, de toponimie, prețuri, masă și cazare, arbori genealogici. Odată i se întâmplă să fie absolut amnezic: „Mama murise... Anul l-am uitat... cam în '44 sau '45, luna și ziua nu mi le amintesc...” Această uitare pare ciudată și grăitoare. Nu de alta, dar Culae și-a trăit copilăria în deplin matriarhat. Universul paradisiac al copilăriei este evocat după rețeta consacrată de Ion Creangă. Toate clișeele așa-zisei copilării sunt prezente în universul lui Culae. Șița, o adevărată clonă a Smarandei, iar el nu numai că e

atins brusc de uitare, dar nici nu dă semn că se sinchisește.

Când a plecat din Oltenița, cu vis de procop-sire și de înălțare, spre Baia Mare, Culae nu a avut nici gând de întoarcere la plaiurile lui natale. Bâiguie, bodogănește când și când, cu obidă, bătrânul, cum a trăit în sărăcie „fiind un copil blestemat”. Blestemul sărăciei și al ignoranței aduce frig în suflet, inevitabil și frigul uitării necesare. Așadar praful se alege de mitul copilăriei universale. Cum necum, Culae ajunge și adult, devine funcționar tehnic, ei, nu chiar la Baia Mare, ci la Roșia Montană, însurat cu scorpia cu nume de floare, Viorica. Intrigile de serviciu, gelozia patologică a Vioricăi, îl aduce pe funcționarul familist în fundătură, oare a câta oară?

În finalul primei părți din „Loli”, Culae parcă întrezărește semnele unei schimbări: „au început să se arate, pe aici pe colo, tovarășii comuniști. Se purtau bine cu oamenii”. Deci după o adolescență turbulentă și după căutarea unei modalități de subzistență cât de cât decentă, Nicolae Ganea, alias Loli, (numele generic al romanului), devine, atunci când niște „comuniști de omenie” încep să mișune la Roșia Montană, asemenea tuturor confrăților de la secția Gura Minei, din comuna susnumită, ținta unui bombardament informațional. Pe fondul unei munci abrutizante și istovitoare, muncitorii, dar și gulerele albe, funcționarii, află despre fatidicul 23 august 1944, de la vocea regală din eter. Radioul are efecte lente și devastatoare asupra percepției omenești despre epoca nouă ce va să vină. Radio Moscova presează terifiant cu sloganul „Moarte ocupanților români și germani”. Iată cum omul de rând este avertizat că i se apropie ceasul execuției colective, pentru că este vinovat de crimă. Românul își află cu stupoare culpa și damnarea. Dinspre postul de radio „Donau” șuiera altă grozăvie: regele Mihai e trădător, Iuliu Maniu e un hodorog bătrân,

iar pe fondul slăbiciunii autorității de stat, „vin bolșevicii să pună românilor juvățul de gât”, prevestiri terifiante despre robie, confiscarea pământurilor... dar cea mai stranie și cutremurătoare profecție este despre casele care vor fi transformate în grajduri. Vremea biografiei individuale e pe cale să se oprească. Se anunță timpul uniformizării colective a destinelor românești, urmează epoca existențial masificată. Tânărul șef de secție va deveni și el o rotiță într-un sistem în care se va împlini voința statului suprem. O viață de om rămâne în urma, o viață cu amprentă individuală, cu sușuri și coborâșuri inerente. Secera și ciocanul vor deveni elementele simbol de referință în locul sfredelului clasic dintr-o mină. România e pe cale să facă o torturantă penitență cu fața plânsă și nedumerită către RĂSĂRIT.

Normativele estetizante ale scriiturii sunt abrogate de autor deliberat. Într-o Românie smulsă din rădăcinile ei oneste și plonjată într-un malaxor politic năucitor, ele devin inutile. Ornamentele metaforizante sunt redundante. Realitatea la care se face raportarea textuală face imposibil uzul unui stil cosmetizat, prin arta rostirii figurative. Cred că e momentul să punem în discuție mult clamata sintagmă „proză ratată” vehiculată de comentatorii estetizanți. Oare ce se întâmplă cu judecata critică în literatura românească, în această lume mișcătoare a ideii literare? Cum de nu se pune în dezbatere publică și nu se semnalează aceasta defazare a criticii literare de textele apărute în proza post-decembristă? În lumea occidentală comentariile de text încearcă să se acomodeze, să identifice și să valideze noile tendințe. Experimentul literar nu e sugrumat din fașă, ca la noi. Cât despre „proza de structurată”, proza care sparge canoane consacrate, aceasta se bucură de mare interes. iar interfața între publicul consumator de literatura „noului val” și produsul textual în sine, o constituie tocmai

interpreții de text, tălmăcitorii care au curajul să se dezvețe de prejudecăți și să exploreze cu bună-voință și competență avizată evoluția tendințelor literare. În cazul de față, autorul propune „o proză de impact” străină de arhitectura metaforizantă. „Aș vrea ca romanul să-i învețe ceva pe cititori, ceva care nu ține neapărat de istorie, nu este roman didactic, ci de conștiința noastră, pentru unii foarte încărcată, pentru alții absentă nemotivat. Cartea nu urmărește un scop anume, moral sau de alta natură, este o carte de impact. Așadar, un recurs la conștiință, conștiința unei Români ratate, închisă în acolada unor timpi istorici: stalinism, perioada ceaușistă, decembrie '89, și din nou, o Românie ratată, România post-decembristă. „Îmi este milă în special de tineretul căzut pe câmpul de luptă, pe baricade și care jertfe s-au adus în zadar ca să beneficieze alți escroci, care la adăpostul lozincilor mincinoase, vor chinui mai departe poporul român”, conchide la final de carte Loli. El consemnează meticulos, cu simplitatea cuvintelor sale, uneori naive și oneste, alteori fulgurant intuitive, calvarul ciclic românesc. Loli nu este nici pe departe un intelectual dezabuzat, dar un evaluator lucid și persiflant, prototipul de conștiință cu care ne-a deprins proza contestatară promovată de unii autori precum Ivăsiuc, Marin Preda, Breban etc. El este omul de rând, omul de bună credință care interpretează faptul istoric conform experiențelor sale socio-senzoriale.

Să mergem pe urmele sale, în timpi reali istorici: „în 1936 – la uzinele Phoenix și la minele aparținătoare, nu existau sindicate (...). Cum eram naiv și prost, am luat și eu parte. Eram comunist, fără să știu ce e aia.”. Scopul intrării în mișcare: să mă răzbun pe inginerul Marin, obsedantul inginer, profesor de matematică, va avea o influență nefastă asupra demersurilor de reușită ale lui Ganea, față de care are o idiosincrazie cronică. Iată deci o primă

etapă de înregimentare într-o structură organizată. Motivația opțiunii: vendeta. Efecte ale deraierii sociale și comportamentale: „Bine mă nenorocitul. Eu mi-am pus obrazul pentru tine și tu te-ai înhăit cu bolșevicii, cu comuniștii!” Interpelarea aparține inginerului Ionescu, un personaj avizat, precum se vede. Pentru Culăiță Ganea, urmează drama sărăciei absolute (nu e prima și nici ultima experiență traumatizantă de acest fel, dar acum e cea dintâia oară când se atestă o cauzalitate politică). În speță șomerul nostru este stigmatizat pentru lipsa de loialitate și recunoștință în raport cu patronatul „milostiv”. 1939 – Ordin de chemare la București. „Eram omul datoriei care trebuia sacrificat pentru apărarea patriei”. Tratatul de la Viena: Baia Mare, conform acestuia, ajunge la unguri. Urmează în cascadă, cedarea Cadrilaterului la bulgari și raptul Basarabiei de către ruși. Sensibilitate națională unanimă în problema cedării Ardealului. Urmează tragedia colectivă a refugiaților. Itinerarii strării, sub semnul toponimic: de la Baia Mare în România – cu trenurile tixite de refugiați români.

Loli este pus, la propriu și la figurat, în postura de pasager prin istoria fracturii teritoriale. El este pus în fața unei dileme sfâșietoare: „Acum eram încurcat și cu armata. Dacă rămâneam la unguri, nu mai eram supraveghetor și mă trimiteau pe front. Dacă nu mă prezint la regiment, sunt dezertor (...) Eram foarte nenorocit pentru că trebuia să-mi apăr țara luptând.” Guvernarea legionară: refugiații din Ardeal, inclusiv familia lui Loli (soția, Viorica și Mihăiță, pruncul de trei săptămâni, se bucură la București, de grija și protecția legionarilor entuziaști: internarea Vioricăi la Spitalul Colțea, masa la cantina legionarilor (patronată de doamna Mareșal Maria Antonescu). Pe Mihăiță îl luau studentele legionare, îl spălau, îl curătau, iar această grija învăluitoare e secondată de o cântare legionară, tranșant antisemită, mistică și virulentă.

Duioșia e compatibilă cu violența. Se anunță o lume nouă, cu reguli noi și înțelesuri la fel de noi. Promenada invalizilor de război, eroii de la Odessa, pe Calea Victoriei. Loli consemnează cu amărăciune și sarcasm: „Astăzi, când scriu, îmi este silă de prostia lor. Încă erau mândri că erau ciungi.” 1944 – Prosperitate și belșug alimentar, propagandă dură antibolșevică, în alternanță cu momelile imperiului roșu care-și trimite ca emisari „comuniștii de omenie” 1944 – După 23 august, sub guvernul Rădescu, postul de radio București avertizează: „Români! O ceată de derbedei, în frunte cu Ana Pauker și Vasile Luca, vor să îngenunche neamul. 1948 – Partidul Comunist fuzionează cu Partidul Social Democrat și se formează PMR. Loli era deja membru PSD. Dar cum? Liber și în cunoștință de cauză? „Am acceptat să mă înscriu în PSD, fără să-mi dau seama că am să regret amarnic că am lucrat contra voinței și conștiinței mele.” Luat de val, Loli devine, volens nolens, comunist. Din rău în mai rău, cu acte în regulă, Loli e pe drumul fără întoarcere al pierderii de sine. Abolirea monarhiei și ordinul de distrugere a însemnelor regale, constituie nefericita conjunctură în care Loli ia act de forța sistemului în care bâjbăia și el ca un nimerit. Un incident stupid domestic avea să-l smulgă pe Loli din conformismul său politic și din efortul de adaptare, prin alchimia unui manierism păgubos.

Recuzita clasică a stalinismului în plină vigoare aplicativă, își arăta colții:

DELAȚIUNEA: O femeie, nevasta unui pușcăriș, pune spontan la cale în practică, principiul românesc „să moară și capra vecinului”: „Uite un reacționar care șade liniștit acasă, pe câtă vreme bărbatul meu este la pușcărie.” Străinul delator pare un fenomen cât de cât de înțeles, dar Loli observă și identifică oarecum placid (ca și cum aspectul ar fi un simplu fapt divers) și delațiunea în

familie. PRECEDENTUL PERICULOS: refuzul învățătoarei de a distruge fotografiile regale din manual și încredințarea acestor fotografii, copiilor. DELICTUL POLITIC: ascunderea pozelor regale sub dușumea. IMAGINARUL ABSURD AL CULPEI: Dacă pozele stau aproape îngropate și uitate sub o dușumea, cum pot fi acestea nocive pentru noua ordine? DEMASCAREA CA EXERCİȚIU DE VIGILENȚĂ: Gospodina ciudoasă, intrată în posesia blestematelor de poze, duce corpul delict la Parchet. Și așa, din amănunt domestic în amănunt, se pune de o strivire ireversibilă a unei vieți, a unui destin. Din cotidianul gri și plicticos se construiește vinovăția și se găsește VINOVATUL, nu-i așa? REPRESALIILE NECESARE: LOLI, victima ideală pentru sistemul autofag și în același timp evolutiv, regenerator, are parte de tratament standard: rechizitoriul public și decăderea din drepturile profesionale, trimiterea operativă la munca de jos, la lopată. Lori cade prada unui idiot de accident gospodăresc de care nici măcar nu se face responsabil, el este, în chestiunea cu pricina, de o inocență abisală. Este vinovatul de serviciu, perfect. El pusese pozele aduse de copil pe sobă, nicidecum pe dușumea, într-un gest, să zicem, subversiv premeditat. Autorul Mihai Ganea face recurs la detaliul relevant pentru ideea esențială a Marelui Proiect Criminal, cu expansiune în universalitatea Răului Absolut. Analogia cu Soljenițin este inevitabilă și aici trebuie să dăm dreptate crezului auctorial din postfață. Proza nonficțională în cadența iadului domestic cotidian. Arhipelagul Gulag în versiune românească autohtonă. Soljenițin a devenit respectat în satul global, evaluarea textului cu metrajul artei stilistice de lux, nu a avut spor. Dilema literatura-nonliteratură a fost anulată de forța de comunicare a textului. Să luăm aminte și la Lori, din aceeași perspectivă: „Sistematic am fost oprit mereu de a nu cunoaște taina morții lui Nicușor.

Parcă aveam lepră și nu eram tatăl lui. Treptat, au început să circule zvonuri cu privire la moartea lui. A fost găsit la Gura Văii cu capul tăiat de roțile trenului. Fără comentarii, cel puțin din partea mea. Să le facă plescăitorii de idei de la bodegile literare. E adevărat că Lori, povestitor și trăitor, percepe o Românie a lui, o Românie insulară, o Românie în care mișună o lume mărunță și tembelă prin catacombele politicii roșii. Nimic din sobrietatea ascezei și meandrele spiritului din gulagul rusesc. Un tărâm care-și refuză tragedia și misionarismul eroic, o Românie blestemată să victimizeze și să se lamenteze. ANCHETA SUMARĂ ȘI VERDICTUL NECESAR: „Să știți stimați tovarăși, care m-ați persecutat pe nedrept și vinovați pentru acest lucru, că ați făcut-o din prostia voastră, fără să cercetați.” Lori devine un paria, un exclus, un dat afara din partid. Mai rău decât atâtă nu se putea, într-un dosar de cadre. SUSPICIUNEA DEVORATOARE DE REPERE: fotografiile regale nu le-a pus Ganea, acuzatul, poate soția, lui, fosta lui soție, o reacționară; la partid s-a auzit tot zvonul despre Ganea. Și uite așa, într-o dramatică ambiguitate, funcțiile cognitive se atrofiază, cu pornire de la un detaliu domestic semnificant, către o realitate mai amplă și mai cuprinzătoare. Ambiguitatea, ca element frecvent al noncomunicării, creează un orizont de așteptare într-o progresie terifiantă. STUPOAREA VICTIMEI: „de ce, stimați tovarăși? De ce m-ați dat afara din partid? V-am așteptat să veniți la putere, să faceți ordine și dreptate”. Se știe că în universul concentraționar de sorginte bolșevică, întrebarea neagră rămasă în veșnicie fără un răspuns al rațiunii punitive, este: „de ce, tovarăși, de ce?” Vinovații fără vină, interogau stupefiant magnifica teroare, teroarea de stat. REABILITAREA VREMELNICĂ: Nefericitul episod din viața de partid, a lui Ganea, s-a curmat brusc. De acum înainte va primi „sarcini de răspundere pe linie de partid”. În perioada

1953-1956, Ganea face carieră, este aproape copleșit de funcții și de sarcini. Și dacă notificăm un sistem ciudat și bivalent, regenerator și în același timp autofag, să detectăm cariera de succes a lui Nicolae Ganea, de la Agrofruct. Cheia promovării și asimilării lui Nicolae Ganea în elita de partid, este minciuna legalizată. Activistul nostru învață arta furtului cu acte. Statul dă. Dă de bunăvoie pentru privilegiați, bani, prestigiu, carieră. Și tot statul este organic masochist, pentru că se lasă jefuit și escrocat. De la bază până în vârful ierarhiei nomenclaturiste, imaginarul românesc fierbea pentru găsierea unor soluții scriptice ingenioase prin care orice subaltern ce se respectă își mințea, cu acte în regulă, șeful ierarhic superior. În cele din urmă o dură selecție naturală îi nenorocea pe unii, iar pe alții îi tot înălța. Nicolae Ganea a stat cam prost cu priceperea la capitolul de furt organizat. A descoperit o hibă într-un transport de mere și de alimente. Stupefiat de proporțiile astronomice ale jafului la stat, dar și de ingeniozitatea făcăturii, Ganea se înhamă la demascarea fărădelegii, neînarmându-se prudențial cu o piesă pentru șantaj. „Fiind fără experiență, am neglijat să fac un dosar cu care să-i am la mână.” Și șefii lui ce fac, când află depoziția de om cinstit și revoltat a lui Ganea? „Concluzia a fost să-mi țin gura. Am discutat și cu alți activiști. Eu sunt singur, ei sunt mulți. Nu voi reuși să-i înfund. Am înțeles numai atunci când responsabilii Centrului de la Seini mi-a spus: „Tovarășe Ganea, eu trebuie să fur pentru alții că-i de rău!” Nu e de mirare că Ganea a fost forțat să demisioneze, de fapt a fost concediat. Și mai află el ce înseamnă presiunea dosarului de referință: relațiile cu colegii, viața de familie, vorbele zvârlite la întâmplare; toată viața domestică și socială a unui om este fișată în dosarul de cadre. Buimac de șirul de absurdități pe care le constată și le trăiește, inclusiv catastrofa lui căsătorie cu intriganta Viorica, Nicolae Ganea

ajunge la închisoare. Este două luni încarcerat pentru un delict minor și aproape imaginar, Nicolae Ganea se erijează în observator al modului de viață din închisoare, dar mai ales al ierarhiei punitive. După eliberare, el este acomodat cerințelor vremii sale „mă învățasem să fiu un om necinstit”. Efortul de integrare în regulile subterane ale marelui sistem, este inutil. Va rămâne definitiv un exclus din partid, degradat de la rangul de funcționar tehnic, la condiția umilă de muncitor. Coborârea de la rangul de șef de schimb la clasica lopată e acompaniată în surdină de avertismentul inginerului Ionescu, reiterate o dată și încă o dată, obsedant: „Bine mă nenorocitul, eu mi-am pus obrazul pentru tine, să te bag la serviciu și tu m-ai făcut de răs. Te-ai înhăitat cu comuniștii!” Cariera de succes a personajului nostru, eșuează lamentabil. Ultima cădere pe scara socială: i se dă ca loc de muncă postul de grăjdar, iar drama lui e însoțită de compătimiri confidențiale susurate sau de rânjele clasei muncitoare imbecilizate, mândră că un intelectual e un prost care nu știe să dea la lopată. Acest exclus din partid și provenind dintr-o familie care a ascuns pozele regelui și ale lui Antonescu, sub dușumeaua dormitorului, așteptând să vină americanii, a intrat în protipendada noii ordini comuniste și va ieși din ea năuc, strivit de malaxorul politic. Uite-așa se înmulțesc speciile cu creierul spălat. Urmează perioada ceaușistă, nu-i așa? Romanul consemnează aproape maniacal triada nenorocita, „FFF” (Foame-Frig-Frică) și implozia, nici până acum definită, din decembrie 1989. Se vor împlini curând douăzeci de ani. Ei, și? Consemnează naratorul despre reluarea ciclului acelui popor mințit și chinuit. Autorul, Mihai Ganea, el însuși pare înfrânt sub forța malaxorului politic. Aș dori din suflet să nu fie așa. Nu de alta, dar vedem cum Herta Müller își poartă vocea de scriitor cu prestanța premiului Nobel. Polii Europei,

Rusia-Germania, au avut ecou în conștiința publică, Soljenițin-Herta Müller. Oare noi să nu putem face o breșă pentru notorietatea unei conștiințe românești? Și noi comentatorii suntem vinovați de sordida complicitate, dacă ne tot împiedicăm de forma prozei nonficționale și nu validăm vigoarea de mesaj. În acest sens, Loli este o mostră exemplară de proză destructurată.

(Virginia Paraschiv, Agero, Stuttgart 2009)

Personalitatea lui Mihai Ganea

Mihai Ganea este o personalitate cu un curriculum profesional și vocațional impresionant; o carieră de chirurg împlinită și printr-o susținută activitate de cercetare științifică, recomandată de numeroase articole și volume de specialitate medicală. Totodată Mihai Ganea este bine cunoscut în mediile culturale prin vocația sa umanistă. Este apreciat de prietenii săi literari pentru finețea aplicată a gustului estetic. Pasiunea pentru literatură este puternică la Mihai Ganea încă din anii timpurii ai adolescenței, când și-a exersat talentul de prozator și de poet. Ca poet a fost recunoscut în generația sa ca un tânăr cultivat, care procesează sobrietatea ideilor filosofice și le translează sensibil în cadențe poetice. Ca prozator, nuditatea absolută a adevărului despre fapte dramatice la care a fost martor sau de care a auzit, a constituit un factor ce nu i-a frânat, spre stupefacție, dacă nu spre groaza profesorilor de română, proze scurte cu milițieni, răzvrățiți mitologici și securiști cu haine de piele. Prin datele biografice ale familiei, atât în sens restrâns, cât și în cel extins, Mihai Ganea a

primit o excelentă educație și instrucție culturală (filosofie, literatură, muzică, arte plastice), dar și o ținută etică fermă în chestiunea comuniștilor și comunismului. O adâncă tradiție maramureșeană a reputației și a onoarei și-a pus amprenta asupra tânărului Ganea. Membri ai familiei au plătit cu libertatea și au suferit cu stoicism teroarea universului concentraționar și a persecuțiilor delirante. Exercitarea profesională în parametrii normalității luptei pentru subzistență a fost, pentru familia Ganea, o întreprindere sisifică, eroică. Privațiunile la care Mihai Ganea a fost supus, fie direct, fie indirect, experiențe traumatizante, hărțuire calificată din partea „organelor de ordine de stat”, au devenit un fapt recunoscut oficial. Mihai Ganea este membru AFDPR (Asociația Foștilor Deținuți Politici din România).

O particularitate extrem de interesantă a formării sensibile a lui Mihai Ganea este acea experiență familială și comunitară, prin care a luat la cunoștință de refugiul românilor din Ardeal, după Dictatul de la Viena și invazia hortiștilor.

Tăcerea publică-Cazul Ganea

Comunismul, înțeles ca o farsă tragică prin care s-a marcat cu brutalitate sensibilitatea unui popor, a însemnat pentru Ganea o captivitate spirituală aproape sepulcrală în ceea ce privește manifestarea liberă a cuvântului. El a așternut file de însemnări, schițe și proiecte literare de mare amploare, confesiuni și mărturii politice. Paginile de sertar au început să vadă lumina zilei cu mare întârziere. Studentul/doctor a amânat, din rațiuni bine întemeiate, să aducă la rampa publică paginile sale de sertar. Tăcerea publică a scriitorului Mihai Ganea are două motivații, una generală și apoi una strict particulară.

Contextul tăcerii publice este evident și lesne de înțeles pentru o personalitate care a refuzat programatic „compromisul istoric” – un lucru inacceptabil pentru un adevărat reprezentant al spiritului mândru

maramureșean.”După uciderea intelectualității la „Canal” și în celelalte închisori, din anii 50 și 60, în deceniul șapte se continuă procesul de distrugere a elitelor românești. Cum mai cu adevărat posesori de calitate, neputându-se disimula, fuseseră supuși exterminării, tot așa cum, cei care erau incapabili de a face concesii de la anumite principii morale, erau împinși spre o declasare lentă. Cum din punct de vedere psihologic adevăratele personalități, adică purtătorii caracteristicilor ce fac demnitatea persoanei umane, nu puteau să fie decât opuse acelui examen de nedemnitate, acestea erau înlăturate de la realizarea socială.” (Alexandru Buican, Polemici, Editura Risoprint, Cluj-Napoca, 2010, p.6). În ceea ce privește rezistențele individuale, acestea au fost exilul sau revoltele individuale. În planul literaturii, o formă de rezistență care, în perioada postdecembristă, a avut un uriaș orizont de așteptare, a fost aceea a literaturii de sertar, în care estetica are tendințe de a se integra în autentic. Din păcate, tentativele de a ieși la rampă, ale autorilor îngropați în tăcere, în anii comunismului, s-au împiedicat de concurența sau bruiajul literaților confecționați sau privilegiați în comunism. „Scriitorul român contemporan, creație a comunismului, neputând ilustra un fond, va fi atent la exterior și va căuta să imite formele, va fi deci împăcat cu sinele dacă va putea tipări nimic în reviste cu falduri bogate în hârtie”. (Alexandru Buican, Polemici, Jurnal de exil, Editura Risoprint, Cluj-Napoca, p. 47). Majoritatea scriitorilor recunoscuți oficial înainte de 89 au încercat să se orienteze, să se acomodeze în sensul modernizării textului literar. Numai că „modernismul nu se fabrică; te vei înscrie în contemporaneitatea istorică, vei fi modern”. (Alexadru Buican, op. cit. p.47)

Mihai Ganea a înțeles să nu se alinieze falselor tendințe de modernism și s-a înscris cu fermitate în istoria care i-a ruinat familia și șansele de afirmare și promovare în vigoarea tinereții.

O motivație particulară a tăcerii lui Mihai Ganea, dar și a tăcerii din jurul său, este aceea că personajele au identitatea strict autentică a stării civile. E vorba îndeosebi de „confreria” comunisto-securistă din regiunea Maramureșului. Riscurile unei asemenea proceduri sunt ușor de înțeles. Paul Goma, Luca Pițu, sunt deja nume de referință consacrate în această chestiune. Colegii de breaslă ai lui Mihai Ganea au avut, unii dintre ei, reacțiile firești mentalităților care le-au nutrit spiritul creator: unii au refuzat să se pronunțe cu privire la opera lui Mihai Ganea, cu lașitate, invocând circumstanța canonului estetic; alții, mai radicali, au avut reacții de ostilitate, fără echivoc, încercând să taie de la rădăcină orice tentativă a scriitorului Ganea de a ajunge în conștiința publică și a elitelor culturale; alții, mai prudenți, au așteptat să se aleagă apele și au ignorat prezența lui Mihai Ganea în mediile literare. Este adevărat că, mai ales în ultimii ani, gheața s-a spart și numele lui Ganea este invocat cu atenție și considerație de comentatorii de text. Iar cititorii s-au multiplicat, există cerere pe piața publică a cărții, astfel încât unele lucrări vor fi deja reeditate (cazul „Loli”). Este de remarcat că receptarea critică a poeziei lui Mihai Ganea nu a avut sincopale prozei sale.

Proza – Trăsături definitorii

Mihai Ganea atrage atenția asupra capacității sale creatoare, din primele sale apariții tipărite, îndeosebi prin mesajul din „Refugiatul”, care redeschide tematica identității naționale, în spiritul tradiției consacrate de Rebreanu. Fractura istorică a ruperii Ardealului de țară, îndreptățește logica analogiei cu Rebreanu, ne gândim desigur la „Pădurea Spânzuraților”. Chiar dacă Timpul Istoric este distinct, rămâne deschisă chestiunea perpetuării tragediei românești:

- românul străin în țara lui
- pribegia pe „pământul nimănui” între două ciocniri violente ale câmpurilor de forță

- politicile de dominație teritorială asupra României

- ipostaza tragică a românilor constrânși de mutațiile produse de rațiunile cazone „ale frontului de război”

- silnicia de a participa ca român, la un război fratricid

- dilemele tragice ale confruntărilor multinaționale, absurde și nedrepte

- rațiunile de stat „oculte” și misterioase

- captivitatea conștiințelor individuale în țarcul beligerant

- frângerea destinelor în imperiul genocidului, deghizat în starea de necesitate a crimelor legalizate de legea războiului „just”

Este cel puțin ciudat că „Refugiatul” a fost lipsit de ecoul public cuvenit. Această replică românească, menită să aducă o contribuție complementară a tradiției deschise de Rebreanu, trebuie pusă în valoare. Ignorarea unei cărți precum „Refugiatul”, este nu numai ciudată, ci și suspectă, mai ales acum, în contextul unei tranziții postdecembriste aproape scăpate de sub control, în privința crizei de identitate a ființei românești, a dezrădăcinării resurselor umane active ale națiunii române. Războiul economic și competiția acerbă pentru ascendentul identitar național este o realitate care nu poate fi negată. Europa este unificată pe un teren minat de conflicte regionale latente. Memoria conflictelor e încă vie în conștiințele naționale. Există factori de continuitate tragică a efectelor devastatoare ale confruntărilor războinice, atestate istoric, până nu demult. Sunt răni sufletești care încă nu s-au cicatrizat. Nu este permis ca literatura să fie rece în astfel de subiecte.

Mihai Ganea nu este un epigon improvizat al lui Rebreanu, nu clonează tragedia individului și a condiției umane din „Pădurea Spânzuraților”, nu execută variațiuni pe aceeași temă străbătută de Rebreanu, nu profesează un discurs literar epic obiectivat și nu

recurge la recuzita analizei și a prospecției psihologizante. „Refugiatul” se construiește într-o formulă epică de altă structură și alt registru lexical, frazarea și sintaxa textului sunt de altă factură. Tehnica de abordare a mesajului este mai degrabă implicită, decât explicită, în raport cu ilustrul precursor, oralismul relatării exclude viziunea psihologizantă a naratorului omniscient. Tragedia individuală este mai degrabă sugerată, prin consemnarea judicioasă a unui fapt particular, extrapolat din magma evenimentelor. Nici mulțimea, personajul colectiv, nici personajul individual nu opun nici cea mai mică rezistență ordinelor autorității, spiritul de conservare este redus minimal la instinctul de supraviețuire, dimensiune percepută auctorial ca firesc omenească. Eroismul sacrificial este abrogat în prozele lui Ganea. Tăvălugul istoric a tocit vocația idealistă, romantismul a expirat. Reflexia asupra sinelui e tragicomică la personajele lui Mihai Ganea.

În evoluția de scriitor, Mihai Ganea se dovedește nu numai inspirat, dar și ingenios în privința formulelor de creație. Astfel „Refugiatul”, apărut în anul 2007, se va regăsi, integral aproape, în structura volumului „Loli”, apărut în 2010. „Refugiatul” se vâdește așadar un proiect pilot pentru următoarea creație mai amplă și mai complexă. Procedul este foarte modern și se practică în literatura occidentală, prin analogie cu tehnicile televiziunii și cinematografiei.. Autorul elimină programatic amprente emoționale intense ale faptului de viață, tragedia morții impregnată de eroismul sacrificial, dilemele disperate de conștiință. Povara destinului omenesc strivit de” teroarea istorică”(n.n. Mircea Eliade), stă sub semnul evocării nonficionale, în formula memorialisticii autobiografice. Platitudinea cotidiană obturează noima timpilor istorici. Numai Loli se chinuie să înțeleagă pe ce lume trăiește, îmbătrânește umilit și nedumerit. Revolta sa secretă se mistuie în deșert. Viața este convertită din destin în mediocritatea uneia sau mai

multor biografii. Elementul biografic este tern și repetitiv. Obsesia ia forma unei fixații maniacale. Moartea este consemnată ca laconic fapt divers. Idealuri, aspirații, sunt suspendate și înlocuite cu fetișul locului de muncă. „Loli” consemnează ciclicitatea vocației României de a-și rata șansa impunerii în istoria europeană cu o voce pregnantă și respectată. Structura acestei opere sfidează constrângerile canonice ale literaturii și criticii clasice. Demersul narativ este o confesiune tragică a unui om înfrânt și pervertit de un sistem. Și aiudoma lui, înfrânți, umili și pervertiți, apar cohorte de personaje, unele episodice, altele de-a dreptul meteorice, intră și ies din narațiuni fără explicații. Și România intră și iese din scena istorică. Mihai Ganea propune un altfel de personaj în literatura noastră, individul extras aleatoriu dintr-un grup, o mulțime, exponent al omului ca „produs de serie”. Conștiința dilematică a tragediei este substituită cu rutina domestică, detaliul accidental, incidentul anecdotic, verbozitatea divagantă, episoade digresive dispuse prin dezordinea asociativă a memoriei personajului narator, truisme și stereotipuri specifice ca exponate ale mentalității comune colective, conciziune sentențială, succesiune narativă dispusă prin colaj. Mihai Ganea este în proximitatea tematicii și a tonalității obiective consacrate de Rebreanu. El însă se distanțează de precursorul său prin mesajul implicit sugerat. Durata istorică este multiplicată în timp istorici percepuți ca o perpetuă involuție. Autorul se revendică de la modelul durativ al lui Soljenițin, în „Viața lui Ivan Denisovici”. Cei patru timp istorici (perioada antebelică, bolșevismul, ceaușismul, post-decembrismul, durează cât o lungă și insipidă irosire a timpului. E vorba de o zi, lungă, penibilă și nesfârșită. Suma timpilor istorici, prin aglutinare, este echivalentă, structural, cu o aiuritoare zi, lipsită de noimă, direcție și sens. Arhitectura narativă se subrezește pe măsura irosirii timpilor istorici, în ritmul lent, inertial al involuției. Durata istorică devine

un surogat. Însăși condiția umană este reductibilă la aceea de supraviețuitor. Este, se pare, o exersare cu care românul s-a deprins, din păcate, de veacuri, exersarea artei de a supraviețui, cu premiul trist de consolare, al hazului de necaz. În *Loli*, orice tentativă de înălțare pe scara demnității umane este ratată. Credința, cu funcția sa consolatoare și exorcizantă, este omniprezentă, dar este o credință devitalizată, o rutină, o cutumă formală, o rugăciune „subversivă” în care omul religios se pune bine cu Dumnezeu. ”Și mă învrednicește, Doamne, la sfârșitul vieții mele, să am parte de o moarte ușoară, fără suferințe fizice și fără operații.” Arta supraviețuirii înseamnă arta de a te pune bine cu Dumnezeu, cu șefii, cu vecinii, cu neamurile și cu moartea. Iar Dumnezeu, invocat confuz, de-a valma, fără exercitarea profundă a penitenței, pare în ”*Loli*” un Dumnezeu absent și plictisit în chestiunea românească. Dumnezeu a obosit. Poate așa vom înțelege evoluția scriiturii în proză la Mihai Ganea, în *Șarpele Alb*. Asistăm din nou la un proiect pilot pentru un roman, anunțat deja de Mihai Ganea, „*Nira*”. Fenomenul de continuitate tematică este evident, răul cu fața cotidiană și jovială, care ruinează destine și pierde vieți încă netrăite. Se anunță o nouă lume relevantă auctorial, o lume stranie, pe lângă care trecem zilnic, apatici și indiferenți, e noua generație a României, o nouă generație damnată la ratare. E vorba de noul val, ÎNGERII MUTANȚI.

(Virginia Paraschiv, Profil de scriitor,
Tecuci, Cenaclul Calistrat Hogaș,
2010)

LOLI – Revelația unei lecturi

În inflația de oferte literare, este dificil să ai surprize de proporții. Se scrie mult, se experimentează amatoristic. Monolog în Babilon. De citit nu se citește. Și totuși pe piața publică există un orizont de așteptare. Se vrea literatură, cu texte aplicate la adevărul moral și istoric despre noi înșine, ca indivizi sau comunitate. În tehnica veristă, a textelor de frontieră, impactul public este dificil. Indiferent de critica tutelară, publicul simte improvizația și artificii, dar are și vocația descoperitorului de comori. Eu însă am trăit în toamna lui 2009 ceea ce se cheamă revelația lecturii. Mi-a parvenit întâmplător o carte, „Loli” editată la Tecuci, 2009, Editura Transilvania, autor Iagan Ameih, (se poate vedea că este vorba de o anagramă). Textul amplu poate fi interpretat ca un jurnal monumental. Eu l-am evaluat ca lector, în comentariile mele, drept roman, chiar roman frescă. În spatele anagramei de pe copertă se ascunde autorul Mihai Ganea. Mihai Ganea are notorietatea de poet. Prin volumul „Menajeria de gheață” el a fost definit ca poet rafinat și erudit „al frigului existențial”. Registrul de exprimare este criptic – cultural și lapidar. Ecoul public al romanului se instaurează ceva mai lent, pe măsură ce mesajul este asimilat și asumat. „Loli” este un text provocator, într-o scriitură neconvențională, este o scriere de impact. Autorul recurge la tehnica unei proze destructurate în care formulele clasice sunt acroșate, și apoi anulate cu bună știință și cu premeditare.

Naratorul din „Loli” este un personaj venerabil, un bătrân septuagenar, bolnav, însingurat, temător de ziua de mâine, aflat sub dictatura facturilor. El scrie, mai mult pe furiș, când soția este plecată din casă, niște memorii despre sine, familie și mediile care l-au format. Timpul povestirii este plasat în intervalul dintre 19 iulie 1895 și 3 aprilie 1990 (în plină criză de reprezentare a cultului personalității lui Ceaușescu), până la implozia din 1989, cu o minimă extindere în anul 1990, aprilie, cu puțin înainte de fatidicul „20 mai – 85 %”. Loli monologhează aproape maniacal despre frig, foame, sărăcie, bătrânețe, vicii, promiscuitatea vieții de la bloc. Și tot ceea ce se teme a spune cu voce tare, așterne scris și păstrează manuscrisele în secret. El știe că pereții au ochi și urechi iscoditoare. Loli sintetizează caracteriologic bătrânețea amară, indecentă, mahmură, ursuză, cârcotașă și pizmașă. E aproape neverosimil ca ipohondrul pensionar să fi fost cândva un tânăr viguros, tenace, inteligent și talentat. După chipul și asemănarea lui Loli, se întrevede fizionomia obosită și îmbătrânită de necazuri a României. O Românie amărâtă și frustrată, un tărâm îmbătrânit în rele, atins irevocabil de manierismul comunismului. Totalitarismul comunist a fost golit de orice sens și a devenit un ritual, un set de obiceiuri aproape maniacale, toate translate în anchiloza limbajului de lemn.

Durata amintirii, a memoriilor transcrise de Loli este de dimensiuni covârșitoare. Pe desfășurătorul cronologic faptele acoperă istoria modernă a României: monarhia, rebeliunea legionară, dictatura, alianțele și mezialianțele politice ale României, instaurarea comunismului bolșevic, stalinist, ceaușist și dezagregarea postdecembristă. Și toată această istorie cumplită și complicată a României, este percepută prin ochii oamenilor de rând, de unde și veridicitatea absolută a acestui roman document precum și excepționala expresivitate sociologică. O Românie cu cele două măști histrionice, asta se vede în „Loli”. O

România tristă, cu vocația metafizică sacrificială, și o România hazlie și voioasă, atinsă de un umor devastator, vecin cu rânjetul sardonice de sine. O România hărțuită, tocată, cartografiată după conjunctură, zgâlțâită și presată în ritm istoric predestinat, de malaxorul politic al comunismului alternativ: comunismul roșu stalinist și comunismul cenușiu, cu așa zisă față umană.

În acest context asasinarea unui tânăr prin decapitare, îmbracă aspectul uzual al faptului divers. Crima implementată în cotidian. Și tot un fapt divers devin și pușcăriile politice, denunțurile, „demascările pilduitoare”, corupția malignă din universul concentraționar.

Există în „Loli” un personaj misterios, teribil, un personaj din umbră, malefic și atotputernic. Acest personaj îl concurează paranoic pe Creator, pe Dumnezeu. Acest personaj demonic este statul. Statul înțeles ca entitate ierarhic piramidală, statul autoritar, integralist, perfect, imuabil, statul de sorginte hegeliană. Acest stat luciferic a ajuns el însuși la senectute și scleroză, de unde și isteria suspiciunii și a terorii. În relația cu statul, omul își ia măsuri de supraviețuire și de autoapărare. Loli însuși trăiește experiența unui comuniuni de natură aproape nupțială cu statul. Din această experiență, Loli iese înfrânt, pervertit, abuzat și resemnat. Și asemenea lui, milioane de români vor defila, la scadența epocii comuniste, cu frunțile plecate de obidă, de umilință și de supărare.

Loli afirmă obsedat și obsedant: „Am fost un copil blestemat”. Autorul Mihai Ganea propune publicului cititor această carte stranie și fascinantă. Prin creația sa, Mihai Ganea însuși săvârșește un act inițiativ de exorcizare, întrucât lumea damnată din „Loli” face parte intim și din viața, sa; romanul are un cert și nedisimulat caracter autobiografic.

De ce totuși rămân încă în con de umbră scriitorul Mihai Ganea și excelentul său roman? În plan valoric și prin abordarea exhaustivă, Mihai Ganea

poate fi cotate cel mai bun romancier. În planul reprezentării publice, premiul Nobel și Herta Muller sunt pe moment, capete de afiș. Asocierea nu e întâmplătoare. Un autor a fost promovat și stimulat de statul german. Herta Muller are celebritatea scriitoarei care, asemeni lui Soljenițin face, prin scrierile sale, un rechizitoriu anticomunist. La noi, în România, Mihai Ganea este, oficial, aproape boicotat. Pe de altă parte, nici grupurile de lobby nu funcționează eficient. Și atunci „Loli” trăiește anesteziat, în tăcere mediatică. Herta Muller dezvoltă psihanalitic angoase și spaime personalizate. Acestea sunt relaționate în exclusivitate la dictator și la cohorte de „supraveghetori”. Mihai Ganea, chirurg prin formația sa profesională, taie precis și sigur, în carne vie. El vine cu anamneza completă a unui sistem. Nu numai regimul totalitar este luat în considerare, ci însuși statul, iar ideea de teroare este asociată statului român. Mihai Ganea este prima voce dintre scriitori care ne avertizează asupra perpetuării posibile a terorii de stat. Când și cum se pregătește societatea românească pentru receptarea durității de mesaj din „Loli”? Mihai Ganea va reedita cumva destinul Hertei Muller? Va evada din boicotul românesc, peste hotare, ca apoi „Loli” să revină, în glorie, acasă?!

(Virginia Paraschiv, Revista,
Dunărea de Jos, Galați,
2010)

SUMAR

Cuvânt înainte, 13

Partea ÎNTÂI – NAȘTEREA ȘI COPILĂRIA LUI LOLI

- CAPITOLUL 1 – Culae al Țații Siții din Oltenița, 21
- CAPITOLUL 2 – Școala de Arte și Meserii, 38
- CAPITOLUL 3 – Pe întinderea fluviului, 61
- CAPITOLUL 4 – Să înveți, maică, 89
- CAPITOLUL 5 – A venit vacanța mare, 101
- CAPITOLUL 6 – În armată, 126
- CAPITOLUL 7 – Eram comunist, 159
- CAPITOLUL 8 – Eroii de la Odessa, 179
- CAPITOLUL 9 – Gura Minei, 200
- CAPITOLUL 10 – Roșia Montană, 221

Partea a DOUA – ÎNTÂIA APOCALIPSĂ

- CAPITOLUL 1 – O întâmplare tristă, 235
- CAPITOLUL 2 – Ai grijă ce faci!, 252
- CAPITOLUL 3 – În frig și întuneric, 272
- CAPITOLUL 4 – Am trăit două lumi, 291
- CAPITOLUL 5 – La închisoare, 324
- CAPITOLUL 6 – Țăranii din Vima Mare, 339
- CAPITOLUL 7 – Muncitor la lopată, 352
- CAPITOLUL 8 – Un copil dificil, 373
- CAPITOLUL 9 – Încep să-mi iubesc copilul, 394
- CAPITOLUL 10 – Comuniștii urăsc intelectualii, 417
- CAPITOLUL 11 – Flotația Centrală Baia Mare, 437
- CAPITOLUL 12 – Toate se calculează, 459

Partea a TREIA – MIZERIA UMANĂ

- CAPITOLUL 1 – Către generațiile viitoare, 487
- CAPITOLUL 2 – Răzbună-ți mama, 498
- CAPITOLUL 3 – O lume mai dreaptă, 517

- CAPITOLUL 4 – Hoți și cioflingari, 536
- CAPITOLUL 5 – Sânge românesc, 555
- CAPITOLUL 6 – Bărfe și prostie, 575
- CAPITOLUL 7 – Trăim în sclavie, 592
- CAPITOLUL 8 – Anticrist, 610
- CAPITOLUL 9 – Ziua femeii, 628
- CAPITOLUL 10 – Bărbații lași, 643

Partea a PATRA – HAI LA LUPTA CEA MARE

- CAPITOLUL 1 – Lingătoarele, 669
- CAPITOLUL 2 – Criză de alimente, 687
- CAPITOLUL 3 – Cât vrei să mai trăiești?, 709
- CAPITOLUL 4 – Frig, foame, frică, 724
- CAPITOLUL 5 – Prostia și îngâmfarea, 742
- CAPITOLUL 6 – Comunismul înseamnă, 762
- CAPITOLUL 7 – Cezarul nostru, 782
- CAPITOLUL 8 – Cel mai iubit fiu, 798
- CAPITOLUL 9 – Despre țărani, 817
- CAPITOLUL 10 – Săracu’ popor român!, 837

Partea a CINCEA – A DOUA APOCALIPSĂ

- CAPITOLUL 1 – Asociația de locatari, 867
- CAPITOLUL 2 – Statul îți ia totul, 883
- CAPITOLUL 3 – Din lupi nu se fac oi, 899

MIHAI GANEA – Despre Culae al Țații Siții din Oltenița sau
o carte numită *Loli*, 907

Virginia Paraschiv. COMENTARIILE CRITICE

- Loli – Malaxorul politic și destructurarea prozei, 919
- Personalitatea lui Mihai Ganea, 933
- Loli. Revelația unei lecturi, 941
- Note de cititor, 947

Note de cititor.

Note de cititor.

Note de cititor.

Note de cititor.

Note de cititor:

<http://cititordeproza.ning.com>

Bun de tipar: decembrie 2010, Apărut: 2010
Editura Transilvania, str. Gh. Petrașcu nr.70, Tecuci
430333 Baia Mare, str. Luminișului nr.5/7
Tel. & Fax (0262) 211 180; Mobil: 0757333408
E-mail: office@transilvaniafundatia.ro

Printed in ROMÂNIA

Cititor de proză
Republica artelor

PROIECTUL CITITOR DE PROZĂ

www.cititordeproza.ning.com

IAGAN AMEIH

"În planul reprezentării publice, premiul Nobel și Herta Muller sunt pe moment, capete de afiș. Asocierea nu e întâmplătoare. Un autor a fost promovat și stimulat de statul german. Herta Muller are celebritatea scriitoarei care, asemeni lui Soljenișin face, prin scrierile sale, un rechizitoriu anticomunist. La noi, în România, Mihai Ganeva este, oficial, aproape boicotat. Pe de altă parte, nici grupurile de lobby nu funcționează eficient. Și atunci „Loli” trăiește anesteziat, în tăcere mediatică. Herta Muller dezvoltă psihanalitic angoase și spaima personalizate. Acestea sunt relaționate în exclusivitate la dictator și la cohorțele de „supraveghetori”. Mihai Ganeva, chirurg prin formația sa profesională, taie precis și sigur, în carne vie. El vine cu anamneza completă a unui sistem. Nu numai regimul totalitar este luat în considerare, ci însuși statul, iar ideea de teroare este asociată statului român. Mihai Ganeva este prima voce dintre scriitori care ne avertizează asupra perpetuării posibile a terorii de stat. Când și cum se pregătește societatea românească pentru receptarea durității de mesaj din „Loli”? Mihai Ganeva va reedita cumva destinul Hertei Muller? Va evada din boicotul românesc, peste hotare, ca apoi „Loli” să revină, în glorie, acasă?!”

Virginia Paraschiv

COLECȚIA CITITOR DE PROZĂ

1. "Abel și eu", Dan C. Iordache, Editura Brumar, Timișoara, 2010
2. "Incursiune în romanul grec-latin", Dorina Șișu, Editura Transilvania, 2010

Volumul aparține Bibliotecii Cititor de Proză. Este interzisă comercializarea acestuia.

Volumul poate fi reeditat numai cu acordul autorului.

ISBN 978-973-95488-8-5